FOLYÓIRATOK TARTALOM JEGYZÉKE - 1932

1. szám – 1932 január 1
ISLENTŐL TANITVA *-3 oldal*

2. szám – 1932 január 15
JEHOVA DICSÉRETE *- 19 oldal*

3. szám – 1932 február 1
A BIZONYSÁGTEVÉS VÉGZÉSE *- 35 oldal*

4. szám – 1932 február 15
ÚRVACSORA *- 51 oldal*

5. szám – 1932 március 1
A DÖNTŐ PRÓBA *- 67 oldal*

6. szám – 1932 március 15
ISMERJÉTEK MEG JEHOVÁT ! *- 83 oldal*

7. szám – 1932 április 1
CSÜGGETEG VAGY BÜSÉGES *- 99 oldal*

8. szám – 1932 április 15
AZ SZIKLA *- 115 oldal*

9. szám – 1932 május 1
JEHOVA NEVÉNEK HIRDETÉSE I.rész *- 131 oldal*

10. szám – 1932 május 15
JEHOVA NEVÉNEK HIRDETÉSE II.rész *- 147 oldal*

11. szám – 1932 június 1
JEHOVA NEVÉNEK HIRDETÉSE III.rész *- 163 oldal*

12. szám – 1932 június 15
JEHOVA NEVÉNEK HIRDETÉSE IV.rész *- 179 oldal*

FEL

13. szám – 1932 július 1
JEHOVA NEVÉNEK HIRDETÉSE V.rész - 195 oldal

14. szám – 1932 július 15
JEHOVA NEVÉNEK HIRDETÉSE VI.rész - 211 oldal

15. szám – 1932 augusztus 1
FÁRAÓ ÉS SÁTÁN - 227 oldal

16. szám – 1932 augusztus 15
GÓG ÉS MÁGÓG - 243 oldal

17. szám – 1932 szeptember 1
JEHOVA ÍTÉLETVÉGREHAJTÓJA I.rész - 259 oldal

18. szám – 1932 szeptember 15
JEHOVA ÍTÉLETVÉGREHAJTÓJA II.rész - 275 oldal

19. szám – 1932 október 1
JEHOVA ÍTÉLETVÉGREHAJTÓJA III.rész - 291 oldal

20. szám – 1932 október 15
JEHOVA SZERVEZETE I.rész - 306 oldal

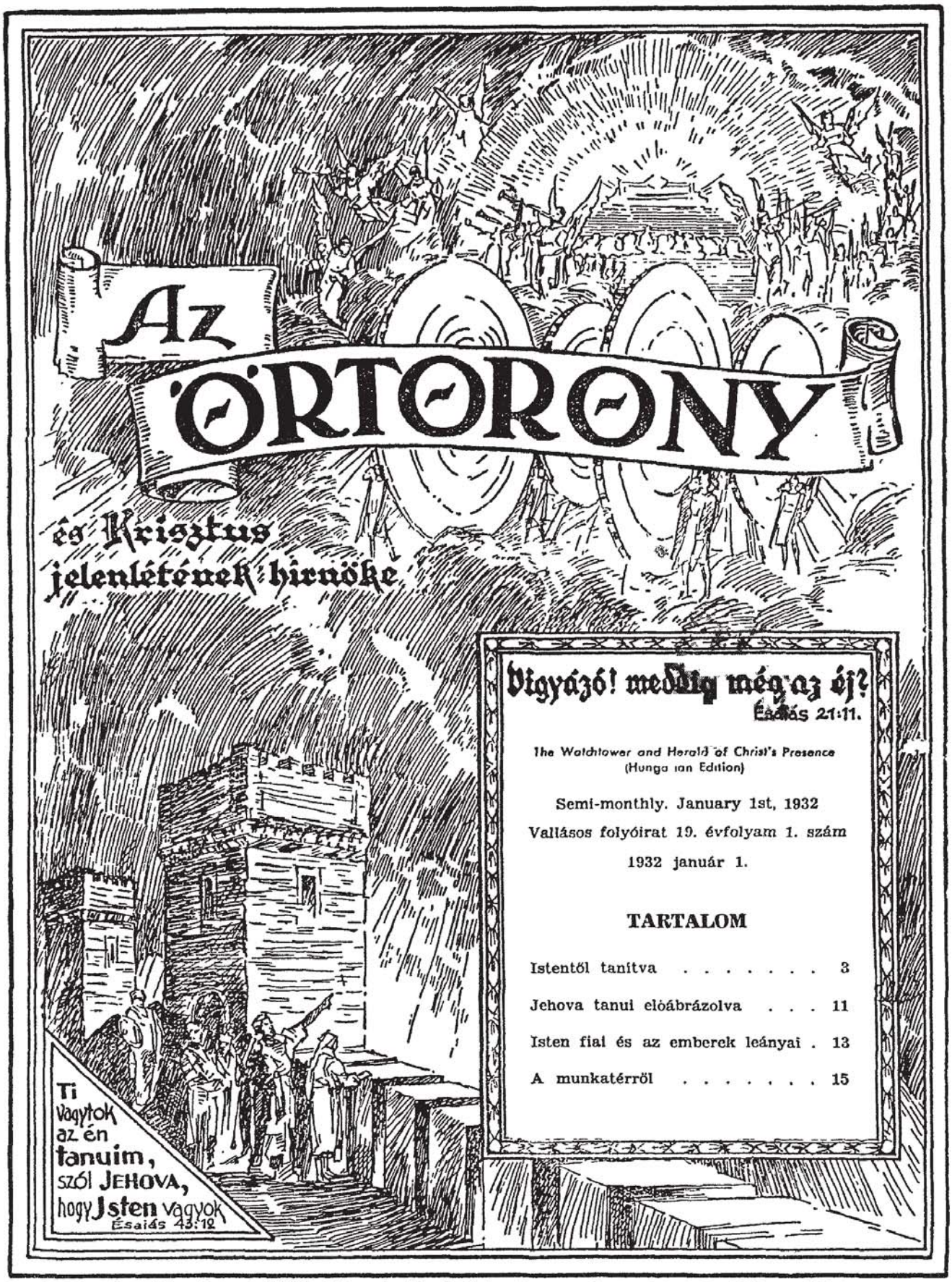
21. szám – 1932 november 1
JEHOVA SZERVEZETE II.rész - 322 oldal

22. szám – 1932 november 15
VÁGYAKOZÁS JEHOVA HÁZA UTÁN I.rész - 339 oldal

23. szám – 1932 december 1
VÁGYAKOZÁS JEHOVA HÁZA UTÁN II.rész - 355 oldal

24. szám – 1932 december 15
VÁGYAKOZÁS JEHOVA HÁZA UTÁN III.rész - 371 oldal

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semi-monthly. January 1st, 1932

Vallásos folyóirat 19. évfolyam 1. szám

1932 január 1.

TARTALOM

Istentől tanítva 3

Jehova tanui elöábrázolva . . . 11

Isten fiai és az emberek leányai . 13

A munkatérről 15

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N.Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

és kiált... ki nem vajudol; mert sokkal több az elhagyottnak magzatja, mint akinek férje van." — Galata 4 : 27.

6 A palesztinai Jeruzsálem Isten jelképi szervezete volt, a mennyei Jeruzsálem ellenben Isten valóságos szervezete. Ezt a tárgyat e szöveg elberfeldi-fordítása, mellyel a Rotherham-féle fordítás is egyezik s amelyet magyarban a Masznyik-f. fordítás híven kifejez, tisztázza, olvassuk: „A szolgálattól való a természet, a szabadostól való az ígéret fia volt. Képies beszéd ez a két szövetségről: az egyik a Sinai-hegyi, a szolgaság szülője. — ezt példázza Hágár. Mert ez a szó Hágár arab hegyet (a Sinai hegyet) jelent, így hát ez a föld Jeruzsálemnek felel meg; ez nyög szolgaságban a gyermekeivel: a mennyei Jeruzsálem ellenben a szabadság hazája és ez a mi közös édesanyánk." (Galata 4 : 23—26) Ez a két nő Istennek nemcsupán a jelképi és valóságos szervezetét példázta, hanem két szövetséget is példázott. Ennek tehát kettős értelme van.

Kicsodák Sion gyermekei (fiai)?

7 Ésaiás próféta által Isten a következő, határozott és világos ígéretet teszi: „Minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége." (Ésaiás 54 : 13, angol-fordítás) Ennek az előre történt feljegyzésnek a világ végén élő gyülekezet segítségül és vígasztalásául kellett feljegyeztetnie. (Róma 15 : 4) Ésaiás jövendölésének e világos ígéretét addig nem lehet megérteni, amig nem tudjuk, hogy mit kell értenünk Sion alatt, és kicsodák annak fiai? Ennek megértése azonban megnyugvást (békét) és örömet okoz. A zsoltárokból olvassuk: „Emlékezzél meg ... a Sion hegyéről, melyen lakozol." (74-ik zsoltár 2) „Siont választotta ki az Úr, azt szerette meg magának lakóhelyül." (132-ik zsoltár 13) Isten szervezetének egy része Lucifer felügyelete alatt állott, ő tehát bejáratos volt a mennybe. Ő lett Édenben az ember felügyelőjéül kinevezve. Lucifer Isten ellensége lett, lázadó viselkedése pedig nevének megváltoztatását vonta maga után, így lett „Sátánná", azaz „Kísértővé". Édenben Sátán Jehova igéjét és nevét kétségbevonta, azt állítván, hogy az ember nem fog meghalni; kihívta Istent, állítson oly embert elő a földön, ha tud, aki meg tudja őrizni ártatlanságát Isten előtt a megpróbáltatások között. Isten beleegyezett ennek eldöntésébe, a kihívást elfogadta és így szólott, ha nem is szószerint: „Én síkra kelek az én asszonyom, azaz szervezetem mellett. Szavamat adom, hogy az én szervezetem (asszonyom) a maga idejében gyümölcsöt fog teremni, mert meg fogom áldani; magot terem, ez a mag pedig Sátánt és annak hatalmát el fogja pusztítani; és a „mag" az asszony magva, az egész világ felett uralkodni fog, és ez az uralkodás igazságos lesz, és a világ minden nemzeteit meg fogja áldani." Amily bizonyos, hogy Isten ezt megígérte, oly bizonyosan be is fog teljesülni minden részletében, éspedig Isten kiszabott idejében. Sátán természetesen nem hitt Istennek, mivel lázadó volt; ezért folytatta a Jehova nevével való dacolását és annak meggyalázását. Isten a „magot" Sátán elpusztítására nem hozta létre azonnal, hanem megvárta a maga kitűzött idejét. A „mag" most készen van és most Sátánnak és szervezetének elpusztítása kell sorrakerüljön.

8 Az ígéret megtevése után évszázadok teltek el, és csak azután küldte Jézust Jehova a világra szándékának végrehajtása céljából. Sátán effelől némileg természetesen tájékozódást nyert; mert földi képviselői által is kijelentette: „Ez az örökös; (az ígéret örököse); jertek, öljük meg őt." (Lukács 20 : 14) Jézust megölték, és Sátán azt hitte, hogy ő és szervezete győztek, Isten pedig vereséget szenvedett. Jehova nevének gyalázását tovább folytatta és kijelentette, hogy a világ királyául kiszemelt „mag" nem született meg. Isten szervezete látszólag nem termett gyümölcsöt. Amidőn azonban Jézus teljes hatalommal és tekintéllyel a mennybe szállt, készen volt azonnal hozzáfogni Sátánnak és szervezetének elpusztításához. Erre azonban még nem volt bekövetkezve az Isten által kitűzött idő, ezért mondotta neki Isten: „Ülj jobbkezem felől, várj addig, amig eljön az én időm, hogy ellenségedet lábaid zsámolyára vessem. (110-ik zsoltár 1) Azután ismét évszázadok teltek el, és az Ördög tovább gyalázta Jehovát (a „férjet") és látszólagos magtalan asszonyát, Siont. A kiszabott időnek azonban el kellett következnie, amidőn fiakat kell szülnie, mivel Isten ezt megígérte.

A születés

9 A várakozás ideje 1914-ben letelt, és fiát, Jézus Krisztust Jehova a tekintély trónjára emelte és kiküldötte, hogy uralkodjék és ellenségét leverje. (2-ik zsoltár 6; 110 : 2) Ez jelentette a királyság születését vagy kezdetét, amit a „Nemzet születésének" is nevezünk. Ekkor szülte meg vagy hozta létre Sion, Isten asszonya vagy szervezete a „fiú gyermeket", t. i. a nemzetet, ama királyságot, mely minden nemzetet kormányozni fog; Sion gyermeke aztán Istenhez és trónjához ragadtatott, ami azt jelenti, hogy ezt a királyságot Isten ruházta fel hatalommal és tekintéllyel, mivel ez az ő országa, fiúgyermeke vagy ivadéka. A királyság tekintetében Isten asszonya évszázadokon át nem szülte meg az ígért királyságot, de 1914-ben a *királyság kezdetével vagy megszületésével* a gyümölcstelenség ideje megszünt. Jézus természe-

FEL

tesen már azelőtt megszületett, és a világegyetem legmagasabb méltóságára volt emelve, ezt azonban nem tudták kellőképpen értékelni és felismerni; a körülmény, hogy Krisztus Jézus trónjára emeltetett, ami a nemzet születését jelenti, képezte ama nagy öröm idejének kezdetét, mely felől Isten prófétája sokkal ezelőtt a következőket írta: „Ujjongj te meddő, ki nem szülsz, örvendjél, ki nem vajudol vala! Mert többen vannak az elhagyottnak gyermekei, mint akinek férje volt, ezt mondja az Úr." (Ésaiás 54 : 1) Itt különösen a következő kifejezést figyeljük meg: „Ki nem vajudol vala"; más szóval, ez a fiúgyermek szülési fájdalmak nélkül született. Sion, illetve Isten asszonya (szervezete) most a „fiúmagzatot" fájdalom nélkül szülte meg, és ez az ujjongás idejének kezdetét jelezte. A királyság küzdelem nélkül született meg, de azután nyomban küzdelemnek kellett következnie, és így is történt. Ezzel megegyezőleg írja tovább a próféta: „Mielőtt vajudott volna, szült; mielőtt fájdalom jött rá, fiút hozott világra. Ki hallott olyat, mint ez, ki látott hasonló dolgokat? Hát egy ország egy nap jön-e világra? és egy nép egyszerre születik-e? mert vajudott és meg is szülte Sion az ő fiait." (Ésaiás 66 : 7, 8) Először a királyság született meg vagy kezdett hozzá tevékenységéhez, Sion gyermekei pedig azután kezdtek létrejönni. Azután az út kellett elkészíttessék e „fiak" előtt, ezért mondja Isten prófétája: „Szélesítsd ki sátorod helyét, és hajlékidnak kárpitjait terjesszék ki; ne tiltsd meg (széljegyzet: ne takarékoskodjál), nyujtsd meg köteleidet és erősítsd meg szegeidet. Mert mind jobb, mind balkézre kiterjedsz, és magod népeket vesz örökségbe, és puszta városokat megnépesítenek. Ne félj, mert meg nem szégyenülsz, és ne pirulj, mert meg nem gyaláztatol, mert ifjúságod szégyenéről elfeledkezel, és özvegységednek gyalázatáról többé meg nem emlékezel." — Ésaiás 54 : 2—4.

[9] Sion, Isten asszonya, többé nem kell lekonyult fejjel járva, szomorkodjék, mert most megszületett fiúgyermeke s amint a próféta kijelenti, nemsoká a többi gyermekei is következni fognak; a tények ennek teljesülését igazolják. A látszat arra mutatott, hogy Isten elhagyta asszonyát Édentől kezdve 1914-ig, ezt a kort, mely alatt ez a magárahagyottság tartott, Isten „egy szempillantásnak" nevezi. „Egy rövid szempillantásig elhagytalak, és nagy irgalmassággal egybegyüjtelek; búsulásom felbuzdulásában elrejtém orcámat egy pillanatig előled, és örök irgalmassággal könyörülök rajtad, ezt mondja megváltó Urad (Jehova)." Ésaiás 54 : 7, 8). Isten azután a dolog ábrazolásául a Nóénak tett azon ígéretét idézi, hogy többé nem fogja vízzel elárasztani a világot, hozzáfűzi, hogy ez annak képezi bizonyítékát, hogy Sionnak (asszonyának), szervezetének nem tesz több szemrehányást: „Mert úgy lesz ez nekem, mint a Nóé özönvize; miként megesküvém, hogy nem megy át többé Nóé özönvize e földön, úgy esküszöm meg, hogy rád többé nem haragszom, és téged meg nem feddelek. Mert a hegyek eltávozhatnak és a halmok megrendülhetnek, de az én irgalmasságom tőled el nem távozik, és békességem szövetsége meg nem rendül, így szól könyörülőd, Jehova!" — Ésaiás 53 : 9, 10, angol fordítás szerint.

[10] 1914 előtt Jehova nem alkalmazta hatalmát Sátán uralkodásának megakadályozására. Sátán tovább is Isten szeme közé vágta kihívását, Isten azonban türtöztette magát és Sátánt a legvéksőkig engedte menni. Sátánnak abban az időben, amidőn Isten szervezetének egy része felett felügyelővé volt kinevezve, késtségtelenül volt bejárása a mennybe, ettől a szabad bejárástól sem lett megfosztva. *Amidőn azonban a kitűzött idő letelt,* Sátánnak távoznia kellett; ekképpen vettetett ki a mennyből és nem szabad többé oda visszatérnie. Számára többé nincs hely a mennyben, ahol tevékenykedhetnék. Ezt a Írás oly világosan és tisztán fejezi ki, hogy ezt a legkevésbé sem lehet kétségbe vonni. „És háború tört ki a mennyben: Mihály és az ő angyalai harcba szálltak a Sárkánnyal. És a Sárkány és az ő angyalai is küzdöttek; de nem győztek és többé helyük sem találtaték a mennyben. És a nagy Sárkány, a régi Kígyó, aki Ördögnek és Sátánnak is hívatik, aki az egész földet elcsábította volt, levetteték a földre, és vele az ő angyalai is a földre vettettek." — Jelenések 12 : 7—9.

[11] Ésaiás jövendölésével összhangban azután a mennyben mindenkinek meghagyatott, hogy örvendjen, mivel Isten asszonya a fiúmagzatot, a királyságot vagy nemzetet megszülte, és Sátán a mennyből örökre kizáratott, és oda többé nem térhet vissza, tevékenységét végleges elpusztításáig a földre kell korlátoznia. — Jelenések 12 : 12.

A gyermekek

[12] Krisztus hű követői abban az időben, amidőn ezek a nagy események megtörténtek, semmit sem tudtak felőlük, és addig nem is tudhattak, amig a templom a mennyben meg nem nyittatott és ők abba felvétettek. 1918-ban, illetve három és félévvel a nemzet születése után történt, hogy Krisztus eljött Isten templomához ítélettételre. Ez szükségképpen a Krisztusban hívek feltámadásának kezdetét vagy ismertetőjelét is képezi, mivel az apostol így szól: „Mindnyájunknak meg kell jelennünk Krisztus ítélőszéke előtt"; Krisztus akkor

FEL

jött el ítélkezni, és azok részére, akik híveknek találtattak, rendeltetett az életkoronája (Korinthus II. 5 : 10; Timotheus II. 4 : 8) Jehova nevét ettől az időtől kezdve kezdték értelmesen dicsőíteni, aminek egyik okát az képezte és képezi, hogy asszonya, Sion gyümölcsött termett és a templom a mennyben megnyílt. „Dícsérjétek Jehova szolgái, dícsérjétek az Úr (Jehova) nevét. Áldott legyen az Úr (Jehova) neve mostantól kezdve mindörökké! Napkelettől fogva napnyugatig dícsértessék az Úr (Jehova) neve! Felmagasztaltatott az Úr (Jehova) minden pogány nép felett, dicsősége túl van az egeken. Aki beülteti a meddőt a házba, mint magzatoknak anyját, nagy örömre. Dícsérjétek az Urat (Jehovát)!" — 113-ik zsoltár 1—4, 9.

[13] Az Úrnak templomához jövetele Sion felépítésének kezdetét jelenti: „Mivelhogy az Úr felépítette Siont, megláttatta magát dicsőségben." (102-ik zsoltár 17) Az ezen zsoltárban „felépítésnek fordított szót gyakran „ház berendezésének" és „gyermekek születésének" is fordítják. A „fiúgyermek" vagy a királyság megszületése fájdalommentesen történt, de a királyság létrejövetele után Sionra fájdalmak következtek és „megszülte gyermekeit". Más szóval, amidőn a csata a mennyben lezajlott, megkezdődött a hívek feltámadása; Isten hozzá kezdett asszonyának, Sion gyermekeinek létrehozatalához; szervezete szülési fájdalmakban, illetve harcban állott az ellenséggel, és azután történt gyermekeinek megszületése. Az Úrnak eljövetele Isten templomához 1918-ban Sion gyermekei megszületésének vagy létrejövetelének kezdetét jelenti; és azokat, akiket az Úr eljövetelekor híveknek taltált, templomába fogadta, és ezek beléptek az ő örömébe; ezek Sion gyermekei voltak és nekik szól az ígéret: „Minden fiaid (gyermekeid) Jehovától lesznek tanítva."

Ki tanított?

[14] Isten asszonyát Sionnak hívják; és a gyermekek születésük után anyjuk nevét viselik; ők Isten gyermekei, s amennyiben szervezetének képezik részét, az ő szervezetének (anyjuknak) nevét is viselik. Igytehát Sion részeivé lesznek. Ezért szövegünk kijelentései: „Isten által taníttatnak", Sion gyermekeire kell korlátoztassanak; ez nem alkalmazható mindenkire, aki szentszellemtől született. Amidőn Sion felépítésének, vagy „gyermekei születésének" ideje eljött és a háztartás megkezdődött, kiderült, hogy azok, akik nem Sionban születtek, nem is képezik a ház vagy család részét, illetve a szervezet gyermekeit; és mivel az igaz, szövegünk drága ígéretének értelmében ezek nincsenek Isten által tanítva.

[15] Egy alkalommal Jézus ezt a szöveget a zsidók elé tárta. Közölte velük, hogy őt Isten küldte a mennyből; ők azonban ezt nem akarták elhinni, reá támadtak, ekkor mondotta nekik Jézus: „Senki sem jöhet én hozzám, ha az Atya nem vonja őt, aki engem elküldött; és én feltámasztom azt az utolsó napon... És mindnyájan Istentől tanítottak lesznek." (János 6 : 44, 45) E jövendöléssel kapcsolatban Jézus kijelentésének idézése az „utolsó napot" nevezi meg a jövendölések teljesülésének kezdetéül, és ez az időkor jelenti Isten asszonya (szervezete) gyümölcstelenségének végét, melyet a nemzet vagy gyermekeinek születése (létrejövetele) jellemez. A jövendölés ígéretét akkor, amidőn Jézus mondotta, biztosan nem lehetett az egész Izraelre ráalkalmazni, mivel csak nagyon kevés zsidó hitt Jézusban. Szavaiból azt látjuk, hogy előbb Sion gyermekévé kell lenni és ez csak az utolsó napon fog megtörténni, amidőn Isten felépíti Siont, és megjelenik dicsőségében. Abban az időben, amidőn Jézus a zsidókhoz szólott, királlyá kenetett, tehát Isten szervezetének gyermeke lett. Isten őt szervezetének fejévé, vagy székvárosává kente, és Jézus Istentől volt tanítva; azért mondta, hogy ő nem a maga gondolatainak közlése végett jött, hanem Attyának kijelentéseit akarja közölni, aki őt küldötte. Jézus mindazokat oktatta, akik hozzájöttek, mégpedig azon igazságokra oktatta őket, melyekre őt Attya, Isten tanította volt. Jézus mennybemenetele után templomához való jöveteléig tanítványait a megfeszítése előtt tett ígérete értelmében a szentszellem tanította. (János 14 : 26) De amidőn az Úr eljött Isten templomához és Sion felépült s a kipróbáltak begyüjtettek, ezek az ő szervezetének tagjaivá tétetvén, Sion gyermekei lettek, és ez az ígéret ezekre korlátoztatott. Ésaiás egész ötvennegyedik fejezetének fogalmazásából azt látjuk, hogy ez akkor fog beteljesülni, illetve akkor alkalmazható, amidőn a Király trónra emeltetik és Sion a király templomához való eljövetelekor felépül, s miután Sion „megszüli gyermekeit" és háztartását berendezi. Ezek a gyermekek csak attól az időtől lettek a mennyei Atyától tanítva.

[16] Vannak, akik azt állítják, hogy az igazságban vannak, de küzdenek Isten tanuinak a Jehova nevéről, Isten országáról és Sátán szervezetéről szóló bizonyságtevő munkája ellen. Ezek az ellenkezők nem fogadják el, illetve nem tekintik igazságnak azt, amit itt Sion felől elmondottunk. Amint látható, ezeknek ellenkező magatartása körülbelül abban az időben kezdődött, amidőn az Úr templomához jött. Ebből szükségképpen azt kell következtetnünk, hogy azok, akiket az Úr templomához jövetelekor hűtlenségben talált, tiltakozni fognak a mennyei templom megnyilásáról

FEL

szóló igazság elfogadása ellen. Ezek emiatt nem tudták megérteni azt, amit Sionról mondtunk. Ellenkező álláspontjuk tehát végleg azt bizonyítja, hogy nem tartoznak Sionhoz és a templomhoz. Akik azonban meglátják, hogy Sion az Isten szervezete és ezt meg is becsülik, annak részei óhajtanak lenni; azok ellenben, akik az ellenség táborában vannak, nem nyertek látomást Sionról, annak nem részei, tehát **nem is tanittatnak Istentől.**

17 Még mindig vannak köztünk némelyek, akik még mindig nehezen tudják megérteni azokat az igazságokat, melyeket az Úr 1922 óta tárt fel előttünk; mi erről azért szólunk, mert azt szeretnők, ha segítségükre lehetnénk. Az Úr azok iránt, akik az ő akaratának megismerésére és teljesítésére törekszenek, hosszútűrőnek és irgalmasnak mutatkozott. Úgy látszik tehát, hogy a megbotránkozók közül némelyek még tényleg megérthetik Isten szervezetét, ha komolyan kutatják az igazságot és fognak engedelmeskedni a világosságnak, amidőn az hozzájuk érkezik. Azok ellenben, akik a földön az Úr munkája ellen küzdenek és az Úr által népe számára készített eledelt visszautasítják, nem értik meg az Úr kijelentését, melyet prófétája által tett: „A balgatag ember nem tudja, a bolond (rossz) nem érti még azt." (92-ik zsoltár 7) Ezek Isten tanítványainak vallják ugyan magukat és azt állítják, hogy van békességük is, az ő békéjük azonban hamis béke, s csak abból származik, hogy a Sátán szervezete ellen folyó küzdelemben nem vesznek részt és nem akarnak Isten szervezete, Sion mellett síkra kelni. Ezeknek az Ördög, aki tudja, hogy őket csapdájában tartja, nyugtot hágy, amennyiben nem intéztet ellenük támadásokat képviselői által.

Miképpen tanittatnak?

18 Hogy az 1922 után közölt folyóirat cikkek teljesen különböznek az azelőtt közölt cikkektől, teljesen világos; azok azonban, akik a Társulat munkája ellen küzdenek, ezt a különbséget teljesen hamisan indokolják meg. Az alapigazságok tekintetében nincsen egy csepp különbség sem; a különbséget csak a tisztultabb látás képezi, melyet Isten azóta nyujtott népének. Azok, akik a folyóirat ellen küzdenek, de azt állítják, hogy Istennek szolgálnak, ahhoz ragaszkodnak, hogy az Úr 1875-ben kezdte népét Russell testvér tanításai által oktatni, és Russell testvér halálával az igazság további feltárása a nép előtt a földön megszünt; s hogy a folyóirat most oly cikkeket közöl, melyek nem Russell testvértől származnak, tehát tévesek; azt állítják, hogy Russell testvért szándékosan akarják kisebbíteni; s ezt annak kell betudni, hogy Russell testvértől különböző emberek gyakorolják a folyóirat feletti felügyeletet. Ezeknek az ellenkezőknek, illetve álláspontjuknak bemutatása céljából a következőket idézzük egy jelentésükből, melyet egy Londonban, 1931 április havára tervezett nagygyűlésük alkalmából közöltek, olvassuk: „Azokat a testvéreket hívjuk, akik azon igazságnak alapvonásaiban, melyet Russell testvér hirdetett, jól meg vannak gyökerezve."

19 A folyóirat ezen ellenségei saját maguk fejezik tehát ki, hogy tévedésben vannak és összevannak zavarodva. Russell testvér az igazságot sohase nevezte a magáénak. Jézus Krisztus az Igazságról azt tanította, hogy az az Istené, és nem embereké. A folyóirat Russell testvért nem akarja kisebbiteni, és nem is kisebbíti. Ilyesmi által nem lehet jóra jutni. A folyóirat azt érvényesíti, hogy az Igazság Istené, nempedig embereké. A folyóirat nem embernek és nem is emberek csoportjának képezi eszközét, és nem is emberek nézete szerint lesz kiadva. Nem ember véleményét közli. Népét Isten táplálja, Isten bíztosan olyanokat használ erre, akik őt úgy szeretik és szolgálják, amint ő szereti. Azok, akik a folyóirat ellen küzdenek, nem értik amaz igazságot, melyet Isten szervezetének ád; ez bizonyítja a legjobban, hogy az ily ellenkezők nem tartoznak Isten szervezetéhez. Egészen bíztosan, egyetlen esetre sem tud rámutatni senki, hogy a folyóirat az utóbbi években bárkit (embert) dícsérni vagy magasztalni próbált volna; mindenkor csak Jehovaisten nevének dicsőtésére törekedett.

20 Valaki azt állíthatja, hogy minden keresztény Istentől taníttatik, ez így is van, ha Isten gyermekei az igazságot elfogadják és követik. Ésaiásnak azonban ez a szövege, 54 : 13, világosan és határozottan egy bizonyos osztályra vonatkozik. Az Úrnak templomához jövetele előtt a szentszellem Isten igazságának tanítójaképpen működött. A szöveg ígérete nem szól egy embernek, hanem Sion minden gyermekének. Aki nem Sionban született, arra e szöveg nem is vonatkozhatik. Sion az Isten szervezete, következőleg azok, akik nem tartoznak szervezetéhez, nem is lehetnek azon ígéret örökösei, mely Isten szervezetének szól. Azok, akik kétségbe vonják, hogy Istennek van egy szervezete a földön, természetesen nem tartózhatnak Isten szervezetéhez és nem tekinthetők annak gyermekeiül, tehát nem is taníttatnak Istentől.

21 Sion, Isten városa vagy szervezete csak 1918 után, miután az Úr templomához eljött, épült fel. Azelőtt azok, akik Krisztusban voltak és Krisztust követték, a Sion felé vezető úton voltak, de nem voltak Sion gyermekei, és addig nem is lehettek azokká, amig Istennek Sion felépítésére vonatkozó ideje el nem jött. Krisztus Jézusnak Isten

FEL

templomához ítélettétel céljából történt eljövetele döntötte el, kicsodák Sion gyermekei; azok, akiket híveknek talált és templomába felvett, képezik a „hű szolga-osztályt", ezeknek szól az ígéret, hogy ők „Istentől taníttatnak". Ez rajtuk teljesedik be.

[22] Isten gyülekezetének 1875-től 1918-ig az alapigazságok lettek visszaadva; ezt a munkát Illés próféta ábrázolta elő. Az alapigazságok nem új igazságok, hanem olyan igazságok csupán, melyeket a tévtanok homályba burkoltak. Ezek nem voltak oly igazságok, melyek valamely embernek képezték volna tulajdonát; s ama tény, hogy az Úr egyet vagy több embert használt fel arra, hogy a közfigyelmet ezekre a bizonyos igazságokra terelje, egyáltalán nem azt bizonyítja, hogy ezek az igazságok emberek tulajdonát vagy vívmányát képeznék. Azok, akik akkor részesültek tanításban, az Úr szelleme által részesültek benne. Az akkor feltárt és tanított igazságok némelyikét a mennyei (magas) hívásról, az engedelmes embereknek Krisztus uralkodása alatt a tökéletes emberi életbe való helyreállításuk képezte. Russell testvért ezen igazságok tekintetében kétségtelenül az Úr szelleme világosította fel, azonban az Úrnak járó tiszteletet miért kellene embernek (teremtménynek) leróni? Ha így tennénk, vagy aki így tesz, és Russell testvérnek akar hódolni, nempedig az Úrnak, az nem szereti tényleg az Urat; meg van írva: „Ami az emberek között magasztos, az Isten előtt utálatos." (Lukács 16 : 15) Jézus ezáltal kétségtelenül azt fejezte ki, hogy Isten szörnyűségnek tekinti, ha az emberek azzal a tisztelettel, mely Istent illeti meg, embereknek hódolnak. A testvérek iránti őszinte szeretet önzetlen jócselekedetre irányuló törekvésben jut kifejezésre az illető iránt; azáltal, ha az illető nevét dicsérjük, semmi jót nem teszünk vele. A kitüntetésnek vagy előléptetésnek az Úrtól, és nem emeberektől kell származnia. (75-ik zsoltár 7, 8) Az Úr jóltudja, hogy azok, akik valakinek (embernek) a nevét akarják dicsőíteni, ezt nem becsületes és őszinte szívből teszik, és testvérüket nem is szeretik igazán. Azok, akik Russell testvért igazán szeretik, nagyon örvendenek, hogy kifejezhetik, hogy Isten szolgálatában lehetnek mint ugyanazon osztály tagjai, amelynek Russell testvér is tagja volt, azonban nem akarnak balgán viselkedni, embernek adván az Istennek járó tiszteletet. Ha Russell testvér még most is itt élne köztünk a földön, egyáltalán nem rokonszenvezne azokkal, akik balgán így szólanak: „Mi az igazságnak azon fundamentomán állunk, melyet Russell testvér fejtett ki." Isten gyülekezetének munkája 1875-től 1918-ig az Isten előtt való útegyengetés munkája volt, s e munka elvégzése után a szövetség követe haladéktalanul eljött templomához. (Malakiás 3 : 1—3) Azután változás állott be, és ez a változás a munkában és Isten népének oktatásában most is fennáll; ezért azonban nem ember felelős, és nem is valamely embert illeti meg az elismerés.

[23] Kicsoda tudta a földön 1918 előtt, hogy Sion az Isten szervezetét jelenti, s hogy ez szüli meg a királyságot és annak gyermekeit? Ama tény, hogy ezt a földön az Úrnak templomához jövetele előtt senki sem tudta, azt bizonyítja, hogy Isten ideje a megértésre vonatkozólag nem volt még elérkezve. Kicsoda tudott valamit korábban Sátán szervezetéről, a mennyei háborúról és Sátán kivetéséről a mennyből? Ezeket a dolgokat addig valószínűleg senki sem tudta megérteni, amig Isten temploma meg nem nyilt. (Jelenések 11 : 19) Csak azok, akik Isten kegyelme által a templomba felvétettek, értik ezt most. Ezek nem okosságuk vagy valaki emberfiától származó tudományuk következtében értik ezt, hanem azért, mivel ők Istentől taníttatnak, aki velük az igazságot a templom feje, Krisztus Jézus által közli. Miért kellene ma azoknak, akik tényleg hiszik, hogy ők Isten szolgái, csak egy pillanatig is vonakodniok ama kérdés eldöntésén, hogy kicsoda részesíti őket az igazságban? Gyermekeinek Jehovaisten a nagy tanítója. Ezen igazságok közlése természetesen tökéletlen emberek által történik, ezek az emberek emiatt nem is tökéletesek kifejezéseikben; mindazáltal oly helyzetbe vannak juttatva, hogy Isten igazságát, melyet gyermekeivel közöl, vissza tudják tükrözni.

[24] Isten szellemét a templom-osztályhoz tartozók abban a mértékben bírják, mint Elizeus és az Elizeus által előábrázolt munkát is végzik. Gyermekeit Isten most ígéjének különös feltárásával ajándékozza meg, mivel nehéz időket élünk, és gyermekei még több segítségre vannak szorulva. Jehova feltárja magát népe előtt, és ezt az osztályt, mely őt tényleg szereti, arról biztositja, hogy helyes úton jár. „Ama napon" történik ez, és ez a templom megnyitása utáni időt jelenti, amidőn Isten magát különösen is feltárja gyermekei előtt. Népe először a Jehova-név értelmében részesül, azután pedig az lesz neki feltárva, hogy Isten, népével beszél. Sion gyermekei előtt, t. i. fiai előtt asszonya, (szervezete) által tárja fel nevének jelentőségét és tanítja őket. Így szól hozzájuk: „Ezért hadd ismerje meg népem az én nevemet, ezért ama napon! Hogy én vagyok, aki mondom: ímé itt vagyok!" (Ésaiás 52 : 6) Ma Sion gyermekei nincsenek külső bizonyítékokra utalva annak eldöntése tekintetében, hogy szellemi táplálékuk és a jövendölések megnyert megértése Istentől származik-e. Tudják, hogy az ily eledelt sem egy, sem több ember nem szerezheti. Sem egyes emberek, sem többen, nem állítják, hogy ezek az elede-

FEL

lek emberektől származnak. Isten gazdag asztalt terített népének, és az ő asszonyának gyermekei arról táplálkoznak. Sion ezen gyermekeinek mondja ő: „Amit korábban hirdettem, ímé bekövetkezett, most pedig újakat hirdetek; mielőtt megtörténik, közlöm veletek." (Ésaiás 42 : 9) Ezen utóbbi szöveg összefüggése kétségbevonhatatlanul Isten felkentjeit nevezi meg, akikhez ekképpen szól.

25 Jézus beszélt egy jövő időről, amidőn teljes egyetértés lesz Sionban, s hogy ezt a hívek tudni fogják; kijelentése határozottan leszögezi, hogy ez az idő Isten templomához való eljövetele után következik. Így szólott: „Azon a napon megtudjátok majd, hogy én az én Atyámban vagyok, ti pedig énbennem és én ti bennetek." (János 14 : 20) Ez ígéretnek a bírása miatt Sion tagjává kell lenni; ezért áll fenn bensőséges viszony Isten és azok között, akik szervezetéhez tartoznak, ama napon ezek taníttatnak Istentől. Most abban az időben élünk, amidőn Jézus e kijelentése alkalmazható: „Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet; és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk és annál lakozunk." (János 14 : 13) Ekképpen van kimutatva ama bensőséges viszony, mely Jehova, Krisztus Jézus és azok között áll fenn, akik a templomhoz tartoznak. Jehova Sionban, az ő lakásában van. (74-ik zsoltár 2; 132 : 13) Csak Sion gyermekei, a templom tagjai tartozkodnak ott; ezek taníttatnak és tudják értékelni azon dolgokat, amikre Isten tanítja őket Igéjéből.

26 A valódi egyház nem tudott az Úr Jézusnak templomához jövetele és Sion felépítése előtt megérni. Ama táplálék, melyben a felszenteltek régebben részesültek, az első alapvonásokból vagy alapigazságokból állott. Azokat, akik ezzel sem akartak lépést tartani, az apostol tejjel táplálkozó gyermekeknek nevezi. Amit azonban Isten népének az Úrnak templomához jövetele után adott, kemény eledel. Azok, akik ezeket az Úr által adott igazságokat nem akarták elfogadni, hogy enyhén fejezzük ki magunkat, tudatlanok. „Mert mindaz, aki tejjel él, járatlan az igazságnak beszédeiben, mivelhogy kiskorú; az érett korúaknak pedig kemény eledel való, mint akiknek mivoltuknál fogva gyakorlottak az érzékeik a jó és rossz között való különbségtételre." (Zsidók 5 : 13, 14) Azok, akik Isten népének tagjai, nem emberi okosságuk miatt részesülnek kemény eledelben, hanem csupán azért, mivel ők Istennek és Isten asszonyának, Sionnak a gyermekei; ezek Istentől taníttatnak.

27 Isten az illési korszak alatt gyülekezetének Igéjéből némely mélyebb dolgokat adott értésére, például a Szövetségsátoráról szóló dolgokat. Ezek az igazságok tényleg alapvető igazságok voltak, de Sion felépülése óta még az engesztelőáldozatot és a szövetségeket is világosabban értettük meg. Természetesen nem minden felszentelt értette meg a Sátor-tanításait. Nem a tudomány vagy ismeret a legfontosabb dolog Isten szeretetének megnyerésére. Isten elismerését és jóváhagyását az Isten- és az Úr iránt való hűség, ragaszkodás és önzetlen odaadás szerzi meg. Éppen az ilyenek nyerték meg elismerését és tétettek szervezetének tagjaivá, amidőn Krisztus Jézus eljött templomához; Isten ettől kezdve a templomosztályt mint egységes osztályt tanította és ez most is így van. Akik nem akarnak annál többet látni és elismerni, mint amit Russell testvér ismert fel és fejtett ki, Istenben való hitük hiányát fejezik ki és a dolog értelmében azt juttatják kifejezésre, hogy népét Isten másképpen nem tudja tanítani, csakis egy bizonyos ember által. Kimutatják, hogy nem tudják megérteni, amit népének az Úr felszolgál. Mások ellenben, akik ugyancsak nem tudtak megérteni valamit, így szóltak: „Én ezt a dolgot elteszem későbbre." Ez is helytelen eljárást képez. Ha valaki tényleg szereti Istent, akkor szorgalmasan szavának megértésére is fog törekedni; s amidőn Isten igazságát feltárja, áhítattal és gondosan fog annak mérlegeléséhez és törekszik az igazság megértésére; aki Istennek gyermeke, meg is fogja érteni. Ennélfogva tehát azok, akiknek a *megértés terén* nehézségeik támadtak, kezdjenek hozzá és az 1922-től kezdve közölt igazságokat tanulmányozzák komolyan át. Mivel tudják, hogy a igazságok Istentől és nem emberektől származnak, komolyan és áhítatosan törekedjenek azok megértésére; ha az igazságokat megértik, ez azt fogja bizonyítani, hogy ezek Istentől taníttatnak, és az ígéret értelmében nagy békességet (*megnyugvást*) *nyernek*. Azok, akik most a templomban vannak, tudják, hogy ők Istentől taníttatnak, teljesen nyugodtak és Isten és Krisztus békéjét élvezik, tudván, hogy a helyes úton vannak és nem szorulnak ember tanítására.

Diadalút

28 Jehova az egykor magtalan asszonyt termékennyé tette. Sion felépült, és Isten Krisztus Jézusra bízta házának közigazgatását és őt nevezte ki királyi házának fejévé. Isten szervezete többé nem lesz megalázva, sem elvetve. Sátán kétségbeesetten fog törekedni elpusztítására, nem szünteti be elleneintézett támadásait s erre a bűn emberét fogja igénybe venni. A bűn embere Júdáshoz hasonlóan törekszik majd az uralkodótényezőket meggyőzni affelől, hogy Jehova tanui lázadást szítanak s így kíséreli meg Isten tanuinak elpusztítását. Azok, akik most a bűn emberének osztályához tartoznak, ebből a célból akarnak egye-

FEL

sülni, amint az Úr ezt előre meg is mondotta. „Ha összegyűlvén összegyűlnek (is), ez nem éntőlem lesz! Aki ellened összegyűl, elesik általad." — Ésaiás 54 : 15.

[30] Az igazságnak ezen ellenségei, akik Sátán módjára dolgoznak, embereket tisztelnek és ezáltal azt a látszatot akarják kelteni, hogy jó és szent emberek; azonban Istent nem tisztelik, de nem is tudják őt megcsalni. Mint Sátán, ezek is önzően magukat akarják tiszteltetni és az emberek elismerését maguk akarják élvezni, munkájuk a Sátánéhoz hasonló, a gonoszság vagy törvényszegés munkája. Külsőleg a jámborság és más megtévesztő fogásokat alkalmaznak és azt állítják, ők tanítják az igazságot, mivel egykor Istennek egy oly embere tanította ezeket, akitől ők maguk is tanulták. Az erőteleneket, akik az igazság szeretetével nem rendelkeznek, így ámítják el, akik aztán az Isten- és az Isten országa ellen irányuló hazugságot el is hiszik. Isten kijelenti, hogy mindezek „általad esnek el". Ezeket az ellenségeket Isten a maga idejében fogja elpusztítani. (Tessz. II. 2 : 2—9) Isten ennek az okát is megmondja, azt nevezvén ennek okául, hogy ő felépítette Siont szervezetét, és Sion minden ellensége felett győzni fog. Jehova szereti Siont, és ezt most fel is tárja, ezért mondja neki: „Ó te szegény, szélvésztől hányt, vigasztalás nélkül való! Ímé, olomporba foglalom köveidet, és zafirokra alapítalak. Rubinból csinálom falad párkányzatát, kapúidat pedig gránátkövekből és egész határodat drágakövekből." (Ésaiás 54 : 11, 12) Sion gyermekeit, akik együtt a templom-osztályt, a hű szolga-osztályt képezik, Jehova kormányozza, táplálja és őrzi meg, ezt mondja Sionnak; „És minden fiaid Jehovától taníttatnak és nagy lesz fiaid békessége." — Ésaiás 54 : 13.

[30] Ésaiás jövendölésének ötvennegyedik fejezete nem alkalmazható egy személyre. Ez Isten szervezetére vonatkozik, melyet Sionnak hívnak, és Sion gyermekeire, mégpedig összes gyermekeire mint egységre. Sátán Sion ellen intézi kétségbeesett támadásait. Sion gyermekei, Isten parancsait követve, Jézus Krisztus bizonyságtevését végzik, melyet rájuk bízott, Sátán emiatt akarja őket elpusztítani. (Jelenések 12 : 17) „És a Sárkány dühös lett az asszonyra és hadba szállott magvának maradéka ellen, akik Isten parancsait megtartják, és Jézus Krisztus bizonyságtevését bírják." Azoknak azonban, akik az asszony magvához tartoznak, nem kell félniök. Számukra Isten fogja kivívni a győzelmet. „Igazság által leszel erős, ne gondolj a nyomorral, mert nincsen, mit félned, és a rettegéssel, mert nem közelget hozzád." (Ésaiás 54 : 14) Ezek megnyugtató és vigasztaló szavak, ezeket Jehova mondja Sion gyermekeinek.

[31] Az ellenség nagy gonosztevő (tékozló), eszközei hasonlóképpen gonoszak, mivel erejükkel Sion gyermekei ellen fordulnak. Isten ezt a nagy tékozlót és minden képviselőit, főképpen a „Bűn emberét" a „pusztulás fiát" fogja elpusztítani, amint ezt a próféta előrehirdeti: „Ímé, én teremtettem a kovácsot, aki a parazsat éleszti és fegyvert készít mestersége szerint; és én teremtém a pusztítót is a veszedelemre." — Ésaiás 54 : 16, angol szerint.

[32] Azután Isten biztatólag szól szervezetéhez. Sionnak (asszonyának) gyermekei Jehova gyermekei és a Felséges oltalmában vannak. Mostantól kezdve örökké győzni fognak és győzniök kell, mivel Isten oltalma lebeg felettük s mivel az ő legfőbb tisztviselője vezeti őket a küzdelemben. Sion tagjainak csak attól az egytől kell félniök, hogy Isten iránt hűtlenek legyenek. Sionnak a védelem meg van ígérve, effelől nyugodt lehet. Amig valaki Isten gyermeke és Isten szervezetéhez tartozik, nem kell félnie semmitől, amit az ellenség ellene tehetne. Sátán mindenféle elképzelhető fegyvert kovácsolt Sion gyermekei ellen; Isten népe ellen irányuló fegyverei azonban kudarcot vallanak. Csak Sionnak és gyermekeinek mondja most Jehova: „Egy ellened készült fegyver sem lesz jószerencsés és minden nyelvet, mely ellened perbe száll, kárhoztatsz (megcáfolsz): ez az Úr szolgáinak öröksége, és az ő igazságuk, mely tőlem van, így szól az Úr." — Ésaiás 54 : 17.

[33] Ez Isten szava, mely most teljesen arról biztosítja népét, és azt mondja neki, hogy ismerje meg nevét, hogy oltalmazója, és ki fogja vívni a győzelmet szervezete számára. Most az Úr napján oly eseményeket valósít meg, melyek prófétai kijelentését teljesítik be, és népe előtt kimutatja, hogy azok az események, amelyek történnek, az ő ígéjét teljesítik be. Őket azon csodálatos dolgok felől is látomásban részesíti, melyek ezután fognak történni, és ez nekik segítségül, vigasztalásul és bátorításul szolgál. „... Sionnak fiai örvendjenek királyukban! Mert kedveli az Úr (Jehova) az ő népét, a szenvedőket szabadulással (oktatja) dicsőíti meg." (149-ik zsoltár 2, 4) „Uralkodni fog az Úr (Jehova) örökké, a te Istened, ó, Sion, nemzedékről-nemzedékre. Dícsérjétek az Urat!" 146-ik zsoltár 10.

A bereai tanuláshoz szükséges kérdések

1. Mily pontjait lehet most különösebben látni a jelenlegi igazságnak ama igazságok megértése és megbecsülése céljából, melyeket Jehova az utóbbi években tárt fel népe előtt?

FEL

2. Kicsodához szólnak Mózes I. 3 : 15 szavai? Kicsoda az itt szóbanforgó „asszony" és „ivadék"? Mit értsünk a Kígyó magva alatt?

3. Magyarázd meg a „Sion"-és „Jeruzsálem"-nevek jelentőségét!

4. Mi és ki volt ábrázolva Isten azon ígéretében, hogy Ábrahámnak és Sárának fia születik, Mit ábrázolt a hosszú „kimaradás" és a kitüzött időben az ígéret beteljesülése?

5. Határozd meg a „szolgálót" és a „szabadost", akikről Galata 4 : 22, 23 beszél, jelképük tekintetében!

6, 7. Mutasd ki, mily alkalommal mondatott Mózes I. 3 : 15! Mit jelent ez a dolog lényegében? Mikor és miképpen valósitotta meg Jehova az igért ivadék létrehozása tekintetében?

8. Hogyan és mikorra szól vagy alkalmazható a 110-ik zsoltár 1 verse? Valamint a 2-ik verse, és a 2-ik zsoltár 6. verse? Hogyan és mikor teljesült be Ésaiás 66:7?

9—11. Magyarázd meg Ésaiás 54 : 7-et a teljesülés módjára és idejére vonatkozólag; hasonlóképpen a 8. verset is! Mily összefüggés van a 9. és 10. vers között eztilletőleg? Mily utat követett közben az ellenség? Mily nagy esemény következett a mennyben a fiúgyermek megszületése után? Mutasd ki a Jel. 12. : 12 és Ésaiás jövendölése közti egyezést!

12, 13. Mily, egymással világosan összefüggő események történtek 1918-ban? Mikor és hogyan teljesült: „Mert Sionra fájdalom jött, s megszülte fiait"?

14, 15. Kire vonatkozik „a te gyermekeid" kifejezés Ésaiás 54 : 13-ban? Mikor és hogyan lesznek Jehovától tanitva?

16, 17 Tégy különbséget két olyan osztály között, melyeknek alkalmuk volt s mégsem értették meg ama nagyobb igazságokat, melyeket az Úr 1918 óta tárt fel gyermekei előtt! Mi dönti el, hogy aki most nem látja ezen igazságokat, később meg fogja érteni és becsülni?

18, 19. Magyarázd meg, hogy az 1922 óta közölt folyóirat cikkek különböznek-e az azelőtt közölt cikkektől! Miért különböznek? Miért tekintették ezt némelyek ellenséges álláspontjuk igazolásául, mások ellenben helyesen értették meg és áldást nyertek?

20, 21. „Minden fiaid Istentől taníttatnak", hogy telejsült?

22. Hasonlítsd össze azokat az igazságokat, melyeket Isten népe 1875-től 1918-ig nyert az azután nyertekkel a forrásukat, természetüket és módjukat illetőleg! Kit illet meg tisztelet mindazon igazságokért, melyek azelőtt és azóta is felszinre kerültek? Mily következtetéshez és viselkedéshez kellene azonnal vezessen e tények megbecsülése?

23, 24. Mi a magyarázata a munkában és Isten gyermekeinek oktatásában az 1918 óta beállott változásnak és a többi számtalan, azóta megértett és értékelt igazságok feltárulásának?

25. János 14 : 20-ban olvassuk: „Ama napon megtudjátok." Kik tudják meg? Mit tudnak meg? Miképpen tudják meg? Mi fogja bizonyitani, hogy ezt megtudták és megbecsülik?

26. Magyarázd meg Zsidók 5 : 13. és 14. verseit!

27. Magyarázd meg, mi az oka, hogy azok közül némelyek, akik az igazságot, melyet Isten az illési korszak alatt közölt népével, némileg megértették, az Úr által azóta közölt legfontosabb igazságokat mégsem tudták megérteni és megbecsülni! Miképpen tudnák ezek közül némelyek a saját tapasztalatuk által mégis bizonyitani az Ésaiás 54 : 13-ban kifejezett igazságot?

28, 29. Magyarázd meg ama jelenlegi helyzetet, melyre Ésaiás 54 : 15 mutat s hogy abból mit kell következtetni azon osztályokra, melyekről ott szó van?

30. Mikor és kire vonatkozólag teljesedik Ésaiás 54? Mily egyezés van Jel. 12 : 17 és Ésaiás 54 : 13, 14 között?

31. Miért van az ellenség gonosznak (tékozlónak) nevezve? Mit értsünk e kijelentés alatt: „Én teremtettem a pusztitót vesztésre"?

32, 33. Kicsodák Sion (Isten asszonya) gyermekei? Hol szabad tartozkodniuk? Miről gondoskodott Isten segitésük, vigasztalásuk és bátoritásuk céljából a), hogy őt és akaratát megismerjék? b), hogy bebizonyitsák iránta való szeretetüket? c), az ő védelmükül ellenségeikkel szemben? W. T., 1931 november 1.

Jehova tanui előábrázolva

JEHOVA Ésaiás próféta által iratott azon korról, amidőn tanui által a világon egy bizonyos tanuságtevést fog tétetni. Tanui csupán a valódi keresztények egy maradékát képezik az állitólagos „kereszténység" több millió névleges keresztényei közül. E bizonyságtevés idejéül Isten az „ama napon"-kifejezés által meghatározott kort rendelte; ez a korszak 1914-ben kezdődött. A maradék, illetve Isten tanui ezt azután ismerték fel világosan, miután 1918-ban az Úr Jézus Krisztus templomához eljött, amint ezt Malakiás, Isten prófétája, a 3-ik fejezet 1. versében előre közölte. Ma már e korszakban élünk, melyet az „ama nap" jelöl. Ésaiás 19 : 1—4-ben mondja Isten prófétája: „Jövendölés Egyiptom ellen. Imé az Úr (Jehova) könnyű (gyorsjáratú) felhőre ül, és bemegy Egyiptomba, és megháborodnak előtte Egyiptomnak bálványai, és az egyiptomiak szive megolvad őbennük. És összeveszitem az egyiptomiakat az egyiptomiakkal, és egyik hadakozik a másik ellen, kiki felebarátja ellen, város város ellen, és ország ország ellen. És elfogyatkozik az egyiptomiak lelke ő bennük, és az ő tanácsát elnyelem, és tudakoznak a bálványoktól, szemfényvesztőktől, halottidézőktől és jövendőmondóktól. És adom az egyiptomiakat kemény úrnak kezébe, és kegyetlen király uralkodik rajtuk — szól az Úr — a Seregek Ura (Jehova)."

FEL

Ha ezután nyomban a 19. és 20. versekre térünk át, a következőket olvassuk: „Ama napon oltára lesz az Úrnak (Jehovának) Egyiptom földének közepette, és határán egy oszlop az Úrnak; és lesz jegyül és bizonyságul a Seregek Urának Egyiptom földén, hogyha kiáltanak az Úrhoz a nyomorgatók előtt, hogy küldjön nekik megtarót és fejedelmet, és őket megszabadítsa."

Ezt a jövendölést az Írás kutatói egy ideig komolyan az egyiptomi gizehi nagy pirámisra alkalmazták és ezt a pirámist tekintették az Úr oltárának; amióta azonban az Úr templomához jött és az Ígét Isten villámai világítják meg, a templomosztály meglátta, hogy ez a jövendölés semminemű értelemben sem vonatkozik az egyiptomi kőrakásra. Jegyezzük meg, ez a jövendölés a következő magyarázattal kezdődik: „Jövendölés Egyiptom ellen." (Ésaiás 19 : 1) Itt Istennek a világról, illetve Sátán szervezetéről szóló jövendöléséről van szó, melyet Egyiptom példáz, és Isten felkentjeinek állásfoglalásáról ezzel a szervezettel szemben. Annak ujabb bizonyítékául, hogy Egyiptom Sátán szervezetét példázza, jegyeztette fel Isten egy prófétája által: „Szólj és mondjad: Így szól az Úristen: Ímé, én ellened megyek, Fáraó, Egyiptom királya, te nagy krokodil (t. i. Sátán és szervezete), aki fekszik folyói (a világ népei) közepette, aki ezt mondja: Enyém az én folyóm, és én teremtettem magamnak." (Ezékiel 29 : 3) Ezeket Isten mondja prófétája által az Ördög szervezetéről. Isten hű népének János I. 5 : 10-ben világosan van megmondva: „Tudjuk (t. i. Isten felkentjei), hogy Istentől vagyunk, és az egész világ a gonoszban vesztegel" (t. i. Sátán, az Ördög alatt)."

Jézus Krisztust Egyiptomban (azaz a világon vagy az Ördög szervezetében) feszítették meg. Ezért mondja a Jelenések 11 : 8-ik verse: „És az ő holttesteik feküsznek ama nagy városnak uccáin, amely szellemi értelemben Sodomának és Egyiptomnak hívatik, ahol a mi Urunk is megfeszíttetett." A hely meghatározása után prófétája által Isten a teljesülés idejét is megnevezi. Krisztus Jézus, Isten főpapja és szervezetének főtisztviselője 1914-ben fogott hozzá az Ördög zervezete elleni küzdelemhez és Sátánt a mennyből kivetette. Az előnyomulást a Gonosz ellen Jézus-Krisztus azután továbbvezette és ezt a teljes győzelem kivívásáig nem is fogja beszüntetni. A próféta ama kijelentése, mely által az időt meghatározza, így szól: „Ímé az Úr könnyű (gyorsjáratú) felhőre ül, és bemegy Egyiptomba és megháborodnak (rendülnek) előtte Egyiptomnak bálványai, és az egyiptomiak szíve megolvad (félelmükben) ő bennük." (Ésaiás 19 : 1) E szerepében Jézus Krisztus Isten legfőbb meghatalmazottjaként jár el. Ésaiás próféta itt azt írja le, mint vonul Jehovaisten a maga szervezetének élén Sátán szervezete ellen.

A Népszövetséget 1919-ben az Egyházak Szövetsége (az Egyesült-Államokban) jóváhagyta, később pedig azt Sátán szervezetének mindhárom; látható vagy földi eleme, a politikai, pénzügyi (gazdasági) és felekezeti elem támogatta. Ettől kezdve teljesülnek Jézus következő prófétai kijelentései: „A földön a nemzetek nyomorúsága a tanácstalanság . . . miatt; az embereket pedig világra következő jövendő eseményektől való félelem ejti kétségbeesésbe." (Lukács 21 : 25, 26) Köztudomás szerint a kereszténység uralkodó nemzetein éppen most vesz oly rettegés erőt, mely majdnem megállítja szívverésüket, amit az Úr profétája a következő szavak által fejez ki: „És az egyiptomiak szíve megolvad ő bennük." Az időt tehát a próféta a jelenre határozza meg és azt mondja, hogy „ama napon" Egyiptomban, illetve, e világon — azaz Sátán szervezetének közepette — neki egy különös bizonyságtevése fog történni.

A próféta azután így szól: „Ama napon oltára lesz az Úrnak Egyiptom földének közepette, és határán egy oszlop az Úrnak." Ez a jövendölés nem vonatkozhatik a betűszerinti Egyiptom valamely betűszerinti oszlopára vagy oltárára, mivel teljesen képtelenség, hogy valamily tárgy valamily országnak a közepén, de egyuttal a határán (szélén) is legyen. Isten népének maradéka vagy Isten tanui azonban az Úrnak oltára és oszlopa is; ők a világon vannak (melyet Egyiptom példáz), de nem e világból valók; és ők egyuttal a gonosz világ határán (szélén, végén) is vannak, mivel Isten országának küszöbén vagy kezdetén állanak. Ez az oltár és oszlop tehát prófétai értelemben a maradékot példázza.

Az ezen jövendölésben „oltárnak" fordított szó héber gyökérszava „áldozóhelyet" vagy „vágóhelyet" jelent. Az Úr felkentjei Krisztus Jézussal, a Krisztusi testület fejével együttes áldozati szövetségbe vétettek fel. Ezek felől a felkentek felől van megírva: „Olybá tekintenek, mint a vágó juhokat." (Róma 8 : 36) Az ötvenedik zsoltár 5. versében pedig így szól: „Gyűjtsétek elém kegyeseimet, akik áldozattal erősítik szövetségemet!" A felkenteket a „Lévi fiai"-képlet ábrázolja. Amidőn az Úr templomához eljött, amint Malakiás 3 : 1—3-ban mondja, Lévinek e fiai megtisztíttattak, hogy az igazság áldozatával áldozzanak Istennek. Az igazságnak ezen áldozatai azon hálaáldozatokat jelentik, melyeket az Isten nevéről szóló bizonyságtevés által mutatnak be. Ezt Zsidók 13 : 15 világosan kifejezi. Ezek a szövegek bizonyítják, hogy Isten maradéka a világ közepette van (Egyiptomban), és a Jehova nevéről bizonyságottevő oltárt képezi.

FEL

A jövendölés kijelentése: „Oszlop az Úrnak Egyiptom határán", ugyanezen osztályra vonatkozik. Az oszlopot vagy szobrot bizonyságtevésül (emlékül) állítják. Azokról beszélvén, akiket templomához jövetelekor híveknek talál, mondotta Jézus Krisztus, a nagy próféta: „Aki győz, azt oszloppá teszem az én Istenemnek templomában." (Jelenések 3 : 12) Ha valaki az Úr templomának oszlopává tétetik, ez főképpen azon célból történik, hogy Istenről tegyen bizonyságot, mert a 29-ik zsoltár 9. versében olvassuk: „Az ő hajlékában mindenki azt mondja: dicső!" A hű maradékosztály tagjai, Krisztus „lábtagjai" és a választott szolga részei, Isten tanui. Miképpen Jézus e világon volt, de nem volt e világból való, hasonlóképpen a maradék is e világon van, de nem képezi e világ részét. (János 17 : 14) Ez a maradék vagy oszlop éppen az Ördög világának és Isten országának határmesgyéjén áll és tesz bizonyságot Isten nevéről. A hívek közel vannak ahhoz, amidőn át fognak lépni a határszélén és Isten országába kerülnek. Mint oltár-osztály hálával (dícséretekkel) áldoznak Jehova nevének, a mint oszlop bizonyságot tesznek nevéről.

Azután Isten prófétája így szólott: „És (ez) lesz jegyül és bizonyságul a seregek Urának Egyiptom földén, hogyha kiáltanak az Úrhoz a nyomorgatók előtt, küldeni fog nekik megtartót és fejedelmet, és őket megszabadítja." (Ésaiás 19 : 20, angol-fordítás szerint) A világ népei most nagy elnyomás alatt szenvednek a világ uralkodótényezői részéről, főképpen a világ láthatatlan uralkodója, Sátán, az Ördög részéről. Az elnyomott nép kiáltása Istenhez hatol; ígérete szerint Isten közelebbről egy prófétát, fejedelmet, szabadítót, királyt küld, aki őket fel fogja szabadítani az elnyomás alól. Ennek megtörténte előtt a világon (Egyiptomban) levő maradék bizonyságot kell tegyen Isten nevéről. Jézus Krisztus bizonyságtevése erre az osztályra lett ruházva. Ők Isten tanuivá választattak ki; nekik van megparancsolva a bizonyságtevés, és ők ezt Isten kegyelme által végzik is, és megtartják az ő parancsait.

Isten elrendelte a maga nevéről, az ellenség szervezetére vonatkozó akaratáról és a nép megszabadításáról, megmentéséről és megáldásáról szóló bizonyságtevés végzését. Isten akaratát ennélfogva azok közül, akik Isten akaratának teljesítésére szentelték magukat a földön, és a magas meghívást elfogadták, senki más nem teljesítheti, csak az, aki Isten iránt hűségesen, igazságosan teljesíti vagy tartja meg Isten parancsait, csak az ilyen remélheti az Úr végső jóváhagyásának megnyerését; aki Isten parancsait meg akarja tartani, most Isten mellett kell tanuskodnia. Éppen ebből az okból kifolyólag terjesztik ők jelenleg naponként nyomtatott alakban ezt az üzenetet, hogy az emberek értesülést nyerjenek Istenről és végzéséről. Tevékenységük által nem akarják egyik vagy másik felekezet számára megtéríteni a világot, és nem is akarnak viszálykodásokat és vitatkozásokat előidézni; inkább egy meghívót kézbesítenek ki a népnek és az uralkodótényezőknek, mivel Isten nekik ezt megparancsolta. Most Isten ideje itt van, amidőn a bizonyságtevésnek meg kell történnie — mégpedig a Jézus születésekor az angyalok által hirdetett jövendölés teljesüléseképpen, hogy minden népnek a nagy öröm evangéliumát hirdetni kell. — Lukács 2:9, 10.

W. T., 1931 november 1.

Isten fiai és az emberek leányai

A tökéletes nő a többi földi lények között (a tökéletes férfi kivételével) a legszebb látványt nyujtja. Természetesen az életben csak Ádám neje, Éva, volt tökéletes. Isten őt tökéletesnek teremtette. Amint Mózes V. 32 : 4-ben olvassuk, Isten „minden munkája tökéletes". Szép alakját és bájait Édenből, paradicsomi otthonából való távozása után is megőrizte. Fiai és leányai haldoklási folyamata alatt születtek. Amidőn Éva leányai és unokái nőiességükben teljesen kifejlődtek, oly szépek lehettek, hogy ezt nem is lehet szavakkal megfesteni.

A Görögország fénykorában élő nők szépségének megrajzolása céljából a költők és az írók az összes használatban levő mellékneveket felhasználták. Ha ama kor női szépek voltak, Éva leányai és unokái határozottan még szebbek lehettek. Ne feledjük el, hogy ezek a nők alakjuk szépsége és bájai tekintetében még nem voltak nagyon eltávolodva a tökéletességtől. A klasszikus Görögország korában azonban már jobban el volt korcsulva az emberiség; ma pedig még sokkal elkorcsultabb.

Jelenleg csak összehasonlítás útján tudunk következtetni a Nóé korában élt nők természetes szépségére. De mint édesanyjuk, Éva, valószínűleg ők is könnyelműek voltak. Testi vágyaik kielégítése céljából szívesen hódoltak a szemükbeötlő és büszkeségüket legyező kísértéseknek. Személyük körülrajongását és imádását szerették. Bűnjaságukban és leleményességükben Istentől és az igazságtól elfordult gondolatokkal könnyen meg-

FEL

hajoltak minden olyan befolyás előtt, mely önző vágyaik kielégítésével és dicsőséggel kecsegtetett. Ezek az istentelen nők leginkább a kiváló, hírneves férfiak részéről származó hízelkedést, dicséretet és önző kívánságaik kielégítését kedvelték.

A világon a nő mindig szép, de nagyon veszélyes teremtés volt. Szépsége és kedvessége a férfit elcsábítja és az önző férfit teljesen megvakítja a felsőbb és nemesebb dolgokkal szemben, sőt azt eredményezi, hogy Istenről is megfeledkezik. Ádámot Éva is ezáltal a rabulejtő befolyása által döntötte vesztébe. Az Istennek szentelt, erényes, jó nő ellenben áldás a nemes férfi számára, mivel tudja, hol van a maga helye, és hivatását betölti. Az olyan férfi azonban, aki önző és nagyravágyó nők után szalad, helytelen úton, a züllöttségbe és halálba torkoló úton jár. Nóé korában majdnem az összes nők önző és testiesérzelmű teremtések voltak és a hiúság útját követték. Amily szépek és bájosak voltak, csupa gyönyörűséges látványt nyujtottak a szemnek; szívüket azonban büszkeség hevítette, túl fütve a férfiak részéről való megcsodálás vágyától.

Sátán, az Ördög, Istennek és minden igazságnak ellensége, ebből arra következtetett, hogy ez a legkedvezőbb pillanat egy újabb sakklépés megtevésére. Elvetemült tervének végrehajtásához egy nő felhasználása által kezdett, s gyalázatos céljainak keresztülvitelére most újból nőket akart igénybe venni. Az embernek Édenből történt számüzésétől kezdve 1600 éven keresztül csupán három férfi, Ábel, Énok és Nóé foglalt állást Isten mellett. Ezek közül Sátán egyet meggyilkoltatott, a másikat pedig Isten vette el. Ezt a körülményt Sátán gonosz tervének szolgálatában bizonyítékul tudta kiaknázni.

A mennyben „Isten fiainak" nevezett angyalok vagy szellemi lények éltek. Ezek a lények szemmel kisérték a földön bekövetkezett fordulatot. Az írás világosan feltárja ama tényt, hogy ezeknek a szellemi lényeknek képességük volt emberi testet ölteniök és így megjelenniök, erre valószínűleg Istentől nyertek meghatalmazást. (Mózes I. 18 : 1—10; Bírák 13 : 1—21) Amidőn Istennek ezen fiai emberi testben megjelentek, Ádám fiainál és unokáinál is jobban tetszettek a nőknek. Sátán azt tervezte volt magában, hogy a nők igénybevétele által egy oly emberfajtát fog létesiteni a földön, amelyet teljesen a maga akarata és kedve szerint kormányozhat. Az akkor történt, és az írásban feljegyzett (Mózes I. 6-ik rész) események ezt feltevésünket támogatják.

Sátán valószínűleg Isten szellemi fiai közül többet, különösen azokat hívta egybe, akiket annak idején Isten Lucifer mellé rendelt az emberiség felügyeletét végző szervezet alkotása céljából. Ezeknek Sátán körülbelül a következőtet mondhatta: „Ti már régen szemmelkisérhettétek az emberiség bekövetkezett drámáját a földön. Amióta engem Isten az ember felügyeletével megbizott, a halál hatalma felett rendelkezem. Isten elrendelte, hogy nekem meg kell halnom, mégpedig a nő sarjadéka által. Ez azonban csak üres fenyegetés volt Isten részéről. Hiszen láthattátok, hogy az eltelt 1600 év alatt csak két férfi foglalt állást Isten mellett. Az egyiket megöltem; s mivel az Isten félt, hogy a másikat is el fogom pusztítani, ezt őmaga vette le. Azok az emberek, akik most élnek a világon, mindnyájan engem tekintenek Istennek. Közülök csak Nóé képez kivételt. De a maga idejében majd elbánok vele is és eltávolítom az útból."

Sátán körülbelül a következőket rajzolta az angyalok szeme elé: Ha ti, Isten fiai, hozzám csatlakoztok és alárendelitek magatokat nekem, akkor egy nagy birodalmat fogunk felépiteni a világon és örökéletű fajjal fogjuk benépesíteni a földet. Nektek hatalmatok van arra, hogy emberi testben jelenjetek meg. Ti azonban Ádám minden fiainál erősebbek vagytok. Határtalan életerővel rendelkeztek. Ezek a nők a földön Ádám leányai. Nézzétek, mily gyönyörűek! A szellemi birodalomban nincsen hozzájuk hasonló, akik titeket ki tudnának elégiteni. Ti ezeket feleségül vehetitek. Testi gyönyöröket élvezhettek. Ti az emberfajnál egy sokkal erősebb fajt hozhattak létre. Az én fejedelemségem és kormányzásom alatt a valaha létezett legnagyobb birodalommal rendelkezhettek, és Isten ezt nem tudja megakadályozni. Az Éden idejétől eltelt korszak alatt megláthattuk, hogy sem én, sem ti, nem vagyunk Isten hatalmának alárendelve. Jöjjetek, csatlakozzatok tehát hozzám!

Ez a bolond Nóé hadd menjen a maga útján, majd egyszer kedvem kerekedik, és elpusztítom. Előbb azt fogjuk neki megmutatni, hogy elvesszük a nőket és azt csinálunk velük, ami nekünk tetszik. Az emberek hamar hozzánk fognak csatlakozni, s aki nem akar hozzánk csatlakozni, azt egyszerűen eltesszük láb alól. Nekem mindenkinél nagyobb hatalmam van. Hiszen tudjátok, Isten azt mondotta, az ember meg fog halni, és az ember gyermekei közül egyse él az ezeréves napnál többet. Az a fajta azonban, mely a mi és a nők egyesüléséből fog születni, élni fog, és nem fog meghalni.

Sátán e megtévesztő és ravasz indokolásával valószínűleg többet tőrbeejtett Isten szellemi fiai közül, és ezek hozzácsatlakoztak. Ezek hatalmukat felhasználva, megjelentek az emberek között. Ezek tényleg délceg emberek lehettek és a világot bejárták, tájékozódtak a dolgok állása felől és

FEL

előkészületeket tettek Sátán tervének megvalósítására. Gondosan szemügyre vették a nőket és azt látták, hogy tényleg szépek, vonzó tulajdonságokkal rendelkeznek és léhák. Természetesen ők is tüntetni akartak előttük nagy erejükkel, hogy a nők őket is megcsodálják.

A nő gondolkodását a kiváló, erős és vonzó férfi könnyen le tudja bilincselni. Ezek a férfiak pedig valoban óriások voltak. Az emberek között nem volt hozzájuk hasonló senki. A nőket hízelgő, csábító ígéreteikkel könnyen rabul ejtették; a bibliai feljegyzés egy szóval sem említi, hogy a nők tiltakoztak volna, és nem akartak volna ezekhez feleségül menni. Erről Mózes I. 6 : 1, 2-ben a következőket olvassuk: „És amidőn az emberek szaporodni kezdtek a földön és leányaik születtek, akkor látták Isten fiai (az angyalok), hogy mily szépek az emberek leányai, és ezek közül feleségül vették maguknak, akiket akartak." — Angol-fordítás szerint.

A Szentírás világosan bizonyítja ama tényt, hogy Istennek ezek az emberi testet magukraöltött fiai (angyalai) mint „óriás emberek" jelentek meg és vettek maguknak feleségeket a nők közül. Ezek az erős, délceg, csinos fickók magukhoz csábították a nőket. Ezen óriások és ezen erős nők egyesüléséből születtek a „hírneves embereknek" nevezett „hősök". Az írás erről Mózes I. 6 : 4-ben a következőket mondja: „Abban az időben jelentek meg (voltak) az óriások a földön, és még azután is, amidőn Isten fiai az emberek leányaihoz jártak, és ezek gyermekeket szültek nekik (az angyaloknak és óriásoknak). Ezek (t. i. akik ebből az egyesülésből születtek) azok a hatalmasok (Elberfeldi-ford. szerint: hősök), akik eleitől fogva (t. i. az első korszakban) hírneves emberek voltak." Ezt bizonyítja a görög mitológia is.)

Isten ezen fiai, akik emberi testben jelentek meg és a nőkkel gyermekek nemzése céljából egyesültek, elhagyták eredeti, illetve szellemi létfokukat; ezáltal az Ördög szervezetének lettek elemeivé. Az Ördög szövetségeseivé és szolgáivá lettek, így lettek ők is ördögökké vagy démonokká Sátánnal együtt, a „démonok fejedelme", t. i. Sátán fennhatósága alatt. — Máté 9 : 34; 12 : 24; Márk 3:22; János 12:31; 14:30; Péter I. 3:19, 20.

Ezek a démonok vagy ördögök (a görög mitológia szerint: földre szállott istenek) mint emberóriások a nőkkel egyesülvén és egy fajt hozván létre, utódaikkal együtt az emberiséget valószínűleg rövid idő alatt fennhatóságuk alá gyűrték. Az emberfajt korccsá tették, elfordították Istentől, és minden elképzelhető kicsapongásra bírták. Ez az istentelen egyesülésből származott faj és a hozzájuk csatlakozott férfiak és nők annyira züllöttek voltak, hogy ezt ki sem lehet fejezni.

Mózes I. 6 : 5, 6-ban olvassuk: „És látá Isten, hogy megsokasult az ember gonoszsága (erkölcstelensége) a földön, és egész nap szüntelenül csak rosszan törik a fejüket. Megbáná Isten, hogy teremtette az embert a földön, és ez szivfájdalmat okozott neki." (Angol-ford. szerint) Istennek fájdalmat okozott a rettenetes rosszaság látása. Az a tökéletes ember, akit ő teremtett, akinek tökéletes otthont rendezett be, akit a föld tökéletes emberekkel való benépesitésére vonatkozó erővel látott el, íme, elzüllött, az egész világot erőszakossággal árasztotta el és szüntelenül aljasságon és erkölcstelenségen törte az eszét.

W. T., 1931 november 1.

A munkatérről

Örömmel járunk!

Kedves Rutherford testvér!

Ma reggel meghallgattam a KNX Hollywoodi rádióállomás által közvetített előadásodat. Éppen egy metodistánál voltam, az agész ház tele volt és mindenki fejét előrenyujtva, nagy figyelemmel hallgatott, hogy egyetlen egy szó se kerülje el figyelmüket. Az előadás után ez a metodista feleségestől hozzám jött és megvette a Jövendölés és a Világosság-c. könyveket angolban. A hölgy könnyes szemekkel mondotta: „Ha ez így van, miért küzdünk oly keservesen?" Én azt hiszem, ez a hölgy teljesen megértette az előadás jelentőségét.

Ezt az előadást hallván, még nekem is örömkönnyek csillogtak a szememben. Eszembe jutott az írás következő szava: „És nagy hőség emésztette meg az embereket." Ez most tényleg beteljesült; úgytünt fel előttem, mintha ismét az angyalok zengnének, közölvén, hogy Isten neve igazolva lesz a világon.

Isten biztosan nagyon szeret téged iránta és népe iránt tanusított hűségedért! Ellenségeidnek szégyelniök kell magukat, miután ezt a mai előadást hallották. Nagyon búsultam, hogy nem lehettem jelen a columbusi nagygyűlésen, mindazáltal örvendek, hogy itt kivehetem részemet a munkában. Itt már napok óta rettenetes hőség uralko-

FEL

dik, de mi örömmel jártunk ajtóról-ajtóra és örvendtünk kiváltságunknak.

Isten áldását és hatalmát kívánván számodra, vagyok

Myrtle Winkle, úttörő

Isten szeretetének megnyilatkozása

Kedves Rutherford testvér!

A Peterboroughi gyülekezet utóbbi gazdasági értekezletünk alkalmával egyhangúlag egy határozatot fogadtunk el, hogy mindazon jó dolgokért, melyeket az Úr velünk általad közölt, irántad való szeretetünket kifejezésre juttassuk. Mi oly sok jó dologban részesültünk, hogy mindez az isteni szeretet, bölcseség és hatalom megnyilatkozása, amely által népét védelmezi, teljesen boldogsággal tölt el. Különösen a folyóirat cikkeit becsüljük Eszter könyvéről, mely mindnyájunknak kinyilatkoztatást jelentett. Minél nagyobb a világosság, annál nagyobb a mi buzgóságunk is; annyira, hogy az Ördög szervezetéről és tanitóinak képmutatásáról mindenkinek beszélünk. Mily boldog kor lesz az, amidőn a gonosz rendszer a földön megszűnik.

Téged szeretetünkről biztosítván, Isten hatalmát kívánjuk számodra Isten látható szervezetének irányításában a küzdelemre, és vagyunk testvéreid Isten kegyelme által

a Peterboroughi Gyülekezet.

Romániából

A jó munkaszervezet feletti öröm!

Kedves testvérek az Úrban!

Boldogító soraitokat örömmel megértettük. Az Úr a mi sötét országunkban is el fogja készíteni az utat. Teljes örömmel fogadtuk a szervezkedési módszert és az abban feltüntetett útmutatásokat.

E körirat kicsiny gyülekezetünk, amely tíz tagból áll, ujabb buzdítására szolgált. A nagy Jehova bennünket valóban megáldott. Végtelenül örvendünk új nevünknek, és ezt nem csak betűszerint fogadtuk el, hanem arra törekszünk, hogy ahhoz való ragaszkodásunkat szorgalmas és rendithetetlen tevékenységünkel is bebizonyitsuk. A sikert a kitartás biztosítja. Aki Jehova ügyét a maga ügyévé teszi, bizonyos lehet affelől, hogy kimondhatatlan nagy örömökben lesz része, mivel Ámos 8 : 11 szerint sokan éhesek és szomjasak, akik még valóban nem voltak táplálva.

Fel tehát, önkéntesek, még sok munka van számotokra, és mi tudjuk, hogy az Úr ereje a gyengékben nyilatkozik meg. A Bulletinből azt látjuk, hogy ti, kedves testvérek, a munkában elől jártok, ez minden munkást nagyon felbátorít. Az Ördög hadseregében a vezérek rendszerint hátul maradnak a front megett. Mennyivel másként van ez az Úr kicsiny seregében! Mindenki jópéldával jár elől és a munka a legjobb példamutató.

Így örömünk határtalan és kijelentjük, hogy Isten hadseregének zárt soraiban állunk és a királyság zászlját magasra akarjuk emelni, hogy így az embereknek az életútját megmutassuk.

Ha kerületünket gyakran bedolgozzuk, mindegyre találunk olyanokat, akik felekezeteik vezetőiben való bizalmukat elveszitették és mi az ilyeneket örömmel felvilágositjuk, hogy mi képezi az igaz egyházat és micsoda az Ördög szervezete.

Továbbá, kedves testvérek, ki akarjuk fejezni előttetek Jehova iránti hálánkat azokért a nagy dolgokért, amelyekben bennünket részesít. Mennyei Atyánk iránti hálánkat különösen az Eszter könyve által nyujtott ismeretért kívánjuk kifejezésre juttatni. Ez a legszebb és legjobb azok között, amelyeket mindeddig megérthettünk.

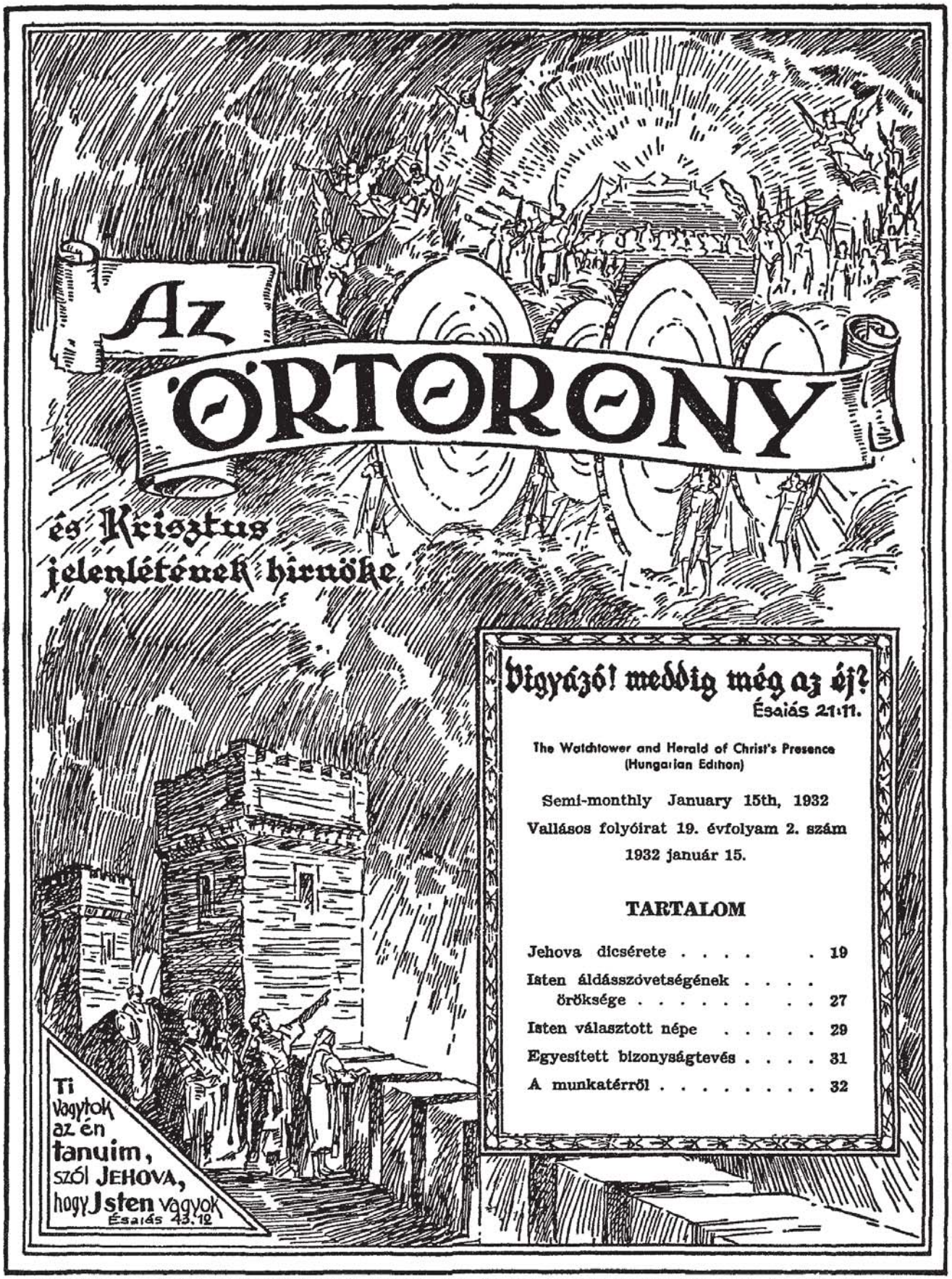
Arról biztositunk benneteket, kedves testvéreink, hogy a maradék többi tagjaival együtt hívek akarunk lenni és a rendet is követni akarjuk mindvégig.

Az örökkévalóság nagy Királya, Jehova, a mi Istenunk áldjon és erősítsen meg titeket.

F. U., M.

Imé, napok jönnek — úgymond az Úr, az Örökkévaló —, éhséget bocsátok a földre, nem éhséget kenyérre, nem szomjuságot vízre, hanem arra, hogy hallják az Örökkévaló igéit. Bolyonganak majd tengertől-tengerig, északtól keletig koborolnak majd, hogy keressék az Örökkévaló igéjét, de nem találják. — Ámos 8 : 11, 12.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?

Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semi-monthly January 15th, 1932

Vallásos folyóirat 19. évfolyam 2. szám

1932 január 15.

TARTALOM

Jehova dicsérete 19

Isten áldásszövetségének örröksége 27

Isten választott népe 29

Egyesített bizonyságtevés 31

A munkatérről 32

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik félhavonként

A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása
Wachtturmstreet 1—19, Magdeburg, Germany.
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár

„És minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége." — Ésaiás 54 : 13; angol-fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében minden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett, és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni lényt támasztotta fel, vette fel a mennybe, minden lény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője, gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehovaisten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék, és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten király, Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A Világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása, és a földön az Igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyreállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése

E folyóirat az embert Jehovaistennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozásra képesít, és tanítókról is gondoskodik oly személyek vagy csoportok részére, akik őszintén foglalkoznak a Biblia tanulmányozásával. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel síkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt lesz felépítve. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba, és személyes érdekű ügyeket nem közöl.

Előfizetési ára:
Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč., félévre 12 Kč.
Magyarországon: egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.

Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Csehszlovákiában: Brno, Hybešova 30.

(E folóyirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivatalnál kérik és az ingyen való küldés okát megadják. Mi a szükölködoknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldés évente egyszer írásban kérve legyen.

Közlemény az előfizetőkhöz: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egyhónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentése a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal lesz jelezve.

Csak az amerikai előfizetőkre vonatkozik

Lejárt előfizetésetek?

Az előfizetők érdekében felvilágosítás végett ismételjük, hogy egy lejárt előfizetés minden körülmények közt automatikusan lezáratik. Az a gép, amellyel a cím nyomva lesz, úgy van beállítva, hogy a címet tartalmazó lemez az előfizetés lejártával magától (automatikusan) kiesik. Egy az előfizetés megujítására felszólító cédula, (amely az előfizetés lejártának dátumát is mutatja) az előfizetés lejárta előtt egy hónappal a folyóirattal meg lesz küldve. Idegen nyervu előfizetőknél (így a magyarnál is) az előfizetés lejártát jelző ezen cédula az előfizetés lejárta elott két hónappal lesz előre megküldve.

A vakok részére

Társulat vak-osztálya által a vakok részére elkészíttette angol nyelven braille betükkel a „Teremtést" („Creation"). E mű öt kötetből és 614 oldalból áll. Ára 8,75 Dollár; a „Kiengesztelés" angolban a braille betükkel ugyancsak megjelent és 8,— Dollárba kerül. Akik nincsenek abban a halyzetben, hogy ebből egyet megvegyenek, megkaphatják azt kölcsönképpen. Minden ezirányú kérelem vagy megbizás a Társulat alosztályához címzendő, vagyis: Watch Tower, Branch for the Blind, 1210 Spear St., Logansport, Ind.

Wachtturm-Druckerei, Magdeburg. Csehszlovakiában felelős: Anton Gleissner, Brno-Juliánov, Hybešova 30.

FEL

AZ ŐRTORONY

ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

19. évfolyam — Magdeburg — Január 15 — Brooklyn — 2. szám

Jehova dícsérete

„Nagy az Úr (Jehova) és igen dícséretes, az ő nagysága kifürkészhetetlen." — 145-ik zsoltár 3, angol szerint.

JEHOVA királyi házát, mely nevének dicsőítésére szentelt népből áll, most közismertté tette. Ez rázendített nevének dicsőítésére, és ezt mindvégig folytatni fogja. Amidőn annak kiszabott ideje bekövetkezik, Jehova mindazok előtt kijelenti magát, akiket örökélettel akar megáldani, és ezek is rá fognak zendíteni a dícséretre. Miután ígéje és neve mindazok előtt igazolást nyer, akik az igazságot szeretik, és ezek mindnyájan megismerik akaratát, mindenki az ő szent nevét fogja áldani és dicsőíteni. Mások nem nyernek örökéletet, mert Jézus meghatalmazás alapján mondotta: „Ez pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit küldöttél, Jézus Krisztust." (János 17 : 3) Azok, akik életet nyernek, mindnyájan meg fogják ismerni, hogy Jehova nagy, s az ő nagysága felülmulja teremtményeinek értelmi képességét. Már magára e tény az összes élőlények határtalan és állandó dícséretét fogja kiváltani.

2 A „zsoltároknak" nevezett bibliai énekek tekintetében semminő biztos adatot nem lehet tudni keletkezésük ideje felől. A kiemelkedő tény mindazáltal az, hogy ezek legfőbbképpen Isten azon népe maradékának, mely az utolsó időben fog élni a földön, java, vígasztalása és bátorítása érdekében irattak, később pedig mindenkinek javára és örömére szolgálnak, akik élni és Istennek engedelmeskedni fognak. A zsoltárok gyüjteményében a 145-ik zsoltár különösebben is figyelemre méltó, mivel ez kizárólag dícséretre van szánva. Ebből erő és frisseség árad, és előre többet jelez az ellenségtől való megszabadulásnál. Ebben olyfajta ujjongást és örömet látunk, melyet csakis a Felséges akaratával és szándékával egyező összhangban és egyetértésben lehet találni. Az oly dícséretek, amilyet e zsoltár fejez ki, Isten gyermekének legértékesebb tapasztalatai közé tartoznak. Ezek Isten megismerésének, akaratának, a vele való bensőséges viszonynak s a neki való szolgálat kiváltságának ismertetőjeleit képezik.

3 Kicsoda szerezte és énekelte el elsőnek e zsoltárt? A zsoltár címe így szól: „Dícsérő ének." Dávid mint király „Isten kedvére való ember volt." (Sámuel I. 13 : 14) A zsoltáros itt főképpen Isten hű népét képviseli, amely Krisztus Jézus, a kedves király alatt egységbe hozatott egyűvé és az Igazság útjának iskolázásában részesült. Ez a zsoltár akkor teljesedik, amidőn az Isten népe közüliek a királyiház tagjaivá emeltetnek. Jehova jónaklátta, hogy a zsoltárok nagyrészét Dávid szerezze. Ezek prófétai zsoltárok, és Isten népének bocsáttattak használatára imáinak és hálájának kifejezésére.

4 A zsoltárok megírására Jehova bíztosan bármily állású embert fel tudott volna használni, feltéve, ha az illető feltétlen hűséget tanusított volna Isten iránt. Ámos például barompásztor volt, Jehova azonban ettől a foglalkozástól elvette és a maga szolgájává tette egy közlemény tolmácsolása céljából szövetséges népének, Izraelnek. (Ámos 7 : 14, 15) Ama tény azonban, hogy az Úr Dávidot, Izrael királyát használta fel a zsoltárok írására, erősen azon feltevés mellett bizonyít, hogy azok a zsoltárok, melyeket Dávid írt, főképpen a Dávid király által példázott és jelképezett nép java érdekében irattak. Dávid tudós és fenkölt érzelmű király volt és kiváltságos helyzetet foglalt el Isten előtt; amit ő írt, ebből kifolyólag az Isten előtt kiváltságos helyzetet élvező nép érdekében iratott. A százegyvenötödik zsoltárhoz hasonló zsoltárok kifejezési eszközül adattak Isten népének, melye-

FEL

ket bizonyos körülmények között felhasználhat. A királyi osztály az, mely az örökkévaló nagy királyt dícséri. A bevezető mondat így szól: „Magasztallak téged, Istenem, királyom." Látnivaló, hogy ez a mondat a királyiház tagjainak használatára iratott, hogy a mindenható Királyhoz intézzék. Isten jónaklátta választott szolgája előtt a templomából kiáradó súgarak által a helyes értelem feltárását és annak megmutatását, hogy a földön vannak nehányan, akiket „maradékának" nevez, s akiket „szolgájának" elemeivé tett. Következtetésünk szerint tehát a száznegyvenötödik zsoltár prófétailag adatott, hogy hű maradéka oly időben vegye használatba, amidőn helyét Isten szervezetében mint Isten tanuja felismeri és nevét a világ népei elé tárja.

[5] Egy közönséges író el tudná képzelni és le is tudná írni, milyennek kell lennie egy királynak; de nem tudna oly tapasztalatból és belátásból írni, mint egy volt király. Hasonló feltevés alapján következtethetjük, hogy egy felszentelt személy, még ha jól fel is van világosítva a felszentelés jelentőségéről, Isten akaratáról országának felépítését és az engedelmeskedő emberek földi helyreállítását illetőleg, mégsem tudná megérteni, e zsoltár kijelentéseinek teljességét, ha azokat tapasztalatilag is át nem élte volna, így nyervén belőle nagyobb értékelését a királyságnak Istennel kapcsolatban és Isten nevének igazolása tekintetében. Becsülnie kell azon tényt, hogy a Biblia legfontosabb tanítását az Isten országáról szóló képezi, mivel Isten neve és ígéje ezáltal az ország által lesz minden lény előtt teljesen igazolva. Ha a keresztény ember az igazság felől kellőképp fel is van világosodva, ezeket az értékes dolgokat mindazáltal csak a vele azonos hitű és Isten kegyelméből hasonló tapasztalatokat átélt testvérei társaságában tudja kellőképp megbecsülni. Ebből következik, hogy a maradék tagjai részesülnek együtt ismeretben, örvendenek együtt és nyerik meg az Úr megismerésének és értékelésének oly kiváltságát, melyben mások manapság nem részesülhetnek.

[6] Dávid király e gondolatok kifejezésére használtatott, Jézus ellenben, akit Dávid jelképezett, átélhette a tapasztalatokat teljes értékükben, és így is történt. Jézuson kívül csak a maradék tagjai élvezhetik a zsoltáros által kifejezett örömet, mivel mint Isten választottai látható képviselői a földön és a király érdekében beszélnek; részükre eljött Isten ideje az Úr örömébe belépniök és Krisztus Jézus, Isten felkent királyának vezetése alatt, az úton átkelniök.

[7] Az oly felszenteltek, akik azt hiszik és állítják, hogy ebben az időben nem kell egyebet tenni, csak hitéletet kell élni, sokat kell imádkozni és gondolkodni és így szereznek maguknak az Úr előtt kedves megfelelő lelkiállapotot, ezáltal teljes éretlenségüket fejezik ki. Magukat ámítják el, ha azt hiszik, hogy az ily viselkedés szellemi fejlődest jelent. A hitre, az Igazság szeretetére, az imára kétségtelenül szükség van, ezek nélkül nem állhat meg egyetlen keresztény sem; teljesen jól van, ha valaki gondolataiban és cselekedeteiben is tisztán igyekszik viselkedni, Istennek kíván szolgálni és tetszeni. De magukra ezek nem elegendőek. Az időt csupán tökéletes lelkihangulat elsajátítására és Isten akaratának megismerésére és cselekvésére irányuló vágy fejlesztésére fordítani, alkalmak elhanyagolását jelenti. Az ilyen ember úgy tesz, mint az olyan szolga, aki annyira óhajtja cselekedni az Úr akaratát, hogy idejét annak kivizsgálására fordítja, hogy él-e szívében a szolgálat igazi vágya, vagy nem. Leül és várja, hogy ölébe hulljon a szolgálat alkalma, s amidőn az ölébe hull, tettetett alázatossággal mondja: Tényleg hajlandó vagyok-e ennek végrehajtására? Valószínűleg jobb lenne, ha más venné át ezt a munkát. Mielőtt dologhoz látna, az Úr akaratát kijelentő jelre vár, hogy hozzáfogjon-e, ahelyett, hogy Isten Igéjét vizsgálná és abból törekednék a Felséges akaratának megállapítására. Utasításokat vár, ahelyett, hogy szorgalmasan vizsgálná Isten Igéjét, abból igyekezvén megtudni, mily munkát osztott ki Isten előre népének az utolsó napokra. Az ilyen haszontalan szolga, aki önámítólag akarja magával elhitetni, hogy komolyan meg akarja magát tisztítani s hogy ehhez csak egy kevés külső szentség szükséges és ennél egyebet nem kíván az Úr. Krisztus Jézus követői nem az alapelvek folytonos ápolása által, hanem a felelősségnek magáravállalása és a kívánalmak erélyes cselekvése által érnek meg. — Zsidók 5 : 12—14; 6 : 1—3.

FEL

⁹ Azok, akik azt gondolják, hogy a tiszta szándékok elmélkedéssel és imádkozással párosulva Krisztus Jézus követőinek érettségét fejezik ki, ezáltal azt árulják el, hogy az ellenség tőrébe estek és álomba merültek. Most eljött az idő, amidőn mindazoknak, akiket Isten kipróbáltaknak tekint, Isten akaratának cselekvésében, amint azt Igéjében kifejezi, egy értelmen kell lenniök. Ez az érettség csak az Úrnak Isten templomához történt eljövetele és a hívek begyűjtése után következhetett be. A feltárt igazság azelőtt nem volt elég ahhoz, hogy Isten gyülekezetét tökéletes gondolatbeli és cselekedetbeli egységbe kovácsolja. A háború ideje most jött el, és seregeit Isten Krisztus alatt az utolsó csatára gyűjti. Most vigyázni- és határozottnak kell lenni.

⁹ A nagy csatának egy része a maradékra van bízva elvégzés céljából, ez a rész Isten dícséretének zengéséből áll, mialatt a hadseregek harcba indulnak. A maradék tagjainak most vállvetve kell állaniok, harcolniok testvéreikért és testvéreikkel együtt. (Neh. 4 : 14; Timotheus 2 : 3, 4) Most nincsen idő viszálykodásra és szörszálhasogatásra, az Úr hadseregének teljesen összhangban és egyetértésben kell lennie; azok, akik megnyerik Isten elismerését, vállvetve kell álljanak és így is fognak állani, amennyiben teljes kötelességüket teljesíteni fogják és az Úr hű katonáinak fognak bizonyulni. Amit a hű katonák végeznek, nagyon megfélemlíti az ellenséget, de egyuttal mindazokat felbátorítja, akik az Úrnak hithű soraiban állanak. (Filippi 1 : 27, 28) Ezek nem félnek, mert csakis az önzőek félnek. Aki teljesen ragaszkodik Istenhez, nem fél senkitől, hanem bátran teljesíti kötelességét mint igazságos ember. Isten népének erről a helyzetéről Ésaiás jövendölése beszél azon hívek osztálya által, akik az oltárról vett ízzó zsarátnok által tisztíttattak meg s aztán az Úr következő szavait hallották: „Kicsoda megyen el?", mire ők gyorsan válaszolnak: „Itt vagyok, küldj el engemet!"

¹⁰ Az Úrnak templomához jövetele- különösen 1922 után történt, hogy Isten népe kezdett felébredni és kezdte magára ölteni azokat a szép harciruhákat, melyekről az Úr gondoskodott. Akkor tudta meglátni a maradék, hogy Krisztus Jézussal együtt dolgozott a Jehova dicsőítését szolgáló munkában. A jelen kor igazsága, amint az a templomban levő maradék előtt feltárul, ébreszti annak tudatára, hogy Jézus Krisztus bizonyságtétele őreá bizatott, és Jehova neki rendeli el, Isten trónra emelt, felkent királyának, Jézus Krisztusnak, *nevében beszélnie. Most a templomban mindenki* Isten dicsőségéről beszél. (29-ik zsoltár 9) A maradék az a nép tehát, mely most Jehova dícséretét hirdeti, ezt a maradékot Dávid király példázta elő, és a 145-ik zsoltárban foglalt éneket ez a maradék mondja el vagy énekli. A maradék tagjai az örökkévaló királyt dicsőítik és magasztalják és nem szünnek meg nagy nevének dicsőítésében és éneklésében.

A templomban

¹¹ A maradék vagy a jelenleg a templomban tartozkodó szolgaosztály egységesnek és együttesnek tekintendő. A maradék tagjai felismerik a Jehova nevének és Igéjének hirdetése tekintetében való kiváltságukat, ezért teszik a hirdetés munkáját napokénti — örvendetes — munkájukká. Mivel a maradék meg van győződve arról, hogy, Isten őt, a szolgát, elfogadta a Szeretettben s mivel hűségre határozta el magát, a maradék *mint együttes bátran kijelenti, hogy mindörökké* dicsőíteni fogja Jehovát: „Magasztallak téged, Istenem, királyom, és áldom nevedet örökkön örökké! Minden napon áldalak téged, és dícsérem nevedet örökkön örökké. Nagy az Úr (Jehova) és igen dícséretes, és az ő nagysága kifürkészhetetlen." — 145-ik zsoltár 1—3.

¹² Más szövegek azt a feltevést támogatják, hogy a régi korok azon kipróbált emberei, akiket az Úr e világ fejedelmeivé és uralkodóivá fog emelni, még a maradéknak e földről való elvétele előtt fognak visszatérni. Az újteremtés Istennek egy a fejedelmektől más (eltérő) fajta lényekből fog állani. Ezért mondja a zsoltáros: „Nemzedék nemzedéknek dícséri műveidet, s jelentgeti a te hatalmasságodat." — 145 : 4.

¹³ A legcsekélyebb kétség sem áll fenn arra nézve, hogy ezek a fejedelmek, mihelyt a földre visszatérnek, dicsőíteni fogják Jehova nevét és a maradék által rázendített éneket felkarolván, mindörökké vezetni fogják azt. Ha hiszünk Isten Igéjének, bizonyítsuk be ezt cselekedeteink által. Ezt a maradék meg fogja tenni, teszi is s az Írás-

FEL

ból úgy tetszik, hogy a maradék és a hű fejedelmek között a földön közvetlen érintkezés fog létrejönni.

[14] A maradék mint testület a király nevében beszél, így szólván Jehovához: „A te méltóságod dicső fényéről, és csodálatos dolgaidról beszélek. Rettenetes voltod hatalmát beszélik (a fejedelmek), és én a te nagyságos dolgaidat hirdetem. A te nagy jóságod emlékeiről áradoznak, és a te igazságodat örömmel dicsérik." — 145 : 5—7, angol szerint.

[15] Ez Isten határozott akaratát jelenti a maradékra vonatkozólag. Senki sem tartozhat most a maradékhoz, aki vonakodik vagy nem használja ki az Isten dicsőretére és magasztalására szolgáló alkalmat. A magasztalás ideje eljött; ez most megkezdődött és sose fog megszünni. A maradék éppen most végzi ezt a munkát a földön, amennyiben a népnek Jehova dicsőséges fenségéről, méltóságáról, műveiről, rettenetes tetteiről beszél, melyeket Jehova az ellenséggel szemben fog végrehajtani, valamint az ő kifürkészhetetlen nagyságáról. A maradék részére e munka elvégzéséhez szükséges eszközökről az Úrnak Isten templomához történt eljövetele után Jehova gondoskodott; rádióról, nyomdai és könyvkötő gépekről gondoskodott annak a munkának elvégzésére, melyet a maradék most végez. Azoktól az eszközöktől eltekintve, melyeket most Isten a Társulat birtokába adott, egyetlen más, hasonlóan felszerelt szervezet sem létezik a világon, amely ezt a munkát Jehova dicsőségére és nevében végezhetné, és ezt a munkát rajtuk kivül nem is végzi más. Ez nem jelent emberi dicsekvést, hanem az igazság hirdetését Jehova nevében, az ő és királyának dicsőítésére.

[16] A „szolga" (miniszter) tudja, hogy az Igazság közleményét most figyelembe fogják venni és az sikeres lesz, mivel az emberek figyelni fognak reá és máris figyelembe veszik. A nép, Isten jóságáról hallván, megismerni óhajtja őt. A próféta mondja: „A szigetek figyelni fognak tanítására." (Ésaiás 42 : 4) Itt kétségtelenül a „foglyokról" van szó, és ezek a foglyok hallják, hogyan tárja fel Isten jóságának közleményét a szolga; ez éppen most történik, és a foglyok az Úrhoz kívánnak térni és jobban megismerni akarják akaratát. Ez a zsoltár nem jelentheti azt, hogy azok közül, akik Istent szeretik, egyesek fognak ily bizonyságot tenni, a zsoltáros ezáltal inkább azt akarja kifejezni, hogy ezt a bizonyságot a Krisztus „lábainak" nevezett osztály fogja végezni, melyről a próféta, mint a „hegyeken szépekről" beszél. Ezért van itt erről egyes számban szó, mondván: „Magasztallak téged, Istenem."

[17] Teljesen képtelenség, hogy azok között, akiket az Úr elismerésében részesít, valamily szakadás létezzék. Nekik egyetértésben kell lenniök. Azok, akik Isten maradékának bizonyságtevő munkája ellen küzdenek, Isten ellen küzdenek. A maradékhoz most a következő felhívás szól: „Békesség legyen a te várfalaid között, csendesség a te palotáidban! Atyámfiaiért és barátaimért hadd mondhassam: béke veled! Az Úrnak, a mi Istenünknek házáért hadd kívánhassak jót teneked!" — 122-ik zsoltár 7—9.

[18] Isten népe között az egyenetlenségnek, vitatkozásoknak, viszályoknak és civakodásoknak nincsen helye, ezek rendellenes dolgok, és az Úr angyala azokat, akik zavarokat idéznek elő, gyorsan ki fogja szedni közülök. (Máté 13 : 41) Az Úr hadseregének zárt sorokban, egységben kell előremenetelnie határozatlanság és kitérés nélkül. Amidőn valamily gyülekezetben az ellenség szakadásokat és viszályt törekszik előidézni, vessen minden önzést el mindenki, aki szereti Istent, és így igyekezzék megállapítani a bajok tényleges okát és azokat eltávolítani; hadd legyen köztetek a béke fölényben, ha meg akarjátok tartani azt, amitek van. A gyülekezet éneke nem csenghet összhangban, csakis, ha mindnyájan figyelnek a taktusra.

[19] Az Úr világos és átcsengő parancsa, melyet most intéz „szolgájához", így hangzik: „Emeljetek zászlót a népek fölé!" (Ésaiás 62 : 10) Ezt a zászlót a Jehováról szóló igazság hirdetése által kell kibontani. A népet az Ördög felekezeti képviselői elámították, Isten nevére gyalázatot zudítottak és az embereket Isten gyalázására indították. Ezek a szentségtelen, hamis próféták, akik Isten képviselőinek vallják magukat, eleitől kezdve azt állították, hogy az emberiségre szakadó járványok, inségek, csapások és nyomoruságok Istentől származnak, mivel az emberek nem teljesítik

FEL

kötelességeiket a felekezetekkel szemben; helyzetük az Örökkévalóságban azonban még ennél a most rájuk szakadó büntetéseknél is rosszabb lesz. Ez Isten nevének aljas meggyalázását jelenti. E gyalázások leküzdése céljából hirdeti a „szolga" maradéka hangosan az embereknek: „Irgalmas és könyörületes az Úr (Jehova), késedelmes a haragra és nagy kegyelmű. Jó az Úr (Jehova) mindenki iránt, és könyörületes minden teremtményéhez." — 145-ik zsoltár 8, 9.

[20] Az igazság olyan, mint a jó bor, megvidámítja a szívet; ez annak felismeréséhez segíti az embereket, amit Isten készített számukra, és akkor örvendeni fognak. Isten „szolgájának" áll most kiváltságában megmagyaráznia a népek előtt a világon duló gonoszságok és törvénytelenségek okát; t. i., hogy ezek a dolgok a lázadó Sátán számlájára irandók; hogy Sátánt és szervezetét Isten mihamar meg fogja szüntetni, és a maga nevét minden gyalázattól meg fogja tisztítani; hogy az emberek akkor meglátják Isten irántuk való jóságát és értékelni fogják. Jehova hosszútűrő volt haragjának kiárasztásában az ellenség iránt, most azonban eljővén annak ideje, az Úr rövidesen végez vele és elpusztítja.

[21] A szabadulás napja eljött, s aki ezt elhiszi, rá kell zendítsen az énekre. Az emberekkel most közölni kell az Isten szeretetéről és jóságáról szóló hírt, hogy a jóakaratúak megvígasztalódjanak és felismerjék, hogy azoknak, akik Istennek engedelmeskednek, alkalom nyittatik az élet és áldások megnyerésére. Isten dicsőítésének és hirdetésének e munkájában a vezetést a „szolga" maradékának kell átvennie, és most így is történik. A „maradék" a fronton van, és az emberiséget Isten országába kell vezetnie.

[22] A „maradék" most nem mentegetőzhetik, ha Isten reávonatkozó akarata felől tudatlanságban van. Most nem keresi és imádkozik Isten akaratának megismeréséért, mivel immár ismeri azt. Ezt az igazságot Isten rendkívül belevéste a „szolgába", éppen azokat a szavakat adván ajkára, melyek Isten akaratát kifejezik. A „szolga" Isten alkotása és éppen emiatt énekli most: „Dícsér téged, Uram, minden teremtményed és áldanak téged a te kegyeltjeid. Országodnak dicsőségéről szólnak, és a te hatalmadat beszélik. Hogy tudtul adják az ember fiainak az ő hatalmát, és az ő országának fényes dicsőségét. A te országod örökre fennálló ország, és a te uralkodásod nemzedékről nemzedékre." — 145 : 10—13.

[23] A „szolga" Isten országának dicsőségéről beszél, valamint annak korlátlan hatalmáról. Miért történik ez? Ez Isten nagyságos dolgainak és országa nagyszerű dicsőségeinek kimutatása céljából történik. A „szolga" ekképpen emeli fel vagy bontja ki a zászlót a népek előtt, hogy az élethez és szabaduláshoz vezető utat megismerjék.

[24] Sátán gonosz rendszere alatt a népet a nemzetek uralkodói elnyomták, sok nemzet és birodalom támadt, hogy aztán ismét eltünjön. A világ nemzetei most szövetséget kötöttek egymással hatalmuk megóvása céljából, az emberiséget légijárművek és más rettenetes rombolóeszközök által törekszenek megfélemlíteni, azt akarván vele elhitetni, hogy Sátán hatalma korlátlan és szervezete megsebezhetetlen; most azonban a maradék tudtul kell adja az emberiségnek, hogy Sátán egész szervezete mihamar el fog pusztulni. Közölnie kell, hogy Isten országa örökkétartó birodalom lesz és nemzedékről nemzedékre megmarad. Ez örömhírt jelent a „szolga" tagjai számára, és ezt az örömhírt most másokkal is közölni kell. Az igazság hulláma most emelkedni kezdett, és azt semmi sem tudja feltartóztatni.

[25] A „maradék" a földön oly lényekből áll, akik tökéletlen szervezettel (testtel) rendelkeznek. Magára egyik sem tud tökéletes dolgot cselekedni. Mindenik követ el hibákat, megbotlik, sőt némelyikük néha nagyon is elcsügged. A maradékot alkotó szentek kiváltsága, hogy egymást vígasztalják és kölcsönösen emlékeztessék, hogy Isten minden csüggedőt támogat és levertet felemel. — 145 : 14.

[26] Maradékát Jehova kézen fogja és nem engedi teljesen elbuknia. Ezek a drága ígéretek — mondja az ihletett apostol — Isten népének ebben az időben való vígasztalásául irattak. Mivel most az Úr megvígasztalja, megerősíti és megfrissíti őket, a szolga-osztály minden tagja együtt zendít rá az énekre: „Mindenki szemei tereád néznek, és te idejében megadod eledelüket. Megnyitod a te kezedet, és megelégítesz minden élőt ingyen. Igaz az Úr (Jehova) minden ő útjában, és minden dolgában kegyelmes." — 145 : 15—17.

FEL

[27] A „maradék" kifejezi háláját és vallomást tesz Isten iránta való nagy gondviseléséről, támogatásáról, vígasztalásáról és bátorításáról. A szolga kiváltságát képezi e jó dolgokat mindenkinek elbeszélnie, aki azokat hallani kívánja, és megmondania, hogy Isten azok iránt fogja kifejezni jóságát, akik néki szolgálnak és őt félik. Közleményük egy részét a figyelmezők számára a következő képezi: „Beteljesíti az őt félőknek kívánságát; kiáltásukat meghallgatja és megsegíti őket." — 145 : 19.

[28] Amennyiben a „szolga" eleget tesz bizonyságtevő kötelességének, jobban meg tudja becsülni felelősségét. Az Úr „szolgájára" bízta az igazság közlésének kötelességét ebben az időben, és a „szolga" nem vonhatja magát ki e felelősség alól.

Szétválás

[29] Az ítélet napja itt van, az ítélet most kezdődött és folyik. Azok, akik Istennel szövetséget kötöttek akaratának teljesítésére, most megítéltetnek. Ebből eredményképpen szétválás következik azok között, akik a szövetségben vannak, két különböző osztályba. Jézus gyakori alkalmakkal megjövendölte a szétválasztó munkát és megmondotta, hogy a kiszabott időben elküldi angyalait ennek végrehajtására. A Jézus által tanított sok dolog között ebben az időben különösen felvilágosító hatással bír a szőllőről és a szőllővesszőkről szóló példázata. Az 1930-ról szóló évijelentésből az tűnik ki, hogy abban az évben többen kiléptek a sorokból és mások léptek helyükbe. Még a Folyóiratot is lerendelték nehányan, de ezek helyét új előfizetők foglalták el. Végeredményül a tényleg tevékeny munkások létszáma nem csappant, hanem erőre nézve fejlődött. Ez bizonyítja, hogy most ítélet van folyamatban, és az Úr keze nem rövidült meg munkájának elvégzésére.

Tisztogatás és metszés

[30] Jézus magát nevezi az igazi szőllőtőnek, az őbenne levőket pedig szőllővesszőnek, és Jehovát vincellérnek. Azután így szól: „Minden szőllővesszőt, mely én bennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz; azokat pedig, amelyek gyümölcsöt teremnek, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjenek". (János 15 : 2) Szavai kétségtelenül kétféle szőllővesszőről szólanak: az egyik fajta teljesen el lesz távolítva, mivel nem terem gyümölcsöt, a másik fajta pedig meg lesz tisztítva, hogy még több gyümölcsöt teremjen.

[31] A zsidó nemzetet a nyolcvanadik zsoltár mint Egyiptomból kihozott és az Úr által elültetett szőllőtőkét írja le, amely hajtásait az országban egészen a tengerig kiterjesztette. Ezek a hajtások vannak „sarjaknak" is nevezve. (80-ik zsoltár 12) Jézus azt mondja, hogy a gyümölcstermő vessző meg lesz tisztítva, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Ez a tisztítási folyamat nem azt jelenti — amint eddig feltételezték —, hogy az egyes személyektől a vagyonuk, a világon betöltött tekintélyes állásuk vagy kedves hozzátartozóik vétetnek el. Ez sokkal mélyebb jelentőséggel bír. Ha ezt a példázatot most a jelen igazság fényében szemléljük, világosnak tetszik, hogy a Mester kijelentése főképpen az Úrnak templomához jövetele óta és még ezután teljesedik be.

[32] Ezenkívül Jézus így szólott: „Ti már tiszták vagytok azon szavakért, melyeket mondottam nektek." (János 15 : 3) A második és harmadik vers görög szavai ugyanazon szógyökérből származnak és tényleg: metszés által való megtisztítást jelentenek. Az Úrnak templomához jövetele jelenti szervezete megtisztításának kezdetét a földön, ezt pedig azáltal végzi, hogy követőinek felkínálja az igazságot. Ez az igazság azt eredményezi, hogy némelyek megtérnek, mások meg teljesen lemetszettnek. A Mester által említett tisztítás tehát kétségtelenül szervezetének megtisztítását jelenti, mely amiatt történik, hogy még dúsabban teremjék meg a nagy vincellér akaratával egyezőleg a királyság gyümölcseit.

[33] Ezt a következtetést Jézusnak egy másik alkalommal tett kijelentése is alátámasztja. Szolgálatának kezdetén a néptömeg követte őt. Amidőn előttük némely világos igazságot jelentett ki Isten akarata felől a megváltás, az ország és a maga ahhoz való viszonya tekintetében, az őt-követők közül többen elfordultak tőle, és többé nem követték. „Sokan az ő tanítványai közül, akik hallották, így szólottak: Kemény beszédek ezek; kicsoda viselheti el? Ettől kezdve tanítványai közül többen elmaradtak és nem követték. Ekkor mondá Jézus a tizenkettőnek: Ti is el akartok maradni?" — János 6 : 60, 66, 67.

FEL

[34] Az Úrnak e szavai tisztítást vagy azok eltávolítását idézték elő, akik nála vagy szervezetében voltak; ezt korlátolt mértékben annak teljesüléseképpen lehet tekinteni, ami most nagyobb mértékben teljesedik. Az igazságnak Jézus által mondott szavai levágták, lemetszették azokat a követőket, sarjakat vagy vesszőket, melyek gyümölcstelenek voltak. Amint látszik a tisztítás munkáját az olyanok eltávolítása képezi, akik gyümölcstelen vesszők vagy követők, jóllehet nem küzdenek az Úr ellen.

[35] Amidőn Jézus a gyümölcstelen vesszőkről beszél, melyek lemetszetnek, kétségtelenül olyanokról szól, akik egykor gyümölcsöt teremtek vagy akiknek a gyümölcstermésre alkalmuk kínálkozott. Júdás ezt az osztályt példázta, amely ugyan hozzá fog Krisztus Jézus követéséhez és terem is némi gyümölcsöt, azután azonban félbehagyja a királyság gyümölcseinek termését. A kapocshajtások sose teremtek gyümölcsöt, de a jó állapotban levő vesszőknek kell valami gyümölcsöt teremniök. A kapocshajtások lemetszetnek, a gyümölcstelen vesszők azonban teljesen elpusztíttatnak: „Ha valaki nem marad én bennem, kivettetik, mint a szőllővessző és elszárad; ezeket összegyüjtik, tűzre vetik és elégnek." János 15 : 6.

[36] Mit látunk, ha a közelmult ötven évre visszatekintünk? Abban az időben sokan hallották a királyság evangéliumát affelől, hogy nincsen örökgyötrelem és mindenki részesül az üdvösség alkalmában, és ez tetszett nekik. Örömük telt a gyülekezeteken való részvételben, és azok előadásainak meghallgatásában, akik gyümölcsöt teremtek. Meglátogatták a nagygyűléseket és nagy élvezetük telt egymás társaságában; ez azonban nem jelentett igazi szeretetet az igazság iránt, mivel önző célokat tartottak szem előtt. Nem állították, hogy a királyság gyümölcseit termik. A zsidók felől van megírva: „Búja szőllő az Izrael, mely termi az ő szőllőit magának." (Hóseás 10 : 1, angol szerint) Miután az Úr templomához eljött és nagy igazságokat tárt fel hitháznépe előtt, többen elmaradtak és nem jártak együtt Isten népével. Ezek egyszerűen lemetszettek.

[37] A templom megítélése alkalmával azonban egy másik osztály is lelepleződött, melynek tagjai szövetséget kötöttek Istennel akaratának teljesítésére, és teremtek is némi gyümölcsöt az Ige prédikálása által; az Úrban és szervezetében azonban megbotránkoztak, ezeket az Úr angyala szedte ki és ekképpen metszettek le a szőllőtőről mint szőllővesszők, többé nem vesszők a szőllőtőkében. A tisztítási folyamat tovább tart, amennyiben a vad hajtások és a gyümölcstelen szőllővesszők levágatnak mindaddig, amig az Úr szervezete teljesen tisztán fog állani, amint azt megmondotta; akkor csak a maradék marad, mely teljesen magáévá teszi Isten Igéjét, örömmel követi parancsait és végzi Krisztus Jézus bizonyságtevését, ami a valóságban Isten országa gyümölcsének termését jelenti. Ez a tisztító müvelet tehát nem a jellemfejlesztést jelenti, hanem oly halottaknak vagy gyümölcsteleneknek Isten szervezetéből való eltávolítását, melyek nem tartoznak oda, hogy azok, akik megmaradnak, t. i. a maradék az Úrnak igazság áldozataival tudjon áldozni. (Malakiás 3 : 3) Ezek az utóbbiak — Isten parancsait követvén — termik a királyság gyümölcsét, mivel a templomban vannak, Istent dícsérik és az ő nagyságos tetteit ismertetik.

[38] E következtetés teljesen megegyezik a közismert tényekkel. Az Úr szervezetét a földön a Társulatnak nevezik, azért, mivel ez a szervezet öleli magába azt a népet, mely szorgalmasan termi a királyság gyümölcseit, amit az Úr mindenkitől megkíván, akiket elismerésében részesít. A vadhajtások sose értették meg tényleg az igazságot, azok a vesszők ellenben, melyek az igazságban voltak, de aztán megütköztek és törvénytelenekké lettek, kigyűjtettek, s azok, akik ekképpen kigyűjtetnek, Isten szervezetének ellenségeivé lesznek és magukat felmagasztalják, oly osztályt alakítanak, melyet Júdás példázott s amelyet az Írás más helyen a „bűn emberének" és a „pusztulás fiának" nevez.

[39] Most a 145-ik zsoltár vizsgálását folytatjuk. Azok, akiket az Úr megtisztított, akik igazak, mivel Krisztusban és az igazság palástja alatt és a templomban vannak, örömmel végzik Jehovaisten dicsőítését és magasztalását. Ezek örömmel termik a királyság gyümölcseit. Isten erre a munkára csak egy indítóokot enged érvényesülni. Valaki szorgalmasan szentelheti magát a házanként való könyvterjesztés munkájának, mindazáltal nélkü-

FEL

lözhetné az Úr elismerését. Ha az indítóok nem igazságos (helyes) és nem az Isten és ügye iránt való önzetlen hűség buzdít munkára; nem is lehet Isten elismerését megnyerni. Istent és mindenkit, aki Istenért síkra kél, szeretni kell. Akik Istent szeretik, olyanok, akiket teljesen önzetlenség buzdít és indít munkára. Az ilyenek nem emberek részéről keresik az elismerést, hanem szorgalmasan a királyság gyümölcseinek termésére törekszenek, ama önzetlen vágyat táplálván magukban, hogy vajha teljesen tisztázva láthatnák Isten nevét és Igéjét, és azt is tudják, hogy az emberiség általában csak azután (Isten nevének és Igéjének tisztázása után) nyer alkalmat Isten megismerésére és a neki való engedelmességre. Az Isten munkájában tevékenykedő maradéka Isten szervezetének magára vonja az ellenség tüzét, mert Sátán és képviselői Isten „szolgájának" elpusztítására szövetkeznek. Szolgájának vígasztalása és megnyugtatása céljából azonban Isten már jóelőre feljegyeztette Igéjében: „Megőrzi az Úr (Jehova) mindazokat, akik őt szeretik; de a gonoszokat mind megsemmisíti." — 145 : 20.

[40] Ez a szöveg az évi szövegünket képezi és ez nagyon alkalmas idézet. Azok, akik a maradék tagjai, szeretik Istent, mert ha abbahagynak az ő szeretetével, többé nem is tartoznak a maradékhoz. Mindazok, akik szeretik Istent, és ezt iránta önzetlen hűséggel bizonyítják, bizonyosak lehetnek affelől, hogy ő megőrzi őket.

[41] A maradék a neki adott ígéretek alapján újult bátorsággal, nagyobb hittel, meggyarapodott reménységgel, szorgalmasan és erőteljesen zendít rá az énekre és énekli kitartóan: „Az Úr (Jehova) dicséretét beszélje ajkam, és az ő szent nevét áldja minden test örökkön-örökké." 145 : 21.

[42] Ezt az örömeneket a „maradék" vagy „szolga" mindaddig énekelni fogja, amig a földön lesz, s mivel mindvégig megőrzi hűségét, örökké énekelni fogja. Mialatt megénekli Jehova dicsőségét, mindenkit felszólít a Felséges szent nevének dicsőítésére és magasztalására.

A bereai tanuláshoz szükséges kérdések

1. Mikor és kitől fogja megnyerni Jehova a neki járó tiszteletet? Alkalmazd János 17 : 3-at!

2, 3. Mikor, ki által és mily célból írattak a zsoltárok? Mi jegyzendő meg főképpen a 145-ik zsoltárban?

4—6. Mi jellemző azon körülményben, hogy Isten Dávidot használta az általa írt zsoltárok megírására; főképpen a 145-ik zsoltár tekintetében?

7, 8. Mutasd ki, hogy a felszenteltek közül némelyek téves nézetet vallanak a szolga által ebben az időben követendő út tekintetében! Magyarázd meg, miért vannak ezen a nézeten!

9. Írdd le azon álláspontot, melyet mindeniknek el kell foglalnia, aki kedves akar lenni Isten előtt!

10. Magyarázd meg azon gondolatbeli és cselekedetbeli egységet, melyet most a maradék élvez!

11—14. Ki mondja az 1-től 7-ig terjedő verseket? Kicsodák azok a nemzedékek, akikről a 4-ik vers szól? Mutasd ki, mint mutatnak reá világosan és tisztán ezek a versek azok cselekedeteire a dicséret tekintetében, akiket Jehova elismer!

15, 16. Kicsoda zengi máris ezt a dicséretet? Miképpen fog ez teljesülni? Mit bizonyít, hogy az igazságot figyelembe fogják venni?

17, 18. Miképpen magyarázza meg a 122-ik zsolt. 7—9 a hű szolga-osztály mostani egységét? Csak miképpen lehet ezt az egységet megőrizni? Mily eredmény szokott biztosan bekövetkezni azokra nézve, akik viszályokhoz ragaszkodnak?

19—21. Miképpen kell alkalmazni a 8. és 9. verset a népek előtt kibontandó zászló tekintetében?

22—24. Mutasd ki a 10—13 (főképpen a 11. és 12. vers) alapján, és arra való tekintettel, hogy a nemzetek elleneszegülnek Isten országa felépülésének, hogy egy valóban felszentelt tényleg szándékosan felhagyhat-e a most folyó bizonyságtevés munkájával, de mindazáltal részesülhet Isten elismerésében!

25—28. Miképp teljesül a 14. vers? Miképpen fejeződik ki most a 15—17 vers? Kihez szól? Mire vonatkozik a 19. vers? Miképpen befolyásolja ennek megértése és értékelése a maradékot?

29. Mi bizonyítja (a), hogy az ítélet ideje itt van? (b), hogy az Úr hatalmát munkája végzése tekintetében senkinek a hűtlensége nem befolyásolja azok közül, akik szövetséget kötöttek akaratának teljesítésére?

30, 31. Mit példáz a szőllővessző? Kicsoda a vincellér? Mi célja van a tisztítás munkájának?

32—34. Magyarázd meg és mutasd ki, miképpen történik a tisztítás?

35—38. Tégy különbséget ama két osztály között, melyek nem teremnek gyümölcsöt! Miképpen folyt a tisztítás munkája az utóbbi ötven évben az igazsággal kapcsolatban, amint az feltáratott és kijelentetett? Mily eredménnyel volt ez a gyümölcstermő osztályra? Mi történt ama két osztállyal, amely nem termett gyümölcsöt?

39, 40. Teremheti-e valaki a királyság gyümölcsét és mégsem élvezheti az Úr elismerését? Magyarázd meg, mennyiben? Mi célja van a 20. versnek?

41, 42. Mikkor és miképpen teljesedik a 21. vers minden része?

W. T., 1931 november 15.

FEL

Isten áldásszövetségének öröksége

ISTEN Ábrahámnak, amint az Írás nevezi: Isten barátjának, megmutatta feltételhez nem kötött szövetségét a világ minden nemzetségének — élőknek és elhunytaknak — megáldására vonatkozólag. E szerződés szavait a Szentírás a következőképp jegyzi fel: „A te magodban megáldatnak a föld minden nemzetségei." (Mózes I. 22 : 18) Izsákot Isten ígéret és egy csoda által adta Ábrahámnak; kitünt azonban, hogy nem Izsák volt Ábrahámnak azon magva, akiben a világ minden nemzetségeinek meg kellett áldatniok, szövetségének szavait azonban Isten Izsáknak, Ábrahám vérszerinti örökösének és az ábrahámi szövetség jogutodjának is megismételte. Izsáknak ikrei születtek, Ézsau és Jákób. Jákób Ézsau után született meg; Isten azonban az anyának még az ikrek megszületése előtt megmondotta, hogy Jehova Jákóbot választotta ki az eslőszületési jog és az ábrahámi ígéret örökségére.

E két fiú férfiúvá serdült. Ézsau nagy vadász volt, Jákób ellenben egyszerű ember, aki többre becsülte a nyugodt házias életet. Ézsau kifejezte, hogy az elsőszületés jogát az ábrahámi ígéret tekintetében nem értékelné még akkor sem, ha az övé volna; tényleg azonban ez nem volt az övé, mert Isten előre elrendelte, hogy Jákóbra szálljon át. Ézsau inkább a maga önző pillanatnyi kielégülésére gondolt, mintsem egyébre, ami ezen ígéret alapján valamikor az övé lehetett volna. Egy napon elment vadászni s amidőn fáradtan és éhesen tért haza és látta, hogy Jákób valami lencseételt készített, az étel illata által odacsalatván, így szólott: „Add nekem ezt a lencseeledelt, mert éhes vagyok." A feljegyzés erről Mózes I. 25 : 30—34-ben így szól: „És monda Jákób: Add el nekem ma az elsőszületési jogodat. És monda Ézsau: Ímé én elmegyek meghalni, minek nekem az elsőszületés joga? És felele Jákób: Esküdj meg! És Ézsau megeskűvék és eladta elsőszületési jogát Jákóbnak. Jákób pedig kenyeret és lencsét adott Ézsaunak; és Ézsau evék és ivék és felkelt és elment. Eképpen vetette meg Ézsau az elsőszületés jogát."

Most már két okból is Jákóbra szállott át az elsőszületés érinthetetlen joga, t. i. először azért, mivel ezt az Úr már Jákób születése előtt így rendelte el; s másodszor, mivel báttyától tisztességes vásár útján szerezte meg. A két testvér ebben az időben már nem volt gyermek. Körülbelül 40 évesek voltak, amint ezt Mózes I. 26 : 34-ben láthatjuk, tehát egymással szerződést kötöttek, mely mindkettőjüket kötelezte.

E két alapos ok dacára is, melyek igazságosan Jákóbnak biztosították az elsőszületés jogát, Ézsau meg akarta Jákóbot fosztani tőle. Az elsőszületési jogban az apai áldás elsősége is benne volt. Izsák megvénült, már alig látott; érezte, hogy meg kell halnia. (Mózes I. 27 : 1, 2) Elküldte Ézsaut, hogy hozzon valami vadat és készítsen neki ízletes eledelt, azután pedig rá akarja edni atyai áldását, mielőtt meghal.

A Bibliából nem tűnik ki világosan, hogy Izsák ismerte-e Isten végzését az elsőszületési jognak Jákóbra való átszállása felől; és azt sem tudta, hogy Ézsau azt már eladta Jákóbnak. Így tehát nem lehet felróni az öreg Izsáknak, amidőn abban a tudatban volt, hogy Ézsaura tartozik ráadni atyai áldását. Rebeka, az anya azonban mind a két okot ismerte, melyek Jákóbot jogosították fel az elsőszületési jog öröklésére. Tudta, hogy Ézsau előtt az értéktelen, mindazáltal azon igazságtalan vágyat táplálja magában, hogy testvérét, Jákóbot megfossza az elsőszületési jogtól s az azzal összefüggő áldásoktól és kiváltságoktól; emiatt látta el tanáccsal Jákóbot, hogy jogos érdekeit megvédje. Ebben az ügyben tehát az anya Isten akaratát hajtotta végre. Azt csinálta, amit minden őszintén és becsületesen gondolkodó embernek tennie kellene, t. i. legjobb tehetségük és erejükhöz képest kell védeniök azoknak jogait és kiváltságait, akik az ő szeretett hozzátartozóik. Jákóbnak az anya két kecske levágását tanácsolta, melyeket aztán ő ízletesen el fog készíteni. Hogy pedig az apja ne gördítsen szükségtelen akadályokat az útba, és őket Isten akaratának végrehajtásában segítse, Rebeka a levágott kecskék bőrét Jákób testére, nyakára, karjaira és kezeire tekerte, hogy így Izsák őt megtapogatván, azt gondolja, hogy Ézsaura adja áldását, s hogy Jákób a szőrös testével Ézsauhoz hasonló benyomást keltsen.

Jákób azután attyának az ízletes eledelt felszolgálta. Atyja megcsókolta őt és reáadta áldását. A magaskorú apa ekkor valószínűleg az Úr sugallatából a következő prófétai kijelentést tette: „Népek fognak neked szolgálni és nemzetségek hajolnak meg előtted! Úr leszel testvéreid felett és előtted meghajolnak anyádnak fiai! Aki téged megátkoz, legyen átkozott, és aki téged megáld, legyen áldott!" — Mózes I. 27 : 29.

Nyomban azután Ézsau is hazatért a mezőről és felfedezte, hogy Jákób vette át az apai áldást és az ő ravasz terve nem sikerült az elsőszületési jog igazságos és nyilvános eladásának kijátszása tekintetében. Ézsau gyűlölte öccsét, Jákóbot és elhatározta, hogy atyja, Izsák halála után el fogja őt pusztítani.

Tényleg furcsának tetszik, hogy Jákóbot és anyját némely keresztények e viselkedésük miatt szigorúan megkritizálták. Ezt valószínűleg a bibliai feljegyzések hiányos értelmezése miatt tették.

FEL

Amit Jákób az elsőszületési joggal kapcsolatban tett, nem kifogásolható. Ebben az ügyben csakis Ézsau viselkedését lehet megróni. Isten később kimutatta, hogy Ézsau oly népeket példázott, akik kereszténveknek nevezik magukat, tényleg azonban nem keresztények; valamint oly képmutató embereket példáz, akik üldözik az igaz keresztényeket, Jákób ellenben Krisztus igaz követőit példázza, akiket az álkeresztények üldöznek és rágalmaznak. Isten kimutatta, hogy Jákób és Rebeka viselkedését helyeselte és neki szándékában állott és elvégezte, hogy Jákób vegye el az elsőszületési joggal összefüggő apai áldást. Jákób kifejezte, mennyire óhajtja az elsőszületési jogot, jóllehet az csak egy ígéretből állott, Ézsau ellenben azt nem becsülte semmire. Jákób anyja tanácsára hallgatva, elmenekült Ézsau bosszúja elől; vándor útján a mai Jeruzsálemtől egy északra fekvő helyen töltötte az éjszakát, melyet később „Béthelnek" nevezett, ami „Isten házát" jelenti. Itt egy álmot látott, melyben Isten elismerését fejezte ki Jákób iránt és megáldotta őt.

Mózes I. 28 : 11—15 így szól: „És juta egy helyre, holott meghála, mivelhogy a nap lement vala; és vőn egyet annak a helynek kövei közül és feje alá tevé; és lefeküvék azon helyen. És álmot láta: Ímé egy lajtorja vala a földön felállítva, melynek teteje az eget éri vala, és ímé az Istennek angyalai fel- és alájárnak vala azon. És ímé az Úr áll vala azon és szóla: Én vagyok az Úr (Jehova) Ábrahámnak, a te atyádnak Istene, és Ízsáknak Istene; ezt a földet, amelyen fekszel, neked adom és a te magodnak. És a te magod olyan lészen mint a föld pora, és terjeszkedel nyugatra és keletre, északra és délre, és te benned és a te magodban áldatnak meg a föld minden nemzetségei. És ímé én veled vagyok, hogy megőrizzelek téged valahova menéndesz, és visszahozlak e földre; mert el nem hagylak téged, mig be nem teljesítem, amit neked mondottam."

Akit Isten elismer és megáld, mások is el kellene ismerjék. Biztosak lehetünk tehát affelől, hogy Isten előtt Jákób eljárásáért tisztán állott. Ez mutatja ki, mily gondosan örködik Jehova ígérete és azon ivadék felett, amely végül abból fog származni, s akiben a világ minden nemzetei megáldatnak.

Nehány év mulva Isten újabb kegyben részesítette Jákóbot, amennyiben nevét Izraelre változtatta át. Az „Izrael"-név azt jelenti, hogy „úgy fog uralkodni, mint Isten". Mózes I. 35 : 10—12-ben olvassuk erről: „És monda neki Isten: A te neved Jákób; ezután nem neveztetel többé Jákóbnak, hanem Izraelnek. És Izraelnek nevezte őt. És monda neki Isten: Én vagyok a mindenható Isten, gyümölcsözzél és szaporodjál; nemzet és nemzetek támadjanak belőled és királyok támadjanak ágyékodból. Azt a földet pedig, melyet Ábrahámnak és Ízsáknak ígértem, neked adom és a te magodnak utánad." Eszerint a Jákóbnak tett ígéret szerint tehát egy nemzetnek kellett őbelőle származnia.

Jákóbnak tizenkét fia volt. Lea nevű feleségétől születtek Ruben, Simeon, Júda, Izsakhár és Zebulon; Rákheltől József és Benjámin. Többi fiai: Dán, Naftali, Gád, Áser. Jákób Rákhelt szerette leginkább, ez szülte neki legkedvesebb fiát, Józsefet. Miután Jákóbot legnagyobb fájdalmára megfosztották Józseftől, egész szívével Rákheltől született másik fián, Benjáminon csüngött. Az írás szerint ez a két fiú jelkép volt, azokat jelképezték, akik szellemi létfokon fognak megszületni, mégpedig József a szellemi királyi házat, Benjámin viszont a számtalan-sokaságot, mely a nyomorúság-osztálya és az isteni létfoknál alacsonyabb szellemi létfokon fog megszületni, példázza.

Utolsó napjait Jákób családja körében Egyiptomban töltötte. Közvetlenül halála előtt magához hívatta fiait az apai áldás kiosztása céljából. Izrael népének története ettől az időtől számít. Különböző fiainak megáldása alkalmával mondotta Jákób Júda-nevű fiának: „Júda ifjú oroszlán, a zsákmánytól nőttél naggyá, fiam. Lehasal, ugrásra készül, mint az oroszlán, mint a nősténvoroszlán; ki akarja őt felingerelni? Nem távozik el Júdától a jogar és a törvénypálca térdei közül, mig eljő Síló és a népek neki fognak engedelmeskedni." (Mózes I. 49 : 9, 10) Ez a prófétai ígéret határozottan kimutatja, hogy az eljövendő nagy úr, akiben az egész emberiségre nagy áldások fognak következni, Júda nemzetségéből származik; a „Síló"-szó egy címet képez, mely a nagy békefejedelemnek, az emberiség Megváltójának adatott.

Jákób halála után utódait Izrael fiainak vagy izraelitáknak nevezték. József még nagyon fiatal volt, amidőn eladták Egyiptomba rabszolgának, itt serdült férfiúvá. Itt a király az ország legfőbb tisztviselőjévé és képviselőjévé nevezte ki, itt lakott nagy hatalomban és tiszteletben, amidőn atyja, Jákób és családjának többi tagjai Egyiptomba költöztek. A zsidókkal József életében jól bántak. József halála után azonban egy új király került Egyiptom trónjára és ez elnyomni és üldözni kezdte az izraelitákat. Ezután támasztotta Isten Mózest és használta fel az izraeliták felszabadítására az egyiptomi király elnyomása alól, és Egyiptomból való kivezetésére. Azután újabb események következtek, melyek az Istennek Ábrahámmal kötött szövetségében ígért magnak eljöveteléhez vezettek. W. T., 1931 november 15.

FEL

Isten választott népe

IZRAEL nemzetének eredete és kifejlődése — akiket rendesen zsidóknak neveznek — ebben az időben rendkívül érdekli úgy a zsidókat mint a nemzeteket is.

Jákób halála után tizenkét fia családostól Egyiptomban maradt. Ez körülbelül háromezerötszáz évvel ezelőtt történt.

Amig József élt és uralkodott, a zsidókkal jól bántak és ezek virágoztak is. Azután azonban megváltoztak az idők.

„Mondá József testvéreinek: Én meghalok; Isten biztosan meglátogat titeket és fel visz e földről arra a földre, melyet Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak eskűvel megígért. Azután megesketé Izrael fiait és monda: Mikor Isten titeket biztosan meglátogat; vigyétek fel innen az én testemet magatokkal! És József száztíz éves korában meghalt; és bebalzsamozták őt és Egyiptomban eltemették egy ládába." — Mózes I. 50 : 24—26.

„Akkor új király került trónra Egyiptomban, aki Józsefet nem ismerte." (Mózes II. 1 : 8) Ez az új fáraó, Egyiptom uralkodója, rosszul bánt a zsidókkal, újszülötteiket megölette. Ekkor született Mózes; Mózest Isten csodálatosképpen megőrizte és a király házában neveltette fel. Amidőn Mózes tudomásul vette az őseinek tett ígéretet és látta, mint üldözik és bántalmazzák testvéreit, inkább népével akart együtt szenvedni, mintsem a király leánya fiának tekintetni és a nagy királyság örömeiben résztvenni. Egyiptomból eltávozott és Isten akaratának megismerésére törekedett.

A zsidók mindjobban szenvedtek az egyiptomi uralkodó elvetemült uralkodása alatt. Ekkor szólította Isten Mózest és monda neki:

„Én vagyok a te atyádnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak Istene . . . És monda Jehova: Látám népem nyomorúságát Egyiptomban és kiáltását meghallottam, mit kínzói sajtolnak ki belőle; ismerem szenvedéseiket. Leszállottam, hogy kihozzam és megmentsem az egyiptomiak kezéből és méztől és tejjel folyó, jó és tág hazába vezessem a kananeusok, hitteusok, amoriták, perizeusok és kiveusok helyébe. Most íme Izrael fiainak kiáltása füleimhez jutott s azon elnyomást is látám, mellyel az egyiptomiak sanyargatják őket. Most pedig eredj el, mert a fáraóhoz akarlak küldeni, hogy népemet, Izraelt kivezesd Egyiptomból." — Mózes II. 3 : 6—10.

Mózeshez tehát az Úr így szólott és elküldte Egyiptom királyához, hogy az izraeliták elbocsátását követelje. Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak Isten a Mindenható-néven jelent meg, most azonban ez alkalommal mutatkozott be először Jehova-nevén és mondá Mózesnek:

„Szövetséget kötöttem velük, hogy nekik adom Kanaán földjét, szolgaságuk földjét, melyben idegenek voltak. Fohászkodását is meghallottam Izrael fiainak amiatt, hogy az Egyiptombeliek szolgálatra szorítják őket, megemlékeztem szövetségemről." — Mózes II. 6 : 4, 5.

Fáraó mind nagyobb terheket rótt az izraelitákra, ezekért Isten különböző csapásokkal látogatta meg az egyiptomiakat. A király azonban még ekkor sem akarta a zsidókat elbocsátani, mig az elsőszülöttek elpusztítása be nem következett. Ez volt a pászka bevezetésének és a zsidók időszámításának kezdete. Az Úr elrendelte, hogy az év első havának 10-ik napján minden zsidó család egy hibátlan hím bárányt vagy gödölyét válasszon ki és őrizze meg a hónap tizennegyedik napjáig, azon a napon pedig vágja le, vérét hintse a ház bejáratának küszöbére és ajtófeleire.

A bárányt azután meg kellett sütni és kovásztalan kenyérrel és keserű füvekkel kellett elfogyasztani. Így kellett tennie minden családnak, mégpedig a derekukat körülövezve, lábukon saruval, útrakészen, pálcával a kezükben, hogy az Úr angyala, aki azon nap éjfélkor az egyiptomi elsőszülöttek és elsőszülött állatok megölése végett Egyiptomon keresztülvonul, az izraeliták elsőszülötteit megkímélje, ha az utasítás értelmében a vér jelét a küszöbökön meglátja.

Izrael családjai ezt a rendeletet betartották. Ezáltal Isten ígéretében való hitüket fejezték ki és elsőszülötteik megmenekültek a haláltól. Isten azon a végzetes éjszakán megverte az egyiptomi elsőszülötteket a király fiától a legkisebb szolga gyermekéig. Akkor nagy sírás volt Egyiptomban, a király és a nép azután a zsidókat gyors kivonulásra nógatták Egyiptomból. A zsidók ekkor arany és ezüst dolgokat és ruhákat kértek kölcsön az egyiptomiaktól. Izrael vagy Jákób utódai ekkor már hatszázezer férfit számoltak, ezek gyalog indultak neki a Verestengernek. Miután a király egy ideig elsőszülöttének elvesztésén gyászolt, összegyüjtötte hadseregét és a zsidók üldözésére indult.

Amidőn Mózes és Áron megjelentek a király előtt és a zsidók elbocsátását kérték, hogy Istenüknek szolgáljanak, fáraó így szólott: „Kicsoda Jehova, hogy szavát fogadjam és elbocsássam Izraelt? Nem ismerem Jehovát és Izraelt nem bocsátom el." (Mózes II. 5 : 2) Amidőn a zsidókat az egyiptomiak még erősebben elnyomták, mondá Jehova Mózesnek: „Majd megismerik az egyiptomiak, hogy én vagyok Jehova, amidőn megdicsőítem magam fáraóban, hadiszekereiben és lovasaiban." (Mózes II. 14 : 18) Ekkor az Úr az

FEL

egyiptomiak serege és Izrael tábora közé állott és Izraelt tüzes felhő által védelmezte meg. Mózesnek elrendelte, hogy nyujtsa ki kezét a tengerre, és a tengert Jehova erős keleti szél által kétfelé nyomta és a zsidók száraz lábbal tudtak rajta átkelni. Amidőn azonban az egyiptomiak utánuk nyomultak, a víz visszatért és elborította őket. Isten ekképpen mutatta meg az izraelitáknak, hogy ő az ő Istenük, védelmezőjük és megtartójuk.

Amidőn biztonságban ott állottak a tenger tulsó partján, Mózes és Izrael fiai hálaéneket zengtek Jehovának: „Erősségem és énekem Jehova, mert megszabadított engem; ő az én Istenem, őt dicsérem, atyáimnak Istene, őt magasztalom. Jehova a Seregeknek Ura, Jehova az ő neve.“ — Mózes II. 15 : 2, 3.

Most aztán hitbeli leckékben kezdte részesíteni Izraelt Jehova. Ellenségeik kezéből való csodálatos megmenekülésük már magára meg kellett volna erősítse Istenben való hitüket. A hit és a hűség azonban ama legnehezebb feladatok közé tartozik, melyet az embernek meg kell tanulnia. Az ember hitének mértéke szerint részesül jutalomban és áldásokban.

Három hónappal az egyiptomiak kezéből való megszabadulásuk után a zsidók a Sínai sivatagba érkeztek és a Sínai hegység tövében ütöttek tábort. Jehova felszólítására Mózes felment a hegyre, hogy az Egyiptomban kötött szövetség megerősítésére Isten utasításait átvegye.

A szövetségkötés kellő megfontolás után kötött ünnepélyes megegyezést jelent, mely két fél között jön létre bizonyos feltételek teljesítése vagy nemteljesítése céljából. A Sínainál megerősített törvényszövetségben Isten bizonyos dolgok megtevését ígérte meg Izraelnek, az izraeliták viszont beleegyeztek mindannak teljesítésébe, amit Isten eléjük tárt. A zsidókhoz Isten Mózes, az ő közvetítőjük által beszélt. Ekkor ígérte Isten a zsidóknak, hogy ők az ő szent nemzete lesznek, ha kötelességeiket beteljesítik. — Mózes II. 19 : 3—8.

„Mózes felment Istenhez; Jehova szólítá őt a hegyről és monda: Ezt mondd Jákób házának és Izrael fiainak: Láttátok, mit tettem az egyiptomiakkal; hogyan hordoztalak titeket sasszárnyakon és vezettelek magamhoz. *Ha szorgalmasan* figyeltek szavaimra és megtartjátok szövetségemet, ti lesztek minden nép közül az én választott népem; mert enyém az egész föld; ti lesztek az én papi királyságom és szent nemzetem. Ezeket mondjad Izraelnek.“

Azután Isten elrendelte Mózesnek, hogy a népet készítse elő, mert harmadnapra leszáll hozzájuk és kiadja nekik a törvényt. A nép összegyült a Sínai lábánál; a harmadik nap reggelén, miközben sűrű felhő ereszkedett a hegyre és villámlott, csattogott, kürtharsogását lehetett hallani és az egész hegység rengett, úgyannyira, hogy a nép remegni kezdett; beszélt hozzájuk az Úr. Isten a törvényt Mózes által nagy természeti események közepette adta ki, a törvény alapja a következőképpen van feljegyezve az Írásban:

„Én, az Úr (Jehova) vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptomnak földéből, a szolgálat házából.

Ne legyenek neked idegen Isteneid!

Ne csinálj magadnak faragott képet (szobrot), és semmi hasonlót azokhoz, amelyek fenn az égben, vagy amelyek alant a földön, vagy amelyek a vizekben a föld alatt vannak.

Ne imádd és ne tiszteld azokat; mert én, az Úr, a te Istened, féltőnszerető Isten vagyok, aki megbüntetem az atyák vétkét a fiakban, harmad és negyediziglen, akik engem gyűlölnek. De irgalmasságot cselekszem eziriziglen azokkal, akik engem szeretnek és az én parancsolataimat megtartják.

Az Úrnak (Jehovának) a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd; mert nem hagyja az Úr büntetés nélkül, aki az ő nevét hiába felveszi. Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. Hat napon át munkálkodjál és végezd minden dolgodat; de a hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja; semmi dolgot ne tégy azon se magad, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgálólányod, se barmod, se jövevényed, aki a te kapuidon belül van; mert hat napon teremté az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék. Azért megáldá az Úr a szombat napját és megszentelé azt.

Tiszteljed atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj ezen a földön, amelyet az Úr, a te Istened ád tenéked.

Ne ölj!

Ne paráználkodjál!

Ne lopj!

Ne tégy a felebarátod ellen hamis tanubizonyságot!

Ne kívándd a te felebarátodnak házát. Ne kívándd a te felebarátodnak feleségét, se szolgáját, se szolgálólányát, se ökrét, se szamarát, és semmit, ami a te felebarátodé.

Az egész nép pedig látja vala a mennydörgéseket, a villámlásokat, a hegy füstölgését és hallja vala a kürtzengést. És látá a nép és megrendüle és hátrább álla. És mondának Mózesnek: Te be-

FEL

szélj velünk és mi hallgatunk; de az Isten ne beszéljen velünk, hogy meg ne haljunk.

Mózes pedig monda a népnek: Ne féljetek; mert azért jött az Isten, hogy titeket megkísértsen (próbáljon) s hogy az ő félelme legyen előttetek, hogy ne vétkezzetek. Távol álla azért a nép, Mózes pedig közelebb méne a felhőhöz, melyben Isten vala." — Mózes II. 20 : 1—21.

Ez tényleg csodálatos és félemletes esemény volt, amidőn Izrael fiai összegyültek, hogy a felséges Isten parancsait meghallgassák.

W. T., 1931 november 15.

Egyesített bizonyságtevés

JEHOVA tanui tesznek bizonyságot Isten országáról a világon. Ezekre a tanukra Jézus Krisztus bizonyságtevését Isten bízta reá és ők örömmel teljesítik Isten parancsait. A szavak vagy közlemény Istené és ezt bizonyságtevői iránti szeretete tette naggyá. Ezért van megírva: „Az Úr szólott; számosan vannak az örömhír hirdetői." Ez a csoport nem számbelileg nagy, hanem az Isten kegyelmében és erejében. E sereg tagjai egyetértésben kell legyenek, mivel mindnyájan egy szellemből születtek, egy hívás által hívattak meg a királyságba és mindnyájan Jehova tanuivá választattak és kenettek fel. Ebben a seregben nem lehetnek szakadások. Szükségképpen egységesen is kell eljárnia, e munkája vagy tevékenysége Jehova nevének, királyának és országának hirdetését kell képezze.

A Társulat most mintegy harmincöt különböző nyelven hirdeti Isten országának üzenetét; a világ nemzetei előtt a hirdetés bizonyságtevés céljából történik és ez a munka Isten parancsai iránt tanusított engedelmességből fakad. Ezt a parancsot, amint világosan megmondatott, nyomban a világháború után teljesítették. (Máté 24 : 14) Habár a bizonyságtevők különböző nyelveken is beszélnek, mindazáltal egyazon éneket énekelik. Felemelik szavukat és tökéletes egységben és összhangban énekelnek együtt. Most abban az időben élünk, amidőn Jehova feltárta nevének jelentőségét és akaratát népe előtt s azok, akik a hű maradékot képezik, örvendenek, hogy Isten választotta őket és mondotta nekik, hogy közöljék másokkal is, hogy Isten a legfelségesebb és eljött kitűzött ideje, amidőn minden teremtményei előtt tisztázni fogja a maga nevét. Most a próféta kijelentése szerint az összes felkentek egymás szemébe néznek; azaz, megértik az Isten igéjében feltárt isteni elhatározások szépségét és összhangját. Ezt látván, együttesen örömmel emelik fel szavukat. Az „ének" összhangzatos, a Teremtő dicsőítésére szolgáló hangokat jelent. Az összhangtalan hangokat az írás „lármának", „zajnak" nevezi. Azok, akik nem összhangban és egységben dolgoznak együtt az Isten országáról szóló bizonyságtevésben, csupán lármát (zajt) csapnak. Azok, akik most a templomosztályhoz tartoznak, a világon Jehova nevének dicsőítését felséges, harmonikus énekben zengik együtt. Ez állapítja meg az összes tagok személyazonosságát.

Isten gyülekezete most az apostol által említett áldott egységbe került. Krisztus Jézus templomában van és az övéit magához gyüjtötte. A maradék, aki ezt felismeri, az Úr üzenetének közlésével foglalkozik az ő akarata szerint. Hogy az év folyamán a legjobb eredményt érjük el, s ez az Úr dicsőségére szolgáljon, megfelelő bizonyságtevésről gondoskodtunk. A bizonyságtevés minden bizonyságtevő részéről azonos lesz, habár különböző nyelveken is beszélnek. Ezek nem a maguk szavait fogják előadni, hanem Isten országának üzenetét, amennyiben az emberek figyelmét arra fogják felhívni, amiről Isten az emberiséget ebben az időben akarja felvilágosítani. Erre az évre ennek megfelelően különböző bizonyságtevő hetek lettek megállapítva.

Ezek a szolgálati alkalmak szombaton kezdődnek. Az estéli órákban összejövetel lesz, ezeken választott szónokok fognak beszélni az utóbbi folyóirat cikkekről. Vasárnap ugyancsak misszió-szolgálat, mely után aztán testvéri összejövetel következik.

A szónokok foglalkozzanak a legutóbbi folyóiratokban és legújabb könyvekben közölt igazságok fejtegetésével, mivel ez fogja képesíteni a testvériséget, Isten tanuit, hogy az Úr igazságát elvigyék és az ő akaratát tudomásul vegyék. Mindnyájan tudják, hogy a legnagyobb kiváltságot képezi, hogy Isten tanui lehetnek; s azok, akik az Urat igazán szeretik, részt is kívánnak venni a munkában. Mindnyájan teljes egyetértésben törekszenek együtt dolgozni. Ha némelyek a munka ellen akarnának küzdeni, ez már magában véve is azt bizonyítja, hogy nem egyeznek Isten országának üzenetével és nem is tanui Jehovának. A hűségesek ne elegyedjenek vitákba, hanem a munkát végezzék szorgalmasan; ha őket olyanok, akik a munka ellen küzdenek, megakadályoznák, hagyják magukra az olyanokat és alakítsanak maguk között egy csoportot a közös munkára. A nyilvános bizonyságtevésre most egységesen kell eljárni, s

FEL

csakis azok fognak szorosan összetartani, akik teljes egyetértésben vannak és az Úr mellett foglalnak állást.

Isten tanui természetesen mint csoportok a székhellyel fognak együtt dolgozni, hogy meghasonlások elő ne forduljanak; arra fognak tehát törekedni, hogy a bizonyságtevés ezen hetein nem rendeznek oly nyilvános gyűléseket, melyek a Társulat programjával ellenkeznének.

Az év folyamán bizonyos napokat az „együttes bizonyságtevés" napjainak nevezünk, amidőn a testvérek világszerte egységesen dolgoznak. Az „együttes bizonyságtevés" bibliai kifejezés és összhangban van az Úr munkájával, egy oly időt határoz meg, amidőn Isten összes tanui, amennyiben lehetséges, résztvesznek a missziómunkában. Ezeket az egyesített bizonyságtevési napokat a következőképp neveztük el:

„Könyvekkel való bizonyságtevés": 1932 január 30-tól febr. 7-ig. Ezen idő alatt főképpen a bekötött könyvekkel kell munkálkodni.

„Nemzetközi bizonyságtevő napok": 1932 április. 30-tól május 8-ig. Ez az idő a testvérek részére az egész világon alkalmas időpontnak tetszik az Isten országáról szóló bizonyságtevésre.

„200000 órán át való bizonyságtevés": 1932 július 2-től 10-ig. Ezen idő alatt arra kell törekedni, hogy minél több órán át folyon a missziómunka, hogy így minéltöbb bizonyságtevés történjék.

„Aratási bizonyságtevés": 1932 szept. 3-tól 11-ig. Ez az idő főképpen a földgömb északi részein az aratás idejére esik, amidőn az emberek hajlandóbbak figyelni az Úr tanításaira.

„Hálaadó bizonyságtevési napok": 1932 nov. 12-től 20-ig. Ez az idő a Társulat beszámoló évének végére és az új év kezdetére esik. Ezeken a napokon Isten népe az egész világon együtt fog állani az áldott munkában, Istent dicsőítvén és Istennek adván hálát azon kegyeiért és csodatételeményeiért, melyeket szerető gyermekei iránt tanusított.

Ezeken az összes napokon Isten tanui összhangban vesznek részt a nyilvános bizonyságtevésben, Istenről, Jehováról, királyáról és országáról tévén bizonyságot mindenfelé. A testvérek a világ minden részén tudatában lesznek annak, hogy az egész világon összhangban dolgoznak együtt, hogy ebben a nagy csatában Krisztus vezeti a csatát az ellenség ellen és törekvései Isten kegyelme által mihamar teljes győzelemmel koronáztatnak meg a felséges Isten dicsőségére.

A munkatérről

Szívélyes egyetértésben

Kedves Rutherford testvér!

A St. Louisi szolgálati összejövetel nagy sikerrel járt. Az összegyültek öröme és lelkesültsége csodás volt. Azok, aki közülök nem voltak jelen Columbusban, szintén ki akarták fejezni amellett szóló állásfoglalásukat, hogy szívélyesen egyetértenek az új névvel és határozattal, egyhangulag jelentvén ki a következőket:

„Jehova tanui, akik St. Louisban gyültünk össze, mély megbecsülésünket akarjuk kifejezni mindazon jóságért, melyet Jehova most irántunk kifejez, különösen azon új névért, melyet most a maradéknak adott, valamint az „Igazolás"-c. új könyvért (angolban) és a „Világ reménysége"-c. füzetért.

Kijelentjük, hogy az új név alatt mint Jehova tanui a szolga-osztály többi tagjaival együtt akarunk működni mindaddig, amig Jehova ígéje és neve igazolódik."

Nekem nagy örömömre szolgál, hogy ezt közölhetem veled és a magam elhatározásáról is irhatok, hogy a csatát én is a kapukig akarom visszanyomni.

Isten áldását továbbá is kérve reád és hálát adván Istennek, hogy mindeddig oly hűen vezetett, keresztyéni üdvözletekkel vagyok

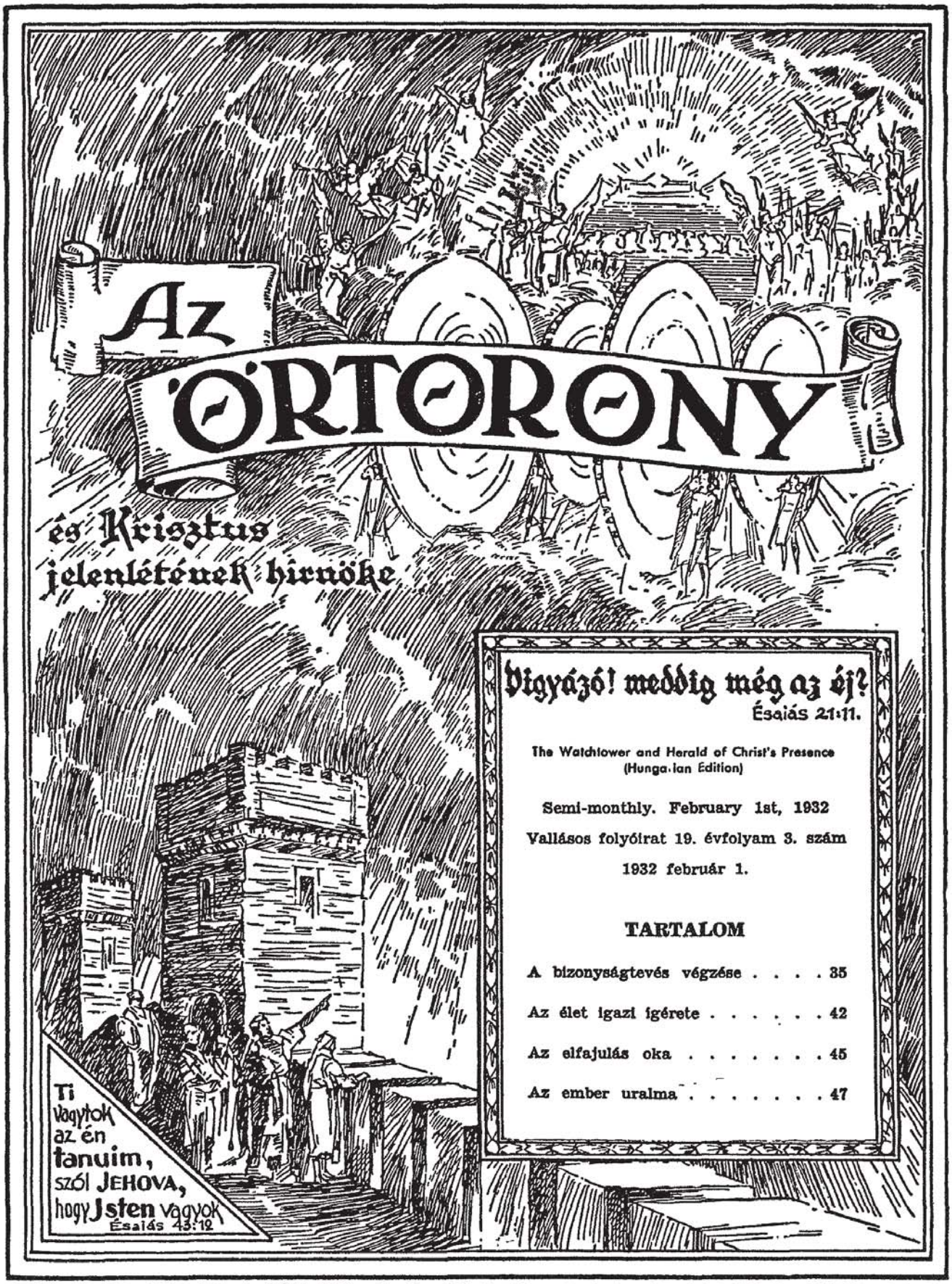
testvéred az Úr kegyelméből
J. C. Watt, a szolg-gyűlés vezetője.

Egy ügyvéd irja:

„Mivel éppen irok, a „Kiengesztelés"-c. könyv tartalmához azt akarom megjegyezni, hogy az olvasó előtt, főképpen, ha az jogász, azonnal világos, hogy ezt a könyvet egy jogász irta, mégpedig bíró, aki élesen és logikusan gondolkodik és ennek alapján jogilag kifogásolhatatlan következtetésekre jut. Ennek alapján azt kell mondanom, hogy az ön kéziratának kefelevonata rendkívül érdekes volt számomra és ennek alapján mélyen be tudtam hatolni a könyv tartalmába és gondolatmenetébe.

Megkülönböztetett tisztelettel vagyok
kész híve
Dr. Kr.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semi-monthly. February 1st, 1932

Vallásos folyóirat 19. évfolyam 3. szám

1932 február 1.

TARTALOM

A bizonyságtevés végzése 35

Az élet igazi igérete 42

Az elfajulás oka 45

Az ember uralma 47

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N.Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik félhavonként

A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása

Wachtturmstreet 1—19, Magdeburg, Germany.

Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Tisztviselői:

Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár

„És minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége." — Ésaiás 54 : 13; angol-fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében minden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett, és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni lényt támasztotta fel, vette fel a mennybe, minden lény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője, gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehovaisten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék, és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten király, Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A Világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása, és a földön az Igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyreállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése

E folyóirat az embert Jehovaistennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozásra képesít, és tanítókról is gondoskodik oly személyek vagy csoportok részére, akik őszintén foglalkoznak a Biblia tanulmányozásával. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel síkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt lesz felépítve. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba, és személyes érdekű ügyeket nem közöl.

Előfizetési ára:

Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent

Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent

Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč., félévre 12 Kč.

Magyarországon: egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.

Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.

Levelező és megrendelési címe:

Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Csehszlovákiában: Brno, Hybešova 30.

(E folóyirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivatalnál kérik és az ingyen való küldés okát megadják. Mi a szükölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldés évente egyszer írásban kérve legyen.

Közlemény az előfizetőkhöz: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egyhónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentése a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal lesz jelezve.

Csak az amerikai előfizetőkre vonatkozik

Lejárt előfizetésetek?

Az előfizetők érdekében felvilágosítás végett ismételjük, hogy egy lejárt előfizetés minden körülmények között automatikusan lezáratik. Az a gép, amellyel a cím nyomva lesz, úgy van beállítva, hogy a címet tartalmazó lemez az előfizetés lejártával magától (automatikusan) kiesik. Egy az előfizetés megujítására felszólító cédula, (amely az előfizetés lejártának dátumát is mutatja) az előfizetés lejárta előtt egy hónappal a folyóirattal meg lesz küldve. Idegen nyervü előfizetőknél (így a magyarnál is) az előfizetés lejártát jelző ezen cédula az előfizetés lejárta előtt két hónappal lesz előre megküldve.

A vakok részére

Társulat vak-osztálya által a vakok részére elkészíttette angol nyelven braille betükkel a „Teremtést" („Creation"). E mű öt kötetből és 614 oldalból áll. Ára 8,75 Dollár; a „Kiengesztelés" angolban a braille betükkel ugyancsak megjelent és 8,— Dollárba kerül. Akik nincsenek abban a helyzetben, hogy ebből egyet megvegyenek, megkaphatják azt kölcsönképpen. Minden ezirányú kérelem vagy megbízás a Társulat alosztályához címzendő, vagyis: Watch Tower, Branch for the Blind, 1210 Spear St., Logansport, Ind.

Wachtturm-Druckerei, Magdeburg. Csehszlovakiában felelős: Anton Gleissner, Brno-Juliánov, Hybešova 30.

FEL

AZ ŐRTORONY
ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

19. évfolyam — Magdeburg — Február 1 — Brooklyn — 3. szám

A bizonyságtevés végzése

„Az mutat nálunk a szeretet teljességére, hogy mi bizton tekintünk az ítéletnap elé, mert amilyen ő, olyanok vagyunk mi is e világon. A szeretetben nincsen félelem, sőt a teljes szeretet a félelmet kizárja, mert a félelem gyötrelemmel jár; aki tehát fél, nem tökéletes a szeretetben.“ — János I. 4 : 17, 18 Masznyik-fordítás szerint.

JEHOVA ítéletnapja itt van s az ő nagy bírósági tisztviselője, Krisztus Jézus ítéletet tart azok felett, akik Isten házához tartoznak, valamint azok felett is, akik magukat az ő háza tagjainak vallják, főképpen a „szervezett kereszténységnek“ nevezett felekezetek felett. Idézetünk jelentőségéből világosan kitűnik, hogy Istennek az ítélet ezen napján lesz egy serege a földön, melynek tagjai őmellette fognak bizonyságot tenni; hogy ezeket ebben a munkában teljes önzetlenség fogja vezérelni; hogy bizonyságtevésükben őszintéknek, nyiltaknak, bátraknak és félelemnélkülieknek kell lenniök; hogy ezt a bizonyságtevésüket emberektől, Sátántól és az ő szervezetének semminő ágától nem félvén — csupán Istent félvén — kell végezniök; és hogy áldott és nagy méltóságuknak megfelelően, nyugodt méltósággal kell viselkedniök. A legnagyobb megtiszteltetés, amelyben valakit ezen a világon részesíteni lehetne, az képezi, hogy ebben az időben Isten tanui lehetünk. Jehova nem a zavar, hanem a rend Istene, az *ő munkáját rend alapján kell végezni.* Hasznos lesz, ha ebben az időben szemünk elé idézzük Isten uralkodói szervezetének jólrendezett fejlődését aszerint, amint ezt a Szentírás feltárja. Teremtői munkájának legfontosabb részét az ő országa képezi a nagy Messiás alatt. Ezen újteremtés tagjai jólteszik, ha szemük előtt tartják azon hivatalukat, melyet betöltenek s ha azt is meggondolják, hogy miért és miképpen kerültek ezen helyzetükbe. Ama bizonyságtevés, melyet Isten Jézus Krisztusra bízott s amelyet Krisztus a maga részéről annak idején testületének tagjaira bízott a földön, most kell végeztessék és az ellenség szervezetének bukása előtt kell befejeződjék. Jóltesszük, ha mint Isten felkentjei gondosan megfontoljuk Istennel és országával való kapcsolatunkat. Most a királyság, azon nagy esemény, melyet az emberek már több évszázad óta vártak, eljött. A királyság nem ezután jön el, hanem máris itt van és mi nagyon szeretnők megismerni azzal való tényleges kapcsolatunkat.

[2] A Szentírás feltárja, hogy Istennek van egy nagy és egyetemes szervezete és ő ebből fogja kialakítani és munkába állítani a Messiás királyságát és fogja ezt szervezetének fővárosává vagy alkotóelemévé tenni. A világon azok, akik feltétlenül és teljesen ragaszkodnak Istenhez és országához és felkenetésében részesültek, egy részét képezik szervezetének és az Úr képviselői a világon. Isten a tagokat Krisztus testületébe a maga tetszése szerint helyezte el; és affelől is bizonyosak lehetünk, hogy a tagokat földi szervezetének ágában is a maga tetszése szerint helyezte el. Népét a világon Isten arra utasította, hogy alakítson egy *szervezetet, melynek tanítók vagy vezetők álljanak az élén* és népét arra is kioktatta, hogy felszentelt népe ezeket szavazat utján válassza. 1917-ben azok, akik magukat Jehovaistennek szenteltteknek vallják, általános választást tartottak és bizonyos tisztviselőket választottak meg és ezeket hatalmazták fel és kötelezték egy bizonyos szolgálat végzésére az Úr szervezetével kapcsolatban. Ezek a tisztviselők Isten kegyelme által folytatják a rájukbízott munka végzését.

[3] Most Jehova, az egyetlen mindenható Isten felépíti birodalmát, mely az egész világot kormányozni fogja. Ezt az időt már évszázadok óta várták az istenfélő emberek. Ez a nagy munka most folyamatban van. Az emberiség közül választott próféták között Keresztelő János volt az utolsó. Őelőtte azok a szent próféták, akiket Isten szelleme indított, Isten országának eljöveteléről jövendöltek, amely a világ minden nemzetségeit meg fogja áldani. Keresztelő János részesült azon nagy kiváltságban, hogy Krisztus Jézusnak, a régen várt királynak jelenlétét bejelentse. Amidőn Jézus a Jordánhoz járult, hogy az Isten akaratának teljesítésére kötött szövetséget külsőleg is kifejezze, ember volt. Isten őt ekkor állította

FEL

elő és vallotta nyilvánosan is fiának, akiben gyönyörködött. Jézust Jehova nyomban azután felkente a világ királyává. Ő ettől kezdve a Messiás, Isten felkentje. Királyi uralkodásának megkezdése előtt azonban az emberiség váltságdíját kellett megszereznie Isten akarata szerint. Amidőn tehát Jézus nyilvános munkájához fogott, János a következőket jelentette be: „Ímé az Isten báránya, aki e világ bűneit elveszi!" Az emberiség Megváltója akkor a földön volt, ő volt ama felkent király is, akit Jehova kinevezett és felkent a világ igazságos kormányzására és a Felséges nevének teljes igazolására.

4 Isten törvényét és jövendöléseit Keresztelő János eljövetele előtt azoknak hirdették, akik azokat hallgatni akarták, és a törvény valamint a próféták országának eljöveteléről tettek bizonyságot. Keresztelő János eljövetele után a királyság bejelentése és hirdetése történt, mivel a király akkor jelen volt. Lukács 16 : 16-ban olvassuk: „A törvény és a próféták Keresztelő Jánosig valának; attól kezdve Isten országa hirdettetik." Máté 11 : 13 mondja: „Mert az összes próféták és a törvény Keresztelő Jánosig szólottak." A törvény és a próféták bizonyságtevése igaz volt és Jézus akkor eljött, hogy az ő országáról szóló egész törvényt és az összes próféciákat beteljesítse. Keresztelő Jánost azon kiváltság, hogy a királyt bejelentse, kétségtelenül a legnagyobb prófétává avatta. (Máté 11 : 11) Azon nagy kiváltság azonban nem volt oly nagy, mint az a kiváltság, mely most adatott a maradéknak, aki ebben az utolsó napokban „Jehova tanuit" alkotja.

5 Isten országát pünkösdtől kezdve azok hirdették, akik szerették Istent. Tanítványait Jézus gyakran oktatta a királyságról, de ők nem értették és értékelték annak jelentőségét, amig pünkösdkor a szentszellemben nem részesültek. Azután történt, hogy Péter apostol, akinek Jézus azon kulcsokat vagy kiváltságokat adta, hogy Isten országának igazságát a zsidók- és később a pogányok előtt is feltárja, felállott és azok előtt bizonyságot tett, akik körülötte állottak, amennyiben közölte velük Isten azon elhatározását, hogy fel fogja építeni országát Krisztus alatt és ekkor a világ minden nemzetségei alkalmat nyernek az áldásokra. Amidőn Péter e nagy tömeg előtt állott, a szentszellem sugallatából többek között a következőket mondotta: „Testvérek, férfiak! Hadd beszéljek nektek nyiltan Dávidról, az ősatyáról. Meghalt, eltemették, sírja ma is megvan nálunk. De, mert próféta volt s tudta, hogy az Isten eskűvel fogadta neki, hogy egyik utódát ülteti trónjára, a jövőbe látva szólt Krisztus feltámadásáról, hogy nem marad a sírban s teste nem lát rothadást. Ezt a Jézust, mindnyájan tanu vagyunk reá, az Isten feltámasztotta. És ő az Isten jobbjára felemeltetvén s a szentszellem ígéretét, az Atyától megnyervén, ezt, amint látjátok s halljátok, ki is töltötte. Mert nem Dávid ment fel a mennybe, hisz ő maga mondja: Mondá az Úr (Jehova) az én Uramnak (Krisztusnak): Ülj jobb kezem felől, amig lábad zsámolyává teszem ellenségeidet. Tudja meg hát Izrael egész háza, mint bizonyos dolgot, hogy az Isten azt a Jézust, akit ti megfeszítettetek, Urrá és Krisztussá tette." (Apcsel. 2 : 29—36, Masznyik-ford.) Krisztus Jézus hű követői ettől kezdve hirdették Krisztust, a megfeszítettet mint a világ Szabadítóját; továbbá Krisztust, a nagy királyt és az ő országát mint a világ uralkodóját és megáldóját. Királyságának eljövetelét tovább hirdették. (Apcsel 28 : 31) Ez teljesen összhangban állott azon imával, melyre tanítványait Jézus tanította, t. i.: „Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy itt a földön is."

6 Jézus nemcsupán Isten országa (királysága) felépítésének tényét emelte ki, hanem világosan meg is ígérte, hogy a kijelölt időben visszatér a mennyből s mint Jehova szervezetének legfőbb tisztviselője és feje fel fogja építeni a királyságot, azután pedig magához veszi azokat, akik tényleg hívek voltak Istenhez és Krisztushoz. Az apostolok ezután és ezen értékes ígéretekre támaszkodva hirdették hittel az Úr második eljövetelét s az ő királyságát és ezt tették életük végéig. Szívük legfőbb vágyát az ő eljövetele s országának eljövetele képezte. Ez az Írásban sok kijelentésükből kitűnik. Pál írta Timotheusnak: „Kérlek azért az Isten s a Krisztus Jézus színe előtt, aki megítéli az élőket s a holtakat, kérlek az ő megjelenésére és országára: hirdesd az ígét, állj mellé jó és rossz időben. Ints, dorgálj, buzdíts, lankadatlanul tűrve és tanítva." (Timotheus II. 4 : 1, 2, Masznyik-f.) Pál tudta, hogy földi pályafutása a végéhez érkezett, ezért folytatta Timotheushoz írt levelében: „Te légy józan minden körülményben, tanulj meg szenvedni, végezd az evangélista munkáját, töltsd be tisztedet emberül. Mert én már megáldoztatom, végső órám ütött. A nemes harcot megharcoltam. A pályámat megfutottam. A hitemet megtartottam. Most az igazságnak koronája vár rám. Megadja azt az Úr, amaz igaz bíró nékem a nagy napon, de nemcsak énnekem, hanem mindazoknak, akik várva-várják a megjelenését." (Tim. II. 4 : 5—8, Masznyik-f.) Az ugyanezen drága hitből valók bátorításául írja továbbá Jakab apostol: „Legyetek hát türelmesek, kedves testvéreim, az visszatéréséig." (Jakab 5 : 7) Azok, akik szerették Krisztus visszatérését és királyságát, a heves üldözések között sem szüntek meg hirdetni az igazságot, mindenkor tudván azt, hogy

FEL

igazuk van; és örvendtek azon kiváltságnak, hogy azokat a gyalázásokat viselhetik, melyeket Sátán hárít mindazokra, akik tényleg nyomdokain követik Jézus Krisztust.

7 Jézus már akkor, amidőn mennybe ment, király volt, de Jehova így szólt hozzá: „Ülj jobb kezem felől, amig lábaid elé vetem ellenségeidet!" (110. zsoltár 1) A Szentírásban közölt jövendöléseket Isten a próféták által jegyeztette fel és az apostolok ebből a forrásból tudták, hogy Jézusnak mindaddig várnia kell, mig Isten kitűzött ideje letelik, hogy visszatérjen és országát felépítse; ezt a Zsidókhoz írott levél 10 : 12, 13 bizonyítja: „Ő ellenben egy áldozatot hozván a bűnökért, mindörökre Isten jobbjára ült s most már várvavárja, mig ellenségei lába zsámolyává tétetnek." Jézus teljesen fel volt világosítva affelől, hogy Isten őt bízta meg Sátánnak, az ellenségnek és szervezetének elpusztításával, de ezt Isten kitűzött ideje előtt nem hajthatta végre. Ezért kellett várakoznia. Ennek a várakozási időnek azonban egyszer le kellett telnie. A király visszatérésének, hatalma felöltésének és uralkodása megkezdésének várása azok számára, akik Jehovához hívek voltak, a feszült várakozás ideje volt. Ezek kölcsönösen azon nagy jövendölésre terelték egymás figyelmét, melyeket Jézus nevezett meg az ő visszatérésének és birodalma felépítésének külső vagy emberi szemekkel látható jeleiül. Azok a hívek, akik a Biblia jövendöléseit és időszámítását gondosan tanulmányozták, azt látták, hogy 1914 különösen is ki van emelve, arra mutatván, hogy abban az időben egy nagy, a királysággal kapcsolatos esemény fog bekövetkezni. Amidőn 1914 őszén a világ „kereszténység"-néven ismert nemzetei és birodalmai háborút indítottak egymás ellen, a hívek azonnal meglátták a külső vagy látható bizonyítékot, mely ammellett szólott, hogy Krisztus, amint megígérte és megjövendölte, mint király nagy hivatalába lépett és hatalmát felöltötte. (Máté 24 : 7, 8) 1914-ben történt, hogy Isten prófétai, a 2-ik zsoltár 6. versében feljegyzett szavai beteljesültek: „Hiszen én kentem fel királyomat a Sionon, az én szent hegyemen!" Isten prófétája azután beszámol a nagy Messiás szavairól, a következőket mondván: „Törvényül hirdetem (azon határozatot, melyet Isten előre közölt velem); az Úr (Jehova) mondá nekem: Én fiam vagy te; én ma nemzettelek téged. Kérjed tőlem és én odaadom neked a pogányokat örökségül, és birtokodul a föld határait." — 2-ik zsoltár 7, 8.

8 Eddig az ideig Jehova nem akadályozta meg Sátán megjelenését a mennyben, most azonban eljött az ideje, hogy Sátán a mennyből kivettessék. A jog szerinti király teljes hatalmat nyert és Jehova így szólott nagy tisztviselőjéhez: „Uralkodj ellenségeid között!" (110-ik zsoltár 2) Krisztus Jézus uralkodása megkezdődött és azonnal nagy háború tört ki a mennyben, amelyben Krisztus Jézus, a jogos király és az ő angyalai Sátán, a gonosz és az ő angyalai ellen küzdöttek; ebben a csatában Sátánt legyőzték és ő mindörökre kivettetett a mennyből a földre éppen úgy, amint ezt Jézus előre megjövendölte. (Jelenések 12 : 7—10) Háború volt folyamatban a földön és háború dúlt a mennyben is s eljött a világra következő nyomorúság kezdete és egyuttal eljött az öröm korszaka azok részére, akik az Úr második eljövetelét és az ő királyságát szerették. Ez a szegénység meggyarapodásának idejét is jelentette a föld lakói részére, mivel azóta Sátán kétségbeesetten törekedett arra, hogy mindenkit elfordítson Jehova Istentől és őket a mindenható Isten nagy csatájára, Armageddonra előkészítse, illetve felgyűjtse. Ezért van megírva: „Örvendjetek hát egek s egeknek lakói! Jaj azonban néktek föld s tenger lakói! Az Ördög most hozzátok szállt alá s dühe határtalan, mert tudja, hogy ideje fogytán van." — Jelenések 12 : 12, Dr. Masznyik-fordítása.

9 A nagy bíró, Krisztus ítélkező idejének az írás szerint három és fél évvel azután kell kezdődnie, miután királyi hatalmát felölti. Jézus megjövendölte, hogy szent angyalai kíséretében jön el és jelenik meg Isten templomában (egyházában) ítélkezni. Más szövegekből kitűnik, hogy ez az ítélet Isten házán, illetve olyanokon kezdődik, akik szövetséget kötöttek Isten akaratának cselekvésére. (Péter I. 4 : 17) Ezek a felszenteltek Jézus bizonyságtevése szerint két csoportra osztatnak s ez így is történt. A szövetségben levők egyik része nem tett eleget az isteni követelményeknek, ezeket az Úr kivetette s ezek mint a „gonosz szolga" ismeretesek, a felszenteltek másik csoportja ellenben hűnek bizonyult, az Úr által reábocsátott próba alatt kitartott és Jehova „hű és bölcs szolgájának" tétetett részévé. Jézus azt ígérte, hogy ennek a hű seregnek adja át a királyság minden földi érdekeit, hogy a hű sereg meg kell tartsa Isten parancsát s a reábízott bizonyságtevést végeznie kell. — Máté 24 : 45-47; Jelenések 12 : 17.

A parancsolat

10 Mily hír szerezhetett volna Krisztus Jézus követőinek oly sok örömet, mint az, hogy a király eljött és uralkodását megkezdte? Ezt az időt hű emberek már hatezer éve várták és most eljött. Az „evangélium" örömhírt jelent. Az Úr hű szolgájának adott kifejezett parancs főképpen 1918 óta szól, amióta az Úr eljött templomához; ezek a hívek ettől kezdve megfogadták és követték e parancsot, mely így szól: „S hirdetni fogják az

FEL

ország ez evangéliumát az egész világon minden nép bizonyságára s ekkor aztán beáll a vég." (Máté 24 : 14, Masznyik-f.) Aki szereti Istent, mindenki azáltal bizonyítja be ezen szeretetét, hogy örömmel követi Isten e parancsát. Mivel azonban e parancsot Jehova legfőbb tisztviselője adta ki, ez Istennek a parancsa. Eszerint az örömhír vagy az evangélium hirdetésében az összes híveknek részt kell venniök, hirdetvén a király eljövetelét és az ő országának megkezdődését. Különös oka van annak, hogy az emberekkel miért kell e hírt közölni. Jézus kijelentése szerint ez bizonyságtevésül történik a nemzetek előtt, de nem azzal a feltevéssel, hogy ebben az időben az összes nemzeteket meg kell téríteni. Jézus azután hozzáfűzi, hogy miután a nemzetek előtt a bizonyságtevés munkája befejeződik, a valaha létezett vagy a világra szakadó legnagyobb nyomor fog következni a világra. Ez a nagy nyomorúság Armageddon, Sátán és szervezete ebben fog teljesen elpusztulni. — Máté 24 : 21, 22.

Jehova tanui

[11] Azon királyság, amely mostantól kezdve a világot kormányozni fogja, Jehova Isten birodalma, mivel azt ő szerezte; ez fogja Isten nevét igazolni és bebizonyítani, hogy Jehova egyedül igaz és mindenható Isten. E birodalom a „mennyek országának" is hívatik, mivel a kormányzat székhelye a mennyben van. „Krisztus birodalmának" is nevezik, mivel Krisztus Jézus a nagy és hatalmas Uralkodó vagy Király az, aki az ítéleteket és rendeleteket kihirdeti és Jehova szándékát végrehajtja.

[12] Az Éden idejétől függőben levő, eldöntendő nagy kérdés ez: Ki a Legfelsőbb és kinek az akaratát kell teljesíteni az emberek között? Az istentelen, elvetemült Sátán Jehovaistennel dacolva, magának követelte e nagy méltóságot. Jehovaistent kihívta és azt állította, hogy Isten nem tud oly embert előállítani a földön, aki nagy nyomorúságban is megőrizze hűségét Isten iránt. Jehova nevének mindörökre szóló igazolásául Isten teljes alkalmat nyujtott Sátánnak állításának bebizonyítására; azután kihirdette, hogy Sátánt és szervezetét el akarja pusztítani és így a világegyetem minden lényeit meg fogja győzni arról, hogy Jehova a mindenható és legfelsőbb Isten. Sátán a keresztény érának nevezett korszak alatt hatalmába kerítette a „szervezett kereszténységnek" nevezett szervezetek feletti felügyeletet s e szervezetek vezetőit és tanítóit rábírta, hogy a Biblia bizonyságtevését a tökéletes ember teremtéséről, az ember bűnesetéről, az embernek Jézus Krisztus vére által való megváltásáról és Isten országáról, mely a világ népeinek és nemzeteinek megáldásuk és felépítésük tekintetében egyedüli reménységét képezi, tagadják. Jehova azt mondja, hogy ezt az egész ügyet most egyszer és mindenkorra el fogja intézni. Ezt mondja prófétájának: „Minden népek gyüljenek egybe és seregeljenek össze a népségek: Ki hirdethet közülök ilyet? Mondják el a régen történt dolgokat! Állítsák elő tanuikat és igazolják magukat, hogy mindenki meghallja és így szólhasson: Igazuk van!" (Ésaiás 43 : 9, angol-f. szerint) Most Sátán és földi képviselői felhívatnak, állítsák elő tanuikat és bizonyítsák be állításaikat, vagypedig ismerjék el, hogy Sátán a nagy ámító és csak Isten ígéjének van igaza.

[13] Ki fog Isten nevében beszélni és fog híven bizonyságot tenni nevéről? Hogy Istennek lesznek tanui, akik az ő nevében fognak beszélni, ezt a legkevésbé sem lehet kétségbe vonni, mert így szól: „Ti vagytok az én tanuim, mondja Jehova és az én szolgám, akit választottam: hogy megismerjétek, elhigyjétek és belássátok, hogy én Isten vagyok. Én előttem nem volt Isten és én utánam sem lesz. Én, én vagyok Jehova és rajtam kívül nincsen szabadító. *Én hirdettem és végrehajtottam* és nem volt idegen Isten közöttetek; ti vagytok az én tanuim, így szól Jehova, hogy én Isten vagyok." Ezt a szöveget teljesen alátámasztja Jézusnak a nemzetek előtt végzendő bizonyságtevésről szóló jövendölése; ezt a bizonyságtevést azon hű követői kell végezzék, akik a templom osztályhoz tartoznak. Jézus emiatt nevezi ezeket hű követőinek és jellemzi őket olyanoknak, akiknek a „hű és bölcs szolga" címet adja s akik ezt a bizonyságtevést Isten neve mellett meg kell tegyék. Amiképpen Jézus kijelentette, hogy e bizonyságtevés befejezése után az Armageddonnak nevezett nagy nyomorúság fog következni, hasonlóképpen mondja Isten fentemlített prófétája is: „Így szól Jehova, a ti megváltótok, Izrael szentje: Ti értetek küldöttem el Bábelbe (Sátán szervezetébe); és leüzöm őket mindnyájukat mint menekülőket a káldeusokkal (Sátán képviselőivel) együtt vidámságuk hajóiba (büszkeségük eszközeibe, intézményeibe). Én, Jehova, vagyok szent Istenetek, Izraelnek (Isten választott népének) teremtője, királyotok. — Így szól Jehova, aki a tengeren utat (áramlásokat) csinál és a hatalmas vizeken ösvényt, aki kihozott szekeret és lovat, sereget és vitézt; együtt hevernek ottan (Sátán szervezetét alkotván), nem kelnek föl, kialudtak, mint gyertyabél elhamvadának." (Ésaiás 43 : 14—17) Az Úr ekképpen mutatja ki, hogy Sátán tömegeit teljesen elsepri, miután Jehova bizonyságtevése befejeződik.

FEL

[14] *Jehovának Krisztus Jézus a legfőbb minisztere* (szolgája) és Krisztus azon hű követői, akik visszatérésekor és országának felépítésekor a földön lesznek, képezik — amint a Szentírás mondja — annak „lábait, aki örömüzenetet hoz és békét hirdet." (Ésaiás 52 : 7) Ezek a hívek Isten hegyén vannak, mivel Isten szervezetébe vannak begyűjtve és annak tétettek részeivé; ezek Krisztus Jézusnak, a királynak utasításait követik. (Jelenések 14 : 1, 2) Jehova Isten Krisztus Jézust és testületének tagjait tette eszközeivé az emberek vakságának eltávolítására, hogy a Sátán szervezetében fogvatartott emberek megszabaduljanak és más, jóakaratú emberek szeme is felnyiljék. (Ésaiás 42 : 6, 7) „Ímé, bizonyságtevőül adtam őt népeknek, fejedelemül és parancsolóul népeknek." — Ésaiás 55 : 4.

[15] Jehova Isten, aki kedves fia, legfőbb tisztviselője által működik, felemelkedett, hogy a törvénytelenségnek örökre véget vessen; az elvetemültnek és szervezetének elpusztítása előtt azonban elküldi tanuit, hogy ezek Sátán képviselőit a kereszténységben figyelmeztessék. (Ezékiel 3 : 5—11) Azok vígasztalásául és bátorításául, akik most bátran szolgálnak Istennek és hirdetik az ő nevét az ítélet ezen napján, mondja Jehova: „Sionért nem hallgatok és Jeruzsálemért nem nyugszom, mig földerül mint fényesség az ő igazsága és szabadulása, mint a fáklya, tündököl. És meglátják a népek igazságodat és minden királyok dicsőségedet, és új nevet adnak neked, amelyet Jehova szája határoz meg." — Ésaiás 62 : 1, 2.

[16] Isten hű népét eddig különböző neveken ismerték, most azonban itt van az idő, amidőn népét Isten egy új néven nevezi, hogy semmi félreértés ne foroghasson fenn arra nézve, hogy kit képviselnek. Hű tanuinak, akik parancsait megtartják és Jézus Krisztus bizonyságtevését bírják, mondja Jehova: „Ti vagytok az én tanuim, hogy Isten vagyok." A hívek emiatt viselik most a „Jehova tanui" nevet. Hű népét Jehova gyakran használta jövendölése bizonyos részeinek beteljesítésére és csak később tárta fel előttük, hogy őket ekképpen használta fel. 1918-ban történt, hogy az Úr Jézus hozzáfogott Isten templomának (egyházának) megítéléséhez. Azok, akik a próbán híveknek bizonyultak, azóta gyűjtettek be a templomba és tétettek Jehova tanuivá. Isten ebben az időben adta az új nevet felkenteinek és mindazoknak, akik a templomba és az Igazság palástja alá gyűjtettek, ezek azóta a „Jehova tanui" nevet nyerték. 1931 előtt azonban Isten nem tárta fel népe előtt, hogy őket ekképpen nevezi.

Felelősség

[17] Azok, akik ezt az új, Jehova által nyujtott nevet örömmel és készséggel elfogadták, ünnepélyes felelősséget vállaltak magukra. Amidőn a zsidók a Sínai hegy előtt állottak és Jehova Mózes által közölte velük szövetsége rendeléseit, a nép egyhangúan így szólott: „Mindazt, amit Jehova mondott, megtartjuk." (Mózes II. 19 : 8) A nép ekkor nagy felelősséget vállalt magára. Most alkalmukban állott szövetségüket híven megtartaniok. Így volt Isten népével is, amidőn Isten színe előtt állott és így szólott: Örömmel és öntudatosan szavazunk azon új név elfogadása mellett, melyet Jehova adott nekünk; ezáltal mindnyájan komoly felelősséget vállaltak magukra Isten előtt és most mindenkinek alkalma van, hűségét bebizonyítania ezen név mellett. Így minden gyülekezetében a felszenteltek, akik ezt a határozatot később teszik magukévá vagy ezt máris megtették, hasonló felelősséget vállaltak magukra. Ez a felelősség azt jelenti, hogy mindezek Isten iránti hűségüket megtartandó a nemzetek között Isten parancsaival összhangban hűségesen és kitartóan bizonyságot kell tegyenek. Ezt a felelősséget nem lehet csupán azáltal elintézni, hogy a némelyek által „jellemfejlesztésnek" nevezett nyugott, tiszta és erkölcsös életet folytatunk. Ez a felelősség ennél sokkal többet kíván. Ez mindazoktól, akik ezt a nevet elfogadják, azt követeli meg, hogy Isten parancsát követve, mindent megtegyenek az emberek előtt a figyelmeztető és vígasztaló bizonyságtevés végzése tekintetében.

[18] Jehova tanuinak hűsége a bizonyságtevés végzése tekintetében, Sátánt, az ellenséget arra indítja, hogy tüzét Isten tanui ellen koncentrálja. A földön egyedül csak ezek a bizonyságtevők leplezik le Sátánt és gaz szervezetét és világosítják fel az embereket Isten igazsága és országa felől; Sátán ebből az okból folytat háborút ellenük. (Jelenések 12 : 17) Ebben a csatában őneki a „bűn embere" képezi legveszedelmesebb eszközét, valamint az „álkereszténység" papsága is. A törvények őreit külsőleg szenteknek kinéző, Isten nevében fellépő papok vezetik félre, azt állítván, hogy Istent ők képviselik a földön. Ezek az álpapok azt mondják, hogy azok a férfiak és nők, akik Isten országának evangéliumát viszik és terjesztik házról-házra, a vallás leple alatt a kormány ellenségei és lázítást akarnak felidézni, el kell tehát fogni és meg kell őket büntetni. Ezek a hamis papok ily gonosz és hamis vád emelése által akarják a törvények őreit Isten hű tanuinak vagy bizonyságtevőinek letartóztatására, bírósági elítélésére és bezárására rávenni.

[19] Ez teljesen beteljesíti azt, amit Jézus és más próféták megjövendöltek s ezért bátorító hatással

FEL

kellene legyen Jehova tanuira. Isten megparancsolta nekik, hogy a kapukon vagy bejáratokon át vonuljanak be Isten országába, távolítsák el a botrányköveket az útból és bontsák ki Isten zászlaját a népek előtt. (Ésaiás 62 : 10) Isten tanui ekképpen tétetnek a nép vezetőivé. Ekképpen mennek sok nyomorúságon keresztül be Isten országába (királyságába), amint ez sok idő előtt meg is jövendöltetett. — Apocsel. 14 : 22.

A Társulat

[20] Azt jelenti-e az új név elfogadása, hogy a „Watch Tower Bible and Tract Society"-címet elhagytuk? Miben áll a megfelelő kapcsolatunk a „Társulattal" szemben? Éppen ahhoz hasonlóan, amiképpen Urunk és Mesterünk, Krisztus földi életében, habár e világon volt, de nem volt e világból való s amiképpen követőinek megparancsolta mindazon emberi törvények megtartását, melyek Isten törvényével nem ellenkeztek, kell viselkedjenek Isten tanui is, akik Krisztus testületének a tagjai. (Máté 22 : 21) Amidőn többen akarnak jogcímet nyerni valamily ingatlanra, kétféle módon lehet eljárni; vagy egy vagy több személy szerzi meg és viseli az egész csoport nevében a jogcímet, vagypedig többen egy jogi személyt vagy testületet alakítanak. Ez az utóbbi előnyösebb, mivel egy testületet folytonlétezőnek tekintenek és a meghatalmazottakat nem kell változtatni. Némelyek, akik azt állítják, hogy ők az Úrnak szolgálnak, azt az esztelen kijelentést tették, hogy a Watch Tower Bible and Tract Society emberek által létesített szervezet és a Sátán szervezetének meghatalmazása alatt dolgozik. Ez az állítás észszerűtlen, sőt az esztelenségnél is rosszabb. Az emberek nem azért szerveztek kormányzatokat, hogy az Ördögnek szolgáljanak; sőt még azt sem tudták, hogy az Ördög hatalmat gyakorolhat a kormányzatok felett. Amerika első telepesei azért akartak egy kormányzatot alakítani, hogy békében élhessenek együtt és Istennek lelkiismeretük szerint tudjanak szolgálni. Amerika egyes államait és az egész Egyesült-Államokat (hasonlóképpen a világ többi országait is) az életlehetőségek és viszonyok javítása céljából szervezték. Az Ördög hűtlen vallásos vezetők segítségével nemsokára azután hatalmába kerítette az uralkodókat vagy kormányzókat, ezt azonban tudtukon kívül tette, mivel nem rendelték alá magukat teljesen Jehova Istennek. Ha valamily nép tisztességesen akar élni, a nép között törvénynek és rendnek kell léteznie, az ország törvényeit tehát jó (nemes) szándékból hozták. Ebben az országban számtalan millió ember van, aki nem képezi részét Sátán szervezetének, de e szervezet alatt él, mivel nem tud azon változtatni. Krisztus Jézus azon hű követői, akik ebben az országban élnek, Sátán világában vannak, de mindazáltal nem képezik részeit Sátán szervezetének. Az teljesen megegyezik Isten akaratával, hogy Krisztus követői az ország minden törvényét megtartsák, ha azok a rendeletek vagy törvények nem ellenkeznek Isten törvényével.

[21] Isten felszenteltjeinek csoportja az Egyesült-Államokban valamivel 1884 előtt egy társulatot vagy szervezetet alakított. Ebben az évben jutottak arra az elhatározásra, hogy az evangélium hirdetésének érdekeit egy testület alakítása fogja a legeredményesebben előmozdítani. Ennek eredményeképpen alakult meg a „Watch Tower Bible and Tract Society"-társulat. Pennsylvania állam törvényei szerint szerveztetett meg, mégpedig az evangélium hirdetése céljából, amint ezt az alapszabálya a következőképpen ki is fejezi: „A társulat alapításának célját a Biblia igazságainak terjesztése képezi, különböző nyelveken, traktátusok, röpiratok, folyóiratok és más törvényes eszközök igénnybevétele által, melyeket az előírásoknak megfelelően választott igazgatóság a kitűzött cél érdekében szükségesnek tekint."

[22] A „Társulat"-név tehát abban az időben és ma is egészen helyesen alkalmaztatott Krisztus követőinek, a királyság iránt érdeklődő felszenteltek egyetemességére. A „Watch Tower Bible and Tract Society" mint jogi személy, eszköz azon munka végzésére, melyet Isten egyetemes népe végez. Az a körülmény, hogy a társulat az ország törvényeinek megfelelően szerveztetett, semmiképpen sem azt jelenti, hogy Sátán szervezetének meghatalmazása alapján működik. Ha Sátán meg tudta volna akadályozni a társulatnak testületi megalakítását, arról bizonyosak lehetünk, hogy bíztosan megtette volna. Csak gonoszságot jelent tehát, ha valaki azt mondja, hogy a Társulat Sátán meghatalmazása alapján működik. Isten felkentjeinek helyes kapcsolata a földön a „Watch Tower Bible and Tract Society" Társulathoz mint testülethez a következő: Azok egyetemessége, akik Jehova hűséges „szolgáját" vagy tanuit képezik, helyesen neveztetnek a Társulatnak; ez a testület az összes felkentek szolgája vagy eszköze és munkájuk egy részét végzi. A Társulat Pennsylvania állam törvényei szerint szerveztetett, de az egész világon működik. 1909-ben a Társulat, azaz Isten felszentelt népe elhatározta, hogy székhelyét Pennsylvaniából New York államba helyezi át; azután, hogy a kialakult követelményeknek mindenben meg tudjon felelni és a felkentek seregét munkájuk rendes végzésére tudja képesíteni, alakíttatott a „Peoples Pulpit" egyesület New York állam mérvadó törvényei szerint; a „Peoples Pulpit" egyesület karöltve és összhang-

FEL

ban dolgozik együtt a „Watch Tower Bible and Tract Societyvel". Amit itt a „Watch Tower Bible and Tract Societyről" mondottunk, a „Peoples Pulpit" egyesületre is ráillik, mert ez is Isten felszentelt népének, a Társulatnak eszköze és szolgája Isten országa munkájának rend szerinti végzésére.

[23] Később Anglia törvényeinek megfelelően alakíttatott egy hasonló testület, mégpedig „International Bible Students Association"-címen. E testület is csupán Isten felkent népe egyetemességének, a Társulatnak az eszköze és szolgája, hogy a királyság munkáját rendben végezze. Ezek közül a testületek közül egyet sem Sátán szervezete hatalmazott fel, ezek együtt halálos ellenségei Sátánnak és Sátán most csak egyedül ezek ellen vezet háborút.

[24] Mivel ezek teljesen függetlenek akartak maradni az egyházfelekezeti szervezetektől és mivel nem képeztek szektát és nem üztek kultuszt, a Társulat, illetve Isten felszentelt népe nem vett fel semminő nevet, hanem általában a „Nemzetközi Bibliakutatók Egyesülete"-címet viselte, mivel a Bibliát tanulmányozták és az Úrnak voltak szolgái s még ma is azok. Némelyek „millenistáknak", némelyek „Russellistáknak", „népszószékieknek", stb. nevezték őket.

[25] Amidőn az Úr 1918-ban Isten egyházában megjelent és ítélkezését megkezdte, az Isten előtt kedves szolgák a templomba és az igazság palástja alá gyűjtettek és a választott „szolgának", amely Jehova felkentjét, Krisztust képezi, emeltettek tagjaivá. Ezt a sereget Jehova ekkor nevezte el azon új néven, melyet most ismert meg és amelyet örömmel fogadott el; e név a következő: „Jehova tanui." Őket Isten nevezte így. Ez azonban semmiképpen sem azt jelenti, hogy ama testületek jogi személyiségét meg kellene szüntetnie, melyek a munka végzésére szolgáló eszközt képezik. Ezeket a testületeket ők ezután is igénybe fogják venni, csakúgy, mint eddig, mégpedig azon cél érdekében, amelynek érdekében alakultak.

A „Watch Tower"-c. folyóirat

[26] Népét Jehova Isten Krisztus Jézus és arra rendelt szolgái által tanítja. A világosság és az igazság Istené. A „Watch Tower"-c. folyóirat egyike azon eszközöknek, amelyeket az Úr az emberek között népe tanítására használ. Ezt a folyóiratot a „Watch Tower Bible and Tract Society" ellenőrzi. Ennek igazgatósága, mivel sem az Írásban, sem másutt nem látta indokoltnak egy kiadóbizottság fennállását, ezt a bizottságot megszüntette. Máris láthattátok, hogy a kiadóbizottság helyett az írásnak e szövege áll: „Fiaid mind Jehovától taníttatnak és nagy lesz fiaid békéje." (Ésaiás 54 : 13) A folyóirat ezenkívül új külsőt is kapott, melyet az írás támogat. Ennek az a célja, hogy a Társulattal összefüggő minden dolgot Isten dicsőítésére és magasztalására szóló bizonyságtevésre használjunk.

Feltételek

[27] Jehova tanui részéről szükséges, az írásban megnevezett feltételek a következők: Isten akaratának teljesítésére szóló teljes és feltétlen felszentelés és aztán ennek tényleges gyakorlása is; Istentől való születés, királyságára szóló meghívás és ennek követése; továbbá, kiválasztottság s a hűség tekintetében kipróbáltság, a templomban és az Igazság palástja alatt való tartozkodás. Az ilyenek lesznek Sion által Isten gyermekeivé. Részükről teljes engedelmesség kívántatik meg Isten parancsai iránt, amennyire csak azok teljesítése hatalmukban áll. Ők Istenhez teljesen odaadók kell legyenek s aztán minden erőből el kell végezniük mindazt, ami kezük ügyébe kerül, mégpedig Isten kinyilatkoztatott akaratával összhangban. Sem egynek, sem több embernek nem áll jogában egyszerűen a maga akaratából dönteni, hogy kik Istennek a tanui; azonban mindenki maga kell eldöntse, vajjon Jehova tanuja-e vagy nem, amennyiben következtetését a szentszellem bizonyságtevésére és a maga azzal egyező cselekedeteire építi. Sokan mondhatják, hogy ők Istennek tanui, de a szónak csak akkor van értéke, ha cselekedetek is bizonyítják Isten és az ő országa iránt való ragaszkodásukat. Ezt azáltal bizonyíthatják be, ha oly utat és eljárást követnek, melyeknek értelmében megalkúvás nélkül teljesen Isten és az ő országa mellett foglalnak állást. Amint meg van írva: „Szentek legyetek, mert én szent vagyok." Mindazok, akiket Isten jóváhagyásában részesített, teljesen az ő ügyének kell magukat szenteljék, nem szabad érdeklődést vagy vonzódást tanusítaniok Sátán szervezete iránt.

[28] Az a tény, hogy Isten egy osztályt a maga tanuinak nevezett, kényszerítő bizonyíték amellett, hogy ezeknek Jehova nevéről és akaratáról bizonyságot kell tenniök. Amennyiben ezek a tanuk ezt végzik, állandóan oly eszközöket fognak igénybe venni, minőket az Úr rendel nekik. Ezek közé tartozik a fentemlített három testület, a nyomdai gépek, könyvkötő gépek, a rádió és más eszközök, melyek segítségével a föld népeinek tudtul lesz adva, hogy Jehova az Isten és az ő országa eljött. Habár a gépeket és más anyagokat olyanoktól is kell beszereznünk, akik Sátán szervezetéhez tartoznak, ez semmiképpen sem teszi a gépeket vagy a többi anyagokat Sátán szervezetének alkotórészeivé; teljesen esztelenség lenne, ha valaki azt mondaná, hogy a „Társulat" ezen anyagok vagy

FEL

eszközök valamelyikét Sátán szervezetének akaratából vagy meghatalmazásából használja. Az összes anyagokat Jehova Isten teremtette és szerezte.

[29] Jehova tanuinak türelemmel és kitartóan kell folytatniok a jó harc megharcolását, bátran téve bizonyságot mindvégig. „Ebben van a szentek kitartása, akik Isten parancsait és Jézus hitét megtartják." (Jelenések 14 : 12) Ez Isten népének megpróbáltatására mutat, e próba most folyamatban van és mindvégig fog tartani. A választóvonal tisztán és világosan meg van vonva. Ezen az oldalon Jehova tanuinak kell átvenniök a vezetést és egyáltalán nem szabad tisztelniök Sátán szervezetét és azzal nem szabad összeköttetésben állaniok. Ez veszélyes idő, mivel az ítéletnapja itt van és itt van az idő, amidőn a szenteknek bátran hirdetniök kell az Úr igazságát. E munkában azonban senki se cselekedjék esztelenül vagy bután és ne igyekezzék magát mártirrá tenni. Sohse feledjétek azonban, hogy ti az örökkévaló Istent és az ő királyságát képviselitek és titeket segít a világegyetem minden ereje; erről bizonyosak lehetünk, ha bölcsek leszünk és híven megtartjuk szövetségünket. A nagy jutalmat azok fogják megnyerni, akik mindhalálig megőrzik hűségüket. Tisztaságukat Isten előtt és Isten országához való odaadásukat ezek meg kell őrizzék.

Bereai kérdések

1. Isten szándékának mily kimagasló eseménye teljesedik most? Kivel foglalkozik ő és milyen módon? Miképp kell azok fogadják az ajánlatot, akik szeretnék, hogy igénybe legyenek véve Jehova képviseletének kiváltságában? Miért kell ezt a bizonyságtevést végezni?
2. Mit tár fel a Szentírás azon eszköz felöl, melyet Isten vesz igénybe szándékának végrehajtására? Miképp alkalmaztatik ez az ő munkájára, mely most végeztetik a világon?
3—5. Isten országának felépítése tekintetében éppen mi történt a), ami Jézusnak Jordánhoz járulása előtt? b) Jézus által a Jordántól a Golgotáig? c) pünkösdkor és azután?
6. Mutasd ki az Írásból, hogy Jézus különösen is kiemelte Isten országának tényét s hogy az apostolok hittek az ő országáról szóló ígéreteknek!
7. Magyarázd meg és alkalmazd Zsidók 10 : 12, 13-at! Mutasd ki, hogy a Jehova Istenhez hiveknek miképpen adatott megérteniök 1914 jelentőségét és ebben az évben miképpen adatott a 2-ik zsoltár 6—8 teljesülésének látható jele?
8. Mily nagy események jelezték a mennyben és a földön a 110-ik zsoltár teljesülését? Mire hivatkozott Jézus ennek teljesüléseképpen a Máté 24 : 8-ban?
9. Mi bizonyítja, hogy Jézusnak, a nagy bírónak ítélkezése ebben az időben és azon a módon kezdődött, amint azt az Írás előre jelezte?
10. Írdd le azon közlemény hatását, hogy a király eljött és uralkodását megkezdte!
11. Magyarázd meg azon nevek jelentőségét, melyeken a királyság neveztetik!
12. Mily nagy kérdés képezte vitatárgyát Éden idejétől kezdve mostanig? Mondd el, miképpen vetődött fel ez a kérdés! Miért nem döntötte el Jehova eddig e kérdést? Mi a helyzet most ebben a tekintetben?
13. Mily alkalomra jegyeztettek fel Ésaiás 43 : 10—12 versei? Miképpen támogatja ezeket a verseket Jézus kijelentése, Máté 24 : 14, 45—47? Mire mutat Ésaiás 43 : 14—17?
14. Magyarázd meg: mit értsünk „az örömmondó és békehirnök lábai" alatt? Alkalmazd Ésaiás 55 : 4-et! Mily eszköz által hajtatik végre az itt bejelentett határozat?
15. Mire vonatkozik Ezékiel 3 : 5—11 és Ésaiás 62 : 1, 2? Mily célból írattak meg?
16. Mikor és mily célból nevezte el népét Jehova új néven?
17. Mutasd ki ama felelősséget és kötelességet, melyet Mózes II. 19 : 18: „Mindazt, amit Isten parancsolt, megtesszük", fejez ki! Miképp példázza az akkori tényállás a jelen kor valóságát? Miképp lehet a felelősséget teljesen beteljesíteni?
18, 19. Magyarázd meg Sátán fokozottabb tevékenységét Isten tanui ellen ebben az időben? Kik által csatázik velük? Mily összefüggésben áll ezzel Ésaiás 62 : 10 és Apcsel. 14 : 22?
20—25. Magyarázd meg a „Társulat"-kifejezés jelentőségét! Magyarázd meg világosan ezzel kapcsolatban a köv. testületek viszonyát: Watch Tower Bible and Tract Society; Peoples Pulpit- és International Bible Students Association!
26. Magyarázd meg a W. T.-folyóirat célját és lényegét!
27. Magyarázd meg a Szentírásban szükségesnek nevezett feltételeket Jehova tanui részéről!
28. Mi a kötelességük azoknak, akiket Jehova az ő tanuinak nevez? Mily eszköz által teljesítik e kötelességüket? Befolyásolja-é ez helyzetüket a világgal vagy Sátán szervezetével szemben? Miért?
29. Magyarázd meg Jel. 14 : 12-őt! Mutasd ki, hogy ebben az időben bátorságra és okos viselkedésre van szükség! Mit jelent ebben a tekintetben az Istennel való kapcsolat világos megismerése?

W. T., 1931 december 1.

Az élet igazi ígérete

JEHOVA, az örökkévaló Isten, aki a földet és azon mindent teremtett, sok idővel ezelőtt megígérte barátjának, Ábrahámnak, hogy neki adja azt az országterületet, mely most Palesztina-néven ismeretes. Ezt az ígéretet Mózes a következőképpen jegyezte fel: „Az Úr (Jehova) pedig mondá Ábrahámnak, minekutánna elvált tőle Lót; Emeld fel szemeidet és tekints arról a helyről, ahol vagy, északra, délre, keletre és nyugatra. Mert mind az egész földet, amelyet látsz, neked adom és a te magodnak örökre. És olyanná teszem a te magodat, mint a földnek pora, hogyha valaki megszámlálhatja a földnek porát, a te magod is megszámlálható lesz. Kelj fel, járd be ezt az országot hosszában és széltében: mert neked adom azt." — Mózes I. 13 : 14—17.

Abban az időben, amidőn Isten Ábrámnak ezt megígérte, ennek még nem volt örököse. Ak-

FEL

kor Isten, amint Mózes feljegyzi, látomásban jelent meg Ábrámnak és közölte vele, hogy gyermeke születik:

„És kivivé őt és monda: Tekints fel az égre és számláld meg a csillagokat, ha azokat megszámlálhatod; — és monda neki: Így lészen a te magod. És (Ábrahám) hitt az Úrnak és tulajdoníttaték neki az igazságul." — Mózes I. 15 : 5, 6.

Ez bizonyítja, hogy Ábrám hite kedves volt Isten előtt; ebből következik, hogy minden zsidónak, aki Isten tetszését akarja bírni, hinnie kell Istenben. Aki Isten áldását szeretné, hinnie kell, hogy az ő ígéje igazság. Ekkor kötött Isten szövetséget Ábrámmal, hogy ezáltal hitének egy újabb pillért nyujtson. Meg van írva: „És monda néki: Én vagyok az Úr (Jehova), aki téged kihoztalak Úr-Kaszdimból, hogy neked adjam e földet örökségül. És monda: Uram Jehova, miről tudhatom meg, hogy öröklöm azt? És felele néki: Hozz nekem egy három esztendős üszőt, egy három esztendős kecskét és egy három esztendős kost, egy gerlicét és egy galambfiat. Elhozá azért mindezeket és kétfelé hasítá azokat és mindeniknek fele részét a másik fele része átellenében helyezte; de a madarakat nem hasította vala ketté. És ragadozó madarak szállának e húsdrabokra, de Ábrám elüzi vala azokat. És lőn naplementekor, mély álom lepé meg Ábrámot és ímé rémület és nagy sötétség szálla őreá. És monda az Úr Ábrámnak: Tudván tudjad, hogy a te magod jövevény lesz a földön, amely nem az övé és szolgálatra szorítják és nyomorgatják őket négyszáz esztendeig. De azt a népet, melyet szolgálnak, szintén megítélem én, és annakutánna kijönnek nagy gazdagsággal. Te pedig elmégy a te atyáidhoz békességgel, eltemettetel jó vénségben. Csak a negyedik nemzedék tér meg ide; mert az Emoreusok gonoszsága még nem telt be. És mikor a nap leméne és sötétség lőn, ímé egy füstölgő kemence és tüzes fáklya, mely általmegyen vala a húsdarabok között. E napon kötött az Úr (Jehova) szövetséget Ábrámmal, mondván: A te magodnak adom ezt a földet, Egyiptomnak folyóvizétől fogva a nagy folyóig, az Eufrátes-folyóig. — Mózes I. 15 : 7-18.

Amint későbbi tényekből látjuk, Isten itt előre megmondotta, hogy Ábrám utódai sokáig Egyiptomban fognak tartozkodni, ahol elnyomás alatt lesznek, azután pedig gazdagon vonulnak ki és térnek vissza Kanaánba.

Pontosan így is történt. Ábrám Isten e kijelentéséből biztosan megértette, hogy meg kell halnia, de Isten őt a halálból fel fogja támasztani és beteljesíti a neki adott ígéretét. Itt az Ábrámnak ígért földterület határai is kijelöltettek.

Tizenöt év mulva Isten Ábrám nevét Ábrahámra változtatta át; ez utóbbi név azt jelenti, hogy a „nemzetek attya". Ez alkalommal mondta neki Isten:

„Ami engem illet, imhol az én szövetségem te veled, hogy népek sokaságának attyává leszesz. És ne neveztessék a te neved ezután Ábrámnak, hanem legyen a te neved Ábrahám, mert népek sokaságának attyává teszlek téged. És felette igen megsokasítalak téged; és népekké teszlek és királyok is származnak tőled. És megállapítom az én szövetségemet én közöttem és te közötted és te utánad a te magod között annak nemzedékei szerint örök szövetségül, hogy legyek tenéked Istened és a te magodnak te utánad. És adom te neked és a te magodnak te utánad a te bujdosásodnak földjét, Kanaánnak egész földét, örök birtokul; és Istenök leszek nékik. Annak felette monda Isten Ábrahámnak: Te pedig az én szövetségemet megőrizzed, te és a te magod te utánad az ő nemzedékei szerint. Ez pedig az én szövetségem, melyet meg kell tartanotok én közöttem és ti köztetek és a te utánad való magod között: minden férfi körülmetéltessék nálatok." Mózes I. 17:4-10.

Amidőn Jehova ezt Ábrahámnak megígérte, nem voltak gyermekei; mindazáltal hitte, hogy Isten örököst fog neki rendelni. Miután Jehova Ábrahám hitét ekképpen huszonöt éven át kipróbálta és Ábrahám száz éves lett, született Izsák. Ábrahám hitét Isten időről-időre megjutalmazta.

Ebből minden zsidónak kellene valamit tanulnia, azt t. i., hogy az Úr iránt tanusított hit és hűség jutalommal és áldásokkal jár.

A hit Isten ígéjének és szándékának megismerését, az ő ígéreteiben való bizodalmat és az ezzel összhangban tanusított viselkedést jelenti. Ebből következik tehát, hogy előbb Isten ígéjét kell megismernie mindenkinek, csak azután hihet abban. Ezért minden zsidóra nézve, aki most él e világon és áldást óhajt, Jehova szándékának megismerésére kell törekednie s miután ezen ismeret birtokába jut, bíznia kell abban. Ez a hit.

Azután ismét huszonöt év telt el és az Úr Ábrahámot újabb nehéz megpróbáltatás elé állította. Fiát, Izsákot, Ábrahám természetesen nagyon szerette és meg volt az oka ama feltevésre, hogy az emberiségnek ígért áldások Izsák által következnek el. Ábrahám hitének kipróbálása végett azt parancsolta neki Isten, hogy fiát, Izsákot vigye a Mória hegyére és áldozza meg égőáldozatul. Ábrahám vonakodás nélkül engedelmeskedett, mivel hitt Istenben és teljesen bízott benne. Elment a jelzett helyre, ott oltárt épített, Izsákot megkötözte, az oltárra helyezte és felemelte kését, hogy egyetlen fiát megölje.

FEL

Mily nagy megpróbáltatást jelentett ez Ábrahám hitének! Ő bátor szívvel kitartott a próbán. Isten azonban azonnal megjutalmazta hitét, amint írva van:

„Akkor kiálta néki az Úrnak (Jehova) angyala az égből és monda: Ábrahám! Ábrahám! Ő pedig felele: Imhol vagyok. És monda: Ne nyujtsd ki a te kezedet a gyermekre és ne bántsd őt; mert most már tudom, hogy istenfélő vagy és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek én érettem. És felemelé Ábrahám szemeit és látá, hogy ímé háta megett egy kos akadt meg szarvánál fogva a szövevényben. Oda méne tehát Ábrahám és elhozá a kost és azt áldozá meg égő áldozatul az ő fia helyett. És nevezé Ábrahám annak a helynek nevét Jehova-jire-nek. Azért mondják ma is: Az Úr hegyén a gondviselés. És kiálta az Úrnak (Jehova) angyala másodszor is az égből. És monda: Én magamra esküszöm, azt mondja az Úr (Jehova): mivelhogy e dolgot cselekedéd és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek: Hogy megáldván megáldalak téged és bőségesen megsokasítom a te magodat mint az ég csillagait és mint a fövényt, mely a tenger partján van és a te magod örökség szerint fogja bírni az ő ellenségeinek kapuját. És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei, mivelhogy engedtél az én beszédemnek." — Mózes I. 22 : 11—18.

Ezáltal Isten nemcsupán azt közölte Ábrahámmal, hogy mit fog tenni, hanem ígéretét még eskűvel is megerősítette, hogy Ábrahám magvát úgy megsokasítja, mint az ég csillagait és a tengerpart fövennyét és e magban áldja meg a föld minden nemzeteit. Azt mondotta, ezt azért fogja megtenni, mivel Ábrahám engedelmes volt iránta.

Amidőn Ábrahám 175 éves lett, meghalt. Isten neki ígérte Palesztinát és ezen ígéretét eskűvel is megerősítette, Ábrahám mindazáltal egy talpalatnyit sem nevezhetett abból a magáénak életében. Azt jelenti-é ez, hogy Isten ígéretei nem felelnek meg a valóságnak? Semmiképpen! Az idő akkor még nem volt elérkezve arra, hogy Ábrahám örökségébe lépjen. Isten ígéretei megbízhatók. Ebből sokkal inkább azt kell következtetnünk, hogy Istennek az áll szándékában, hogy Ábrahámot a jövőben a halálból feltámassza és neki és az ő hitével bíró leszármazottainak adja az egész ígért földterületet. Ez az idő most jött el, amint ezt a következő tények is igazolják. Ebből minden zsidónak bátorságot és vígaszt kellene merítenie.

Izsák Jákóbot nemzette és isteni gondviselés és vásárlás utján Jákóbra szállott át az elsőszületési jog, valamint az Ábrahámnak tett ígéretek öröklési joga is. (Mózes I. 25 : 23, 31—33) Jákób volt a tizenkét pátriárkának vagy a tizenkét törzs fejének az atyja. Isten megismételte Jákóbnak az ábrahámi ígéretet, olvassuk:

„És ímé az Úr (Jehova) áll vala azon és szóla: Én vagyok az Úr (Jehova), Ábrahámnak, a te atyádnak Istene és Izsáknak Istene; ezt a földet, amelyen fekszel, neked adom és a te magodnak. És a te magod olyan lesz, mint a földnek pora és terjeszkedel nyugatra és keletre, északra és délre és te benned és a te magodban áldatnak meg a föld minden nemzetségei. És ímé én veled vagyok, hogy megőrizzelek téged, valahova menéndesz és visszahozzalak e földre; mert el nem hagylak téged, mig be nem teljesítem, amit neked mondottam." — Mózes I. 28 : 13—15.

Jákób kedves fiát, Józsefet eladták Egyiptomba, ahol nagy uralkodó lett. Később Jákób és fiai is Egyiptomba költöztek és ott telepedtek meg. Jákób halálán volt, az ő halálának ideje jelezte Izrael nemzetének kezdetét, mert mostmár Jákóbot az Úr utasítása szerint Izraelnek hívták. Halála előtt Jákób az Úr irányítása alatt magához hivatta gyermekeit és jövendölni akart nekik, az ábrahámi ígéret ez alkalommal öltött határozottabb alakot. Isten ekkor közölte azon szándékát, hogy az áldás főképp Júda által származik, ami azt jelenti, hogy e kijelentés: „Az üdvösség a zsidóktól jön" — igaz. Ez azt jelenti, hogy azok, akik teljesen hisznek Isten ígéretében, áldásban részesülnek és mások megáldására szolgáló eszközökké lesznek. Akkor mondotta Isten Júdára vonatkozólag: „Nem múlik el Júdától a fejedelmi bot, sem a vezéri pálca térdei közül; mig eljő Síló és a népek néki engednek." — Mózes I. 49 : 10.

„Síló" biztos lelkűt, békességest, virágzót vagy békeszerzőt jelent. Síló egyike azon címeknek, mely a Messiásra vonatkozik, aki mint Isten képviselője hatalommal és tekintéllyel van felruházva Isten szándékának végrehajtására az emberiségre vontakozólag.

E jövendölés egészen világosan bizonyítja, hogy azon áldások, melyek Isten ígérete szerint Ábrahám magva útján kell származzanak, csak akkor válnak valóra, amidőn a Messiás eljön; ezenkívül arra mutat, hogy a Messiás az ígéret szerint Ábrahám magva és a Júda törzséből származik. Mielőtt azonban ezen ígért áldások eljöhetnek, a zsidóknak sok megpróbáltatásokon kellett keresztül menniök. Ezek a tapasztalatok azonban végül a zsidóknak és a világ többi népeinek is javára fognak szolgálni, mindazoknak, akik azokat figyelembe veszik és azokból tanulnak.

Csodálatosképpen a zsidók mindazon nehéz megpróbáltatások dacára, melyeken az elmult évszázadok alatt át kellett menniök, megőrizték

FEL

és távoltartották magukat más népektől. Meríttsen bátorságot minden zsidó és tudja meg, hogy azok az ígéretek, melyeket Isten Ábrahámnak, Izsáknak, Jákóbnak és Izrael-népének prófétái útján tett, biztosan beteljesülnek. Közel az idő, amikor a zsidók értékelni fogják ama tényt, hogy azok a nehéz megpróbáltatások, melyeken átmentek, végül jólétüket fogja szolgálni, de nemcsupán az ő jólétüket, hanem mindazon többi népek jólétét is, akik az Ábraháméhoz hasonló hitet fognak tanusítani.

W. T., 1931 november 15.

Az elfajulás oka

LUCIFER, a szent kérúb vétkezett legelőször Isten szellemi teremtményei között. Isten földi teremtményei között pedig Ádám volt az első ember, aki legelőször vétkezett. A bűn Ádám törvénytelen cselekedete által lépett fel a világon. Isten törvényének áthágása miatt Luciferre halálítélet következik-e? Isten ítélete szerint meg kell halnia és örökké halottnak kell maradnia. Ezékiel jövendölése, 28 : 15—18, közli ezt; olvassuk: „Feddhetetlen valál utaidban attól a naptól fogva, melyen teremtetél, mig gonoszság nem találtaték benned. Kereskedésed bősége miatt belsőd erőszakossággal telt meg és vétkezél; azért levetélek téged az Isten hegyéről és elvesztélek, te oltalmazó Kérúb, a tüzes kövek közül. Szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcseségedet fényességedben; a földre vetettelek királyok előtt, adtalak szemük gyönyörűségére. Vétkeid sokaságával kereskedésed hamisságában megferőztetted szent helyeidet; azért tüzet hoztam ki belsődből, ez emésztett meg téged; és tevélek hamuvá a földön mindenek láttára, akik reád néznek." Affelől, akit Isten a hűtlen Lucifer halálos ítéletének végrehajtására fog felhasználni, olvassuk Zsidók 2 : 14-ben: „Mivel tehát a gyermekek (Isten gyermekei a földön) testből és vérből valók, ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, t. i. az Ördögöt." Lucifer törvénytiprásának büntetése Isten kitűzött idejében lesz végrehajtva. Istennek mindenre meg van a maga kiszabott ideje.

A Lucifer-név hajnalcsillagot vagy fényhordozót jelent. Vétkezése után Lucifer a Sárkány, Kígyó, Sátán és Ördög neveken lett ismeretes. (Jel. 20 : 1—3) Amidőn valamely lénynek Jehova ád nevet, ennek a névnek nagy jelentősége van. A Sárkány felfalót jelent; Sátán kísértőt vagy ellenséget; a Kígyó tévútra-vezetőt; és az Ördög rágalmazót. Ezek a nevek jelzik azon istentelen és teljesen züllött utat, melyet Sátán az Édenből történt számüzetése óta követett. Ő attól kezdve Istennek és mindazoknak kísértője és ellensége, akik Isten törvényeinek megtartására törekedtek. Akiket tehát Sátán támadott, evégett és ekképpen tétettek próbára. Isten ígéjéből világosan kitűnik, hogy Isten teremtményei közül mindeniknek alkalmat akar nyujtani, hogy válasszon, az Ördögnek vagy Istennek akar-e engedelmeskedni; ez magyarázza meg, miért napoltatott el oly sok időre az ítélet végrehajtása Sátánon.

Mózes I. 3 : 15 szerint az Ádámra kirótt ítéletnek a következő képezi egy részét: „Ellenségeskedést szerzek te közötted (Kígyó) és az asszony között, a te magod és az ő magva között; az neked fejedre tapos, te pedig sarkát mardosod." Az írás e kijelentésének kettős az értelme. A kígyó, akkor egyenesen járó állat, elítéltetett, hogy azután hason csússzon, az ember előtt utálatos legyen és megölessék. Mivel a kígyót az Ördög használta fel, a csalás szimbolumává lett, az Ördögöt képviselvén. A kígyó „magva", akiről itt szó yan, oly lényeket jelent, akik szándékosan szegődnek az Ördög képviselőivé. János 8 : 40—44-ben Jézus azoknak, akik őt megölni törekedtek, a következőket mondta: „Ti az Ördög atyától valók vagytok, és a ti atyátok akaratát akarjátok cselekedni. Az emberölő volt eleitől kezdve és nem állott meg az igazságban, mivel nem volt benne igazság. Amidőn hazugságot szól, a magáéból szól, mivel hazug és hazugság attya."

A fenti jövendölésben előforduló „asszony" Isten szervezetét, Siont jelképezi, ez szüli meg ama magot, aki az Ábrahámmal kötött szövetségben megígértetett. E „mag" Krisztus, Isten felkentje, aki által Isten kitűzött idejében a föld minden nemzetségei megáldatnak. Isten ítélete arról szól, hogy azután az „asszony magva" és a „Kígyó magva" között ellenségeskedés következik be. Az Ördög, az ő angyalai és látható képviselői mindazok ellen hevesen és nyiltan küzdöttek, akik komolyan törekedtek szolgálni az Úrnak, és törekedtek követni Krisztus Jézust nyomdokain. A harc még mindig egyrészről az Úr felkentjei és más részről az Ördög és az ő angyalai között folyik. Az apostolnak az efézusi keresztényekhez intézett szava így hangzik: „... Mi nem gyarló emberrel tusázunk, hanem fejedelemségekkel, hatalmas-

FEL

ságokkal, e bűnös világnak uralkodóival, a gonoszságnak természetfeletti lelkeivel." — Efézus 6 : 12, Dr. Masznyik-fordítás.

Az ítélet e részében utalás történik arra, hogy az „asszony magva" győzni fog és a Kígyó fejét szét fogja tapodni. Ebből következik, hogy az „asszony magvának" létre kell jönnie és addig, amig ez létre jön, Isten megengedi, hogy az ellenség, Sátán, gyalázatos munkáját folytassa és ebben a legvéksökig menjen. Isten azonban megígérte, hogy Sátán teljes vereséget fog szenvedni és a kitűzött időben a felkent lábai alatt szét fog tapostatni. (Róma 16 : 20) Ama tény, hogy az ellenség feje széttapodtatik s hogy ezt az „asszony magva" fogja mívelni, fénysúgárt vetít az ember útjára és kimutatja, hogy a jövőben egy jobb idő fog bekövetkezni.

Mivel ezek a jobb állapotok az „asszony magva" útján kell következzenek, e magnak tökéletessé kell tétetnie és Istennel teljes összhangba hozatnia. Hogy ez megtörténhessék, először Jehova egy „újteremtést" fog létrehívni, csak azután következhetnek jobb állapotok az emberiségre. Ádám nehány utódja szilárdan kitartott e reménysúgár mellett. Nemélyikük annak dacára kitartott, hogy nem tudta ennek jelentőségét felfogni. Most azonban örvend az Isten ígéjének kutatója, hálás szívvel követvén Isten akaratának feltárulását e gyenge reménysúgár felől, mely a sok évszázad előtt elhangzott ítéletben fejeződött ki.

Isten már azon naptól ismerte intézkedéseinek minden részletét az emberre nézve, amidőn ítélete elhangzott. Az ő szeretete, mely az ő önzetlenségének tökéletes kifejezése, úgy intézkedett, hogy akaratának minden részlete a kellő időben teljesüljön. Ebben az intézkedésben az emberiség helyreállításáról is gondoskodás történt az „újteremtés" által. Isten bölcsesége vezérelte elhatározásának mindenható kibontakozását és végrehajtását. Miután Isten egész szándéka beteljesül, az Isten dicsőségét, bölcseségét, igazságát, szeretetét és határtalan hatalmát fogja visszatükrözni. Most pedig haladjunk hittel tovább és igyekezzünk többet megtudni Isten csodálatos munkájáról; az élethez és a boldogsághoz vezető utat tanulás által találjuk meg. Jézus mondotta: „Ez pedig az örök élet, hogy téged, az egyetlen igaz Istent, és akit te küldöttél, Jézus Krisztust megismerjék." — János 17 : 3.

Az elfajulás a folytonos rosszabbodás folyamatát jelenti, vagyis fokozatos züllést, mely, ha meg nem szűnik, teljes züllöttségbe és becstelenségbe vezet. Az ember züllése Édenen kívül kezdődött és mindaddig folytatódott, amig tetőpontra hágott.

A tökéletes ember testben, lélekben (értelemben) tökéletes és életjoggal rendelkezik. Istennek Ádám felett elhangzott ítélete megfosztotta őt életjogától. Amidőn Édenből számüzetett, még mindig testi és szellemi egészséggel rendelkezett, de mivel halálra ítéltetett, végre kellett hajtatnia rajta az isteni végzésnek és a halálfolyamat megkezdődött. Habár Teremtője iránt az ember engedetlenséget tanusított és ezáltal Isten barátságára minden jogosultságát elveszítette, Isten nem feledkezett meg róla. Ádám és neje mezítelenek voltak. A Mózes I. 3 : 21-ben közölt feljegyzés mondja: „Isten bőrruhát készített Ádámnak és nejének." Ezek a szörmék, amint feltételezik, állatok bőre volt, de ez nem feltétlenül bizonyos és ez a kérdés nem is oly fontos. A fontos az, hogy Isten látta el őket ruhával.

Valószínűleg ezeket a ruhákat nem a viharoktól és időjárásoktól való védelmül kellett viselniök, mivel akkor még nem voltak zivatarok a földön és nem is volt nagy hideg. Az éghajlati viszonyok a földet övező vízburkolat következtében az egész földön majdnem egyformák voltak. Ezeket a ruhákat valószínűleg csupán egymás- és gyermekeik előtt való mezítelenségük eltakarása végett kapták. De bármi is volt az oka, ez a nagy Teremtő jóságát fejezte ki.

Az Ádám feleségéről és gyermekeiről szóló feljegyzés rövid. Nem állítja, hogy Ádám összes gyermekeit név szerint sorolja elő. Elsőnek Kainról, másodiknak Ábelről van benne említés téve. Bizonyos, Ádámnak voltak más fiú és leány gyermekei is, akik Kainnal és Ábellel egyidőben éltek. Ez a két fiú kétségtelenül családfő volt. Az Irásból különösen is kitűnik, hogy Kain nős volt; az ő felesége szintén Ádám gyermeke, tehát Kain testvére volt. (Mózes I. 4 : 17) A Kain-név „szerzettet" vagy „nyertet" jelent. Éva bizonyára a „magra" gondolt, aki megígértetett, hogy szét fogja tapodni a Kígyó fejét; valószínűleg arra következtetett, hogy most megszületett az a „mag", aki neki végül győzelmet szerez.

Idővel azonban Éva csalódott, mert Kain gonosz viselkedése csak azt igazolta, hogy az emberfaj elfajulása a bűn következtében megkezdődött és az ember nem tudja feltartóztatni, sem megszüntetni a hanyatlást. W. T., 1931 december 1.

A bűn zsoldja halál, az Isten kegyelmi ajándéka ellenben örök élet a mi Urunkban, a Jézus Krisztusban. ... Jehova megőrzi mindazokat, akik őt szeretik; de a gonoszokat mind megsemmisíti.

FEL

Az ember uralma

AZ uralom kormányzást vagy uralkodást jelent. A föld megteremtése után Isten azt akarta, hogy a tökéletes ember uralkodjék a földön és a földi lényeken.

A fejedelem oly uralkodó vagy király, aki jogosan viseli a jogart. A tökéletes ember, Ádám, e világ fejedelmévé vagy uralkodójává tétetett. A felhatalmazott és tekintéllyel felruházott mindig annak az alárendeltje, aki őt felhatalmazta és azon utasításoknak vagy feltételeknek kell eleget tennie, amelyeknek értelmében a felhatalmazást nyerte. *Ha a dolgot behatóbban nyomon követjük,* meglátjuk, hogy minden hatalom és tekintély Jehovában összpontosul. Ezért minden jogosan vagy helyesen gyakorolt hatalomnak és tekintélynek összhangban kell lennie Isten akaratával.

Jehova kifejezte azon szándékát, hogy embert fog teremteni. Kétségtelenül Logoszhoz, hű munkavezetőjéhez fordulva, mondotta a következőket: „Teremtsünk embert a mi ábrázatunkra és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, az állatokon és minden földi csúszómászon, amely él." — Mózes I. 1 : 26.

Jehova hatalma korlátlan. Amidőn azt akarja, hogy valami megteremtessék, ez azt jelenti, hogy az biztosan meg is történik az ő akarata szerint. Miután elhatározta, hogy az embert a maga képmása és hasonlatossága szerint fogja teremteni, hozzá is fogott ennek végrehajtásához. Ő akarta, hogy az ember fejedelem legyen, a földi ügyeket kormányozza és így is történt. A legkevésbé sem lehet kétségbe vonni, hogy az ember a föld és a föld az ember számára teremtetett. Istennek erről szóló akarata a következőképpen van kifejezve: „Mert így szól az Úr (Jehova), aki az egeket teremté: Ő az Isten, aki alkotá a földet, teremté és megerősíté azt; nem hiába teremté azt, hanem lakásul alkotá. Én vagyok az Úr (Jehova) és több nincsen!" „Én alkotám a földet és az embert rajta én teremtém, én terjesztém ki kezeimmel az egeket és minden seregüket én állítám elő. — *Ésaiás* 45 : 18, 12.

Mivel minden dolog felett Jehovát illeti meg a hatalom, tetszése szerint uralkodási területeket oszthat ki. Meg van írva: „Az Úré (Jehováé) a föld és annak kereksége, a földkereksége és annak lakosai." (24-ik zsoltár 1) Ezenkívül a 115-ik zsoltár 16-ban olvassuk: „Az egek az Úrnak (Jehova) egei, de a földet az ember gyermekeinek adta."

Úgy az ember, miképpen a föld is a Jehováé, mivel ő teremtette ezeket. A föld feletti uralkodás hatalmával az embert Jehova ruházta fel, uralkodását tehát Isten akaratával összhangban kell gyakorolnia.

Amidőn ez az uralkodóhatalom Ádámnak adományoztatott és ő a föld fejedelmévé tétetett, egyuttal azon kötelességet is megára vállalta, hogy uralkodását a Teremtővel összhangban végzi. Édenbe Ádám annak gondviselőjévé tétetett. Táplálékát nem kellett fáradságos munkával megkeresnie. Édenben szabadon megtermett mindaz, amire az ember örömére és fenntartására szükség volt. Az ember a halak, madarak és állatok uralkodójává tétetett és ezek az állatok engedelmeskedtek neki, mégpedig készörömest. Az ember a maga fajának szaporodási képességével is el volt látva és erre fel volt hatalmazva. Ha ezt az Istentol nyert hatalmát Teremtőjének akaratával összhangban gyakorolta volna, tökéletes gyermekekből álló, boldog családot nyert volna. Isten ellátta őt képességeinek gyakorlati kiváltságaival. Szabad akarattal rendelkezett úgy az engedelmeskedésre, mint az ellenszegülésre. Ez a szabadakarat azonban nem mentesítette őt azon kötelezettsége alól, mely őt Jehovával való összhangra és hatalmának Isten szent akaratával megegyező gyakorlására kötelezte.

Éden egy nagy földterület volt, sokkal nagyobb kiterjedésű, mintsem feltételezik. Ezen gyönyörű terület nagy kiterjedésű kellett legyen. Édenben négy folyó fakadt, ezek öntözték meg ezt a területet és vidékét. Édenben az ember szemét nemcsupán zamatos gyümölcsöt termő szép növények örvendeztették meg, hanem mindenféle drágakő és finom arany is előfordult ottan. Édennek a kerti része Éden keleti részén feküdt, itt volt a bejárata is. A terület e része volt a legszebb. Itt volt az a kert, ahol az ember elhelyezést nyert, hogy azt gondozza, ez örömet és foglalkozást nyujtott neki. A föld az ember számára állott rendelkezésre és a tökéletes fejedelem tökéletes otthont is nyert.

A felekezeti tanítók Istent és ígéjét téves színben tüntették fel, amidőn azt tanították a népnek, hogy Ádámot Isten a mennyországba vette volna, ha Ádám megőrizte volna hűségét Jehova iránt. Hogy ez az állítás mire támaszkodik, nem tudjuk, mert ez az állítás teljesen alaptalan, minden bizonyítékot nélkülöz. Ádámnak nem ígértetett a mennyország. Részére semminő lehetősége sem mutatkozott annak, hogy valaminő feltételek vagy körülmények alapján a mennyországba kerüljön. Ő teljesen a földből és a föld számára volt teremtve. Az ő számára csakis a föld rendeltetett otthonául.

Erről mondja Korinthus I. 15 : 47: „Az első ember földből való, földi."

Mivel a föld teremtetett az ember lakóhelyéül, nincsen is semminő mennyei ígéret az ő számára

FEL

és a Szentírás nem is tartalmaz semminő feljegyzést, mely Ádámnak vagy az embernek a mennyországot ígérné hazájául. E dolog helyes megértése világos meglátásra fogja képesíteni az írás kutatóját az emberiség végső rendeltetése felől.

Ádámnak a föld feletti uralkodás sem adatott feltételek nélkül és visszavonhatatlanul. Máskülönben Isten még vétkezés esetében sem vonhatta volna vissza tőle ezt a felhatalmazást. Ádám még az életét is csak bizonyos megszorítások mellett kapta. A felekezeti tanítók Istent és ígéjét ebben a tekintetben is tévesen magyarázták és a népet ekképpen tévedésbe vezették.

Az írás meggyőző bizonyítéka ellenben arról számol be, hogy Ádámnak az élet és a földi uralkodás, valamint ezeknek örök bírása a nagy adományozó iránt tanusított engedelmességéhez volt kötve. Fel sem lehet tételezni, hogy Isten élettel és uralkodói hatalommal ruházott volna fel valamily lényt, anélkül, hogy feltételeket tűzött volna ki. Mert abban az esetben, ha ez a lény az élet és hatalom birtokában fellázad, ez az örökélet esetében örökkétartó lázadást jelentene.

A sötét korok tanai szerint a legtöbb vallástanító Sátán ravasz befolyása alatt éppen ezen a ponton esett tévedésbe. Ezek abból a feltevésből indultak ki, hogy Ádámnak Isten korlátlanul örökéletet adott és ebből a feltevésből indulván ki, állították, hogy Ádám, mint lázadó, örökéletét most már Istentől távol gyötrelemben kell eltöltse. Az írás azonban semmilyen tekintetben nem támogat ily feltevéseket.

Ellenkezőleg, a Szentírás azt mutatja ki, hogy Isten az embernek csak az engedelmesség határozott feltétele mellett ád örökéletet és teszi őt a föld fejedelmévé. Ha az ember sose ellenszegült volna, hanem örökre összhangban élt volna Teremtőjével, örökké is élhetett és uralkodhatott volna a földön. Lázadása esetére azonban a következő határozat szólott döntőleg: „Halálnak halálával fogsz meghalni", a halál bekövetkeztével pedig minden megszűnik. Az ember halála bizonyítja tehát meggyőző erővel, hogy az ember uralkodása és élete feltételekhez volt kötve.

Az embernek, miután megteremtetett és a föld fejedelmévé tétetett, egy szóval se lett mondva, hogy valaha az örökgyötrelembe fog kerülni.

A Bibliában sehol sem fordul elő ama gondolat, hogy valamily lényt Isten az örökgyötrelembe akar juttatni.

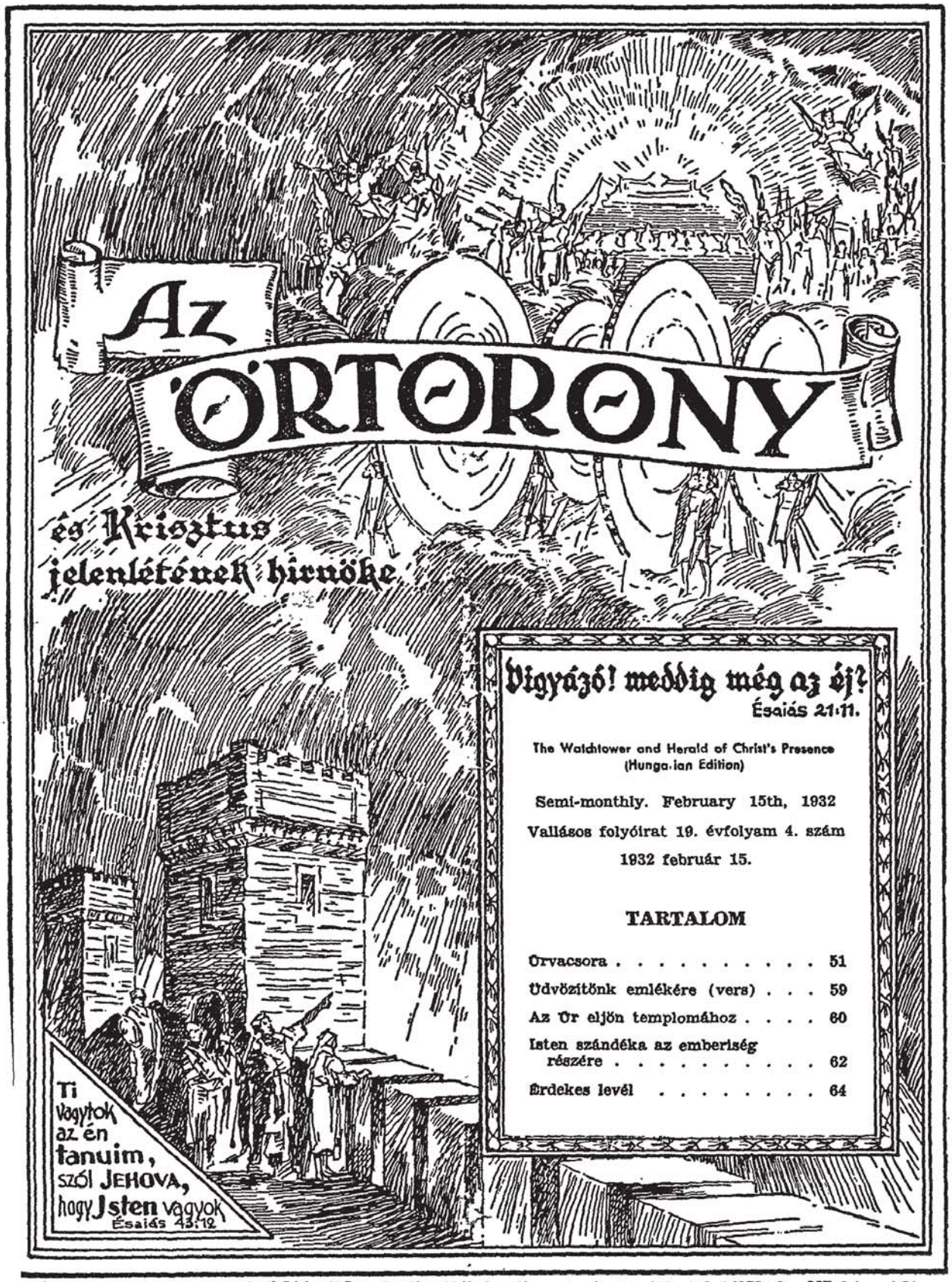
Ellenkezőleg, az ő törvénye világosan és tisztán kifejezi, hogy Ádámnak az engedelmesség feltételéhez kötve adatott az élet és az uralkodás, engedetlensége pedig az uralkodói meghatalmazás és az élet elveszítését fogja maga után vonni.

Ama nézet támogatására sincsen bibliai bizonyíték, mintha Isten a földet valaha tűz által akarná elpusztítani. Ádámnak ilyesmi sohase mondatott, még hűtlensége és engedetlensége esetére vonatkozólag sem. E ponton ezek a papok ugyancsak nagy tévedésbe keveredtek. Sátán által megcsalatván, e nézetüket Péter apostolnak a következő jelképi kijelentésével akarták támogatni: „A mostani egek pedig és föld, ugyanazon szó által megkíméltettek, tűznek tartatván fenn, az ítéletnek és az istentelen emberek romlásának napjára." (Péter II. 3 : 7) A papok ezt oda-magyarázták ki, hogy a föld elpusztítása után a jók a mennybe, a rosszak pedig az örökgyötrelembe fognak kerülni. Ha ez igaz lenne, akkor természetesen szükségtelen volna a földnek megmaradnia; a papok ezen következtetései azonban tévesek.

Az apostolnak fenti kijelentésében előforduló „egek" és „föld" szavak jelképi értelemben használtattak. A „föld"-szó alatt, amint ezt ez a szöveg alkalmazza, a világ látható részét, azaz Sátán szervezetét kell értenünk. Az „egek" ellenben ugyanezen gonosz világ láthatatlan (szellemi) részét jelentik. A világot az egek és a föld együtt képezik. „Világ" alatt tehát valamily láthatatlan uralkodó fennhatósága alatt kormányformákba (rendszerekbe) szervezett emberiséget kell értenünk. Sok évszázad óta Sátán volt e világ istene vagy láthatatlan uralkodója, ezt bizonyítja Korinthus II. 4 : 3, 4. Sátán az emberek előtt láthatatlan. Az emberiség kormányszervezetei a „föld" kifejezéssel van megjelölve. Azt a gonosz világot, amely a kitűzött időben el fog mulni, az „egek" és a „föld" együtt képezik. Ez a szöveg semminő tekintetben sem vonatkozik arra az eredeti uralkodásra, melyet Isten adományozott Ádámnak.

Jehova mondja prófétája útján: „A föld mindörökké megmarad." (Préd. 1 : 4) Amint Malakiás 3 : 6 kijelenti, Isten nem változik. Mivel Isten kijelentette, hogy a földet nem fogja elpusztítani soha, szilárdan meg lehetünk győződve, hogy az örökké megmarad. A Szentírás Isten szándékának és akaratának nevezi, hogy a földet az általa meghatározott időben benépesíti. Az írás kijelentései teljesen megegyeznek egymással. Ha a szövegeket helyesen értelmezzük, Péter apostolnak és a prófétáknak kijelentései is teljesen összhangban vannak egymással. A gonosz világ, mely a nem látható, sötét hatalmakból és a látható szervezetekből áll, el fog mulni. Péter apostol éppen erre gondolt, mert ugyanebben az összefüggésben mondja továbbá: „De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, melyekben igazság lakozik." (Péter II. 3 : 13) A fizikai föld mindörökké megmarad és örökre tanuskodni fog Jehova dicsőségéről. W. T., 1931 december 1.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semi-monthly. February 15th, 1932

Vallásos folyóirat 19. évfolyam 4. szám

1932 február 15.

TARTALOM

Őrvacsora 51
Üdvözítönk emlékére (vers) . . . 59
Az Úr eljön templomához 60
Isten szándéka az emberiség részére 62
Érdekes levél 64

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik félhavonként
A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása
Wachtturmstreet 1—19, Magdeburg, Germany.
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár

„És minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége." — Ésaiás 54 : 13; angol-fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében minden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett, és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni lényt támasztotta fel, vette fel a mennybe, minden lény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője, gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehovaisten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék, és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten király, Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A Világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása, és a földön az Igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyreállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése

E folyóirat az embert Jehovaistennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozásra képesít, és tanítókról is gondoskodik oly személyek vagy csoportok részére, akik őszintén foglalkoznak a Biblia tanulmányozásával. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel síkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt lesz felépítve. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba, és személyes érdekű ügyeket nem közöl.

Előfizetési ára:
Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč., félévre 12 Kč.
Magyarországon: egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.

Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Csehszlovákiában: Brno, Hybešova 30.

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivatalnál kérik és az ingyen való küldés okát megadják. Mi a szükölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldés évente egyszer írásban kérve legyen.

Közlemény az előfizetőkhöz: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egyhónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentése a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal lesz jelezve.

Az Úrvacsora ideje 1932-ben

Az Úrvacsora ideje ebben az évben vasárnapra, március 20-án este 9 óra utánra esik. Az Őrtorony e számának főcikke az Úrvacsoráról részletes magyarázatot tartalmaz. Ezzel az emlékünnep idcje oly előre közölve van, hogy a testvérek mindenhol idejében előkészülhetnek. Mind eddig is, nagyon szeretnénk, ha a résztvevők számáról értesítést küldenétek nekünk. Azért az egyes csoportok titkárait kérjük, hogy ezen értesítést a magdeburgi hivatalhoz küldjék be. Külföldi testvérek az értesítéseiket ahhoz a hivatalhoz küldjék be, amelyhez országuk tartozik.

Élet

Rutherford bíró egyik új könyve, amely Jehova, a nagy életadó üzenetét a szenvedő emberiség részére még világosabban tárja fel, magyarban is megjelent. Különös tekintettel van azon „reménységre, hogy a teremtett világ a romlandóság szolgaságából felszabadul" és Isten azon elhatározására, hogy az összes engedelmeseknek örök életet juttat.

360 oldal terjedelemmel, a legjobb kalikókötésben, 8 négyszínű illusztrációval, ára 7,— Kč.

Wachtturm-Druckerei, Magdeburg. Csehszlovakiában felelős: Anton Gleissner, Brno-Juliánov, Hybešova 30.

FEL

AZ ŐRTORONY
ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

9. évfolyam — Magdeburg — Február 15 — Brooklyn — 4. szám

Úrvacsora

„Bizony mondom néktek: én már többé nem iszom a szőlőnek e terméséből, egész ama napig, amikor majd ujat iszom tiveletek együtt az én Atyám országában." — Máté 26 : 29, Masznyik-f. szerint.

JEHOVA a nagy váltságdíjat előábrázoló képet alakíttatott. E képletben szerepelt Mózes mint Krisztus Jézus előképe és a Mózest helyettesítő bárány, amely Mózes helyett öletett meg. Mózes, mint előkép nem halhatott meg, mivel ebben az esetben az izraelitákat nem tudta volna kivezetni Egyiptomból, a képletben pedig, amint tudjuk, Mózes a nagy Szabadítót jelképezte. Ebből az okból szemeltetett ki a bárány a megölésre, e képletben a bárány „Isten bárányát példázza, aki a világ bűnét elveszi" s aki az arra kitűzött időben mint bárány „vitetett mészárszékre". — János 1 : 29; Ésaiás 53 : 7.

2 Amiket Jehova végeztet, minden dolognak megvan az oka. A pászkabárány megölése, az ajtóküszöbeinek a bárány vérével való behintése, a bárány egészben való megsütése és annak keserű növényekkel való elfogyasztása — mindez — jelentőségteljes volt az izraeliták előtt, Isten felé utódjaire nézve azonban még sokkal jelentőségtelibb. Jehova megparancsolta, hogy gyermekeiket erről az izraeliták kioktassák. Ez a meghagyás tehát pontosan meg van állapítva és kimutatja, hogy Krisztus Jézus követőinek kötelességét képezi Jézus Krisztus halálának jelentőségét vagy célját, valamint az erre emlékeztető emlékvacsora megtartásának okát ismerniök. Amidőn Jehova imádkozásra szólítja fel népét, ez kétségtelenül az úrvacsora jelentőségére és annak helyes ünneplésére is kiterjed.

Izrael pászkája

3 A hithű Ábrahám gyermekei Jehova akarata szerint Egyiptomban telepedtek meg. József idején Egyiptom fáraója a zsidókkal jólbánt, József halála után azonban más uralkodó került trónra, aki nem ismerte Józsefet és József Istenét sem tisztelte. Ez a fáraó tényleg az Ördög fia volt és az Ördögöt képviselte. Egyiptom felett Sátán szervezete uralkodott, az egyiptomiak pedig az Ördög vallását tartották. Fáraó, szolgáival együtt rendszeresen folytatta az izraeliták üldözését. Mivel az izraeliták közvetlen Ábrahám leszármazottai voltak és Jehova Istent imádták, Sátán elpusztításukhoz fogott. Ezt azáltal cselekedte, hogy többet eltérített közülök az igaz Isten tiszteletétől és súlyos, nyomasztó üldözéseket támasztott azok ellen, akik Jehova Istennek szolgáltak. Jehova neve Egyiptomban rossz hírbe került és Jehova meghallotta népének kiáltását; ő a maga neve érdekében küldte Mózest Egyiptomba, hogy általa elhatározását ott végrehajtassa. Jehova ekkor oly képlet előkészítéséhez fogott, mely az emberek megváltását és a Sátán szervezetéből való kiszabadítását példázza elő és így kellőképp tárta teremtményei elé nevét, egészen az ő nagy nevének igazolását szolgáló korig. Jehova prófétája utján mondja: „A te ígéretedért és a te jóakaratod szerint cselekedted mindezeket a nagy dolgokat, hogy megjelentsd a te szolgádnak. Ennekokáért felmagasztaltattál, Uram Isten: mert senki sincs olyan, mint te és rajtad kívül nincsen Isten, mind a szerint, amint hallottuk a mi füleinkkel. Mert melyik nép olyan, mint a te néped az Izrael, melyért elment volna az Isten, hogy megváltsa magának való népül és magának nevet szerezzen és érettetek oly nagyokat cselekedjék és országodért oly csodálatos dolgokat néped előtt, melyet megszabadítottál Egyiptomból, a pogányoktól és isteneiktől." Sámuel II. 7:21—23.

FEL

[4] Ebben az ügyben Mózes a reábízott kötelességek teljesítésében Krisztus Jézust példázza, akit Isten küldött, hogy az embereket megváltsa és az engedelmeseket azután Sátán szervezetéből kiszabadítsa. E szándékának végrehajtása- és e kép alakításakor Isten Egyiptom összes elsőszülötteit megölette, mielőtt az izraeliták Egyiptomból kivonultak; s amidőn Isten népe Egyiptom határához érkezett, Egyiptom katonai ereje a tengerben pusztíttatott el. Jehova még e pusztítás végrehajtása előtt figyelmeztetést tárt az egyiptomiak elé, amit Mózes és Áron juttatott hozzájuk. Ez ugyancsak Jehova azon szilárd szabálya mellett bizonyít, hogy az ellenséget és annak szervezetét kivétel nélkül figyelmezteti, mielőtt elpusztítaná.

[5] Az nagyon fontos volt, hogy Jehova az izraelitákat kioktatta arról, hogy ő a legfőbb és rajta kívül nincsen más Isten. Ezt cselekedvén, mindazon izraelita családok elsőszülötteit megkímélte, akik hittek őbenne. Ennek fontosságát továbbá még azon tény is kiemelte, hogy ez az idő jelezte ettől kezdve a zsidó év kezdetét. „Szólott vala pedig az Úr (Jehova) Mózesnek és Áronnak Egyiptom földén, mondván: Ez a hónap legyen néktek a hónapok elseje; első legyen ez néktek az esztendő hónapjai között. Szóljatok Izrael egész gyülekezetének, mondván: E hónak tizedikén mindenki vegyen magának egy bárányt az atyáknak háza szerint, házanként egy bárányt. Hogyha a háznép kevés a bárányhoz, akkor a házhoz közel való szomszédjával együtt vegyen a lelkek száma szerint; kit-kit ételéhez képest számítsatok a bárányhoz. A bárány ép, hím egy esztendős legyen; a juhok közül vagy a kecskék közül vegyétek. És legyen nálatok őrizet alatt e hónap tizennegyedik napjáig és ölje meg Izrael községének egész gyülekezete estenen. És vegyenek a vérből és azokban a házakban, ahol azt megeszik, hintsenek a két ajtófélre és a szemöldökfára. A húst pedig egyék meg azon éjjel tűzön sütve, kovásztalan kenyérrel és keserű füvekkel egyék meg azt. Ne egyetek abból nyersen vagy vízben főtten, hanem tűzön sütve, a fejét lábszáraival és belsejével együtt. És ne hagyjatok belőle reggelre, vagy ami megmarad belőle reggelre, tűzzel égessétek meg. És ilyen módon egyétek azt meg: Derekaitokat felövezve, saruitok lábaitokon és pálcáitok kezetekben és nagy sietséggel egyétek azt; mert az Úr (Jehova) pászkája az. Mert általmegyek Egyiptom földén ezen éjszakán és megölök minden elsőszülöttet Egyiptom földén, az embertől kezdve a baromig és Egyiptom minden istene felett ítéletet tartok, én, az Úr (Jehova). És a vér jelül lesz néktek a házakon, amelyekben ti lesztek s meglátom a vért és elmegyek mellettetek és nem lesz rajtatok a csapás veszedelmetekre, mikor megverem Egyiptom földét. És legyen ez a nap néktek emlékezetül és ünnepnek szenteljétek azt az Úrnak nemzetségről nemzetségre; örök rendtartás szerint ünnepeljétek azt." (Mózes II. 12 : 1—14) Isten ekképpen utasította Mózest a teendőkre.

[6] Mózes aszerint utasította Izrael előljáróit, amint Isten parancsolta neki és azok megfogadták az utasításokat. Az Úr angyala nizán-hó tizennegyedik napján éjfélkor bejárta az országot és az összes egyiptomi elsőszülötteket megölte, de az izraeliták elsőszülötteit megkímélte; ez bizonyítja, hogy Jehova parancsait a bárány megölése-, az ajtófelek bekenése- és a szobában való tartozkodásuk által megfogadták. Isten megparancsolta az izraelitáknak, hogy e dolgok jelentőségét magyarázzák meg gyermekeiknek. Az izraelitákra nézve e dolgok azt jelentették, hogy az Úr pászkájának áldozata bizonyítja, hogy csak Jehovának áll hatalmában őket megszabadítani, ellenségeiket elpusztítani és a népet Sátán hatalmából teljesen kiszabadítani. A legfontosabb dolgot azonban Jehova neve képezte.

[7] Krisztus Jézus követőire nézve ezek a dolgok sokkal nagyobb jelentőséggel bírnak. Részükre ez azt jelenti, hogy az akkor és azután adott törvények jövendő nagyobb és jobb dolgokat jelképeztek; mégpedig: A leölt bárány részükre Krisztus Jézusnak, Isten kedves fiának megölését jelképezte, akinek vére képezi az emberiség váltságdíját a bűn szolgaságából és a halálból; Jézus vére mindenkiért omlott ki és mindazoknak, akik ama jótéteményben részesülnek és abból hasznot merítenek, hinniök kell Jehova Istenben és a Krisztus Jézus által való megváltó intézkedéseiben és Istennek teljesen és feltétlenül kell engedelmeskedniök; Isten elsőszülöttei azok, akiket Jehova pünkösdtől az ő királyságának (országának) felépítéséig fiaiul elismert és megvallott; ezek megkí-

FEL

méltetnek és megoltalmaztatnak, feltéve, ha híveknek bizonyulnak Isten iránt; a képletben az egyiptomi elsőszülöttek Sátán szervezetének azon elsőszülötteit vagy különösen kegyeltjeit jelképezik, akiket Sátán arra használ, hogy általuk (Sátán vallása által) az embereket elámítsa. Ezek képmutatásuk és gonoszságuk miatt pusztulnak el; Sátán, egész szervezetével együtt később fog elpusztulni, amit az egyiptomiakra a Veres-tengernél azután következett nyomorúság példáz.

A mi pászkánk

⁸ Pászkájukat az izraeliták minden évben nizán-hóban kellett megtartsák, amint Jehova megparancsolta. Ez jelkép volt és amidőn Jézus Krisztus eljött és a fán mint bűnös megöletett és a bűnös helyére lépett, ekkor beteljesítette a jelképet és valóságos pászkává lett azok részére, akik hisznek őbenne és az ő áldozatában. Ezért írta az apostol mint Jehova elsőszülötteinek egyike: „Mert a mi pászkabárányunk, Krisztus megáldoztatott. Hadd ünnepeljünk tehát... az igazság és a tisztaság kovásztalan kenyereivel." (Kor. I. 5 : 7) Az Úr kétségtelenül azt kívánja, hogy helyes véleménnyel birjunk az előkép és a valóság felől is, azután pedig annak megfelelően és az ő parancsaival egyezően cselekedjünk.

⁹ Amidőn valaki felvétetett az áldozati szövetségbe, Isten gyermekéül megszületett, a királyságra szóló szövetségbe befogadtatott, kiválasztatott és felkenetett, az elsőszülöttek egyikévé lett, tehát Krisztus vére alatt kell maradnia; ezt pedig azáltal teszi, ha a Krisztus kiomlott vérében való hitét azután is megőrzi, teljes hitet és engedelmességet tanusít Istennel szemben az ő parancsainak megtartása által. Ezek teljesen el vannak különítve Sátán szervezetétől, teljesen Jehova Istennek vannak szentelve és az ő képviselőivé kell lenniök. A hitüktől és az Isten iránt tanusított engedelmességüktől való eltérés pusztulásukat jelentené. Ezek Krisztus tagjai és híven kell a tökéletes engedelmesség azon útján járniok, amelyen ő járt.

A jelkép vége

¹⁰ Krisztus Jézus a felkenését követő három éven keresztül híven megtartotta Izrael pászkáját, mivel kötelessége volt engedelmeskednie Jehova törvényének, mely a zsidóknak adatott. Jézus zsidó vagy izraelita volt és tökéletesen meg kellett tartania a törvényt, amit meg is tartott. Jézus tudta, hogy ő képezi a Mózes helyett megölt bárány hasonmását; de mindazáltal mindaddig meg kellett tartania az előképet, amig eljött Isten rendelt ideje, amidőn meg kellett halnia és így az előképet betöltenie. Amidőn a fán meghalt, minden tekintetben betöltötte az előképet és ebből kifolyólag senkire nézve sem volt attól kezdve illő, Izrael jelképes pászkáját tovább is gyakorolnia. „Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká lévén érettünk; mert meg van írva: Átkozott minden, aki fán függ." (Galata 3 : 13) Krisztus Jézus, halála által vetett véget az Izrael pászkáját elrendelő rendeléseknek, azokat a fára felszegezvén. (Kol. 2 : 14) Mindazon izraeliták, akik hittek Krisztus vérében, örvendtek és örömük tovább tartott, mivel az igazi szabadító eljövetelét felismerték. Pál egyike volt ezeknek és ő tekintély alapján beszélt e tárgyról, amelyről itt szólottunk.

Emlékünnep

¹¹ Jézus a jelkép teljes betöltése előtt valami ujat iktatott be, t. i. a maga halálának emlékünnepét. Ezt még a fán történt tényleges halála előtt meg kellett tennie, ha egyáltalán meg akarta tenni. A nap este 6-órakor kezdődött; amint este 6 óra eltelt, nizán tizennegyedikén tanítványaival együtt fogyasztotta el a pászkát. A pászka elfogyasztása után Jézus nyomban utasította hű tanítványait, hogy mit tegyenek, erről olvassuk: „Mert én az Úrtól vettem, amit néktek előtökbe is adtam: hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárultaték, vette a kenyeret és hálákat adván, megtörte és ezt mondotta: Vegyétek, egyétek! Ez az én testem, mely tiérettetek megtöretik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. Hasonlatosképpen a pohárt is vette, minekutana vacsorált volna, ezt mondván: E pohár amaz újtestamentum az én vérem által; ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre. Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e pohárt, az Úrnak halálát hirdessétek, amig eljövend." — Korinthus I. 11 : 23—26.

¹² A pászkát évente egyszer tartották. Jézus halálával a jelkép betelt és megszünt. Mivel Jézus csak egyszer halt meg, az ő halálának emlékünne-

FEL

pét minden évben csak egyszer kell megtartsák azok, akik hisznek az ő kiomlott vérében. „... Így pedig csak egyszer jelent meg..., hogy áldozatával eltörölje a bűnt... Azonképpen Krisztus is egyszer áldoztatott meg sokak bűnének eltörlése végett." (Zsidók 9 : 26—28) Az isteni intézkedést megtartva, az a helyes, hogy halálának emlékét Krisztus Jézus követői évente csak egyszer és nem többször tartsák meg.

A kenyér

[13] A halálára emlékeztető ünnep beiktatásakor Jézus bizonyos szimbolumokat alkalmazott: „Kenyeret vett, azt megáldotta, megszegte és tanítványainak adta, mondván: Vegyétek, egyétek, ez az én testem." (Máté 26 : 26) Ezalatt a következőket értette: „E kenyér az én testemet helyettesíti vagy képviseli és a kenyér megtörése azt példázza, hogy én a ti érdeketekben halok meg." Ezt a következtetést támogatja az ő következő kijelentése is: „Én vagyok amaz élő kenyér, amely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké. És az a kenyér pedig, emelyet én adok, az én testem, amelyet én adok a világ életéért." (János 6 : 51) Isten akképp intézkedett, hogy az emberek a szájukon keresztül testi táplálékot vegyenek magukhoz és egyenek, hogy szervezetüket jó állapotban tartsák. Továbbá arról gondoskodott, hogy felszentelt gyermekei a szellemi táplálékot elméjük által fogadják be és dolgozzák fel szellemi életük fenntartására. Isten ígéje igazság, de egyuttal eledel és ital is azoknak, akik őt szeretik és neki engedelmeskednek. Ha valaki tényleg szereti Istent, akkor az ő ígéjét is szereti és örömmel fogadja szívébe. Az igazságnak, amint az Isten ígéjében van feljegyezve, nemcsupán értelmi hitével vagy fogalmával rendelkezik, hanem az ige szeretetével van tele, ezért mondják róla, hogy hiszen az igazságra. „Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az idvességre." (Róma 10 : 10) Az Isten ígéjében való hit és az iránta tanusított engedelmesség, életet jelent, mert ez Istennek és Jézus Krisztusnak a megismerését jelenti és ez vezet az élethez. (János 17: 3) Nem nyerhet senki örökéletet, ha nem hiszi és követi Isten ígéjét, mely Jehova gondviselését tárja fel az emberek üdvözítése felől. Ez Isten tévedhetetlen intézkedése az emberekre vonatkozólag. A kereszténynek tehát hinnie kell, hogy Jézus Krisztus azért halt meg, hogy az emberek alkalmat nyerjenek az életre. A kenyér élvezése az emlékünnep alkalmával azt jelenti, hogy azok, akik abból helyes módon esznek, Krisztus Jézusban, mint megváltójukban és Istennek a számukra tett életre vonatkozó intézkedéseiben hisznek. Az evés a nagy váltságdíjban való hitüket jelképezi. Krisztus Jézus tehát tényleg azok pászkája, akik szövetséget kötnek Isten akaratának a cselekvésére és szövetségüket híven megtartják.

A pohár

[14] A pohár italt tartalmaz, mely azoknak van töltve, akik kiürítik. Azon pohár, melyet Jézus tanítványainak nyujtott s amelynek ürítésére őket meghívta, tehát azt jelképezi, amit Jehova Isten készített és rendelt Krisztus Jézusnak és az ő teste tagjainak. Más szóval, ez Jehova gyermekeivel való szándékát példázza. Miután tehát tanítványait Jézus kiválasztotta és ő királlyá kenetett és tanítványait a királyságról kioktatta, így szólt hozzájuk: „Megihatjátok-e a pohárt, melyet én megiszom?" Amidőn igennel feleltek, biztosította őket, hogy ugyanazon pohárból fognak üríteni, melyet Jehova az ő részére készített. Jézus tudta, hogy meg kell halnia, hogy Jehova akaratát betöltse, Jehovának őreá és testének tagjaira vonatkozó akaratát tehát a pohár jelképezte. Miután a kenyeret megtörte és fogyasztásra tanítványainak nyujtotta, amint írva van, vette a „pohárt, hálákat adott és nekik nyujtotta, mondván: Igyatok ebből mindnyájan (fogyasszátok el), mert ez az én vérem, az újtestamentum vére, amely sokakért kiontatik bűnük bocsánatára". Máté 26 : 27, 28) E szavak által közölte velük, mit kell tenniök Isten reájuk vonatkozó szándékának betöltésére, hogy vele legyenek az ő országában. Más szóval a következőket mondta nekik: „E pohárban bor van, jelképileg a bor az én véremet helyettesíti; az én vérem a bűnök bocsánatára ontatott ki, e vér pecsételi meg az újszövetséget. Meghívlak mindnyájatokat, igyatok belőle. Az én hű követőim mindnyájan inni fognak belőle és az egészet megisszák. Ez azt jelenti, hogy részt kell vennetek az é halálomban, hogy halhatatlan életet nyerhessetek." Ezt az ő következő szavai is megerősítik: „Ha nem eszitek az Ember Fiának testét s nem

FEL

isszátok az ő vérét, nem lesz élet tibennetek. Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, örök élete van annak és én feltámasztom az utolsó napon; mert az én testem igazi étel és az én vérem igazi ital. Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, énbennem marad és én őbenne." (János 6 : 53—56) Az Úrnak ez az intézkedése nem vonatkozik az egész emberiségre, hanem csakis azokra, akik a Krisztus Jézussal való szövetségbe felvétettek. A kenyérből minden embernek étkeznie kell hit által, a vérből azonban csak a „Krisztus" iszik. E szövegek bizonyítják, hogy senki sem fog az elsőszülöttek közé tartozni és senki sem szabadul meg mint elsőszülött, akinek nem lesz része Krisztus áldozati halálában; mert ez képezi azon pohárt (italt), melyet Jehova az ő felkenteinek készített.

15 Krisztus Jézus hű követői pünkösd óta évente megtartották az emlékünnepet, hogy megtartották, ezt jól is tették. Ezt ők nem úgy tartották meg, mintha az jelkép lenne, ők azt mint Jézus Krisztus halálára emlékeztető ünnepet tartották meg. Ez annak szem előtt tartására képesítette Krisztus követőit, hogy Krisztus Jézus halála képezi azt az utat, amelyet Jehova az emberiségnek Istennel való kiengesztelésére és az örökélet elnyerésére készített; az ünnep megtartása ezenkívül arra emlékeztette őket, hogy mindazoknak, akik osztozni fognak Krisztus Jézus királyságában, az ő áldozati halálában is osztozniuk kell. Az apostol e tényt emelte ki, amidőn a következőket írta: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. Mert valahányszor e kenyeret eszitek és e poharat ürítitek, az Úr halálát hirdetitek, amig eljövend." (Kor. I. 11 : 25, 26) Krisztus Jézus halála nem jelkép, ebben az esetben tehát nem is beszélhetünk egy jelkép beteléséről vagy befejeződéséről. Az ő halála azon nagy tényt képezte, amiben minden embernek bíznia kell, aki valaha életet fog nyerni.

„Amig eljövend"

16 Amidőn egy jelkép beteljesült, azáltal be is fejeződött. Ebből az okból Krisztus Jézus halála óta sose volt helyes Izrael pászkáját megtartani. Krisztus Jézus halálának értéke ellenben sose szűnik meg; ezért mindig helyes dolog lesz Krisztus Jézus áldozati halálára emlékezni. Krisztus Jézus természetesen ismerte a nagy eldöntendő vitakérdést. Az ő halálig tartó hűsége bizonyítja, hogy Isten tud oly embert előállítani a földön, aki Jehova iránti tisztaságát a legnehezebb megpróbáltatások alatt is meg tudja őrizni; e hűség bizonyította be Jehova Isten kijelentésének és ígéjének igazságát és Sátán kijelentésének igazságtalanságát. Krisztus Jézus áldozati halála Jehova Isten korlátlan hatalmát, kimeríthetetlen bölcseségét és kimondhatatlan szeretetét mutatja ki. Ez Jehova nevének és ígéjének igazolása. Az emberek az összes elkövetkezendő korokban meg kell őrizzék emlékezetükben, hogy az élet az emberiségnek Krisztus Jézus áldozati halála által származik és nem adatott az ég alatt más út és más név, amely által az emberek üdvösséget nyerhetnének. (Apcsel. 4 : 12) Az ő vérének az áldozati halálban való kiomlása nélkül a világ bűne nem távolíttathatott volna el és az ember sose nyerhetett volna életet. Ezt, — ama még fontosabb dologhoz, t. i. Jehova nevének igazolásához hozzáfűzve, — azok az emberek, akik élni óhajtanak, sose feledhetik el vagy hagyhatják figyelmen kívül. De mily jelentőséget kell akkor az apostol következő kijelentésének tulajdonítani: „az ő halálát hirdessétek, amig eljövend"? — Azt jelenti-é ez, hogy az ő halálát az ő visszatérése után többé nem kell hirdetni? Nem, ebből nem ez a helyes következtetés, hanem az, hogy az ő visszatérése után még valami mást kell tenni és az ő halálának hirdetéséhez hozzáfűzni.

17 Az apostol kijelentése igy szól: „És amikor e kenyeret eszitek s e poharat isszátok, az Úrnak halálát hirdessétek, amig visszatér." (Kor. I. 11 : 26, Masznyik-f.) Abban az időben, amidőn az Úr visszatér, az Úr halálának hirdetésén kívül — amint ez a szöveg világosan mutatja — még más dolgokat is kell tenni, melyeket az ő visszatérése előtt nem lehetett volna helyesen megtenni. Ezért fontos annak eldöntése, hogy a szövegben említett „eljövend" vagy „visszatér"-szó, mely időre szól. A Szentírás meggyőző bizonyítékokkal támogatja ama következtetést, hogy a szövegünkben előforduló „eljövend" vagy „visszatér"-szó azon időre vonatkozik, amidőn az Úr Jézus ítélettevésre jelenik meg Jehova templomában (egyházában) és magához gyüjti azokat, akik Sion tagjaivá tétetnek. A Korinthus I. 11 : 26-ban „eljövendnek"

FEL

(visszatér) fordított görög szó a következő szövegekben is így van fordítva (ezek a szövegek kétségtelenül az Úr Jézus Krisztusnak az egyházban való megjelenésére vonatkoznak): „... Ismét eljövök és magamhoz veszlek titeket." (János 14 : 3) „Mikor pedig eljő az Embernek Fia az ő dicsőségében és ővele mind a szent angyalok, akkor beül majd az ő dicsőségének királyi székébe." — Máté 25 : 31.

[18] E szövegek kétségtelenül Krisztus Jézusnak Isten templomához ítélet céljából való eljövetelének az idejére vonatkoznak. Ez az ítélet Isten házán kezdődik. Az ő hívei, akik a halálban aludtak, akkor támasztattak fel és gyűjtettek be Sionba, illetve Isten szervezetébe. Sion azóta épül és Jehova megjelenik annak dicsőségében. (102-ik zsoltár 17) Ez jelenti azon időt, amidőn az Úr Jézus magához gyűjti híveit és a hűtlenek elszakadása megtörténik. (Tessz. II. 1 : 1—3) Azon idő ez, amikor eljön, hogy szenteiben megdicsőüljön. (Tessz. II. 1 : 10) Az Úrvacsora megtartásakor hívei mindaddig hirdetik az Úr halálát. Meg kell-e szünnie az Úrvacsora tartásának az Úrnak Jehova templomához való eljövetele után? Ez oly kérdés, amely az Úr népe közül többet nyugtalanított s amelyre a Szentírás értelmében kell felelni.

A bor

[19] A pohárban levő bor a szőlőtőke termése volt. Ez Krisztus Jézus kiomlott vérét példázza, mivel Krisztus Jézus ezt megmondotta és ez döntő. A pohár és a bor jelentőségét Jézus azonban nem korlátozta csupán arra, hogy ez a szimbolum csak az ő halálát példázza. Ellenkezőleg ugyanakkor, amidőn a poharat tanítványainak nyujtotta és őket felszólította, hogy abból igyanak, a következőket mondotta: „Bizony mondom néktek: én már többé nem iszom a szőllőnek e terméséből, egész ama napig, amikor majd ujat iszom tiveletek együtt az én Attyám országában." (Máté 26 : 29, Masznyik-f.) Mikor kezd beteljesülni Jézus e kijelentése? „Ama nap" eljövetele előtt nem, mivel ezt Jézus így mondotta; ez az idő pedig csak akkor kezdődik, amikor átveszi királyságát, trónjára ül és uralkodását megkezdi. 1914-ben történt, hogy Jehova szent hegyére, Sionra emelte királyát. (2-ik zsoltár 6; 110 : 2) Három és fél év mulva aztán Krisztus Jézus, a király és a bíró, Jehova házához jött, megkezdte az ítélkezést és Sion felépítését. Éppen az utóbb megnevezett időben helyeztetett el teljesen a szegletkő. (Ésaiás 28 : 16) Mivel az ítélet Isten házán kezdődik s mivel Jézus kijelentései eredetileg hű tanítványaihoz intéztettek, ebből az következik, hogy előbb ezek támasztatnak fel a halálból. Ebből, mintha bizonyosan arra lehetne következtetni, hogy abban az időben kezdett „ujat" inni a szőllő terméséből ezekkel a feltámasztott hívekkel az Úr Jézus. Mit jelent tehát a szőllő terméséből „ujat" inni?

[20] Ha fel tudjuk fogni, hogy a pohár és annak tartalma Istennek felkentjeivel való szándékát (akaratát) jelképezi vagy példázza, azt is tudni fogjuk belőle, hogy ez a szenvedéseknél és Krisztus Jézus halálánál többet is példáz, mivel Jézus szenvedésével és halálával Isten szándéka nem szünt meg. Isten ígéje mondja, hogy: „a bor megvídámítja az ember szívét". (104-ik zsoltár 15) Jézus ezt még nyomatékosabban kifejezte, amidőn a lakodalmi vacsorán a „legjobb bort" szolgáltatta fel. (János 2 : 3—10) A szőllő termése tehát, melyet híveivel Jézus ujonnan iszik a királyságban, az örömet és az öröm idejét kell példázza. Ez ugyancsak hozzátartozik Jehovának Krisztusra vonatkozó szándékához.

Az öröm ideje

[21] A völegény távollétében, amint feltételezhető, a menyasszonyt szomorúságok érik; amidőn azonban a völegény visszatér és ezt a menyasszony megtudja, ez a szomorúság örömbe csap át. A tizenegy hű tanítvány és a többiek, akik velük azonos hitűek voltak és hűségüket megőrizve, hunytak el, nyomban feltámadásuk után megtudták, hogy a völegény visszatért és eljött, hogy őket ígéretéhez híven magához vegye. Ez részükre nagy öröm idejét jelentette. A hívek a földön ezt a tényt valamivel később tudták meg. A nemzet vagy a királyság 1914-ben született meg, amit a „fiú gyermek" születése példáz. Erről az időről és Sátánnak a mennyből történt kivetéséről olvassuk: „Örvendjetek egek és akik azokban laktok." (Jelenések 12 : 12) Miért e nagy örvendezés? Azért, mivel Jehova neve igazolásának ideje eljött. A királyság immár megkezdődött, Sátán a mennyből kivettetett és a völegény menyasszonyának az összegyűjtésével foglalatoskodott. Ezt azok a hű

FEL

tanítványok, akikhez szavait intézte és a többiek, akik hasonlóképpen teljes hűségben hunytak el, nem 1914-ben tudták meg, hanem 1918-ban, amidőn a halálból feltámasztattak; a földön a hívek azonban, amint a tények mutatják, csakis 1918 után egy bizonyos idő multával tudták meg. Ha visszapillantunk, most világosan és tisztán láthatjuk, hogy világosságát az Úr fokozatosan sugároztatta a földön lévő hű maradékának értelmébe; ez a világosság okozza az ő örömüket. Az ő örömük akkor kezdődött, amidőn először vették észre, hogy az Úr eljött Jehova templomához, hogy azokat, akiket híveknek talált, begyűjtötte templomába és az igazság palástja alá vette. Isten prófétája az öröm ezen idejét a következőkben jelezte előre: „Örvendezvén örvendezek az Úrban, örüljön lelkem az én Istenemben; mert az üdvnek ruháival öltöztetett fel engem, az igazság palástjával vett engem körül, mint vőlegény, aki pap módon ékesíti fel magát és mint menyasszony, aki felrakja ékességeit." (Ésaiás 61 : 10) A vőlegény — teljes dicsőségébe és szépségébe öltözve —, akkor a templomba jött és azokat, akik híveknek bizonyultak, az igazság palástja alá vette; ennek következtében s mivel ezenkívül a menyegzői ruha is rajtuk volt, e hívek mint Jehova felkentjei tétettek felismerhetőkké és ez nekik az öröm ideje. A vőlegény és a menyasszony-osztály együtt érzik ezt az örömet, melyet a szőllő termésének az Atya országában való „új" élvezése példáz.

[22] Ez pontosan megegyezik a talentumokról szóló prófétai hasonlat teljesülésével, melyben az Úr kimutatja, hogy „javait", illetve királyságának érdekeit azokra bízta, akik az ő szövetségesei a királyságra nézve. E hasonlatnak akkor kell beteljesülnie, amidőn az Úr Jézus megjelenik Jehova templomában, hogy ítélkezzék s amidőn szolgáival elszámol. Azok, akiket híveknek talál, felvilágosíttatnak e tényről és ezeknek mondja: „Jól van jó és hű szolgám! kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te urad örömébe!" (Máté 25 : 21) Ez az Úr közvetlen meghívását képezi a „hű szolgához", hogy vegyen részt vele az ő örömében; és ezt az örömet példázza az, hogy a szőlő termését ujan issza az ő Attyának országában. Azon körülmény által, hogy így szól: „Menj be a te uradnak örömébe!" — az Úr arra mutat reá, hogy ő is az öröm e borából iszik. Mi képezi e rendkívüli örömet? Ez az öröm azon tényből fakad, hogy Krisztus Jézusra nézve eljött a Felséges nevének igazolására kitűzött idő. Miután ő a mennybe szállott, Jehova megparancsolta neki, várja meg ama kitűzött boldog napot. (110-ik zsoltár 1; Zsidók 10 : 13) Jézus az azóta eltelt évszázadokon keresztül ezt az örvendetes időt várta, amidőn Jehova Isten felépíti országát és őt kiküldi, hogy uralkodjék. Krisztus számára ez az öröm 1914-ben kezdődött, amidőn kiküldetett, hogy ellenségei között uralkodjék; s amidőn 1918-ban hozzáfogott hű követőinek magához való gyűjtéséhez, mindezeket meghívta, hogy vegyenek részt az ő örömében vagy hogy a királyság új borát igyák. (110-ik zsoltár 2) Az Úr Jézus számára az „ama nap"-nak nevezett korszak 1914-ben kezdődött, amikor Jehova őt trónjára emelte és kiküldötte az ellenség leverésére. A testtagokra nézve „ama nap" azonban 1918-ban kezdődött, amidőn az Úr hozzáfogott, hogy őket Jehova templomába begyűjtse. A híveknél a földön az Úr öröme, melyet a szőllő termésének ivása példáz, akkor kezdődött, amidőn begyűjtettek a templomba és erről a tényről felvilágosíttattak és ezenkívül még azt is felismerték, hogy Isten legfontosabb szándékát nevének igazolása képezi országa által; s hogy azokat, akik tisztaságukat előtte megőrzik, fogja felhasználni szándékának végrehajtására, hogy nevének igazolásában részt vegyenek.

[23] A poharat Jehova az Úr Jézus Krisztus számára készítette és Jézus meghívta az ő tanítványait is, hogy osszák meg vele poharát. (Máté 20: 22, 23) Hogy a pohár Istennek a felkentekre vonatkozó szándékát, — mely a szenvedéseket és az örömet is magában foglalja — példázza, véglegesen be van bizonyítva az apostol kijelentése által, aki Krisztus Jézusról a következőket írja: „Aki a gyalázatra nem tekintve, az előtte álló örömre való tekintettel a keresztet elviselte és Isten trónjának jobbjára ült." E szövegből kétségtelenül azt kell következtetni, amit más szövegek is támogatnak, hogy az Úr öröme eljövendő volt és ezen örömbe akkor lépett be, amidőn 1914-ben trónjára emeltetett. Először a szenvedések érték, azután az öröm, amit mind a pohár jelképezett; így van ez azokkal is, akik megosztják vele királyságát.

FEL

[24] Krisztus követői az Úr Jézus Krisztusnak Jehova templomához való eljövetele előtt nem hirdethettek mást, mint az ő halálát. Ő mint bűnös halt meg, hogy a világ bűnét eltörölje; hű követői szemük előtt tartották, hogy csakis az ő halála által részesülhet bárki is életben. Habár tudták, hogy a halálból feltámadt és a mennybe szállott, mindazáltal távol volt tőlük és ez részükre inkább a szomorúság, mint az öröm ideje volt. Hitben tekintettek második megjelenésére és ez volt az előttük levő öröm. Miután azonban az egyházban megjelent és a híveket templomába vette, utóbbiak ezt felismerték, részükre, azaz a hívek részére eljött az előttük álló öröm ideje, hogy azt megtapasztalják. Amidőn így beléptek az Úr örömébe, vele isszák az új bort az ő országában. Nem kell-e ezután a híveknek a földön az Úr halálára emlékezni vagy az Úr halálát hirdetni? Természetesen ezt továbbra is meg kell tenniök, mert mindig szem előtt kell tartaniuk, hogy csak az ő szenvedése és halála tette lehetségessé az ő számukra, hogy Isten királyságának tagjaivá lehessenek. (Péter I. 3 : 18) Azon tény, hogy az apostol így szól: „És amikor e kenyeret eszitek és e poharat isszátok, az Úr halálát hirdessétek, amig visszatér", szükségképpen nem azt jelenti, hogy az ő visszatérése után többé nem fogják hirdetni az ő halálát, hanem csupán azt, hogy addig nem fognak belépni az ő örömébe és nem ihatják a királyság új borát. Addig (t. i. visszatéréséig) az ő halálát — és nem mást — kell hirdetniök; de attól kezdve (visszatérése után) az ő halálára is emlékezvén, be kell lépniök az ő örömébe.

[25] Az Úr felkentjei tehát kétségtelenül csak akkor viselik magukat helyesen, ha a meghatározott időben minden évben megtartják az emlékünnepet, mégpedig örömmel és nem szomorúsággal. E felkentek örvendenek annak, hogy az Úr Jézus megtöretett és vére kiomlott s az ő meghívása és Isten kegye következtében megoszthatják az ő szenvedéseit és halálát is. Örvendenek, mivel tudják, hogy másképp nem nyerhetnek életet, nem lehetnek királyságának alkatelemei és nem vehetnek részt Jehova nevének igazolásában, mely utóbbi az ő legnagyobb örömüket jelenti. A felkentek most azért utasíttatnak az emlékünnep megtartására, hogy az Úr Jézus szenvedéseire, halálára és arra az értékre gondoljanak, melyet az ő halála nyujt az emberiségnek és szem előtt tartsák, hogy a hívek, ha vele szenvednek, bemennek az ő örömébe s ha híven kitartanak, együtt is uralkodnak vele. „Igaz beszéd ez. Mert ha vele együtt meghaltunk, vele együtt fogunk élni is. Ha tűrünk, vele együtt fogunk uralkodni is: ha megtagadjuk, ő is megtagad minket." Timotheus II. 2:11, 12.

Hálaadás

[26] A kereszténység majdnem minden országában egy bizonyos napot tűztek ki „a zsenge-kalász"- vagy „aratás" ünnepéül. Miért kellene Isten felkentjeinek egy ily napon ünnepelni? Ezt az ünnepet oly emberek állapították meg, akik Sátán fennhatósága alatt állanak; és azok a szokások, melyeket ezzel kapcsolatban üznek, képmutató szokások. Isten országa eljött. Az Úr népének most minden nap az öröm és a hálaadás napja. Ha valaki jónak látja, hogy külön hálaadó napot (ünnepnapot) tartson, erre az Úrvacsora-ünnepe a legmegfelelőbb. Az Úrvacsora helyes időpontja 1932-ben március 20-ikán este 6-órára esik. Ha Istennek most a földön élő népe jónak látja, ezt a napot tegye most a Jehovának szóló hálaadás ünnepévé és mostantól kezdve így nevezze és ünnepelje meg. A nap bibliai időszámítás szerint este 6 órakor kezdődik. Az emlékvacsorát tehát este hat-óra után kell tartani és az ettől az órától számított 24-órás napot a Jehovának szóló hálaadás ünnepnapjaként kell tekinteni: nevezetesen az öröm és hálaadás idejeként, mivel Isten országa és a Jehova nevének igazolására szóló idő eljött. E nap egyuttal egy rendkívüli munka kezdetének idejét is jelentse, melyet „Nemzetközi hálaadás bizonyságtevésnapjának" nevezünk. A bizonyságtevés 1932 március 20-án kezdődik és 1932 március 27-ig tart. Ezt Isten népe mint az öröm- és hálaadás ünnepét fogja megtartani az Úrnak, főképpen azon kiváltságunkra való gondolattal, hogy az új bort Urunkkal együtt élvezhetjük Atyánk országában és mint Jehova tanui bizonyságot tehetünk az ő nevéről. — Máté 26 : 29.

A királyságról szóló bizonyságtevés

[27] Semmivel sem lehet megindokolni, hogy Isten népe miért kellene oly ünnepnapokon ünnepeljen, melyeket e világ szervezetei tűztek ki és álla-

FEL

pítottak meg. Isten előképi népe évente két ünnepet tartott: az egyiket tavaszkor, a másikat ősszel. Ezek az ünnepek „Jehovának voltak szentelve". (Lásd Esdrás 6 : 19—22; Nehemiás 8 : 1—3, 9—12, 14—18) Miért ne mondana Isten népe különösen az évnek e két öröm napján hálát Jehova Istennek? „Az Úr (Jehova) öröme a ti erőtök." Az Úr most közölte velünk igéjének értelmét és kegyesen folytatja táplálásunkat a „minket megillető eledellel". (Nehemiás 8.: 10, 12; Példb. 30 : 8) A királyság eljött és felépülése folyik, a mi feladatunk az, hogy Jehova Istent dicsőítsük és magasztaljuk s mint az ő tanui bizonyságot tegyünk az ő nevéről. (Ésaiás 12 : 3—6; 43 : 10—12) Éppen ezért az október 1-től 9-ig tartó időt a „Királyságról szóló bizonyságtevés idejének" nevezzük. Isten népének csoportjai mindenütt tartsanak az ezt megelőző péntek este szolgálati értekezletet és az arra következő kilenc napot szenteljék a szolgálat munkájának. Ez az idő így az örömteli hálaadás, dícséret és Jehováról szóló bizonyságtevés ideje-, a királyság fejlődő munkájának ünnepe lesz. Ebben az időben lehetőleg Jehova minden tanuja vegyen részt a bizonyságtevés munkájában, dicsőítse Jehovát és királyságát, mindazokkal közölve a királyság gyümölcseit, akik azt kívánják.

Bereai kérdések

1. Magyarázd meg a Jézusra, mint „Isten bárányára" vonatkozó utalást!
2. Miért volt fontos, hogy Mózes a pászkára vonatkozó minden utasítást részletesen végrehajtott?
3. Magyarázd meg azon tényeket, a) hogy a zsidók Egyiptomban letelepedtek b) hogy őket az egyiptomiak nagyon elnyomták; c) hogy csodálatosképpen vezettettek ki Egyiptomból!
4, 5. Magyarázd meg Mózes állását e prófétai képben! Mi volt a figyelmeztetés célja? Miért ölettek meg az egiptomi elsőszülöttek, a zsidóké ellenben nem? Mondd el más szavakkal azon utasításokat, melyeket Mózes a pászkára vonatkozó előkészületekre adott!
6, 7. Mondd el, mi történt a pászka éjjelén! Mit jelentett ez a zsidókra és mit Krisztus követőire?
8, 9. Mutasd ki ama jelkép teljesülését! Kik az elsőszülöttek? Mi képezi felelősségüket e tekintetben?
10. Miért tartotta meg Krisztus Jézus Izrael pászkájának jelképi ünnepét? Meg kell-e tartaniok ezt követőinek, miért?
11, 12. Miképp írja le Pál Jézus intézkedését az emlékvacsora beiktatása tekintetében, amely a pászkaünnep helyére kellett lépjen? Kik kell megtartsák a Jézus halálának emlékünnepét? Mikor kell azt megtartsák és miért csak akkor?
13. Magyarázd meg (Szentírás támogatásával), mire gondolt Jézus, amidőn a kenyér megszegésekor így szólott: „Vegyétek, egyétek, ez az én testem!" Mit jelentenek Pálnak a Róma 10 : 10-ben feljegyzett szavai?
14. Magyarázd meg a pohár jelentőségét! Írd körül azon utasításokat, melyeket Jézus a pohárral kapcsolatban adott! Miképp bizonyítja ezt János 6 : 53—56? Kik azok, akik a kenyeret eszik és a poharat ürítik? Miképp és miért? Mily fontos igazság tisztázódik itt?
15. Mily fontos célt szolgált az Úr halála emlékünnepének megtartása?
16—18. Mily fontos bizonyítékot szolgáltatott Jézus halálig tartó hűsége? Mily fontos szándékot szolgált az ő áldozati halála? Magyarázd meg az apostol kijelentésének jelentőségét: „Az Úrnak halálát hirdessétek, amig eljövend!"
19—20. Mutass reá a Máté 26 : 29 teljesülésének idejére! Mily további jelentősége van a pohárnak „ama nap" után?
21, 22. Magyarázd meg, mennyire találóan szimbolizálja a bor „ama nap" örömét is! Mutasd ki, mily tisztán és világosan egyezik ez a talentumokról szóló prófétai hasonlat teljesülésével!
23, 24. Hasonlítsd össze Krisztus követőinek tapasztalatait Krisztus tapasztalataival!; először a szenvedés és a türés, azután pedig az öröm tekintetében.
25. Mi képezi tehát kétségtelenül a helyes viselkedést az emlékvacsora megtartása tekintetében? Mily okból folytatjuk most az emlékvacsora megtartását?
26. Mily jogos következtetést vonhatunk az előzőkre való tekintettel egy hálaadó ünnep idejére, alkalmára és megünneplésére vonatkozólag? Mily kedvező intézkedés történt tehát erre a célra?
27. Továbbá mily hasonló kiváltságot láttunk meg, Jehovának előképi népére vonatkozó intézkedéseiben? Miképpen fogják felhasználni e kiváltságokat Jehova tanui, melyeket ezek az intézkedések nyujtanak nekik?

W. T., 1932 február 15.

Üdvözítönk emlékére

Az Üdvözítő emlékét
Szolgálja ünnepünk,
Melynél minden felkent hív
Kedves vendég nekünk.

Az életnek kenyérje ím'
Jelképes módon ez.
S az értünk ontott drága vér,
Amit e bor jelez.

Ezen pohár emlékeztet,
Hogy minket megvevél
S hogy újra örvendünk hamar
Királyi székednél.

Dicsőséged megosztod majd
Örökre ott velünk,
Ha véled együtt halva meg,
Feltámaszt Istenünk.

FEL

Az Ur eljön templomához

A Kr. u. 1918-ik esztendő az emberiség történetében nagyon fontos dátumot jelent. Ez nemcsupán a véres világháború végét hozta magával, hanem azon sokkal jelentőségteljesebb eseményt is, melyet a szent jövendölés az Úr templomához-jövetelének-, t. i. annak eljövetelének nevez, „akit minden népek óhajtanak".

Fontos tehát tudnunk, mit kell értenünk Isten temploma- és az Úrnak az ő templomához való eljövetele alatt. Pál apostol azon levelében, melyet a Zsidókhoz írt levelének neveznek, a 3 : 5-ben sok évszázadra nyul vissza és így szól: „Mózes is hű volt ugyan az ő egész házában, mint szolga a hirdetendőknek bizonyságára." A következő versben azt mondja az apostol, hogy az Isten fiaiból álló háznak Jézus Krisztus a feje. Az Újtestamentumban Isten temploma csupán egy másik elnevezése a fiak házának. A templom Isten felkentjeiből áll, melynek maga Jézus Krisztus a „főszegletköve", testének hű tagjai pedig a többi „élő kövek". (Efezus 2 : 18—22) Ennek további bizonyitékával Pál apostol Korinthus II. 6 : 16-ban szolgál, ahol a hű korinthusiakhoz így szól: „... Ti az élő Isten temploma vagytok, amint az Isten mondotta: Lakozom bennük és közöttük járok; és leszek nekik Istenük és ők én népem lesznek." A Korinthus I. 3 : 16-ban Pál ugyan e keresztényeknek mondja: „Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok és az Isten lelke lakozik bennetek?" Az Úrnak templomához-jövetele tehát a rendkívüli megértés idejének kezdetét kell jelentse azoknak, akik a templomhoz tartoznak és a tények ezt is bizonyítják.

Isten gyülekezetének menyasszonyi tagjai az Úr Jézusban völegényüknek örvendenek, akinek eljövetelét a menyasszony híven várta. Ezt bizonyítja Jézusnak a tíz szűzről szóló jövendölése, akik közül öt balga, öt pedig okos volt, amennyiben ez utóbbiak olajat töltöttek lámpaedényükbe, amidőn kimentek a völegény elé. (Máté 25 : 1—8) Azon egész idő alatt, amig Krisztus Jézus „az útegyengetés munkáját végezte Jehova előtt", hű és hívő követői örködtek, várták, hogy visszatérjen és őket magához gyűjtse, amit prófétailag előre is jelzett. Már előre örvendtek visszatérésének, mert nekik ő volt az örömük. Ezáltal bizonyulnak ők azon seregnek, amelyről Malakiás próféta beszél s amely Jehova követét várja. Szűzeknek neveztetnek, mivel tiszták és szeplőtlenek és feltétlenül bíznak az Úrban. Isten gyülekezete tiszta, Krisztussal eljegyzett szűzhöz van hasonlítva. Korinthus II. 11 : 2-ben mondja az apostol: „Mert isteni buzgósággal buzgok értetek; hisz eljegyeztelek titeket egy férfiúnak, hogy mint szeplőtlen szüzet állítsalak a Krisztus elé." Ezek „okos szűzek", mivel szorgalmasan törekszenek Isten igéje igazságának megismerésére és követésére. Példb. 13 : 1 mondja: „A bölcs fiú enged attya intésének." Ezek Isten fiainak hívatnak, mivel életüket Istentől nyerték. Gyüjtő nevük a „bölcs és okos szűzek", mivel Isten gyülekezete, Krisztus menyasszonya mint tiszta szűz (szeplőtlen asszony) van ábrázolva.

A lámpa vagy szövétnek Isten igéjét, az igazságot példázza. A 119-ik zsoltár 105-ik versében olvassuk: „Az én lábamnak szövétneke a te igéd és ösvényemnek világossága." „Mert te vagy az én szövétnekem, Uram (Jehova) s az Úr (Jehova) megvilágositja az én sötétségemet." (Sámuel II. 22 : 29; 18-ik zsoltár 29) „... Szövétneket szerzek az én felkentemnek." (132-ik zsoltár 17) Ha most Jézus jövendölését, melyet templomához-jöveteléről és az okos szűzekről mondott, valamint arról, amit akkor tenni kellett ismét figyelembe vesszük, olvassuk a következőket: „Akkor felkelének mindazok a szüzek és elkészíték az ő lámpásaikat." (Máté 25 : 7) A lámpát azért készitik el, hogy fényét tisztábban bocsássa ki, hogy így jobban tudjanak látni. Jézus magyarázata tehát azt jelenti, hogy a hívek vonakodás nélkül még szorgalmasabban kezdik vizsgálni a Szentírást, hogy Isten igéjéről nagyobb világossághoz jussanak. Így tehát az Úrnak templomához jövetelekor azok az okos szüzek, akik a templomi állapotba felvétetnek, felvilágositttatnak és Isten igéjének jobb megértéséhez jutnak.

Jézus három és fél évvel az ő felkenetése- és Isten országáról szóló prédikálásának megkezdése után bevonult Jeruzsálembe, ott királyul ajánlótta magát és haladék nélkül elment a templomba vagy Isten házába Jeruzsálembe és azt megtisztította. Felkentjét Jehova 1914-ben trónjára emelte és ezzel Krisztus Jézus ebben az időben öltötte fel királyi tekintélyét. Három és fél évvel később,

FEL

tehát 1918-ban, az Úr eljött templomához, amely Isten temploma. Az Úrnak az ő templomához való eljövetelével összefüggő egyik feladatot — amint Malakiás próféta mondja — Isten akaratának a templom osztály tagjaival való világos közlése képezte és képezi. Ez fogja a jövendölések jobb megértésének kezdetét jelenteni, mivel Isten ideje erre eljött.

Ismételten Malakiásnak a harmadik fejezetben közölt erre vonatkozó jövendölésére visszatérve, figyeljük meg, a harmadik vers így szól: „És ül mint ötvös vagy ezüsttisztogató és megtisztítja Lévi fiait és fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt; és igazsággal visznek ételáldozatot az Úrnak (Jehovának)." A Szentírásban az ezüst az igazságot jelképezi; eszerint a szöveg arról szól, hogy az Úr az ő templomához való visszatérése után megtisztítja az igazságot, más szóval, a templom osztály tagjait az igazságnak világosabb meglátásában fogja részesíteni. Ez azon reményre jogosít fel, hogy Krisztus igaz követői 1918 után az igazság meglátásában a tisztulás állandó fokozódását állapíthatják meg és az igazsag jobb megértését mint bármikor, főképpen a jövendölések tekintetében. A tények azt bizonyítják, hogy éppen ez következett be, mégpedig mint a jövendölések beteljesedése. A templom-osztály először azt tanulta meg, hogy az Úr eljövetele nem azt célozta, hogy mindenkit a mennybe vegyen; később aztán Isten szándékát még jobban megértette és megtudta, hogy az Úr még egy bizonyos munkát tartogat a templom-osztály földön tartozkodó tagjai részére, mielőtt azokat a mennybe venné. Az Úrnak templomához való eljövetele tehát a jövendölések megértésének kezdeti idejét jelenti.

Izrael papjai a léviták közül vétettek, amiben prófétai jelentőség rejlett a jövőre abban az értelemben, hogy a „királyi papság" az Istennek szenteltek seregéből kell vétessék. (Péter I. 2 : 9, 10) Malakiás ama jövendölése, hogy Jézus, miután templomához eljött, „Lévi fiait fogja megtisztítani, mint az aranyat és ezüstöt", azt jelezte előre, hogy az Úr, amidőn templomához eljön, elszámolásra fogja szólítani azokat, akik áldozati szövetséget kötöttek és meg fogja őket tisztítani, hogy a hívek kitünjenek; hogy aztán ezek Isten szándékába világos bepillantást nyerjenek és Isten akaratát örömmel teljesítsék. Észre kellene tehát venni, hogy az igaz követőik és hívek 1918 után, amidőn a tisztítási müvelet megkezdődött, Isten ígéjét világosan megértik, azok ellenben, akik nem kerültek ki győztesekként, nem is ismerik világosan Isten ígéjét. A látható tények ki is mutatják, hogy ez 1918 óta pontosan így történt. Némelyek megbotránkoztak és elszakadtak az Úrtól és az ő munkájától. Mások próbákban gazdag tapasztalatok után a jövendöléseknek és Isten szándékának világosabb meglátását nyerték, aminek nagyon örvendtek. Isten felkent népe csak 1918 után értette meg és kezdte megbecsülni az „igazság palástjának" és az „üdv ruhái" jelentőségének értékét.

Isten Ésaiás próféta útján a 61. fejezet 10. versében mondotta a következőket: „Örvendezvén, örvendezek az Úrban (Jehovában); örüljön lelkem az én Istenemben; mert az üdvnek ruháival öltöztetett fel engem, az igazság palástjával vett engem körül, mint völegény, aki pap módon ékíti fel magát és mint menyasszony, aki felrakja ékességeit." Az okos szüzek osztálya 1918 után kezdte felismerni, hogy az igazság palástja Jehova jóakaratú jóváhagyását jelenti s hogy az „üdv ruhái" azon hívek ismertető jele, akik kedvesek Isten előtt és őszintén törekszenek akaratának teljesítésére. Ennek felismerésében nagy örömük kezdett telni és azok, akik megmaradtak az igazság palástja alatt, ki is tartottak az örömben. Ezután kezdtek a többi jövendölések közül is többek feltárulni a felkentek előtt és abban az arányban, amelyben látásuk e jövendölések tekintetében tisztultabb lett, az Úrban való örömük is meggyarapodott.

További megerősítő bizonyítékot a nagy próféta, Krisztus Jézus nagy jövendölésében bírunk, melyet a világ végéről és azt követőleg mondott: „E világnak országai a mi Urunkéi és az ő Krisztusáé lettek." (Jelenések 11 : 15) Ez pontosan megfelel az Isten prófétája utján a 2-ik zsoltár 6-ban közölt kijelentésnek, mely arról szól, hogy Jehova Isten, fiát trónra emeli. Ebben az összefüggésben jövendölte továbbá Jézus: „És a nemzetek megharagudtak és eljött a te haragod."

FEL

(Jelenések 11 : 17, 18) A nemzetek 1914-ben haragudtak meg; a világháború megkezdődött, négy évig tartott és 1918-ban szünt meg. E világháború a kísérő jelenségeivel pontosan Jézusnak a Máté 24 : 7—10-ben feljegyzett jövendölését teljesítette be. Azután 1918-ban az Úr eljött templomához. Akkor teljesült be a Jelenések 11 : 19-ben közölt jövendöles: „És megnyilatkozék (megérthetővé vált) az Isten temploma a mennyben és megláttaték szövetségének ládája az ő templomában; és lőnek villámlások és szózatok és menydörgések és földindulás és nagy jégeső."

Isten temploma ezzel megnyíttatott a templomosztály hű tagjai előtt, akik ennek következtében a mennyei dolgok jobb megértéséhez juthattak. A templom osztály tagjai ettől az időtől kezdve a jövendölések oly jó megértésében részesültek, mint soha azelőtt, mert ez az idő jelezte azon idő kezdetét, melyet Isten ily ismeret megnyerésére kitűzött. Amint azt maga az Úr mondja, a villámlások" Isten igazságának sugarait példázzák; s amily mértékben a templom osztály felvilágosult, nyertek világosabb betekintést az Úr szándékába annak tagjai, főképpen a jövendölések tekintetében. Ezt példázza az Úr epiphaniája, azaz az ő jelenléte és fokozottabb világosságban való előragyogása. A fokozottabb világosságban való előragyogás állapotának egészen az apokalypszéig, azaz Isten akaratának az ő országáról- és igazságos kormányzatáról szóló teljes feltárulásáig kell tartania.

W. T., 1931 december 15.

Isten szándéka az emberiség részére

MOST rövid vonásokban Istennek a Bibliában feltárt szándékát akarjuk megtárgyalni. Az ember boldogtalan állapotban van: beteg, szenved és meghal. Mi az oka ennek az állapotnak? Isten a következőket feleli: Ádám vétkezett és igazságosan ítéltetett halálra. Ez akkor történt, mielőtt még gyermekei születtek volna. Leszármazottai mindnyájan tökéletlenségben születtek és tökéletlenségüket Ádámtól örökölték s ezért mindnyájan kárhozat alá kerültek; a kárhozat helytelenített, elvetett állapotot jelent. „Annakokáért miképpen egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál, és akképpen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vétkeztek." (Róma 5 : 12) „Igazságtalanságban születtem és bűnben melengetett az anyám." — 51-ik zsoltár 7.

Miért engedte meg Isten, hogy mindenki bűnben szülessék? Ezt Galata 3 : 22 a következőkben fejezi ki: „De az írás mindent bűn alá rekesztett, hogy az ígéret Jézus Krisztusban való hitben adassék a hívőknek." Tökéletlen atyától természetesen csak tökéletlen gyermek születhetik. Végházározatában Isten a maga bölcsességében és szeretetében gondoskodott az ember megváltásáról, a váltságdíj pedig megfelelő értékkel bír az egész emberiség részére. Pál apostol ezt Róma 5 : 18, 19-ben a következő szavakkal fejezi ki: „Bizonyára azért, miképpen egynek bűnesete által minden emberre elhatott a kárhozat: azonképpen egynek igazsága által minden emberre elhatott az élet megigazulása."

Az életre szóló megigazulás Isten ajándéka. Ajándékozás esetén erről a megajándékozottat előbb értesíteni kell, mert máskülönben senki sem fogadhat el valamily ajándékot, ha nem tud róla, hogy az felajánltatott neki. Isten elrendelte, hogy értelmes teremtményei arról tudomást nyerjenek. Ennek közlését legalább három különböző módon tárja eléjük: 1.) előírások által; előírások (rendeletek) alatt azokat a parancsokat kell értenünk, melyek tekintély alapján szabályozzák a magaviseletet, más szóval: ez Isten akaratát jelenti, mely az ő ígéjében, a Bibliában van közölve; 2.) példák utján, melyek későbbi eseményeknek felelnek meg, vagy azokhoz hasonlítanak; más szóval: a már megtárgyalt árnyékok vagy jelképek utján, melyeknek alakításához emberek is igénybe vétettek, hogy így más emberekbe bizonyos leckéket vessenek bele.

Tanfolyamát az Úr hosszú időszakra terjesztette ki; és most, mivel a korszak végére jutottunk, Isten nagyobb világosságot árasztott ígéjére és a jelenlegi eseményekre, hogy azok, akik akarják, szándékának gyakorlati megvalósulását (hatását) meg is ismerhessék. (Korinthus I. 10 :

FEL

11) Most ez okból lehet sok oly dolgot megérteni az írásból, amit azelőtt nem lehetett megérteni. A kutató a legmélységesebb érdeklődéssel szemléli a mindenható Isten fenséges lépteit, amint nagy elhatározását feltárja, amely annak kiválasztását munkálja, aki az emberiséget meg kell szabadítsa. Annak megfigyelése is érdekes, miképpen törekszik Sátán Isten szándékának elgáncsolására.

Annak első világos bizonyítékát, hogy Isten hozzá fogott az ember megváltásáról és megmentéséről szóló elhatározásának végrehajtásához, az Ábrahámnak tett ígéretében találjuk: „A te magodban áldatnak meg a föld minden nemzetségei." Ez az ígéret azt kell jelentse, hogy Isten elhatározta az emberiség tehetetlenségének elhárítását az útból és azt, hogy az embereket, ha engedelmeskednek, elvezeti azon boldog állapotba, melyet Ádám az édeni tragédia bekövetkezése előtt élvezett. E megígért áldásnak a „mag" utján kell jönnie, a „mag" pedig ki kell fejlődjön és nyilvánuljon, mielőtt az áldás megkezdődhetnék. Ki ez a mag? E kérdésre az apostol válaszol: „Az ígéretek pedig Ábrahámnak adattak és az ő magvának. Nem mondja: és a magvaknak, mint sokról, hanem mint egyről. És a te magodnak, aki a Krisztus." — Galata 3 : 16.

„Krisztus" „felkentet" jelent. A felkent olyan, aki tekintéllyel van felruházva bizonyos feladatok végzésére. Ebből arra kell következtetnünk, hogy Isten fel fog hatalmazni valakit, hogy az emberiségnek az általa ígért áldásokat elhozza. A Messiás ugyanazt jelenti, amit Krisztus. A zsidók sokáig várták a messiást és az ő közvetítésével származó áldásokat. Isten jelképi népe az egyiptomi szolgaságban a Sátán- és az ő szervezetében fogságban levő egész emberiséget példázza. Mózes a népet kiszabadította az igazságtalan fáraó kezéből és így képletben Krisztust, a Messiást árnyékolta elő, aki az egész emberiséget ki fogja szabadítani Sátán- és az ő gonosz intézményeinek hatalmából. Mózes megmondotta, hogy ő a nagy szabadítót vagy Messiást jelképezi; hogy eljövetelekor ez tekintéllyel lesz felruházva, hogy Isten nevében beszéljen s a nép kell engedelmeskedjék, hogy az ígért áldásokat megnyerje. Mózes tudtul adta a népnek, hogy Isten a következőket mondotta neki:

„Prófétát támasztok nékik az ő attyokfiai közül, olyat, mint te; és az én ígéimet adom annak szájába és megmond nekik mindent, amit parancsolok neki. És ha valaki nem hallgat az én ígéimre, amelyeket az én nevemben szól, én megkeresem azon." — Mózes V. 18 : 18, 19.

Jákób éppen halála előtt mondott egy jövendölést halálos ágyán, mely arra mutatott reá, hogy a szabadítónak Júda házából kell jönnie. (Mózes I. 49 : 10) Dávid Júda házából származott. Ő Izrael királyává kenetett. Neve szeretettet jelent. Ő ama hatalmast jelképezte, aki az emberiség szabadítója lesz. Dávidról olvassuk, hogy ő Isten szíve szerinti ember volt. (Apcsel. 13 : 22; Sámuel I. 13 : 14) Miképp lehetett Dávid Isten szíve szerint való ember, holott Uriás ellen bűnt követett el? Isten őt ezért a bűntényéért megbüntette. Ő azonban annyiban volt Isten szíve szerint való ember, amennyiben sose tért el Istentől idegen istenek szolgálatára. Dávidot az Ördög nem tudta bálványok imádására bírni. Dávid mindig ragaszkodott és hű volt Jehovához. Nem alkudott meg Sátán igazságtalan szervezetével az Úr igaz ügyének hátrányára. Itt megjegyezzük, hogy az előképben Dávid ezenkívül azon osztályt is példázza, melyet az Úr elismerésében részesít. Aki közvetve vagy közvetlenül eltér az igaz Isten imádásától és tanácsával vagy támogatásával az Ördög szervezetének valamely részét támogatja, sose nyerheti meg az Úr elismerését és nem is fogadható el a királyság tagjául. Csak az, aki abszolut hű az Úrhoz, nyeri meg az Úristen elismerését.

Sátán minden rendelkezésére álló eszközt felhasznált Dávid elpusztítására; Isten azonban ebben megakadályozta. Pl. Sámuel II. 5 : 17—20-ban olvassuk: „Mikor pedig a filiszteusok meghallották, hogy királlyá kenték Dávidot Izraelen; felkelének mind a filiszteusok, hogy Dávidot megkeressék; melyet megértvén Dávid, alámene az erősségbe. A filiszteusok pedig elérkezének és elszéledének a Réfaim völgyében. Megkérdé azért Dávid az Urat (Jehova) ilyen szóval: Elmenjeké a filiszteusok ellen? Kezembe adod-é őket? Felele az Úr (Jehova) Dávidnak: Menj el, mert kétség nélkül kezedbe adom a filiszteusokat. Elérkezék azért Dávid Baál Perázimba és megveré ott őket Dávid és monda: Szétszorta az Úr (Jehova)

FEL

ellenségeimet előttem, mint a víz szokott eloszlani; azért nevezé azt a helyet Baál Perázimnak."

Isten Dávidot segítette győzelemhez azon nemzetek felett, akik ellenségei voltak Izraelnek s akik Dávidnak is személyes ellenségei voltak. Ezért olvassuk Sámuel II. 22 : 1—37-ben: „Dávid pedig ezt az éneket mondotta az Úrnak azon a napon, mikor az Úr megszabadítá őt minden ellenségeinek kezéből . . . : . . . Szűkségemben az Urat (Jehova) hívtam s az én Istenemhez kiáltottam: És meghallá lákóhelyéről szavamat s kiáltásom eljutott füleibe . . . Hatalmas ellenségimtől megszabadított engem; gyülölőimtől, kik hatalmasabbak valának nálam. Előmet vették nyomorúságom napján, de az Úr (Jehova) gyámolom volt nékem. Tágas helyre vitt ki engem, kiragadott, mert jóakaróm nékem. Az Úr megfizetett nékem igazságom szerint. Kezeimnek tisztasága szerint fizetett meg nékem. Mert megőriztem az Úrnak utait s gonoszul nem szakadtam el Istenemtől. Mert ítéletei mind előttem vannak s rendeléseitől nem távoztam el. Tökéletes voltam előtte s őrizkedtem rosszaságomtól. Ezért megfizet nékem az Úr (Jehova) igazságom szerint, szemei előtt való tisztaságom szerint. Az irgalmashoz irgalmas vagy, a tökéletes vitézhez tökéletes vagy. A tisztához tiszta vagy, a visszáshoz visszás vagy. Segítesz a nyomorult népen, szemeiddel pedig megalázod a felfuvalkodottakat. Mert te vagy az én szövétnekem, Uram (Jehova), s az Úr (Jehova) világosítja az én sötétségemet. Mert veled harci seregen is átfutok, az én Istenemmel kőfalon is átugrom. Az Istennek útja tökéletes; az Úrnak beszéde tiszta; paizsa ő mindeneknek, akik őbenne bíznak. Mert kicsoda volna Isten az Úron (Jehova) kívül? s kicsoda kőszikla a mi Istenünkön kívül? Isten az én erős kőváram. Ki vezérli az igaz útját, Lábait olyanná teszi, mint a szarvasé s magas helyekre állít engem. Kezeimet harcra tanítja, hogy az ércív karjaim által törik el. Idvességednek paizsát adtad nekem s kegyelmed naggyá tett engem. Lépéseimet kiszélesítetted alattam és bokáim meg nem tántorodtak."

Jehova megígérte, hogy az eljövendő szabadító Dávid házából fog származni, ezért kell azt remélnünk, hogy az, akinek a szabadítóvá kell lennie, Dávid házából való. E reménységgel teljes összhangban olvassuk a 132-ik zsoltár 11, 12-ben: „Hűséget esküdött az Úr (Jehova) Dávidnak, nem tér el attól: Ágyékod gyümölcsét ültetem székedbe; ha megtartják fiaid szövetségemet és bizonyságomat, amelyekre megtanítottam őket, fiaid is mindörökké székedben ülnek."

Ekképpen a szent könyv, a Biblia legkorábbi feljegyzéseiből vitathatatlanul kiviláglik, hogy Jehovának már a bűn és a gonoszság legelső jelenségétől kezdve fenséges szándékát képezte, hogy ezen a földön egy dicső királyságot, t. i. egy tökéletes és mindenható kormányzatot fog felépíteni, egyszülött fiát téve annak királyául; hogy ez a királyság fogja mindazon tévedésektől és elferdítésektől megtisztítani Jehova nevét, melyeket a nagy kísértő Jehova szent nevére zudított; hogy az emberiséget összes ellenségeitől meg fogja szabadítani és az Istennel való harmoniába és az Isten fiainak dicső szabadságába fogja visszaállítani a földön.

W. T., 1931 december 15.

Érdekes levél

Valóban jó az Úr!

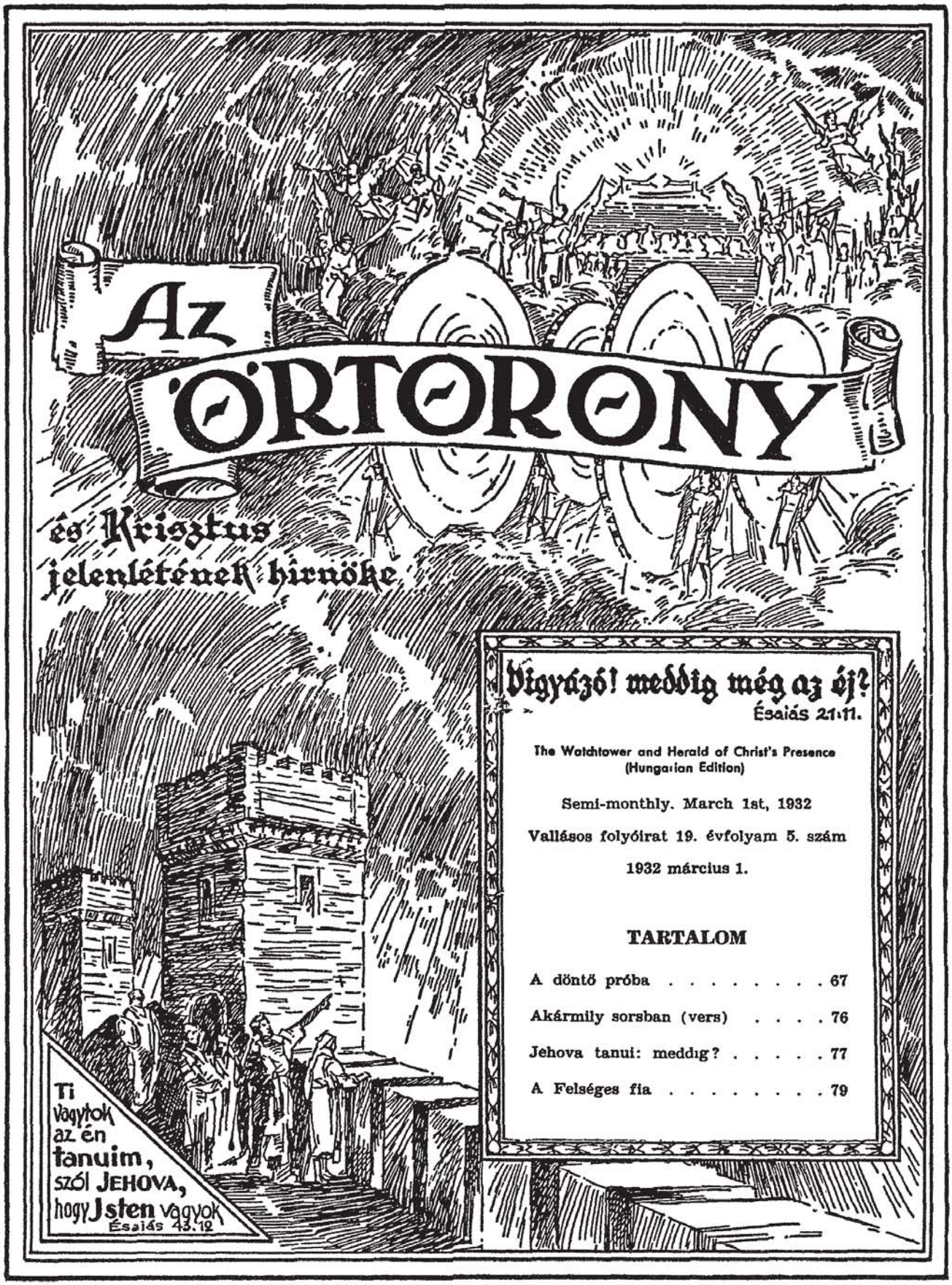
Kedves Rutherford testvér!

A „világosság"- könyveket (angolban) olvastam és áttanulmányoztam; köszönöm mennyei Atyámnak, hogy abban minden szóval megegyezek; indíttatva érzem magam, hogy megírjam neked, hogy naponként hálát adok Istennek, hogy veled ezeket a könyveket megíratta. Teljesen meg vagyok győződve arról, hogy ez az Úré és nem emberek munkája. Ily gondolatokkal ember nem rendelkezhetik, csakis, ha Isten ihleti őt egy könyv oly világos megírására, hogy az ember az olvasás alatt csak amúgy nyeli a sorokat.

Valóban, kedves testvér, az Úr nagyon jó! Megelégíti az éhezőket és alkalmas időben rendel táplálékot, hogy az Úr örömével üdíttessenek fel, mely most az ő erejük s hogy a hit jó harcát Isten nevének dicsőségére meg tudják harcolni. E gondolatokkal Pittenger nőtestvér is egyetért; hidd el, kedves testvér, mi naponként megemlékezünk rólad a kegyelem királyiszéke előtt.

Lewis Pittenger

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?

Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semi-monthly. March 1st, 1932

Vallásos folyóirat 19. évfolyam 5. szám

1932 március 1.

TARTALOM

A döntő próba 67

Akármily sorsban (vers) 76

Jehova tanui: meddig? 77

A Felséges fia 79

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik félhavonként
A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása
Wachtturmstreet 1—19, Magdeburg, Germany.
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár

„És minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége." — Esaiás 54 : 13; angol-fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója: a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében minden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett, és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni lényt támasztotta fel, vette fel a mennybe, minden lény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője, gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehovaisten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék, és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten király, Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása, és a földön az Igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyreállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése

E folyóirat az embert Jehovaistennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozásra képesít, és tanítókról is gondoskodik oly személyek vagy csoportok részére, akik őszintén foglalkoznak a Biblia tanulmányozásával. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel síkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt lesz felépítve. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba, és személyes érdekű ügyeket nem közöl.

Előfizetési ára:
Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent
Csehszlovákiában: egy évre 25 Kč., félévre 12 Kč.
Magyarországon: egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.

Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Csehszlovákiában: Brno, Hybešova 30.

(E folóyirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Nemzetközi hálaadó-bizonyságtevőnapok

Amint már az Úrvacsoráról szóló cikkben részletezve lett, a március 20-tól 27-ig terjedő napokat Isten népe az egész földön az Úr tiszteletére mint öröm- és hálaadóünnepet fogja megünnepelni, amennyiben e napokon különösen szemelőtt tartja azon nagy kiváltságát, hogy Jehova tanuja legyen és az ő nagy nevéről bizonyságot tegyen. Ebben az időben az északi félgömbön tavasz, a déli félgömbön pedig ősz van, ami a bizonyságtevésre nézve különösen kedvező lesz. Az 1931-ben megtartott nemzetközi-*meglepetéshét alkalmával Isten felkentjei örömteljes* napokat éltek át a bizonyságtevésben és hatalmas bizonyság tétetett, noha északon nagy hőség és délen nagy hideg volt.

Mivel az évenként megismétlődő hálaadó-bizonyságtevőnapokra egy kedvezőbb évszak lett választva, elvárjuk, hogy 1932-ben ezeken a napokon még sokkal nagyobb bizonyság lesz téve. Ha minden felkent különös erőfeszítéseket tesz arra, hogy minden rendelkezésére álló idejét és erejét a házról-házra való bizonyságtevőszolgálatra fordítson, akkor ezen az egy héten milliókat lehet Jehovának a kereszténységre szakadó küszöbön álló ítéletéről felvilágosítani. Mily örömünnep fog az lenni!

Az Úrvacsora ideje 1932-ben

Az Úrvacsora ideje ebben az évben vasárnapra, március 20-án este 9 óra utánra esik. Egy az Úrvacsoráról szóló részletes magyarázat már az Őrtorony mult számában megjelent. Az emlékünnep ideje kellő időben előre lett közölve, úgyhogy a testvérek mindenhol előkészülhetnek. Mint eddig is, szeretnénk, ha a résztvevők számáról értesítést küldenétek. Azért a csehszlovákiai és magyarországi egyes csoportok titkárait kérjük, hogy ezen értesítést a magdeburgi hivatalhoz küldjék be. Az Egyesült-Államokban lévő csoportok jelentéseiket természetesen Brooklynba, más országokban lévők pedig azokhoz a hivatalokhoz küldjék be, amelyhez tartoznak.

Wachtturm-Druckerei, Magdeburg. Csehszlovakiában felelős: Anton Gleissner, Brno-Juliánov, Hybešova 30.

FEL

AZ ŐRTORONY
ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

19. évfolyam | Magdeburg — Március 1 — Brooklyn | 5. szám

A döntő próba

„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből." — Máté 22 : 37.

JEHOVA arra tanítja intelligens teremtményeit, hogy szeretniök kell őt, ha élni akarnak. Ő a törvényszabó és életadó. Életet ád azoknak, akik készségesen követik parancsait. Amidőn Isten Izraelt választotta népéül és nemzetéül, az ő legfőbb parancsát adta neki: „Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből. És ez ígék, amelyeket e mai napon parancsolok néked, legyenek a te szívedben. És gyakoroljad ezekben a te fiaidat és szólj ezekről, mikor a te házadban ülsz, vagy mikor úton jársz és mikor lefekszel és mikor felkelsz. És kösd azokat a te kezedre jegyül és legyenek homlokkötőül a te szemeid között. És írd fel azokat a te házadnak ajtófeleire és a te kapuidra." — Mózes V. 6 : 5—9.

² Jehova Isten e parancs nagy fontosságát különösen hangsulyozza. Ezt a parancsot Jézus is különösen kiemelte, amidőn így szólott: „Ez az első nagy parancsolat." „Ezt cselekedd és élsz." — Lukács 10 : 28.

³ Isten törvénye oly kevésbé változik, mint ömaga és mindazon intelligens teremtményeire vonatkozással bir, akik életet nyernek. (Malakiás 3 : 6) Az elsősorban a zsidóknak hirdetett törvény ugyanoly hatállyal vonatkozik mindazokra, akik Jehovával — akaratának teljesítésére — szövetségben vannak. Az írásban hivatalosan ki van jelentve, hogy az (a törvény) főképpen azon keresztények hasznára iratott, akik a világ végén fognak a földön élni; ez tehát azt jelenti, hogy abban az időben a keresztények Isten törvénye jelentőségének jobb megértésében kell részesüljenek. — Róma 15 : 4; Korinthus I. 10 : 11.

⁴ Azok előtt, akik a királyságra szóló szövetségben vannak, most teljes megvilágosítást nyer, hogy azon legfőbb parancs miért adatott. Lucifer, aki egykor nagy és fontos hivatalt nyert, Jehova Isten iránt hiányos szeretetet fejezett ki. Lucifert önzése vezette lázadásához. Akkor intézte Jehova Istenhez ama kihívást, állítson oly embereket elő a földön, akik a megpróbáltatások alatt nem engednek az Ördög befolyásának és nem átkozzák meg Jehova Istent. E nagy megvetés idézte elő a nagy vitakérdést. A nagy vitakérdést vagy a szükséges bizonyítékot Jehova javára csak az emberek Isten, az ő Teremtője iránti tökéletes szeretete szerezheti meg vagy döntheti el. Amidőn valaki valamit vagy valakit Istennél jobban szeret, ez azt bizonyítaná, hogy ebben a vitakérdésben, amennyiben ő számításba jön, az Ördög győzött. Ez bizonyítja, hogy a parancsot Jehova nem a maga, hanem teremtményei java érdekében adta. Isten elegendő önmagának, neki a maga részére nem lenne szükséges így cselekednie. Isten igazolni fogja a maga ígéjét és nevét és minden ember, aki hű marad Istenhez s ekképpen tisztaságát Istennel szemben megőrzi, oly mértékben is fog részt venni Jehova nevének igazolásában. Az, aki ily utat követ, élni fog; nem hal meg. A törvény megtartása ezért bir a legfontosabb jelentőséggel az emberre nézve. A törvény megtartásának elmulasztása azt jelenti, hogy az ember mindent elveszít. Miután e vitakérdés tisztán és világosan kihangsulyoztatott, Isten oly erőket hoz működésbe, melyek a kérdést a kitűzött időben végleg és örökre helyesen el fogják intézni.

⁵ Mivel a felvetett vitakérdés az emberre vonatkozik, a megpróbáltatásnak e kérdés eldöntése végett az emberen kell végrehajtatnia. Más szóval, a kérdés a következő: Tévútra fogja-e vezetni az embert Sátán befolyása, vagypedig hű marad

FEL

Istenhez? A döntő próba tehát az Isten iránti szeretet s a megpróbáltatás alatt csak azok maradnak életben, akik híveknek bizonyulnak Jehova Istenhez.

[6] Bizonyos tehát, a próba csupán annak feltárása céljából nyer alkalmazást, hogy az ember igazán szereti-e Jehova Istent, vagy nem. „... Az Úr, (Jehova) a ti Istenetek, kísért titeket, hogy megtudja, szeretitek-é az Urat, a ti Isteneteket teljes szívetekből és teljes lelketekből." (Mózes V. 13 : 3) Az izraelitákat Jehova negyven évig hordozta a sivatagban, hogy — amint nekik megmondta — „megpróbáljon téged, hogy nyilvánvaló legyen, mi van a te szívedben; vajjon megtartod-é az ő parancsolatait vagy nem?" (Mózes V. 8 : 2) A reájuk bocsátott megpróbáltatás alatt majdnem az egész Izrael elbukott. Isten azután Izraelt Jeruzsálembe vitte; e nép közül csak egy kis maradék (töredék) őrizte meg hűségét Isten iránt. Bukásukat az Isten iránt való szeretet hiánya okozta. (Zsidók 4 : 3) Ama nép egy töredéke hű és ragaszkodó maradt Istenhez és ezt a maradékot Isten kipróbáltnak tekintette. (Zsidók 11 : 27—39) Az Isten iránti szeretet isteni szabálya tehát határozottan mértékszabóul állíttatott fel.

A királyi ház

[7] Jehova közölte, hogy egy királyi sarjat hoz létre s hogy ez a sarjadék a kitűzött időben Sátánt és szervezetét el fogja pusztítani és így fogja a maga nevét és ígéjét teljesen igazolni. Mindazok, akik ehhez az ígért sarjhoz fognak tartozni, a nagy és legfőbb parancsot meg kell tartsák és ezért a döntő próbának alá kell vettetniök. Ama döntő próba alatt mindenki, aki az ígért maghoz tartozik, be kell bizonyítsa Jehova Isten iránti szeretetét. Az Isten iránti szeretet a Felségeshez való önzetlen ragaszkodást jelent. Ebből Isten ellenségei iránt minden engedmény ki van zárva. Azok, akik kipróbáltaknak tekintetnek, mindig és mindenkor síkra kell szálljanak Jehova Istenért. Az Istenhez való feltétlen ragaszkodás ily cselekedetének indítóoka nem szabad egyéni haszon, tekintély vagy hatalom nyerésének kívánsága vagy reménysége legyen, hanem teljesen az Istennek való tetszés, engedelmesség és szolgálat önzetlen kívánságából kell fakadnia. Így mutatja ki a teremtmény, hogy mit rejt magában a szíve, amely a cselekedetek hajtóereje. (Mózes V. 8 : 2) Elméjét Jehovára és igaz ügyére kell beállítania. Az elmének tisztának kell lennie, de tiszta kell legyen a szív által példázott indítóok is. Az ember így kell bebizonyítsa, hogy Isten iránti szeretete a legerősebb, hogy Jehovát teljes szívéből, teljes elméjéből és teljes lelkéből szereti.

[8] A tökéletes embernek, Jézusnak Jehova akaratának cselekevésére szóló szövetsége a királyi ház vagy a megígért „mag" kiválasztásának kezdetét jelenti. Sátánnak ismernie kellett e tényt s ezért állította Jézust a legravaszabb és a legkeményebb módon a döntő próbára. Jehova nem akadályozta meg a próbát s ekképpen a maga részéről kivitelhez segítette a nagy vitakérdést. Jézust Sátán hízelgés, rászedés, ámítás és nagy jutalom ígérése által próbálta ki. Jézus minden megpróbáltatások között hű és odaadó maradt Istenhez, mivel szerette Jehovát. Isten törvénye rá volt írva szívére és ő örvendett, hogy Attya akaratát teheti. (Máté 4 : 3—10; 40-ik zsoltár 9) Jézus világosan kijelentette, hogy őt az Ördög üldözte mindhalálig s hogy Isten ezt az eldöntendő kérdés helyes eldöntése végett engedte meg. Ezért mondotta: „E világ fejedelmének (Sátánnak) én bennem nincsen semmije; de, hogy megtudja a világ, hogy szeretem az Atyát és úgy cselekszem, amint az én Atyám parancsolta nékem ..." (János 14 : 30, 31) Jehova iránti szeretetében mondotta Jézus ismételten, hogy ő nem a maga, hanem az Atya akaratának cselekvése miatt jött, aki őt elküldötte. Jézus nem engedte meg, hogy őt bármi csak egy pillanatra is hanyagságra (engedékenységre) bírja Jehova Isten iránti feltétlen odaadásában; Jézusnak Isten az ő szerető ragaszkodásáért adományozta szervezetében a legfőbb méltóságot. Azok, akik Jézus Krisztussal királyi házának tagjai lesznek, szükségképpen hasonló döntő próbának kell kitétessenek. Krisztus szeretete, t. i. a szeretetnek ugyanazon fajtája, melyet Krisztus tanusít Jehova iránt, az, amely a királyi ház tagjait a tökéletes egységbe összehozza és abban megtartja. (Korinthus II. 5 : 14) Ennek tagjai a következő szavakkal taníttatnak: „... Egyenlő indulattal legyetek, ugyanazon szeretettel viseltetvén egy érzésben, egyugyanazon indulattal lévén ... Annakokáért az az indulat legyen benne-

FEL

tek, mely volt a Krisztus Jézusban is." (Filippi 2: 2, 5) A királyi ház minden tagjának Krisztus Jézushoz kell hasonlóvá lennie. (Róma 8 : 29) „Aszerint, amint magának kiválasztott minket ő benne világ teremtése előtt, hogy legyünk mi szentek és feddhetetlenek ő előtte szeretet által." (Efezus 1 : 4) Ez nem jelent sem többet, sem kevesebbet, mint a teremtménynek teljes, korlátlan és önzetlen ragaszkodását Jehovához, a nagy Teremtőhöz. Krisztus követői másképp nem tudhatják megőrizni feddhetetlenségüket Istennel szemben. Azokról, akik végül a királyi ház tagjaivá tétetnek, mondja az apostol, hogy „semmi sem szakíthat el Isten szeretetétől, melyet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban bírunk." (Róma 8 : 39) Úgy ez, mint több más megerősítő szöveg, mutatja, hogy a teremtményre rótt döntő próbát az képezi, hogy tényleg szereti-e Jehova Istent vagy nem.

A próba alkalmazása

[9] A teremtmény attól az időtől kezdve, amidőn Isten fiaképpen megvallatott és a királyság szövetségébe meghívást nyert, nyer alkalmat Isten iránti szeretetének bebizonyítására. „Azért harcra készen, józan ésszel vessétek reménységteket ama kegyelembe, amelyet a Jézus Krisztus megjelenésének napja hoz meg számotokra. Mint engedelmes gyermekek, ne legyetek hajdan, tudatlanságtok korában megszokott kívánságaitoknak rabjai, hanem inkább, amily szent az, aki meghívott, ti is oly szentek legyetek teljes éltetekben. Hiszen meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok!" — Péter I. 1 : 13—16, Masznyik-ford.

[10] Ez a szeretet és ragaszkodás megosztását Isten és valamily más teremtmény között teljesen kizárja. A szent lét az Istenhez és igazságához való feltétlen és fenntartás nélküli teljes odaadást jelenti. A felállított szabály követelményeit csak az Isten iránti feltétlen és teljes ragaszkodás teljesíti be és ezeket a szabályokat azok, akik végül kipróbáltaknak fognak tekintetni, pontosan be kell tartsák. Az idézett szövegekből világosan kitűnik, hogy a döntő próba akkor következik be, amidőn az Úr Jézus Jehova templomában ítéletre megjelenik. Ezt a következtetést még a következő szöveg is megerősíti, amely így szól: „Mert minekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy kiki elvegye földi élete jutalmát, jó vagy rossz tettei alapján." (Korinthus II. 5 : 10) Ennek az ítéletnek az ideje akkor lesz, amidőn Krisztus megjelenik templomában ítéletre. Ezen idő előtt sokan mulasztották el a nagy parancs megtartását és elbuktak; amidőn Krisztus megkezdte az ítélkezést, mindenki, aki a királyságba szóló meghívást követte, a döntő próbára kellett állíttassék. — Malakiás 3 : 1—3.

[11] Krisztus ítélkezésének Isten házán kellett kezdődnie, ami alatt olyanokat kell értenünk, akik meghívattak és a királyságba szóló meghívást elfogadták. (Péter I. 4 : 17) Ez az ítélet, amint az írás kimutatja, két osztályt tesz nyilvánvalóvá; egyet, mely nem nyeri meg az elismerést és egy másikat, melyet az Úr kipróbáltnak fog tekinteni. Az írás kimutatja, hogy azok, akik nem tekintetnek kipróbáltaknak, a saját igazságukban lépnek fel, azaz saját törekvésükből igyekszenek magukat „jellemfejlesztés" által tökéletessé tenni. Az ilyenek azt állítják, hogy ők szentebbek másoknál, azaz „jelesebb természetűek" testvéreiknél. Az ítélet idején ezek mint olyanok vannak feltüntetve, akik így szólnak másokhoz: „Maradj magadnak (otthon), ne közeledj hozzám, mert én előtted szent vagyok." (Ésaiás 65 : 5, angol-fordítás) A másik osztályt, melyet az Úr elismerésében részesít, Dávid példázza, mintha a következőket mondaná: „Ítélj meg engem, Uram, mert én ártatlanságban éltem és az Úrban bíztam ingadozás nélkül. Próbálj meg, Uram, és kísérts meg és vizsgáld meg veséimet és szívemet. Mert kegyelmed szemem előtt van és hűségedben járok-kelek. Nem ültem együtt hivalkodókkal és alattomosokkal nem barátkoztam. Gyűlölöm a rosszak társaságát és a gonoszokkal együtt nem ülök. Ártatlanságban mosom kezemet és oltárodat gyakorlom, Uram! Hogy hangos szóval dicsérjelek téged és elbeszéljem minden csodatettedet. Uram, szeretem a te házadban való lakozást és a te dicsőséged hajlékának helyét." — 26-ik zsoltár 1—8.

[12] E szöveg további bizonyítéka annak, hogy az Isten iránti szeretet azt jelenti, hogy a teremtménynek teljesen az Úrban, az ő igazságában és nem magában kell bíznia és így is cselekszik; hogy szíve tökéletes Isten iránt; hogy őt az igazság és nem külső befolyások vezetik; hogy tartozkodik a képmutatókkal való együttműködéstől és kerüli

FEL

a romlottak társaságát; hogy örvend az Isten szolgálatában való tevékenységnek, amennyiben az igazságot Jehova nevének dicsőségére hirdeti. Ártatlanságát az ember így őrizheti meg Isten előtt. Azok, akik ezt az osztályt képezik, nem magukkal törődnek, hanem figyelmüket önzetlenül Isten országának érdekeire szentelik. Ezt azért teszik, mivel szeretik Istent és örömmel tartják meg az ő parancsait.

[13] Egykor a fentemlített mindkét osztály a királyság várományossa volt, mivel mindkét osztály meghívást nyert és a királyságra szóló meghívást el is fogadta. A végső próbán az Úr ítélete tárja fel, hogy az egyik osztály önző, a másik ellenben teljesen hű és odaadó Istenhez és királyságához. Az önzetlen osztályról mondja Jézus, hogy azok, akik ehhez tartoznak, amidőn ő visszatér, azzal lesznek elfoglalva, hogy figyelmüket a királyságra terelik és hűségéért ő erre az osztályra fogja rábízni királyságának összes érdekeit, amit ő a „minden javai"-szóval fejez ki. (Máté 24 : 44—47) Ebből következik, hogy az ítélet ideje alatt e mindkét osztálynak nyilvánvalóvá kell tétetnie. Mi képezi személyazonosságuk megállapításának néhány írásszerinti ismertetőjelét?

„A sírás és fogcsikorgatás"

[14] Több szövegben fordul elő a következő kijelentés: „És ott lesz sírás és fogcsikorgatás." E kijelentés helyes alkalmazása kétségtelenül arra az időre esik, amidőn az Úr templomához jön ítélkezni; ekkor azok sírnak és csikorgatják fogaikat (haragjukban), akik egykor a királyság örökösei voltak, de a döntő próbán elbuktak. A dolog nem úgy néz ki, mintha ezt a sírást, jajveszékelést és fogcsikorgatást arra a tényre lehetne visszavezetni, hogy azok, akik így tesznek, ezt azon tény feletti csalódásuk miatt tennék, hogy elveszítették a királyságba való bemenetel alkalmát. Sokáig az volt a feltevés, hogy az emiatti csalódás okozza az ily sírást és fogcsikorgatást, azonban e nézet határozottan téves. A sírás és fogcsikorgatás rossz szívállapotot fejez ki és azokat, akik ily állapotban vannak, olyanoknak azonosítja, akik a döntő próbán elbuktak.

[15] Azokat a különböző szövegeket, melyekben a sírás- és fogcsikorgatás szavak előfordulnak, összefüggésükben kell megtárgyalni. Az Úrnak dicsőséges eljövetele Krisztus Jézusnak Jehova templomához való eljövetelével és Sion felépítésével egy időbe kell essék, mely rövidesen követte azt az időt, amidőn szeretett fiát Isten királyul beiktatta. Olvassuk: „Mikor pedig eljő az ember fia az ő dicsőségében és övele mind a szent angyalok, akkor beül majd az ő dicsőségének királyi székébe." (Máté 25 : 31) E szöveg kétségtelenül nem Krisztus ezer éves birodalmára vonatkozik, hanem arra az időre, amidőn Jézus ítélettételre jelenik meg a templomban és az ítélkezés Isten választott népe között megkezdődik. A Szentírás nem azok hasznára iratott, akik a világban vannak és Krisztus ezer éves birodalmában tétetnek próbára, hanem Isten gyülekezetének hasznára. E szöveg mutatja, hogy az Úr Jézus ítélettételre jelenik meg szent angyalai kíséretében, akik neki az eléje tűzött mukájában fognak szolgálni. Ezt a következtetést teljesen megerősíti Júdás 14 és 15. E szövegek hátterét tehát a következő képezi: Jézus a templomban ítélettevésre jelenik meg és azzal kezdi meg az ítélkezést, hogy elszámolást tart azokkal, akik a királyságba meghívattak; azt állapítja meg, hogy némelyek hűtlenek, mások ellenben hívek. — Máté 25 : 14—30.

[16] Jézus ezenkívül azt is feltárja, hogy némelyek botrányokat okoznak és igazságtalanul vagy törvénytelenül viselkednek és ezek a királyságból kiszedetnek, kivettetnek a külső sötétségbe (tudatlanságba) és sírni fognak és fogaikat csikorgatják. Egy bizonyos alkalommal Jézus a királyságról leckéztette tanítványait. Egy kis gyermeket állított eléjük azok előárnyékolására, akik a királyság várományosai. Azután így szólott tanítványaihoz: „Szükséges, hogy botránkozások történjenek; de jaj annak az embernek, aki által a botránkozások származnak!" A „botránkozás" (helyesebb fordítás szerint a „bosszankodás" vagy „bosszantás")-szó, mely ebben és az ehhez hasonló szövegekben fordul elő, rágalmazást, törvetést, tévútra-vezetést, veszélybe-, bűnbe-, elszakadásba döntést vagy Istentől való elfordítást jelent. Az eldöntésre váró nagy kérdésre való tekintettel bizonyos, hogy Sátán a legvégsőkig fog erőlködni azok félrevezetésére, elejtésére és Istentől való elfordítására, akik Istenniel szövetségben állanak. Éppen ez képezi azon munkát, amivel Sátán szor-

FEL

galmasan foglalkozik, hogy a kihívásban, melyet Jehovához intézett, sikereket érjen el. Sátán éppen e célból vesz embereket igénybe és Jézus megmondotta: „Jaj annak az embernek, aki által a botránkozás származik" s hogy jobb volna, ha annak a nyakára, aki botrányokat csinál, egy malomkövet kötnének és a tengerbe vetnék. Ha e szövegeket az ítélet idejére alkalmazzuk, amely időre tényleg vonatkoznak is, világos, hogy a „bűn embere", a „pusztulás fia", aki Sátán módjára cselekszik, az az ember, aki „botrányokat okoz". Itt erről az emberről mint egy egész osztályról van szó. Ez a „gonosz szolga" osztálya. Az ily gonosztevőt Sátán arra használja, hogy kelepcét állítson azok elé, akik a királyság várományosai és őket elámítsa és bonyodalmakba keverje. Miért okozna hát valaki botrányokat (haragot, bosszúságot), vagy miért ámítsanak el valakit az ily gonosztevők? Az apostol erre a következő szavakkal válaszol: „azért, mivel (ilyenek) az igazság szeretetét nem sajátították el." (Thess. II. 2 : 3—10) Mindaz, aki a nagy parancsot szívből teljesíti, amennyiben Istent teljes elméjéből, teljes szívéből és teljes lelkéből szereti, nem fog megbotránkozni sem haragudni vagy haragot előidézni és nem is engedi, hogy tévútra vezessék. Ezért képezi tehát az Isten iránti szeretet a döntő próbát. Mivel némelyek a királyságra szóló meghívást önző indítóokokból fogadták el, tehát tisztátlan szivüek voltak, Sátán hatalmába kerültek és a „gonosz szolga" osztálynak, a „botránkozásokat" okozó „embernek" lettek elemeivé, aki másokat is bonyodalmakba kever.

17 Jézus szavait a botrányokozókról egészen tévesen alkalmazták. Például: valaki, aki azt állítja, hogy Istennel szövetséget kötött, azt gondolja magában, hogy valamily testvérének helytelen vagy rossz cselekedete miatt oka van megbotránkoznia (haragudnia) és ezzel a körülménnyel akarja igazolni vagy kimenteni magát az Isten szervezetétől való elszakadásáért és ezért a lépéséért a testvérére hárítja át a felelősséget. (T. i. azt állítja, hogy ennek vagy annak a testvérnek hibájáért maradt el Isten gyülekezetétől.) Ez (a magatartás) teljesen téves és egészen hamis értelmezése Jézus kijelentésének. Bárki, aki tényleg szereti Istent, úgy amint Krisztus szereti Istent, sem angyalok, sem hatalmak, sem jelenvaló, sem jövendő dolgok-, sem emberek, sem más lények által nem távolitható vagy szakitható el Istentől. (Róma 8 : 38, 39) Ha valaki, aki magát Krisztusban való testvérnek vallja, veled jól vagy rosszul bánik, neked tetszik vagy nem tetszik, mindez egyáltalán nem mentesít téged és nem jogosít fel arra, hogy megszünjél Istenhez, az Úrhoz teljes odaadást tanusítani és őt teljes erődből szolgálni. Csak az önzés vagy az Isten iránti szeretet hiánya indíthat valakit megbotránkozásokra (haragra) vagy botrányok előidézésére (harag támasztására). Jézus nem azt mondotta, hogy országából azokat fogja kiszedni, akik megbotránkoznak testvéreikben vagy haragszanak miattuk, hanem a botrányokat és azokat fogja kiszedni vagy összeszedni akik gonoszságot (törvénytelenséget) cselekszenek. (Máté 13 : 41) Ezek tehát (akik így kiszedetnek) azok az önzőek, akiket önzés vezet mások félrevezetésére vagy bonyodalmakba-keverésére, akiket (t. i azokat, akik hallgatnak reájuk) aztán a maguk követőivé akarnak tenni s akik aztán így lesznek gonosztevőkké (törvénytelenekké) és botrányok okozóivá. A próbán ezek elvetésben részesültek, a Sátán karmaiba kerülnek és annak szolgálatát végzik; azaz: törvénytelen és az Isten útjával ellenkező módon működnek, ők ezért a gonoszság (törvénytelenség) cselekedői.

18 Amidőn az Úr templomához jön ítélkezni, meglátja ezeket az önzőket, akik törvénytelenül működnek és így szól felőlük: „Az ember Fia elküldi az ő angyalait s azok összeszednek az ő országából minden botrányt és gonosztévőt és bevetik a tüzes kemencébe. Lesz ott sírás és fogcsikorgatás!" (Máté 13 : 41, 42, Masznyik-f.) A királyságból a törvénytelen munkásokat és gonosztévőket nem emberek fogják kiszedni. E munkát az Úr Jézus parancsnoksága alatt álló angyalok végzik el. Azok, akik így kiszedetnek, miután ezen eltávolításuk megtörténik, azonnal jajveszékelni vagy panaszolkodni kezdenek, csikorgatni kezdik fogaikat és ezt így folytatják. Ezt nem a királyságba való bemenetelük elveszítése feletti bánatukban vagy csalódásukban mívelik, hanem rossz szívállapotuk miatt.

19 E gonosztevők személyében Jézus a „gonosz szolga" személyét állapította meg. A királyságba

FEL

meghívott felszenteltek közül sokan azt várták, hogy 1914-ben az Úr őket a mennybe viszi, hogy neki segédkezzenek a világegyetem kormányzásában. 1914 eljött, el is telt és ők nem vitettek fel a mennybe. Ekkor magaviseletükkel többen a következőket kezdték kifejezni: az Úr elhalasztotta visszatérését. Ezekről mondja Jézus, hogy a „gonosz szolga így szól szívében: Az én Uram elhalasztotta visszatérését". A szív az indítóokok székhelye; cselekedetei vagy viselkedése által tehát a „gonosz szolga" azt fejezi ki, hogy az Úr elhalasztotta visszatérését. A tények teljesen egyeznek az Úr Jézus e prófétai kiejelentéseivel. Körülbelül 1918-ban kezdte a felszenteltek és meghívottak egy része önző hajlamait kifejezésre juttatni. Cselekedeteikkel ezek azt mutatták ki, hogy ők nem hisznek az Úr visszatérésében. Később, amikor az Úr feltárta, hogy eljött templomához, nem fogadták el ezt az igazságot. Azok, akik a királyság üzenetének hirdetése ellen- és az Úr jelenlétének, Sátán szervezete bukásának s a földön az igazság megalapításának tudtuladása ellen harcolnak és azokkal szembeszállanak, akik az igazság üzenetét hirdetik, folytonosan így szólanak: „Mi bizonyítja, hogy az Úr 1918-ban eljött az ő templomához?" Habár a „Folyóiratban" sok oly cikk megjelent, melyek meggyőző erővel bizonyítják, hogy az Úr 1918-ban eljött az ő templomához, ezek az ellenkezők mindazáltal nem akarják meghallgatni, sem elhinni. Vonakodnak közreműködni Isten országának hirdetésében, cselekedetükkel szívükben mintegy így szólanak: „Az Úr elhalasztja az ő eljövetelét"; és verni kezdik testvéreiket, éppen úgy, amint ezt az Úr előre megmondotta. E „gonosz szolgáról" mondotta Jézus: „Ama szolgának ura kettészakítja őt és részét a képmutatókkal adja ki: Akkor lesz sírás és fogcsikorgatás." E szöveg nem Krisztus ezer éves birodalmára, hanem a jelen időre szól; és az értelmileg szemlélhető tények mutatják, hogy ez tényleg most van beteljesedőben.

[20] A menyegzői ruháról szóló hasonlat ugyanezen dologra vonatkozik. (Máté 22 : 11—14) A menyegzői ruha jelkép, mely azokat, akik viselik, mint olyanokat jellemzi, akik a királyság munkáját végzik, amennyiben Isten iránti szeretetből a királyság gyümölcseit hordják. A gonosztevők vagy a törvénytelen munkások ennek éppen az ellenkezőjét mívelik. Nem akarják hordozni a királyság gyümölcseit és ebben az értelemben vetik le magukról a menyegzői ruhát és így saját magukat mint a gonoszság cselekvőit mutatják be. Mivel nem szeretik Istent, amint az Úr megmondotta, megkötözi kezeiket és lábaikat és kiveti őket a külső sötétségbe s azután nem értik meg azon igazságot, melyet az Úr most azok előtt tár fel, akik őt szeretik; ők ezt nem is érthetik meg. Jézus kijelentése így szól: „Kötözzétek meg kezét és lábát s vessétek a külső sötétségre. Lesz ott sírás és fogcsikorgatás! Mert sokan vannak a hivatalosak, de kevesen választottak." (Máté 22 : 13, 14) Ez állapítja meg ennek az osztálynak a személyazonosságát mint olyanokét, akik meghívattak ugyan a királyságba, de elvettettek és a „bűn emberét", a „pusztulás fiát" vagy a „gonosz szolgát" képezik.

[21] Egy másik alkalommal mondotta Jézus: „Azért azt mondom tinéktek: sokan jönnek keletről s nyugatról és letelepednek Ábrahámmal, Izsákkal s Jákóbbal a mennyekországában; az ország fiai ellenben kivettetnek a külső sötétségre. Lesz ott sírás és fogcsikorgatás!" (Máté 8 : 11, 12) Hasonló feljegyzést találunk Lukács 13 : 28, 29-ben. E szövegek nem vonatkoznak Krisztus ezer éves birodalmában — amidőn Krisztus az engedelmeseket helyre fogja állítani — történő sírásra és fogcsikorgatásra. A királyságnak Ábrahám, Izsák, Jákób, stb. lesznek földi helytartói és mások is előjönnek és letelepszenek velük; ezek azonban nem fogják a királyságnak (királyi háznak) részét alkotni. Ezek a szövegek nem is állítják, hogy némelyek azért sírnának vagy csikorgatnák fogaikat, mivel azt látják, hogy mások is ezek mellé a hű férfiak mellé telepedtek az országban. Máté 8 : 12-ben Jézus egészen más dologról beszél, mint a 11. versben. Azok, akik a királyság várományosai a „királyság gyermekjelöltjei"; ha azonban Istent nem szeretik, összeszedetnek és kivettetnek a külső sötétségbe (tudatlanságba) és sírni fognak és a fogaikat fogják csikorgatni (vicsorítani). Mindazon idézetek, melyek e tárgyról szólanak, azt mutatják ki, hogy a sírás, jajveszékelés és fogcsikorgatás abban az időben fog történni, amikor Jézus a templomban tartoz-

FEL

kodik s az övéit megítéli és magához gyüjti. Máté 8 : 11, 12 és Lukács 13 : 28, 29 összefüggése határozottan és meggyőző erővel bizonyítja, hogy a sírás és fogcsikorgatás olyanokra vonatkozik, akik egykor a királyság várományosai voltak, de aztán kiszedettek. Jézus most a templomban van ítélkezés végett és az ítélet most folyamatban van. Sőt még a „gonosz szolga" is megláthatja vagy felismerheti most, hogy Ábrahám, Izsák, Jákób és a próféták a királyság képviselői; és ebben az időben üvölt a „gonosz szolga" osztály és vicsorítja fogait testvérei ellen, nem azért, mivel megcsalódva érezné magát, hanem mivel gonosz szívállapotban van. Lukács 13 : 28 csupán azt az időt állapítja meg, amidőn az üvöltés (sírás) és fogcsikorgatás történik, vagyis azt az időt, amidőn felismerik vagy felismerték, hogy Ábrahám, Izsák, Jákób és a próféták a királyság képviselői. Az előző szövegből pontosan kitűnik, hogy ez azon időt jelenti, amikor az Úr a kivetettekhez vagy a „gonosz szolgához" így szól: „Távozzatok tőlem ti gonosztevők!" Valószínű, hogy azon üvöltés (sírás), melyről Lukács 13 : 28 beszél, éppen a „bűn emberének" teljes elpusztulása előtt fog történni. Júdás kétségtelenül a „bűn emberét" jelképezte. Júdáson halála előtt a lelkifurdalás annyira erőt vett, hogy elment és felakasztotta magát. Ez arra mutathat, hogy a „bűn embere" éppen teljes pusztulása előtt fogja felismerni, hogy nemcsupán ott vannak az országban Ábrahám, Izsák és Jákób, hanem még azt is meglátja, hogy azoknak, akik a „bűn emberét" képezik, semmi kilátásuk (reményük) sem lehet a királyságra s akkor rajtuk is éppen oly bánat (lelkifurdalás) fog erőt venni, mint amily Júdást fogta el.

[22] Az előbb idézett szövegekben a német és angol fordításokban felváltva a „sírás"- és „üvöltés"-szó (magyarban mindig csak „sírásnak" fordítva) fordul elő. E mindkét szó egyazon gyökszóból ered. Mindkét szó a szomorúság vagy harag kifejezését jelöli. Azok közül, akik sírnak vagy üvöltenek, nem mindenki teszi ezt bűnbánatból vagy őszinte szomorúságból. Ama tény, hogy Jézus a „fogcsikorgatás"-szót a „sírással" és az „üvöltéssel" egyazon mondatban használja, végleg azt bizonyítja, hogy sírásuk és üvöltésük nem ered őszinte, Istennek tetsző bánatból, hanem oly haragot és dühösséget fejez ki, amely önzésből fakad. A „fogcsikorgatás" úgy, amint ezekben az idézetekben van használva, a következőket jelenti: A szomorúság, gyűlölet, dühösség és rosszakarat kifejezéséül haragjában és bosszúságában való fogcsikorgatás. Az idézet és az összefüggés szavai feltárják, hogy a bosszúság és a harag, a gonoszság és a rosszakarat e kifejezése azok ellen van irányítva, akik hívek és odaadóak Istenhez; s hogy azok, akik ennyire elragadtatják magukat a gonoszságtól és a gyűlölettől, olyan emberek, akiket az Úr kivetett és királyságából kiszaggatott. Azok, akik Istent igazán szeretik, nem bosszankodnak és nem panaszkodnak oly rosszaságokért, amelyeket mások követnek el. Akik Istent szeretik, nem törődnek emberek tetszésével. Amidőn valaki teljesen Istenhez ragaszkodik, nem keresi az emberek tetszését, sőt nem is kívánja azt. Ezért az ilyeneket nem is indítja semmi, hogy másokra fogaikat csikorgassák (fenjék) vagy másokért (haragjukban) sírjanak (üvöltsenek).

A teljesülés

[23] Egyes személyek kiragadása és nevetségessé tevése nem szülne semmi jót. Ez nem is áll célunkban. Mind e hasonlatok, melyek a királyságra vonatkoznak, jövendöléseket képeznek. Annak egyetlen módját, hogy e jövendölések helyes értelméhez jussunk, az képezi, hogy a közismert tényeket az Úrtól mondottakkal összehasonlítsuk. Az Úr kétségtelenül azt akarta, hogy a dolgot a felkentek megértsék és abból hasznot merítsenek. Hadd alkalmazzuk tehát a jólismert tényeket a jövendölésekre, hogy az Úr szándékát népére vonatkozólag meg tudjuk érteni.

[24] Azok a tények, melyek jólismerttek és Jézus prófétai szavaira vonatkoznak, a következők: Jehova 1914-ben királyát trónra emelte. A közvetlenül ezután következő három és fél év alkalmat nyujtott azok kipróbálására, akik a királyságra szóló meghívást elfogadták, hogy önzőek vagy önzetlenek-e. 1916-ban a Watch Tower Bible and Tract Society elnöke elhunyt. Halála után egy írást találtak (egy darab papirra írva) az ő aláírásával, melyet az ő „végrendeletének és utolsó akaratának" neveztek el, ami azonban tényleg nem képezett „végakaratot". Azután kiderült, hogy Russell testvér nehány évvel halála előtt belátta,

FEL

hogy nem tehet ily végrendelkezést. Isten szervezetének munkája nincs egy ember ellenőrzésének alávetve és az nem is kormányozható valamily ember akarata által. Ezért nem is volt lehetséges a Társulat munkáját az Úr dicsőségére és tiszteletére úgy végezni, amint azon a cédulán állott, melyet „utolsó akaratának" neveztek el.

[25] Már Russell testvér halála előtt is fellépett néhány személy a szervezetben, akik a Társulat feletti ellenőrzés magukhoz ragadására törekedtek és esküdtek össze, azt a maguk kedve szerint akarván vezetni. Ez azonban nem sikerült nekik. Az sem sikerült nekik, hogy a Társulat kormányzását Russell testvér elhunyta után ragadják magukhoz. Mivel ez nekik nem sikerült, hozzáfogtak, hogy a maguk feje és módja szerint az Istentől kijelölt úttal ellenkezően végezzenek egy munkát és ekképpen lettek törvénytelen munkásokká vagy gonosztevőkké. Ezek az emberek aztán kelepcéket állítottak fel mások behálózására, hogy így másokat is elszakítsanak Isten szervezetétől és munkájától. Sőt ezt a tevékenységüket mindmáig folytatják; sikerült is nekik többeket behálózni és elfordítani Isten kijelölt útjáról; ennek alapján az igazságtalanság ily elkövetőit Sátán használta botrányok okozására, éppen úgy, amint ezt Krisztus Jézus előre megmondotta. (Máté 18 : 6, 7) A döntő próba eljött és e próba kimutatta, hogy az ilyen emberek Istent nem szerették teljes szívükből, teljes elméjükből és teljes lelkükből, hanem önző kívánságoktól vezéreltettek. Isten bejelentett szabálya az, hogy a próba alatt az ilyeneknek szükségképpen el kell bukniok; ezért bizonyulnak hasznavehetetleneknek Isten királyságára. Ezért küldötte ki Jézus, amint előre megmondotta, angyalait és szedte össze országából azokat, akik botrányokat okoztak és igazságtalanságot cselekedtek s azóta ezek a nyomorúságok és viszálykodások tüzes kemencéjében voltak. Az Úr őket a külső sötétségre vetette; ez azt jelenti, hogy az igazság, melyet akkor az Úr a templom osztály előtt fel kezdett tárni és azóta feltárt, teljesen rejtve van azok előtt, akiket kiszedett. Ezek a sötétségben és a sötétség fejedelmének befolyása alatt állanak. Ezek nem amiatt sírnak és jajveszékelnek, mivel megcsalódva érzik magukat a királyság elveszítéséért; ezek sokkal inkább önmagukat magasztalják fel és magukat Isten különös kegyeltjeinek nevezik. (Thess. II. 2 : 4) Így csalják meg saját magukat és másokat is. Ha állításuk (hogy ők Isten kegyeltjei) igaz lenne, akkor nem sírnának (panaszkodnának és zugolódnának) vagy üvöltenének, hanem örvendenének. Azok, akik megnyerték az Úr ama kegyét, hogy a templomban lehetnek, nagyon örvendenek. A kiszedett vagy kivetett osztály ellenben síránkozik, üvölt és a fogát feni testvéreire, azt állítván, hogy „Russell testvér akaratát figyelmen kívül hagyták és a Folyóiratot nem úgy adják ki, amint ő rendelte"; szent megbortánkozásukban összekulcsolják kezeiket és krokodilus-könnyeket hullatnak, mivel az Úr szervezete a földön nem valamily ember akarata szerint vétetik használatba. Más szóval: ezt az ürügyet állítják szomorúságuk, sírásuk és üvöltésük okául. Azért panaszkodnak, zúgolódnak és sírnak, mivel nem az ő kezükben van a Társulat vezetése. Fogaikat fenik azokra, akik tevékenyek az Úr munkájában és minden elképzelhető gyűlöletet, gonoszságot és kitalálásokat (hazugságokat) felhoznak azok ellen, akikről egykor azt állították, hogy testvéreik. Levelében Júdás erről az osztályról beszél és az ő szavai pontosan meghatározzák azt az időt, amidőn ez a sírás és jajveszékelés megkezdődik, t. i. abban az időben lesz ez, amidőn az Úr Jézus Krisztus Isten templomához ítélkezni jön. Így szól: „Ez a sorsával elégedetlen, panaszkodó, élvhajhászó (önző kívánságait követő) népség; amelynek ajka gőgre nyil (azt állítván, hogy ők Isten kegyeltjei) és haszonra lesve, bámulattal borul az emberek lábához (más szóval: csodálatukkal emberi személyeknek hódolnak és azt szeretnék, hogy őket is csodálják; viselkedésükre és eljárásukra teljesen ráillik az apostol kijelentése)." Rendkívül feltűnő módon adják elő, hogy ők egy embert, t. i. Russell testvért szerették és őhozzá ragaszkodnak; ezt azonban azzal a nyilvánvaló szándékkal teszik, hogy abból valamily önző előnyt huzzanak. Ezeket a dolgokat és az Úr nyilvánvaló szándékát arra vonatkozólag, hogy miért közölte e dolgoknak az értelmét népével, azért hozzuk fel, hogy az Úr népe az ilyen gonosztevőket kerülje.

[26] Jézus ismét határozottan mondja, hogy ezt a sírást, jajveszékelést és fogcsikorgatást azok

FEL

mívelik, akik egykor a királyság városnyosai voltak, de az Úr őket önzésük és Isten iránti szeretetük hiánya miatt elvetette és kiszedte a királyság városnyosai közül és őket a képmutatókkal egy helyre osztályozta. (Amidőn a gonosz szolga) „verni kezdi szolgatársait és a részegesekkel (ideodajárókkal) kezd enni és inni, úgy eljön annak a szolgának ura azon a napon, amelyen nem várja és oly órában, amelyet nem tud és kettészakítja és részét a képmutatókkal adja ki: ott lesz sírás és fogcsikorgatás." — Máté 24 : 49—51.

[27] A talentumokról szóló példázatban Jézus ugyancsak pontosan kimutaja, hogy ezek az idézetek olyanokra vonatkoznak, akik a királyság meghívóját elfogadták és gondviselésükbe vették a királyság érdekeit, most azonban önzésükben vagy az Isten iránti szeretetük hiányában az ország ellen cselekedtek. Az Úr Jézus ezeket a „gonosz és rest szolgának" nevezi és a következőket parancsolja: „Vegyétek el tőle azért azt a talentumot és adjátok annak, akinek tíz talentuma van. Mert akinek van (nyeresége), annak adatik s bővölködni fog, ellenben attól, akinek nincs, amije van, az is elvétetik. Ezt a haszontalan szolgát pedig vessétek a külső sötétségre. Lesz ott sírás és fogcsikorgatás!" — Máté 25 : 28—30, Masznyik-fordítás.

[28] Meg kell figyelni, hogy mindazon szövegek, melyekben a sírásról és fogcsikorgatásról szó van, a királyságra vonatkoznak és azokra a személyekre szorítkoznak, akik a királyságra szóló meghívást elfogadják, de nem választattak ki, mivel a döntő próbán elbuktak. Ezek nem szerették Jehovát. Magaviseletükkel Isten ellen foglalnak állást és Sátán pártjára állanak; s amennyiben a nagy vitakérdés tekintetében ők számításba jönnek, ez Sátán javára dölt el. Mivel ez így van, ennek csakis ez lehetett az eredménye (t. i. a sírás és fogcsikorgatás). Az ítéletet Isten sok idővel előre megírta, amint ezt az 1931-ik év szövege ki is fejezi: „Megőrzi az Úr mindazokat, akik őt szeretik, de a gonoszokat mind megsemmisíti." — 145-ik zsoltár 20.

[29] Amennyiben a királyságba meghívottak jönnek számításba, az ítéletet Jézus Krisztus előre közölte és ezt abban az időben hajtja végre, amidőn ítélkezni jön Isten templomához. (Péter I. 4: 17, 18) Péter olyanokat figyelmeztet, akik a királyság szövetségében vannak, a következő szavakkal: „Azért akik az Isten akaratából szenvednek, azok is a hű Teremtő kezébe ajánlják lelkűket, jót cselekedvén." (Péter I. 4 : 19, Masznyik-f.) Az Isten népére szórt hazugságokra, üldözésekre és rosszakaratú rágalmakra való tekintet nélkül azt ígéri igéjében Jehova, hogy megőrzi azokat, akik hívek hozzá és őt szeretik, tehát nem kell bosszankodniok (haragudniuk) amiatt, amit mások velük elkövetnek. „Ne bosszankodjál az elvetemültekre, ne irígykedjél a gonosztevőkre. Mert hirtelen levágattatnak, mint a fű s mint a gyönge növény elfonnyadnak. Bízzál az Úrban (Jehovában) és jót cselekedjél; e földön lakozzál és hűséggel élj. Gyönyörködjél az Úrban és megadja néked szíved kéréseit. Hagyjad az Úrra a te utadat és bízzál benne, majd ő teljesíti. Felhozza a te igazságodat, mint a világosságot és a te jogodat, miként a delet." — 37-ik zsoltár 1—6.

Az igazak

[30] Jehova világosan mondja prófétája utján, hogy akkor, amidőn Jézus Krisztus megjelenik a templomban, fogja alkalmazni a végső és döntő próbát és az igazakat és kipróbáltakat kiválasztja, hogy „igazság áldozatával áldozzanak az Úrnak (Jehovának)." (Malakiás 3: 1—3) Senki sem igaz önmagában. Az Úr ítélete dönti el, hogy kicsoda igaz. Akik a döntő próbán bebizonyítják, hogy úgy szeretik Jehova Istent, amint megparancsolta, vétetnek az Úrtól az igazság palástja alá; ez azt jelenti, hogy kipróbáltaknak tekintetnek. Felvétetnek a templomba és felépíttetnek Sionban. (Ésaiás 61 : 10) Ezek azért igazak, mivel Krisztusban vannak és a „szolgának" részét képezik. Jehova Sionból fénylik. (50-ik zsoltár 2; 102 : 17) Sion maradékának, aki most a földön van, dicsőíteni és magasztalni kell Jehovát s ennekkövetkeztében Isten tanujaképpen kell fellépnie. Jézus tisztán és világosan mondja, hogy a gonosztevők és törvénytelenek, amidőn őket kiszedi országából, sírni fognak és fogaikat fogják vicsorítani az Úr felkentjeire. Azután a hűséges felkentekre való tekintettel még a következőket fűzi hozzá Jézus: „Akkor az igazak fénylenek, mint nap Atyjuk országában. Akinek van füle, hallja!" — Máté 13 : 43.

FEL

" Ennek az utóbb idézett szövegnek most kell teljesülnie. Jehova tudtul adta maradékának: „Ti vagytok az én tanuim, hogy én Isten vagyok." Ezeknek oly új nevet adott, melyet Jehova szája határozott meg. Ezeket mint az ő tanuit tette ismertekké vagy látta el ismertetőjellel a földön. Igazságának üzenetét hű tanu-osztályának helyezte szájába; oltalmazó kezével takarta be őket; megbízta őket és elküldi, hirdessék az ő dicsőségét és így fényeskedjenek az emberek előtt, mialatt a munka az ő szent nevének igazolására előrehalad. A hívek Jehova iránti tökéletes szeretetüket be fogják bizonyítani. „Jehova megőrzi mindazokat, akik őt szeretik."

Bereai kérdések

1—3. Idézd az „első és nagy parancsot"! Az kinek adatott? Mily célból jegyeztetett fel? Mutasd ki e parancs jelentoségét!

4. Magyarázd meg, miért adta Isten e parancsot! Mutasd ki, hogy Jehova e parancsot csupán teremtményei javára adta!

5, 6. Mi képezi azon döntő próbát, mely alkalmazást nyer az emberre? Bizonyítsd ezt az írással! Mi képezte azon próbát, melynek Izrael vettetett alá? Mily eredménnyel járt ez Izraelre és miért?

7. Magyarázd meg világosan Jehova szándékát a királyi maggal, melyet kijelentése szerint létre fog hozni! Miképp bizonyíthatja be valaki Isten iránti nagy szeretetét?

8. Mutasd ki, miképp bizonyította be Jézus Jehova iránti mindenekfelett való szeretetét! Mutasd ki idézetekkel azon leckét, melyet Jézus példamutatása oly világosan tanított!

9, 10. Hogyan mutatja be Péter (I 1 : 13—16) ezt az ő első levelében? Magyarázd meg az ő intését s mutasd ki annak rendkívüli alkalmazását a jelen időre!

11—13. Mi képezi e kijelentés helyes alkalmazását: „Az ítélet Isten házán kezdodik?" Ird le azon két osztályt, mely ezen ítélet következtében kozismertté lett! Magyarázd meg ezt az eredményt! Mily fontos pontokat mutatnak fel a 26-ik zsoltár 1—8. versei?

14, 15. Hogyan és mikorra vonatkozólag kell alkalmazni: „Ott lesz sírás és fogcsikorgatás"-szavakat? Mutass reá a Máté 25 : 31 alkalmazásának idejére!

16. Magyarázd meg a „botrány"- (bosszúság) és „botránkozás"-szavakat, amint Máté 18 : 6, 7—ben és a hasonló szövegekben fordulnak elő! Magyarázd meg kicsoda az „ember, aki utján a botrányokozások származnak"! Magyarázd meg miképpen lesz valaki gonosztevővé (törvénytelenné) s e gonosztevők által miképp vezettetnek félre mások is!

17, 18. Magyarázd meg, mások viselkedése be kell folyásolja-e a mi álláspontunkat és viselkedésünket Istennel és az ő szervezetével szemben! Mily fajtájuak a Máté 13 : 41-ben említett botránkozások és gonosztettek? Kicsoda és miképp végzi ezek kiszedését (eltávolítását)?

19. Mondd el azon tényeket, melyek megmagyarázzák Máté 24 : 48—51 teljesedését!

20. Magyarázd meg a Máté 22 : 11, 12-ben feljegyzett menyegzőiruha hasonlatot! Mondd el azokat a tényeket, melyek mutatják, hogy e prófétai példázat most teljesülőben van!

21, 22. Mily pontok nyernek tisztázódást vagy megerősítést ebben az összefüggésben Jézusnak Máté 8 : 11, 12 és Lukács 13 : 28, 29 szavaiból? Mit ismerhetünk fel a „sírás" és „üvöltés" szavak gyökszavából és a „fogak csikorgatásából", amely szót Jézus ugyanezen mondatban használta?

23—26. Mily fajtájuak Jézus példázatai a királyságról? Miképp lehet megértésükre jutni? Mondj el oly tényeket, melyek kimutatják, hogy a botrányokozó gonosz szolgáról szóló jövendölései most vannak teljesülőben, amióta az Úr Jézus Krisztus templomához ítélkezni jött! Tényleg mi az oka ezek sírásának és fogcsikorgatásának? Hogyan irja le Júdás ezt az osztályt? Hasonlítsd össze ezt a leirást és a Máté 24 : 49—51-et a tényekkel!

27. Ird le a talentumokról szóló hasonlat teljesülését!

28. Föképpen mi szembetünő azon szövegek alkalmazása és összefüggése tekintetében, melyek a „sírásról és fogcsikorgatásról" szólanak? Mily ítélet van kifejezve a 145-ik zsoltár 20. versében?

29. Mire inti Péter azokat, akik a királyság szövetségében vannak s akik ellen a gonosztevők (törvénytelen munkások) támadásaikat intézik?

30, 31. Állapitsd meg az „igazak" személyazonosságát! Mily nagy kiváltságban lesznek aztán részesitve azok, akik az ítélet folyamán kipróbáltaknak ismertetnek el? Miképp fogadják aztán e kiváltságot azok, akik mindenekfelett szeretik Jehovát? Miről biztositja Jehova mindazokat, akik beigazolják iránta való szeretetüket?

W. T., 1931 december 15.

Akármily sorsban

Akármily sorsban éljek is,
Legyen az bús, vidám,
Csak Istent áldja szívem és
Csak őt dicséri szám.

Te is magasztald hát velem,
Hirdessed nagy nevét!
Inségből mentett karja ki,
A bajt oszlatva szét.

Őrei mellett táboroz
Az Úrnak angyala:
Megvédi azt, ki benne bíz',
Ha kőbe botlana.

Szeresd Jehova Istened:
Megőrzi ő híveit!
Örömmel tedd szolgálatát,
Hisz karja véd, segít.

FEL

Jehova tanui: meddig?

JEHOVA prófétája isteni sugalat alatt mondotta egykor: „Imhol vagyok én és a fiak, akiket adott nékem az Úr jelekül és csodákul (Schmoller-f. szerint: előképekül) Izraelben; a Sion hegyén lakozó Seregek Urától vagyunk mi." (Ésaiás 8 : 18) Sion Isten szervezetének neve. A „Seregek Ura"-név mindig olyankor volt alkalmazva, amidőn Jehova előkészületeket tett a csatára vagy hadba vonult. A prófécia tehát azt mutatja, hogy Ésaiás s az ő gyermekei oly előképek vagy jelek voltak, akik előre jelezték, hogy abban az időben, amikor Sion már felépült és Jehova csatára készül az ellenség ellen, lesz egy hű tanukból alakult osztály a világon. A prófécia tehát megállapítja, hogy ez az 1918. év után esik, miután az Úr eljött templomához. Ésaiás elbeszéli, hogy volt egy látomása, amelyben Krisztust, a Királyt látta, amint a templomban egy trónon ül, ahol vele voltak szent követei is. Ez abba az időbe esik, amidőn szent angyalaival az Úr ítélkezni megjelenik a templomban. (Malakiás 3 : 1—3; Máté 25 : 31) Ésaiás leírja látomását és így szól: „És kiált vala egy a másiknak és mondá: Szent, szent, szent a Seregeknek Ura, teljes mind a széles föld az ő dicsőségével. — Akkor mondék: Jaj nékem, elvesztem, mivel tisztátlan ajkú vagyok és tisztátlan ajkú nép közt lakom: hisz a királyt, a Seregek Urát látták szemeim." — Ésaiás 6 : 3, 5.

Mivel Ésaiás a szellemi Izraelt jelképezte, világos, hogy azon kijelentése, hogy ő tisztátlan ajkú, azt kell jelentse, hogy Isten népe elmulasztotta a bizonyságtevés végzését. Isten gyülekezetének Illés próféta által jelképezett mukája 1918-ban megszünt és az elizeusi munka 1919-ben kezdődött. A közbeeső időben Isten népe a földön tétlen volt és nem végezte a bizonyságtevést. Ezt a világháború tüzes nyomorúsága okozta. 1919 után Isten gyülekezete tevékeny munkához látott a bizonyságtevés érdekében, ami a tisztátlan (beteg) állapotból való meggyógyulást jelenti, melyről a próféta beszélt s az ő szavai azt is bejelentik, hogy ez miképpen fog történni. Ésaiás (6 : 6, 7) mondja: „És hozzám repült egy a szeráfok közül és kezében eleven szén vala, amelyet fogóval vett volt az oltárról; és illeté számat azzal és monda: ímé ez illeté ajkaidat és hamisságod eltávozott és bűnöd elfedeztetett."

E szövegben a szeráf a küldöttet példázza és azon körülmény, hogy a parazsat az oltárról vette és azzal érintette meg a próféta ajkát, azt mutatja előre, hogy népét az Úr ajkainak érintése útján tisztítja meg és küldi ki, hogy bizonyságot tegyen nevéről. A tűz (izzó-parázs) tisztító eszközt példáz; a próféta szerint a bűnt és igazságtalanságot a tűz távolította el. 1919 végén ébredt annak tudtára az Úr népe, hogy tétlen volt s hogy az Úr egy munkát akar elvégeztetni híveivel. Éppen ezt közölte előre a jövendölés és ezt írta le Ésaiás látomásában, amint következik: „És hallám az Úrnak szavát, aki ezt mondja vala: Kit küldjek el és ki megyen el nékünk (hogy bizonyságot tegyen)? Ekkor mondám: Imhol vagyok én, küldj el engemet!" — Ésaiás 6 : 8.

A próféta ekképpen mondta meg előre Isten népének készségét a bizonyságtevés alkalmának megragadásában. Tény, hogy a keresztények egy gyűlésén Cedar Point, Ohioban az összegyültek meglátták, hogy a tevékeny bizonyságtevés megkezdésének ideje eljött; és azt meg is kezdték. A próféta kimutatja, hogy e bizonyságtevés nem a világ megtérítését, hanem azt célozza, hogy az embereket Isten szándékáról értesítse. Ezért mondotta az Úr, amint a próféta előre közölte: „Menj és mondd ezt e népnek: Hallván halljátok és ne értsétek s látván lássátok és ne ismerjétek! Kövérítsd meg e nép szívét és füleit dugd be és szemeit kend be: ne lásson szemeivel, ne halljon füleivel, ne értsen szívével, hogy meg ne térjen és meg ne gyógyuljon." — Ésaiás 6 : 9, 10.

Ezután kérdi a próféta: „Meddig, Uram" kell e bizonyságtevést végeznem? Ezzel előre közölte, hogy Jehova felkent népe az Úrnak templomához való eljövetele után fogja megkezdeni a bizonyságtevés munkáját és fogja kérdezni, hogy „meddig" kell azt folytatnia. E kérdésre maga az Úr felel és prófétájával a következőket iratta meg: „Mig a városok pusztán (maradnak) állanak lakos nélkül és a házak emberek nélkül s a föld is puszta lészen. És az Úr (Jehova) az embert messze elveti s nagy pusztaság lészen a földön." — Ésaiás 6 : 11, 12.

Isten a próféta szavaival előre közölte, hogy ő azt akarja, hogy a bizonyságtevést mindaddig folytassák, amig a városokat, Sátán szervezeteit az Úr elpusztítja s e szentségtelen szervezetből a népet eltávolítja. A bizonyságtevés azóta előrehaladt és sokan távoztak el az „álkereszténységből" (szervezett kereszténységből), mivel sokan belátták, hogy ama szervezet nem képviseli Jehova Istent, hanem Sátán szervezetét képezi.

Amidőn Isten felkent népe Sionban felépült és a templomba gyüjtetett, felismerte, hogy Jehova haragszik népére, mivel nem volt szorgalmas az ő munkájában. Ezután fejlesztették szorgalmukat a hívek Isten parancsainak megtartásában, mire az Úr megvigasztalja őket, amit Ésaiás következő szavai fejeznek ki: „És így szólasz ama napon: Hálákat adok néked, ó Uram! mert jól lehet haragudtál reám, de elfordult haragod és megvigasztaltál engemet! Ímé, az Isten, az én szabadítóm!

FEL

bízom és nem félek; mert erősségem és énekem az Úr, Jehova és lőn nékem szabadítóm!" — Ésaiás 12 : 1, 2.

A víz Isten igazságát példázza. A hívek, az Isten parancsait követő felkentek nagyot isznak az igazság kútjából és örvendenek. Isten az ő ígéjének világos meglátásában részesíti őket és így szól hozzájuk: „Örömmel merítetek vizet a szabadító kútfejéből." (Ésaiás 12 : 3) Aki örömmel megtartja Isten parancsait és tevékenyen ismerteti másokkal is Isten nagy szándékát, azt ő az igazság világosabb megértésében fogja részesíteni. A kútból való vízmerítés azt jelenti, hogy a felkentek az igazságot keresik, amennyiben az Úr jövendöléseit és azon tényeket figyelmesen kutatják, hogy ezek hogyan következnek be a teljesülés alkalmával.

E jövendölésben ismét „ama napról" van szó, amely most immár itt van; prófétájával Isten erre az időre jegyeztette fel parancsait népe számára. E feljegyzés mindazoknak szól, akik igazán szeretik Istent s akik örömmel tartják meg azokat. Az Úr parancsai így szólanak: „És így szólotok ama napon: Adjatok hálát az Úrnak, magasztaljátok az ő nevét, hirdessétek a népek közt nagyságos dolgait, mondjátok, hogy nagy az ő neve. Mondjatok éneket az Úrnak, mert nagy dolgot cselekedett; adjátok tudtul ezt az egész földön! Kiálts és örvendj, Sionnak lakosa, mert nagy közted Izraelnek Szentje!" — Ésaiás 12 : 4—6.

A jövendölések és azoknak teljesülése minden kétséget kizárva bizonyítja, hogy Krisztus Jézus Jehova Isten nagy tanuja; hogy amidőn eljön templomához és szolgáival leszámol, attól kezdve a földön azokra bízza a bizonyságtevés kötelességét és kiváltságát Sátán szervezetének bukásáig; ezenkívül azt bizonyítja, hogy e tanuknak parancsoltatott meg annak kijelentése, hogy egyedül Jehova az igaz és mindenható Isten; s hogy az Úr mindazon felkentjei, akik az ő elismerését élvezik, képezik azon csoportot a földön, melynek e bizonyságtevést végeznie kell. Mivel Isten akarja, hogy e bizonyságtevés most follyon, így ez az akadályokra való tekintet nélkül folyik is. Áldottak azok, akik az uralkodók és a nép előtt e bizonyságtevésben, hogy Jehova az Isten és az ő országának ideje eljött, részt vesznek.

Sokan nehezen tudják megérteni, hogy a keresztények egy csoportja miért jár tántoríthatatlanul és tesz bizonyságot az Úr szándékáról. Könnyen megláthatja mindenki, hogy ezek a keresztények nem az emberek megtérítése vagy valamily szervezethez (felekezethez) való rábírása miatt járnak és munkájukat nem nyereség (pénz)ért teszik. Miért és mily célból teszik hát?

Prófétája útján Jehova annak okát is előre közölte, hogy miért kell most bizonyságot tegyenek a világ népei előtt arról, hogy ő a mindenható Isten. Az Ördög s az ő eszközei azt akarják elhitetni az emberekkel, hogy ama bizonyítás szükséges volta, hogy Jehova az Isten, önszeretetet és gyengeséget árul el Isten részéről; önszeretetet, azért — amint ők állítják —, mivel azt kívánja, hogy az emberek őt imádják és tiszteljék; és gyengeséget, azért, mivel attól félt, hogy az összes teremtmények el fognak tőle szakadni. Az ily következtetések azonban teljesen tévesek és elvetemültek. Isten nem lehet önző, mivel „Isten szeretet", ami azt jelenti, hogy ő az önzetlenség tökéletes kifejezése. Ő sose tett valamit önző okokból, hanem mindig teremtményei javára cselekszik. Nagy önzetlenségét és tökéletes szeretetét főképpen akkor fejezte ki, amidőn odaadta kedves fiát, hogy áldozatul meghaljon, hogy az emberek életet nyerjenek. Mennyire igaza van az apostol ama kijelentésének, hogy e cselekedetével Jehova az emberiségnek felbecsülhetetlen értékű ajándékot adott: „Hála Istennek az ő kimodhatatlan ajándékáért." (Kor. II. 9 : 15) Ez egyszer és mindenkorra megcáfolja azon állítást, hogy Jehova önszeretetből tétetné a bizonyságot. Semminő hatalom sem létezhetik és állhat fenn, ha Jehova azt nem engedélyezi; mert ő a menny és föld Teremtője és minden hatalom az ő kezében összpontosul. Tehát képtelenség, hogy Isten attól félt volna, hogy valamit el lehetne venni tőle. Mind e tények azt mutatják, hogy nevének igazolásában ő az ő teremtményei érdekében jár el. Sátán évszázadok óta arról törekedett meggyőzni minden lényt, hogy ő Jehovával egyenrangú; ebből az okból törekedett elcsavarni Isten legfőbb határozmányait az embert illetőleg. Csalásaival és hamis fejtegetéseivel sikerült neki a nép tömegeit elfordítani Istentől. Isten nem akadályozta meg Sátánt önfelmagasztaló törekvéseiben; de ha Jehova bizonyos időkben nem lépett volna közbe, majdnem kivétel nélkül mindenki elpusztult volna. Sátán sose tudott életet adni az embernek és nem is tud soha. Jehova Isten az örök élet forrása és csak ő tud örök életet adni teremtményeinek. Az életet azonban nem fogja reájuk kényszeríteni. Intézkedik az élet kegyadományairól s azután azt tudomásul adja az embernek, hogy alkalma legyen a kegyelem elfogadására vagy megvetésére. Az élet Isten kegyadománya Krisztus Jézusban, a mi Urunkban. — Róma 6 : 23.

Ajándékot csakis úgy fogadhat el bárki is, ha az ajándékról és az ajándékozóról is tudomással bír. Az embernek tehát meg kell ismernie Istent és tudnia kell, hogy ő a kegyes adományozó, csa-

FEL

kis így nyerhet örök életet. Eljön az idő, amidőn Isten véget vet Sátán gyalázatos tetteinek, hogy az ember ne legyen akadályozva, hanem alkalmat nyerjen az örök élet adományának megnyerésére. Isten bejelenti ama szándékát, hogy Sátánt és gaz eszközeit el fogja pusztítani, hogy minden engedelmes örök életet nyerjen boldog körülmények között. Az elpusztítás ideje előtt Isten a világon mozgalmat indít a nép nevelésére, hogy a nép tudomásul vegye, mit akar tenni Isten az ember érdekében. Ő nem cselekeszik titokban és bejelentés nélkül. Azt akarja, hogy szándékát közöljék az emberekkel és azután fel fogja tárni előttük mindenek felett való hatalmát. A bizonyságtevés vagy a nevelési mozgalom célját a következőkben lehet röviden összefoglalni: Az embereket fel kell világosítani a vak szemek kinyitása által és a „foglyokat" látóképessé kell tenni annak meglátására, hogy megszabadíttatnak és így megismerik a boldogságteljes, örök élethez vezető utat. E célból fel kell tárni a nép előtt, mi képezi Isten szervezetét és miből áll Sátán szervezete és miért állanak ezek egymással ellentétben; s miképpen fogja most Isten szervezete rövidesen elpusztítani Sátán szervezetének minden részét.

W. T. 1932 január 1.

A Felséges fia

A Szentírás nem hagy kétségben affelől, ki legyen ama földi birodalom illetékes feje, amely Isten kiszabott idejében fog felépülni. E nagy birodalomról szóló igazságok kifejezetten az igazság kutatói hasznára jegyeztettek fel, hogy hitük megszilárduljon és reményük biztos alapon nyugodjék egy igazságos kormányzat felől. (Róma 15 : 4) Isten nekik adta ígéjét mint lámpát vagy világosságot, hogy így azok cselekedeteit kormányozza, akik neki kívánnak szolgálni.— 119-ik zsoltár 105.

Nóé rövidesen az özönvíz után mondott egy jövendölést Isten vezetése alatt, melyben előre közölte fiainak, Jáfetnek és Semnek, de főképpen Semnek a megáldását. Az erről szóló feljegyzés Mózes I. 9 : 26, 27-ben a következőképp szól:

„Azután monda (Nóé): Áldott az Úr (Jehova), Semnek Istene, néki legyen szolgája Kanaán! Terjessze ki Isten Jáfetet, lakozzék Sémnek sátraiban; légyen néki szolgája a Kanaán."

A Szentírás Melkisedeket mondja az első embernek, aki isteni jog alapján uralkodott valamily népen. Ő kétségtelenül Sem ágából származott és valószínűnek tetszik, hogy Sem és Melkisedek közeli rokonok voltak. Sem abban az időben élt, amidőn Ábrahám találkozott Melkisedekkel és neki tizedet fizetett. (Mózes I. 11 : 11) Ábrahám Semtől származott. (Mózes I. 11 : 12—26) Ábrahámnak mondotta Isten: „Népekké teszlek és királyok származnak tőled." (Mózes I. 17 : 6) A bibliai feljegyzés e prófétai részeire támaszkodva, bizonyos, hogy annak, aki az uralkodás jogát meg fogja nyerni, Sem ágából és Ábrahámtól kellett származnia.

Jákób Ábrahám unokája volt. Nevét Isten Izraelre változtatta át. Azután Isten a következő jövendölést jegyeztette fel: „Csillag származik Jákóbból és királyi pálca támad Izraelből... És uralkodik a Jákóbtól való és elveszti a városból a megmaradtat." (Mózes IV. 24 : 17, 19) Jézus önmagáról mondotta: „Én vagyok a Dávid gyökre és nemzetsége, a fényes hajnalcsillag." — Jelenések 22 : 16.

Júda Jákób fia volt és felőle olvassuk a következő jövendölést: „Nem mulik el Júdától a fejedelmi bot, sem a vezéri pálca térdei közül; mig eljő Síló és a népek néki engednek." (Mózes I. 49 : 10) A föld jogos uralkodójának tehát Júda ágából kell származnia. A „Júda"-név „dicséretet" jelent. (Mózes I. 29 : 35) „Júda, téged fognak dicsőíteni testvéreid." (Mózes I. 49 : 8) A Júdában ábrázolt hatalmas „Júda törzséből való oroszlánnak" van nevezve. (Jel. 5 : 5) Ez mutatja, hogy e megjövendölt hatalmas Jehova Istent fogja dicsérni s másrészről maga is dicsőítve lesz Istenhez való hűségéért és ragaszkodásáért s az ő dicséretét Isten kitűzött idejében minden teremtmény zengeni fogja. — Filip. 2 : 5—11.

Józsué halála után a Júda törzse lett Izrael vezére. (Bírák 1 : 1, 2) „Mert Júda tekintélyesebb vala az ő testvérei között és őbelőle való volt a fejedelem; hanem az elsőszülöttségnek haszna lőn a Józsefé." (Krónika I. 5 : 2) „Júda az én törvényrendelőm." (60-ik zsoltár 9) Káleb Júda törzséből származott; és Palesztina felosztásakor a Hebron hegységét nyerte örökségül. (Józsué 14 : 12—14) A „hegy" vagy hegység kormányzatot vagy királyságot (birodalmat) példáz. Júda egész törzse a Seir heggyel határosan kapta letelepülési helyét, amely hegy Sátán földi szervezetét példázza. (Józsué 15 : 8—10) Ez valószínűleg arra mutat, hogy Sátán szervezete Jehova birodalmának felépítéséig fenn fog állani, amely birodalomban az fogja gyakorolni a hatalmat, akit az uralkodás joga megillet s aki a Dávid ágából fog származni.

Isai Júda törzséből származott. Fiát, Dávidot Jehova királlyá kente Izraelben. (Sámuel I. 16 :

FEL

13, 14) Dávidnak mondotta az Úr: „És lészen, mikor betelnek a te életednek napjai, hogy a te atyáidhoz elmenj, a te magodat feltámasztom te utánad, mely a te fiaid közül lesz és az ő országát megerősítem . . . Hanem megerősítem őt az én házamban és az én országomban mindörökké és az ő királyi széke erős lesz mindörökké." (Krónika I. 17 : 11, 14) Salamonnak, Dávid fiának mondotta Isten: „És ha te előttem járándasz, amint járt Dávid, a te atyád, egyenes és tökéletes szívvel, úgy cselekedvén mindenekben, amint neked megparancsoltam, az én rendelésimet és végzésimet megtartándod; megerősítem a te birodalmadnak trónját az Izraelen mindörökké, amint megígértem volt Dávidnak a te atyádnak, mondván: Nem fogy el a te nemzetségedből való férfiú Izrael királyi székéből." (Királyok I. 9 : 4, 5) Hogy Dávid és Salamon is a tényleges uralkodót példázták, ezt a jövendölés feljegyzése Ésaiás 9 : 7-ben tisztázza: „Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége a Dávid trónján és királysága felett, hogy fölemelje és megerősítse azt jogosság és igazság által mostantól mindörökké. A seregek Urának buzgó szerelme miveléndi ezt."

Ésaiás 16 : 5-ben olvassuk: „És Isten kegyelme megerősített egy ülőszéket és ül azon igazsággal Dávid sátorában egy bíró, jogosság keresője, igazság ismerője."

Teljesen bizonyos, hogy Dávid a jogos uralkodót és az ő eljövendő igazságos birodalmát jelképezte. — Jeremiás 33 : 20, 21, 25, 26.

Zedekiás, Izrael utolsó királyának bukásával Kr. e. 606-ban Izraelnek, Isten választott népének uralkodói sorrendjében megszakítás következett be. Prófétája útján Isten egy nap eljövetelét jelentette be előre, amidőn ezt a megszakítást ismét kiegyenlíti és a földnek a Dávid ágából származó jogos uralkodóját hatalomra emeli. „Azon a napon felemelem a Dávid leromlott sátorát és kijavítom repedezéseit és felemelem omladékait és megépítem azt, mint volt hajdan." — Ámos 9 : 11.

Sion hegye Isten szervezetét példázza, amely fejének a föld jogos uralkodójává kell lennie. A fenti jövendöléssel összhangban van megírva: „Azután megutálá a József sátorát és nem választá Efraim törzsét; hanem Júda törzsét választá; a Sion hegyét, amelyet szeret. És megépíté szent helyét, mint egy magas várat; mint a földet, amelyet örök időre fundált. És kiválasztá Dávidot az ő szolgáját és elhozá őt a juhok aklaiból." — 78-ik zsoltár 67—70.

Bethlehem kicsi volt Júda városai között, de Isten azt a föld jogos uralkodójának szülőhelyéül választotta ki és ezt prófétája útján előre megmondotta. „De te Efratának Bethleheme, bár kicsiny vagy Júda ezrei között: belőled származik nekem, aki uralkodó az Izraelben; akinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van." (Mikeás 5 : 2) Bethlehem Isai és Dávid szülőhelye volt, akit Isten Izrael királyává kent; ezért van Bethlehem gyakran Dávid városának nevezve.

Mária, a Dávid házából való leány Isten szent szellemi hatalma alatt fiat fogant. (Lukács 1 : 27—29) Isten egy angyalt küldött a mennyből és általa tudatta Máriával, hogy ő lesz azon igért gyermek anyja, akit Isten prófétái előre megjövendöltek. „És monda néki az angyal: Ne félj Mária, mert kegyelmet találtál Istennél. És ímé fogansz a te méhedben és szülsz fiat és nevezed az ő nevét Jézusnak. Ez nagy lészen és a Magasságos fiának hivatik; és néki adja az Úristen a Dávidnak, az ő atyjának királyi székét." — Lukács 1 : 30—32.

Így tehát a Szentírás szakadatlan láncban állapítja meg Jézus leszármazását, t. i. Sémen, Ábrahámon, Jákóbon, a Júda törzsén és Dávidon, Isten népe fölé felkent királyán keresztül. Amint előre közölve lett, Mária fia a kitűzött időben megszületett Bethlehemben és Isten utasítása alapján Jézusnak nevezték. Ama nevezetes alkalommal tettek bizonyságot e gyermek kilétéről a szent angyalok. A rendkívüli követ, aki Isten utasítására ezt a bizonyságtevést végezte, mondotta: „Ne féljetek, mert íme hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lészen: mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában." — Lukács 2 : 10—12.

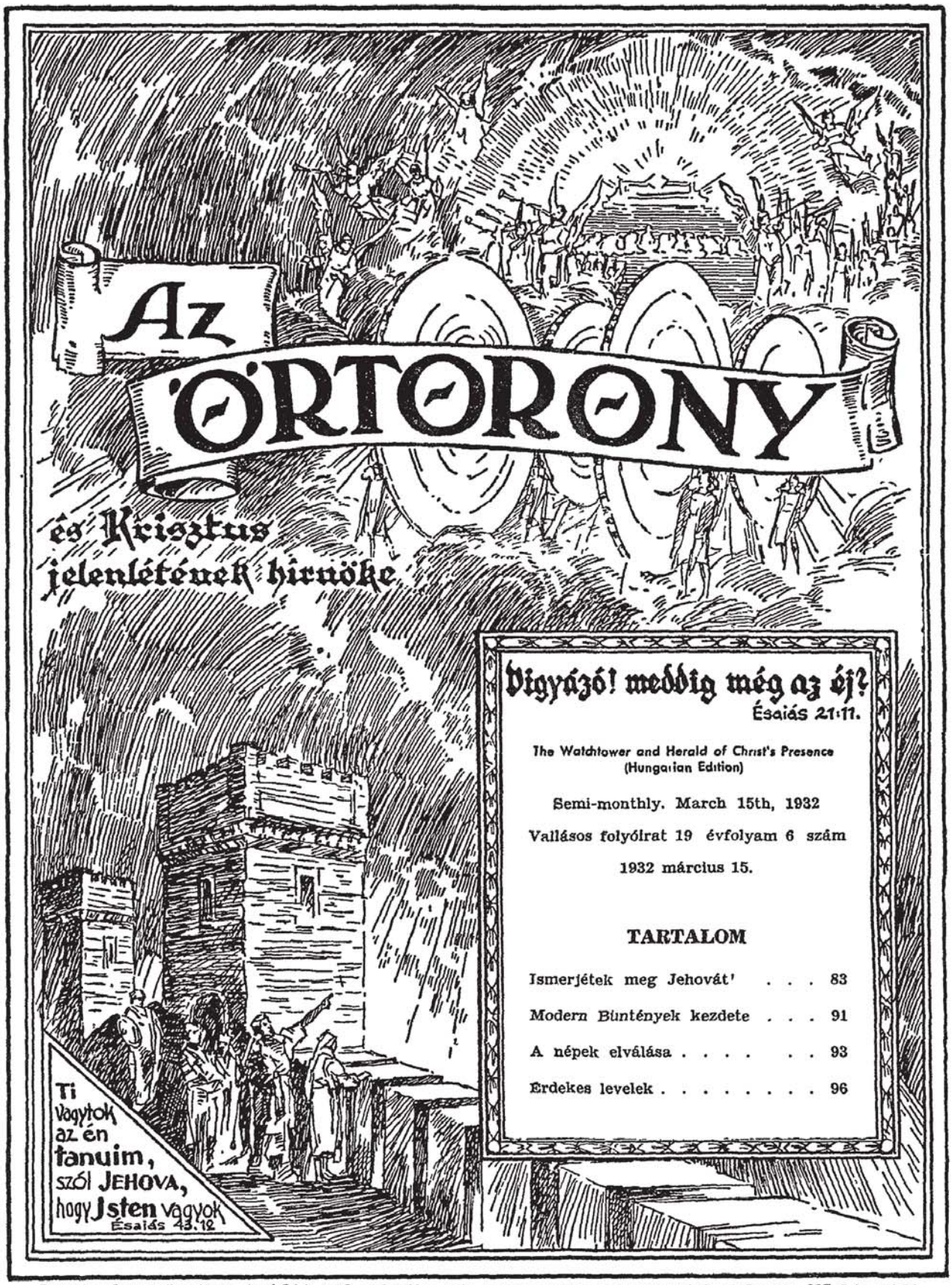
Isten szent szellemének hatalmától indítva mondotta Péter apostol, hogy Jézus Krisztus az, akiről Isten előre megmondotta, hogy őt illeti meg a jog, hogy a föld uralkodójává legyen. Ezt az érdekes feljegyzést Apcsel. 2 : 29—31 jegyzi fel és következőképp hangzik:

„Testvérek, férfiak! Hadd beszéljek nektek nyiltan Dávidról, az ősatyáról. Meghalt, eltemették, sírja ma is megvan nálunk. De, mert próféta volt s tudta, hogy az Isten eskűvel fogadta neki, hogy egyik utódát ülteti trónjára, a jövőbe látva szólt Krisztus feltámadásáról, hogy nem marad a sírban s a teste sem lát rothadást."

W. T., 1932 január 1.

Mert . . . fiú adatott nékünk, az uralom az ő vállán lészen. Neve: Csodálatos, tanácsos, erős Isten, örökkévaló atya, békefejedelem. Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége Dávid trónján és királysága felett, hogy fölemelje és megerősítse azt jog és igazság által mindörökké.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semi-monthly. March 15th, 1932

Vallásos folyóirat 19 évfolyam 6 szám

1932 március 15.

TARTALOM

Ismerjétek meg Jehovát' . . . 83

Modern Bűntények kezdete . . . 91

A népek elválása 93

Erdekes levelek 96

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N.Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik félhavonként
A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása
Wachtturmstreet 1—19, Magdeburg, Germany.
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár

„És minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége." — Ésaiás 54 : 13; angol-fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Adám bűne következtében minden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett, és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni lényt támasztotta fel, vette fel a mennybe, minden lény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője, gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehovaisten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék, és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten király, Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A Világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása, és a földön az Igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyreállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése

E folyóirat az embert Jehovaistennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozásra képesít, és tanítókról is gondoskodik oly személyek vagy csoportok részére, akik őszintén foglalkoznak a Biblia tanulmányozásával. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel síkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt lesz felépítve. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba, és személyes érdekű ügyeket nem közöl.

Előfizetési ára:
Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč., félévre 12 Kč.
Magyarországon: egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.

Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Csehszlovákiában: Brno, Hybešova 30.

(E folóyirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivatalnál kérik és az ingyen való küldés okát megadják. Mi a szükölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldés évente egyszer írásban kérve legyen.

Közlemény az előfizetőkhöz: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egyhónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentése a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal lesz jelezve.

1931-évi Őrtorony évfolyam bekötve

Az Őrtorony 1931-évi évfolyama bekötve elkészült. Megrendelések arra máris eszközölhetők. Ára ennek az évfolyamnak bekötve 16,— korona. Azonkívül rendelkezésre áll néhány évfolyam az 1927-től 1930-ig terjedő évekről. Ezeket az évfolyamokat készek vagyunk szállítani 5,— koronáért darabonként. Ez különösen alkalmas és hasznos olyanok részére, akik később jöttek az igazsághoz; ezek által utánna nézhetnek a régebb kiadott cikkeknek. Kérjük a szolgálatvezetőket, hogy a megrendeléseket gyűjtsék össze és együtt küldjék be. A megrendelések aztán azonnal el lesznek intézve.

Élet

Rutherford bíró egyik új könyve, amely Jehova, a nagy életadó üzenetét a szenvedő emberiség részére még világosabban tárja fel, magyarban is megjelent. Különös tekintettel van azon „reménységre, hogy a teremtett világ a romlandóság szolgaságából felszabadul" és Isten azon elhatározására, hogy az összes engedelmeseknek örök életet juttat.

360 oldal terjedelemmel, a legjobb kalikókötésben, 8 négyszínű illusztrációval, ára 6,— Kč.

Wachtturm-Druckerei, Magdeburg. Csehszlovakiában felelős: Anton Gleissner, Brno-Juliánov, Hybešova 30.

FEL

AZ ŐRTORONY
ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

19. évfolyam | Magdeburg — Március 15 — Brooklyn | 6. szám

Ismerjétek meg Jehovát!

„És megismerik, hogy én vagyok az Úr (Jehova)." — Ezékiel 6 : 10.

ELHATÁROZÁSÁT Jehova a kitűzött időben hajtatja végre. Igéje nagyon világosan feltárja, hogy eljött az idő, amidőn a népnek alkalmat kell nyernie annak megismerésére, hogy Jehova az Isten. Ennek megismerése az egész emberiségre nézve rendkívüli fontossággal bír. A fenti szöveg, Ezékiel 6 : 10, az 1932. évre választott szöveg. Ez a szöveg s annak összefüggése a kereszténységet, azokat a milliókat, akik élnek és nem halnak meg, és Isten népét, amely most él a földön és a maradékot képezi, tárgyalja. Összefüggésében a szöveg Isten azon elhatározását tárja fel, hogy az álkereszténységet el fogja pusztítani és csak a jószívű emberek egy osztályát akarja megtartani az életben; valamint a maradékra rótt azon kötelességet, hogy ezeket a dolgokat az emberekkel közölje. Jehova most tudomásul adja felkentjeinek az Ezékiel útján közölt jövendölést. E jövendölésben hatvannál többször fordulnak elő a következő szavak: „Megismeritek (vagy megismerik) (angol és Luther szerint: meg kell ismerjék), hogy én vagyok az Úr." Így fejezi ki és hangsulyozza Jehova a Felséges megismerésének fontosságát. Mivel a Szentírás határozottan a most e földön élő maradék segítségéül és hasznául adatott, ezeket a dolgokat fogadja úgy a maradék, mint az Úrtól alkalmas időben nyujtott táplálékot. A multban azt hitték, hogy a felszentelt legfőbb feladatát a mennyország számára való elkészülés képezi. Ez fontos, azonban vannak más dolgok is, amelyek még sokkal fontosabbak. A maradéknak most hűnek kell lennie azon kötelessége teljesítésében, melyet Jehova őreá ruházott. A maradéknak ő magának kell tudomást szereznie a Jehovától reábízott kötelességekről. A maradéknak tisztában kell lennie ezen kötelességeivel, mivel először tudomás (ismeret) szükséges, csak azután következhetik hit és hű ragaszkodás.

A jelentőség

2 Az évi szövegünkben előforduló „megismeritek"-szó gyökszavának többféle jelentősége van. Ez Jehováról szóló tudomás vagy ismeret szerzést jelent; Jehovának megismerését jelenti úgy, amint van; az ő világos meglátását, megértését. Ezenkívül Jehova tiszteletét- és a nyert ismeret által ügyéről való meggyőződést és megbizonyosodást jelenti. A szöveg parancsoló mondatot képez: „Hadd tudják meg, hogy én vagyok Jehova!" (Angol-fordítás szerint) Végül nem mondhatja senki igazán, hogy nem volt alkalma megismerni Jehova Istent; mert Isten azt akarja, hogy mindenki az igazság pontos megismerésére jusson. (Timotheus I. 2 : 4—6) A tengert a szárazföld övezi és mindenki tudja, hogy a tengermélységeit víz borítja. El kell jönnie az időnek, amidőn a föld népei Jehova dicsőségének általános ismeretére jutnak éppen úgy, amint most a tengermélységeinek általános ismeretével bírnak. „Mert az Úr dicsőségének ismeretével betelik a föld, amiképen a folyamok megtöltik a tengert." (Habakuk 2 : 14) A szöveg összefüggéséből itt kitűnik, hogy e jövendölés kezdetleges teljesülése akkor kezdődik, amidőn Jehova ítéletei végbemennek Sátán szervezetén. Jehova dicsőségének megismerése ő magának kinyilatkozását jelenti, főképpen abban a tekintetben, amelyben e dicsőség hatalma útján jut kifejezésre. A mindenható Isten nagy csata napján a világ összes népei meg fogják látni Jehova fennségének és hatalmának kinyilatkozását. A szöveg nem állítja, hogy mindenki meg fogja ismerni Je-

FEL

hovát, hanem azt, hogy az ő dicsőségét oly tisztán fogják meglátni, amint azon tényt ismerik, hogy víz borítja a tengermélyeket. Nem mindenki, aki erről felvilágosodik, fog ebből hasznot meríteni. Magaviseletével a bolond Jehova minden megismerését el fogja utasítani magától. „A bolond így szól szívében: Nincsen Isten!" A bolond a maga személyét nagyon fontosnak- és magát teljesen függetlennek tartja. Neki a maga véleménye szerint mindig igaza van, tényleg azonban mindig igazságtalanságban (hamis úton) van. (Példb. 12 : 14) A bolond megveti Isten oktatását. (Példb. 15 : 5) Nem akar és nem tud érteni, mivel a tudományt megveti. (92-ik zsoltár 7) Aki bölcseséget tanul, hasznot merít belőle, amidőn a bölcseség és tudomány hozzá jut. „Magas a bolondnak a bölcseség." (Példb. 24 : 7) Az Írás tisztán és világosan tanítja, hogy némelyek megtanulják a bölcseséget és ezek olyanok lesznek, akik a tudományt (ismereteket) örömmel elfogadják. „Mikor a bölcset oktatják, a tudományt elfogadja." (Példb. 21 : 11, angol-f.) „A bölcs figyelni fog és gyarapítani fogja ismeretét és az értelmes érett tanácsokat szerez magának." (Példb. 1 : 5, angol-f. szerint) „Mert bölcseség megy a te elmédbe és a tudomány a te lelkedben gyönyörűséges lesz. Meggondolás (józanság) őrködik feletted, értelem őriz téged, hogy megszabadítson téged a gonosz útjától és a gonoszságot szóló férfiútól." (Példb. 2 : 10—12) Ezért mondja az Úr azoknak, akik hallani kívánnak: „Hajtsd füledet és hallgasd a bölcseknek beszédeit; és a te elmédet figyelmeztesd az én tudományomra." — Példb. 22 : 17.

[3] Az Írás teljesen támogatja azon következtetést, hogy a Jehováról szóló igazság rövidesen Isten ítéletének Sátán földi szervezetén való végrehajtása előtt általánosságban ismertté kell tétessék; hogy sokan, amennyiben nem figyelnek, akkor balgáknak minősülnek és meghalnak, mások ellenben bölcsek lesznek, a Jehova Istenről szóló igazság ismeretét magukévá teszik és élni fognak; hogy az igazság üzenetét a most e földön élő maradék mint Jehova tanuja, kell terjessze és bizonyságot kell tegyen az emberek előtt. Az évi szöveget tehát a maradék gondosan mérlegelni fogja, mivel a maradék Isten akaratát meg akarja ismerni és azt örömmel teljesíteni kívánja. Jehova tanui hirdetni fogják az emberek előtt, hogy Jehova az Isten. — Ésaiás 43 : 10—12.

Kicsoda Jehova Isten?

[4] Ezt a kérdést Egyiptom uralkodója intézte Mózeshez. Most a világ sok uralkodója ugyan ezt a kérdést veti fel, mivel Jehova Istenről éppen oly tudatlanságban van, mint Fáraó volt. Közülök kétségtelenül sokan nem tudják, hogy Sátánnak a szolgái. A legtöbben közülök saját felfogásuk szerint bölcsek, önmagukban és szervezett hatalmukban bíznak, ezért bolondok. (Példb. 28 : 26) Most sötétség borítja a világ uralkodóit és nagy sötétség a népeket; most eljött az idő, amidőn a maradéknak fel kell ragyognia azáltal, hogy Jehova nevét és műveit hirdeti. (Ésaiás 60 : 1, 2) Nyilvánvaló, hogy angyalaival az Úr kiszedette a botrányokat és a gonosztevőket országából. Tényleges hűségeseit elkülönítette a többiektől. Az Úristen azokat, akik őt szeretik, rejtekébe vette. Új nevet adott nekik, melyet ő maga szerzett. Ismertetőjellel látta el őket, hogy könnyen felismerhetők legyenek. Ezek önmagukban nem igazak, de igazaknak tekintetnek, mivel Krisztusban vannak és magukat teljesen Jehova ügyének szentelték. Azért kell most beteljesíteniök az Úr azon bejelentését, hogy az igazak fényleni fognak, mint a nap, Attyuk országában. (Máté 13 : 43) Ők azért fénylenek, mivel Jehova tanui s mivel az ő műveit, nevét és királyságát hirdetik.

[5] Kétségtelenül Isten akarata, hogy a világ népeinek most Jehováról felvilágosítás adassék s közülök a bölcsek a felvilágosítást megnyerjék és éljenek. A maradék kötelessége és nagy kiváltsága, hogy a népnek arra a kérdésre, hogy „kicsoda az Isten?" — válaszoljon. Ezt kedvesen (tehát az emberekre nem rátámadva és őket sértő kifejezésekkel illetve) és egyszerű szavakkal kell tenni. A világ népei teljesen tanácstalanok és nagy nyomorban vannak. Itt az ideje, hogy azokat, akik figyelni akarnak, az igazsággal megvígasztaljuk. Az ilyeneket kérjétek meg, hogy hallgassanak türelmesen végig, amig nekik rövid vonásokban megmagyarázzátok a világválság okát és annak Istentől rendelt orvosszerét. Szóljatok mintegy a következőképp hozzájuk: „Mindazon szép dolgokat, melyeket önök a természetben látnak, az Örökkévaló teremtette, akit Istennek nevezünk.

FEL

Ő az egyedül igaz mindenható Isten, az ő hatalma korlátlan. Neve Jehova, amely név főképpen az ő teremtményeire vonatkozó szándékát ismerteti. Egyik neve, a Felséges, mivel ő mindenkinél felségesebb és az egész teremtett világnak neki kell magát alárendelnie. Eljött az ő kitűzött ideje, amidőn az embereket felvilágosítja elhatározásairól; *én csak egyike vagyok Jehova tanuinak*, aki önnel az igazságnak ezen üzenetét közlöm. Mi most így hirdetjük Isten országának evangéliumát, amint ezt ő parancsolta. Mi nem akarunk senkit sem valamily földi szervezet kötelékébe vonni. De mi felelősek vagyunk Isten előtt, hogy az igazságot a néppel közöljük. Minden idők legveszélyesebb fordulópontja most elérkezett. De a világot fenyegető még nagyobb nyomorúság közvetlenül a küszöbön áll. Azok, akik az igazságot meghallják és követik, Isten kegyét fogják megnyerni. Azon fontos közlemény részletei, melyet most a néppel közölni kell, ezekben a könyvekben vannak s ezekben mindazon szentirati idézetek is idézve vannak, melyek önt vizsgálódásra és annak megállapítására fogják képesíteni, hogy ezek a dolgok igazak és úgy vannak. Most nehéz időket élünk és a szegény embereknek nagyon kevés pénzük van; de ön gazdagon kárpótolva fogja magát érezni, ha egy kevés ideig valaminek az élvezetéről lemond vagy talán a legszükségesebbet is megtagadja magától egy kevés ideig, csakhogy Isten elhatározásáról ismeretet szerezhessen. Ez ahhoz fogja segíteni önt, hogy meg tudja ismerni, mi van küszöbön és mily utat kell követnie a saját jóléte érdekében. Itt nem emberek tanairól, hanem Isten ígéjéről van szó, mely főképpen azok javára rendeltetett, akik azt most e világ végén élő emberek közül meghallgatják és követni fogják."

A cél

6 Mily célt akarunk elérni az embereknek Jehováról szóló e felvilágosításával? A főcélt Jehova nevének az egész teremtett világ előtt való igazolása képezi; s másod ízben, hogy mindazok, akik figyelmükbe veszik Jehova akaratát és azt követik, boldog örökéletet nyerjenek. Az embereket most fel kell világosítani az eldöntendő nagy kérdésről, melyet helyesen és egyszer és mindenkorra el kell dönteni; e vitakérdés főképpen Jehova nevét és ígéjét foglala magában. Isten az embert tökéletes lénynek teremtette. (Mózes V. 32:4) Az ember tökéletlenségét Istentől való elhidegülésére lehet visszavezetni. Tökéletességét és boldogságát csak úgy nyerheti vissza, ha teljesen hűségesnek bizonyul Jehova Istenhez és követni fogja azt az utat, melyet Isten Krisztus Jézus útján készített el az ember megváltására és megmentésére. Az első ember Isten képére és hasonlatosságára teremtetett és alkalmat nyert, hogy döntsön affelől, vajjon Istennek engedelmeskedni és élni akar, vagy pedig engedetlenséget tanusítani és meghalni. Minden embert az eredeti engedetlenség döntött a jelenlegi boldogtalan helyzetbe. Amidőn az ember visszatér Istenhez, meg kell ismernie Istent és azon isteni eszközöket, melyek az ember megmentésére vétetnek igénybe.

7 Amidőn Sátán fellázadt és az emberek őt követték, amennyiben Isten törvényeit megszegték, Sátán ekkor kihívást vágott a nagy Teremtő szemébe. Kihívásával Jehovának, mint igaz Istennek a nevét és ígéjét vitássá tette. Sátán azt állította, Isten nem tud oly embert előállítani a földön, aki hozzá hű és ragaszkodó lenne és így megőrizné vele szemben feddhetetlenségét. Jehova már azelőtt kijelentette azon elhatározását, hogy az ember örökli a földet, melyet az ő javára teremtett. Jehovával dacolva és ígéjével ellentétben Sátán Jehova nevének fenségét vitássá tette. Sátán ezt tette, amennyiben kétségbe vonta, hogy a Teremtő végre tudná hajtani elhatározását. Sátán Isten ígéjének megbízhatóságát is kétségbe vonta, amennyiben adott szavának igazságát vitássá tette, Istent hazugnak állítván. (Mózes I. 1 : 26—28; 2 : 17; 3 : 4, 5; Ésaiás 45 : 12, 18) Az akkor felvetett kérdés a következő: Ki a legfelségesebb? Ki a mindenható, igaz Isten? Bizonyos, hogy Jehova az Isten és ő volt és lesz mindenkor a legfelségesebb; Sátán azonban bitorló módon hazudta le ezt az örök igazságot és fordította el az emberiség nagyobb részét Istentől. Isten, ahelyett, hogy Sátánt azonnal megsemmisítette volna, alkalmat adott neki kihívásának bebizonyítására. Jehova, mindenhatóságával, igazságával, bölcseségével és önzetlenségével összhangban mintegy a következőket mondotta ellenségének: „Vegyél hát sok időt igénybe ebben az ügyben, tégy meg mindent, amit tudsz és bizonyítsd be, hogy az én nevemben

FEL

és ígémben nem lehet minden tekintetben megbízni s hogy nem én vagyok a legfelségesebb."

[8] Az Édenben történt lázadás óta eltelt hatvan évszázad alatt Sátán egy erős és nagy szervezetet létesített. Egy sereg szellemi lényt hozott együvé, akik az ő parancsait hajtották végre. Nagy világhatalmakat létesített s az embereket egy kegyetlen és elnyomó katonai rendszer támogatására bírta, mely az emberiséget az elnyomó vasökle alatt tartotta. Az embereket teremtmények vallásos imádása által vezette tévútra és romlottságba és gúnyból azt a vallásos szervezetet is átvette, mely Jehova kedves fiának a nevét viseli. A csalás, ámítás, hazugság és erőszak minden fajtáját felhasználja, hogy az embereket elvakítsa és Istentől, igaz barátjuktól és jótevőjüktől elfordítsa. Ennek következtében fetreng gonoszban az egész világ. (János I. 5 : 19) Abban az időben azonban Jehova időről-időre a nép elé tárta a maga nevét, hogy azoknak, akik őbenne hisznek és az igazságot szeretik, módjukban álljon a helyes utat választaniok. Erkölcsi szabadakarata használatában majdnem mindenki az igazságtalan út követését választotta. Csak kevesen választották az igazságosság és igazság útját és Sátán kétségbeesve törekedett ezek elpusztítására. Sátán mindent elkövetett, amit tudott. Minden tőletelhetőt megtett, hogy nyakas viselkedését és kihívását a Felségessel szemben fenntartsa.

[9] Jehova Isten 1914-ben mintegy a következőket mondta kedves fiának: „Sátán végéhez érkezett. Eredj és vesd ki őt a mennyből és uralkodjál." (110-ik zsoltár 1, 2) Miután Sátán a mennyből a földre vettetett, vállalkozásait most a földre kell korlátoznia. (Jelenések 12 : 12) Ezt meg is teszi és minden elképzelhető teherrel megrakja az emberiséget s így nagy nyomorba, tanácstalanságba és szenvedésekbe dönti; elvetemült vallásos szervezeteinek papjait arra használja föl, hogy azok az emberekkel elhitessék, hogy Jehova Isten az oka minden szenvedésüknek és nyomoruknak. Csak egy út van, melyen egyszer és mindenkorra a Felséges javára lehet eldönteni a nagy vitát, ez az út Sátánnak és szervezetének elpusztítása. Ez fogja igazolni Jehova nevét, levenni az emberek vállairól a terhet és eltávolítani vakságukat, hogy mindenki teljes és világosan megérthető alkalmat nyerjen az örökélethez vezető igazság útjának választására. Az embernek, mielőtt választani tud, ismerettel kell bírnia. Ha vannak olyanok, akik a mindenható Isten nagy csata napját tulélik, már előre bizonyos ismeretet kell nyerniök, hogy Jehova pártján tudjanak állást foglalni és meg tudják nyerni az ő oltalmát.

Miképpen nyerhetik meg?

[10] Miképpen nyerhetnek ismeretet az emberek Jehováról? Meg kell tanulniok, hogy a Biblia Jehova ígéje vagy igazsága és oktatásuk és vezetésük tekintetében az ígében kell bízniok. Az ember csak az igazság alapján foglalhat el szilárd állást Isten, az Úr mellett; és amint írva van, a Szentírás az igazság. „A te beszéded (ígéd) igazság." (János 17 : 17) Az emberek nézetei nem képeznek biztos vezetőt, ha azokat nem Isten ígéje támogatja teljesen. A Szentírás az ember igazi vezetője. „A te ígéd az én lábaimnak szövétneke és ösvényemnek világossága." (119-ik zsoltár 105) „A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jócselekedetre felkészített." (Timotheus II. 3 : 16, 17) Habár e szövegek elsősorban Isten gyülekezetére vonatkoznak, mindazáltal útmutatást képeznek mindenki számára, aki Istennel ki fog békülni és élni fog. Az emberekkel közölni kell, hogy Isten megígérte, hogy nekik e világ végén, amelyben most élünk, nagyobb világosságot és ígéjének tisztább értelmét fogja adományozni. (Korinthus I. 10 : 11) Kétségtelenül Isten akarata, hogy azon könyvek kiadásra kerüljenek, melyek megmutatják, hol lehet a Bibliában megtalálni ezen igazságokat; s hogy a tényekre a szövegekkel együtt reámutassunk; azon tényekre, melyek az utóbbi években történtek s amiket általában ismer mindenki. Ennek azért kell megtörténnie, hogy az emberek el tudják dönteni, hogy az isteni jövendölés nemcsupán igaz, hanem annak teljesülése is éppen most van folyamatban. Jehovában, mint az egyetlen igaz Istenben való hitre feltétlen szükség van, ismeret nélkül azonban senki sem rendelkezhetik hittel. A hitet Isten ígéjének hallgatása és az abban való hit útján nyerhetjük; mindazáltal valakinek hirdetnie kell az igazságot az emberek előtt, hogy Isten nevét segítsé-

FEL

gül hívják. Az emberek előtt az Istenről szóló bizonyságtevés munkáját Isten azokra bízta, akiket „tanuinak" nevez s akik Krisztus lábtagjai, akikről a következő van megírva: „Mily szépek a hegyeken az evangélium hirdetőinek lábai, aki békességet és örömet hirdet!" (Róma 10 : 13—17) Az Úr eszközei Isten és az emberekkel való bánásmódja útján ezek számára szereztettek, amiáltal ők a részükre annyira szükséges ismeretet megnyerhetik.

Az ismeret szükségessége

11 Miért van szükség a Jehova Istenről szóló ismeretre és tudományra? A felekezetek sok évszázad óta azt tanították, hogy csak Jézust kell megismerni, Jehováról azonban alig mondottak valamit. Most eljött Jehova ideje, amidőn közismertté teszi nevét, ezért kell tudomást nyerjenek róla az emberek. Jehova megismerése szükséges, mivel ő az életadója minden lénynek. Habár az embernek szabad választási joga van, csak is úgy választhat, ha tudja, hogy mit kell választania. Jehovának az élethez vezető útja Krisztuson vezet keresztül. Más út nincsen és ez az út Jehova útja. (Apcsel. 4 : 12) Krisztus Jézust Jehova látta el hatalommal az egész emberiség felett és Jézus mondotta: „Ez pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyetlen igaz Istent és akit te küldöttél, Jézus Krisztust." (János 17 : 3) Ezek az ígék elsősorban Jézus tanítványaihoz intéztettek; azután alkalmazást nyertek mindazokra, akik Krisztus követőivé lettek; most pedig mindazokra kell alkalmaztatniok, akik átvitetnek az armageddoni nagy csatán és elsőknek fognak részesülni a helyreállítás áldásaiban. A maradéknak most kétségtelenül szükséges megismernie a jövendölések beteljesülését, ezért részesíti Jehova azokat, akik őt szeretik, ily ismeretben. E kegyben a hívek részesülnek, hogy kitartóan előljárjanak (még nagy üldözések között is) azon munkában, melyet az Úrtól nyert megbízásból kell végrehajtaniok, ezeket megvígasztalja az a megnyugtatás, hogy helyesen cselekszenek s ennek következtében Isten akaratát hajtják végre. (Róma 15 : 4) Ezért látjuk most a világ végén az ismeret meggyarapodását.

12 Azoknak, akik oltalomban óhajtanak részesülni és a mindenható Isten nagy csata napját sértetlenül akarják átélni, Isten ismeretére van szükségük. A világon a taníthatóknak mondja Jehova: „Keressétek az Urat (Jehovát) mindnyájan e föld alázatosai (taníthatói); ... talán megoltalmaztattok az Úr (Jehova) haragjának napján!" (Sófoniás 2 : 3) Már a szöveg nyelvezete is azt bizonyítja, hogy az emberek először bizonyos ismerettel kell birjanak, mielőtt az igazságot és alázatosságot keresni tudnák. Meg kell tanulniok, hogy Jehova az Isten, a legfelségesebb és örökkévaló. A jelen időben egy bizonyos ismeretre van szükségük; s amidőn Jehova a hatalmas Krisztus Jézus által Sátán szervezetét elpusztítja, akkor az ezt túlélő emberek meg fogják tudni, hogy Jehova az Isten s az ő hatalma a legfelsőbb és korlátlan. Ezen igazságos ítélet elmulása után a túlélőknek több ismeretre lesz szükségük és ők kívánni is fogják annak megszerzését. (Jeremiás 50 : 5) Sátán szervezetének megsemmisítése és Sátán teljes bukása Jehova nevének igazolását fogja képezni. Hogy Jehova harag napját bizonyos emberek túlélik s azután az igazság útján járnak, ugyancsak hozzá fog járulni Jehova nevének igazolásához. Jehova kijelenti elhatározását, hogy a kereszténység uralkodói értesítve kell legyenek, mielőtt a pusztítás nagy munkája megtörténik. Ennek hirdetése fel fogja világosítani azokat, akik gondosan figyelmükbe veszik, hogy Jehova az Isten s azokat, akik kívánják, oly helyzetbe fogja juttatni, hogy Jehova, az egyedül igaz Isten mellett foglaljanak állást és éljenek. Az embereket tehát meg kell ismertetni Jehova nevével. „Erős torony az Úrnak neve, ahhoz folyamodik az igaz és bátorságos lészen." (Példb. 18 : 10) Azok, akik az Úrra, Jehovára hallgatnak, figyelnek és neki engedelmeskednek, igazak lesznek. Jehova, hogy „nevét ellenségei előtt feltárja", megemésztő tűzével fel fogja perzselni Sátán szervezetét s akkor azok, akik Jehova nevét megismerték s az ő pártjára állottak, megszabadulnak. (Ésaiás 64 : 2) Azok, akik a mi Istenünknek, Jehovának a nevében járnak, megnyerik az örökélet áldásait. — Mikeás 4 : 5.

13 Most az emberek nagyon el vannak nyomva. Szomorúság rí le mindenkinek az arcáról, azok kivételével, akik Istenben, az Úrban bíznak. Általában az emberek nagy tanácstalanságban vannak és nem tudják, mit tegyenek. A nyomor

FEL

ideje rászakadt a világra, habár a legrosszabb még hátra van. Az Úrnak a 9-ik zsoltár 9—11-ben feljegyzett szavai a jelen időre találnak: „És ő megítéli a világot igazsággal, törvényt tesz a népeknek méltányosan. És lesz az Úr (Jehova) nyomorultak kővára, kővár a szükség idején. Azért te benned bíznak, akik ismerik a te nevedet; mert nem hagytad el, Uram, akik keresnek téged." Az összefüggésből kitűnik, hogy e jövendölés a jelen időre szól, amidőn Krisztus ítélet végett Jehova templomában van. Azért képezi a jelen azt az időt, amidőn Jehova lehetővé teszi a jólelkű embereknek, hogy őt, ígéjét és nevét bizonyos mértékben megismerjék. Ki nyer kiváltságot arra, hogy a népnek a vígasz ezen üzenetét elvigye? E bizonyságtevés Jehova tanuira bizatott.

Felelősség

[14] Azok, akik ismeretet nyernek, nagyobb mértékben felelősek. Amióta az Úr eljött Jehova templomához és a kipróbáltaknak tekintetteket magához gyüjti, ezek nagyobb ismerettel ajándékoztattak meg. Ez az idő főképpen „Isten titkának" befejeződésével áll összefüggésben. A felkentek azóta ismerték meg Jehova nevének jelentőségét, sokat megtudtak az ő nagy szervezetéről és pontosan felismerték azon nagy vitakérdést, amelynek most el kell dölnie. Ők most tudják, hogy Sátánnak egy hatalmas szervezete van, amelyet Isten rövidesen el fog pusztítani, hogy a maga nevét igazolja. János, akinek a Jelenések leírása állott kiváltságában, Isten azon hű felkentjeit példázta vagy képviselte, akik most élnek a földön. E képletben Jehova nagy követe kezében egy könyvecskével jelenik meg. A felkent szolga-osztály parancsot kap, hogy elmenjen és a könyvecskét az angyal kezéből elvegye és megegye. „Elvevém azért a könyvecskét az angyal kezéből és megevém azt; s az én számban oly édes volt mint a méz; mikor pedig megettem azt, megkeseredék a gyomrom. És e szót hallottam: Ismét jövendölned kell népekről, nemzetekről, nyelvekről és királyokról." (Jelenések 10 : 10, 11) E „könyvecske" Jehova végzéseit tartalmazza az ő népéről és annak munkájáról, amely végzéseket most meg kell érteniök azoknak, akik őt szeretik. A könyvecske megevése azt jelenti, hogy a felkentek Jehovának és szándékának ismeretében részesülnek. Az evés az ő titkainak feltárását jelenti. A felkentek isteni bölcseséget nyertek a könyv elfogyasztása által. (Példb. 24 : 13, 14) Ha az ily ismeretet helyes módon veszik fel, tisztító hatással jár és tényleg tisztulás is történt. Ez ismeretből értették meg a felkentek, hogy mostantól kezdve egységes célt kell követniök, t. i. teljesen híveknek kell lenniök Istenhez s az ő országához s a Felséges akaratát kell tenniök. Mihelyt e könyvecskét megették, ez keserű lett a gyomrukban; más szóval, a felkenteknek az abból merített ismeret és bölcseség édes ízű volt, de keserűséget okozott nekik, amennyiben keserűen kikeltek megukból Sátán s az ő szervezete miatt. E hű emberek elhatározták, hogy az Úr kegyelméből el fogják végezni mind azt, amit Sátán s az ő szervezete ellen el kell végezniök.

[15] Helyes dolog-e, hogy a felkentek Sátán szervezetének elpusztításáért imádkozzanak? Ha az ő prófétája útján valamily imát feljegyeztet és e próféta Isten felkent szolga-osztályát példázza, biztosan Isten akaratát képezi, hogy a felkentek az így feljegyzett imát elrebegjék. Amidőn tehát Jehova felkent szolgája a Jehova nevére halmozott nagy gyalázat miatt felháborodott Sátánon és szervezetén és megkeseredett, akkor itt volt a kitűzött idő és Isten akarata arra, hogy a felkentek úgy, amint tették is, Sátán szervezetének elpusztulását kérjék a következő szavakkal: „Isten, ne vesztegelj, ne hallgass és ne nyugodjál, Isten! Mert ímé, háborognak ellenségeid s gyűlölőid fejöket emelik. Néped ellen álnok tanácsot gondolnak s védenceid ellen terveket szőnek." (83-ik zsoltár 2—4) „Én Istenem! Tedd őket olyanokká, amilyen a porfelhő s amilyen a polyva a szél előtt; olyanokká, mint a tűz, amely meggyujtja az erdőt és mint a láng, amely elégeti a hegyeket. Így kergesd őket a te szélvészeddel és forgószeleddel így rettentsd őket! Töltsd el arcukat gyalázattal, hogy keressék, Uram, a te nevedet! Szégyenüljenek meg és rémüljenek el örökké és piruljanak és pusztuljanak, hogy megtudják, hogy te, akinek neve Jehova, egymagad vagy felséges Isten az egész földön." — 83-ik zsoltár 14—19.

[16] Ezékiel és János egyazon osztályt, t. i. Isten földi felkent szolga-osztályát jelképezik. A Jelenések tizedik fejezetében említett „könyvecske"

FEL

ugyanazt jelenti, amit Ezékiel könyvében a „tekercs", amelyet Ezékiel megett. (Ezékiel 2 : 8—10; 3 : 2) A 83-ik zsoltárban és az Ésaiás 64 : 1-ben foglalt ima elmondása nem fogja korábban előidézni Isten haragjának kifejezését; az ima azonban Jehova szolgáját a helyes szívállapotba segíti, hogy örömmel kövesse Jehova parancsait és teljesítse akaratát. Ezért beszél Jehova az Ezékiel által jelképezett felkent szolgához és reá vonatkozó akaratát a következő szavakkal fejezi ki: „Embernek Fia! őrállóul adtalak én téged Izrael házának, hogyha szót hallasz számból intsd meg őket az én nevemben. Ha ezt mondom a hitetlennek: Halálnak halálával halsz meg és te őt meg nem inted és nem szólasz, hogy visszatérítsd a hitetlent az ő gonosz útjáról, hogy éljen: az a gonosztevő az ő vétke miatt hal meg, de vérét a te kezedből kívánom meg. De ha megintetted a hitetlent és ő meg nem tért hitetlenségéből és gonosz útjáról: ő az ő vétke miatt meghal, de te megmentetted a te lelkedet. Ha pedig te megintetted azt az igazat, hogy az igaz ne vétkezzék és ő nem vétkezik többé: élvén él, mert engedett az intelemnek és te a te lelkedet megmentetted." (Ezékiel 3 : 17—19, 21) Jehova ekképpen helyezi a felelősséget a szolga osztályra. Ezek Jehova tanuivá tétettek, hogy figyelmeztessenek és bizonyságot tegyenek. Amiképpen Jehova Ezékielhez szólott, szól most tanuinak a kereszténységről: „Te pedig, embernek fia, ne félj tőlük és az ő beszédüktől se félj; ha bogácsok és tövisek is vannak veled és ha skorpiókkal is lakol együtt, beszédüktől ne félj, orcájuktól ne rettegj, mert ők pártos ház. És szóljad az én beszédeimet nekik, vagy hallják vagy nem, mert pártos ház." — Ezékiel 2 : 6, 7.

17 Jehova kifejezésre juttatta ítéletét az álkereszténységről és bírói döntése bejelenti, hogy a kereszténység el fog pusztulni. Sátán szervezetének ez képezi a legszembetűnőbb, legképmutatóbb és leggonoszabb részét. Jehova nevének és a kereszténységnek ez okozta a legtöbb gyalázatot és szégyent; ezért mondja Jehova: „Minden lakóhelyeteken a városok elpusztuljanak és a magaslatok elvesszenek, hogy elpusztuljanak és rommá legyenek oltáraitok és törjenek össze és legyenek semmivé bálványaitok és kivágattassanak naposzlopaitok és eltöröltessenek csinálmányaitok. És elhulljon a sebesült közöttetek, hogy megtudjátok, (Elberfeldi-fordítás szerint: és meg fogjátok tudni), hogy én vagyok az Úr (Jehova). Kinyújtom azért kezemet reájok és teszem a földet kietlen pusztasággá, a pusztától fogva Dibláig minden lakóhelyökön, hadd tudják meg, hogy én vagyok az Úr (Jehova)!" — Ezékiel 6 : 6, 7, 14.

18 A kereszténységben sokan vannak, akik panaszkodnak és keseregnek a kereszténységben elkövetett szörnyűségek miatt s a reájuk nehezülő elnyomások alatt. Ezek szeretnék megtudni, mi a helyes, hogy a helyes úton tudjanak járni. Kiáltásukat a csata Istene meghallgatta és ígéretéhez híven vigaszt küld nekik, hogy el tudjanak menekülni. Felkent szolga osztályának vezetéséül mondja most Jehova Isten: „De maradékot hagyok, hogy legyenek közületek, akik megmenekedtek a fegyvertől a pogányok közt, mikor szétszórattok a tartományokban. Akkor megemlékeznek rólam menekültjeitek a pogányok közt." (Ezékiel 6 : 8, 9) Ezeknek most alkalmat kell nyerniök arra, hogy Jehováról s az ő országáról valamit megtudjanak.

Jehova tanui

19 Jehova a nemzetek közül egy népet választott a maga nevének. Azoknak, akiket így kigyűjtött, egy új nevet adott és a hívek be kell- és be fogják bizonyítani, hogy ez a név jogosan illeti meg őket. Ezek többé nem foglalkoznak annak megállapításával, hogy Isten minek a végzését kívánja tőlük. Isten immár világosan kijelentette akaratát és ők tudják, hogy az Úrtól számukra rendelt munkát végezniök kell. Jehova tanui „az ő legelőjének nyáját" képezik és különösen az ő oltalma és gondviselése alatt állanak. Isten kegyelméből ráléptek az „útra" és szemüket és szívüket rendíthetetlenül a királyságra szegezik. Örömmel veszik át a vezetést, hogy az embereket Jehova Istenhez vezessék, amennyiben őket felvilágosítják Jehova nevéről és ígéjéről. Csatakiáltásuk ebben az időben a következő: „Megismerik, hogy Jehova az Isten!" Elhatározták, hogy Isten kegyelméből ezt a felvilágosítást közölni fogják az emberekkel. Amennyiben azok élén vonulnak a földön, akik az igazságot szeretik, Jehova hű tanui így énekelnek: „Vígan énekelj az Úrnak (Jehovának) te egész föld! Szolgáljatok az Úr-

FEL

nak örvendezéssel; menjetek eléje vigassággal! Tudjátok meg, hogy az Úr (Jehova) az Isten! Ő alkotott minket és nem magunk; az ő népe és az ő legelőinek juhai vagyunk. Menjetek be az ő kapuin hálaadással, tornácaiba dícséretekkel; adjatok hálákat neki, áldjátok az ő nevét! Mert jó az Úr (Jehova) örökkévaló az ő kegyelme és nemzedékről nemzedékre való az ő hűsége." — 100-ik zsoltár.

[20] Jehova kinyujtotta hatalmas karját, hogy az igazságot kihirdesse a földön. Azok, akik most örömmel hallgatják az igazságot, Jehovához fordulnak és őt megismerik, megnyerik az ő megígért áldásait: „Boldog nép az, mely megérti a kürt szavát; a te arcod világosságánál jár ez, ó Uram! A te nevedben örvendeznek egész nap; és a te igazságodban felmagasztaltatnak." — 89-ik zsoltár 16, 17.

[21] A kicsiny sereg, melyet Isten a nemzetek közül nevének népéül kiválasztott, azon alkalom által, hogy az ő tanuja lehet, gazdag jutalomban részesül. Róla van megírva: „A nép, melyet magamnak alkoték, hirdesse dícséretemet." (Ésaiás 43 : 21) Jehova neve most fel kell magasztaltassék és dicsőíttetnie kell. A hívek most egyszer es mindenkorra fontolják meg a következőket: „Meg kell ismerjék, hogy Jehova az Isten!"

Bereai kérdések

1. Miben rejlik a jelen kor nagy jelentősége Jehova határozatai tekintetében? Kivel foglalkozik évi szövegünk és mily összefüggésben? Mi az isteni elhatározás, ami fel van tárva? Kivel közli Jehova jövendöléseinek értelmét? Mily célból? Miért szükséges az ily ismeret?
2. Mikor teljesedik Habakuk 2 : 14? Mit jelent az „Úr ismeretének dicsősége? Mutasd ki, hogy valaki az igazsághoz hiven állíthatja-e, hogy nem volt alkalma Jehova megismerésére! Tégy összehasonlítást a Szentírás alapján a bolondok és a bölcsek között, a) a bölcseség és ismeret szerzése, b) és cselekedetei következményének tekintetében!
3. Ki a maradék? Mi a célja és a lényege az ismeretnek, amelynek közlésére felhatalmazást nyertek?
4. Kik az igazak? Magyarázd meg, miképp ragyognak mint a nap! Hogy a „Jehova tanui"-név, miképpen jellemzi találóan Isten népét, írd le a jelenlegi helyzetet, a) az uralkodók és a nép, b) és „Isten háza" tekintetében!
5. Viselkedésünk és előadásunk által miképp segíthetünk ahhoz jólelkü embereket, hogy belássák, mennyire fontos, hogy a részükre készített igazság üzenetét elfogadják és szorgalmasan átvizsgálják?
6. Mily célt szolgál, hogy az emberek Jehováról felvilágositást nyerjenek?
7, 8. Mutasd ki, miképpen tétetett vitássá Jehova igéje és neve! Miért lett kétségbe vonva a szellemi lények nagy része és majdnem az egész emberiség előtt Jehova fensőbbsége? Mit idézett elő az ellenség az édeni lázadás óta törekvéseivel, daccával és a Felséges kihívásával? Mit tett közben Jehova és tetteivel mit célozott?
9. Mily változásokat hozott 1914? Magyarázd meg azokat a bajokat, melyek a földet meglátogatják! Mily fontos dologról kell most felvilágositani az embereket és miért?
10. Miért szükséges az Irás megértése? Miért különösen most? Mutasd ki, miképpen képesittetnek az emberek a Jehovában és szándékában való hitre!
11. Miért szükséges az embereknek hinniök Jehovában és Jézus Krisztusban az élet megnyerése céljából? Hogyan kell alkalmazni János 17 : 3-at? Kit részesített Jehova ily ismeretben? Mily célból?
12, 13. Mutasd ki a bizonyságtevés fontosságát és időszerüségét, melyet Jehova a maradékra bizott!
14. Magyarázd meg és mutasd ki Jelenések 10 : 10, 11 alkalmazását!
15, 16. Helyes és jogos-e, hogy a felkentek Sátán szervezetének elpusztitásáért imádkozzanak? Mi a célja az ily imának? Mily három fontos célt szolgálnak Jehova tanui a figyelmeztetés és a reájuk bizott bizonyságtevés elvitelével?
17, 18. Mily itéletet hozott Isten a kereszténység felől? Nevezd meg e birói döntés okát! Ird le azon pusztulást, mely a kereszténységre fog következni! Mi az alkalmazása Ezékiel 6 : 8, 9-nek?
19. Miképpen fognak a Jehova igazi népéből valók azoknak bizonyulni, akiket jogosan jellemez az új név? Mi a csatakiáltásuk? Mily éneket énekelnek és annak mi a célja?
20. Alkalmazd a 89-ik zsoltár 17, 18-at!
21. „Ismerjék meg, hogy Jehova az Isten", ki kell megismerje? Hogyan nyerik meg ezt az ismeretet? Micsoda az a nagy alkalom, melyet most Jehova tanui áldásul nyernek? W. T., 1932 január 1.

Azért várjatok rám, azt mondja az Úr, mig prédára kelek; mert elvégeztem, hogy egybegyüjtöm a népeket, hogy összeszedem az országokat, hogy kiöntsem rájuk búsulásomat, haragomnak egész hevét, mert gerjedezésem tüzében emésztetik meg az egész föld! Mindazáltal akkor változtatom majd a népek ajkát tisztává, hogy mind segítségül hívják az Úr (Jehova) nevét, hogy egy akarattal szolgálják őt.

FEL

A modern bűntények kezdete

KAIN, az első, asszonytól született ember földmíves volt. A maga és a hozzátartozói részére szükséges táplálék megszerzése céljából tövisek és bogáncsok között kellett dolgoznia. Szülei természetesen elbeszélték neki édeni élményüket és Isten azon rendeletét, hogy arcuk verítékével kell dolgozniuk táplálékuk megszerzéséért. Kain a tövisekkel és gazzal küzdve, mindinkább mordabb és elkeseredettebb lett. Kain mindazon rossz tulajdonságokat átörökölte, melyekkel szülei bírtak. Szülei rosszak voltak, mivel Isten törvényét megszegték. Igytehát megérthetjük, hogy Kain zúgolódó, elkeseredett és elégedetlen szívű volt.

Ábel, Ádám és Éva második fiúgyermeke júhpásztor volt. Az ő neve táplálót jelent. Ő is segédkezett attya családjának fenntartásában s valószínűleg külön családdal is rendelkezett. Szüleitől valószínűleg ő is értesült az édeni eseményekről. Szülei neki elbeszélték egykori tökéletes szép otthonukat s hogy Isten őket engedetlenségük miatt üzte ki, de egy gyenge reménysúgárt meghagyott számukra affelől, hogy egykor visszanyerik az ő áldásait.

Nappal Ábel a mezőn legeltette nyáját és védelmezte a vadállatoktól. Valószínűleg éjjel is utánuk nézett, meg akarván győződni, hogy elég jól és védett helyen vannak-e. E csendes és hosszú virrasztások között valószínűleg gyakran gondolkodott azon, amit szüleitől hallott Istenről, valamint azon kinyilatkoztatásokról is, melyeket Isten alkotásában látott. Biztosan tudatára ébredt annak, hogy a nagy Isten, aki az ő attyának és anyjának az életet adta, adta az ő juhainak is az életet s ha neki, Ábelnek, öröme telt a néma állatok gondozásában és védelmezésében, kétségtelenül a nagy Istennek is öröme telik mindazok hű gondozásában, akik neki szolgálni és engedelmeskedni fognak. Ábel tisztelte Jehova Istent és a benne való hite mindjobban gyarapodott és az ő akaratát kívánta teljesíteni. Miután édesanyjától azon magról is értesült, akinek győzedelmeskednie kell majd az ellenségen, valószínűleg várta azt a kort, amidőn Jehova őt és mindazokat is meg fogja áldani, akik neki (Jehovának) szolgálnak. Hite kedves volt Isten előtt és így mindinkább meggyarapodott Isten kegyelmében.

Ezt a két embert Sátán természetesen szemmel kísérte. Ha az tünnék ki, hogy egyikük Jehova kégyét élvezi, Sátánra nézve ez azt jelentené, hogy ez az ő ellensége és lépéseket kell tennie elpusztítására.

Idők multával ez a két ember, Kain és Ábel áldozatokkal járultak Isten színe elé. A mord és zúgolódó Kain munkájának gyümölcsével (gabonával) áldozott. Tulzó önzésében, mert önző volt, valószínűleg arra gondolt, hogy mily keményen kellett dolgoznia s mennyi tőviset és gazt kellett kiirtania e terméynek érdekében, most pedig ezt az Úrnak kell áldoznia, amiből semmi haszna sem lesz. Valószínűleg azt gondolta, hogy kegyes dolgot fog ezzel tenni Istennek, lévén, hogy az Úr arra nincsen rászorulva. Valószínűleg úgy okoskodott, hogy mivel ő az elsőszülött, Jehova őt kell kegyében részesítse. Büszke, fennhéjázó, kegyetlen és rossz ember volt; ezeket a dolgokat Sátán csepegtette szívébe.

Ugyanakkor a jó és istenfélő Ábel is bemutatta áldozatát az Úrnak. Ő kétségtelenül úgy ítélkezett magában, hogy ő mindenét, amije volt, Istentől nyerte adományul és most ezért akarta kifejezni hálaját, amennyiben a birtokában lévő legjobbat nyujtotta Istennek. Nyájának legszebb példányát vágta le és a húst a zsíradékkal együtt — a zsíradék az ő legjobb törekvéseit, Istenhez és az igazsághoz való önzetlen ragaszkodását és buzgó szeretetét példázván, — áldozta fel. Az részére tényleg áldozatot jelentett, hogy a legjobb állatpéldányát áldozta fel; de ő a legértékesebb dolgát is csekélységnek tartotta, amidőn arról volt szó, hogy azt az Úrnak kell áldoznia. Mózes első könyvében, a negyedik rész 4. és 5. verseiben olvassuk: „És tekinte az Úr Ábelre és az ő áldozatára. Kainra pedig és az ő áldozatára nem tekinte." Ábel hitt és szerette Istent. Kain hitetlen, önző és zúgolódó volt. Ábelt Isten a benne való hitéért tekintette igaznak. Kain rossz szívű volt és emiatt vettetett el. A Zsidókhoz írt levél 11 : 4-ben olvassuk: „Hit által vitt Ábel becsesebb áldozatot Istennek, mint Kain, amiáltal bizonyságot nyert affelől, hogy igaz, bizonyságot tévén az ő ajándékairól Isten és azáltal még holta után is beszél."

FEL

Amidőn Kain azt látta, hogy Isten az ő önző és hitnélküli áldozatát nem fogadja el, megharagudott, amit arca is kifejezett. Sátán részére ekkor érkezett el a kedvező pillanat. Kaint öccsének láb alól való eltevésére befolyásolta, mivel neki ellenfele és az a helyzet fenyegetett, hogy a család legfontosabb tagjává válhatik. Az önző és mord Kain csak az alkalmas pillanatot várta s amidőn öccsével a mezőn találkozott, agyonverte. Gaztettét palástolni akarván, hazugsághoz folyamodott. Mózes I. 4 : 8—11-ben ez a következő szavakkal van leírva: „És szól s beszél vala Kain Ábellel, az ő atyjafiával; és lőn, mikor a mezőn valának, támada Kain Ábelre az ő atyjafiára és megölé őt. És monda az Úr Kainnak: Hol van Ábel, a te atyádfia? Ő pedig monda: Nem tudom, avagy őrizője vagyok-é az én atyámfiának? Monda pedig az Úr: Mit cselekedtél? A te atyádfiának vére kiált én hozzám a földről. Most azért átkozott légy e földön; mely megnyitotta az ő száját, hogy befogadja a te atyádfiának vérét a te kezedből." Kain mostmár teljesen az Ördög szolgája lett és hazug és gyilkos lett, mint tanítómestere. (János 8 : 44) Sátán, az Ördög azt gondolta magában, hogy az igaz Ábel halála őt nemcsupán egy ellenségtől szabadítja meg, hanem másokat is el fog rettenteni Jehova szolgálatától.

Az évek multak és sok más fiú- és leánygyermek született. Köztük Jábál a barompásztorok és sátorlakók fejedelme. Azután született Jubál, aki zenekarokat szervezett és hárfázni és furujázni tanított. A családfa azután Tubalkaint említi, aki a réz és vas feldolgozásának művészetét tanította. Ádám egyik unokája volt, az ő születésekor már sok ember élt a földön; ezek mindnyájan az Ördög befolyása alatt állottak. A képmutatás és ámítás ekkor kezdődött, amennyiben az emberek magukat az Úr nevéről nevezték ugyan, tényleg azonban fitymálták és meggyalázták az ő nevét.

Amidőn Ádám Édenből távozott, testileg nem volt gyenge és beteges. Habár megfosztatott az életjogától, mindazáltal erős, egészséges ember volt. Rendre azonban lakolnia kellett bűntettéért. — 130 éves korában még egy másik fiúgyermeket is nemzett és ezt Sethnek nevezte; Sethet a feljegyzés a Kain által megölt Ábel helyettesítőjéül említi. Azután pedig további fiai és leányai születtek. Ádám már a kétszáz évet is betöltötte, de még mindig teljes férfias erőben gyönyörködött gyermekei szépségében és maga is gyermekeket nemzett. Seth születése után még 800 évig élt és sok leány- és fiúgyermeket nemzett. 930 éves korában halt meg.

Az ember életereje és szívóssága a föld elemeivel folytatott küzdelemben azon hosszú időből válik láthatóvá, melyet a Szentírás feljegyzése szerint élni tudott. Seth 912 esztendeig élt. Énok, Ádám egyik unokája, 905 éves korában halt meg. Kenán, Énos fia, 910 évig élt. Mahaláel 895 évig. Járed 162 éves korában nemzette Énokot. Azután még 800 évig élt és 962 éves korában halt meg. Énok szerette Istent és neki szolgált. Isten őt 365 éves korában, teljes férfiasságának erejében és virágzásában vette el, hogy a halálborzalmait ne kelljen megízlelnie. Fia, Methuséláh 969 évig élt.

Figyeljük meg, sem Ádám, sem leszármazottai nem érték el az ezeréves életkort. Miért? Azért, mivel Isten törvénye, melyet Ádámnak adott, kijelenti: „Amely napon abból (a tiltott gyümölcsből) eszel, az nap meg kell halnod." (Mózes I. 2 : 17) Ez bizonyítja, hogy Ádám fokozatosan hal meg s a „nap" végén a szó teljes értelmében halottnak kellett lennie. A többiek mind Ádám gyermekei vagy unokái voltak, tehát életjog nélkül születtek; nekik is egy napon (ezer éven) belül meg kellett halniok, mivel átörökölték Ádám kihágásának következményeit. A „nap"-szó egy megállapított időkor hosszát jelenti s amidőn a teremtésről mint a teremtés-napjáról beszélünk, az írás értelmében ez 7 000 évet foglal magában. Amidőn a „nap"-szót az emberrel és az ő teremtésével kapcsoljuk össze, ekkor az írás értelmében egy nap 1000 évet jelent emberi mérték értelmében. Péter II. 3 : 8-ban olvassuk: „Ez az egy azonban ne legyen elrejtve előttetek, szeretteim, hogy egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő és ezer esztendő, mint egy nap."

Énok Ádámtól számítva a hetedik nemzedék volt; s mintegy 600 év alatt csak két ember, Ábel és Énok hittek Istenben, szerették őt és szolgáltak neki. Ábelt az Ördög meggyilkoltatta, Énokot pedig az Isten vette el, hogy ne lásson halált. Az Ördög kétségtelenül Énokot is meggyilkoltatta volna, ha Isten nem oltalmazta volna őt. A többi

FEL

emberek a földön kivétel nélkül Sátán befolyása alatt állottak és születtek voltak. Énok halála után a gonoszság még nagyobb mértékben elharapozott és az emberiség évről-évre züllöttebb lett. Nincsen bizonyítékunk arra nézve, hogy Énok elvétele után a Nóéig eltelt időben még lett volna valaki istenfélő ember a földön. Nóé neve nyugalmat vagy vígaszt jelent s valószínűleg azon óhajt fejezi ki, hogy vajha oly változás állana be az ő napjaiban, mely megvígasztalná őt és meggyarapítaná az ő reménységét.

W. T., 1932 január 15.

A népek elválása

TANUINAK Jehova Isten prófétája útján (Ésaiás 62 : 10) sok idővel ezelőtt a következőket parancsolta: „Menjetek, menjetek át a kapukon, készítsétek a nép útját, töltsétek, töltsétek az ösvényt, hányjátok el a köveket, emeljetek (bontsatok) zászlót a népek előtt."

Isten, az Úr parancsát követve, történt, hogy 1928 aug. 5-én Detroitben (Egyesült-Államok) az Istennek szentelt keresztények egy csoportja gyűlést tartott és egyhangulag a következő határozatot fogadta el és küldte a világ népeinek, ezzel az Úr zászlaját kibontván a nép előtt:

Nyilatkozat Sátán ellen és Jehova mellett

„Jehova tanui egy nemzetközi kongresszusra összegyülekezvén, határozott ellenszenvüket fejezik ki Sátánnal szemben és kijelentik, hogy ők teljesen a Seregek Ura (Jehova) mellett foglalnak állást. Ezenkívül a következő igazságokra mutatnak reá:

Először: A kormányformákba szervezett és egy felsőbb, láthatatlan uralkodó alatt álló népek képezik a világot.

Másodszor: Jehova az egyetlen igaz és mindenható Isten, minden igazságos hatalom forrása; ő az örökkévaló Király, az igazságosság, bölcseség, szeretet és hatalom Istene, minden lény igaz barátja és jóltevője.

Harmadszor: Jehova Lucifer nevű fiát hatalmazta fel és nevezte ki az ember felügyelőjéül; Lucifer azonban hűtlen lett, Isten ellen lázadt és az embert elvezette az igazságosságtól. Azon lázadás óta Lucifer a Sárkány, Kígyó, Sátán és Ördög neveken ismeretes. A népek között Sátán, az Ördög szított viszályokat és gyűlölséget, ő a felelős minden kegyetlen háborúért, elvetemült gyilkosságért, gaz bűntényekért és minden, valaha elkövetett rossz tettért. Jehova eddig nem akadályozta meg Sátánt hatalmának és befolyásának gyakorlásában. Ekképpen már sok évszázad óta Sátán volt a világ láthatatlan uralkodója, folytonosan gyalázta Jehova nevét és az embereknek és a nemzeteknek nagy károkat okozott.

Negyedszer: Jehova Isten mindazáltal megígérte, hogy a maga kitűzött idejében gátat vet Sátán üzelmeinek és igazságos birodalmat fog alapítani a földön, hogy az emberek alkalmat nyerjenek az örökkétartó boldog életre; és emiatt felkente Jézust, szeretett fiát, hogy mint Megváltó a világ láthatatlan uralkodójává legyen.

Ötödször: Jehova kitűzött ideje ígéretének teljesítésére és nevének és tekintélyének minden lény előtt való tisztázására eljött. Krisztus Jézus nagy hivatalát, mint Jehova végrehajtószerve, felöltötte és most a következő nagy kérdés kerül eldöntésre: Kicsoda az Isten és kinek kell a világ népeit és nemzeteit kormányoznia?

Hatodszor: Mivel Sátán nem akarja abbahagyni elvetemült uralkodását a világ népei és nemzetei felett, a Seregek Ura, akaratának felkent végrehajtója, Krisztus Jézus által hadba fog vonulni ellene és minden gonosz hatalmai ellen; mostantól fogva ez legyen a mi jelszavunk: „Jehovának és az ő felkentjének fegyvere!" A rövidesen kitörő armageddoni csata Sátán teljes leverését és gaz szervezetének bukását fogja eredményezni és Jehova Krisztus, az új uralkodó útján igazságot szerez a földön, az emberiséget a bajoktól megszabadítja és örökkévaló áldásokkal látja el a föld minden nemzetét.

Hetedszer: Ezért eljött tehát az ideje, hogy mindazok, akik az igazságot szeretik, Jehova pártjára álljanak, neki engedelmeskedjenek és tiszta szívvel szolgáljanak, hogy részesei legyenek azon határtalan áldásoknak, melyeket Isten készen tart számukra."

FEL

Vannak emberek, akik azt állítják, hogy magukat Istennek szentelték, mindazáltal arra intenek, hogy az igazság hirdetésekor nem kell mondani semmit Sátán szervezetéről és különösen nem papokról, mint Sátán képviselőiről. Ezt azzal akarják megindokolni, hogy a Sátán szervezetéről és papokról való beszéd gyűlöletet idézhet elő és az igazság terjedését megakadályozhatja. Ez a következtetés és álláspont természetesen kedves Sátánnak, Jehova azonban igéjében határozottan kárhoztatja. Miképpen tudhat meg a nép valamit Isten szervezetéről, ha ezt nem közlik vele? Ha Jehova tanui az embereket fel nem világosítanák, ki más tenné meg? Miképpen értesülhetne tehát a nép Sátánról, a nagy ellenségről és annak javíthatatlan elnyomó szervezetéről, ha Isten tanui nem hirdetik? Mivel a szóban forgó papság nem Isten igaz szervezetének képezi részét és e világ kizsákmányolóit és politikusait támogatja, az Ördög pártján van és viselkedésével az embereket eltéríti Istentől s az ő igazságos birodalmától. Az álpapság így Istentől, az Úrtól az emberek gondolatait, hűségét és ragaszkodását rabolja el.

Aki rabol, az tolvaj. Jehova megrablása amennyiben tőle az emberek hitét, engedelmességét és ragaszkodását rabolják el, sokkal elvetendőbb, mintha a népet pénzétől rabolják meg. A kizsákmányolók ellopják a nép penzét. Az álpapok megrabolják Jehovát, amennyiben elveszik tőle az emberek ragaszkodását és odaadását, tehát sokkal büntetendőbb dolgot cselekszenek. Amidőn az ilyen papok arra tanítják az embereket, hogy Isten nem tökéletesnek teremtette az embert és az ember nem a bűn következtében bukott el; hogy az Ördögnek semmi köze az ember bűnesetéhez, hanem az ember evolucios fejlődés útján állott elő és magát fel tudja küzdeni a maga elé tűzött céljáig és Jézus vére nem azért omlott ki, hogy az ember életjogát visszaszerezze; s hogy Isten, Krisztus Jézus és a Szentszellem azonos személyek, s ha még ezenkívül Isten gyalázását azon állításukkal is megtoldják, hogy ezek az elnyomó, egymással (Népszövetségben) szövetkezett hatalmak Isten országának politikai kifejezését képezik, Isten előtt a közönséges utonállónál is nagyobb bűntényt követnek el.

Ha az istennekszentelt ember, aki azt állítja magáról, hogy Jézust követi nyomdokain és megtartja Isten törvényeit, látja, hogy papok ekképpen Istentől, az Úrtól elrabolják az emberek hitét, engedelmességét és ragaszkodását, őket Istentől elfordítván és az Ördöghöz vonván, vonakodik vagy nem akarja felemelni szavát Isten mellett és nem figyelmezteti az embereket, ő is ezeknek bűnrészese lesz. Az ilyenek megutálják az Úr oktatását és papok s azok szövetségestársainak kegyét keresik. Attól félnek, hogy elveszíthetik tekintélyüket az emberek előtt, tehát nem ragaszkodnak teljesen az Úrhoz.

Prófétái útján Isten előre közölte a jelen állapotokat s azt is megmondotta, hogy azok közül némelyek, akik magukat az Úr igaz követőinek vallják, nem fognak szót emelni az álpapok s azok szövetségesei ellen. Ezekről mondja Isten: „Miért beszélsz te rendeléseimről és veszed szádra az én szövetségemet? Hiszen te gyűlölöd a fenyítést és hátad mögé veted rendeléseimet. Ha lopót látsz, mellé adod magad és ha paráznákat, társalkodol velük." — 50-ik zsoltár 16—18.

Istenhez nem lehet hű senki és nem nyerheti meg az ő elismerését, ha Isten ellenségeivel köt egyességet. Aki Istennek tetszeni akar, teljesen az ő pártján kell állást foglaljon. Ha valaki Sátánnal és szervezetével, főképpen annak papjaival köt egyességet és kíméletesen beszél róluk, a világiak előtt nagyobb tekintélyre tesz szert; de aki ekképpen barátságot köt a világgal, Isten ellenségévé lesz. Isten igéje Jakab 4 : 4-ben mondja: „Házasságtörők ti, nem tudjátok, hogy a világgal szemben való barátság ellenségeskedés Istennel szemben? Ha tehát valaki a világ barátja akar lenni, az Isten ellensége lesz." (Czeglédy-f.) Ha valakit az emberfélelem vagy tekintélyének vagy anyagi jólétének féltése az ellenséggel való egyességre bír, gondoljon az Úr figyelmeztetésére, melyet prófétája útján közöl: „A Seregek Urát: Őt szenteljétek meg, őt féljétek és őt rettegjétek! És ő néktek szenthely (a biztonság helye)." — Ésaiás 8 : 13, 14.

Jehova igazsága a nép elválását eredményezi. Isten azért hirdetteti az igazságot, hogy az embereknek alkalmuk nyíljék Isten nagy és rettenetes csatája előtt a Mindenható pártján állást foglal-

FEL

niok. Most minden jószívű embernek azt tanácsolja, hogy legyen igazságos és alázatos, hogy így magának a közeljövőben e világra szakadó bajokban védelmet biztosítson. (Sófoniás 2 : 2, 3) Az igazságnak rádió-, könyvek- és az emberekkel való személyes beszélgetés útján való hirdetése azt eredményezi, hogy többen kiválnak az álkeresztségből és abból kimenekülnek, mint a patkányok a süllyedő hajóról. Ekképpen Jehova pártján foglalnak állást és őbenne bíznak. Ezt cselekedve, azt remélhetik, hogy a bajokat át fogják élni és elsőknek fognak részesülni a helyreállítás áldásaiban a földön és engedelmességük esetén élni fognak és nem fognak soha meghalni.

Isten népének elválását a jövendölés kimutatja. Illés és Elizeus munkája prófétai munka volt. Illés, köpenyével rásujtott a vízre és az ketté vállott. (Királyok II. 2 : 8) Illés köpenye az igazság üzenetét példázza és a víz megsujtása Isten gyülekezetének 1878-tól 1918-ig tartó munkájára mutatott reá, amely idő alatt sokan kiléptek az egyházfelekezetekből és Jézus Krisztus igaz követőivé lettek. Később Elizeus vette át a köpenyt, amidőn azt Illés leejtette és megsujtotta vele a vizet és az ismét ketté vállott. (Királyok II. 2 : 14) Ez a választottak bizonyságtevő munkáját példázta elő, mely munka 1919-ben kezdődött; e munka eredménye Isten akarata szerint a nép ketté válása. A szétválás alkalmával alkalmat nyernek az emberek arra, hogy döntsenek, hogy a képmutató hamis vallások- vagypedig Jehova Isten pártjára akarnak-e kelni.

Értse meg világosan mindenki, Jehova tanuinak bizonyságtevése nem képezi a politikusok, a gazdagok vagy a papok személyes megtámadását. Hiszen ezek közül (a politikusok, gazdagok és papok közül) sokan nagy ideálokat tűztek maguk elé, lelkiismeretesek, sokan mások viszont képmutatók és lelkiismeretlenek. De tartozzanak bár akár az egyik vagy a másik csoporthoz is, ez az igazságról szóló bizonyságtevés tekintetében nem jön számításba. Az igazság megismerése és követése minden ember legfontosabb érdekét képezi. Azon bizonyságtevés, melyet Isten megparancsolt, azért történik, hogy az emberek megismerjék az igazságot.

Ha az embereket tényleg Sátán ámította el és vezette tévútra, közülök minden őszinte ember szeretné megtudni, hogy ez hogyan történhetett és mit lehetne ennek orvoslására tenni. Isten ígéje erről teljes felvilágosítást nyujt. Azáltal, hogy valakit személyében megtámadunk, semmi jót sem érhetünk el; de azon tévedések feltárásával, miket az emberek követtek, nagyon sok jót mívelhetünk. Ha az igazság kimutatja, hogy az embereket Istentől hamis és képmutató vallások fordítják el, reájuk (az emberekre) nézve annál jobb, ha minél gyorsabban tudomást szereznek az igazságról. Isten előre közölte, hogy az Ördög mit fog tenni az emberek tévútra vezetése érdekében és ezt prófétával előre közöltette. Most eljött az ideje, hogy Sátánt leleplezzük és az igazságot közöljük.

Isten gyülekezetének (egyházának) Jézus Krisztus a feje s mindazok, akik egykor hozzákezdtek Jézus követéséhez, *jól kezdték él a dolgot.* Sátán azonban sok idővel ezelőtt a keresztény szervezetek vezetőit csapdába kerítette. Azt a gondolatot támasztotta bennük, hogy nekik a világ megtérítése a kötelességük és ennek érdekében bele kell kapcsolódniok a politikába és kereskedelmi ügyekbe és a politikusokat és a nagy kereskedőket gyülekezeteikbe kell vonniuk arra való tekintet nélkül, hogy van-e hitük vagy nincsen. Így a világ politikusait szervezeteik elemeivé tették, melyet Isten szervezetének (egyházának) neveznek; ebben követtek el hibát, amint Jézus megmondotta. (János 18 : 36; Jakab 4 : 4) Az uralkodók és a pénzemberek tudatlan állapotban (Isten dolgait illetőleg üres fejjel és szívvel) vonattak bele a felekezetekbe és ezek a szervezetek a fogány ördögimádás sok tévtanát vették át. Mindazáltal még mindig kereszténynyinek nevezik magukat, holott tényleg az Ördög vallását gyakorolják.

Isten kinyilatkoztatta azon elhatározását, hogy Sátán szervezetét el fogja pusztítani és azt parancsolja, hogy ezt hirdessék. Ígéjében nyomatékosan rámutat arra, hogy a politikai tényezők és a pénzemberek is fel fognak világosodni arról, hogy képmutató, istengyalázó, tényleg az Ördögöt képviselő vallásba vonattak bele, mire ők az ördögi vallástól elszakadnak. Emiatt parancsolja Isten a bizonyságtevés végzését, hogy arról a kormányok felvilágosodjanak és a nép az igazság

FEL

zászlaját meglássa és megismerje a követendő helyes utat. Azok, akik e bizonyságtevést végzik, a nép igazi barátai, mivel tudtul adják neki, hogy mi szolgál javára. Mialatt e munka folyik, fenségében Sátán szervezetének elpusztulásáról gondoskodik Jehova Isten és a földön az igazságosságot teljesen fel fogja építeni és a népet meg fogja áldani. W. T., 1932 január 15

Érdekes levelek

Jehova gazdagon elárasztott

Kedves Rutherford testvér!

Üdvözlünk Jehova nevében és szolgálatában. Már hónapok óta szándékunkban állott, hogy írjunk neked és egyet-mást elmondjunk; de mindig attól tartottunk, hogy idődet fogjuk elrabolni vele. A mi úttörőcsapatunk, amely Potter testvér és nőtestvérből, Oathout nőtestvérből s az én csekélységemből alakult, résztvett a Columbusi nagygyűlésen. Ez volt a legszebb, melyen valaha résztvettünk. Ott annyi minden volt, amit neked személyesen is meg akarunk köszönni, mivel az Úr téged használt fel, hogy azokkal minket megajándékozzon. Itt ezekből felemlítünk nehányat:

Először is a helység tartozik ezek közé, ahol a gyűlésünk lezajlott, az Ohioi állam kiállítási területe. Úgylátszik, Jehova gazdagon árasztotta ki adományait övéire. Amire csak szükségünk lehetett, mindent megkaptunk ottan, sőt még többet is. Azután a csodálatos program, amely úgyszólván nagyszerűen zajlott le és Isten iránti nagy bizalomra lelkesített, és az összes többi berendezések. Azután a sok héttel előkészített meglepetés következett. Isten szinte elkényezteti az ő gyermekeit? Az a lelkesült öröm, amely minket betöltött, amidőn megtudtuk, hogy új nevet nyerünk, szavakkal ki sem fejezhető. Azután következtek a többi ajándékok, az „Igazolás"-. könyv (angolban) és a „Királyság"-füzet bejelentése, melyeket kiváltságunkban fog állani elvinni az emberekhez.

Mindez oly gyorsan zajlott le, hogy szinte sajnáljuk. Nem feledjük azonban, hogy Atyánk az övéit nemcsupán azért gyüjti össze, hogy örömüknek sose szakadjon vége. Tehát visszatértünk a „királyság érdekeihez" és tudtul adjuk az embereknek, hogy Isten országa fel fog épülni a földön. Némelyek meghallgatják, mások meg nem. De akár meghallgatják, akár nem, mi tudjuk, hogy az úttörő szolgálat a legnagyobb és a legfontosabb munka, mely most a földön folyik. Nem is csodálkozunk tehát, hogy te oly nagy figyelmet fordítasz erre.

Csak Jehova áldása folytán tudsz mindig elleneállani Sátán s az ő segítőtársai nyomásának. Azért imáinkban minden nap azt kérjük, hogy az Úr oly mértékben használjon téged, amily mértékben akaratát törekszel tenni. Mi veled harcolunk mindaddig, amig az utolsó démon is porba hull.

Majdnem megfeledkeztünk, hogy közöljük veled, hogy a mi 11 éves Charlotte lányunk is az Úrnak szentelte magát és felszentelésének Columbusban adta kifejezését. Ő is velünk van az úttörő munkában. Sokan fejezték ki afelletti örömüket, hogy a gyermek hogyan tárta fel előttük az igazságot és lettek azáltal érdeklődökké. Nemde megvan írva: „Egy kis gyermek legelteti őket"?

Vagyunk testvéreid Isten kegyelméből

Oathout és Potter.

Erős az Úrban

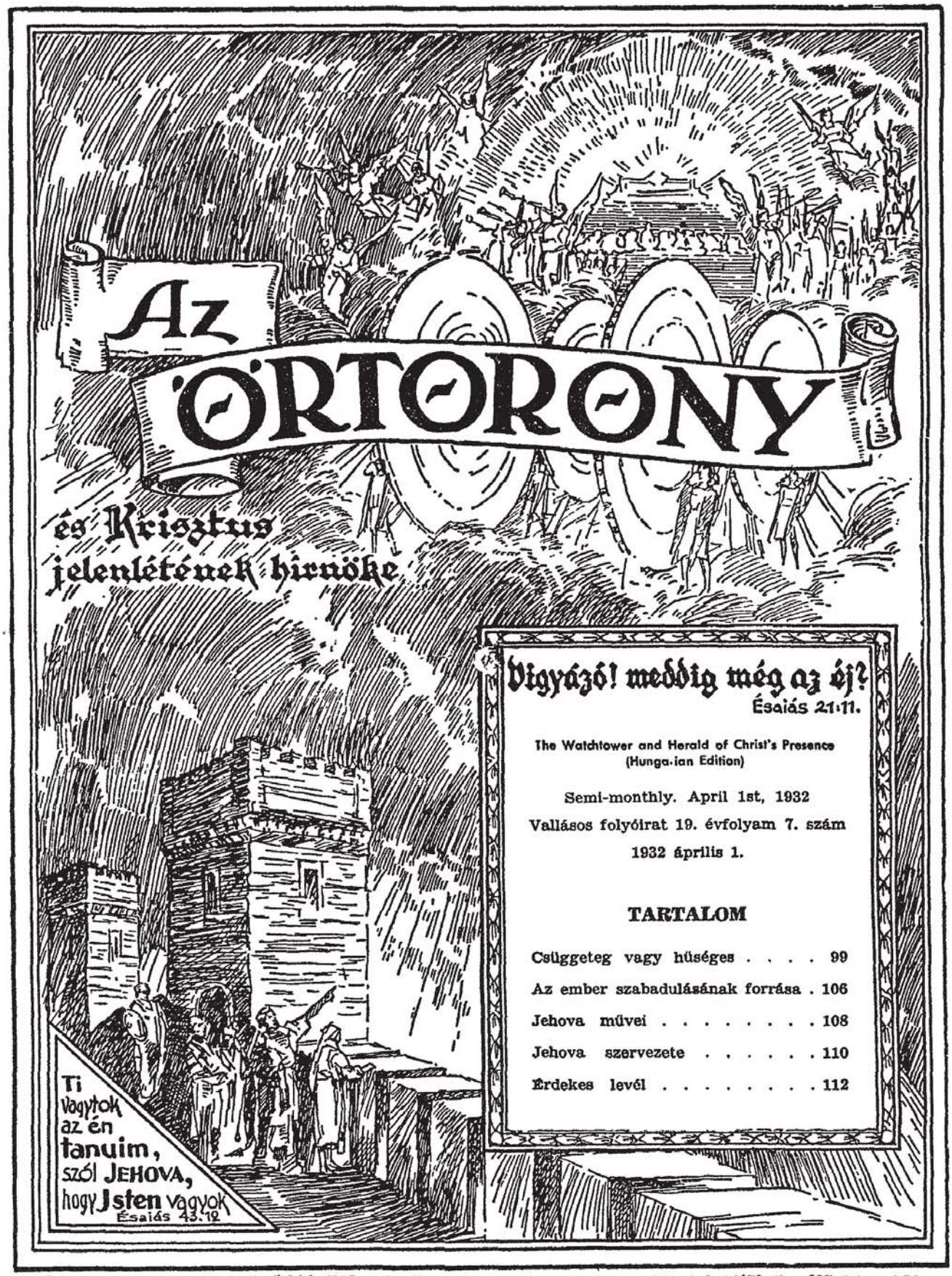
Kedves Rutherford testvér!

Idődet nem akarjuk igénybe venni, csupán arról akarunk tudatni, mennyire tele van a szívünk hálával Jehova iránt, hogy téged tett a Társulat fejévé, aki bátran állasz a nagy sárkány előtt. Arról akarunk tudatni, hogy ebben a harcban mindvégig kitartunk melletted.

Örvendünk azon nagy érdeklődésnek, melyet te tanusítasz a misszió terén dolgozó munkások iránt. Amidőn megkaptuk lapjaidat és utasításaidat, hálát rebegtünk az Úrnak kedves gondviseléséért, melyet felkentjei iránt tanusít. Amidőn elolvastuk a „Világosság"-c. könyvet (angolban), örömünk határtalan lett. Az apostolok ideje óta nem irtak semmit, amit ehhez lehetne hasonlítani. Ha ez nem buzdítja a testvérek szívét a legvégső erőfeszítésekre, semmi sem lelkesítheti fel őket. Örvendünk annak felismerésén, hogy eddig mi is csekély mértékben hozzájárultunk a Jelenések beteljesítéséhez és nincsen is más kívánságunk, csak az, hogy mindaddig kitartsunk az Úr mellett, amig minden befejeződik. Mi nagyon jól tudjuk, hogy erőtelenek vagyunk, de erősek vagyunk az Úrban. Így szeretjük a munkát és a csodálatos Jelenések buzdítanak minket. Elhatároztuk, hogy minden akadályt legyőzzünk, melyeket az ellenség hárít utunkba s a gonosz emberek és gonosz angyalok dacára is hirdetni fogjuk a királyság evangéliumát azoknak, akik a sötétségben és a halál árnyékában vannak.

Az Úr ajándékozza neked az ő királysága érdekeinek gondviselésében ezután is az ő kegyelmét, áldását. Munkatársaid és testvéreid J. G. Tope.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?

Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semi-monthly. April 1st, 1932

Vallásos folyóirat 19. évfolyam 7. szám

1932 április 1.

TARTALOM

Csüggeteg vagy hűséges 99

Az ember szabadulásának forrása . 106

Jehova művei 108

Jehova szervezete 110

Érdekes levél 112

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

Nemzetközi nagygyűlés

Pünkösdkor, 1932 május 14-16-ig, Prága legszebb termében

Csehszlovákia az ő történelmi fejlődésénél fogva mint olyan ország ismeretes, amelyben a kereszténység és a hit kérdése mindig nagy szerepet játszott. Ezért élvezett a mult századok reformációsmozgalma is Húsz Jánossal és kora más harcosaival az élen itt nagy tekintélyt. Azonban ez annál bizonyosabbá teszi, hogy Jehova nevének igazolására és dicsőítésére ebben az országban a minden korok legnagyobb bizonyságát is szélesebb körben kell terjeszteni. Jehova tanuinak az ország fővárosában megtartandó nemzetközi nagygyűlése ezt a feladatot kétségtelenül nagyon elő fogja mozdítani. Az ország lakosságának nemzetközi összetétele a fővárosnak is nemzetközi jelleget kölcsönöz. A lakosság következőkép tevődik össze: Főrészét a csehek teszik ki, a második legnagyobb csoportot pedig a szlovákok alkotják. Azután következnek a magyarok, németek és oroszok. Természetesen mindezen nemzetiségek között is vannak testvérek, akik a nagygyűlésen részt fognak venni, úgy hogy gyűlések és előadások lesznek rendezve vagy fordítva cseh, szlovák, magyar, német és orosz nyelveken.

Szállások:

Prágában szállást szállódákban és pensiókban a következő árakon lehet kapni:

egyszerű szállás: 12—16 korona.
közepes szállás: 18—22 korona.
jóbb szállás: 25—32 korona.

A gyűlés a pünkösd előtti szombaton este 18 órakor kezdődik. Pünkösd vasárnapján gyűlés lesz tartva 10 órától 12-ig és 15 órától 20-ig. A missziószcsomagok e napon lesznek kiadva. Hétfőn délelőtt általános bizonyságtevő szolgálat lesz végezve Prágában, amelyen az összes résztvevők Prága városát be fogják dolgozni. Délután 15 órától 18-ig gyűlés lesz tartva és 20 órára nyilvános előadás van tervezve, amellyel aztán Jehova tanuinak e nagygyűlése be lesz fejezve. Az összes németországi és csehszolvákiai testvérek szívélyesen meg hívatnak e nagygyűlésen való résztvételre. Ez az első nagyobb alkalom az ebben az országban és érdekes szép fővárosában való erőteljesebb bizonyság tevésére. Senki sem volna szabad elmulassza az ezen való résztvételt, aki csak ezt valahogy megteheti. Hogy egy jó és olcsó szállást lehessen szerezni, a bejelentést haladéktalanul be kell küldeni prágai irodánkhoz. Következőkép cimzendő:

Mezinárodní sdružení badatelů bible
P r a h a II., Národní tř. 26

E bejelentésnél a nyomtatott bejelentőlapon tudasd velünk:

1. Hány személy, vajjon férfiak, nők vagy házaspár?
2. Mely nyelvet beszéli, cseh, szlovák, magyar, német vagy oroszt?
3. Mily drága lehet a szállás?
4. A bejelentettek közül hányan vesznek részt a missziómunkában?

A bizonyságtevés olyanoknál, akik nem beszélik a cseh nyelvet, kártya felmutatásával történik, amelyen a bizonyság cseh nyelven van nyomtatva.

Szeretettel kérjük a szolgálatvezetőket és véneket, hogy a felsorolt nyelveken beszélő összes testvérekkel tudassák a fentieket és mindazoknak, akik azon részt ohajtanak venni, bejelentőlapot kézbesítsenek.

Minden egyes résztvevő töltsön ki külön bejelentést, csak házaspár szerepeljen egy lapon. A bejelentéseket kérjük azonnal beküldeni, hogy a programm, gyűlésjelvény és szálláskártya idejében a résztvevő birtokába juthasson. Aki a bejelentés alapján szálláskártyát kapott, kötelezve van a kiutalt szállás használatára. Ha a szállást nem kívánja igénybe venni, a szálláskártyát legkésőbb május 6-ig vissza kell küldeni prágai hivatalunkhoz, különben a kiutalt szállást az illető meg kell fizesse még akkor is, ha azt nem veszi igénybe.

Azon testvérek, akik a nagygyűlésen résztvesznek és valamely hangszeren játszanak, kéretnek, hogy hangszereiket hozzák magukkal, mivel a nagygyűlésen egy zenekar lesz összeállítva. A bejelentésen fel kell tüntetni, hogy az illető mely hangszeren játszik, ha saját hangszere van.

A Prágába való utazáshoz kedvezményes vasárnapi terti jegyet lehet igénybe venni. Errevonatkozólag a legközelebbi utazási iródán vagy vasutállómáson szolgálnak felvilágosítással.

Tehát: Ez év pünkösdjén fel Prágába, Jehova tanuinak nemzetközi nagygyűlésére!

Wachtturm-Druckerei, Magdeburg. Csehszlovakiában felelős: Anton Gleissner, Brno-Julianov, Hybešova 30.

FEL

AZ ŐRTORONY
ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

19. évfolyam | Magdeburg — Április 1 — Brooklyn | 7. szám

Csüggeteg vagy hűséges

„Hallgasd meg Izráel! Ti ma készültök megütközni ellenségeitekkel: a ti szívetek meg ne lágyuljon, ne féljetek és meg ne rettenjetek, se meg ne rémüljetek előttük; mert az Úr (Jehova), a ti Istenetek veletek megy, hogy harcoljon érettetek a ti ellenségeitekkel, hogy megtartson titeket.“ — Mózes V. 20 : 3—4.

JEHOVA eleitől kezdve elhatározta, hogy ígéjét és nevét igazolni fogja. Elhatározásának végrehajtása céljából választotta ki Izrael nemzetét, szövetséget kötött vele és sok alkalmat nyujtott neki, hogy feltétlenül bizzék benne és iránta való hűségét bebizonyítsa. E népből azonban csak kevesen őrizték meg hűségüket a Felséges iránt. A többiek csődöt mondottak és a nemzet hitetlensége, valamint hűtlensége miatt elszakadt Istentől. „. . . félj; mert ha az Isten a természet szerint való ágaknak nem kedvezett, majd néked sem kedvez.“ Róma 11 : 21.

[3] Sátán, az ellenség kihívta Istent, hogy oly embereket állítson elő a földön, akik feddhetetlenségüket előtte megőrizik. A kihívást Jehova nemcsupán elfogadta, hanem ezenkívül meg is ígérte, hogy felesége, illetve szervezete által egy oly „magot“ fog támasztani, aki a kitűzött időben az ellenséget és az ellenség hatalmát is el fogja pusztítani. Ha az izráeliták híven megtartották volna szövetségüket és Istenben bíztak és neki engedelmeskedtek volna, a „mag“ kizárólag közülök választatott volna ki. A „mag“ Krisztus Jézus és azok, akik vele vannak és neki egy részét képezik, ugyancsak a „mag“ részeivé tétetnek. (Galata 3 : 16, 26—29) Isten ígéje pontosan és változhatatlanul intézkedik. A „mag“ kiválasztására vonatkozó, Izráellel közölt intézkedések hasonlóképpen érvényesek a nemzetek közül kiválasztottakra nézve is. Ezen intézkedések fontossága főképen azok előtt táratik fel, akik a királyság szövetségében állanak és még most is a földön vannak. Az, amit Isten az izráelitáknak mondott, még nagyobb erővel vonatkozik Isten azon népére, amely most ebben az időben él a földön, mivel a nagy tetőpont elérkezett. — Korinth. I. 10 : 11; Róma 15 : 4.

Példák

[3] Ígéjében Jehova egynehány ember nevét és cselekedeteit feljegyeztette, akik előtte kedvesek voltak és a feljegyzés feltárja, hogy azok mindenike, akiket Isten elismer, hűséges volt és ragaszkodott hozzá. Az Isten előtt kedvesek egyike sem mondott csődöt félelemből a megpróbáltatásban. Némelyek, mint pl. Illés, egy ideig féltek; de az Úr kegyelméből Illés legyőzte félelmét és az Úrtól reábizott munkában bátran viselkedett. Mivel a Biblia feljegyzései Isten azon népének javára iratnak meg, amely a világ végén él, ebből következik, hogy ezen feljegyzéseket a felkentek rendkívüli értékeléssel kell fontolóra vegyék. Amidőn Jehova valakiről különösképpen említést tesz, az illetőnek ne a tulajdonságait vegyük tekintetbe, hanem azt, amit ő Jehova, mint a Felséges előtt tetszően végezett el. E példák azok oktatását célozzák, akik az igazság útján járnak.

[4] Az Úr szívből szerette Nóét, Dánielt és Jóbot, Isten ígéje őket mint őelőtte kedveseket említi. (Ezékiel 14 : 14, 20) E három ember bűnben született, tehát oly tökéletlen volt, mint bármely más ember. (Róma 5 : 12) Az Irás nem mondja, hogy ezek testileg vagy szellemileg erősebbek lettek volna másoknál; és azon körülmény, hogy ők feddhetetleneknek ismertettek el, egyáltalán nem függött e dolgoktól. Valóban az Irásban említett legbölcsebb embert pályafutásának végén Isten, az Úr elvetette. Micsoda tehát az, amit e három férfiú esetében Isten főképen elismert és ígéjében ajánlatosnak említ? Ez az ellenség előtt tanusított bátorság és a Jehovától nyert parancs engedelmes végrehajtása volt. Ezek Jehovához való hűségükben rendíthetetlenek voltak. Nem voltak oly férfiak, akiket más világi emberek nagyrabcsültek. Nem hízelegtek senkinek és nem hódoltak embereknek. Isten Nóét küldötte, hogy az akkori világ emberiségét a vízözön által fenyegető pusztulás felől figyelmeztesse. Nóé, kötelességének teljesítése által családjának kicsiny körén kívül a többi emberektől megvettetésben részesült. Az emberek őt kigúnyolták és kicsúfolták, ő azonban évről-

FEL

évre kitartóan hirdette nekik az igazságot. Isten előtt Nóé hűsége és ragaszkodása volt kedves.

[5] Dánielt a babilóniabeliek fogságba hurcolták. Dániel jómegjelenésű, éles eszű fiatalember volt, személyes kiválóságainak és intelligenciájának ügyes felhasználásával megnyerhette volna az emberek tetszését. Dániel Babilónia birodalmában tényleg nagy hivatalra neveztetett ki és ez Istenhez való hűségéből következett. Azután szakadt reá a nagy megbróbáltatás. Kérésére lett három barátja, Sidrák, Misák és Abednego, ama birodalomban hivatalba helyezve. Isten ezt és a később következő dolgokat valószínűleg annak kimutatása céljából engedte megtörténni, hogy meglássák, miért részesít némelyeket tetszésében és elismerésében.

[6] Isten az Ördög fajzatjának megengedte, hogy Dánielt kipróbálja. Dárius királyt rábeszélték, hogy egy oly királyi rendeletet vagy törvényt bocsásson ki, mely elrendeli, hogy a birodalomban mindenki, aki a rendelet kiadását követő harminc napon belül a királyon kívül valamit más Istentől kér, az oroszlánok vermébe vettessék. (Dániel 6 : 7) E törvénnyel Dánielt akarták tőrbeejteni és az oroszlánok martalékául vetni. Ezt az összeesküvést a politikusok eszelték ki és valószínűleg ezt a vallásos elem is támogatta és elősegítette. Dániel úgy viselkedhetett volna, ahogyan azt a más emberek viselkedtek. Dániel könyörgéseit Jehova épen úgy meghallgathatta és teljesíthette volna, ha ő titkon és nem nyilvánosan fohászkodik is hozzá. Dániel természetesen tisztában volt ezzel és azt is tudta, hogy a rögtöni halál veszedelmében forog, ha olyképpen fohászkodik Istenhez, hogy azt mások is hallják, vagy arról tudomást szerezhetnek. Más emberek a dolgot a következőképp fontolták volna meg: „Miért lennék oly balga és imádkoznék nyilvánosan? Hiszen titokban is éppen úgy imádkozhatom. Ez az ország törvénye és a törvénynek minden tekintetben engedelmeskednem kell." Most azok közül némelyek, akik azt vallják, hogy magukat Istennek szentelték, valószínűleg így szóltak volna: „Nekünk Isten ígéje elrendeli, hogy a felsőbb hatalmaknak engedelmeskedjünk; az ország törvényeinek határozottan engedelmeskedni kell, mivel az uralkodók ezt megparancsolták. Tehát harminc napig titokban fogunk imádkozni." Dániel azonban másképen tett. Ő tudta, hogy Jehova és az ő hivatalos szervezetében azok, akik a Felséges utasításai szerint járnak el, képezik a „felső hatalmakat". Hitt Istenben és bizalmát teljesen beléje vetette. Ahelyett, hogy maga védelmezte volna magát és lelkiismeretét megnyugtatni törekedett volna, titokban imádkozván, inkább azt akarta, hogy mindenki megtudja, hogy bizalmát csakis Jehova Istenbe vetette. Ezért naponta háromszor ereszkedett térdre nyitott ablaka előtt és fohászkodott Jehova Istenhez. Az Ördög szervezetének semmingő ágától, sem pedig az emberek között élvezett hírnevének elveszítésétől nem félt; a vadállatoktól sem félt, amidőn kötelességét Istennel, az Úrral szemben teljesítette. Mivel (a Médo-perzsiában) „uralkodó hatalmak" változhatatlan törvényét megsértette, az oroszlánok vermébe vetették. Jehova Isten az oroszlánok száját bezárta és Dánielt megmentette. Dániel rendíthetetlen hűsége és Istenhez való ragaszkodása eredményezte, hogy Isten őt kipróbáltnak és méltónak tekintette és megszabadította.

[7] Ma Isten népének felszenteltjei között vannak némelyek, akik megalkuvásra hajlanak. Például van a kereszténységben nehány ország, melyekben egy oly iratlan törvény vagy szokás uralkodik, hogy mindenki leveszi a kalapját, vagy feláll, amidőn valami zenekar — pl. Angliában — „a God save the king"-et (az angol királyhimnuszt) játsza. Az, aki nem így tesz, éles kritikának teszi ki magát, sőt gyakran gorombaságoknak is. Némely felszentelt, aki azt vallja, hogy Istennek szolgál, engedelmeskedik ennek az iratlan törvénynek és így mentegetődzik: „Ha nem teszek eleget ennek a szokásnak, botrányt és feltünést okozok és gyalázatot zúdítok az igazságra." Ez teljesen téves következtetés. A fenti példához hasonló ének tényleg az összegyültek oly kérése vagy imája, hogy Isten azt az országot, amely felett egy bizonyos ember uralkodik, megőrizze, jóllehet az az ország Sátán szervezetének képezi egy részét. Az ily ima nem az imádkozó személy érdekében hangzik el, hanem az uralkodó személy vagy kormányzat érdekében, és ez az ima a nép érzületét oly állapotban akarja tartani, hogy a nép mindig síkra kelljen a kormányzat érdekében és Istentől annak a szervezetnek megtartását kérje. Az emberek általában nem tudják, hogy Sátán e világ istene, a nép elnyomója és minden ember leggonoszabb ellensége. Az emberek nem tudják, hogy ő volt évszázadok óta Isten legmegrögzöttebb és legrosszakaróbb ellensége és szervezetét Isten nevének gyalázására építette fel. A felszenteltek azonban ismerik e tényeket. Követőit Jézus Isten országának eljöveteléért és Isten akaratának e világon való teljesüléséért tanította imádkozni. Sátán, a nagy ellenség s az ő szervezete, a látható és a láthatatlan, ellene áll Istennek. Jehova kimutatja, hogy az ő felkent népe helyesen teszi, amidőn őt az ellenség elpusztítására kéri. „Felkél az Isten, elszélednek ellenségei; és elfutnak előle az ő gyűlölői. Amint a füst elszéled, úgy széleszted el őket; amint elolvad a viasz a tűz előtt, úgy vesznek el a gonoszok Isten elől." (68. Zsoltár 1, 2) „Olyan az ember, mint a lehellet; napjai, mint az

FEL

átfutó árnyék. Uram, hajlítsd meg egeidet és szállj alá; illesd meg a hegyeket (az országokat), hogy füstölögjenek! Lövelj villámot és hányd szerte őket; bocsásd ki nyilaidat és vedd el eszüked." — 144. zsoltár 4—6.

8 Jézus Krisztus, a világ királya felöltötte hatalmát, uralkodását megkezdette és Isten kiküldötte őt, hogy az ellenséget s annak szervezetét elpusztítsa. (110. zsoltár 2—5) Helyes volna tehát Isten azon felkentjei részéről, akik Jehova királyságába meghivást nyertek, hogy másokkal együtt nyilvánosan Sátán szervezete egy részének megtartását kérjék, csupán azért, hogy az esetleges kritikát elkerüljék? Helyes volna-e és Isten iránt hűséget jelentene-e, ha Krisztus követője csupán titokban is így szólana Istenhez: „Én hozzászegődtem azon imához, mely Sátán szervezete egy részének megőrzését kérte. Ezt titokban tettem, de nem így gondoltan"? Az ily viselkedés Sátán szervezetével való megalkuvást jelent és csakis azon csüggetegek viselkednek így, akik félnek és nem teljesen hívek Jehova Istenhez való ragaszkodásukban.

9 Hogy ez a helyes nézet, ezt az Irás bizonyítja. Dániel három barátja, akik az ő kérésére felelősségteljes állami hivatalokat nyertek, a legnehezebb megpróbáltatásnak voltak kitéve. Mivel ők állami hivatalokat viseltek, még inkább mentegetődzhettek volna azzal, hogy a törvényeket — bármilyenek lettek volna is azok — megtartják. E három férfiú megpróbáltatása kétségtelenül azért jegyeztetett fel és őriztetett meg, hogy azon helyes utat, melyet minden felszenteltnek követnie kellene s hogy Isten mit tart elismerésre méltónak, mindenki meglássa. Ama biradalom törvényei elrendelték, hogy amidőn a zenekar játszik, a nép a királytól emeltetett aranyszobor előtt meg kell hajoljon és ez a kérelem külső kifejezését képezte. Ez a „God save the king" iratlan törvényével vagy kérésével minden tekintetben azonos. Sidrák, Misák és Abednego nem hajoltak meg, amidőn a zene felhangzott, s ezen kihágásuk miatt tüzes kemencébe vettettek; Jehova Isten azonban kihozta őket abból ruhájuk egyetlen szálának megperzselődése nélkül. (Dániel 3 : 4—25) Megszabadulásukat és elismerésüket Istenben való hitüknek és hozzá való hű ragaszkodásuknak köszönhették, ebből látható, mit tekint Isten tetszéssel. Isten előtt nem kedves, ha az övéi megalkuvásokba mennek bele s azután azzal mentegetődznek, hogy valami más eljárás szégyent hozott volna az ő igazságára. Jehova megoltalmazza az igazságot; népének azonban azt parancsolja, hogy neki engedelmeskedjék. Az nem fontos, hogy más emberek mit gondolnak. De amit Isten követel, az minden egyébnél sokkal fontosabb. Most azt kérdezhetné valaki: „Mit tegyek, amidőn a zenekar rázendít a „God save the king"-re? A legjobb, ha az ember távoltartja magát az ily gyűlésektől. Ha valakit azonban váratlanul meglepetés ér, vagy valami körülmények következtében egy oly néptömegbe keveredik, ahol a zenekar egy oly dalt játszik, legyen hű Istenhez, az Úrhoz. Ha magatartásodért szemrehányás ér, mondd meg nyugodtan és világosan, hogy te az egyetlen igaz Isten, Jehova gyermeke vagy, az ő országáért kelsz síkra, mivel az ő országa fogja az ő nevét igazolni és az embereket megáldani; hogy Sátán e világ birodalmai Istennel ellenkező szervezeteket képeznek és te nem jöhetsz önmagaddal meghasonlásba, közvetve vagy közvetlenül oly imához csatlakozván, mely az Ördög szervezete egy részének megtartását kéri Istentől. Dániel, Sidrák, Misák és Abednego készek voltak arra, hogy amennyiben Sátán szervezetéről volt szó, veszedelemnek tegyék ki magukat, hogy Jehova nevének tanúivá lehessenek. Biztosan Krisztus követője sem tehet ennél kevesebbet.

10 Jób a legkeményebb megpróbáltatásnak volt kitéve. Az Ördög vagyonának és családjának elpusztulását idézte elő s azután nagy testi és lelki gyötrelmeket okozott neki. Helyzete azonban akkor lett a legrosszabb, amidőn a három jámbor álszent csaló látogatta meg, azt állítván, hogy Istent képviseli. Jób, ha a helyzettel meg akart volna alkudni, így szólhatott volna: „Meg kell mutatnom ezeknek az embereknek, hogy én teljesen alázatos vagyok; megegyezem velük, hogy meglássák, hogy Isten az én barátom és én jó ember vagyok. Máskülönben elveszítem jó hírnevemet, melyet ebben az országban oly sokáig birtam." Jób azonban nem ment bele ily megalkuvásakba. Semmibe se vette az emberek tetszését, Jehova elismerését mindennél többre becsülte; rendíthetetlenül megőrizte feddhetetlenségét és rettenetes nyomorúságában így kiáltott fel: „Még ha megölne is Isten, akkor is őbenne bízom." Minden megpróbáltatásaiban megőrizte Istenhez való ragaszkodását és hűségét és így nyerte meg Isten elismerését.

11 E fentemlített férfiakat az Irás nyilván annak kimutatása céljából említi, hogy akik kedvesek Isten előtt és feddhetetlenségüket előtte megőrzik, ezt azáltal kell tegyék, hogy Sátán szervezete semminő ágának sem tesznek engedményeket. Ezek a Bibliában tárgyalt példák segítséget és vigaszt nyujtanak azoknak, akik éppen a mi korunkban tanui Istennek a világban. Más oka nem lehet, hogy ezek a dolgok miért jegyeztettek fel a Bibliában és az Irás világosan kijelenti, hogy ezek ebből az okból jegyeztettek fel.

FEL

[12] Azok, akik az Isten országáról és az ellenség szervezetével szemben az Isten büntetéséről szóló üzenet hirdetése ellen küzdenek, ravasz érveléssel akarják törekvéseiket alátámasztani és így akarják a gyengébbeket harci eszközeik letevésére bírni. Azoknak, akik a bizonyságtevés munkájában tényleg résztvesznek, ezt mondják: „Ti nem kellene, hogy szeretet nélkül beszéljetek a papokról és nem kellene olyasmiről beszéljetek, ami azok kétszínűségét leleplezi, mert ezáltal némelyeket közülök éppen az igazságtól űztök talán el. Csak Isten szeretetéről kellene beszélnetek, hogy így őket arra bírjátok, hogy az Úrhoz térjenek. A kereszténység uralkodóiról sem kellene mondanotok semmit, mert ezek Istentől rendelt felsőbb hatalmak és ti minden tekintetben kellene engedelmeskedjetek törvényeiknek és rendeleteiknek; ha máskép tesztek, szégyent hoztok az igazságra. Ti tényleg egy ravaszul szervezett könyvterjesztő társulatot támogattok és némelyeket közületek engedély nélküli törvénytelen házalásért letartóztattak és bezártak. Mit gondolnak rólatok az emberek, ha ti oly dolgokat műveltek, melyek szégyent hoznak az igazságra?" Az Ördög ravasz ellenség és a ravasz eszközök összes fajtáit felhasználja az Úr népével szemben; azok ellenben, akik a „hű szolga"-osztályt képezik, nem ámíttatnak el ily ravaszul kieszelt beszédektől. Isten „szolgá"-ja csak azt akarja megtudni, mi képezi az Úr akaratát és ezt az akaratot teljesíteni fogja, bizalmát aközben mindig a Felségesbe vetvén. Azok, akik engedményeket akarnak tenni, megtehetik; de azok, akik Istent s az ő országát szeretik és valamikor meg fogják nyerni Isten elismerését, nem mennek bele megalkuvásokba és nem is engedik magukat befolyásoltatni. Nem kell udvariatlannak vagy gorombának lenni; de mindazok, akik szeretik Istent, olyképen beszélnek az igazságról, amint Isten elrendelte. Viselkedésüknek egyeznie kell azon ténnyel, hogy a királyság szövetségébe léptek. Isten senki mást nem fog elismerni. A csüggetegek és félénkek nem lesznek a királyságban.

A háború ideje

[13] Krisztus Jézus, a király trónra emeltetett. Eljött az idő, amidőn Isten kedves fiát kiküldi, hogy uralkodjék ellenségei között és az ellenséget el kell távolítani az útból. (110. zsoltár 2) A Mindenható-isten nagy napja itt van és az armageddoni csata mihamar megvívatik. Jézus Krisztus bizonyságtevése Isten népének maradékára bízatott s a maradékból valók az ő tanui a földön. Sátán hadbavonul e tanuk ellen. (Jelenések 12 : 17) Fegyvereink nem testiek, hanem mint az igazság közleményei elég erősek a gonoszság erődítményeinek elpusztítására. Jehova megparancsolta népének azon fegyverek felhasználását, melyeket kezükbe adott. Mindazok, akik valamikor megnyerik Isten elismerését és a királyság részeivé lesznek, most részt kell vegyenek az ellenséggel folyó csatában. „Vigadozzanak a kegyesek tisztességben; ujjongjanak nyugvóhelyükön. Isten dicsőítés legyen torkukban, kétélű fegyver kezeikben; hogy bosszút álljanak a pogányokon és megfenyítsék a nemzeteket. Hogy láncra füzzék királyaikat, főembereiket pedig vasbilincsekbe. Hogy végrehajtsák rajtuk a megírott ítéletet. Dicsőség ez az ő minden kegyeltjére! Dicsérjétek az Urat!" — 149. zsoltár 5—9.

[14] Ez a mi Istenünk bosszú napja és azok, akik most feddhetetlenségüket őelőtte megőrzik, kell hirdessék az ő igazságát. (Ésaiás 61 : 1—2) A hívek a világ uralkodói és népei, de főképen a vallásos körök előtt Isten szándékát Sátán gonosz uralkodásának országa által való elpusztításáról bejelentésül és figyelmeztetésül kell hirdessék. Ebben nem válogathatnak. E dologban az Úrral szemben való engedetlenség azt fogja maga után vonni, hogy az, aki így cselekeszik, elvetésben részesül és mindent elveszít. — Ezékiel 3 : 17—19.

[15] Az Izráel háborúiról szóló feljegyzések és az Úrnak e háborúkra vonatkozó utasításai nemcsupán egyszerű történelmi tényekül említtetnek, hanem azért jegyeztettek fel és őriztettek meg, hogy vezetői legyenek Krisztus Jézus azon követőinek, akik most élnek a földön. Az Úr felkentjei látják most, hogy Sátán szervezetét, mely a pénzügyi, katonai, politikai és vallásos elemekből áll, lovak és hadiszekerek jelképezik; s hogy a nép, amely csatasorba sorakozott az Úr és az ő felkentjei ellen, Sátán azon hordáit jelképezi, mely Isten hű tanui ellen vonult fel. Ennélfogva azon utasítások, melyekkel Jehova Izráelt látta el, most még inkább vonatkoznak Isten népére. Az Úr mondotta: „Mikor hadba mégy ellenséged ellen és látsz lovakat, szekereket, náladnál nagyobb számu népet: ne félj tőlük, mert veled van az Úr (Jehova), a te Istened, aki felhozott téged Egyiptom földjéről." — Mózes V. 20 : 1.

[16] Jehova Isten a világból (Egyiptomból) egy népet választott ki a maga nevének és azoknak, akiket kipróbáltaknak fog tekinteni, osztályrészt nyujt nevének igazolásában. Azoknak, akik az Úr pártján állanak, mondja most: „És mikor az ütközethez készültök, álljon elő a pap és szóljon a népnek; és ezt mondja nékik: hallgasd meg Izráel! Ti ma készültök megütközni ellenségeitekkel: a ti szívetek meg ne lágyuljon, ne féljetek és meg ne rettenjetek, se meg ne rémüljetek előttük; mert az Úr, a ti Istenetek veletek megy, hogy harcoljon érettetek a ti ellenségeitekkel, hogy megtartson titeket." (Mózes V. 20 : 2—4) Azok, akik meg-

FEL

nyerték az igazság szeretetét, nem engedik magukat clámítani oly „mézes beszédekkel", melyekkel „az ártatlan szívűeket" akarják félrevezetni. Azok a hívek, akik szeretik Istent, ismerik Sátán módszereit és fogásait, őrizkednek azoktól és nem engedik magukat befolyásoltatni. (Róma 16 : 17, 18; Thess. II. 2 : 9—11) A végső harc eljött; azok, akik szeretik Istent, állhatatosan kitartanak mellette és harcolni fognak a jogért és ezt bátran és félelem nélkül fogják tenni. Ez Isten ítélet napja és mindazok, akik őt szeretik, bátran fogják hirdetni igazságát; azok ellenben, akik félnek, kimutatják, hogy nem szeretik őt. (János I. 4 : 17, 18) A hívek nem fognak engedményeket tenni, sem oly utat követni, mely a legcsekélyebb ellenállást nyujtja, csupán azért, mivel embereknek kivánnának tetszeni. Útjuk Jehova mellett szóló bizonyságtevés kell legyen.

Az ő neve

[17] A most eldöntendő nagy vitakérdést Jehova neve képezi. Mindazon szenteskedők és vallásos szervezetek, melyek valaha léteztek, vagy léteznek, megszentségtelenítették Isten szent nevét. Jehova nevét most csak Krisztus Jézus hű követői tisztelik és ezt örömmel teszik. Amidőn az apostolok még a földön éltek, az egyház egységes volt és csak Isten nevének tiszteletére törekedett. Amakor hűségesei nem vonakodtak hirdetni az igazságot és ők azt ellentétes körülmények és sok üldözések között hirdették. Azok, akik most el akarnak némulni és Isten üzenetének az ellenség szervezetéről szóló hirdetését másképen is akadályozni szeretnék, nem bírják az igazság szeretetét; az igazságot csak névleg fogadták el. Pál az Úr rendkívüli követe volt a nemzetek között, s az ő vezetése alatt a hívek nem vonakodtak kimondani az igazságot. Nekik írta ő: „Mindig hálát adunk az Istennek értetek mindnyájatokért, mikor imádságunkba foglalunk titeket és szüntelenül emlegetjük a ti hiteteknek dolgát, szeretetteteknek munkáját és a mi Urunkba, a Jézus Krisztusba vetett reménységeteknek állhatatosságát, Istenünk és Atyánk színe előtt, tudván Istentől szeretett testvérek, hogy választott nép vagytok. Mert evangéliumunk nem volt puszta szó nálatok. Isteni erőben, Szent Lélekben való teljes bizonyosság volt az, hiszen jól tudjátok, mit tettünk értetek köztetek." (Thess. I. 1 : 2—5, Masznyik-f.) Ezek az első keresztények tevékenységüket nem korlátozták arra, hogy magukba vonulva, csupán együtt beszélgessenek, sem pedig nem őrizkedtek attól, hogy nehogy megbotránkoztassák a világi szelleműeket. Ők Jehova mellett foglaltak állást s az ő nevét hirdették. Ezenkívül Pál a következőket írta nekik: „Mert az Úr ígéjét ti nemcsak Macedoniában és Akhájában hirdettétek, hanem az Istenben vetett hitetek híre elterjedt mindenütt úgy, hogy szükségtelen erről egy szót is szólanunk. Hisz most azok maguk beszélik el rólunk, hogy miképp tértünk be hozzátok és ti miképp tértetek Istenhez, a bálvány istenektől, hogy az élő, igaz Istent szolgáljátok." (Thess. I. 1 : 8, 9, Masznyik-f.) Eljárásuk módszere kedves volt Isten előtt. Az, aki most tetszeni akar Istennek, nem tehet náluk kevesebbet.

[18] A buzgó tevékenység azon hajdani idejében az Úr nevéről szóló bizonyságtevés és a bizonyságtevők híre széles körben el volt terjedve, nem azért, mintha dicsfénnyel vették volna magukat körül, vagy meghunyászkodva léptek volna fel, az emberek tetszését keresvén, hanem mivel bátrak voltak és nem féltek hirdetni az igazságot. „Mindenekelőtt hálát adok az én Istenemnek . . . , hogy a ti hiteteknek híre az egész világon elterjedt." (Róma 1 : 8, Masznyik-f.) Hitük azáltal lett ismertté, amit tettek. Isten elhatározta, hogy azon tanuit, akik az egész világ előtt hirdetik az igazságot, kipróbáltaknak és méltóknak fogja elismerni. (Kolossé 1 : 23) Ez nem történhetik meg, ha az ember tétlenül és nyugodtan ül. „. . . Mert látványosság (színház) lettünk a világ, az angyalok és az emberek számára." (Korinth. I. 4 : 9, Czeglédy f.) Amiképp a színészek a színpadon magukat és művészetüket a nézők látványosságává teszik, hasonlóképen kell Isten tanui az Úr nevében megismertessék munkáikkal mindazokat, akik őket meg akarják hallgatni. A világ és az ellenség egész szervezete hadd gondolja Isten népéről azt, ami neki tetszik; ez nem fontos. Közel az idő, amidőn mindenki meg fogja tudni, hogy Istennek ebben az időben volt egy, férfiakból és nőkből álló osztálya a földön, akik az ő igaz és hű tanui és akik nem szégyelték hirdetni az igazságot s akik ekképen megőrizték feddhetetlenségüket Isten előtt. Az erőtlenek és a rosszakaratúak most kritizálni fognak és tényleg kritizálnak is; a felkentek azonban legyenek meggyőződve arról, hogy olyképpen tevékenykednek, mely Jehova elismerését és jóváhagyását vonja maga után. „A pogányok közt folytassatok szép életmódot, hogy ők, akik most titeket, mint gonosztevőket rágalmaznak, jócselekedeteitek folytán, ha látják azokat, dicsőítsék az Istent a meglátogatás napján." — Péter I. 2 : 12, Czeglédy-ford.

[19] A pogány vallás az Ördög vallása. Mindazon vallások, melyek Isten országa ellen vannak, ördögiek, még akkor is, ha Krisztus nevét viselik s követői magukat Isten népének vallják. Egyedül csak Isten azon hű és igaz tanui, akik az ő nevét tisztelik és ígéjét hirdetik, örömmel végezve ezt, kedvesek Isten előtt. „Mert mi Krisztus jó illata

FEL

vagyunk Isten számára az üdvözülők és az elkárhozók között. Ezeknek halál illata a halálra, amazoknak élet illata életre. S ki képes ily feladatra?" — Korinth. II. 2 : 15, 16. Czeglédy-ford.

[20] Azok Isten hű tanui, akik most az igazság világosságát fennlobogtatják, hogy az ő nevét és ígéjét megismertessék. Isten az ily tanukat kipróbáltaknak tekinti, mivel feddhetetlenek őelőtte. „Hogy kifogástalanok és tiszták, Isten szeplőtelen gyermekei lehessetek e gonosz és elfajult nemzetség körében, akik között úgy fényletek, mint a világnak szövétnekei, s ragaszkodjatok (Schmoller szerint: a világ elé tárjátok; Reinhardt szerint: feltárván; angol ford. szerint: nyilvánosan prédikálván) az élet ígéjéhez (az élet ígéjét), hogy dicsekedhessem a Krisztusnak napján, mint aki nem futottam és nem is fáradtam hiába." (Filippi II. 15 : 16, Masznyik-f.) Isten tanui egy sajátságos nép, melyet a maga szándéka érdekében választott ki az emberek közül azzal a feladattal, hogy Isten dicsőségét és dícséretét és nem az emberekét hirdesse. (Péter I. 2 : 9, 10; Apcs. 15 : 14) Ezeket az embereket „az élet ígéje", melyet Jehova nevének dicsőségére hirdetnek, teszi egy sajátságos néppé és látványossággá az emberek és az angyalok előtt.

[21] Ha fontos volt, hogy Pál és a többi apostolok a maguk korában bátran hirdessék az evangéliumot, akkor Jézus Krisztus követői ezekben a napokban még sokkal fontosabb okokból kell, hogy bátran és félelem nélkül bizonyságot tegyenek Krisztus Jézus evangéliumáról. Azok az apostolok idejében élt hű férfiak az emberek között a kereszténység fundamentumát fektették le. Most az ítélet az egész „úgynevezett keresztségre" eljott. Ez Istenünk büntetésnapja az igazságtalanság minden cselekvőire. Azon nap ez, amidőn igazolni fogja nevét s a mi munkaészünk ebben az ő igazságának hirdetéséből áll. Isten előtt senkisem fejezheti ki hűségét és őrizheti meg feddhetetlenségét, ha nem foglal bátran állást őmellette és nem hirdeti bátran és félelem nélkül az igazságot, bebizonyítván ezzel, hogy azon osztályhoz tartozik, mely Isten hű és igaz tanuját, tehát most e földön élő szolgáját képezi.

[22] Azok, akik Jehova tanuinak munkája ellen küzdenek s azt állítják, hogy ezek egy ravaszul létesített könyvterjesztő vállalatban dolgoznak, nem bírják az igazság szeretetét, habár egykor ismerték is az igazságot. Az ilyen ellenkezők közül egykor többen „kolporterek" voltak. Most nem helyes könyveket „árusítani" s akkor sem volt helyes könyveket „árusítani". Az ellenkezők elveszítették az Úr szellemét s most valami ürügyet keresnek, hogy az Úr tanuit rossz hírbe keverjék. Sem akkor, sem most nem volt helytelen dolog, oly módon eljuttatni a könyveket az emberekhez, amint az történt. Ha ezek az ellenkezők az igazság szeretetét magukévá tették- és abban kitartottak volna, akkor most mint Jehova nevének és ígéjének tanui, nagy örömmel közvetítenék a királyság gyümölcseit az emberekhez. Mi senkit sem akarunk erőszakkal Isten szolgálatába kényszeríteni. Isten felkentjei kötelesek figyelmeztetni azokat, akik egykor igazak voltak s azután gonoszak lettek, valamint másokat is, akik a világosság útján járnak. „És ha elfordul az igaz az ő igazságától és cselekszik álnokságot és én vetek elé botránkozást: ő meg fog halni; ha meg nem intetted őt, vétke miatt hal meg és elfelejtetnek igazságai, amelyeket cselekedett; de vérét a te kezedből kívánom meg. Ha pedig te megintetted azt az igazat, hogy az igaz ne vétkezzék és ő nem vétkezik többé: élvén él, mert engedett az intésnek és te a te lelkedet megmentetted." — Ezékiel 3 : 20—21.

[23] Azok, akik egykor igazakká tétettek, azután pedig elcsüggedtek és félni kezdtek, nem folytatják a harcot, nem fognak a királyság osztályához tartozni. Az ilyeneknek az Úr azt parancsolja, térjenek haza és hagyják abba a küzdelmet. „Még tovább is szóljanak az előljárók a néphez és ezt mondják: kicsoda olyan férfi, aki félénk és lágyszívű? Menjen el és térjen vissza az ő házába, hogy az ő atyjafiainak szíve úgy meg ne olvadjon, mint az ő szíve." — Mózes V. 20 : 8.

[24] Pál figyelmeztette az efézusi gyülekezet előljáróit, kiemelvén, mennyire fontos, hogy a nyáj előtt a hűség példái legyenek. Az igaz egyház efézusi korszaka valószínűleg a második jelenlét kezdetétől a szentszellem második kitöltéséig terjedő időt foglalja magában. E korszakban hű és hűtlen véneket (előljárókat) látunk. Isten kifejezett akaratával összhangban a Folyóirat 1916-ban az Isten gyülekezetének véneihez szóló figyelmeztetést közölte. Akik ezt a figyelmeztetést nem vették figyelembe, ezáltal kimutatták, hogy nem bírták az igazság szeretetét; elbuktak és a „gonosz szolgaosztály" részeivé lettek. Elcsüggedtek, mivel inkább magukra néztek és az emberek tetszését keresték és nem teljesen az Úrban bíztak. Azokat, akik nem csüggedtek el, hanem hívek maradtak az Úr parancsaihoz, a következőkép szólítja meg: „Tudom a te dolgaidat és a te fáradságodat és tűrésedet és hogy a gonoszokat nem szenvedheted és megkísértetted azokat, akik apostoloknak mondják magukat, holott nem azok és hazugoknak találtad őket; és terhet viseltél és béketűrő vagy és az én nevemért fáradoztál és nem fáradtál el." — Jelenések 2 : 2, 3.

FEL

[25] Pál sok oly dolog meglátásának kiváltságában részesült, amelyet abban az időben nem volt szabad megmagyaráznia. De kétségtelenül az úton leselkedő veszélyekre gondolt, főképen az önzés és bátortalanság veszedelmeire, amidőn a következőket írta Isten népének: „Mert ki önmagát valaminek tartja, holott semmi, önmagát csalja meg. Ki-ki vizsgálja meg jól a maga dolgát, akkor csakis önmagára és nem másokra nézve lesz dicsekedése. A jó tettbe tehát bele ne fáradjunk, mert ha nem lankadunk, úgy annak idején aratunk." (Galata 6 : 3, 4, 9) A gyáváktól az Úr elveszi a szolgálat alkalmát, miképen a gyáva izráelitákat is visszatérésre utasította. —

[26] Feddhetetlenségüket Isten előtt csak a hívek fogják megőrizni s ezt a hűséget nem az nyilvánítja ki, amit általában „jellemfejlesztésnek" neveznek. A hívek mindegyike attól az időtől kezdve, amidőn Isten fiaképen elismertetett, Jézus Krisztus hasonlóságában kell nevekedjék. Ez azt jelenti, hogy Istenhez való hűségében és ragaszkodásában növekednie kell, arra törekedvén, hogy azon tökéletesség tetőpontját, amelyen Jézus állott, elérje. Gondolatban, szóban és cselekedetben is tisztának kell lennie, ez pedig sokkal többet jelent a szép és kedves beszédnél, jámbor külsőnél és alázatosságnál. Minden kereszténynek mindent meg kell tennie, amit tud, hogy annyira megközelítse a tökéletességet, amennyire csak lehet; de miután mindent megtett, amit tudott, látja meg, hogy a gondolatokban, szavakban és tettekben való tökeletességet még távolról sem érte el. Isten tetszésének megnyerése céljából fel kell használnia képességeit, teremnie kell a királyság gyümölcseit és ezt örömmel és bátran kell tennie. A királyság e gyümölcsei azon életfenntartó igazságok, melyeket az Úr az emberek megmentése és Jehova nevének igazolása céljából közöl. Az Írásban említett kipróbáltaknak tekintettek közül Jézus Krisztus kivételével senki sem volt tökéletes karakter. Ellenkezőleg, mindnyájan tökéletlenek voltak; de az Isten előtt kedvesek mindenike ugyanazon úton járt, amelyen Jézus Krisztus, t. i. a Jehova Isten iránti rendíthetetlen és változhatatlan hűség útján. Csak ez az út szerzi meg Jehova elismerését.

[27] A harc most folyamatban van és a döntésig fog folyni; s azok, akik elcsüggedtek és félnek, vissza fognak lépni az első vonalból és a csatasorokból eltünnek. Mivel nem bíznak teljesen Jehovában, elcsüggednek és elbuknak. Azok a hívek akik teljesen Jehovában s az ő Királyában — aki őket vezeti — bíznak, bátran és félelem nélkül dicsőítik és magasztalják a Felségest. Az ellenséget senkisem döntheti egy valóságos háborúba anélkül, hogy maga is ne legyen kitéve az ellenség támadásainak. A hívek tehát számíthatnak arra, hogy az ellenség s annak képviselői rágalmazni, gúnyolni és bántani fogják őket, de őket az ily dolgok nem fogják elrémíteni az igaz útról. Arra is el kell készülve lenniök, hogy testi bántalmakkal fogják őket megfenyegetni s esetleg az ily fenyegetéseket végre is hajtják; tudják azonban, hogy Jehova gondot visel arról, hogy az ellenség nyilai meg ne sebezzék őket addig, amig kötelességüket teljesítik. Ez a Mindenhatóisten háborúja az ellenség hadereje ellen és az Isten hadseregét Jézus vezeti. Isten hadseregének földi szakasza csak Jehova dicsőségét kell hirdesse s ebben nem fog félni sem emberektől, sem az Ördögtől. „Mert az Úr, a ti Istenetek veletek megy, hogy harcoljon érettetek a ti ellenségeitekkel, hogy megtartson titeket." (Mózes V. 20 : 4) Isten felkent népére nézve ez az ígéret most ezen a napon éppen oly találó, mint volt az izráelitákra nézve, sőt még sokkal nagyobb mértékben. Jehova kiterjesztette kezét azon tanui fölé, akik most élnek a földön s erre a seregre bízta az igazság hirdetésének alkalmát és kiváltságát s az ő előre haladásukat a győzelemig semmiő ellenséges hatalom sem tudja feltartóztatni. — Ésaiás 51 : 16.

[28] E hű tanuk most megőrzik feddhetetlenségüket Isten előtt s az ő „átmeneti és könnyű nyomorúságuk", mely hűségük következtében szakad rájuk, nem csüggeszti el őket, mivel tudják, hogy ez számukra „mindenek felett való, örök dicsőséget" szerez. (Korinth. II. 4 : 15—17) A világból Jehova egy népet választott a maga nevének, amelyet nagy hivatalra hívott. „Hív az, aki titeket elhívott; ő meg is cselekeszi." (Thess. I. 5 : 24) Krisztus Jézus Jehova „hű és igaz tanuja" s a maradékot Isten a Krisztus Jézussal való hűség és igazságosság társörökségére hívta meg; a maradéknak most Jézus Krisztus reábízott tanubizonyságtevését teljesítenie kell. A maradék meg lehet győződve arról, hogy az Úr pontosan meg fogja neki mutatni azon utat, amelyen járnia kell. Amennyiben a maradék híven kitart azon út követésében, részt fog venni Jehova nevének igazolásában.

Bereai kérdések

1, 2. Magyarázd meg Jehova különös elbánását Izráel népével! Mily nagy kiváltság kínáltatott az izráelitáknak? Igénybe vették-e azon alakmat, amellyel birtak? Miért nem? Mi volt ennek az eredménye? Mily tanulság rejlik ebben most Isten szövetséges népére nézve?

3. Miért jegyeztette fel Jehova bizonyos személyek történetét, akik előtte kedvesek voltak? Miképen húzhatunk hasznot egy ily feljegyzés tanulmányozásából?

4. Nevezz meg nehányat azon kipróbáltaknak tekintettek közül, akik különösen fel vannak említve! Hasonlítsd össze őket az emberiség más tagjaival! Miért

FEL

nyerték meg ezek Jehova elismerését és miért van róluk az ő igéjében különösen említés téve? Ird körül a Nóét környező viszonyokat és Isten előtt kedves viselkedését!

5, 6. Miképpen nyerte Dániel s az o három barátja állami hivatalát? Ecseteld miképpen próbáltatott ki Dániel Jehova iránti husége! Hasonlitsd össze az ő gondolatmenetét és eljárását mások gondolkodásával és viselkedésével hasonló körülmények között! Mi lett viselkedésének következménye?

7, 8. Ecseteld miképen támogatják befolyásukkal Sátán szervezetét némely felszenteltek bizonyos szokások követésében! Helyes-e „szellemi fenntartás"-sal élni hasonló körülmények között? Hasonlitsd össze e tekintetben a felszenteltek helyzetét az általános népével! Idézz szövegeket, melyekből a felszenteltek helyes viselkedése Isten ellenségeivel szemben kitetszik!

9. Mondd el Sidrák, Misák és Abednego esetét a felszenteltek helyes viselkedésének bemutatása céljából! Mondj el oly eseteket a mi korunkból, melyek megfelelnek azon eseteknek, melyekben Dániel és három barátja hűségét kifejezte és Jehova elismerését megnyerte! Hogyan viselkedjenek e tekintetben a felszenteltek?

10. Mondd el miképen őrizte meg Jób feddhetetlenségét és nyerte meg Jehova elismerését!

11. Mily fontos célt szolgálnak ezen említett férfiakról beszámoló feljegyzések?

12. Körvonalazd azon ravasz érveket, melyeket azok hoznak fel, akik küzdenek a királyság és az ellenség szervezetével szemben Isten boszúja hirdetése ellen! Mily forrásból származnak az ily érvek? Miképen fognak cselekedni azok, akik meg fogják nyerni Isten elismerését Hogyan fognak viselkedni ezek az ellenkezőkkel szemben?

13, 14. Vonhatunk-e a 110. zsolt. 2. és Jelenések 12 : 17-ből következtetést a maradék helyzetére és álláspontjára nézve a jelen időben? Miképen ecseteli a 149. szolt. 5—9 és Ezékiel 3 : 17—19 a felkentek kötelességét?

15, 16. Mi képezte Jehova szándékát, amidőn Izráel háborúiról és arra vonatkozó utasításairól feljegyzést készittetett? Idézz egyet-mást e feljegyzésekből és mutasd ki a jelen időre szóló alkalmazásokat s hogy miképen szolgálják e feljegyzések Isten szándékát!

17, 18. Mutasd ki Pál Thess. I. leveléből, hogy az első keresztények tevékenységüket egymás között való csendes megbeszélésére korlátozták-e az igazság tekintetében és arra törekedtek-e, hogy meg ne botránkoztassák a világi szellemüeket! Mutasd ki más szövegekből, hogy a hívek szorgalmasan foglalkoztak Isten igazságának másokkal való közlésével!

19, 20. Miképen mutatja ki Korinth. II. 2 : 15, 16 és Filippi 2 : 15, 16. annak szükséges és fontos voltát, hogy az igazságot másokkal is közölni kell? Csak miképpen használhatók fel a felkentek ama cél érdekében, amely végett Isten egy népet választott ki a nemzetek közül?

21, 22. Hasonlitsd össze a mai helyzetet az apostol korabelivel, annak kimutatása céljából, hogy mi kivántatik meg mindazoktól, akik a hü és igaz szolgaosztályhoz tartoznak! Hasonlitsd össze az igazságot tartalmazó könyvek mostani terjesztési módszerét az azelőtti módszerrel! Magyarázd meg egyesek mostani ellenkezését azok részéről, akik egykor „kolporterek" voltak! Kit kell Jehova őrszeme figyelmeztessen? Mily célokat szolgál az engedelmesség ezen ügyben és miképpen?

23, 24. Magyarázd meg egy oly osztály létezését, melyet Mózes V. 20 : 8. verse előre megjósolt, valamint egy oly osztály létezését, melyet Jelenések 2 : 2, 3. kipróbáltaknak elismertekül említ!

25. Mily célt szolgál Pál apostolnak Galata 6 : 3, 4, 9.-ben közölt kijelentése?

26. Magyarázd el pontosan miképpen kell viselkedniök azoknak, akik feddhetetlenségüket megőrzik Isten előtt és Isten elismerését megnyerik!

27. Mit remélhetnek a hívek igazságos pályafutásuk következményeképp? Alkalmazd Mózes V. 20 : 4. versét!

28. Hogyan fogják tekinteni a hívek a tevékenységükkel összefüggő szenvedéseket? Miről vannak biztositva? Mi képezi a nagy kiváltságot? W. T. 1932. január 15.

Az ember szabadulásának forrása

PÁL apostol egyike volt Isten ihletett tanuinak; Isten igéjének egy részét akkor irta, amidőn több mint négyezerév volt már eltelve az édeni tragédia óta. Ez idő alatt az emberek nagyon sokat szenvedtek a testi szenvedések, szellemi nyomor, betegség, szomorúság és halál következtében és még most is viselniök kell mind ezen bajokat, mivel a nagy elnyomó szolgaságában vannak. Pál apostol, aki mindezt tudta és magának is sokat kellett szenvednie, irta: „Mert tudjuk, hogy az egész teremtett világ együtt sóhajtoz és együtt nyög egész mostanáig." (Róma 8 : 22, Czeglédy-f.) Ésaiás prófétának egyik kijelentését idézve, mondotta: „Eljő Sionból a Szabadító." — Róma 11 : 26.

A Sion-név, amely Isten szervezetére utal, az ő általános szervezetét jelenti. Világosan meg van irva, hogy az emberiség megszabaditója vagy megváltója Sionból, Isten szervezetéből fog származni. Miért reméljen tehát az ember más részről szabadulást vagy üdvösséget, ha szilárdan meg van győződve arról, hogy Jehova Isten létezik, hogy ő a mindenható, felséges Isten, az ég s a föld Teremtője s a szeretet megtestesülése s hogy az emberiség megszabadítását megígérte? Világosan látható, hogy Sátán az emberiséget önző okokból és gonoszságból csalta meg és minden áron megakadályozni törekszik azt, ami segítséget tudna nyujtani az embernek. Minden józangondolkodású embernek be kellene látnia, hogy csak a Mindenható

FEL

és az ő szervezete szabadíthatja meg az emberiséget.

Az evolucionisták azt tanítják, hogy az ember felemelkedésének gyógyszere a saját törekvéseiben van és nincsen szüksége üdvözítőre vagy megváltóra. E tan nemcsupán ellentétes, de azt is világosan kimutatja, hogy az Ördögtől ered és a nép félrevezetését és Istentől s az emberre vonatkozó üdvözítő intézkedéseitől való elidegenítését célozza. Minden szellemileg egészséges ember tapasztalatból és megfigyelésből tudja, hogy ő maga és a többi emberek is tökéletlenek; s hogy mindenkinek szükséges belátnia, hogy bűnös. Miképpen szabadítható meg tehát az ember tökéletlenségeitől? Isten mondja: „No jertek és törvénykezzünk, azt mondja az Úr; ha bűneitek skárlátpirosak, hófehérek lesznek s ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek mint a gyapjú." — Ésaiás 1 : 18.

Ama tény, hogy Isten az embert tárgyalásra hívja, arra mutat, hogy ő az embert nem akarja akarata ellenére üdvözíteni és megszabadítani és az embert nem fogja megáldani beleegyezése nélkül. Ha az ember sorsa már előre arra való tekintet nélkül el volna döntve, hogy magáévá teszi vagy visszautasítja-e a részére tett intézkedéseket, nem nyujtatnék neki alkalom az Úrral való tárgyalásra. Ez a szöveg az eleve-elvégezés tanát (személyekre vonatkozólag) egyszer és mindenkorra megcáfolja.

Ezenkívül ama tény, hogy Isten tárgyalásra szólítja fel az embert az üdvösség kérdése tekintetében, döntő erővel bizonyítja, hogy Istennek az emberre vonatkozó megváltó intézkedése észszerű és nem balga, amint azt sokan állítják. Az Ördög sokat megcsal azok közül, akik így szólanak: „Az ember éppen azt hihet, ami neki tetszik, csak őszinte legyen hitében, ennyi elég; mert az egyiknek a hite épp oly jó, mint a másiknak." Egy másik így szól: „Az én szüleim jó katolikusok voltak, az ő vallásuk nekem is jó." Ismét másvalaki így szól: „Az én anyám jó lutheránus volt, az ő vallása engem is teljesen kielégít." A katolikusnak vagy a lutheránusnak a szülei — szó sincs róla — őszinték lehettek, de mindkettőnek a hite nem lehetett egyuttal helyes, mivel a megváltásról vagy üdvösségről szóló tanaik merőben eltérnek egymástól. Hogyan döntsük el tehát, hogy mit kell tennünk? Az Úr adja meg a feletetet: „Jertek el, tárgyaljunk együtt az én ígém fénye mellett és én megmutatom nektek az élet útját." Jézus pedig a következőket fűzi ehhez: „Ez pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent és a Jézus Krisztust, akit te küldöttél." — János 17 : 3.

A tárgyalás (értekezés) helyes ítélet vagy következtetés alkotását jelenti egy elfogadott feltételből vagy alapból indulván ki és azután lépésről lépésre a megállapított szabályok vagy elvek alapján hozván fel az ismert tényeket.

Az itt szóbanforgó kérdés az ember megszabadítása. Az elfogadott feltétel a következő: Az ember tökéletlen, haldokló állapotban van; a mostani körülmények között szenved és azoktól megszabadulni szeretne. Ezt mindenki elismeri. A záró mondat így szól: Isten teljes segítségről gondoskodik, amennyiben intézkedik, hogy az ember minden tehetetlenségétől (hibájától) megszabaduljon és teljes alkalmat nyerjen az életbe és boldogságba való helyreállításra. Azok a tények, melyek e következtetéshez (eredmény megállapításához) vezetnek, Isten ígéjében, a Bibliában vannak feljegyezve. Az ige igaz, mivel ez a Mindenható és Örökkévaló ígéje. Ezeket a tényeket ezenkívül oly dolgok egészítik ki, melyeket minden intelligens ember lát és átél.

Isten alaptulajdonságai: bölcseség, igazság, szeretet és hatalom, melyek mindig összhangban működnek együtt.

Az ember Isten képére és hasonlatosságára teremtetett, amennyiben Isten őt a bölcseség, igazság, szeretet és hatalom tuljadonságaival felruházta. Habár az ember elbukott és nagyon elfajult is, mindazáltal egy bizonyos fokig minden józaneszű és intelligens ember megőrizte Isten képmását és egy kevés igazságérzettel, bölcseséggel, szeretettel és hatalommal rendelkezik. Meg kell tanulnia ezen tulajdonságokat összhangban gyakorolni. Ezeket nem tudja tökéletesen gyakorolni, de korlátolt mértékben igen.

Az ember értelemből (elme), akaratból, szívből és szervezetből van. Az embernek az e l m é j e azon szellemi tehetsége, mellyel a tényeket kivizsgálja, megfontolja, összehasonlítja és következtet. Az a k a r a t azon szellemi képesség, amelylyel — miután az értelem a dolgot mérlegelte és következtetett — dönt valaminek a megtevése vagy meg nem tevése mellett. A s z í v ebben az esetben nem ama szervünket jelenti, amely a vért az erekben szivattyuzza, hanem mint jelkép azon szellemi képességünket példázza, amely a cselekedetekre indít. A szív az indítóokok, az indulatok és a szeretet székhelye. Akkor mondjuk valakiről, hogy rossz szívű, amidőn kiderül, hogy rossz indítóokok vezették tetteiben; akkor mondjuk valakiről, hogy jószívű, ha tettei jó indulatból fakadtak.

Szervezet nélkül nem létezhetik senki. Az ember szervezete húsból és vérből levő emberi test; ezt az élet lehellete életben tartja és szellemi képességeit működteti. Az írásból azt olvassuk, hogy Isten az embert a föld porából (elemeiből) teremtette, orrán át belelehellte az élet lehelletét

FEL

(levegőt) s az ember így élő lénnyé (lélekké) lett. (Mózes I. 2 : 7) Az ember l é l e k. Sátánnak és eszközeinek tévtanai azt hitették el az emberrel, hogy neki (az embernek) egy lelke van és ez neki halhatatlan részét képezi.

A bölcseség, igazság, szeretet és hatalom az ember tuljadonságai. Ezek elméjének szellemi képeségeit képezik. Az ember e tulajdonságaiban hasonlít Istenhez. Minden ember egy jellem és senkinek sincs jelleme, miképpen nincsen lelke sem (hanem ő maga a lélek). Amidőn valaki jó vagy rossz, azt mondjuk, hogy az jó vagy rossz karakter, mivel jó vagy rossz ember. A tökéletes jellem *oly lény, akiben a fentnevezett négy tuljadonság* egyensulyban van. Isten a tökéletes karakter. Őbenne e főtuljadonságok (vonások) teljesen egyensulyban vannak és mindig teljes összhangban működnek.

Az embert Isten azzal a szándékkal teremtette, hogy neki örökéletet nyujt a földön. Bölcsesége arról intézkedett, hogy az ember az örökélet jutalmul nyerése előtt kipróbáltassék. E próba a következő volt: A megpróbáltatásban megőrzi-e az ember Istenhez való hűségét és ragaszkodását? Ádám próbának lett alávetve és elbukott. Az igazság Ádámnak életétől való megfosztását kívánta, mivel Isten törvényét megszegte; az igazságnak a törvény végrehajtásához kellett ragaszkodnia. Az ember szándékos igazságtalanságáért nem lehetett mentséget felhozni az igazság megsértése nélkül. Ha csak az igazság lépett volna tevékenységbe, az az embert örökre elpusztította volna. A szeretet, amely az önzetlenség tökéletes kifejezése, mindazáltal az ember megváltásáról és megszabadításáról gondoskodott, úgy, hogy végül mindazok, akik a megpróbáltatás alatt engedelmeseknek bizonyulnak, az emberi tökéletességbe való helyreállítás áldásait és az örökélet adományát fogják megnyerni. Így jut kifejezésre, hogy a bölcseség, igazság és szeretet teljes összhangban működnek együtt.

Isten elhatározását (akaratát) a hatalom valósítja meg. Jehova négy alaptuljadonsága mindig összhangban működik együtt és mindig pontosan egyensulyban áll.

El kell ismernünk, hogy az örökbölcs Istennek eleitől kezdve egy feltett szándéka volt. Mivel Sátán az embert önző okokból vezette tévútra, hogy Isten törvényét megszegje, ebből következik, hogy Sátán Istennek az ember megváltására és megszabadítására vonatkozó szándékának kivitelére tett minden lépése ellen küzd; s hogy minden oly terv, mely Istennek az ember megszabadítására vonatkozó akarata ellen van, az Ördögtől származik és felvetése az emberek gondolatait az Istentől elhatározott intézkedésektől akarja elterelni. Isten intézkedései helyesek és észszerűek, holott ezt mások intézkedéseiről nem lehet állítani. Sőt sokkal inkább azt látjuk, hogy az emberektől ajánlott gyógyszerek mind észszerűtlenek, az Ördögtől erednek és ezeket az Ördög sugalja az embereknek, hogy őket Isten intézkedéseinek megvizsgálásától távoltartsa.

Teljesen szükségtelen, hogy az ember megáldására egynél több intézkedés álljon fenn. Azonban azt látjuk, hogy a népnek az emberek által gyártott tervek ezreit kínálják fel s mivel ezek a tervek egytől-egyig észszerűtlenek és egymással ellenkezők, a józan észnek arra a belátásra kell *jutnia, hogy e tervek mindenike használhatatlan.* Ha ezenkívül e tervek gyártásának valódi okát is felkutatjuk, meglátjuk, hogy ezeket mind a Gonosz szorgalmazta. Az intelligens embert e körülmény Isten akaratának és intézkedéseinek gondosabb megvizsgálására kellene indítsa. Isten felszólítja az embert, jöjjön hozzá és tárgyaljon vele. Így szól: „Ha ezt megfogadod, számításon kívül marad, hogy mennyire voltál gonosz. Én megmutatom neked a helyes utat s ha az én utamon jársz, fehérré teszlek, mint a fehérített gyapjú és tisztává, mint a frissen hullott hó."

W. T., 1932 február 1.

Jehova művei

A föld teremtése nem véletlen esemény volt; és nem is volt vak természeti erők munkája, amint ezt magukat bölcseknek valló önhitt tudósok állítják. Ez Isten akarata szerint és személyes felügyelete alatt alkottatott.

Így van megírva Zsidók 3 : 4-ben: „Mert minden háznak megvan a maga építője s az, aki mindent megépít, az Isten." — Czeglédy-fordítás.

Ezenkívül Ésaiás 42 : 5-ben olvassuk: „Így szól az Úristen, aki az egeket teremté és kifeszíté és kiterjeszté terméseivel a földet."

A jövő korok lesznek majd tanui annak, hogy a többi, a földnél sokkal nagyobb bolygók, melyek még ismeretünk körén kívül vannak, miképpen fogják feltárni a Teremtő dicsőségét; emberileg azonban el sem képzelhető, hogy e bolygók vala-

FEL

melyikét valaha nagyobb megtiszteltetés érheti annál, amely a földnek kijutott. Amidőn az ember annyira halad, hogy e tényt becsülni kezdi, akkor azt a kegyet is nagyobb mértékben fogja értékelni, melyben őt a nagy Teremtő részesítette.

Az, ami a földet oly fontos helyzetbe emeli, melyet más bolygó túl nem szárnyalhat, ama tény, hogy a teremtés nagy drámája a földön lett bemutatva.

Ezenkívül jusson eszünkbe, hogy a Logosz (Ige), a dicsőséges fiú — mindenek teremtésében — Jehova művezetője, Attya akarata szerint a mennyei térségeket elhagyván, a földre szállott és itt a legsulyosabb megpróbáltatásoknak volt kitéve; s hogy itt mutatta be viselkedésével a tökéletes ember helyes magaviseletét Jehovával szemben s végül gyalázatos halált szenvedett, de a halálból feltámasztatott s azután a mennyben Jehova után a legmagassabb méltóságba emeltetett. Mindez azért történt, hogy Isten akarata a kitűzött időben teremtményeibe a földön és a mennyben kitörülhetetlenül belevéső djék s azután ez a világ népeinek örök üdvösségére és Jehova dicsőítésére váljék.

Erről olvassuk, hogy amiképpen Krisztus Jézus „alakjára nézve olyannak találtatott, mint ember, megalázta magát, miközben engedelmessé lett halálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért aztán Isten is felmagasztalta őt s ajándékozott neki olyan nevet, amely felette áll minden névnek, hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon : a mennyeieké, a földieké és a földalattiaké és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére". — Filippi 2 : 8—11, Czeglédy-f.

Jézus felmagasztalása Isten minden más teremtményének állását felülmulja és Jehován kívül soha senki sem nyer hasonló dicsőséget. Ezt a méltóságot Jézus nem az azért való jutalmul nyerte, mivel valamit kifejlesztett volna magában; ő nem fejlesztett ki magában a maga személyétől külön álló karaktert. Méltóságát nem is azon munkáinak jutalmául nyerte, melyeket földrejövetele óta végzett, hanem a jutalmat azon hűségéért nyerte, amelyet a Jehova iránti kötelességek- és szövetsége teljesítésében kifejtett, mialatt mint ember a földön élt, valamint azon szolgálat és kötelességek hű elvégzéséért, amelyeket az Atya reábizott. A föld választatott ki azon hellyé, ahol győzelmét Jézusnak hit által ki kellett vívnia. A föld azáltal, amit Jézus azon véghezvitt, minden más bolygónál nagyobb megtiszteltetésben részesült.

Mivel Isten az embert és a földet választotta ki az örökkévalóságra kiterjedő elhatározásának végrehajtására s mivel kedves fia, földi életében kötelességből fakadó hűségét Istennel szemben emberek és angyalok előtt bebizonyította, ebből végeredményül azt kell következtetnünk, hogy a föld Isten legkegyeltebb bolygója az ő csillagvilágában és mindig különösen becses lesz a Teremtő szívének. Az ember, aki most a földet beutazza, még nem értékeli kellőképp azon kegyet, melyben a Teremtő kezéből részesült; Isten kitűzött idejében azonban teljesen értékelni fogja.

A földet Isten a rajta levő állatvilág számára is alkalmassá tette. Az állatok táplálkoznak, isznak és örvendenek a létnek s amidőn életük meghatározott ideje letelik, megdöglenek. Az ember azonban több, mint csupán állat; több és nemcsupán fajának fenntartása miatt létezik. Az embert értelmiképessége Isten feltett szándéka nagy igazságainak vizsgálására képesíti és őt ez az állatok fölé emeli. Az ember elméje táplálkozni kíván s az ő kegyes Teremtője dúsgazdagon gondoskodott szellemi és testi táplálékáról.

Némelyek máris kellőképpen beleláttak a dolgokba annyira, hogy fel tudják ismerni, hogy az ember a végtelenségig vizsgálni tudja a föld csodáit és Jehova többi nagy hozzáférhető alkotásait s hogy e vizsgálódásában áhitatos csodálatának fokozódnia kell a Teremtő iránt. E csodálatos művekben bontakozik ki Isten bölcsesége, igazságossága, szeretete és hatalma. Amidőn az ember ezt felismerni kezdi, teljesen megbűvölten áll a teremtés nagy műremeke előtt csodálatában, ámulatában és szent félelmében. Mielőtt a bölcseséget megtanulhatná, erre a belátásra kell jutnia. A valóságban a bölcseség az isteni akaratnak megfelelően alkalmazott ismeret. Először tehát az embernek némi tudomást kell szereznie Istenről és csak azután kezd bölcs lenni. Hódolattal és mély tisztelettel, szent félelemmel és remegéssel ismeri meg egyre alaposabban a Mindenhatót az igazság kutatója. Abban a mértékben, amint Isten megismerésének értékelésében gyarapszik, fokozódik Istenhez való szerető vonzalma is. Neki gyönyörűségére szolgál, ha Isten műveiből egyre többet megismer és efeletti öröme további kutatásokra szorgalmazza. Jehova szent prófétáinak egyike, a teremtés csodáin elmélkedve, így kiáltott fel: „Nagyok az Úrnak (Jehova) cselekedetei (művei); kívánatosak mindazoknak, akik gyönyörködnek azokban." — 111-ik zsoltár 2.

A Biblia Isten ígéje, mely teremtményének, az embernek adatott és feltáratott. Az emberek általában azt gondolják, hogy a Biblia csupán közkeletű gondolatok gyüjteménye. E téves nézetért azok hibásak, akik Istent és ígéjét is tévesen magyarázták.

FEL

A Biblia világos magyarázatát nyujtja Isten akaratának a földet és az egykor fejedelméül kinevezett embert illetőleg. Bevezető fejezetei azt adják elő, hogy az az ember oktatásául adatott. Azt tárja fel, hogy Isten akarata szerint az ember a föld korlátlan ura lett volna, ha összhangban marad Teremtőjével.

Az emberről és Isten szándékáról szóló első említés így szól: „És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön és a földön csúszómászó mindenféle állatokon. Teremté tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt: férfiúvá és asszonyá teremté őket. És megáldá Isten őket és monda nékik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok és töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá; és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain és a földön csúszómászó mindenféle állatokon." — Mózes I. 1 : 26-28.

A Szentírás e kijelentése, — ha azt helyesen értelmezik — azt jelenti, hogy az embert Isten a maga képviselőjéül (helytartójául) teremtette a földön. A tökéletes embert Isten az igazság, bölcseség, szeretet és hatalom értelmi képességeivel ruházta fel és akaratbeli szabadsággal látta el. Az ember ebben a tekintetben teremtetett Teremtőjének képmására és hasonlatosságára.

A földet Jehova teremtette, ezért az az alkotó jogánál fogva az ő tulajdona. Törvényeit működésbe hozta, hogy a célul tűzött eredményeket létrehozza és ezek teljesen az ő akarata szerint is jöttek létre. Az ég és a föld teljesen Isten akarata szerint teremtetett, amint ezt a 33-ik zsoltár 6, 9 mondja: „Az Úr szavára lettek az egek és szájának leheletére minden seregök . . . Mert ő szólt és meglett, ő parancsolt és előállott."

Ma az emberek Istentől távol s az ő törvénycit megvetve, a földről úgy beszélnek és cselekszenek, mintha az a felfedezés vagy birtokbafoglalás jogánál fogva volna az övék. Valamily föld birtoklásának jogát a nemzetközi egyezmények útján elfogadott törvények a felfedezés alapján ismerik el. Amidőn némelyek az Atlanti-oceán viharaival megküzdve Amerika partjain kikötöttek, ott kitűzték uralkodóik zászlaját és a földet eltulajdonították. Egy ember átrepüli az Északisarkot ott nemzetének zászlaját lehajítja és uralkodójának nevében a felfedezés jussán kimondja annak birtokjogát.

Az uralkodók, a tulságosan önzők osztálya, a föld egy részét körülhatárolja és azt állítja, hogy az az övé, azután pedig magát a föld urává és haszonélvezőjévé teszi, mialatt mások, akiknek nem nyujtanak birtokrészt, mint jobbágyaik kell fáradságosan megmunkálják a földet. Az embernek ily születési (örökösödési) jogai nincsenek.

A föld Jehováé, hogy azt mindenki Isten akaratával összhangban használja. Itt nem az a célunk, hogy megtárgyaljuk, tudna-e az ember az eddiginél jobb birtoklosztást vagy élvezetet létesíteni. Itt csak azt akarjuk eldönteni, hogy kicsodáé a föld?

Erre másegyebet nem felelhetünk, minthogy: a föld a Jehováé s az ő kiszabott idejében a földet az ember az ő akaratával egyetértőleg fogja birtokolni.

Isten igazságos. Ebből következik, hogy egyetlen csoportnak vagy alakulatnak sem szabad egy másik osztállyal szemben elkövetett igazságtalanság alapján bírnia a földet. A 47-ik zsoltár 3, 5 mondja: „Mert az Úr (Jehova) felséges, rettenetes (mindenható); nagy király az egész földön. Kiválasztja nekünk örökségünket."

Hogy az embernek nem áll jogában Isten akaratának ellenére birtokolni a földet, Isten törvénye kijelenti; olvassuk: „A földet pedig senki el ne adja örökre, mert enyém a föld." (Mózes III. 25 : 23) Isten megengedte ugyan az embernek a magaválasztotta úton járnia, de amidőn az ember az Istennel szemben való helyes viszonyát megérti és értékelni kezdi, akkor a föld az egész emberiség általános jólétére lesz felhasználva.

W. T., 1932 február 1.

Jehova szervezete

JÉZUS Krisztus, a nagy próféta, az ő második Jelenlétét, a világ végét és övéihez való eljövetelét illetőleg egy kérdésre a következőket válaszolta: „És akkor feltetszik az Ember Fiának jele az égen." (Máté 24 : 30) Az Ember Fiának e nagy jele — a fenti jövendölés teljesüléseképpen — 1918 után tünt fel az égen, akkor t. i., amidőn az Úr eljött templomához. Micsoda e jel?

Nagy prófétájával, akinek a Jelenéseket adta, Jehova a Jel. 12. 1 szerint a következőket jegyeztette fel: „Azután nagy jel tünt fel az égen: Egy asszony, aki a Napba volt öltözve; a Hold a lábai alatt s a fején tizenkét csillagból való korona." Bizonyos, hogy e jövendölésben említett jel azzal azonos, amelyről Jézus szólott jövendölésében. A jel-szó mindkét esetben egyazon görög gyökszó-

FEL

ból van fordítva. Ezenkívül az is bizonyos, hogy e jelt nem lehetett korábban látni és értékelni, csakis miután az Úr eljött templomához és a templom kinyittatott. A jel valamily kétségbevonhatatlan tény megállapításához szükséges bizonyitékot jelent. E „nagy jelnek" tehát szükségképpen olyasminek kell lennie, ami egy jövendölés beteljesüléseképpen történik; azon körülményből pedig, hogy e jel az égben fog feltünni, az következik, hogy ezt olyanok fogják meglátni, akik mennyei dolgok meglátásában részesülnek.

Jehova mindent rendben végez és rendszeresen jár el. Nála a zavar ismeretlen. Korinthus I. 14 : 33-ban olvassuk: „Mert Isten nem a fölfordulás Istene, hanem a békességé, mint a szentek minden gyülekezetében." (Czeglédy-f.) Ő a véget eleitől kezdve ismerte, tehát nála minden a legpontosabb rendben kell történjék az általa kitűzött időben következvén be. A legelső jövendölésben Isten arról az „asszonyról" szólott, amely az ő akaratának végrehajtására a „magot" vagy sarjadékot meg fogja szülni. Ez a jövendölés nem vonatkozhatik Évára vagy valamely gyermekére, hanem olyasmire kell mutatnia, amit az asszony és annak „ivadéka" példáz. A Szentírás bizonyitékkal is szolgál arra, hogy e „mag" „Krisztus", Isten felkentje vagy a Messiás. (Galata 3 : 16, 27—29) A „mag" felől olvassuk Galata 4 : 26-ban: „A felső Jeruzsálem szabad s ez a mi anyánk" (Czeglédy), ami alatt mindazokat kell értenünk, akik a „maghoz" tartoznak. A földi Jeruzsálem városa tehát Isten fentvaló szervezetét kell példázza. Az Irásban emiatt van tehát nő Isten szervezetének példázására alkalmazva. Tudnunk kell, hogy Istennek van egy szervezete, mivel minden rendben történik és szervezet nélkül semmit sem lehet tenni. Ezért nem lehet megcáfolni azon következtetést, hogy az előbb említett jövendölésben, a Jelenések 12 : 1-ben említett asszony Isten szervezete.

Teljesen jogosan mondhatnók, hogy Istennek mindenkor volt szervezete; de mivel az ember részére a földet rendelte s mivel a Szentírás oly emberek részére iratott a földön, akik Isten szervezete számára készittetnek elő, a fenti jövendölésnek kétségtelenül azon szervezetre kell vonatkoznia, melynek tevékenysége közvetlenül érinti az embert. Oly szervezetre kell vonatkoznia, mely tényleg az emberért szereztetett és még szükebb értelemben főképpen olyanok számára, akik felvétetnek a templom-osztályba és Isten szervezetének részeivé tétetnek. Jézus, a nagy próféta egy jövendölést mondott tanítványainak, mely igy szól: „Az én Atyám házában (épületében) sok hajlékok (helyek) vannak; ha nem igy volna, megmondtam volna nektek; mert én elmegyek, hogy helyet készítsek nektek. Miután pedig e helyet elkészítettem, visszatérek és magamhoz veszlek titeket, hogy ahol én leszek, ti is ott legyetek." — János 14 : 2, 3.

E szövegben a „hajlékok" alatt tartozkodási hely van értve. Isten szervezetében számos tartozkodási hely, állás vagy hivatal van. Jézus kijelentése tehát azt jelenti, hogy elmegy, hogy földi hű követői számára azon szervezetben egy helyet készítsen. Ez alatt azt értette, hogy ezeknek helyet (állást) szerez Isten szervezetében, hogy ott legyenek vele s az esedékes időben vissza fog térni és őket magához veszi, hogy aztán örökké nála legyenek. Jézus mennybemenetele óta Krisztus Jézus igaz követőinek vágyát és főkivánságát az ő visszatérése és országa képezte.

Amidőn Jézus a mennyben (égben) megjelenő jelről beszélt, az ő országáról és visszatéréséről mondott jövendölést. Miután tehát a királyság létrejött és működése megkezdődött, Jézus igaz követői erről felvilágositást kell nyerjenek és a bizonyitékokat világosan maguk előtt kell látniok. Amidőn valamely nőnek gyermeke születik, ez azt jelenti, hogy mostmár a gyermek saját életéhez kezdett. Ez bennünket azon határozott magyarázatra jogosit, hogy az égben feltűnő jel azt az ismertetőjelt vagy bizonyitékot tárja a templom-osztály elé, hogy a királyság megkezdődött. (2-ik zsoltár 6) Ezt a hivek némelyikének még az Úr dicsőségébe való átvitele előtt fel kell ismernie.

A Jelenések 12 : 1-ben említett „asszony" a napba öltözve és lábai alatt a holddal jelenik meg. A napot és az abból súgárzó világosságot Isten alkotta. (74-ik zsoltár 16) A királyságról szóló egyik isteni jövendölés mondja: „Az ő magva örökké megmarad és az ő királyi széke olyan előttem, mint a nap." (89-ik zsoltár 37) A 84-ik zsoltár 12 mondja: „Mert nap és paizs az Úristen." A 104-ik zsoltár mondja: „Aki körülvette magát világossággal, mintegy öltözettel." A nő lábai alatt levő hold jelképileg arra mutat, hogy Isten törvénye az ő kifejezett akarata és azokat, akik Istent szeretik, azáltal vezéreltetnek és igy a helyes úton járnak. A 89-ik zsoltár 38 mondja: „Megáll örökké, mint a hold és bizonyos, mint a felhőben levő bizonyság." A 19-ik zsoltár 8. mondja: „Az Úrnak törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket." A 119-ik zsoltár 105 igy szól: „A te igéd az én lábaimnak szövétneke és ösvényemnek világossága."

A nap világosságába öltöztetett és a helyes úton járó nő Isten szervezetét példázza, mely tőle nyeri a világosságot s az ő akaratával összhangban viselkedik. A nő fejében egy aranykorona volt, mely prófétailag a következőre mutat: Isten szervezetének feje (koronája) Krisztus Jézus, a

FEL

nagy próféta, pap, király és Jehova fővégrehajtója, aki mennyen-földön teljes hatalommal van felruházva. (Máté 28 : 18) Hogy a koronában tizenkét csillag volt, Jehova dicső szervezetének a tizenkét apostolban képviselt tizenkét osztályt ábrázolja. (Jelenések 7 : 5—8) E nagy jelt vagy csodát most, miután a templom megnyilott, Jehova „villámai" következtében a templom-osztály földön tartozkodó tagjai látják.

A 110-ik zsoltár 1 alapján az Úr Jézusnak mennybemenetelekor a következő mondatott: „Ülj az én jobbomra, mig ellenségeidet lábaid zsámolyául nem teszem." Jézus kétségtelenül szeretett volna hozzá fogni az ellenség kivetéséhez és igazolni szerette volna Attya nevét; s amint a próféta mutatja, el kellett következnie annak az időnek is, amidőn a fentemlítetteket mind végre fogja hajtani. Ez fogja jellemezni a királyság vagy a kormányzat létrejövetelét. Ezért írja le a Jelenések 12 : 2 jövendölése Isten szervezetét terhes asszony formájában, aki szülés előtt áll és szülési fájdalmakban van. El kellett jönnie annak az időnek, amidőn Krisztus Jézus hatalmát magához veszi és tényleg megkezdi uralkodását, mivel Isten az ő prófétája útján a 110-ik zsoltár 2-ben megjövendöltette, hogy ellenségei között uralkodjék. Ez fogja jelenteni a 2-ik zsoltár 6 teljesülésének kezdetét, azt t. i., hogy királyát Isten trónra emelte. Ez egyjelentőségű a születéssel, a királyság létrehozásával vagy kezdetével, mely az egész világon uralkodni fog; ez kétségtelenül a Jelenések 12 : 5-ben feljegyzett jövendölést teljesíti be, mely így szól: „És szült az asszony fiúgyermeket, akinek majdan vasvesszővel kell legeltetnie a népeket. Gyermekét Istenhez, az ő trónjához ragadták fel." — Czeglédy-f.

E „fiúgyermek" Isten kormányzata, minden népek és nemzetek felett való főhatóság, mely semminő ellenállást nem fog megtürni. Isten országa ekképpen nyer előttünk bemutatást, melynek uralkodása a Felségessel teljes összhangban fog állani. Ez az a királyság vagy ország, melynek eljöveteléért imádkozni tanította Jézus tanítványait: „Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, miképpen a mennyben, úgy itt a földön is." (Máté 6 : 10) Igytehát e jövendölés Isten szervezetét asszonyban példázza, aki a napba van öltözve és a királyságot hatalmi pozicióba szűli vagy létrehozza.

Jézus várakozási ideje 1914-ben járt le. (Zsidók 10 : 13) Ez egyuttal Sátán uralkodásának végére mutatott, akinek ettől kezdve nem engedtetett meg, uralkodását zavartalanul folytatnia. Abban az időben kezdődött a világháború, melyben a jövendölés teljesülését kell látnunk az Úr visszatéréséről és a világ végéről, melyről Máté 24 : 7—9 számol be. Krisztus Jézus igaz követői csak 1918 után láthatták meg az „égben feltűnő jelt", mivel az Úr csak 1918-ban jött el templomához és kezdte tisztultabb világosságban részesíteni Isten igéjéről a templom osztályt. (Jelenések 11 : 19) Közben az Úr — jövendöléséhez híven — „helyet" kezdett készíteni testtagjai számára, most pedig eljött, hogy számukra Isten szervezetében helyet jelöljön ki és őket több világosságban részesítse, hogy Isten akaratát magukra nézve meg tudják állapitani. A nemzet vagy kormányzat megszületése, az Úr királyságának kezdete az ő trónra emelése által, valamint templomához való jövetele kulcsigazságok sok oly jövendölés felnyitására, melyeket Isten most tár fel népe előtt. W. T., 1932 február 1.

Érdekes levél

Állani akarunk erősen!

Kedves Rutherford testvér!

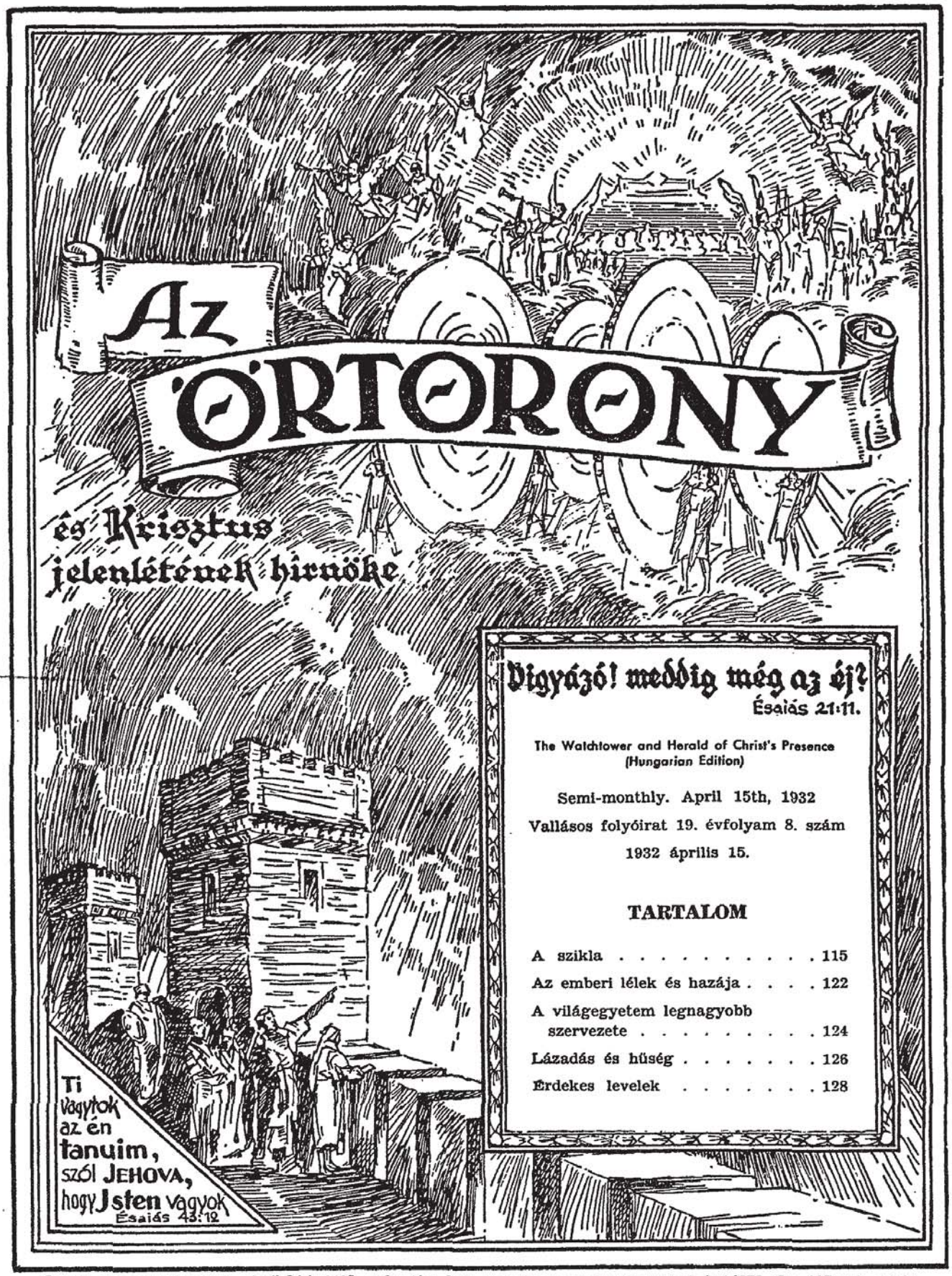
Megváltónk nevében üdvözlünk! Örömmel közöljük veled, hogy egy Rio hondoi szolgálati összejövetelen, mely egy napig tartott, nagy áldást élveztünk. 9. 30 órakor fogtunk hozzá a columbusi határozat és az új név elfogadásához. Minden arcon az Istenben való bizalom és béke fénye tükrőzött. Azután munkára mentünk ki és Jehova tanui az üzenetet minden házhoz elvitték. A nehéz idők miatt kevés iratot terjesztettünk. Az emberek szegények. De annál több bizonyságot tettünk.

Este a Dániel állóképéről tartott előadás nagyon jól sikerült. Sátán s az ő szervezete világosan lelepleződött és a szónok világosan reámutatott arra, hogy csak Isten országa képezi az emberiség egyetlen reménységét. Csoportunk tagjai, akik az új nevet egyhangulag fogadták el, nagyon megfrissültek és elhatározták, hogy a szentség útján fognak járni. Biztosítani kívánunk, kedves testvér, ragaszkodásunkról és mennyei Atyánk szeretetéről és legjobb kívánságunkat tolmácsoljuk a W. T. B. T. táruslatnak, amennyiben egyenként és együtt is imádkozunk érted és a te munkatársaidért. Áldjon meg és tartson meg Jehova ezután is.

Nagy keresztényi szeretettel vagyunk

Jehova tanuinak waldecki csoportja, Kosztarika.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semi-monthly. April 15th, 1932

Vallásos folyóirat 19. évfolyam 8. szám

1932 április 15.

TARTALOM

A szikla 115
Az emberi lélek és hazája 122
A világegyetem legnagyobb szervezete 124
Lázadás és hűség 126
Érdekes levelek 128

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik félhavonként.

A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása
Wachtturmstreet 1—19, Magdeburg, Germany.
Föszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége." — Esaiás 54 : 13, angol-fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, *mennyen és földön teljhatalommal van felruházva*, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében miden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni lényt támasztotta fel, vette fel a mennybe, minden lény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői a Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentirásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A Világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az Igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyerállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Föképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozásra képesít és tanítókról is gondoskodik oly személyek vagy csoportok részére, akik őszintén foglalkoznak a Biblia tanulmányozásával. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel síkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt lesz felépítve. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket nem közöl.

Előfizetési ára:
Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč., félévre 12 Kč.
Magyarországon: egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.

Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41
Csehszlovákiában: Brno, Hybešova 30.

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivatalnál kérik és az ingyen való küldés okát megadják. Mi a szükölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldés évente egyszer írásban kérve legyen.

Közlemény az előfizetőkhöz: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egyhónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentése a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal lesz jelezve.

Magyarban jelenleg következő könyvek és füzetek kaphatók:

Füzetek:	Kč.	Könyvek:	Kč.
Isten Hárfája	5.—	Hól vannak a halottak?	1.—
Szabadulás	5.—	Elnyomás	1.—
Teremtés	6.—	Béke vagy háború?	1.—
Élet	6.—	Mennyország és tisztítótüz	1.—
Évkönyv	6.—	A Királyság — a világ reménysége	1.—
Énekeskönyv	12.—		
Fotodráma „A teremtés története képekben", kötve	6.—		
Fotodráma „A teremtés története képekben", füzve	3.—		

Megrendeléseket szívesen fogadunk.

Wachtturm-Druckerei, Magdeburg. Csehszlovakiában felelős: Anton Gleissner, Brno-Juliánov, Hybešova 30.
Magyarországon felelős: Balázs János, Budapest, V., Kossuth Lajos-tér 9.

FEL

AZ ŐRTORONY
ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

19. évfolyam | Magdeburg — 1932 Április 15 — Brooklyn | 8. szám

A szikla

„Ne féljetek és ne rettegjetek! Hát nem mondtam-é meg és nem jelentém előre? Ti vagytok tanuim! Hát van-é rajtam kívül Isten? Nincs kőszál, nem tudok!" — Ésaiás 44 : 8.

JEHOVÁT teremtményeinek mostantól kezdve meg kell ismerniök. Az ő neve sok évszázadon át mellőzve volt és csak nagyon kevés ember ismerte őt. Még olyanok is, akik az apostolok idejétől kezdve hívek voltak hozzá, nagyobb tiszteletben részesítették Krisztus Jézust, a fiút, mint Jehovát, az Atyát. Bizonyos tekintetben kétségtelenül Sátánnak, az ellenségnek sikerült Krisztus igazi követőinek figyelmét elterelnie Istentől, őket arra birván, hogy a fiút Jehova kizárásával imádják. Jézus megmondta tanítványainak, hogy azoknak, akik életet nyernek, meg kell ismerniök Jehovát, az Atyát és Krisztus Jézust, a fiút; de az apostolok napjai után az emberek mihamar Jehova figyelmen kívül hagyására birattak reá. Egy további lépéssel a Kísértő rábirta az embereket, hogy tökéletlen embereket, sőt nőket imádjanak és tiszteljenek Isten és Jézus Krisztus kizárásával. Az igaz, hogy sokan vették ajkukra Isten és Krisztus nevét, hódolatukkal azonban embereknek adóztak. Felkent fiai előtt Jehova ezen utolsó napokban a földön teljesebben feltárta magát s most ezeknek képezi kötelességét bizonyságot tenniök arról, hogy Jehova az Isten és őkívüle nincsen más. Ezeknek figyelmükbe kell venniök a Szentírást és ismeretüket azután bölcsen kell felhasználniok, megmodván másoknak, hogy Jehova a legfelségesebb s az ő örökkévaló szervezetében Krisztus Jézus a legfőbb.

[2] Az Írás sok szövegben egy nagy szikláról beszél. Az ezen szövegekben „sziklának" fordított szó a tenger partján levő nagy sziklát vagy kőtömeget jelent. A teremtés munkájában a nagy Teremtő még a földkéreg szerzése előtt nagy hegyeket alkotott, ezért voltak e hegyek nagy kőtömegekből. A hegy-szó gyakran egész hegységekre vonatkozik. Jehova az örökkévalóság nagy sziklája. A sziklahegy nemcsupán Jehovát példázza, hanem az ő egész szervezetét is. Erre nézve Nehány szövegbizonyíték megtárgyalása hasznos lesz. Mózes ötödik könyvéből olvassuk: „Figyeljetek egek, hadd szóljak! Hallgassa a föld is számnak beszédeit! Mert az Úr nevét hirdetem: magasztaljátok Istenünket! Kőszikla! Cselekedete tökéletes, mert minden ő úta igazság! Hűséges Isten és nem csalárd; igaz és egyenes ő!" — Mózes V. 32 : 1, 3, 4.

[3] Jehova közölte az izraelitákkal, hogy őket a maga népéül hozta létre, de ők eltávoztak tőle és máshoz pártoltak. „A Kősziklát, aki szült téged, elfeledted; megfelejtkeztél Istenről, aki nemzett téged." (Mózes V. 32 : 18) Ezt továbbá Sámuel I. 2 : 22 is megerősíti: „Senki sincs olyan szent, mint az Úr (Jehova), sőt rajtad kívül senki sincs. Nincsen olyan kőszál, mint a mi Istenünk."

[4] Jehova az élet forrása. Ő szabadít meg az ellenségtől. Ő az oltalma és erődítménye azoknak, akik teljesen őbenne bíznak. Miután Dávidot Jehova Saul kegyetlen kezéből, aki Sátánt, az ellenséget s annak elvetemült szervezetét példázza, kiszabadította, Dávidot az Úr szelleme a következő kijelentésre birta: „Szeretlek, Uram, én erősségem! Az Úr (Jehova) az én kősziklám, váram és szabadítóm; az én Istenem, az én kősziklám, őbenne bízom: az én paizsom, idvességem szarva, menedékem. Az Úrhoz kiáltok, aki dícséretre méltó és megszabadulok ellenségeimtől." (18-ik zsoltár 2—4) Dávid akkor prófétailag beszélt az ellenségtől és az ellenség hatalmától való megszadításról, melyet Jehova rendelt népe számára az utolsó napokban, melyekben most élünk, amidőn Sátán, az ellenség háborút vezet azok ellen, akik Isten parancsait megtartják s akikre Jézus Krisztus bizonyságtevése bizatott. A próféta Jehova nagy szolgájáról beszélvén, akinek a felkentek a földön kiváltságképen tagjai lehetnek, a csata idejének közelségére vonatkozólag mondotta: „Mert kicsoda Isten az Úron (Jehován) kívül? És kicsoda kőszikla a mi Istenünkön kívül? Az Isten, aki felövez engem erővel és tökéletessé teszi utamat: Olyanná teszi lábamat, mint a szarvasé és az én

FEL

magas helyeimre állít engem. Ő tanítja kezemet a harcra, karjaim meghajlítják az ércíjat... Él az Úr (Jehova) és áldott az én kősziklám; magasztaltassék hát az én idvességemnek Istene! Az Isten, aki bosszut áll értem és népeket hajlít alám ... Azért dícsérlek téged, Uram, a nemzetek között és éneket zengek a te nevednek." — 18-ik zsoltár 32—35, 47, 48, 50.

[6] Dávid utolsó írásainak egyike a következő volt: „Az Úrnak (Jehovának) lelke szólott énbennem és az ő beszéde az én nyelvem által. Izraelnek Istene szólott, Izraelnek kősziklája mondá nékem: Aki igazságosan uralkodik az emberek felett, aki Isten félelmével uralkodik." (Sámuel II. 23 : 2, 3) Látjuk, Jehova e szövegekben mindenütt nagy kősziklának van nevezve.

[8] Az írás kimutatja, hogy népét ezen utolsó napokban Jehova maga felől még teljesebben felvilágosítja, mint azelőtt. Ezt ígéretével összhangban tette. Jehova a következő szövegekben magát, mint a kősziklát nyilatkoztatta ki, valamint azok oltalmát, erődítményét és paizsát, akik hívek hozzá. „Bizony elrejt engem az ő hajlékában a veszedelem napján; eltakar engem sátrának rejtekében, sziklára emel fel engem." (27-ik zsoltár 5) „Hozzád kiáltok, Uram, én szirtem; ne fordulj el szótlanul tőlem, hogy ne legyek, ha néma maradnál, a sírba szállókhoz hasonló." (28-ik zsoltár 1). „Mert kősziklám és védőváram vagy te; vezess hát engem a te nevedért és vezérelj engemet." (31-ik zsoltár 4) „Csak Istenben nyugoszik meg lelkem; tőle van szabadulásom. Csak ő az én kősziklám és szabadulásom; ő az én oltalmam, azért nem rendülök meg felettébb. Istennél van szabadulásom és dicsőségem; az én erős kősziklám, az én menedékem Istenben van." — 62-ik zsoltár 2, 3, 7, 8.

[7] Istennek asszonya (szervezete) által született gyermekei, akik tehát „szolgájának" egy részét képezik, ezen utolsó napokban Jehova igazságát kell hirdessék azáltal, hogy bizonyságot tesznek róla. Tudniok kell, hogy Jehova a nagy szikla és ezt másokkal is közölniök kell. „Plántáltak ők az Úrnak (Jehovának) házában, a mi Istenünknek tornácaiban virágzanak. Még a vén korban is gyümölcsöznek; kövérek és zöldellők lesznek; hogy igazságos az Úr (Jehova), az én kősziklám és hogy nincsen hamisság benne." (92-ik zsoltár 14—16) Az utóbb idézett szöveg 14-ik verse Krisztus Jézus azon érett követőire vonatkozik, akik erő- és életteljesek és buzgóan képviselik Jehova Istent. Azon felkentjei, akik szövetségüket és szolgálatukat híven és kitartóan teljesítik, Isten prófétájának szavaiban bizalommal beszélnek ellenségeiktől való megszabadulásukról nagy kősziklájuk által, mondván: „Egybegyülekeznek az igaznak lelke ellen és elkárhoztatják az ártatlannak vérét, de kőváram lőn én nékem az Úr (Jehova) és az én Istenem az én oltalmamnak kősziklája; és visszafordítja rájuk az ő álnokságukat és az ő gonoszságukkal veszti el őket; elveszti őket az Úr, a mi Istenünk." (94-ik zsoltár 21—23) Ezek a hívek dicsőítik kősziklájukat és eképp éneklik: „Jöjjetek el, örvendezzünk az Úrnak (Jehovának); vigadozzunk a mi szabadításunk kősziklájának!" — 95-ik zsoltár 1.

[8] Azon tény, hogy felkentjei figyelmét napjainkban Jehova arra terelte, hogy ő a hatalmas kőszikla, ugyancsak azt bizonyítja, hogy most az utolsó napokban élünk s hogy Isten hű fiai most a földön bizonyságot kell tegyenek róla, nevéről és munkájáról. Eljött az idő, amidőn az emberiségnek meg kell tudnia, hogy Jehova az Isten. Csak azok a felkentek, akik Jehova tanui, fognak tartozkodni most az emberek imádásától és fogják Jehova Isten nevét dicsőíteni, tudtul adván az embereknek, hogy egyedül ő az igazi mindenható Isten. A hívekhez a Felséges most prófétája útján beszél és így szól: „Így szól az Úr (Jehova), Izraelnek királya és megváltója, a seregeknek Ura: Én vagyok az első, én az utolsó és rajtam kívül nincsen Isten. És ki hirdetett hozzám hasonlóan? jelentse meg és hozza azt elém, mióta e világ népét teremtém; és jelentsék meg a közeli és távoli időt. Ne féljetek és ne rettegjetek! Hát nem mondtam-é meg és nem jelentém előre? Ti vagytok tanuim! Hát van-é rajtam kívül Isten? Nincs kőszál, nem tudok." — Ésaiás 44 : 6—8.

[9] A próféta e szavai kimutatják, hogy eljött az idő az — eldöntésére még nem került — nagy vitakérdés eldöntésére s ezért itt az idő, amidőn minden teremtménynek meg kell tudnia, hogy Jehova a nagy Isten és rajta kívül nincsen kőszikla.

Az ő szervezete

[10] Jehova egész teremtése tökéletes és nála minden rendben történik s az ő általános szervezete, melyet a kőszikla jelképez, most hangsulyozva nyer bemutatást. Nagy szervezetének alapjait hegyeknek nevezi. „A szent hegyeken vetette meg az ő fundamentomát." (87-ik zsoltár 2) Ez azt jelenti, hogy az ő általános szervezete oly szilárd és örökkétartó, mint a hegységek. Lucifer egykor Isten szervezetének egy része volt; azonban fellázadt és Isten ellensége lett és Isten kivetette szerevezetéből; Sátán aztán egy szervezetet létesített, mely ellentétben van Jehova szervezetével. (Ezékiel 28 : 16—19) Sátán szervezetét Egyiptom példázza vagy jelképezi. Isten választott népe Egyiptomban lakott és Egyiptom uralkodója, Sátán képviselője erősen elnyomta. Jehova Mózest választotta népének kivezetésére Egyip-

FEL

tomból, hogy biztonságba vezesse. Mózessel Jehova a Hóreb-hegyén beszélt, amely hegyet „Isten hegyének" hívják. (Mózes II. 3 : 1, 12; Királyok I. 19 : 8) Jehova közölte Mózessel, hogy választott népét ki kell vezetnie Egyiptomból (Sátán szervezetéből) s a népnek e hegyhez kell jönnie és őt imádnia. Ez bizonyítja, hogy Hóreb-hegye Isten szervezetét jelképezi és azt jelenti, hogy Sátán szervezetéből Isten népének ki kell távoznia és Jehovához kell mennie s őt imádnia, ha élni akar. A Hóreb-hegyén történt, hogy Isten ratifikálta az Izraellel kötött szövetségét; s az Új-testamentum azt a tényt bizonyítja, hogy a hegy Jehova szervezetét vagy kormányzatát jelképezi. (Zsidok 12 : 24—29) Ennek további támogatásául van megírva: „És bevivé őket az ő szent határába, arra a hegyre, amelyet szerzett az ő jobb kezével." — 87-ik zsoltár 54.

[11] Az Írás azután kimutatja, hogy általános szervezetéből Jehova Isten egy „sarjat" kivesz, melyet szervezetének főrészévé vagy fővárosává tesz. Ez a sarj (mag) önmagában is egy szervezet, de Jehova szervezetének többi részei felett áll. Jehova prófétája útján mondja: „És nevelek Jákóbból magot és Júdából, aki hegyeimnek örököse legyen és bírják azt választottaim és szolgáim lakjanak ott." — Ésaiás 65 : 9.

[12] Jehova szervezetének e magas része vagy fővárosa a jelképben Sion hegyében jelképeztetik, ahol Jehova lakik s ahova el fogja vezetni az embereket, hogy vele kibéküljenek. „Emlékezzél meg a te gyülekezetedről, amelyet régen szerzettél és melyet megváltottál: a te örökségednek részéről, amelyen lakozol." (74-ik zsoltár 2) „Ismeretes az Úr (Jehova) Júdában, nagy az ő neve Izraelben. Mert hajléka van Sálemben és lakhelye Sionban." (76-ik zsoltár 2—3) „Mert a Siont választotta ki az Úr (Jehova), azt szerette meg magának lakhelyül." (132-ik zsoltár 13) Krisztus Jézus volt mindig a feje Jehova általános szervezetének s Isten mindent, ami van, őáltala teremtetett. Szándékát Jehova prófétája útján főképpen arra vonatkozólag előre közölte, hogy kedves fiának egy szervezetet fog létesíteni, mely az ő egész szervezetének fővárosa vagy uralkodó része lesz. Más szóval, Jehova különösen kitünteti fiát s őt egy külön teremtésével tiszteli meg, melynek őt teszi fejévé s amely mint Jehova képviselője az egész teremtés felett fog uralkodni.

[13]. Isten Dániel prófétával jövendöltetett Sátán szervezetéről s azt egy rettentő nagy szoborkép alakjában említi. E jövendölés egyuttal azt is előadja, mint „szakadt le egy kő kéz érintése nélkül (kőtömeg emberi beavatkozás nélkül)" és szétzúzta a rettenetes szoborképet. E kő és szikladarab Krisztus Jézus, Isten felkent királya, kimetszett hasonmása az örökkévaló sziklának. Ő az ígért „sarjadék". Hogy leszakadt, ez azt jelenti, hogy valami új keletkezik. Ezt Jehova Isten cselekszi azáltal, hogy általános szervezetéből (melyet a hegy vagy kőszikla jelképez) egy kősziklát kivesz, az nevekedik, nagy heggyé lesz és az egész földet be fogja tölteni. (Dániel 2 : 34—45) Annak, ami a sziklahegyből kivétetik, szükségképpen szintén sziklának vagy kőnek kell lennie, az a „kő" tehát, melyet Dániel próféta említ, főképpen Krisztusra, a Királyra vonatkozik. A leszakadás vagy kiválasztás nem emberi kezek által történik, hanem Isten akarata által. Jehova határozta el és hozta ezt létre. Az Írás feltárja azon eljárási módszert, melyet Jehova e kő kiválasztásával követett. Elküldte kedves fiát, Jézust a földre, hogy az embereket a halálból megváltsa. Abban az időben, amidőn Jézus megjelent a Jordánnál, hogy megkeresztelkedjék, Jehova őt mint kedves fiát ismerte el és tett róla vallást. Azután rövidesen felkente Krisztus Jézust a világ uralkodójául. Krisztus Jézus akkor lett azon „mag" (sarjadék), aki, amint Jehova előre közölte prófétája útján, örökölni fogja az ő hegyét, vagyis uralkodója és az ő nagy szervezetének feje lesz; a próféta őt „hegyeinek örökséül" nevezi és így szól: „bírják azt választottaim és szolgáim lakjanak ott". (Ésaiás 65 : 9) Amidőn Krisztus Jézus királlyá kenetett, ő volt az a kő, mely emberi kezek beavatkozása nélkül indult útjára.

[14] Jehova aztán Krisztus Jézust bemutatta szövetséges népének, Izraelnek. Jézus kizárólag mintegy három évig az izraelitáknak prédikált Isten országáról s azután magát nekik az előírt módon királyukul ajánlotta. Ezt földi szolgálatának vége felé tette és abban az időben Sátán gonosz cselekedetei által nehéz próbát kellett elviselnie. Amidőn Jézus szamár háton bevonult Jeruzsálembe s magát királyul felajánlotta, ez az alapkő elhelyezését jelentette Sionban, tudnillik Isten szervezetében. Ez a kőnek nem teljes mértékben, hanem csak kicsiben való elhelyezését jelentette, az alapkő elhelyezése nagy mértékben később történt. Erről írta az Úr prófétája: „Ezért így szól az Úristen: Ímé Sionban egy követ tettem le, egy próbakövet, drága szegletkövet, erős alappal, aki benne hisz, az nem fut!" (Ésaiás 28 : 16) Az izraeliták akkor megvetették Krisztus Jézust és megfeszítését idézték elő. Az emberiség váltságdíját az ő halála szerezte meg. Krisztus Jézus halála semmiképpen sem szüntette meg az alapkő kicsinyben való elhelyezését. Istennek állott szándékában e nagy kő elhelyezésének későbbi befejezése és ez történt.

[15] Krisztus Jézust Jehova feltámasztotta a halálból s felvette a mennybe, de akkor nem helyez-

FEL

te őt a tekintély trónjára. Később közölte vele, hogy várnia kell mindaddig, amidőn ellenségeit lábai zsámolyául veti. (110-ik zsoltár 1) Ez a várakozási idő 1914-ben telt le és akkor teljesült be a jövendölés: „Én kentem ám fel az én királyomat a Sionon, az én szent hegyemen." (2-ik zsoltár 6) Akkor és abban az időben történt, hogy a hegyből a kő emberi közreműködés nélkül kiszakadt és ő megkezdte uralkodását mint király. Most e hatalmas király beszél és hirdeti ki Jehova bírói végzését vagy döntését, mely előre megiratott, t. i.: „Törvényül hirdetem: Az Úr mondá nekem: Én fiam vagy te, én ma nemzettelek téged. Kérjed tőlem és én odaadom neked a pogányokat örökségül és birtokodul a föld határait." (2-ik zsoltár 7, 8) Ez a Dávid útján mondott jövendölés teljesen megfelel Dániel jövendölésének, mely a kő hegyről való leszakadásáról és az egész világra kiterjedő uralkodásáról beszél. Közvetlenül Krisztus Jézus uralkodásának megkezdődése után háború tört ki a mennyben és ez Krisztus győzelmével és Sátán vereségével és mennyből való kivetésével végződött. (Jelenések 12 : 7—10) Azután e nagy szikla vagy kő, az örökkévaló kőszikla kimetszett hasonmása, megjelent az ítélkezésre a templomban. Egyuttal mint a föld jogos uralkodója az egész világnak, mindazoknak mint király megjelent, akik nevét segítségül hívták. A „kereszténységnek" nevezett nemzetek viselkedésük következtében hallgatólag bele egyeztek az Isten akaratának teljesítésére szóló szövetségbe. Az összes, igazán felszenteltek a földön szövetségben állanak Isten akaratának cselekvésére és várják a királyságot. Amidőn Jehova Isten kedves fiát, a nagy királyt és bírót elküldte templomához ítélkezni s amidőn mint királyt bemutatta, ez a kő teljes elhelyezését jelentette Sionban. E követ akkor a kereszténység és többen, akik magukat Krisztus hozzátartozóinak nevezték, elvetették, éppen amint azt a próféta előre közölte s amiképpen a zsidók is elvetették volt Krisztus Jézust. Ekképpen teljesült be a jövendölés: „És ő néktek szenthely lészen; de megütközés köve és botránkozás kősziklája Izrael két házának s tőr és háló Jeruzsálem lakosainak." (Ésaiás 8 : 14) E nagy kőszikla, a föld jogos uralkodója, akit Jehova, az örökkévaló kőszikla gördített ki a hegyből, akkor lett szentségül mindazoknak, akik az ítélet elején híveknek találtattak; ezenkívül megütközés köve lett az összes képmutatóknak és érdekembereknek, akik Krisztus nevéről nevezték volt magukat. Sátán ezeket az embereket képmutatásuk és önzésük következtében könnyen hatalmába kerítette; miután pedig Krisztust, a követ, a nagy királyt és királyságát megvetették, ez megbotránkozásukhoz és bukásukhoz vezetett és elpusztultak. A zsidók megütköztek és Kr. u. 33-ban elbuktak. Azok ellenben, akik magukat Krisztus követőinek vallották, 1918-ban ütköztek meg és buktak el. A zsidók megütközése után Jeruzsálem teljesen elpusztult. Bizonyos, hogy az álkereszténység a közel jövőben teljesen el fog pusztulni. Isten népe csak most közelebbről értette meg a „kőszikla"-szó értelmét, valamint a hegyből kéz érintése nélkül kiszakadt kő jelentőségét; hogy ezen igazságok oly sokáig el voltak rejtve, Sátán gonosz befolyásának kell betudni, melyet az emberek elméjére gyakorolt.

Sátán hamisítványa

[16] Sátán a legravaszabb az összes ellenségek között. Ravaszsága és éleseszűsége páratlan. Téves tanítókat vett igénybe, akik által az életet kereső sok millió emberrel azt hitette el, hogy Isten igaz egyházának Péter a fundamentuma s azok a tökéletlen emberek, akik a római hierárkia pápai állását viselték, utódai Péter apostolnak; s hogy a római pápa ebből kifolyólag legfőbb hatósága az egyháznak és rendelkezik egyedül az írás magyarázás hatalmával. Ezt a hamisítást (ámítást) Sátán ravaszságával és lángeszével, valamint ámítás és csalás útján terjesztette el, hogy így a népet megvakítsa az igazság iránt. Sátán így fordított el millió szerencsétlen embereket Istentől és kergette őket istenkáromlásba és emberimádásba. E teljes merőben hamis állítás és a nép elámítása céljából, hogy a nép tökéletlen embereket tisztelő intézményeket támogasson, Sátán sok képviselője Jézus következő kijelentését idézte: „De én is mondom néked, hogy te Péter vagy; és ezen a kősziklán építem fel az én egyházamat és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat. És néked adom a mennyek országának kulcsait; és amit megkötsz a földön, a mennyekben is kötve lészen; és amit megoldasz a földön, a mennyekben is oldva lészen." — Máté 16 : 18, 19.

[17] Annak bizonyítékául, hogy Krisztus Jézus e kijelentésével aljasan visszaéltek és Isten és Krisztus nevét meggyalázták, a következőket idézzük. Gibbon kardinális, a pápai felekezet egy nagyon tekintélyes tagja egy könyvet adott ki „Az atyák hite"-címen. Ebben mint a fenti szöveg kommentárát a kilencvenkettedik oldalon a következőket írja: „Péter itt Krisztus istenségéről tesz vallást s e vallástevésének jutalmául nyerte az elsőség tisztségét... A katolikus felekezet tehát azt tanítja, hogy Urunk szent Péternek adományozta a legfőbb tisztséget és szent egyháza kormányzásának jogát s ez a lelki felsőbbség mindig a római pápákban vagy püspökökben mint szent Péter utódaiban nyert képviseletet. Hogy valaki Krisztus Jézus igazi követője lehessen,

FEL

minden kereszténynek papnak és hívőnek egyaránt, összeköttetésben kell lennie azon pápai székkel, amelyen Péter utódja személyében kormányoz ... Nézetem szerint az Újtestamentum semmi tanulságot nem nyujt, ha nem győz meg minden őszinte olvasót arról, hogy Urunk Péter apostolt látta el teljhatalommal az egész egyház kormányzására."

[18] Isten káromlása Jehova Isten meggyalázását jelenti azáltal, hogy a kizárólag csak az Urat megillető tekintélyt valamily más lénynek akarják adni. Az az állítás, hogy az Úr Péter apostolnak adta át a legfőbb tisztséget és őt bízta meg Isten egész gyülekezetének (egyházának) kormányzásával, felügyeletével és korlátlan hatalommal ruházta fel s hogy a pápák Istentől rendelt utódai Péternek és minden igaz kereszténynek összeköttetést kell fenntartania a római székkel, Isten legelvetemültebb megkáromlása. Könnyen megláthatja mindenki, hogy ez az indokolatlan, hamis állítás Sátántól ered s neki állott szándékában arra bírni az embereket, hogy valamily személynek hódoljanak, imádatukat Jehova Istentől, a nagy Teremtőtől elterelvén. Ez Sátán egyik legravaszabb fogása, mellyel milliókat vezetett sötétségbe; amint látszik, most itt az idő, amidőn ezek közül az emberek közül sokan alkalmat nyernek a világosság meglátására, az igazság megismerésére, hogy Jehova mellett foglaljanak állást és azt tiszteljék és imádják, akit a tisztelet és hódolat megillet. *Az emberek meg kell ismerjék*, hogy Jehova az Isten. Isten tanuira nézve tehát fontos, hogy ezt tisztán szemük előtt tartsák, hogy másokat is tanítani tudjanak, akik meg akarják ismerni az igazságot; Jehova tanui most a nép vezetőivé tétettek. — Ésaiás 55 : 4.

[19] Az igaz egyház vagy gyülekezet feletti abszolut fennhatóság a Jehova Istené. Ez az „élő Isten gyülekezete" (egyháza). Krisztus Jézust Jehova Isten tette az egyház fejévé, amely az ő testülete. (Efezus 1 : 17—23) Krisztus Jézust Jehova Isten az egyház fejévé vagy szegletkövévé tette és az egész épület Isten munkája. (Kor. I. 3 : 9—11) Az utóbb idézett szövegben mondja az apostol: „Más fundamentumot azon kívül senki sem vethet, amely egyszer vettetett, amely a Jézus Krisztus." A tagokat a testbe Jehova Isten helyezi, úgy, amint neki tetszik, mivel ők az ő munkája s az ő nagy sziklájából, örök szervezetéből kiválasztott szervezete. — Kor. I. 12 : 18; Ésaiás 51 : 1.

[20] Az Úr megmondta Péternek, hogy neki adja a kulcsokat és azokat később neki is adta; ez a mennyei királyi család vagy Jehova választott szervezetének megismerésére vonatkozó ismeretkulcsait jelentette. Ez a Péternek adott azon kiváltság volt, hogy ezt Isten szellemének vezetése alatt felismerje és Krisztus ezen titkát mások előtt is feltárja vagy kinyissa. Már a szöveg szavaiból is kitetszik, hogy két kulcsról van szó. Az első kulcsot Péter Pünkösdkor használta, amidőn a szentszellem vezetése alatt Isten országának titkát feltárta a zsidók előtt, kimutatván, hogy Krisztus a fej és az alap is. A második kulcsot pedig akkor használta, amidőn ugyanazon nagy igazságokat a pogányok előtt is feltárta, amidőn Kornéliushoz küldetett. (Apcsel. 2 : 14—40; 10 : 1—44) Miképp lenne lehetséges, hogy valaki ebben vagy másban, kizárólag Péterre bízott munkában az ő utóda legyen? Ama tény, hogy az Úr Péter apostolnak adományozta e kiváltságot és ő ezt a munkát a szentszellem hatalmának befolyása és vezérlete alatt hajtotta végre, fejezte be és intézte el, döntő erővel bizonyítja, hogy neki nem lehettek utódai. Annak állítása, hogy Isten egyházának Péter az alapja és az egyházban őreá ruháztatott a legfőbb tekintély; s hogy a pápák az ő utódai, teljes mérőben téves és istenkáromlás. Ezt a hamis és istengyalázó kijelentést Sátán csak azáltal tudta elhitetni a néppel, hogy Jézusnak azon kijelentését, hogy: „ezen a kősziklán építem fel az én egyházamat" aképp értelmeztette, mintha az Péterre vonatkoznék.

[21] Helyesen nem lehet mondani azt sem, hogy Péter kijelentése Krisztusról, Isten fiáról képezi azon igazságot, melyre az egyház alapozva van. Péter kijelentése sokkal többet jelentett, mint pusztán az igazság feltárását. Amit Péter azon alkalommal mondott, Isten szent szellemének befolyása alatt mondta. Jézus utasította tanítványait és figyelmeztette, hogy őrizkedjenek a farizeusok tanaitól. Azután a következő kérdést tárta összes tanítványai elé: Kicsodának tartanak engem az emberek? „Ők pedig így feleltek: „Némelyek Jeremiásnak; mások Illésnek, mások meg más prófétának." — Azután Jézus a következő ujabb kérdést tárta eléjük: „És ti kinek tartotok engem?" A „ti"-szóból látszik, hogy Jézus az összes tanítványokhoz beszélt és kérdését nem egyedül Péterhez intézte. Lehet, hogy mások is feleltek. Péter azonban a következőket válaszolta: „Te vagy Krisztus, az élő Isten fia!" Erre Jézus mintegy a következőket válaszolta: „Péter, ezt nem mondotta neked ember; ezt az igazságot az én mennyei Atyám tárta fel előtted." — Jézus kijelentésében semmi sem mutat arra, hogy Jézus valamily teljhatalmat ruházott volna Péterre azon kiváltságon és feladaton kívül, hogy a mennyek országának titkát feltárja a zsidók és a pogányok előtt; Jézus kijelentette, hogy ez a menny részéről is jóváhagyást nyer.

FEL

Az igazi jelentőség

[22] Mit akart tehát mondani Jézus Péternek és a többi, ott levő tanítványoknak a kőről, amidőn így szólott: „Ezen (a kövön) építem fel az én egyházamat"? Fel kell tételeznünk, hogy a tanítványok ismerték Mózesnek és a prófétáknak írásait, mivel a szöveg megtanulása kötelességüket képezte és őket Jézus erről már egy idő óta oktatta. Miután e hű férfiak megnyerték a szentszellemet, bizonyságot tettek, amiből kitűnik, hogy Jézus mire gondolt. Mózes és a próféták írták, hogy Jehova Isten az örökkévaló kőszikla és rajta kívül nincsen más. Az írásban Isten ismételten feljegyeztette, hogy egy „magot" fog küldeni, aki az egész világon fog uralkodni. Dániel prófétája útján hirdette, hogy nagy hegységéből egy követ fog leválasztani, mely alágördül, nőni fog és az egész világ felett fog uralkodni. A „mag" és a hegyről kéz érintése nélkül leszakadt „kő" egy és ugyanaz. Amidőn ez az eszmecsere Jézus s az ő tanítványai között lezajlott, a kő már ki volt válva Isten általános szervezetéből, mivel Jézus abban az időben a felkent király volt. Szükségképpen azt kell feltennünk, hogy abban az időben Jézus, amidőn ezeket mondotta tanitványainak, az írásban feljegyzett prófétai kijelentésekre gondolt. Jézus tehát mintegy így szólott tanítványainak: Én vagyok az a nagy, ígért kő, mivel az én mennyei Atyám elküldött, királlyá kent és királyi családjának alapjává és fejévé tett; gyülekezetemet, mely az én testem, magamon, Jehova Isten felkent királyán fogom felépíteni. Ezek fogják alkotni a királyságot s ezt a pokol kapui se győzhetik le.—Jézus, mialatt tanítványai között volt a földön, mondotta nekik: Atyám szövetséget kötött velem, hogy nekem adja a királyságot, most meghívlak titeket, lépjetek be e szövetségbe és vegyetek részt velem a királyságban s legyetek annak részeivé. (Lukács 22:28—30) Ezért nem képezi azon igazság vagy kijelentés, melyet Péter mondott, a fundamentumot, melyre az igaz egyház vagy gyülekezet fel lesz építve; s kétségtelenül nem Péter neveztetett ama kősziklának, jóllehet a Pétrosz-név szikladarabot jelent. A kőszikla Jehova kedves fia, a felkent király, mely a kőszikla által jelképezett általános szervezetből kiválasztódott vagy abból kiszakadt, Jehova ezt a sziklát vagy követ helyezte Isten gyülekezetének vagy egyházának fundamentumává; erre a kiszakadt sziklára utalt Jézus, amidőn így szólott: „Ezen a kősziklán építem fel az én egyházamat (az igaz egyházat, Isten gyülekezetét)." Mivel ő nem Péterre utalt, nem is lehetséges e kijelentést valamiképp a római pápákra alkalmazni (de mégha Péterre utalt volna, sem lehetne ezt a római pápákra magyarázni).

[23] Tanítványait Jézus kiküldötte, hogy bizonyságot tegyenek róla és közülök ketten bizonyságot is tettek Jézusnak a sziklakőről szóló kijelentéséről és ebből kitűnik, mit gondolt Péter és a többiek is a szikláról. Jézus kétségtelenül sok oktató szavakat mondott tanítványainak, amiknek valódi jelentőségét ők csak azután értették meg, miután szentszellemet nyertek. Bizonyságtevését Péter nyomban a szent szellem megnyerése után végezte. Bizonyságot tett Jeruzsálem uralkodói előtt azon hatalomról, amely alapján akkor jót tett s e bizonyságtevésében Krisztus Jézust, a felkentet nevezte a nagy kősziklának. „Legyen tudtotokra mindnyájatoknak és az Izrael egész népének, hogy a názáretbeli Jézus Krisztusnak neve által, akit ti megfeszítettetek, kit Isten feltámasztott halottaiból, az által áll ez ti előttetek épségben. Ez ama kő, kit ti építők megvetettetek . . . lett a szegletnek fejévé." (Apcsel. 4 : 10, 11) Péter nem állította, hogy ő a fő vagy a fundamentum Isten egyházában. Nem tanuskodhatott így, mert akkor a bizonyságtevése hamis lett volna. Ellenkezőleg, ő arról tett bizonyságot, hogy a királyi házban a gyülekezet minden tagja mint élő kő nyer helyet. „Ha csakugyan megízleltétek már az Úrnak jóságát. Járuljatok hozzá, amaz emberektől megvetett, de Istentől kiválasztott drága kőhöz és mint élő kövek, épüljetek magatok is lelki házzá, szent papsággá, hogy Istennek kedves lelki áldozattal áldozhassatok a Jézus Krisztus által. Mert ott van az írásban: Követ teszek le Sionban, kiválasztott, drága szegletkövet. Ez aki hisz benne, az nem szégyenül meg. E tisztesség tehát nektek, hívőknek; a hitetleneknek ellenben ez az íge szól: Az építők megvetette kő lett a szeglet feje, de egyszersmind ütköző s botránykő. Mert azok, amire különben rendeltettek is, nem hallgatva az ígére, megütköznek." — Péter I. 2 : 3—8, Dr. Masznyik-ford.

[24] Utobbi bizonyságtevésében Péter Ésaiás prófétát idézi; s mivel azt mondotta, hogy a főszegletkövet Isten választotta ki, el kell fogadnunk, hogy Péter Mózes és Dániel kijelentésére gondolt, hogy t i. Jehova az örökkévaló szikla s ezt a sziklakövet általános, mindenre kiterjedő szervezetéből választotta ki, hogy azt személyes szervezetének fejévé és alapjává tegye, mely Isten általános szervezetének lesz fővárosává és kormányozni fogja a világot. Isten és Krisztus, amint Jézus mondja, egy s a test tagjai ugyancsak egységet képeznek az ő szervezetében s ezért élő köveknek neveztetvén, Isten királyi családjába vagy épületébe építtetnek. Péter bizonyságtevése, melyet a próféta is támogat, a pápaság állítását istenkáromló hazugságnak minősíti, melyet az ősámító

FEL

Sátán eszelt ki és hozott forgalomba s terjeszt avégből, hogy az embereket Jehova Istentől elfordítsa és az igazság iránt megvakítsa.

[25] Pál, az Úrnak egy másik tanuja, bizonyította, hogy Jehova Isten Krisztus Jézust királyi házának építményébe, t. i. Isten gyülekezetébe mint főalapkövet helyezte s neki kell kormányoznia a világot. Bizonyságtevésből kitűnik, hogy a gyülekezetben Krisztus Jézusé a főhatóság. (Efezus 1 : 22, 23; 5 : 23; Kol. 1 : 18) Pál apostol is Ésaiás prófétát idézi annak kimutatására, hogy Isten fő (város) szervezetének Krisztus Jézus a feje. (Róma 9 : 33) Ezenkívül a következőket bizonyította Pál: „Azért mostmár többé nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem a szentek polgártársai s az Isten házanépe, apostoli s prófétai alapra rakott épület, amelynek a szegletköve maga Krisztus Jézus, akiben az egész összhangzatosan egybeszerkesztett épület szent templommá növekszik az Úrban. Benne ti is közösen az Isten hajlékává épültök a Szent Lélekben." (Efezus 2 : 19—22) Isten e két ihletett tanuja teljesmerőben bizonyítja Jézusnak az apostolokhoz intézett azon kijelentését, hogy Krisztus Jézus az alapszikla, amelyen az egyház felépül. Ebben az épületben az apostolok oszlopok és élőkövek, most pedig ezek az összes élő kövek összegyüjtetnek és Isten épületének részévé tétetnek.

[26] A pápista szervezet azzal kérkedik, hogy számra- és hatalomra nézve a legerősebb szervezet; de mily elámított és rászedett tömeg az! Az Ördög ezen épületébe a legtehetségesebb emberek lettek belecsalogatva és használtattak fel aztán sok millió oly ember elvakítására, akik tényleg szerették volna az igazság felépülését látni a földön.

[27] Most azonban itt az idő, amidőn az embereknek meg kell ismerniök az igazságot. Ez az ítélet ideje és az álkereszténység ellen szóló, megírott ítéletnek mihamar végre kell hajtatnia; azután — amint Jehova mondja — az emberek meg fogják ismerni, hogy ő az Isten. Az örök kőszikla drága kövét elhelyezte Sionban s most a nagy Krisztus Jézus ítéletet tart a nemzetek felett. Erről az időről írta Isten prófétája a következőket: „És a jogosságot mérőkötéllé teszem és az igazságot színelővé és jég söpri el a hazugság oltalmát s vizek ragadják el a rejteket." (Ésaiás 28 : 17) A jégeső a világos, megcáfolhatatlan igazságokat jelképezi s most ezek az igazságok rálövetnek az ellenségre. Mihamar a hazugság minden menedékhelye elpusztul s az emberek vakságát az egyre magasabbra emelkedő igazság áradása el fogja seperni. Az embereknek meg kell tudniok, hogy Jehova az Isten. Ő az örök kőszikla.

Legyőzhetetlen

[28] Ugyanakkor, amidőn tanítványainak Jézus megmondotta, hogy ő az a kőszikla, amelyen gyülekezete felépül, mondotta: „És a pokol kapui sem vehetnek azon diadalmat." Sátánnak sokáig hatalma volt a halálon és milliókat döntött sírba (pokolba), t. i. halott állapotba. (Zsidók 2 : 14) Az Ördög évszázadok óta minden elképzelhető ravasz tervet és eszközt felhasznált arra, hogy az embereket eltérítse Istentől és Krisztustól, és Isten felkentjeit elpusztítsa. Királyát Jehova most szent hegyének csucsára és szervezetének fejévé tette. Sátánt most e nagy hegy vagy erődítmény ellen gyüjti fel összes erőit, hogy az armageddoni végső csatába kezdjen. Krisztus Jézus és a 144 000 Isten hegyére vannak gyülekezve; ez azt jelenti, hogy Krisztus Jézus s az ő feltámadott testtagjai dicsőségben a mennyei szervezetben vannak és a felkent tagok a földön az ő képviselői és tanui. Most az utolsó napokban élünk és Isten nagy sziklaköve minden nemzetnél felségesebb és a mindenható Isten nagy csatájára az előkészületek folynak. Mielőtt azonban a csata óriási terjedelmében kitörne, Jehova Isten nagy igazságokat akar közölni az emberekkel. Először híveinek, Krisztus igaz követőinek figyelmét hívja fel a nagy igazságokra és világos értelmet ad nekik. Rájuk van bízva Jézus Krisztus bizonyságtevése s az ő kötelességük és kiváltságuk annak végzése. Jehova így szól hozzájuk: „Ti vagytok az én tanuim, hogy én Isten vagyok. Bizonyságot kell tennetek az igazságról és az ellenség szervezetéről, amig a föld pusztán marad." (Ésaiás 43 : 10—12; 44 : 8; 6 : 9—12) Az igazság e bizonyságtevését a maradék, mely most van a földön, kell közölje az emberekkel.

[29] Azon fontos igazságok némelyike, melyeket Jehova tanuinak meg kell tanulniok s másokkal is közölniök, a következő: „Jehova az örök kőszikla, amelyet sose lehet megingatni; Jehova s az ő szervezete azon legyőzhetetlen erődítmény, melyet az ellenség sose tud sikeresen megtámadni; a sziklakövet Jehova örök szervezetéből választotta ki, mely azon fő és alap, melyre az igaz egyház vagy királyi osztály felépült; most a királyságról szóló igazságot hirdetni kell az embereknek. A pápai intézmény sok ideig a szikláról szóló hazugság menedéke volt. Habár a pápista szervezet egyike az Ördögtől emelt, az Úr erődítménye ellen támadó legerősebb szervezeteknek, azonban sose diadalmaskodhatik a legyőzhetetlen erődítményen. Az Úr most legerősebb igazságait fogja felhasználni a hazugság menedékének elsöprésére és az igazság feltárására az emberek előtt. A főszegletkő, Krisztus „lábai" azok az élő kövek s ezek állanak most ott mindenütt e világ országa-

FEL

gaiban; ezek azonban nem félnek sem emberektől, sem az Ördögtől, mivel az örök fundamentumon állanak. A próféta mondja erről: Felemelik szavukat, együtt ujjonganak és zengik Jehova nevének dicséretét, amennyiben az emberek figyelmét a szabadulásra terelik és közlik velük, hogy Isten országa eljött. — Ésaiás 52 : 7, 8.

° Jehova királysága minden szempontból nézve teremtésének csucspontját képezi, mivel ez fogja igazolni az örök szikla nevét és ígéjét. A királyság most itt van és működni kezdett. Az ellenség minden hatalmát összeszedte a királyság ellen, de azt a gonosz egyesített erőivel sem tudja legyőzni. A hatalmas, az örök sziklából kivált sziklakő mihamar elpusztítja Sátán haderőit és Isten országa örökké ragyogni fog. (Dániel 2 : 44) Isten országa Krisztus alatt a szilárd sziklakővön épül fel s ez az alapkő örökre a kősziklába van ágyalva. A többi kövek arra épülnek fel; ezek egy részét képezik a királyi családnak, védve vannak és minden kárral szemben meg vannak óva, mivel a Felséges rejtekében vannak. Hű szolga-osztályát Jehova most e tény ismeretében részesíti s arra kötelezi őket, hogy közöljék ezen igazságokat a világ népeivel s főképpen azt mondják meg nekik, hogy Jehova Istenen kívül nincsen más kőszikla; hogy az ő országa fogja igazolni az ő nevét és megszabadítani az embereket terheiktől, amelyek oly sokáig nyomták őket s fogja elvezetni őket az örökélet útjára; s az ő legyőzhetetlen és igaz királysága mindörökké megmarad az ő dicsőségére és dicsőítésére.

Bereai kérdések

1. Mennyiben ismerték Jehova nevét a mult évszázadokban? Magyarázd meg ki előtt nyilatkoztatta ki most magát? Miképp? Mily célból?
2—5. Magyarázd meg a „szikla" jelképi értelmét! ,amint itt van alkalmazva! Szemlétetésül idézz szövegeket!
6. Nevezz meg más szövegeket, melyek feltárják, hogy miképp mutatja be magát Jehova mint sziklát és erődítményt!
7—9. Kik azok, akik Jehova házába lettek átültetve? Mily célból? Idézz szövegeket, melyekből ezen osztálynak Jehovában való bizalma s öbenne való örömük kifejezésre jut! Miért beszél itt Isten magáról úgy, mint a „Seregek Uráról", az egyetlen Istenről és „kőszikláról" a „ti vagytok a tanuim"-kijelentésével kapcsolatban?
10. Magyarázd meg Izraelnek Egyiptomból való kiszabadulásának jelképét s azon körülményt, hogy Hórebhegyéhez vezettettek!
11, 12. Állapitsd meg a) a „mag" (sarjadék), az „örökös", a „választott" és a „szolga" személyazonosságát, kiről Ésaiás 65 : 9 beszél; b) és a szolgák „lakhelyét"!
13. Magyarázd meg a „kő" jelkép értelmét (Dániel 2 : 34) s hogy az emberi kéz beavatkozása nélkül szakadt ki!
14, 15. Magyarázd meg a) a kőnek kicsinyben való elhelyezését Sionban; b) teljes mértékben való elhelyezését! Mutasd ki Ésaiás 8 : 14 teljesülését!
16—18. Ird le, miképpen csavarta el Sátán az Irást az „alapkő" elhelyzése tekintetében és gyalázta meg ezáltal Jehova Istent s vezetett milliókat istentelenségbe!
19. Mit mond Pál az egyház alapkövéről s az arra épitett épületről?
20. Miképp nyerte Péter az Úrtól a mennyország kulcsait?
21. Magyarázd meg, észszerű lenne-e, ha Péternek Krisztusról, Isten fiáról szóló magyarázatát tekintenök azon alapnak, melyen az egyház felépült!
22. Magyarázd meg, mire gondolt Jézus, amidön igy szólott: „E kőszikián épitem fel az én egyházamat"?
23, 24. Bizonyitsd be, hogy Péter világosan értette Jézus kijelentését a „sziklakő" felől!
25. Mutasd ki, hogy Pál apostol megerösiti Jézus kijelentését a „sziklakőre" mint Jehova királyi házának fundamentomára vonatkozólag!
26, 27. Mennyiben volt sikere abban Sátánnak, hogy ravasz intézménye, a pápai szervezet útján az embereket befolyásolja! Magyarázd meg Ésaiás 28 : 17-et!
28, 29. Magyarázd meg, mire gondolt Jézus, amidón errol a sziklárói igy szólott: „A pokol kapui sem vehetnek azon diadalmat!" Mutasd ki ezen összefüggésben Jehova tanuinak mostani kiváltságát és felelösségét! Nevezz meg nehányat a legfontosabb igazságok közül, melyeket a tanuknak meg kell tanulniok és azután másoknak is hirdetniök kell!
30. Mutasd ki tehát Jehova országának fontosságát, annak bizonyitékait, hogy az müködni kezdett s a működéséből származó eredményeket! W. T., 1932 február 1.

Az emberi lélek és hazája

JEHOVA Isten az embert a hatodik teremtési nap vége felé, tehát mintegy negyvenkettőezer évvel teremtette — „legyen világosság" — parancsa elhangzása után. Isten egyszülött fia, akit a mennyben Logos néven ismertek, volt az, akit Jehova Isten az ember teremtésében közvetlenül felhasznált, mert János apostol isteni sugallat alatt mondja, hogy „nála nélkül semmi sem teremtetett, ami teremtetett". (János 1 : 3) Amidőn Jehova Isten így szólt: „Teremtsünk embert" — a Logossal beszélt. Hogy Isten miképpen teremtette az embert, könnyen érthető szavakkal van Mózes I. 2 : 7. versében elmondva: „És formálta vala az Úr Isten az embert a földnek porából és lehellett vala az ő orrába életnek lehelletét. Így lőn az ember élő lélekké." Az ember tehát léleknek, élő léleknek neveztetik. —

Az ember teremtése előtt létrehozott állatok szintén lelkeknek neveztetnek, mivel minden lény, amely lélegzik, lélek. Ennek bizonyítékát Mózes I. 1 : 20, Elberfeldi fordítása nyujtja, olvassuk: „És monda Isten: pezsdüljenek a vizek élő állatok (széljegyzet: szószerint, lelkek) nyüzsgésétől: és madarak repdessenek a föld felett az ég mennyezetének színén!" E feljegyzés nem mondja, hogy előbb Isten megteremtette az embert s csak azután adott neki lelket. Isten megteremtette őt s azután orrán át belelehelte a levegőt, melyről a

FEL

föld minden élő lénye számára gondoskodott és így állott elő a lélek. A lélek egy lélegző, érző élő lényt jelent.

Lehet-e azt mondani, hogy Isten, mivel halhatatlan s mivel az embert a maga képére és hasonlatosságára teremtette, ebből az okból halhatatlan lelket is kellett neki adnia? E következtetés nem csupán észszerűtlen, hanem írásellenes is. Ha az embernek Isten egy lelket „adott" volna, ez fel is volna jegyezve a magyarázatban. Ha az embernek halhatatlan lelket adott volna, törvényének megszegéséért sohasem sujthatta volna halállal. Ez azt jelentené, hogy miután Isten egy emberi életet létreszólított, nincsen hatalma azt megszüntetnie, ezt azonban nem lehet összeegyeztetni az ő korlátlan hatalmával. Ezenkívül Thimotheus I. 6 : 16 verse mondja, hogy Isten az életadó, ebből következik, hogy neki hatalmában is áll elvennie az életet, amidőn jónak látja. Az írás kimutatja, hogy ő fenntartotta magának azon jogot, hogy a teremtményt életétől megfoszthatja és ez döntően bizonyítja, hogy az ember halandó.

Nem a levegő (lehellet)-e azon isteni és halhatatlan szikra az emberben, melyet Isten beléje lehelt az orrán át? Erre tagadóan kell felelnünk azon egyszerű okból, mert az írás kimutatja, hogy Isten nem tett ilyesmit, hanem az embert a föld elemeiből teremtette s amidőn az élet lehelletét (levegőt) orrán át belelehelte, állott elő a lélegző, mozgó lény, s ez a lélek. A levegő, melyet az ember belélegzik, Jehováé, mivel tőle származik minden dolog. Az élet joga Istentől ered. A lehellet (levegő) nem halhatatlan. A levegő maga nem élet. Ez csupán működésben tartja a vérkeringést, mely az emberi testet megeleveníti. Az írás világosan kifejezi, hogy az élet a vérben van. Mózes V. 12 : 23-ban az Úr a következőt parancsolja: „Csakhogy abban állhatatos légy, hogy a vért meg ne egyed; mert a vér, az a lélek." A földi lények között az ember a legfelsőbbrendű. A földön élő összes lények, köztük az ember is, azonos levegőt lélegzenek. Prédikátor 3 : 19-ben olvassuk: „Az emberek fiainak vége hasonló az oktalan állatok végéhez, és egyenlő végük van azoknak; amint meghal az egyik, úgy meghal a másik is és ugyanazon egy lélek (lehellet) van mindenikben; és az embernek nagyobb méltósága nincs az oktalan állatoknál, mert minden hiábavalóság."

Az ember tapasztalata döntően bizonyítja, hogy az ember meghal s az a lény, amely meghal, nem halhatatlan. Amidőn valamely lényt halhatatlannak neveznek, ez azt jelenti, hogy az nincs alá vetve a halálnak. Az embert Isten a földi teremtés koronájául vagy legfőbb eleméül teremtette. Isten gyönyörködött az ember teremtésében és ezen alkotását „nagyon jónak" nyilvánította ki. Az ember a felséges Isten, Jehova földi fia volt és ő szerette őt s az ember környezetét boldogságára rendezte be.

Isten a föld Édennek nevezett részét tökéletességre engedte jutni. Az gyönyörű szép hely lehetett. Az embert, akit Éden számára teremtett, hogy abban uralkodjék, tökéletesnek teremtette, mivel amint Mózes V. 32 : 4-ben olvassuk, Jehova minden munkája tökéletes. Hogy mily nagy lehetett Éden, ezt a Szent Könyv nem tárja fel, de az ecsetelt körülményekből arra következtethetünk, hogy nagy területnek kellett lennie. Vannak némi bizonyítékaink, hogy Éden a föld azon részén lehetett, melyet most, mint Örményország hegyvidékét ismerünk.

Éden keleti részében Isten egy kertet létesített, mely a szó szoros értelmében paradicsom volt. Ott gyönyörű virágú fák voltak, hogy pompás virágaikkal az ember szemeinek gyönyörűségére legyenek és illattal telítsék a levegőt, melyet beszívott. Más fák, minden elképzelhető fajta gyümölcsöket teremtek és kedves eledellel szolgáltak az embernek. Ezt a parkot mindenfajta állatok népesítették be, de nem voltak vadak, hanem szelídek, szófogadók és jámborak. Ezek Ádám, királyuk, körül nyüzsögtek, aki mindnyájukat néven nevezte. Megértették és megfogadták szavát. Számtalan gyönyörű tollazatú madár — paradicsom madár és énekes madár — volt ott. Az éghajlati viszonyok tökéletesek voltak és az enyhe meleg levegőt édes illat telítette, mely Isten dicsőítésére szolgáló dicséretekkel volt tele.

Éden kertjéből egy nagy folyó eredt, mely négy ágra oszlott és ezt a földterületet öntözte. Ezek a folyók fokozták a vidék szépségét és dicsőségét. E kertben drágaköveket és sok finom aranyat lehetett találni, amelyeket az ember örömére használhatott. A Szentírás rövid beszámolása (Mózes I. 2 : 8, 9) így szól: „És ültete az Úristen egy kertet Édenben, napkelet felől és abba helyezteté az embert, akit formált vala. És nevele az Úristen a földön mindenféle fát, tekintetre kedvest és eledelre jót, az élet fáját is, a kertnek közepette és a jó és gonosz tudásának fáját." „Folyóvíz jő vala pedig ki Édenből, a kert megöntözésére; és onnét elágazik és négy fő ágra szakad vala. Az elsőnek neve Pison, ez az, amely megkerüli Havilah egész földét, ahol az arany terem. És annak a földnek aranya igen jó; ott van a Bdellion és az Onix-kő. A második folyóvíz neve pedig Gihon; ez az, amely megkerüli az egész Khús földét. És a harmadik folyóvíz neve Hiddekel; ez az, amely Asszíria hosszában folyik. A negyedik folyóvíz pedig az Eufrátes. És vevé az Úristen az embert és helyezteté őt az Éden kertjébe, hogy mívelje és őrizze azt.

FEL

És parancsola az Úristen az embernek, mondván; a kert minden fájáról bátran egyél; de a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert amely napon eéndel arról, bizony meghalsz." — Mózes I. 2 : 10—17.

Azután monda Isten: „Nem jó az embernek egyedül lenni." Isten az ember boldogságát teljessé akarta tenni. Ezért, amidőn Ádám édesen aludt, feleséget teremtett neki. Amidőn Ádám felébredt, a legszebb lény állott előtte, melyet a maga személyén kívül addig láthatott: egy tökéletes nő. Akkor együtt kezdtek örvendeni tökéletes otthonuk szépségeiben és dicsőségében, hangjuk nagy Teremtőjük dicsőítését és imádását zengő énekekben egyesült. Azóta sohase létezett férfi és nő között oly boldog és áldott egyetértés, mivel azóta többé még ketten sem voltak tökéletesek.

Ádám a föld fejedelme volt és szép hercegnőjével oldalán mindennel el volt látva, amit szive kívánhatott és dicső otthonában, vagyonában gyönyörködött. Ki teremtette az embernek e csodálatos dolgokat? Mindezeket Jehova, a nagy Mindenható Isten szerető jóságát gyakorolván, teremtette neki. Az ember tökéletes, tiszteletre hajló érzülettel teremtetvén, Teremtőjét vagy az ő helyébe valami egyebet kellett, hogy tiszteljen. A tökéletes férfi s a tökéletes nő így éltek zavartalan békében és állandó örömben.

De e boldog emberpár útján egy elkeseredett és gonosz ellenség ólálkodott, aki boldogságuknak rövidesen véget vetett. Van egy bizonyos írásbizonyíték, melyből kitetszik, hogy mintegy két év telhetett el, mely időben együtt élvezték otthonuknak és környeztüknek szépségeit és boldogságát zavartalanul. Azután megkezdődtek az ember szenvedései s azóta állandóan bajok kísérték az emberiséget. Ennek megvan az oka s ezt az okot meg kell értenünk, hogy annál jobban tanuljuk megbecsülni a nagy Teremtőt.

W. T. 1932. február 15.

A világegyetem legnagyobb szervezete

SZÁNDÉKÁRA vonatkozólag Isten ígéjében még pótbizonyítékról is gondoskodott azon emberek hitének megerősítésére, akik igazán ragaszkodnak hozzá, hogy elegendő bizonyíték álljon rendelkezésükre. E pótbizonyítékokat — melyek a Szentírásra támaszkodnak — a következőkben adjuk elő s ezekből is az tetszik ki, hogy Istennek van egy nagy látható és láthatatlan szervezete; hogy az ő szervezete most akaratával összhangban működik s a templomosztály is — néhány tagjával a mennyben s a többivel a földön — ezen szervezethez tartozik.

Isten szervezetének egyik neve: Sion. Jeruzsálem városát is Sionnak nevezték; a Királyok I. könyve 8 : 1 versében olvassuk: „Dávid városa ..., amely Sion." Jeruzsálem városát Isten szervezte és fűzte össze nevét azzal, ezáltal azt a maga városául jellemezvén; ez az ő szervezetét ábrázolja. A próféta mondja: „Hanem a Júda törzsét választá (Isten); a Sion hegyét, amelyet szeret." Itt építtette fel szent helyét és választotta Dávidot annak fejéül. (78. zsolt. 68—70; 76 : 1, 2) Ezzel prófétai nyelven Sion mint Isten szervezete és Krisztus Jézus, Jehova kedvence, van annak fejéül ecsetelve.

Amidőn Dávid a szövetség ládáját Óbed-Edom házából elhozta, a Sion hegyén — Jeruzsálemben — levő szövetség sátorban helyezte el. (Királyok I. 8 : 1) Ez volt a város hivatalos része, mivel a király itt lakott és az államhatalom központja is itt székelt. Később felépítették a templomot és a szövetség ládáját a templomban helyezték el, mire a Sion név erre alkalmaztatott (Királyok I. 8 : 4—21) A láda a felette fénylő világossággal Jehova jelenlétét, vagy lakóhelyét jelképezte. (Mózes III. 16 : 2; Zsidók 9 : 15; Ésaiás 60 : 19; Mózes II. 13 : 21) Ezért képviseli Sion Isten hivatalos családját, az ő lakóhelyét. „Emlékezzél meg Sion hegyéről, amelyen felépítetted hajlékodat." (74. zsolt. 2, Rotherham ford.) „Mert Jehova Siont választotta, azt kívánta lakóhelyéül." — 132. zsoltár 13.

Jeruzsálemben sokan éltek, akik nem tartoztak az uralkodó házhoz vagy családhoz; hasonlóképpen az Isten családjához tartozók közül sem lesz mindenki felvéve a hivatalos szervezetbe. A Szentírás sokkal inkább azt mutatja ki, hogy sokan nem tartoznak az uralkodó családhoz, de mindazonáltal tagjai lesznek Isten szervezetének, mivel az uralkodó családnak lesznek szolgái. (Jelenések 7 : 15) Így tehát a „Jeruzsálem"-név Isten gyülekezetének, a meghívott osztálynak összes tagjait magában foglalja, a „Sion"-név ellenben csak azokra vonatkozik, akik az uralkodó (királyi) osztályhoz tartoznak és Krisztus Jézussal, trónján fognak helyet foglalni. Ezen utóbbiaknak ígérte Jézus, mondván: „Aki győz, azt magam mellé ültetem az én királyi székembe, amiképpen én is győztem és az én atyámmal az ő királyi székébe ültem." (Jelenések 3 : 21) Ebből az okból van Jehova úgy bemutatva, mint aki Sionban — Isten szűkebb szervezetében — lakik. A 9. zsolt.

FEL

12. verse a következőkre szólít fel: „Zengjetek az Úrnak (Jehovának), aki Sionban lakik; hirdessétek a népek özött az ő cselekedeteid." Az Isten szervezetét a Szentírásban mindkét név „Jeruzsálem" és „Sion" egy nőben jelképezi.

Prófétája útján Isten előre közölte, hogy a kitűzött időben Siont felépíti. A 102. zsolt. 17 mondja: „Mivelhogy az Úr megépítette Siont, megláttatta magát az ő dicsőségében." Az itt „megépített"-nek fordított szó más helyen „gyermekek születésének" és „felépítésnek" van fordítva. Most pedig hadd vizsgáljunk meg egy másik jövendölést, Jelenések 12 : 5-tel összefüggésben, ahol olvassuk: „És szűle fiúmagzatot, aki vasvesszővel legeltet minden nemzetet; és ragadtaték annak fia Istenhez és az ő királyi székéhez." Jehova Ésaiás próféta útján előre közli, hogy Sion egy fiat és gyermekeket fog szűlni. „Mielőtt vajúdott volna, szűlt, mielőtt fájdalom jött rá, fiút hozott világra." (Ésaiás 66 : 7) Az ezen jövendölésben említett fiú kétségtelenül a Jelenések 12-ben említettel azonos. Jehova eljárása Sion felépítésében úgy látszik a következő: Amidőn Isten kiszabott ideje eljött, kedves fiát, Jézus Krisztust a szent Sion hegy-ben jelképezett trónjára emelte, ami a legfelsőbb hivatalt, Sion csúcsát példázza. Ezt a 2. zsolt. 6. verse fejezi ki. „Én kentem ám fel az én királyomat a Sionon, az én szent hegyemen." Ez az esemény a képletben abban van példázva, hogy a fiú gyermeket az asszony, az ő szervezete szűli, azaz létrehozza az Úrnak az ő népe javára működő kormányzatát. Ezek alapján Jehova azt parancsolta fiának, hogy kezdjen uralkodásához és az ellenséget vesse ki. A 110. zsolt. 2—6-ban olvassuk: „A te hatalmad pálcáját kinyujtja az Úr Sionból, mondván: uralkodjál ellenségeid között! A te néped készséggel siet a te sereggyűjtésed napján, szentséges öltözetekben; Hajnalpir méhéből lészen ily fiaidnak harmatja. Megesküdött az Úr és meg nem másítja; pap vagy te örökké Melkhisedek rendje szerint. Az Úr a te jobbod felől: megrontja az ő haragja napján a királyokat; ítéletet tart a nemzetek között; telve lesz holttestekkel; összezúz messze földön minden főt."

Azon ideig Sionban nem voltak bajok és szenvedések; de közvetlen azután, hogy Jézus Krisztus trónjára emeltetett, megkezdődtek a bajok, vagy szenvedések; mégpedig egy oly csatában kezdődtek, melyben az Úr Jézus, Jehova nagy papja és királya az ő angyalaival az ellenséggel, az Ördöggel s annak angyalaival állott szemben. Azon idő előtt Sátán még beléphetett a mennybe s a mennyei udvarokba, amint Jób 1 : 6 világosan mutatja: „És egy napon eljöttek Isten fiai, hogy megjelenjenek Isten előtt; és Sátán is eljött ő közöttük." Ama csatában, amely következett, Sátán kivettetett a mennyből. Ez a csata a Jelenések 12 : 7—11-ben a következőképpen van ecsetelve: „Aztán háborúság támadt a mennyben, Mihály és az ő angyalai hadakozni kezdtek a Sátánnal. A Sárkány és az ő angyalai harcoltak ugyan, de nem győztek erővel és helyük nem volt található többé a mennyben. És ledobták a hatalmas Sárkányt, az ősi kígyót, amely az Ördög és Sátán nevet viseli és megcsalja az egész világot, levetették a földre s vele együtt az ő angyalait is lehajították. Ekkor egy hatalmas hangot hallottam a mennyben, mely így szólt: most lett az üdvösség, az erő és a királyság a mi Istenünké s a hatalom az ő Krisztusáé, mert ledobták a mi atyánkfiai vádlóját, aki vádolta őket a mi Istenünk színe előtt nappal és éjjel. A Bárány véréért s tanuskodásuk beszédéért győzték őt le, miközben életüket a halálig nem kímélték." — Czeglédy-f.

Rövidesen a mennyben lezajlott e háború után születtek meg Sion gyermekei és nagy öröm uralkodott. Ezt Ésaiás próféta a 66 : 8—10. verseiben a következőképen jelezte előre: „Ki hallott olyat, mint ez, ki látott hasonló dolgokat? Hát egy ország egy nap jön-é világra és egy nép egyszerre születik-e? mert vajúdott és meg is szűlé Sion az ő fiait! Hát én csak megindítsam és ne vigyem véghez a szűlést? szól az Úr, vagy én, aki szűletek, bezárjam-é a méhet? — így szól Istened. Örüljetek Jeruzsálemmel és örvendjetek felette mind, akik őt szeretitek; vígadjatok vele örvendezéssel mindnyájan, akik gyászoltatok miatta!"

Jézus Krisztusnak isteni lénnyé való születése természetesen halottaiból való feltámadásakor történt; e „fiúgyermek" mindazonáltal az új nemzetet vagy királyságot példázza s ez akkor született, vagy szólíttatott létre, amidőn királyát Isten trónjára emelte. A „Sion gyermekei"-kifejezés alatt Krisztus testének tagjait kell értenünk, akik csak a szenvedések után születnek vagy szólíttatnak létre. Így tehát az Ésaiás és a Jelenések 12-ben közölt jövendölések teljesen megegyeznek egymással.

Kétségtelenül következetes, hogy Sion gyermekei születésének sorrendjében először Krisztus azon követői jönnek, akik az ő visszatérésére és Isten templomához való jövetele előtt az Úrban való hűségben hunytak el, mint pl. az apostolok s azután azon hű keresztények, akik még most a földön vannak. Jézus megjövendölte és megmondotta tanítványainak: „Elmegyek és elkészítem nektek a helyet és azután visszajövök és magamhoz veszlek titeket, hogy ahol én leszek, ti is ott legyetek." Pál egyike volt a híveknek és rövidesen halála előtt írta Tim. II. 4 : 6—8-ban: „Mert én nemsokára áldozattá leszek és távozásom ideje közel van. A szép harcot megharcoltam, futásomat be-

FEL

végeztem, a hitet megőriztem. Végtére el van téve számomra az igazság koszorúja, amelyet meg fog nékem adni ama napon az Úr, az igazságos bíró, ámde nem csak nekem, hanem mindazoknak is, akik szeretik az ő megjelenését." Ez nyujtja nekünk e tárgy megértésének kulcsát. Pál közel érezte halálát és tudta, hogy halottnak kell maradnia mindaddig, amig őt az Úr Jézus visszatérésekor magához fogja venni. Pál kijelentése jövendölés alakjában van szerkesztve s az ő feltámadásának időpontját az „ama nap" kifejezéssel határozza meg. Mindenütt, ahol ez a szóhasználat a Szentírásban előfordul, azt láthatjuk, hogy az Úr megjelenésére, azaz arra az időre vonatkozik, amidőn fel fogja ölteni hatalmát és uralkodását megkezdi. Ezt az időpontot Pál még pontosabban is meghatározta, mondván: „Melyet megad nekem az Úr, az igazságos bíró." Az Úr eljövetelének célja az ő templomához éppen az ítélkezés (11. zsoltár 4, 5), és ő ekkor osztja ki a koronákat (koszorúkat), amint Pál apostol mondja. Ezenkívül Pál Thess. I. 4 : 15, 16. verseiben még a következőket mondja: „Először azok támadnak fel, akik Krisztusban haltak meg"; mert „mi, élők akik az Úr visszatéréséig megmaradtunk, semmiképen sem előzzük meg azokat, akik elhunytak."

Az apostolok és azok, akik ugyancsak hűségben hunytak el, képezik Isten templomának egy részét. (Korinth. I. 3 : 16—17) Ezek is Sionhoz tartoznak s hogy Sionba beilleszthessenek vagy beleépíttessenek, fel kell támasztatniok a halálból. Mindebből azon vitathatatlan következtetés származik, hogy azok a szentek, akik az Úrhoz való hűségben, az ő jóváhagyását bírva, hunytak el, feltámasztatnak a halálból, beillesztetnek a szent templomba s mint Sionnak, Isten szervezetének tagjai építtetnek fel, miután az Úr elkészítette a helyet számukra és templomához jött. Pál írta (Korinth. II. 5 : 10): „Mindnyájunknak meg kell jelennünk Krisztus ítélőszéke előtt", éppen a megítélés céljából. A hű szentek feltámasztása és Sionba való beiktatása jelenti az ő végítéletüket azon időben, amidőn az igazságos bíró, Jézus Krisztus ezen jóváhagyottak mindenikének kiosztja az élet koronáját és őket bevezeti az Isten szervezetében részükre készített helyre. W. T. 1932. február 15.

Lázadás és hűség

ISTENNEK van egy útja, melyen az emberiséget magával kiengeszteli. Ezen út megismerésére mindenkinek alkalmat akar nyujtani. „Ez pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyetlen igaz Istent és akit te küldöttél, Jézus Krisztust." — János 17 : 3.

Az írás nem mondja, hogy Ádám és Éva mennyi ideig élvezték Éden áldásait. Ádámnak mindenesetre elég idő állott rendelkezésére, hogy Évát Isten akarata felől, melyet tőle kívánt, felvilágositsa. Ez Évának a kígyóhoz intézett feleletéből tünik ki a gyümölcs fogyasztását illetőleg. Elég ideig időztek Édenben, hogy Isten irántuk való jóságának értékelését kifejezhessék, ha akarták volna. A háládatosság a hálával azonos. Amidőn valaki valami jó adományt kap valakitől, de azt nem hálálja meg, szivében valami nincsen rendben. Az igazi szeretet gyakorlásának a háládatosság képezi első lépését. Ha az illetőben nincsen hálaérzet az adományozó iránt, az önzés hatalmasodott el a megajándékozotton. Az önszeretet éppen ellentéte a szeretetnek. Az Isten értelmes teremtményeinek cselekedeteit szabályozó törvények vagy előírások sohsem változnak. Ezek örökkévalók. Ezen okból bizonyos, hogy Istennek tetszett volna, ha Ádám azon számtalan adományért, melyet a kegyes Teremtő kezéből nyert, hálát mondott volna. Isten ígéje erre nézve világosan beszél. „Tudjátok meg, hogy az Úr, az Isten; ő alkotott minket és nem magunk; az ő népe és az ő legelőinek juhai vagyunk. Menjetek be az ő kapuin hálaadással, tornácaiba dícséretekkel; adjatok hálákat néki, áldjátok az ő nevét! Mert jó az Úr, örökkévaló az ő kegyelme és nemzedékről-nemzedékre való az ő hűsége." (100. zsolt. 3—5) „Jó dolog dicsérni az Urat és éneket mondani a te nevednek, óh Felséges!" (92. zsolt. 1) „Csak az igazak magasztalják a te nevedet s orcád előtt lakoznak az igazságosak." — 140. zsoltár 14.

Ádám azonban nem volt hálás mindazért, amit a Teremtő kegyes kezéből nyert. Amidőn a próba reá következett, előnyösebbnek tartotta a szeretet helyett az önszeretet gyakorlását. Ha a szeretetet gyakorolta volna, ezt engedelmességével bizonyította volna be. Ádám hálátlan volt Istennel szemben s ez egyjelentőségű azzal, hogy cselekedeteiben szeretetnélküliséget és barátságtalanságot tanusított iránta. Szeretni valakit, azt jelenti, hogy mindenkor barátja vagyunk az illetőnek. (Példab. 17 : 17) Az, ami Édenben történt, e következtetés helyességét bizonyítja, valamint azt, hogy Ádám nem bizonyult Isten barátjának. Isten lényegében mintegy így szólott Ádámhoz: Ezt a földet neked teremtettem. Téged is teremtettelek és Édennek gyönyörű kertjébe helyeztelek. Nézd meg csodálatos szépségét! Téged ennek felügye-

FEL

lőjévé teszlek. Egy nőt teremtettem és társadul adtam. Neked adtam a föld feletti kormányzatot, e csodálatos helyen minden a tied. Használd azt örömödre és kényelmedre. Minden a tied egynek kivételével és ez a Jó és Gonosz tudásának fája. Arról ne egyél; mert amely napon arról eszel, bizonnyal meghalsz.

Istennek e követelése Ádámmal szemben azon dolgokhoz képest, melyeket érette tett, csekély követelés volt. E parancs Ádám kipróbálására rendeltetett, hogy nagy Teremtője és Jóltevője iránt szeretetet vagy önzést fog-e tanusítani.

Az ember felügyelője Lucifer volt. Ő mint szellemi lény az emberek előtt nem volt látható; de ő beszélt az emberrel. Lucifert önzés, felfuvalkodás kezdte hatalmába keríteni s az a vágy került felül benne, hogy a Felségeshez legyen hasonlóvá és saját birodalommal rendelkezzen. (Ésaiás 14 : 13, 14; Ezékiel 28 : 13—18) Becsvágya az emberfeletti uralkodásra koncentrálódott, akit arra akart rábírni, hogy Isten helyett őt (Lucifert) imádja és ezt csak azáltal tudta keresztül vinni, hogy az ember érzelmeit Istentől elidegenítette. A kígyót használta fel és általa beszélt az emberrel. Eszközén keresztül hozzáférkőzött Évához s annak elhívésére beszélte rá, hogy Isten hazudott neki és Ádámnak és megvont tőlük valamit, amit bírniuk kellene. Éva így szólott Lucifernek: „De annak a fának gyümölcséből, mely a kertnek közepette van, azt mondá Isten: abból ne egyetek, azt meg se illesétek, hogy meg ne haljatok." (Mózes I. 3 : 3) Mire Lucifer így felelt: „Bizony nem haltok meg; hanem tudja az Isten, hogy amely napon eéndetek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek s olyanok lesztek, mint Isten: jónak és gonosznak tudói." — Mózes I. 3 : 4, 5.

Évának úgy tetszett, hogy az a gyümölcs eledelre való, kedves a szemnek és kívánatos a bölcsességért és szakított a gyümölcsből és evett s így megszegte Isten törvényét. Amint látszik, Ádám nem volt fültanuja az Éva és a kígyó beszélgetésének. Észszerűen inkább azt lehet feltételezni, hogy Éva közölte vele a történteket, amidőn találkoztak. Körülbelül a következőket mondhatta: Atyánk nem mondta meg nekünk az igazságot. Lucifer bebizonyította előttem a kígyó útján, hogy Atyánk nem mondta meg az igazat s most én is bebizonyítottam; mert ettem a gyümölcsből. Úgy látom, hogy az kitűnő. Nem ártott nekem semmit; amint látod, még élek.

Ha Ádám szeretetet akart volna mutatni Isten iránt, a következőket mondta volna Évának: nem, az én Atyám nem hazudik. Ő nem lehet hazug. Miért hazudna? Nézd e gyönyörű földet, amelyet teremtett s ezt a gyönyörű szép kertet, melyet otthonul adott nekünk. Ő teremtett minket és helyezett ide, hogy őt képviseljük. Ő mindezen áldott dolgokat örökké való örömünkül adta nekünk, csak engedelmeskedjünk neki. Hisz megmondta nekünk, ne együnk abból a gyümölcsből s ha ezt mondta, meg is volt az oka annak. Miért kételkednénk benne csak egy pillanatig is? Ő bebizonyította nagy szeretetét irántunk s most nekünk kell bebizonyítanunk vele szemben való szeretetünket. Biztosak lehetünk afelől, hogy megengedi azon fa gyümölcséből fogyasztanunk, amidőn jónak látja.

Ha Ádám így járt volna el és Éva megbánta volna vétkét, Jehova bocsánatát keresvén, lehet, hogy Isten gondoskodott volna számukra a tisztulás útjáról. Ő Ádámnak adta ki a parancsot és arról Éva Ádámtól értesült. Ádám volt a fő s a felelősség nagyobb része őt terhelte; s mivel Éva Ádámnak volt egy része, felelős volt az ő (Éva) cselekedeteiért. Ha tehát a kihágás jóvátevése érdekében mindent megtett volna, ennek kétségtelenül más lett volna az eredménye. Ádám azonban éppen az ellenkező utat követte. Kegyes Atyjának törvényét teljesen mellőzve, feleségének a szavára hallgatott.

Attól az időtől kezdve mindmáig minden férfi, aki a maga józan esze és lelkiismeretének szava ellenére valami nő befolyásának engedett, bajba és veszedelembe került. A férfiaknak rendkívül nehezükre volt e lecke megtanulása, amit főképpen azon ténynek kell betudni, hogy nem vették figyelembe Isten ígéjét. Ádám feleségének befolyására hajlott és szándékosan szegte meg Isten törvényét, amennyiben ő maga is fogyasztott a tiltott gyümölcsből.

Egykor azon gondolat volt fölvetve, hogy Ádámot neje iránt való nagy szeretete idította Isten törvényének megszegésére s ez bizonyos tekintetben mentségéül szolgál. Dehát szerette Ádám az ő nejét? Nem, ő nem szerette őt! Ha egy férfi igazán szereti nejét, gondját viseli és szívén viseli az ő érdekeit. Ha Ádám tényleg szerette volna nejét, így szólott volna: „Te nagy bűnt követtél el, Éva! Most hadd folyamodjunk Atyánk színe elé és kérjük őt, tisztítson meg téged nagy bűnödtől!" Ádámot Isten és neje iránti szeretetnélkülisége s a maga önző vágya bírta Isten törvényének megszegésére. Cselekedetéből és viselkedéséből látjuk, hogy a következőkre határozta el magát: Ha Évának meg kell halnia, meg leszek fosztva tőle s nála nélkül nem tudok e gyönyörű kertben oly jó kedvű lenni és nem tudom úgy élvezni a boldogságot, én nem akarok elszakadni tőle. Övele akarok együtt lenni.

Ádámot ebben önzés vezette. Inkább koldus akart lenni Évával, mintsem fejedelem és össz-

FEL

hangban maradni nagy és szerető Istenével. Az önszeretet és nem az igazság útját választotta. Hálátlannak mutatkozott Istennel szemben mindazon dolgokért, melyeket az ő kegyes kezéből kapott.

Ádám hálátlan és önző volt s cselekedetével bebizonyította, hogy nem volt barátja Istennek. Igazságtalan lett s bűne által elidegenült Istentől annyira, hogy többé nem maradhatott meg Jehova színe előtt. Isten színe előtt csak az igaz tud megállani. — 140. zsolt. 14.

A lelkiismeret, az elme azon tulajdonsága, mely annak világos megérzésére vagy észrevételére képesíti a teremtményt, hogy eljárása helyes-e vagy nem. (Róma 2 :15; Korinth. II. 1 : 12; Péter I. 3 : 16) Mielőtt az ember a tiltott gyümölcsből evett, tudta, hogy bünt tesz, mivel Isten megmagyarázta neki. (Mózes I. 2 : 17) Azt is tudta azelőtt is, hogy nejével együtt mezítelenek, de nem szégyelték magukat. — Mózes I. 2 : 25.

Miután Ádám és Éva Isten törvényét megszegve a tiltott gyümölcsből való fogyasztás útjára léptek, világosan észrevették és megértették, hogy rosszat tettek és mezítelenségük felismerése bizonyította előttük, hogy bűntényt követtek el. Lelkiismeretük megbüntette őket. Mezítelenségük elrejtésére törekedtek. Félelem vett rajtuk erőt és elbújtak. Természetesen már azelőtt is volt lelkiismeretük, mielőtt vétküket elkövették, de elméjüknek e képessége csak vétkezésük következtében kezdett működni.

Hálátlan és engedetlen cselekedetükért azonban nem tanusítottak bűnbánatot. Fügefa leveleket fontak össze és azokkal fedték be mezítelenségüket. Mezítelenségüknek ezen elrejtése semmiesetre sem azt mutatja, hogy magasabb színvonalra emelkedtek volna a gondolkodás terén, tettük sokkal inkább azt mutatja ki, hogy őket lelkiismeretük, mint gonosztevőket vádolta (ítélte el). (Mózes I. 3 : 7—10) Félelmet fejeztek ki, *ami ugyancsak azt bizonyítja, hogy lelkiismeretük* megbüntette őket és tudták, hogy vétkesek Isten színe előtt.

Alkalomadtán papok azt állították, hogy Ádám és Éva akkor nemileg egyesültek és ez képezte Isten törvényének megszegését. De az ily következtetés több, mint bolondság. A Szentírás világosan kimutatja, hogy nem ez volt a bűnük. Világosan kimutatja, hogy Isten őket egy bizonyos gyümölcs fogyasztásától tiltotta meg s e tilalom megszegése képezte kihágásukat, mivel ez lázadást és hűtlenséget jelentett Istennel szemben.

W. T. 1932. február 15.

Érdekes levelek

Hála és dicséret Jehovának

Kedves Rutherford testvér!

Bocsáss meg kérlek, ha idődet igénybe veszem; de ki akarom fejezni a „Világosság"- könyv felett *érzett örömömet. Valóban, az Úr felhasznált,* kedves testvér és én mindig mint a te munkatársad kívánok Jehova, a mi királyi Atyánk szolgálatában állani. Azon dolgok nagy és fenséges volta, melyek az utóbbi időkben tárattak fel előttünk, szavakkal ki sem fejezhető. Felemelő, hogy Jehova lehajolt hozzánk és ránk bízta ezeket a titkokat. Valóban, az ő nevét illeti meg minden hála és dicsőség.

A csatolt vers által akarom kifejezni azt, amit szavakkal nem tudok kifezni.

Imádkozván érted, szeretettel vagyok
testvéred Sionban R. Jakson, Anglia.

Elhatároztam, hogy az ő tanuja leszek

Kedves Rutherford testvér!

Mi nagyon lelkesülünk a „Világosságért"! Örömünk kicsordul! Még sose olvastunk ily csodás dolgot. Mily nagy öröm, hogy most megláthatjuk, hogy ebben mi is munkarészesek voltunk és vagyunk a királyság üzenetének az éhezőkhöz való eljuttatásában.

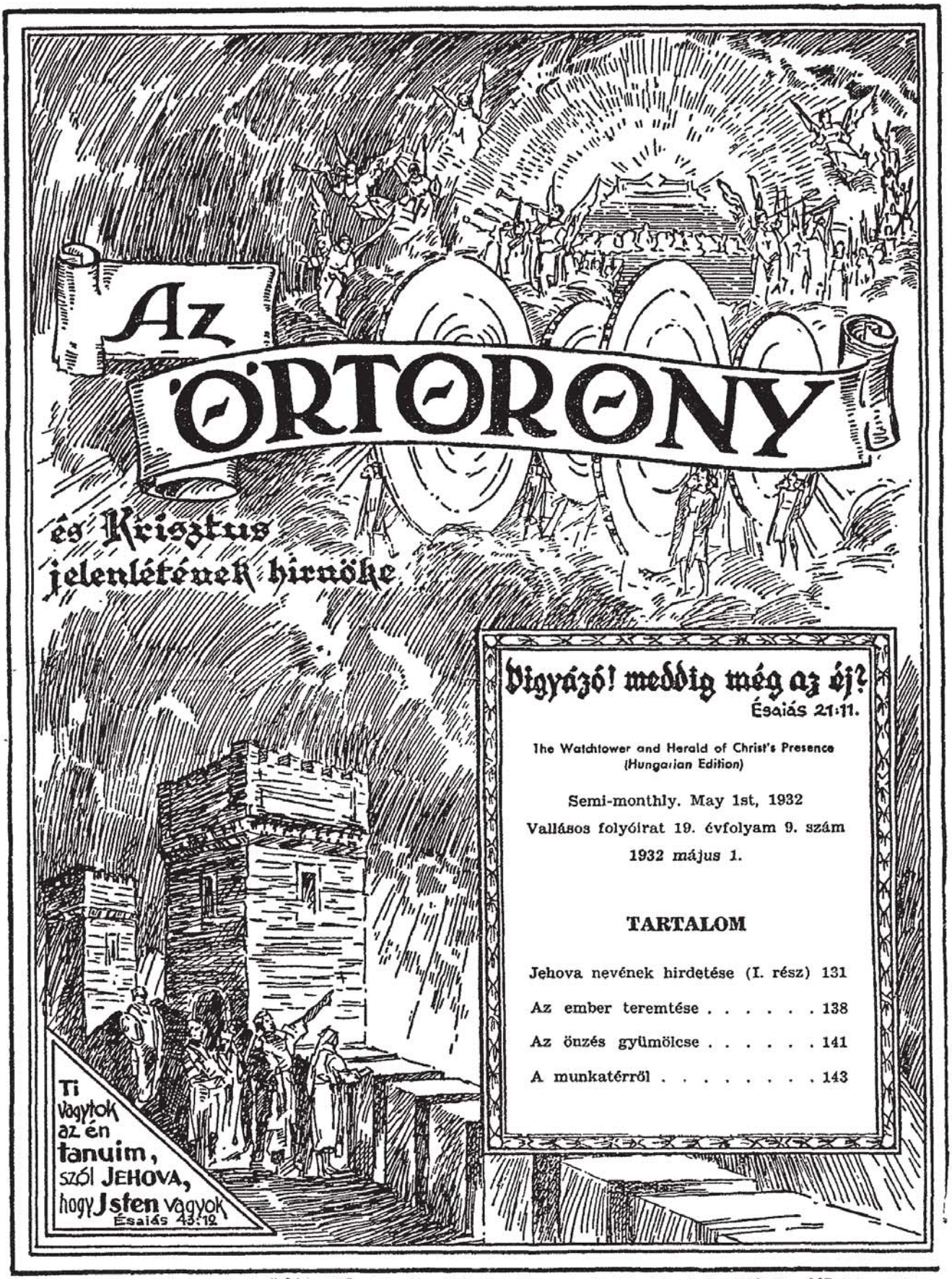
Nekünk ezen a héten a „Világosság" és „Prohibitio" terjesztésében nagy örömünk telt és sokan azok közül, akik hallgatták a W. T. rádióprogramját, örvendenek, ha elviszik hozzájuk az üzenetet.

Úgy érezzük, hogy a „bűn emberéről" szóló folyóirat cikkek esedékes időben nyujtanak táplálékot és a maradékot előkészítik döntő próbáira. Nem találunk szavakat hálánk kifejezésére Jehova áldásaiért.

Részedre, kedves testvér és a bétheli család részére állandóan kérjük az Úr áldását, hogy ebben az időben megállhassatok. Elhatároztuk, hogy tovább is bizonyságot teszünk a királyság üzenetéről, mindaddig, amig a munka befejeződik.

A Király szolgálatában vagyunk
a Roklini csoport.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semi-monthly. May 1st, 1932

Vallásos folyóirat 19. évfolyam 9. szám

1932 május 1.

TARTALOM

Jehova nevének hirdetése (I. rész) 131

Az ember teremtése 138

Az önzés gyümölcse 141

A munkatérről 143

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik félhavonként.

A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása
Wachtturmstreet 1—19, Magdeburg, Germany.
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége." — Esaiás 54 : 13, angol-fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében miden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni lényt támasztotta fel, vette fel a mennybe, minden lény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus — a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői a Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A Világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az Igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyerállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozásra képesít és tanítókról is gondoskodik oly személyek vagy csoportok részére, akik őszintén foglalkoznak a Biblia tanulmányozásával. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel síkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt lesz felépítve. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket nem közöl.

Előfizetési ára:
Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč., félévre 12 Kč.
Magyarországon: egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.

Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41
Csehszlovákiában: Brno, Hybešova 30.

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivatalnál kérik és az ingyen való küldés okát megadják. Mi a szükölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldés évente egyszer írásban kérve legyen.

Közlemény az előfizetőkhöz: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egyhónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentése a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal lesz jelezve.

Magyarban jelenleg következő könyvek és füzetek kaphatók:

Füzetek:	Kč.
Isten Hárfája	5.—
Szabadulás	5.—
Teremtés	6.—
Élet	6.—
Évkönyv	6.—
Énekeskönyv	12.—
Fotodráma „A teremtés története képekben", kötve	6.—
Fotodráma „A teremtés története képekben", füzve	3.—

Könyvek:	Kč.
Hól vannak a halottak?	1.—
Elnyomás	1.—
Béke vagy háború?	1.—
Mennyország és tisztítótűz	1.—
A Királyság — a világ reménysége	1.—

Megrendeléseket szívesen fogadunk.

Wachtturm-Druckerei, Magdeburg. Csehszlovakiában felelős: Anton Gleissner, Brno-Juliánov, Hybešova 30.
Magyarországon felelős: Balázs János, Budapest, V., Kossuth Lajos-tér 9.

FEL

AZ ŐRTORONY
ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

19. évfolyam — Magdeburg — 1932 május 1 — Brooklyn — 9. szám

Jehova nevének hirdetése

„Az Úr (Jehova) ad vala szólnlok az örömhírt vivő asszonyok nagy csapatának." — 68-ik zsoltár 12.

I. rész

JEHOVA felépítette Siont és megjelent dicsőségében. Kedves fiát mint a föld jogos uralkodóját ültette trónjára. Jehova ezenkívül nagy bíráját elküldötte templomához, aki megkezdte és folytatja az ítélkezést. Hűségeseit rejtekébe gyűjtötte. Felkentjeinek új nevet adott, melyet saját maga határozott meg. Hű szolgaosztályát hivatalos tanuivá tette a földön. Tanuit kiküldi, hogy hirdessék az ő nevét. Neve igazolásának ideje eljött és így szól: **„És megtudjátok, hogy én vagyok Jehova!" Jehova nevét és műveinek nagyságát a felkent maradék ki kell jelentse,** először a felkentek, azután figyelmeztetésül és bizonyságul a kereszténység minden nemzete között. A maradék kis csoportokra oszlik a világ különböző részein. Isten serege minden tagjának kiváltságában és kötelességében áll az örömhírt másoknak hirdetnie.

[2] A 68-ik zsoltár alkalmas időben való eledel most Isten felkent népének. Ez a zsoltár oly sok dolgot tartalmaz, ami megerősíti azt, amit Isten feltárt eddig népe előtt, hogy e zsoltár tanulmányozását és megvizsgálását helyesnek tartjuk. E prófétai zsoltár tanulmányozását némelyek hosszadalmasnak tekinthetik; de azoknak, akik az Úrban és nevének hirdetésében gyönyörködnek, igazi élvezetet fog nyujtani, hogy gondolkodhatnak az abban kifejezett dolgokon és más szövegeket is megvizsgálhatnak, melyek alátámasztják e zsoltárban kifejezett dolgokat. A tárgyat a zsoltár versei nem idősorrendben tárgyalják, hanem oly eseményekre és dolgokra utalnak, melyek Jehova szándékának kibontakozásában különböző időtávolságokban teljesülnek.

[3] Megjegyzendő, hogy a zsoltár három különböző néven nevezi Istent, mégpedig: „Istennek", ez fordul elő a leggyakrabban; azután „Mindenhatónak" és „Úrnak", ami mindig Jehovát jelenti. Az „Úr"-szó e zsoltárban hétszer fordul elő és a héber „Adonai"-szóból van fordítva, ami „korlátlan urat" jelent. Az Úristen először Mózessel közölte Jehova-nevének jelentőségét. (Mózes II. 6 : 6—8) Isten megmutatta Mózesnek a Sátor mintáját, melyet aztán aszerint készítettek el a pusztában; a Sátrat Dávid ünnepélyesen Sion hegyén állította fel. Miután az Úr a zsidóknak elrendelte a pászkát és őket Egyiptom elnyomó kezéből Mózes útján megszabadította, Mózes egy éneket szövegezett, melyet a zsidókkal együtt énekelt: Éneklek az Úrnak (Jehovának), mert fenséges ő (széljegyzet: felmagasztalta magát), lovat lovasával tengerbe vetett. Erősségem az Úr (Jehova) és énekem, szabadítommá lőn nekem." (Mózes II. 15 : 1, 2) Miután most a hasonmási Mózes eljött Jehova templomához és Siont felépítette, miután a hűségesek Sionba gyűjtettek s az igazi templom ünnepélyesen felépült, Isten maradéka Mózesnek, Isten szolgájának énekét zengi a földön, valamint a Bárány énekét, mondván: „Nagyok és csodálatosak a te cselekedeteid, Mindenható Úr Isten; igazságosak és igazak a te utaid, ó nemzetek Királya!" — Jelenések 15 : 3, Czeglédy-fordítás.

[4] „Ama nap", melyet az Úr szerzett, immár eljött és a maradék most az Úr akaratának engedelmeskedvén, a következő prófétai parancs teljesítésének kiváltságát élvezi: „És így szólotok ama napon: Adjatok hálát az Úrnak, magasztaljátok az ő nevét, hirdessétek a népek között nagy-

FEL

ságos dolgait, mondjátok, hogy nagy az ő neve. Mondjatok éneket az Úrnak (Jehovának), mert nagy dolgot cselekedett; adjátok tudtára ezt az egész földnek! Kiálts és örvendj, Sionnak lakósa, mert nagy közötted Izraelnek Szentje!" — Ésaiás 12 : 4—6.

[5] Az elmult korokban másoknak állott kiváltságukban Jehovának szolgálni; s mivel e kiváltságot nem becsülték meg, felhagytak vele és nem éltek vele a gyakorlatban. Most ő az igazi „élőköveket" szólaltatja meg, hogy ujjongjanak az örömtől, mivel a Király és a királyság is itt van és eljött az idő Jehova nevének igazolására. Mindazok, akik megszerzik Isten elismerését és részt nyernek e királyságban, most megtanulják értékelni szólgálati kiváltságukat és értékelésüket azzal fogják kifejezni, hogy a rájuk rótt szolgálatokat és kötelességeket teljesíteni fogják.

Alkalmazás

[6] A 68-ik zsoltár címe az előző (67.) zsoltárhoz tartozik, a 69-ik zsoltár címe pedig annak megfelelően a 68-ikhoz. Az éneklőmester előszava mindkét esetben azonos. Az ehelyütt felállított szabály Habakuk jövendölésének utolsó versében van pontosan megállapítva és kimutatva, olvassuk: „Az Úristen az én erősségem, hasonlokká teszi lábaimat a nöstény szarvasokéihoz és az én magas helyeimen jártat engemet. Az éneklőmesternek az én hangszereimmel!" (3 : 19) E meghatározott szabály alapján a 69-ik zsotár címe mint utóirat a 68-ikhoz tartozik; ez az utoirat így szól: „Az éneklőmesternek a sosanimra (széljegyzet: liliomokra)." Ez világosan mutatja, hogy az ének témája a liliomokra vonatkozik, ami „Krisztust" jelzi. Krisztus Jehova főeszköze nevének igazolására. Krisztus e szép virághoz hasonlitja magát, mondván: „Sáron rózsája, a völgyek lilioma vagyok." Azon hű testtagjait, akik a földön vannak az ellenség között, ugyanazon szép virághoz hasonlítja, mondván: „Mint a liliom a tövisek között, olyan az én szerelmesem a leányok között." (Énekek-éneke 2 : 1, 2) Ezenkívül figyeljük meg, Salamon éneke mondja egy helyen: „Az ő arca hasonlatos a drága füveknek táblájához, amelyek illatos plántákat nevelnek; az ő ajkai liliomok, melyekről csepegő mirha foly." (5 : 13) „Az én szerelmesem elment az ő kertjébe, a drágafüvek-nek táblái közé, hogy lakozzék a kertekben és liliomokat szedjen." (5 : 18) Krisztus Jézus megjelenik Jehova templomában és híveit magához gyűjti, ezekről mondja a következőket: „Az én szerelmesem enyém és én az övé, aki a liliomok közt legeltet." (2 : 16) „Én az én szerelmesemé vagyok és az én szerelmesem enyém, aki a liliomok közt legeltet." — 5 : 19.

[7] Salamon-templomának előcsarnokában és annak oszlopain finom, liliomokat ábrázoló díszítés volt. „És az oszlopok tetején liliomok formáltattak vala. És ilyen módon végezteték el az oszlopok míve." (Királyok I. 7 : 22) Jézus megígérte a hű győzelmeseknek, hogy Isten templomának oszlopai lesznek. (Jelenések 3 : 12) Ezt prófétailag a Salamontemplomának oszlopait díszítő liliomok jelképezték és ecsetelték. Salamon-templomának öntvény-tengere (medencéje) ugyanezt jelképezte: „És a vastagsága egy tenyérnyi volt és a pereme olyan, mint a pohár ajaka, vagy a liliom virága és kétezer bát fért bele." (Királyok I. 7 : 26) Maradékának megfrissítése és felépítése felől mondja Jehova: „Olyanná leszek Izraelnek mint a harmat. Virágozni fog, mint a liliom és gyökeret ver, mint a Libánon." (Hóseás 14 : 6) Az idézett szövegek bizonyítják, hogy e zsoltár Isten földön levő maradékának szellemi táplálékául rendeltetett.

[8] Az ének a templom-szolgálatnak szólott és szól. Az éneklőmester a templom zenekarának karmestere és felügyelője volt. Mivel a zsoltár az éneklőmesternek és a templom szolgálatára rendeltetett, ez próféciaképp jellemzi, mely attól az időtől kerül alkalmazásra, amidőn Krisztus eljött Jehova templomához ítélkezni, 1918-ban kezdődvén; a zsoltár kimutatja, hogy a Mózes és a Bárány énekét a hű maradék zengi, melyet a 144 000 kívül senki sem tanulhat meg és nem tud énekelni.

[9] Az utóirat egy másik része így szól: „Dávidé." A zsoltár Jehova dicsérete és Isten szeretettjét, Krisztus Jézust festi, akit Dávid jelképez s ezt a zsoltárt Dávid Jehova maradékának, amely most él a földön, javára iratta. Ezért énekli a maradék: „Az Úr (Jehova) az én erőm és pajzsom, őbenne bízott szívem és megsegítettem; örvend szívem és énekemmel dícsérem őt." (28. zsolt.

FEL

7.) Ezt az éneket a Sátor előtt énekelték és azon dicséretet jelzi előre, melyet abban az időben kellett énekelni, amidőn az Úr Jehova Isten templomában megjelent. „És megparancsolá Ezékiás, hogy egészen égőáldozatot áldozzanak az oltáron. És mikor megkezdődött az áldozás, ugyanakkor megkezdődött az Úrnak éneke is és a trombiták harsonája Dávidnak, az Izráel királyának szerszámaival (hangszereivel)." (Krónika II. 29 : 27) Ezt az éneket nem énekelték idegen helyen, amint ezt a zsoltáros egy másik kijelentése mutatja: „Mert énekszóra nógattak ott elfogóink, kinzóink pedig víg dalra, mondván: Énekeljetek nekünk a Sion énekei közül! Hogyan énekelnők az Úrnak énekét idegen földön?" (137. zsolt. 3, 4.) Most Jehova hűségesei egy új éneket énekelnek. — 96. zsolt. 1; 98. zsolt. 1; 149. zsolt. 1.

[10] A „zsoltár" hangszeren előadott muzsikát is jelent; azon tény, hogy éneknek és zsoltárnak is nevezik, azt mutatja, hogy nem csupán költemény, melyet a maga épülésére mindenki olvashat, hanem hogy azt Jehova dicséretére másokkal együtt hangosan és más körök előtt való bizonyságul is énekelni kell. Az „ének" vagy „zsoltár" héber szava vándorénekeseket, akik helyről-helyre járnak és muzsikálnak, jelent; ez arra emlékeztet, hogy Jehova tanui házról-házra járnak és Jehova nevét és országát dicsőítő bizonyságot tesznek, miáltal nevét és elhatározásait másokkal is megismertetik.

[11] Az ének így kezdődik: „Felkél az Isten, elszélednek ellenségei; és elfutnak előle az ő gyűlölői." (2. vers) Az „Isten" szó, amint itt e szövegben van alkalmazva, „Felségest" jelent. E szöveg szavai, amit más szövegek is alátámasztanak, azt mutatják, hogy e zsoltár 1914-től kezdve teljesül. A második versben előforduló szavakat először Mózes ejtette ki. A zsidók Mózes vezetése alatt a Sinai hegység sivatagában táboroztak. Mózes csoportokba vagy hadseregekbe szervezte őket és minden csoport fölé egy parancsnokot rendelt. A Sátort felépítették és a szövetség ládáját a szentek-szentélyében felállították. Ahányszor a zsidók tovább vonultak, a szövetség ládáját, mely Jehova jelenlétét jelezte, előttük vitték, ami azt jelképezte, hogy Jehova vezeti szervezetét. A zsidók előtt, elterülő egész országterület, Kanaánt is beleértve, ahova mentek, az ellenség földje volt. A továbbvonulást elrendelő parancs elhangzott, olvassuk: „És az Úr felhője vala őrajtok nappal, mikor elindulának a táborból. Mikor pedig el akarták indítani a ládát, ezt mondja vala Mózes: kelj fel Uram (Jehova) és széledjenek el a te ellenségeid és fussanak el előled a te gyűlölőid. Mikor pedig megáll vala, ezt mondja vala: fordulj vissza Uram (Jehova), Izráelnek tizezerszer való ezereihez." — Mózes IV. 10 : 24—36.

[12] Jehova kivezette népét azon elnyomásból, mely Egyiptomban Sátán szervezete útján terhelte őket. Isten népe sok idő óta el volt nyomva és még most is elnyomás alatt van. Tagjai szegények; de gazdagok a hitben. Jehova kitűzte az időt, amidőn kegyelmét Sionra árasztja és feltetszik az ő dicsősége, erről olvassuk: „Te kelj fel, könyörülj a Sionon! Mert ideje, hogy könyörülj rajta, mert eljött a megszabott idő. Mivel hogy az Úr megépítette a Siont, megláttatta magát az ő dicsőségében." (102. zsolt. 14 és 16) „A szegények elnyomása miatt, a nyomorultak nyögése miatt, legott felkelek, azt mondja az Úr, (Jehova); bizonságba helyezem azt, aki arra vágyik (széljegyzet: akit megtámadnak)." (12. zsolt. 6) A 68. zsolt. 2. verse kétségtelenül nem akarja előírni Jehovának, hogy mit tegyen, hanem inkább a Jehova ígéretében való hitre utal, hogy a kitűzött időben fel fog kelni, valamint azon hitre, is hogy a kiszabott idő eljött. Népe kifejezi őbenne való teljes bizalmát, amidőn így szól: „Felkél az Isten." „Mert mint a Perazim hegyén felkél az Úr és mint a Gibeon völgyében, megharagszik, hogy megtegye munkáját, — amely szokatlan lesz — és hogy cselekedje dolgát, amely hallatlan lesz." — Ésaiás 28 : 21.

[13] E jövendölés teljesülése természetesen azon időben kell bekövetkezzék, amidőn Isten népének a földön különösen szüksége van az oltalomra s amidőn az ellenség le lesz leplezve és el lesz pusztítva. „Sírt, meghervadt a föld, a Libánon megszégyenült, ellankadt, (elhervadt); olyan lett Sáron, mint egy puszta és lombtalan Básán és Kármel. Most fölkelek, így szól az Úr; most föltámadok, most fölemelkedem." (Ésaiás 33 : 9, 10) Azon idő ez, amidőn Jehova Isten kedves fiának adja örökségül a föld minden nemzeteit: „Kelj fel, óh Isten,

FEL

ítéld meg a földet, mert néked jutnak örökségül minden népek". — 82. zsolt. 8.

[14] A Sátort vagy előzetes templomot Jeruzsálemben, a Sion hegyén állították fel. Dávid a jebuzeusokat elűzte Sion hegyéről és maga telepedett meg ottan, Siont azután nevezték „Dávid városának". (Krónika I. 11 : 3—7) Sion hegyén a szövetség ládájának Dávid szerzett állandó helyet. Abban az időben, amidőn Dávid a 68. zsoltárt szerezte, máris megszervezte volt az izráeltikákat és felhozta a szövetség ládáját Óbed-edomból és Sion hegyén a számára készített Sátorban felállította s így kelt fel Jehova a jelképes Sion hegyén nyugalomra. A szövetség ládáját öröm és ének között vitték fel. (Krónika I. 15 : 1—27) Ez amint látszik, a jövendölést kicsinyben teljesítette be. „Indulj Uram a te nyugvóhelyedre, te és a te hatalmadnak ládája." (123. zsolt. 8) Ezek a dolgok erősen amellett szólanak, hogy a 68. zsolt. akkor kezdett teljesülni, amidőn Jehova képviselője, Krisztus Jézus útján, akit Dávidban jelképezett, kivetette Sátánt a mennyekből és nyomban azután megjelent ítélkezni Jehova templomában. Ez utóbbi cselekedete 1914 és 1918 között történt, amidőn Jehova a hasonmási Sion hegyén, nagy szervezetének fővárosában, állást foglalt.

[15] Mivel Jehova most hivatalos székhelyén állandóan helyet foglal, melyet Sion hegye jelképezett, eljött számára az idő, hogy felkeljen és az ellenség szervezetét rendreutasítsa és elpusztítsa. Sok szöveg, ezek között a 68. zsoltár 31. verse azt mutatja, hogy ennek meg kell történnie, még pedig rövidesen. Ez azáltal jelképeztetett, hogy Dávid király, miután a szövetség ládája Sion hegyén, Jeruzsálemben, a Sátorban felállíttatott, hadba vonult „győzvén, hogy győzzön," amennyiben az ellenséget kiűzte és országát a Jehovától előírt határokig kiterjesztette. (Mózes I. 15 : 18; Krónika I. 18 : 1—17) Ez Krisztus Jézus munkájának felel meg 1914-től, amint Jelenések 6 : 2 mondja. (Lásd a Világosság című könyv I. kötet 73. oldalt.)

Az ellenség szétszórása

[16] A zsoltár azután így szól: „Elszélednek ellenségeid." E kijelentés annak felel meg, amit Jehova királyának, Krisztus Jézusnak mond: „Kinyujtja Jehova hatalmad pálcáját Sionból; uralkodj ellenségeid között!" Ez 1914-ben teljesült. Ekképen közli Jehova, hogy kit használ az elszélesztés munkájának végzésére. „Pusztító jön fel ellened; őrizd a várat, nézzed az utat, erősítsd derekadat, keményítsd meg erődet igen." (Náhum 2 : 1) A 68. zsoltárban előforduló és „elszélednek" fordított héber „poocz" szó Náhum 2 : 1-ben „pusztítónak" van fordítva. Ezenkívül még a következő szövegekben „elszéledésnek", „megrendítésnek" és „szétszorásnak" van fordítva. „Te (Sion Felségese) szórd szét és a szél vigye el őket és elszélessze őket a forgószél és te örülsz az Úrban és dicsekedel Izráelnek Szentjében." (Ésaiás 41 : 16) „Megáll és méregeti a földet, pillant és megrendíti a népeket, az örökkévaló hegyek szétporlanak, elsüllyednek az örökkévaló halmok; az ő ösvényei örökkévalók." (Habakuk 3 : 6) „Lövelj villámot és hányd szerte őket; bocsásd ki nyilaidat és vedd el eszüket." (144. zsolt. 6) „És dörgött az Úr a mennyekben és a Magasságos zengett; és jégeső hullt és eleven szén. És kibocsátá nyilait és elszélesztő azokat, villámokat szórt és megháborította azokat." — 18. zsolt. 14, 15.

Az ellenség gyűlölése

[17] A 68. zsolt. 2. vers utolsó része így szól: „És elfutnak előle az ő gyűlölői." Amidőn a pusztában a vándorlás megkezdődött, Mózes így szólott: „Kelj fel Uram... és fussanak el előled a te gyűlölőid!" (Mózes IV. 10 : 35) A zsoltár ezen imájával megegyezőleg Ésaiás próféta a következőket jegyezte fel: „Óh, vajha megszakasztanád az egeket és leszállanál, előtted a hegyek elolvadnának, mint a tűz meggyujtja a rőzsét, a vizet a tűz felforralja; hogy nevedet ellenségeidnek megjelentsd és előtted reszkessenek a népek, hogy cselekednél rettenetes dolgokat, amiket nem vártunk; leszállanál és előtted a hegyek elolvadnának." — Ésaiás 64 : 1—3.

[18] Az ellenség és szervezete gyűlöli Jehova Istent és országát, valamint azokat is, akik annak örökösei. „Mert ímé háborognak ellenségeid és gyűlölőid fejüket emelik. Néped ellen álnok tanácsot gondolnak s védenceid ellen terveket szőnek." (83. zsolt. 3—4) Mindenki, aki most nem áll Jehova és országa mellett, passzív módon, vagy cselekedeteivel résztvesz az összeesküvésben. Némelyek azt mondják, hogy ők nem vesznek részt semminő összeesküvésben és nem foglalnak el el-

FEL

lenséges álláspontot az Úr azon munkájával szemben, melyet maradéka által végez a földön; ezen állításuk azonban hamis és csak ámítás céljából állítják. Azok, akik valami összeesküvésben résztvettek, sohasem vallották be, hogy hibásak. Azok, akik az Úr felkentjei s azon munka ellen, melyet az Úr felkentjei útján végeztet, összeesküsznek, hazudni sem átalják. Senkise ámíttassa el magát a felkentek közül mézes-mázas beszédekkel, olyanok részéről, akik kétszínűen Isten szolgáinak vallják magukat, de hazudnak és tényleg a Sátán zsinagógája. (Jelenések 3 : 9) A királyság eljött, Jehova királya a trónon ül s mint nagy biró jelen van Jehova templomában és ítélkezik. Szemei haragot szórnak az ellenség ellen. (Jelenés 19 : 12, lásd a Világosság című könyv II. kötet 166 oldalát, németben).

[19] Az Úr azon kijelentése: „Aki nincsen velem, ellenem van", most nagyobb erővel szól és jelentőségteljesebb, mint bármikor azelőtt. (Máté 12 : 30) Most nincs középút azok részére, akik azt állítják, hogy az Úr és az ő országa mellett állanak. Hízelgően és enyhén beszélnek, hogy egy világi se ütközzék meg bennük; ezért nem hirdetik bátran Isten bosszúnapját és az ő királyságát. Ők tehát nincsenek az Úr és az ő országa mellett, hanem ellene vannak. Azok, akik Istent és igazságát szeretik, nem félnek, hanem bátran hirdetik az igazságot, mert most Isten bosszú-és ítéletnapja van itt. (János I. 4 : 17, 18) Azok, akik nem teszik magukévá az igazság szeretetét, Sátán ravasz fogásaival dolgoznak, hogy híveket toborozzanak maguknak; az Írás kimutatja, hogy többen, akiket ezeknek hamis állításai befolyásolnak és elámítanak, Sátán kezébe kerülnek és „a bűn emberének" lesznek részeivé. (Thess. II. 2 : 3—12) Azok, akik igazán szeretik Istent, szívleljék meg a figyelmeztetést és kerüljék azokat, akik a világgal szemben a megalkuvás útján járnak és mégis azt állítják, hogy Jézust követik nyomdokain. Gondoljatok arra, hogy az, aki e világ barátja és azok kedvét keresi, akik e világhoz tartoznak, Isten ellenségei. — Jakab 4 : 4.

[20] Azok, akik nem foglalnak Jehova és az ő országa mellett állást és azon munka ellen küzdenek, melyet az Úr most a földön végeztet, Isten ellenségei, akiket gyűlöl; Isten felkentjei szintén gyűlölik Isten ellenségeit. Azok, akik valóban felkentek, most összetartanak és teljesen egyetértenek, mivel Krisztus templomában van és Siont felépítette s az egész csapatnak Krisztus a feje. (Efézus 4 : 13); 133. zsolt.) Isten, az Úr felkentjei között nem lehet szakadás és közöttük olyanok sem lehetnek, akik megalkusznak az ellenséggel, hogy egyuttal Istennek is tessenek. Azok, akik híven ki akarnak tartani, kerüljenek minden viszálykodást azokkal, akik Isten szolgáinak vallják ugyan magukat, tényleg azonban saját maguknak a szolgái és az ellenség szervezetét szolgálják.

[21] Azok, akik embereket tisztelnek, vagy emberektől kívánnak tiszteletet és dícséretet, útálatosak Isten előtt, tehát az Úr ellensége közé tartoznak, akiket gyűlöl. Azoknak, akik az ellenséggel egyezkednek, mondja Jehova prófétája útján: „Az istentelennek kellett-é segítségül lenned és az Úrnak gyűlölőit szeretned? Ezért nagy az Úrnak haragja ellened." — Krónika II. 19 : 2.

[22] A gyűlöletnek és a háborúnak is megvan az ideje; ez az idő most itt van. (Prédikátor 3 : 8) Jehovának most itt az ideje, hogy rátaláljon ellenségeire és azokra, akik őt és felkentjeit gyűlölik. „Megtalálja kezed minden ellenségeidet; jobbod megtalálja gyűlölőidet." (21. zsoltár 9) „Akik szeretitek az Urat, gyűlöljétek a gonoszt." — 97. zsoltár 10.

[23] Vannak olyanok, akik vallják Isten és Krisztus nevét, mindazáltal Jehova nevének és országának hirdetése ellen küzdenek. Ezért azok, akik Krisztusban teljesen összetartanak, mint olyanok vannak bemutatva, akik így szólanak: „Akik gonoszul szólnak felőled és nevedet hiába veszik fel, a te ellenségeid. Ne gyűlöljem-é Uram a téged gyűlölőket? Az ellened lázadókat ne utáljam-e? — Teljes gyűlölettel gyűlölőm őket, ellenségeimmé lettek." — 139. zsoltár 20—22.

[24] Jehova ígéje felkent népének a helyes úton való tanításául és vezetéséül adatott, hogy minden jó cselekedetre tökéletesen és igazán képesítve legyen. (Tim. II. 3 : 16, 17) A legfontosabb jelentőségű jócselekedetek most oly szolgálatok, vagy munkák, melyeket, mint Jehova tanui, az ő parancsainak engedelmeskedve, végeznek. Népét Jehova nem azért választotta és kente fel, hogy egymást csodálják és egymásnak gratuláljanak, vagy

FEL

kiváló helyzetükről elmélkedjenek, amelyet talán a jövőben fognak betölteni, hanem hogy most az ő tanui legyenek. Mielőtt az ellenséget elszélesztené s mielőtt elűzné azokat, akik őt és királyságát gyűlölik, az ő parancsának megfelelően előbb szándékáról kell figyelmeztetést közölni. Azok, akik őt szeretik, el kell vigyék országának gyümölcseit az uralkodóknak és azoknak, akik azokat tudomásul akarják venni. E munka elvégzése után Jehova legfőbb meghatalmazottja útján és a zsoltárban kifejezett ima értelmében, el fogja pusztítani az ellenséget. Hogy a felkentek a teljesítendő munkára egészen fel legyenek készülve, közli velük Jehova szándékairól szóló sok prófétai kijelentéseinek értelmét. Ezért adja értésükre e zsoltárt és más hasonló jövendöléseket.

Teljes pusztulás

[25] „Amint a füst elszéled, úgy széleszted el őket; amint elolvad a viasz a tűz előtt, úgy vesznek el a gonoszok Isten elől." (68 : 3) A zsoltár e verse további bizonyíték arra, hogy a jövendölés az Úrnak Jehova templomához ítélettételre szóló eljövetele után teljesedik. Akkor ül le ítélkezni a nagy biró, mint „az ötvös olvasztókemencéje". (Malakiás 3 : 2) Jehova bizonyos alkalmakkor a multban megbüntette az ellenséget és sokat elpusztított, hogy magának nevet szerezzen; most azonban a teljes leszámolás napja jött el, az ellenségnek és egész szervezetének el kell pusztulnia és ez nevet szerez Jehovának. Ezért mondja prófétája útján: „Halljátok meg minden népek, figyelmezz föld és annak teljessége. És az Úr Isten legyen bizonyság ellenetek; az Úr az ő szent templomából! Mert ímé kijő az Úr az ő helyéről és leszáll és lépdel a földnek magaslatain. És szétmállanak alatta a hegyek, a völgyek pedig szétszakadoznak, mint a viasz a tűz előtt, mint a meredekről leszakadó vizek." (Mikeás 1 : 2—4) A zsoltár 3. versében említett tűz azon tűzre mutat, amely teljesen el fogja pusztítani az ellenséget és annak szervezetét. „De a gonoszok elvesznek és az Úrnak ellensége, mint a liget ékessége, elmúlik, füstként múlik el." (37. zsoltár 20) Ennek megerősítéséül olvassuk: „Legyenek, mint a csiga, amely szétfolyván, elmulik; mint az asszonynak idétlen szülötte, amely nem látta a napot (Isten országának fényét)." — 58. zsolt. 9.

[26] Nyilvánvalóan elhatározta az Úr, hogy a törvénytelennek közvetlenül megsemmisítése előtt látnia kell, hogy vége elérkezett. „Látja ezt a gonosz és dühöng; fogait csikorgatja és eleped; a gonoszok kívánsága semmivé lesz." (112. zsoltár 10) Az Úr jelenléte előtt nem tudnak megállani. „A hegyek, mint a viasz megolvadnak az Úr előtt, az egész földnek Ura előtt." (zsoltár 97 : 5) Ezekkel a próféciákkal ismerős apostol ugyanazon jelképes nyelven beszélt, amidőn a következőket írta: „Amelyért az egek tűzbe borulva felbomlanak és az elemek égve megolvadnak." — Péter II. 3 : 12.

[27] Semmi kétség sem áll fenn azok sorsa felől, akik az Urat és királyságát nem szeretik, sőt az ő igéjét önzésre és mások félrevezetésére használják. Ezek együtt a „bűn embere"- és „a pusztulás fia"-képp említtetnek és az Úr pusztítása ezekre is kiterjed. „Akkor aztán megjelenik a törvénytaposó (kinyilvánul), akit az Úr Jézus elpusztít szájának lehelletével és megsemmisíti visszatérésének fényességével." (Thess. II. 2 : 8, Masznyik ford.) A hűségeseknek, akiket Jehova most tanuivá tett, mondja: „Emeljétek az égre szemeiteket és nézzetek a földre, ide alá, mert az egek, mint a füst elfogynak és a föld, mint a ruha megavul. És lakósai hasonlóképp elvesznek; de szabadításom örökre megmarad és igazságom meg nem romol." — Ésaiás 51 : 6.

[28] Jehova eljött Sionhoz és megjelent dicsőségében és az ő felkentjei felismerik ezt. (102. zsoltár 17) Kétségtelenül Jehova most a hű maradék bátorításául mondja: „Az igazak pedig örvendeznek és vígadnak az Isten előtt és ujjonganak örömmel." (68 : 4) Ezek Krisztus Jézusban igazak s mivel az igazság palástja alá gyűjtettek, melyet Jehova kipróbáltjainak adott, most teljes okkal örülhetnek. Ők tudják, hogy figyelmét Jehova a földi dolgokra irányította s ezért jelen van és eljött az ő országa s nevét igazolni fogja. E hívek meghívattak és beléptek az Úr örömébe. Az ellenkezők látják a maradék örömét, gyűlölik és fogaikat vicsorítják; ezekről az ellenkezőkről és szolgájáról mondja Jehova: „Ímé, szolgáim vígadnak szívük boldogságában és ti kiáltani fogtok szívetek fájdalmában és megtört lélekkel jajgatni fogtok." (Ésaiás 65 : 14) A templom osztályát

FEL

Jehova nevének és országának hirdetésében az ellenség s annak képviselői csalás, ámítás és kényszer útján törekszenek megakadályozni. A hű tanuk azonban szeretik Istent és ellene állanak az ellenségnek és bátran és örömmel hirdetik a Magasságos jelenlétét; ők biztosítva vannak arról, hogy Jehova Isten megvédi őket, mivel őt szeretik és neki szolgálnak.

[29] Ma sokan vannak a földön, akik azt állítják, hogy magukat Istennek szentelték az ő akaratának cselekvésére, de elkeseredetten küzdenek a Társulat és a folyóirat törekvése ellen, mely Isten nevének és országának hirdetésére irányul. Nagyon élesen kritizálják a folyóiratot, mivel az oly sokat beszél a szolgálatról. Többek között kritikaképpen azt hozzák fel, hogy a Társulat nem egyéb, mint egy ravaszul szervezett könyvterjesztő vállalat és terjesztése magán érdekeket szolgál. A folyóirat nem akar vitatkozásokba bocsátkozni és erről a dologról nem is tenne említést, ha nem azon őszinte óhaj buzdítaná, hogy vigasztalja, bátorítsa és segítse azokat, akik az Úr szolgálatába léptek. A folyóiratnak kötelességét és feladatát képezi, hogy ezt a dolgot Isten felkentjei érdekében tegye és ezen okból hívja fel gyakran a figyelmet az Úr szolgálatában való tevékenység szükséges voltára.

[30] Isten sose tett semmit az ellenséggel szemben, hogy errevonatkozó szándékát előre ne közölte volna. A nagy özönvizet addig nem bocsátotta ki a régi világ elpusztítására, mielőtt az igazságos Nóé útján sok esztendőn keresztül nem figyelmeztette volna róla a világ népeit, hogy azon istentelen világot el akarja pusztítani. Az egyiptomi birodalom a zsidók elnyomása és bántalmazása miatt jogosan pusztíttatott el; Isten azon nemzet uralkodóit úgyis meg tudta volna büntetni, hogy előre nem figyelmezteti őket. Ahelyett azonban Egyiptomba küldte Mózest és Áront, hogy azok Isten parancsának engedelmeskedve, a figyelmeztetést megtegyék.

[31] Isten szándékát Sátán szervezetének elpusztítására vonatkozó bejelentését illetőleg még Isten szövetséges népe sem tudta addig kellőképp értékelni, amíg a bűn gonosz megtűrésének valódi okát, főlényben létének hosszú korszaka alatt, meg nem ismerte és rá nem ébredt azon tény tudatára, hogy a vitakérdés valóban nem az ember megmentése, hanem Jehova neve és igéje igazolása körül mozog. Isten elhatározása arra irányul, hogy az egész teremtett világnak kellő alkalmat akar nyujtani annak megismerésére, hogy ő az egyetlen igazságos, Mindenható, az áldások és az élet forrása. El kell jönnie az időnek, amidőn ama nagy, a Sátántól felvetett vitakérdés a világegyetem legfőbb hatalma felől el lesz döntve. Ezt az időt és Isten nevének igazolására szóló isteni cselekedetet Jézus Krisztus a legnagyobb nyomorúságnak nevezi, amely valaha a világot érte. A fenyegető özönvizet, valamint az Egyiptomra következő csapásokat előre közölni kellett, ebből következik, hogy a Mindenható Isten nagy csata napja előtt Isten szándékát sokkal szélesebb körben kell közölni, mint bármikor azelőtt. Ki vállal magára egy ily hirdetési feladatot? A hirdetést kétségtelenül azoknak kell végezniök, akik Istent szeretik és nem alkusznak meg az ellenséggel s annak szervezetével. Valószínűleg nem kell többé azon vitatkozni, hogy Isten mit akar a jelen időben. Felkentjeit ő arra kötelezi, hogy tanui legyenek és bizonyságot tegyenek a kereszténység előtt arról, ami úgymondván haladéktalanul meg fog történni. Isten tanui semmivel sem menthetik ki magukat, ha a bizonyságtevéssel felhagynak. (Ezékiel 3 : 6—10) E munka útját Jehova készítette el; ő rádióról és nyomdagépekről gondoskodott a közlemény elkészítéséhez; villámait sokkal tisztábban sugároztatta prófétai ígéjére, mint azelőtt és az üzenetet oly világossá tette, hogy azt meg lehetett érteni; azután mondotta népének: Eredjetek és hirdessétek ezt az üzenetet Sátán szervezetének mindaddig, amig teljesen elpusztul és megszünik. (Ésaiás 6 : 12) Jehova parancsait meg kell fogadni. Azok, akik őt szeretik, meg is fogadják.

[32] A folyóirat nem kér bocsánatot azért, hogy a szolgálat fontosságát annyira hangsulyozza. Kötelességének teljesítésében teljesen csődöt mondana, ha minduntalan nem hangsulyozná nyomatékosan az üzenet terjesztését minden az Úrtól adott hirdetési eszközök és módszerek felhasználására. A folyóirat Isten kegyelméből ezután is erősen hangsúlyozni fogja Isten neve és országa hirdetésének fontosságát, hogy az embe-

FEL

reket felvilágosítsa arról, hogy Isten Sátán szervezetét, mely most az emberiséget elnyomja, rövidesen el fogja pusztítani. Jehova kétségtelenül azt akarja világosan feltárni, amidőn népével a 68. zsolt. jövendölését megismerteti, mennyire fontos kikézbesíteni az idézőket (nyomtatványokat) az ellenség szervezetének és közismertté tenni Isten nevét a földön, még az ellenség elpusztítása előtt. Azon tény, hogy most ennek és más hasonló jövendöléseknek jelentőségét feltárta, nyomós okot szolgáltat arra, hogy most eljött az idő e hirdetés megtevésére; a felkenteknek, az ő parancsait megfogadván, szorgalmasan kell törekedniök annak végzésére. A folyóirat Jehova felkentjeinek bátorítására, hogy a harcot a kapukig nyomják vissza, közli azt, amit most főképpen a jelen időre szóló jövendölés helyes és részletes magyarázataképp megértünk.

(folytatása következik)

Bereai kérdések

1. Mily lépéseket foganatosított Jehova máris nevének hirdetésére és igazolására? Mily kedvezően intézkedett felkentjei számára, hogy abban résztvehessenek?
2. Miért szólít fel a 68. zsoltár behatóbb tanulmányozására, mint alkalmas és áldásos lecke?
3—5. Mily rendkívüli jelentőséggel bír Isten maradékára a földön ama tény, hogy Isten „Jehova" nevének jelentőségét első sorban Mózessel közölte? Mily kiváltságuk van a híveknek „ama napon"? Mutasd ki megbecsülték-e ezen kiváltságot azok, akik azt igénybe tudták venni!
6, 7. Mily világosságot tár Habakuk 3 : 19 e zsoltár alkalmazására? Mutasd ki a következő cím jelentőségét: „Az éneklő mesternek a sonnanimra" és ennek alátámasztásául idézz más szövegeket és képleteket is!
8—10. Mily célból adatott ez az ének? Miért neveztetik Dávid zsoltárának? Mennyiben szolgálja e zsoltár azon tényt, amelyre nézve adatott? Mily alkalmazást akar közelebbről kifejezni „a zsoltár" elnevezés?
11. Mely időben teljesül e zsoltár? Ird le azon alkalmat, amidön e zsoltár bevezető szavai először használtattak!
12, 13. Magyarázd meg és mutasd ki a következő kifejezések alkalmazását: a („felkél az Isten", b) „eljött a kiszabott idő"! (102. zsolt. 14) Mutasd ki más szövegek idézése mellett, mennyire talál a második vers azon helyzetre, amelyre vonatkozik!
14, 15. Magyarázd meg a 132. zsolt. 8. versét a 68 : 2-vel kapcsolatban!
16. Mikor és miképpen széleszti el Jehova ellenségeit?
17, 18. Mutasd ki miképp szolgálnak más szövegek és mostani tények azok jellemzésére, „akik öt gyülölik"!
19. Alkalmazd Máté 12 : 30-at, mely ugyan azon tényt szolgálja, hogy megkülönböztesse az ellenségeket azoktól, akik igazán szeretik Istent és az ő igazságát!
20. Magyarázd meg az igazi felszenteltek jelen összetartásának és egyetértésének okát!
21—23. Idézz szövegeket, melyekből kitünik Jehova felkent szolgájának helyes viselkedése Isten ellenségeivel szemben!
24. Magyarázd meg Jehova szándékát, szövegeket is idézve, népének kiválasztása és felkenetése tekintetében!
25, 26. Mi által mutatja a 3. vers e zsoltár célját és teljesedésének idejét? Idézz más szövegeket, melyek a végleges leszámolás napját leírják!
27. Mi jellemzi tényleg Jehova ellenségeit? Miképpen ecseteli Thess. II. 2 : 8 és Ésaiás 51 : 6 Isten híveinek és ellenségeinek sorsát?
28. Kik azok a hívek, akikre a 4. vers rámutat? Magyarázd meg örömüket és ujjongásukat!
29. Bizonyítsd be, hogy a folyóirat kétségtelenül helyesen cselekszik, ha a figyelmet gyakran felhívja az Úr szolgálatában való tevékenységre!
30, 31. Mutasd ki miképpen közölte figyelmeztetéseit Jehova a multban, látogatásait illetőleg! Mily tanulság rejlik ebben felkentjeire nézve a jelen időben? Miképpen gondoskodott arról, hogy most, mint az ő tanui tudjanak neki szolgálni?
32. Csak miképpen tud eleget tenni a folyóirat azon céljának, melyre Jehova rendelte? Eszerint tehát mi a célja a 68. zsoltárnak? W. T. 1932. március 1.

Az ember teremtése

A teremtésnek a Bibliában feljegyzett története sugallat alatt iratott. Máskülönben nem lehetett volna oly tudományos pontossággal megírni, mivel oly dolgokról számol be, melyek az ember létrejövetele előtti és körüli időkben történtek. A feljegyzés így szól: „Kezdetben teremté Isten a mennyet és a földet." Hogy Isten mennyi idő alatt teremtette a földet alkotó anyagot, ezen egyszerű kijelentésből nem tűnik ki. Az írás következő kijelentése aztán így szól: „A föld pedig kietlen és puszta volt." A teremtés hat napja (korszaka) ettől kezdődik; ezek nem huszonnégy órás napok voltak, hanem, amint a Szentírásból kiszámítható, ezek hétezeréves korszakok voltak. A teremtés első korszaknapját a Mózes I. 1 : 2-ben feljegyzett isteni parancs: „legyen világosság"- jellemzi. A szárazföldi állatok a földön csak a teremtés hatodik korszaknapján tüntek fel. A Biblia ezeket „szárazföldi vadaknak, barmoknak és csúszó-mászóknak" nevezi, mindeniket a „maga neme" szerint.

Bizonyosnak látszik, hogy a Mózes I. 1 : 2-ben közölt teremtési művelet kezdetétől eddig az időpontig mintegy negyvenezerév telt el. A földnek

FEL

nevezett nagy tűzgömb gőz alakban nagy mennyiségű ásványi elemeket vetett ki magából, melyek a föld körül burkolatokat képeztek és a rendelt időre boltozatokká alakultak körülötte. Ezek a boltozatok időközönként Isten rendelt idejében (valószínűleg egynek kivételével) beomlottak és aranyat, ezüstöt, értékes ásványokat, nagy vas, szén, olaj, aszfalt és más értékes anyagokat raktároztak le a földön; a szárazföld feltetszett; növényzet fakadt és egyik a másik fajta után tünt el, hogy más fajtáknak adjon teret. Azután a halak következtek, aztán a madarak és az állatok a maguk neme szerint. Amint látszik, egyik katasztrófa a másikat követte s ez így folyt mindaddig, amig annyira lehült a föld, hogy a növényi- és állati életet nemcsupán létrehozta, hanem meg is tudta tartani.

Isten ezen egész teremtési korszakon át kedves fia, Logos útján működött, aki mindig hű és igazságos volt az Örökkévalóhoz. A nagy munkavezető utasításait nagy szellemi (angyal) seregek hajtották végre. Egy ily nagy szellemi lényről olvassuk: „Tüzes kövek között jártál." (Ezékiel 28 : 14) Ezenkívül a 104-ik zsoltár 4 mondja: „Aki a szeleket (más fordítások szerint: szellemilényeket) teszi követeivé, a lángoló tüzet szolgáivá." E szellemi lények látták a föld nagy ízzását és fejlődését. Ezek az ízzó plánéták vagy gömbök bíztosan nem gyakoroltak reájuk ijjesztő látást. Mindenik teljesítette a reábízott kötelességét amennyiben a nagy Jehova utasításait a föld elkészítésében végrehajtotta. E fejlődés fejleményeit a mennyei seregek mindenike nagy érdeklődéssel és elragadtatással szemlélhette a föld teremtésének korszakaiban, mivel mindenik tudta, hogy a föld egy még nemlétező lény számára készíttetett.

Miért teremtetett hát a föld? Miért hozatott létre annyi fáradság és erőmegfeszítés között? Miért fordította a nagy Jehova Isten mindezen évszázadokat és oly sok energiát a föld azzá tevésére, amilyennek most a hetedik teremtési korszaknap végén látjuk? Miért fektette le a föld alapjait s fejlesztette azt ki? Ha ezt nehány földi lény jólétére tette, be kell látnunk, hogy nagyon kell szeretnie ezeket a lényeket. Mindenki, aki e sorokat olvassa, nagyon szeretne helyes feleletet kapni a következő kérdésre: Miért teremtette Isten a földet? Hadd feleljen erre maga Isten ígéje!

Jehova Isten a maga tanácsosa. Elhatározásait maga fogalmazza meg és hajtja végre. Elhatározása, amint az az ember előtt feltárul, ígéjében van feljegyezve. Amint Példb. 20 : 18-ban olvassuk: „Elhatározások tanácskozás által jönnek létre." (Elberfeldi-ford.) Minden, amit Isten tesz, egy bizonyos szándékát hajtja végre. A föld elkészítésére mintegy negyvenezer évet fordított. Mielőtt hozzáfogott munkájához, tudta, mit akar tenni s mi lesz munkájából. Apcsel. 15 : 18 mondja: „Tudja Isten öröktől fogva minden ő cselekedeteit." Ezért eleitől kezdve, amidőn a föld teremtéséhez hozzáfogott, egy bizonyos célt tartott szeme előtt. Szándékát tehát ígéjében, mely az ő elhatározását tartalmazza, jegyeztette fel. Meg lehetünk győződve arról, hogy elhatározását úgy fogja végrehajtani, amint kezdetben elhatározta.

Ésaiás 46 : 9—11; 55 : 11-ben olvassuk: „Emlékezzetek meg a messze, régi dolgokról, hogy én vagyok Isten és nincsen több; Isten vagyok és nincs hozzám hasonlatos. Ki megjelentem kezdettől fogva a véget és előre azokat, amik még nem történtek, mondván: tanácsom megáll és végbe viszem minden akaratomat. . . . nemcsak szóltam, ki is viszem, elvégezem, meg is cselekszem!" „Így lesz az én beszédem, amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok és szerencsés lesz ott, ahová küldöttem."

Isten nem akarja a föld elpusztulását. „A föld mindörökké megmarad", mondja Prédikátor 1 : 4. Mivel a földnek örökké meg kell maradnia, ebből következik, hogy Isten örökké fel akarja használni. Erről mondja Isten világosan: „Így szól az Úr, aki az eget teremtette (ő az Isten), ő teremtette a földet, nem azért teremtette, hogy pusztán álljon, hanem lakásul alkotá: Én vagyok Jehova, nincsen más rajtam kívül."

A földet nemcsak megteremtette gömb alakjában és a térbe függesztette, hanem nagy energiahasználattal teremtményeinek lakóhelyévé is alakította. Lakóhelyül alkotá s e kifejezett szándéka nem is marad beteljesülés nélkül. A lakóhely tartozkodási helyet jelent. Mivel a földnek örökké meg kell maradnia s a Teremtő akarata szerint lakottnak kell lennie, ebből következik, hogy azon intelligens lényeknek kellett születniök, hogy kellőképp ki tudják használni. Ez a lény az ember, akit Isten, az Úr teremtett. Azon állítás, hogy az ember önmagától fejlődött ki, nemcsupán istenkáromlást, hanem elvetemült bűnt is jelent. A 100-ik zsoltár 3-ban olvassuk: „Tudjátok meg, hogy az Úr (Jehova) az Isten; ő alkotott minket és nem magunk." A kifejlődés tanának az emberre való alkalmazása Isten gyalázása, tehát szóra sem érdemesítjük. Vagy hiszünk Istennek vagy nem. Ha hiszünk neki, akkor az ő ígéjétől vezettetjük magunkat.

Isten a föld alapjait sok évszázadokkal az ember teremtése előtt fektette le. Hogy szellemi lényei közül bírt-e arról tudomást valaki, hogy ember lesz teremtve, Isten ígéje nem tárja fel. Mindazonáltal úgylátszik, hogy tudtak róla, hogy az uralkodó a földön egy intelligens lény fog lenni. Ez nagy örömet idézett elő Isten színe előtt, ami-

FEL

dőn a föld alapjait elhelyezték. Isten két fia, Logos és Lucifer dícsérő énekben egyesültek s ennek jelentősége s az ének csodálatos dallama Isten minden teremtményeinek örömét és ujjongását okozta az ő dicsőségére. Erről Jób 38 : 6, 7 számol be. Talán abban az időben történt, hogy mennyei fiait a nagy Teremtő kioktatta arról, hogy a jövőben ezen a bolygón egy intelligens lényt fog teremteni, aki azon fog lakni és uralkodni; e tény felismerése váltotta ki a mennyben az örömeneket.

Ezen intelligens emberi lény teremtésének ideje eljött. Amint látszik, Jehova az ember teremtésének szándékát megbeszélte kedves fiával, Logosszal. A feljegyzés igy szól: „És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon mind az egész földön és a földön csúszómászó mindenféle állatokon. Teremté tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt: férfiuvá és asszonyá teremté őket." — Mózes I. 1 : 26, 27.

Az írásbizonyítékban említett képmás nem testi hasonlatosságot jelent, mivel Isten örökkévaló szellem, akit ember sose látott és nem is láthat. Ez a szöveg nem azt mondja, hogy az embernek oly teste lesz, mint van Istennek. Ellenkezőleg, azoknak, akik a kitűzött időben emberiből szellemi lényekké lesznek, a szellemi létfokon megfelelő testet fognak nyerni. Van szellemi test és van emberi (lelkes) test. Ezt Korinthus I. 15 : 44 mondja. Az is bizonyos, hogy az emberi test alakja nem azonos a szellemi test alakjával. Amidőn János apostol a kereszténveknek írt, akik emberi testtel rendelkeztek, írta első lev. 3 : 2-ik versében: „Még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogyha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk őhozzá; mert meg fogjuk őt látni, amint van." Mily tekintetben teremtetett tehát az ember a nagy Jehova „képére és hasonlatosságára"?

Isten tulajdonságai: Bölcseség, igazság, szeretet és hatalom, ezek egymással pontos összhangban működnek. Ezt kinyilatkoztatott akarata tárja fel. Az állatok sose bírták ezeket a tulajdonságokat együtt. De még a legtökéletlenebb emberben is, akit látunk, megvan a bölcseség, igazság, szeretet és hatalom egy bizonyos mértéke, ami arra mutat, hogy a tökéletes ember e tulajdonságokat tökéletes összhangban bírja.

Az ember tehát a következő értelemben teremtetett „Isten képére és hasonlatosságára": Bölcseséggel, igazsággal, szeretettel és hatalommal ruháztatott fel. Ehhez kiegészítésképpen még hozzáfűzhetjük, hogy Isten az egész világteremtés felett uralkodik. Amidőn azonban a föld feletti hatalmat az embernek adta, az ember ebben a tekintetben is az ő „képmása" lett. E szövegekből azonban nem állítható, hogy Isten többi szellemi teremtményei nem Isten képmásai. Ezt a kijelentést csak úgy kell érteni, hogy a földi lények között csak az ember teremtetett Isten képére és hasonlatosságára.

Az első ember teremtésének részleteit Jehova tervezte el. E tervében csodálatos bölcseség jut kifejezésre. Az ember csontvázának megalkotásához pontosan 206 csont drb rendeltetett. Tökéletes érrendszer alkottatott; a vér tisztántartására és körforgásban tartására tüdők alkalmaztattak; és szervezete az „idegeknek" nevezett legtökéletesebb villamos vezetékkel láttatott el. Itt az emberi szervezetet nem akarjuk minden részletében leírni; csupán azon tényre akarjuk felhívni a figyelmet, hogy minden, még a legkisebb részletek is, egészen a „hajszálak megszámolásáig" pontosan el voltak tervezve. Jézusnak Máté 10 : 30-ban közölt kijelentése mutat erre.

A Logos azután a terv alapján az ember teremtését minden részletében végrehajtotta. Kor. I. 15 : 47-ben olvassuk, hogy az ember földből való, földi. Ez igaz, mivel az ember a föld elemeiből van. A földben tehát minden elem megvan, amely egy tökéletes emberi szervezet teremtéséhez szükséges. Az ember teremtésének folyamata Mózes I. 2 : 7-ben a következőképpen van megírva. „És formálta vala az Úristen az embert a földnek porából és lehellett vala az ő orrába életnek lehelletét (levegőt). Így lőn az ember élő lélekké."

W. T., 1932 március 1.

Igaz vagy Jehova és a te ítéleted igazságos. Igazsággal hirdetted rendszabásaidat és végtelen hűséggel . . . Felettébb tiszta a te beszéded és szolgád szereti azt . . . Igazságod örökre igazság és a te törvényed igaz . . . Igazságosak rendszabásaid örökre, adj nekem értelmet, hogy éljek! Téged szólítalak szívem egész hevével: halgass meg Jehova, rendeleteidre ügyelni fogok!

FEL

Az önzés gyümölcse

AZ írás feljegyzése Izrael nemzetté szervezéséről közli, miképpen mentette meg őket Jehova az egyiptomi király, a zsarnok Fáraó keze alól s vezette őket Mózes által a sivatagba a Sínai-hegységhez. Ahol, mint nagy néptömeg a hegy lábánál táborozva, Isten szavát hallották, mely őket jövőjükre vonatkozólag Isten szándékát illetőleg utasításokkal látta el.

Mózes II. könyvének 20-ik fejezetében olvassuk, hogy Jehova Mózesnek a következőket mondotta: „Így szólj Izrael fiainak: Láttátok, hogy én a mennyből beszéltem hozzátok. Ne legyenek néktek idegen isteneitek én előttem. Ne csináljatok magatoknak ezüst isteneket és arany isteneket se csináljatok magatoknak. Földből csinálj nekem oltárt és azon áldozd a te égő- és hálaáldozatodat, juhaidat és ökreidet; valamely helyen akarom, hogy az én nevemről megemlékezzetek, elmegyek tehozzád és megáldalak téged. Hapedig kövekből csinálsz nekem oltárt, ne építsd azt faragott kövekből: mert amint faragóvasadat rávetetted, megfertőztetted azt. Lépcsőkön se menj fel az én oltáromhoz, hogy a te szemérmed fel ne fedeztessék azon."

Azon törvények és rendeletek, melyeket Isten Izraelnek elrendelt, Mózes II. 21. és 22-ben vannak feljegyezve.

Sokan azt kérdezhetik: Miért kötött szövetséget Isten Izraellel?

A felelet erre a következő: Isten az izraelitákat szándékának végrehajtása céljából szervezte nemzetté. Megígérte, hogy a nagy Messiás a Júda törzséből fog származni, akinek a népek engedelmeskedni fognak s aki őket az Ábrahámnak tett ígéret szerint meg fogja áldani.

Természetesen, Isten ismerte az emberek gyengeségét s tudta, hogy az izraeliták az ellenség keresett céltáblái lesznek. A törvény tehát fegyelmező és nevelő hatással kellett volna legyen a zsidókra, hogy őket a világ többi népeitől különtartsa és elválassza s így előkészítse a nagy Messiás bizonyos időben való fogadására. A törvény ezenkívül azon célt szolgálta, hogy őket az általuk hozandó áldozatok felől felvilágosítsa, melynek az értelmét kitűzött időben aztán értelmükre adta volna. Az állatáldozatok csak előképek és árnyékok voltak, amelyek eljövendő jobb dolgokra utaltak.

Észrevehették, hogy a törvényben elrendeltek között a legfőbb parancsot az képezte, hogy a népnek Jehova Istent kell imádnia és rajta kívül nem lehetnek más istenei. Miért van annyira kiemelve a törvény e vonása?

Hiszen Jehova mindenható és a szeretet megtestesülése. Miért szükséges így rendelkeznie a törvényben? Önző célból adta-e Jehova Isten e törvényt, hogy az emberek egyedül őt imádják? Nem; e törvényt Isten nem adta önző célból, hanem sokkal inkább a zsidók javára s végül minden ember javára. Istennek a zsidókkal szemben tanusított s az egész emberiség általános megáldására vonatkozó bánásmódjának világos megértése céljából e kérdés felől a helyes feleletre van szükség.

Most meg akarjuk látni, mit mond az írás Isten és népe nagy ellenségének szervezetéről.

Jób könyvében (38 : 4—7) olvassuk, hogy amidőn Isten a föld alapjait az ember lakásának céljára lefektette, a „Hajnalcsillagok" együtt örvendeztek. A Szentírás értelmében a „Hajnalcsillag"-név két nagy szellemilényt, t. i. Mihályt (Logoszt) és Lucifert illeti meg.

E két nagy lény testvér volt; mindketten Isten fiai voltak. Lucifer Isten hűtlen fiának bizonyult, Logos ellenben „Hűnek és igazságosank". Itt meg kell vizsgálnunk az ember teremtéséről szóló feljegyzést, mivel a jövendölés az ember hazájának, a földnek alapelhelyezéséről szól.

Mózesnek isteni sugallat alatt írt feljegyzéséből azt látjuk, hogy Isten a föld megteremtése után annak egy részét nagyon széppé alakította és Édennek nevezte. Éden keleti részén egy kertet plántált, azután megteremtette a férfit és nőt s őket az Úr e kertjébe helyezte. (Mózes I. 2 : 8—15) Isten hatalommal és tekintéllyel ruházta fel az embert fajának szaporítására, hogy a földet idővel benépesítse.

Lucifer az ember védnökéül, felügyelő urául neveztetett ki. Kötelességévé tétetett, hogy az emberre felügyeljen s hogy Istennek az emberre vonatkozó szándékát végrehajtsa. Lucifer tehát bizalmi hivatalt nyert Istentől, valamint az emberrel szemben is, akinek megvédelmezése reábizatott, bizalmi kapcsolatban állott.

Luciferről Ezékiel próféta azt írja, hogy „Édenben, Isten kertjében" volt. Ugyan ő mondja: „Oltalmazó, felkent kérub voltál, arra rendeltelek; Isten szent hegyén voltál, tüzes kövek között jártál. Tökéletes voltál utaidban teremtésed napjától kezdve, mignem igazságtalanság találtatott benned." (Ezékiel 28 : 14, 15) Az „oltalmazó kérub"-szó arra mutat, hogy Lucifer teljhatalommal volt felruházva és bizalmi állást viselt.

A legnagyobb bűntény, mit valaki elkövethet, a bizalommal való szándékos visszaélés, melyből kár származik másokra. Az ily cselekedet árulás és a gonosztevőt gonosz és elvetemült lénnyé bélyegzi. Lucifer éppen ily bűntényt követett el. Tudta, hogy az ember úgy van teremtve, hogy egy magasabb rendű lényt kell imádnia. Tudta,

FEL

hogy az ember gyönyörködik Éden szépségeiben és Jehova Istent, Teremtőjét és Jóltevőjét imádja. Azt is tudta, hogy az ember fajának fenntartására a föld benépesítésére való képességgel van felruházva. Lucifert irígység szállotta meg s az ember Istennek kijáró tiszteletét a maga részére kívánta. Azt gondolta magában, ha sikerülne neki az embert elfordítania Istentől, akkor annak idején Ádám és Éva leszármazottai őt (Lucifert) imádnák s ő ebben a Felségeshez lenne hasonlóvá. Isten prófétája mondja Luciferről:

„Miképpen estél alá az égről, fényes csillag, hajnal fia!? Levágattál a földre, aki népeken tapostál! Holott te ezt mondád szívedben: Az égbe megyek fel, az Isten csillagai fölé helyezen ülőszékemet és lakom a gyülekezet hegyén, messze északon. Felibök hágok a magas felhőknek és hasonló leszek a Magasságoshoz." — Ésaiás 14 : 12—14.

Lucifer gonosz és önző szándékának végrehajtása céljából ámításhoz és hazugsághoz folyamodott, ami végül az ember megölését vonta maga után. Tehát az emberiség történetének eleitől kezdve hazug és gyilkos volt. Édenben a kígyót vette igénybe és általa beszélt Évával elámítására. Isten megtiltotta Ádámnak és Évának egy bizonyos fa gyümölcsének élvezését. Lucifer az ember félrevezetése céljából ravaszul először Évát közelítette meg és így szólott: „Isten tényleg azt mondta-e, hogy ne egyetek a kert minden fájának gyümölcséből? Az asszony pedig így válaszolt: A kert fáinak gyümölcséből ehetünk, de a kert közepén álló fa gyümölcsétől Isten eltiltott, azt mondta, abból ne egyetek, azt meg se illessétek, hogy meg ne haljatok." — Mózes I. 3 : 1—3.

Lucifer tudta, hogy mostmár Istent hazugnak és magát jóltevőnek kell feltüntetnie gonosz céljának elérése érdekében. Ezért mondotta Évának:

„Nem haltok meg halálnak halálával! Hanem tudja Isten, hogy amely napon abból esztek, megnyílnak szemeitek és olyanok lesztek, mint az Isten, jót és gonoszt ismervén. És az asszony látta, hogy a fa gyümölcse eledelre jó és kívánatos a szemnek és a fa a bölcseségért is kívánatos; szakíta azért annak gyümölcséből és evék és ada vele levő férjének is és az is evék." — Mózes I. 3 : 4—6.

Amennyiben Éva engedett Lucifer ravasz befolyásának, mely a kígyó útján működött, megszegte Isten törvényét; törvényszegéséhez Ádám is hozzácsatlakozott.

Jehova Isten nem jöhet magával ellentmondásba. Nem cáfolhatja meg saját magát. Miután a törvény megszegésére nézve a büntetést közölte, gondoskodnia kellett, hogy az a törvényszegés után végre is legyen hajtva. Az ítélet szövege (Mózes I. 14—24) szerint elrendeltetett, hogy attól kezdve az asszony- és a kígyó magva között ellenségeskedés duljon; hogy a nő fájdalmak között szülje gyermekeit és a férfi véresverítékkel szerezze meg mindennapi kenyerét, mígnem visszatér a porba, amelyből őt Isten alkotta.

Ezen ítélet végrehajtása céljából üzte ki Ádámot és Évát Isten és megakadályozta visszatérésüket, hogy ne ehessenek az élet fájáról s ne maradhassanak örökké életben. Édenen kívül a tökéletlen föld méregtartalmú, tökéletlen gyümölcseiből kellett táplálkozniok s ily körülmények között rendre meg kellett halniok.

A Lucifer-név „fényképviselőt" jelent; hűtlensége után azonban Isten megváltoztatta nevét s attól kezdve négy különböző néven ismeretes: Úgymint Kígyó, Sárkány, Sátán és Ördög.

E nevek mindenike rendkívül jelentőségteljes. A Kígyó ámítót jelent; ő tényleg mindenkit elámítani és megcsalni törekedett, aki igazságosan akart viselkedni. A Sárkány felfalót jelent; ő tényleg mindenkit fel akart falni, aki az igazságos úton igyekezett járni. Sátán ellenséget vagy kísértőt jelent; ő tényleg minden igazság ellensége volt. Az Ördög vádlót (rágalmazót) jelent; ő tényleg Istennek és mindenkinek rágalmazására törekedett, aki Istennel akart összhangban élni. Isten ítélete az Ördögről úgy szól, hogy a kitűzöttt időben el kell pusztíttatnia. Ezt Ezékiel és Ésaiás próféták világosan feltárják.

Ezékiel 28 : 17, 18-ban olvassuk: „Szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcseségedet fényességedben; a földre vetettelek királyok előtt, adtalak szemük gyönyörűségére. Vétkeid sokaságával kereskedésed hamisságában megfertéztetted szenthelyeidet; azért tüzet hoztam ki belsődből, ez emésztett meg téged; és tevélek hamuvá a földön mindenek láttára, akik reád néznek."

Ésaiás 14 : 15 pedig a következőképp szól Luciferről: „A sírba szállszalá, sírgödör mélységébe."

Sátánt, az Ördögöt Isten természetesen azonnal elpusztíthatta volna, bölcsesége azonban egy eredményesebb utat választott. Isten tudta, hogy Sátán gonosz viselkedése minden igaz lény hitét próbára teszi s Isten felhasználta Sátánt az emberek kipróbálására.

Így egy oly út nyílt meg, melyen az ember szabad akaratát érvényesítheti. A gonoszság vagy az igazságosság követését választhatta. Sátán, az ellenség a gonoszság útját jellemzi, Isten ellenben az igazság és a jóság útját mutatja. Mindenkinek alkalmat kell nyernie szabad akaratának gyakorlására. Ha a gonosz utat választja, olyanok lesznek a következményei is; de ha a jót választja, Isten áldásában részesül.

FEL

Édentől kezdve mostanáig Sátán az emberek és a népek minden igazságos cselekedetével szembeszállott. Mindenki, aki engedelmeskedni törekedett Istennek, az Ördög keresett céltáblája volt. Amidőn Ábel szolgálni akart Istennek, Kaint az Ördög az ő meggyilkolására bírta. Attól kezdve mindezideig a gyilkosság szellemét oltotta bele az emberekbe Sátán, az ellenség és őket egymás gyilkolására indítja és azok elpusztítására, akik Istennek hisznek és szolgálnak.

Sátán, az Ördög, az ellenség a mennyei lények egy seregét is hűtlenségre bírta Istennel szemben. Így keletkezett az ördögök nagy serege, akiknek Sátán a főnökük. Munkáját folytatta és gonosz szellemi- és földi lényekből egy szervezetet létesített magának.

Az „ég" láthatatlan birodalmat és hatalmat jelenti, a „föld" ellenben a földi kormányzatokat és szervezeteket.

W. T., 1932 március 1.

A munkatérről

Örömhír Afrikából

Az emberek Afrika nyugati partmentén sokáig tudatlanságban voltak tartva. Az Úr mindazáltal kegyelmes volt hozzájuk és világosságot küldött nekik. Sőt még nehány pap is kimenekül a fogdákból és az Úr mellé csatlakozik. Az alábbi levelet egy volt pap írta. Leveléhez csatoltan egy levelet is küldött, melyet a Lagosi püspöknek küldött volt.

Kedves Rutherford testvér! Biztosan örvendeni fogsz, hogy az Ördög hadseregének egyik vezetője kegyelmet talált az Úr előtt és meghallotta a Babilonból való kimenekülésre felszólító hívást, ahol oly sok esztendeig volt ragaszkodó munkatársa Babilonnak. A Lagosi püspökhöz intézett levelem, melynek másolatát itt mellékelem, bővebben fog beszélni erről.

Én az Úrnak szenteltem magam és őszintén kívánok az Úr azon szolgáinak munkatársává lenni, akik még e földön vannak, hogy Isten országáról, melyet az Úr mihamar fel fog építeni Sátán szervezetének pusztulása után, bizonyságot tegyenek.

Ki sem tudom fejezni, mennyire hálás vagyok Isten, az Úr iránt, azon áldásokért, melyeket mint alkalmas időben való eledelt hű munkatársaidtól Brooklynból kaptam és kapok. Isten kegyelméből elhatároztam, hogy ezeket az áldásokat felhasználom nagy adományozójuk dicsőítésére.

Tartson meg jó erőben és hűségben Jehova, ezt kívánom.

Testvéred Sionban Isten kegyelméből
S. A. Adedy.

A nagytiszteletű Lagosi püspök D. D. úrnak
Püspöki székhely, Lagos.

Nagytiszteletű uram!

Isten, az Úr és az ő kedves fia, Jézus Krisztus iránt való engedelmességgel s mivel lelkiismeretem arra kényszerít, közölni akarom önnel, hogy kilépek az anglikán felekezet szolgálatából és a szervezett felekezetből a következő okokból léptem ki.

1. Többé nem tudom írás szerint valónak tekinteni az általános imakönyvet és a 39. szakaszt, mivel ezek a szentháromságot, a tisztítótüzet, a lélek halhatatlanságát, stb, tanítják, mely tanok meggyalázzák Jehova Istent, az ő bölcseségét, szeretetét, igazságát és mindenhatóságát elrejtve tartván az emberek előtt.

2. Az Anglikán egyház zürzavarban, azaz babiloni állapotban van. Ebben a felekezetben mindenki azt taníthatja, ami neki tetszik, csak Isten tiszta ígéjét nem, mivel a birminghami püspök és mások is az evolució elméletét hiszik és tanítják, amely elmélet az Úr Jézus Krisztus áldozati halálát megsemmisíti. Sőt az angolkatolikusokat is befogadják. Még öt püspök sincsen egy nézeten és mégis egyazon egyházfelekezethez tartoznak. Én ezt nem tudom összeegyeztetni Isten ígéjével, amely osztatlan igazság a valóságban.

3. Anglia szervezett felekezete szellemi parázsnaság állapotában van; mivel világi hatalmakkal egyesült, melyek az ő védelmezői és barátai. Ezért is nem kell üldözéseket elszenvednie, miképp Krisztusnak és az első keresztényeknek kellett. — János 15 : 18—20; Jakab 4 : 1; János 3 : 15.

Az egyház ritusait illetőleg a gyermek-keresztség nem lehet helyes. Én többé ezt nem tudnám végrehajtani. Csak felnőtteket szabad megkeresztelni vízalámerítés útján. A szent vacsorát, azaz az Úrvacsorát évente csak egyszer volna szabad gyakorolni.

Ezennel tehát lemondok papi hivatalomról és többé nem akarok semminő munkát vagy szolgálatot teljesíteni az Anglikán egyháznak sem a Lagosi püspökségnek. Tudom, hogy ezzel önnek szomorúságot okoztam; de ön jól tudja, hogy jobb Istennek, mintsem embereknek engedelmeskedni.

Tisztelettel
S. A. Adedy.

FEL

Az ő nevét dicsérő nép

Kedves Rutherford testvér!

Évi gazdasági értekezletünkön egyhangulag egy határozatot fogadtunk el és ennek másolatát megküldjük a székhelynek, hogy ezáltal arról értesítsünk titeket, hogy mi teljes szívünkből támogatjuk a Columbusban fogalmazott határozatot.

Az utóbbi politikai események kapcsán itt is mind erősebben lesz érezhető az elnyomás és inség annyira, hogy az embereknek most sokkal inkább van szükségük vígasztalásra, mint azelőtt. A papok tekintélyüket vesztik a tisztességes gondolkozású emberek előtt, mivel a népet arra úszítják, hogy azon mind nagyobb nélkülözéseket magára vállalja, melyeket a politikusok a bankárok parancsára reá rónak.

Mi örvendünk azon kiváltságunknak, hogy a szenvedőknek megmondhatjuk, hogy Krisztus birodalma, az igazságos kormányzat képezheti csak a szenvedő emberiség reménységét. Nagyon hálásak vagyunk mennyei Atyánk iránt, hogy oly nevet adott nekünk, mely név világosan kifejezi, hogy mi a Felséges képviselői vagyunk.

Most boldogan várjuk a „Királyság"-c. füzettel való munkálkodás idejét; mi ezt nagyon időszerű üzenetnek tekintjük. Az iratok árcsökkentését is nagyon köszönjük; s mivel látjuk, hogy ez tényleg a munka fokozását kívánja meg, mindazoknak köszönetet mondunk, akik a székhelyen ezt munkájukkal lehetővé tették.

Végül pedig hálát mondunk mennyei Atyánknak azon sok izletes táplálékért, melyet a „Folyóiratban" és az új könyvekben nyujtott; mennyei Atyánk állandó áldását kérjük számodra és törekvéseid sikerére az ő szent nevének dicsőítése és magasztalása érdekében.

H. Braddock, titkár.

„Határozat:

Mint teljesen Jehovának szenteltek csoportja, Rotherhamban, Anglia, 1931 október 4-én évi gazdasági gyűlésünkre összegyülvén, írásba kívánjuk foglalni, hogy minden fenntartás nélkül magunkévá tesszük az 1931 július 26-án Columbusban hozott határozatot. A mi Urunk Krisztus és mennyei Atyánk kegyelméből örömmel vesszük fel és viseljük azt a nevet, melyet Jehova mondott ki és adott nekünk, t. i.: a Jehóva tanui nevet.

Hű és igazságos tanui akarunk lenni s az ő nagy nevéről és országáról szóló üznetet környékünkön mindenkivel közölni akarjuk, úgy, amint ő megparancsolta; s mivel félreérthetetlenül mint Jehova Istent dicsérő és dicsőítő emberek vagyunk jellemezve az ő szolgálatában, kijelentjük, hogy jövőben úgy kívánunk szerepelni, mint Jehova tanuinak rotherhami csoportja."

Jehova tanui!

Kedves testvérek a Krisztusban!

Dícséret és dicsőség Jehovának, a mi Urunknak. Nagy és felséges ő. Nagy az örömünk és hálásak vagyunk iránta. Az ő neve felséges és csak ő méltó imádatra. Köszönjük az ő jótetéményeit és azon csodálatos világosságot, mellyel megajándékozott az ő szervezete útján. Különösen a dicső szolgálati alkalmaknak örvendünk, hogy mint az ő tanui tehetünk bizonyságot az emberek előtt szent nevéről. Mi rendkívül örvendtünk, amidőn Jehova új névvel ajándékozott meg. Mi ezt a nevet egyhangulag elfogadtuk és igazolni kívánjuk szent nevét. Mi nem akarunk emberek követői lenni, hanem az Úr Jézusnak akarunk a követői lenni és Jehovának a tanui. Mi elismerjük, hogy a W. T. B. T. társulat Jehova létesítette és áldotta meg, hogy üzenetét a nemzetekkel közölje.

Ezért okozott nekünk nagy örömet, amidőn itt Löhnében a Watch Tower Bible and Tract Society 1932 I. 24-én a Centrál-szállodában hétvégi összejövetelt rendezett.

Ez a minden-ravensbergi és lippei testvéreknek erős buzdításául szolgált. Ezen 25 csoport mintegy 500 testvér személyében volt képviselve. Több szónokon kívül B. testvér is előadást tartott. Azután Sch. testvér olvasott fel egy határozatot az összegyültek előtt.

„Határozat:

Jehova tanui mintegy 500 testvér jelenlétében ezen a napon itt Löhnében összegyülekezvén, egyhangulag jelentik ki azon elhatározásukat, hogy együtt akarnak dolgozni Jehovával, az ő királyával az ő szervezetének vezetése alatt a földön mindaddig, amig Jehova neve a világon igazolva lesz.

A gyűlés tetőpontját e határozat elfogadása képezte. A határozatot az összegyültek egyhangulag helyükről való felemelkedéssel fogadták el.

Jehova nevének igazolásában ezután is részt akarunk venni. Dicsőítsétek Jehovát mindörökké!

Tanu társatok V. Erdmenger

J. A. Jehova tanuinak lőhnei csoportja.

Az együttmunkálkodás kiváltsága

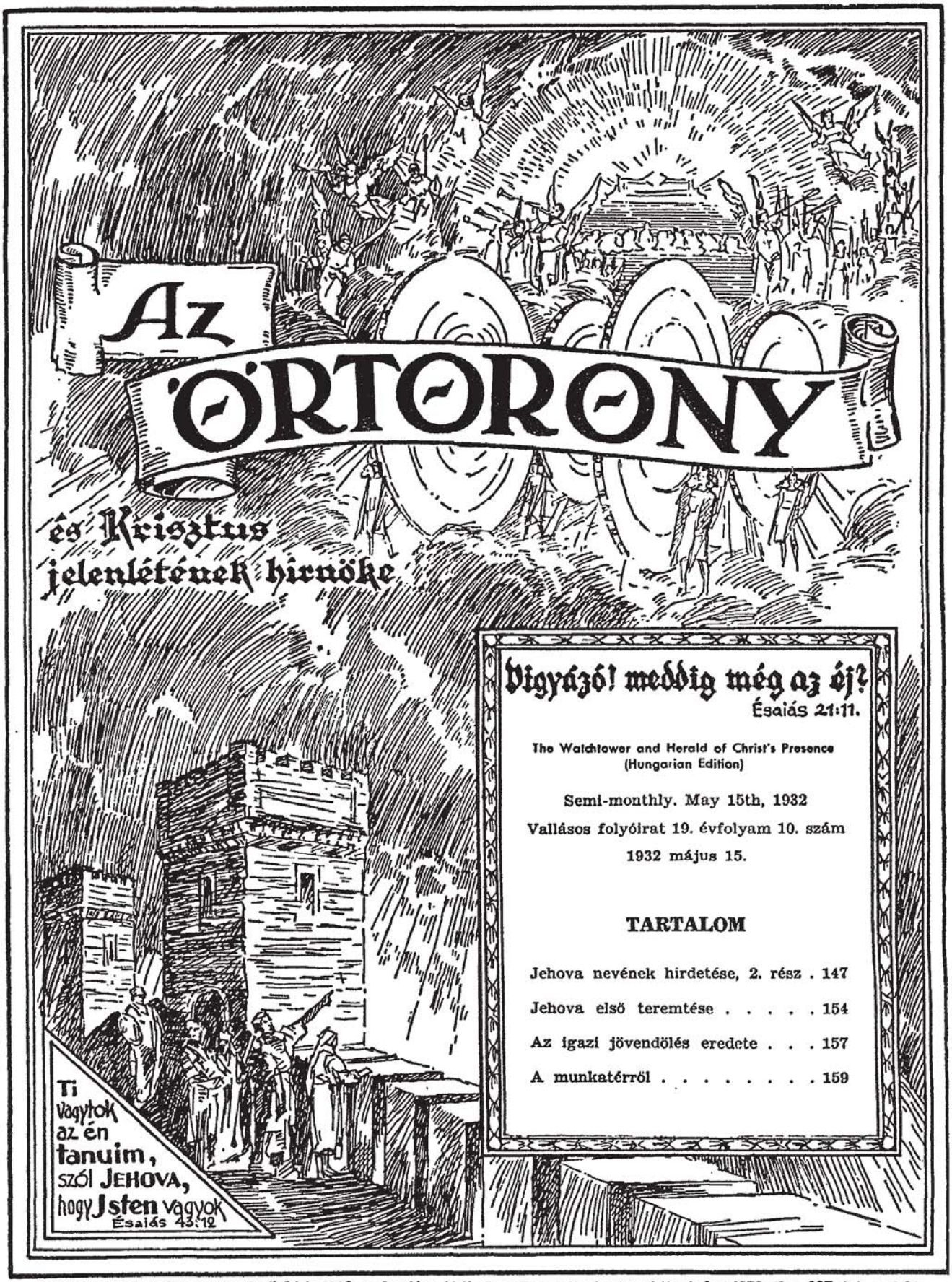
Kedves testvérek!

Csoportunk most közelebbről egyhangulag elhatározta, hogy elfogadjuk az új nevet (Jehova tanui-nevet) és ezt tudomásotokra adjuk. Egyúttal fáradhatatlan szolgálatotokért legjobb kívánságainkat fejezzük ki. Hálásak vagyunk azon kiváltságért, hogy a ti munkatársaitok lehetünk Jehova nevének igazoló munkájában.

A tietek a királyság szolgálatában

Jehova tanuinak tonawandai, N. Y. csoportja.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?

Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semi-monthly. May 15th, 1932

Vallásos folyóirat 19. évfolyam 10. szám

1932 május 15.

TARTALOM

Jehova nevének hirdetése, 2. rész . 147

Jehova első teremtése 154

Az igazi jövendölés eredete . . . 157

A munkatérről 159

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik félhavonként.

A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása
Wachtturmstreet 1—19, Magdeburg, Germany.
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége." — Esaiás 54 : 13, angol-fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében miden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni lényt támasztotta fel, vette fel a mennybe, minden lény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A Világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az Igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyerállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozásra képesít és tanítókról is gondoskodik oly személyek vagy csoportok részére, akik őszintén foglalkoznak a Biblia tanulmányozásával. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel síkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket nem közöl.

Előfizetési ára:
Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč., félévre 12 Kč.
Magyarországon: egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.

Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41
Csehszlovákiában: Brno, Hybešova 30.

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szükölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldést évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhöz szóló felhívás: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egyhónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal jelezzük.

A Bibliaház szünideje

Július 11—24-ig a magdeburgi Bibliaház a munkatársak szünideje miatt zárva lesz. Ezen idő alatt megrendelések stb. nem lesznek elintézve. Az összes csoportoknak legyen gondjuk arra, hogy megrendeléseik és más dolgok még idejében, tehat július 11 előtt elintézést nyerjenek. Könyvmegrendeléseket csak akkor intézhetünk el, ha azok legkésőbb július 4-ig birtokunkban lesznek. Ugyanez áll a brünni hivatalra vonatkozólag is.

Élet

Rutherford bíró egyik új könyve, amely Jehova, a nagy életadó üzenetét a szenvedő emberiség részére még *világosabban tárja fel, magyarban is megjelent. Különös* tekintettel van azon „reménységre, hogy a teremtett világ a romlandóság szolgaságából felszabadul" és Isten azon elhatározására, hogy az összes engedelmeseknek örök életet juttat.

360 oldal terjedelemmel, a legjobb kalikókötésben, 8 négyszínű illusztrációval, ára 6,— Kč.

Wachtturm-Druckerei, Magdeburg. Csehszlovakiában felelős: Anton Gleissner, Brno-Juliánov, Hybešova 30.

FEL

AZ ŐRTORONY
ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

19. évfolyam — Magdeburg — 1932 május 15 — Brooklyn — 10. szám

Jehova nevének hirdetése

2. rész

„Énekeljetek Istennek, zengedezzetek az ő nevének; csináljatok utat annak, aki jon a pusztákon át, akinek Jah a neve és örüljetek előtte." — 68. zsoltár 5.

JEHOVA Siont, nagy szervezetének fővárosát, választotta lakóhelyéül. Ott szeretett királya képviseletében berendezkedett. Ez az örömteljes éneklés és neve ismertetésének ideje azok előtt, akik tudomást akarnak arról venni. Mindenki más azonban rákényszerül annak megismerésére, hogy Jehova az Isten. Azon parancs: „zengedezzetek az ő nevének", világosan mutatja, hogy nevének jelentőségét népe előtt e jövendölés teljesülésének idejében fel fogja tárni. Először Mózesnek hirdette az ő „Jehova" nevét; a zsoltár ezen 5. versében olvassuk: „Énekeljetek Istennek ... akinek Jah a neve." A J a h név a Jehova név összevont alakja és ugyanazt jelenti. Ezzen ígék tehát azon új éneknek, mely főképpen Jehova nevének jelentőségével függ össze, egy részét képezik.

[2] „Énekeljetek az Úrnak (Jehovának) új éneket; énekelj az Úrnak te egész föld!" (96. zsolt. 1) „Énekeljetek az Úrnak új éneket, mert csoda dolgokat cselekedett; megsegítette őt az ő jobb keze és szentséges karja." (98. zsolt. 1) „Isten! Új éneket éneklek néked; tízhúrú hangszerrel zengedezlek Téged." (144. zsoltár 9) „Énekeljetek az Úrnak (Jehovának) egy új éneket; dicsérje őt a kegyesek gyülekezete!" — 149. zsoltár 1.

[3] Az idő e zsoltár éneklésére csak azután következett be, miután Jézus Krisztus eljött Jehova templomához és Jehova nevének jelentősége a felkenteknek feltáratott; a maradék ezen időpont után kezdte énekelni az éneket. Az emberiség általános megváltása nem váltotta ki ezt az éneket, ezt az éneket egy rendkívüli munka és győzelmes cselekedet ihlette és hívta létre. Azon időben, amidőn a maradék rázendít az énekre, felkent királyát Jehova máris Sion hegyére ültette és szeretett királyának megparancsolta, hogy Sátánt a mennyből kivesse és hatalmát a földön megtörje. A maradékot az Úr 1919-ben megszabadította Babilonnak, Sátán szervezete földi részének kötelékeiből, hogy előnyomuljanak s az ő nevét és királyságát hirdessék. Azután feltárta előttük, hogy Sion felépült és megismertette velük azon vitakérdést, melyet az ellenség támasztott Jehova ígéje és neve tekintetében. Megmutatta a maradéknak, hogy rövidesen eljő az idő, amidőn a nagy vitakérdes örökre Jehova dicsőségére és javára fog eldölni. Jehova tudtuladta a maradéknak, hogy az ő Jehova neve népére vonatkozó szándékát fejezi ki s arra is rámutatott, hogy bizonyságtevőivé kell lennie a földön. Az éneket e nagy, a maradéknak feltárt igazságok váltották ki; a maradék tagjai szeretik Jehovát s örvendenek, hogy résztvehetnek nevének zengésében.

[4] Az ötödik verset a Károli fordítás így fordítja: „... Csináljatok utat annak, aki jön a pusztákon át." Isten az ő prófétája útján mutat reá arra, hogy „népe maradékának" lesz egy útja Asszíriából, melyet Ésaiás kora után Babilon elfoglalt és megszállott. „És csinált út lészen népe maradékának, amely megmaradt Asszíriától, amint volt Izráelnek, mikor kijött Egyiptomnak földéből." (Ésaiás 11 : 16) Az Úrnak templomához jövetele után történt, hogy megengedte maradék népének, hogy rálépjen az útra és visszatérjen Sionba, ahol Jehova most dicsőségében megjelenik.

[5] „Ama nap", melyet az Úr szerzett, most megkezdődött; és a maradék kötelessége ebben az időben tisztázódott. Erről olvassuk: „És szólsz ama napon; hálákat adok neked, óh Úram! Mert jól lehet haragudtál reám, de elfordult haragod és megvígasztaltál engemet, Imé, az Isten az én szabadítóm! Bízom és nem félek; mert erősségem és énekem az Úr (Jah), az Úr (Jehova) és lőn nékem szabadítóm. Mondjatok éneket az Úrnak (Jehovának), mert nagy dolgot cselekedett; adjátok tudtára ezt az egész földnek!" Ésaiás 12:1, 2, 5.

[6] Miután Jehova felépítette Siont s ott állást foglalt, most dicső abban; ezért van megírva:

FEL

„Nagy az Úr (Jehova) a Sionon és minden nép felett. Tiszteljék a te nagy és rettenetes nevedet, — szent az!" (99. zsolt. 2, 3) Ez tobábbi megerősítő bizonyítéka annak, hogy a 68. zsoltárt a mostani időre kell alkalmazni és most alkalmas időben való eledelt jelent Isten felkent népének. Ennek tudata megerősít és felbátorít.

Puszta, sivatag

[7] Az ötödik vers Károli fordítása így szól: „Csináljatok utat annak, aki jő (az egeken) a pusztákon át.' Egy másik fordító ezt így fordítja: „. . . neki, aki a pusztákon jár." (Rotherham) A jóváhagyott angol fordítás így szól: „Magasztaljátok őt, aki az egeken száguld." Az „egek" szó a r a b a héber szóból van fordítva és nem azonos a 9. és 34. versben „egek"-nek fordított szóval. Az araba szó csak a zsoltár ötödik versében (az angol jóváhagyott fordításban) van „egek"-nek fordítva; más szövegekben ellenben e szót pusztának, vadonnak vagy sivatagnak fordítják. Ez arra mutat, hogy ezt az ábrát a zsoltáros a multból merítette, amidőn a Jehova jelenlétét példázó felhőoszlop és a papok vállán hordozott szövetségláda útban volt a pusztán vagy sivatagon át Kanaánba. A szövetség ládát vállaikon hordozó papok kicsinyben azt jelképezik, hogy Jehova miképpen vonul azon papi szervezetén, melyet Melkisédek rendje szerinti papságnak neveznek. Az Egyiptom és Kanaán között elterülő egész terület puszta vagy sivatag volt; ott Izráel ellenségei laktak, tehát az Istennel szemben való hitetlenség és engedetlenség állapotát példázza. Az izráeliták a béke országába vezető útjukon e sivatagon kellett átvonuljanak.

[8] Pál apostol érvelése ezen ügy tekintetében, amint azt zsidók 3 : 7—16 és 4 : 1—11-ig olvassuk, arról szól, hogy Kánaán a Jehovában való hit és megnyugvás állapotát, valamint az ő népe érdekében tett intézkedéseit ábrázolja s hogy azok, akik hisznek Istenben és Krisztusban, most teljesen megnyugszanak, (bemennek a nyugalomba). Azok az izráeliták, akik Kánaán sivatagán vonultak keresztül, miközben a papok a szövetség ládáját vállaikon vitték, jelképileg Jehovát jelképezték, amint szervezetén vonult (szervezetével tartott) s azt a sivatagi állapoton átvezette. Olvassuk: „És elindulának az Abarim hegységtől és tábort ütének a Moáb mezőségén, a Jordán mellett, Jerikhó ellenében. Tábort ütének pedig a Jordán mellett Beth-Hajjesimothtól Abel-Hassittimig, a Moáb mezőségén és szóla az Úr Mózesnek, a Móáb mezőségén." — Mózes IV. 33 : 48—50.

[9] A fenti idézetben a „mezőség" szó háromszor fordul elő és a héber araba szó visszaadása, mely vadont (pusztát) vagy sivatagot jelent. Ama próféta zsoltár teljesülése, „aki az egeken száguld a pusztákon át", azt kell tehát példázza, hogy miképpen vonul Jehova szervezetével, azt átvezetve a sivataghoz hasonlító ellenség országán, t. i. a világon, biztonságban vezetve szövetséges népét Sionba és az élő Isten városába, a mennyei Jeruzsálembe, az angyalok milliárdjaihoz és az elsőszülöttek ünneplő gyülekezetéhez, akiknek neve a mennyben van feljegyezve. (Zsidók 12 : 22, 23) Amiképp az izráeliták, akik az ellenség országában voltak, de nem voltak az ellenség közül valók, úgy van most Isten hű maradék népe is a világon, de nem e világból való; a maradékra e világ vagy az ellenség szervezete visszataszító és nem nyujt életadó táplálékot, ezért van a maradék minden oldalról veszéllyel és halállal körülvéve. Neki Jehova a pajzsa, ereje és éneke. A maradék oly országban, vagy körülmények között van, melyek Istennel szemben gyümölcstelenek és sivárak. Isten maradékának most e sivár állapoton kell átvonulnia azon az úton, melyet az örökkévaló Király számára és javára építtetett; a kiszabott időben mindazoknak, akik megnyerik az örök életet, ezen az úton kell járniok. E töltött út (magas út) Sionba vezet, ahova Jehova képviselője, Jézus Krisztus útján jött el. — Ésaiás 35 : 8; 62 : 10.

[10] Az ellenség országában nagy tömegek vannak, melyek nem tartoznak Sátán szervezetének hivatalos ágához, de annak hatalmas befolyása alatt állanak. Ezeknek még alkalmat kell nyerniök azon folyó vizének megizlelésére, mely Isten trónja és temploma alol ered. Ezzel összhangban olvassuk: „És monda nekem: ez a víz a keleti tájókra foly ki (kerületbe) és a lapáczra (héberül a r a b a) megyen alá és a tengerbe megyen be, a tengerbe szakad és meggyógyul a víz." (Ezékiel 47 : 8; hasonlítsd össze Jelenések 22 : 1—2-vel)

[11] Azok, akik a maradék osztályhoz tartoznak, hitükben és Jehova különös kegyelméből látják e dolgokat; ezért zendítenek rá az „énekre", dicsőítvén azt, aki fenségesen és diadalmasan vonul át az ellenség országán. Jehova parancsait örömmel követve, készítik el az utat a nép előtt, emelik magasra Jehova zászlaját s veszik át a vezetést a királyságba vezető úton. (Ésaiás 62 : 10) A Felségest dicsőítik, akinek neve J a h és örvendenek neki. Ez mintegy azt fejezi ki, hogy a J a h név Isten többi neveinél feljebb való. E név a figyelmet Isten akaratára tereli és népében azon gondolatot támasztja, hogy most eljött az idő Jehova részére, hogy teljes akaratát, melyet a Bibliában az ember vezetéséül jegyeztetett fel, végrehajtsa s főképpen dicső nevének igazolására vonatkozó elhatározását teljesítse.

[12] A maradék Istenben való örömét a próféta következő szavai támasztják alá: „Örülj nagyon

FEL

Sionnak leánya, örvendezz Jeruzsálem leánya! Imé, jön néked a te királyod; igaz és szabadító ő; szegény és szamár háton ülő, azaz nőstény szamárnak vemhén." (Zakariás 9 : 9) Izráel királya megkoronázásakor szamár háton ült s jelképileg így fejezte ki Jehova Isten iránt való teljes engedelmességét. A szamár ló helyett szerepelt, amidőn a király a koronázáson megjelent. (Birák 5 : 10; Krónika II. 23 : 9—11) E jövendölést Jézus kicsiben teljesítette be, amidőn Jeruzsálembe bevonulván, magát királyul ajánlotta s a templomban megjelent. (Máté 21 : 2—9) Amidőn 1918-ban Krisztus Jehova templomához jött és mint király bemutattatott, a jövendölést nagyobb mértékben teljesítette be; ez jelzi Sion leányának, Isten szervezete gyermekei nagy öröm idejének kezdetét.

Árvák és özvegyek

[13] A szüleitől elszakadt gyermek ki van téve mások megvetésének és az özvegy magára hagyatott és szomorú. Jehova az árvák Atyja és az özvegyek pártfogója. A zsoltár Jehováról szólva mondja: „Árváknak atyja, özvegyeknek bírája az Isten az ő szentséges hajlékában." (68 : 6) Itt a maradékot a világ pusztaságában látjuk és a zsoltáros „árvának" nevezi, még pedig a következő okból: 1) mivel ezek az „árvák" megfogadták a következő parancsot: „És feledd el népedet és Atyádnak házát." (45. zsoltár 11) 2) mivel elveszítették földi barátaikat és Jehova Istennél keresik a segedelmet és az erőt. „Ha atyám és anyám elhagynának is, az Úr magához vesz engem. Taníts meg engem a te útadra, óh Úram! Vezérelj engem egyenes ösvényen, az én üldözőim miatt." (27. zsoltár 10, 11) És 3) mivel Jézus Krisztus távollétében mindaddig, amíg visszatért templomához, árvák voltak; Isten nekik a szentlelket küldte segítőül és tanítóul. (János 14 : 18) Most a szentlélek segítő ereje visszavonatott s Jehova velük van fő képviselője, Krisztus Jézus útján. Az árva védőre és oltalamzóra van szorulva s Jehova elhatározta, hogy megigazítja és megvédelmezi a maradékot. „Igazságot szolgáltat az árvának és az özvegynek; szereti a jövevényt, adván néki kenyeret és ruházatot." — Mózes V. 10 : 18.

[14] Az utóbbi szöveget egy másik bibliafordító így adja vissza: „Aki végrehajtja az árvák és özvegyek igazolását és szereti az idegent és ellátja ruhával és élelemmel." (Rotherham) Ezzel egyezőleg mondja a zsoltáros: „Kelj fel Úr Isten! Emeld fel kezedet; ne feledkezzél el a szegényekről! Te látod ezt, mert te megnézed a hamisságot és a fájdalmat, hogy rávessed kezed. Te reád hagyja magát (támaszkodik) a szerencsétlen, az árvának is te vagy segedelme, hogy ítéletet tégy az árvának és nyomorodottnak, hogy többé már ne rettentsen a földből való ember." — 10. zsolt. 12, 14, 18.

[15] E világ uralkodói látják, hogy Isten népe nyomorúságban van, üldözik és megvetik, de nem sietnek segítségére és vigasztalására. Prófétája útján népéhez szólva, mondja Jehova: „Ítéljetek a szegénynek és árvának; a nyomorultnak és elnyomottnak adjatok igazságot! Mentsétek meg a szegényt és szükölködőt; a gonoszok kezéből szabadítsátok ki." — 82. zsolt. 3—4.

[16] Az uralkodók azonban vonakodnak és nem akarják ezt megtenni, ezért Jehova veszi kezébe az ügyet; prófétája által a következőket mondja: „Megoltalmazza az Úr a jövevényeket; árvát és özvegyet megtart és a gonoszok útját elfordítja." (146. zsoltár 9) Ehhez akkor fog hozzá Isten, amidőn nagy képviselője, Jézus Krisztus útján megjelenik templomában.

[17] Az állítólagos kereszténységben tényleg sok árva és lázadozó gyermek van, azért, mivel ezeket „a nyáj kiválói" az általnítók félrevezették. Ezekről mondja Jehova az ő prófétája útján: „Mert e nép vezérei hitetőkké lettek és akiket vezetének, elvésztek. Ezért oly fiaiban sem gyönyörködik az Úr, árváin és özvegyein sem könyörül; mert mindnyájan istentelenek és gonosztevők és minden száj bolondságot beszél. Mindezekkel haragja el nem mult és keze még felemelve van." (Ésaiás 9 : 16, 17) Ezek a lázadók azt remélték, hogy az emberektől segítséget és támogatást nyernek, de az emberi erő teljesen kudarcot vallott. Azok ellenben, akik az Úrra néznek és parancsait megfogadják, támogatást nyernek tőle.

[18] Jehova a bírája, védelmezője és igazolója hű gyermekeinek. „Hagyd el a te árváidat, én eltartom, özvegyeidet is; belém vessék reménységüket." (Jeremiás 49 : 11) Az özvegynek fordított héber szó, melyet a zsoltáros az első szóban forgó versben használ, többes számban áll s az írás más részeiben „muló házaknak" és „paloták"-nak van fordítva. (Károli és Schlachter; Ésaiás 13 : 22; Ezékiel 19 : 7) Ez a szó ezenkívül elpusztult helyet vagy állapotot is jelent. Azon nagy „özvegy", akinek Jehova lett védelmezője és igazolója, természetesen Sion, az ő szervezete. Eljön az idő, amidőn özvegysége megszünik és gyalázata elvétetik s Jehova így szól hozzá: „Ne félj, mert meg nem szégyenülsz és ne pirulj, mert meg nem gyaláztatol, mert ifjúságod szégyenéről elfeledkezem és özvegységednek gyalázatáról többé meg nem emlékezem. És minden fiaid az Úr tanítványai lesznek és nagy lesz fiaid békessége." — Ésaiás 54 : 4, 13. (Lásd a Folyóirat ezévi 3. oldalát).

[19] Isten szervezetének földi része az üldözés ideje alatt 1917—19-ig szomorú volt, mint özvegy

FEL

s hű tagjainak panasza a siralmakban jutott kifejezésre: „Emlékezzél meg Uram, mi esett meg rajtunk; tekintsd meg és lásd meg gyalázatunkat! A mi örökségünk idegenekre szállt, házaink a jövevényekéi. Apátlan árvák lettünk, anyáink, mint az özvegyek. Nyakunknál fogva hajtatunk; elfáradtunk, nincsen nyugtunk." — Jeremiás siralmai 5 : 1—3, 5.

[20] Nyomban az üldözés ezen ideje után jelent meg az Úr templomában ítélkezni és fellépett az özvegyek és árvák érdekében. „... És mindjárt eljön az ő templomába az Úr, akit ti kerestek és a szövetségnek követe, akit ti kívántok; ímé eljő, azt mondja a Seregeknek Ura. Mert ítéletre indulok hozzátok és gyors tanú leszek a szemfényvesztők ellen, a paráznák és hamisan esküvők ellen és azok ellen, akik megrövidítik a munkásnak bérét, az özvegyet és árvát s akik nyomorgatják az idegent és nem félnek engem, azt mondja a Seregeknek Ura." — Malakiás 3 : 1—5.

[21] Eljött az idő, amidőn az ellenségnek és szervezetének el kell pusztulnia. Háza még ma is elnyomást és visszaélést gyakorol; ezért van megírva: „A kevélyeknek házát kiszaggatja az Úr; megerősíti pedig az özvegynek határát." (Példab. 15 : 25) 1918-ban történt, amidőn Jehova hozzáfogott Sion megépítéséhez, magzattal áldotta meg az özvegyet, akinek gyermekei hozzá fogtak nevének dicsőítéséhez. Errevonatkozólag olvassuk: „Aki beülteti a meddőt a házba, mint magzatoknak anyját, nagy örömre." (113. zsoltár 9) Isten asszonyának (szervezetének) háztartása, mely úgy a földi, mint a többi gyermekeket (tagokat) is magában foglalja, ekkor kezdődött; ez az öröm ideje volt és az öröm még most is tart.

[22] A hatodik vers szavai a 68. zsoltárban: „Isten az ő szentséges hajlékában (angol ford. templomában)" Jehovára vonatkoznak az ő templomában s nem az ő jelenlétére a mennyben. (Habakuk 2 : 20) E szavak Jehova szeretetének kifejezését mutatják olyanok iránt, akik szervezetéhez tartoznak. A templom az ő lakóhelye, ahol ő főtisztviselője, Jézus Krisztus útján képviselteti magát. (132. zsoltár 13—15) A Krónikákban olvassuk: „Ő (Jehova) megkönyörült népén és hajlékán." (Krónika II. 36 : 15) Annak további bizonyítékául, hogy a templomról s azon helyről van szó, ahol neve tiszteltetik, mondja a zsoltáros: „Uram, szeretem a te házadban való lakozást és a te dicsőséged hajlékának helyét." (26. zsoltár 8) Jehova a bírája és igazolója népének Sionban. Jehova szervezetében öröm honol, miután annak gyermekei atyjuknak, a nagy Jehovának színe elé és szervezetébe hozattak s miután e szervezet, mely azelőtt özvegységben volt, gyümölcsöző lett s a háztartás vezetésébe beiktatást nyert. A szervezet összes gyermekei között nagy az öröm, ének és békesség. Jehova az atyjuk és tanítójuk s őket mindnyájukat most Isten tanítja. — Ésaiás 54 : 13.

Hű és kevésbé hű

[23] Az ének azután így folytatja: „Isten hozza vissza a száműzötteket (angol ford.: családokba gyűjti), kihozza boldogságra a foglyokat; csak az engedetlenek lakoznak sivatag helyen". (68. zsolt. 7) Az 1926. évi folyóirat decemberi száma (angolban) oly szövekeget tárgyal, melyek a foglyokra vagy a nagy sokaság osztályra vonatkoznak s a zsoltár e kijelentését: „Visszahozza a száműzötteket (családokba gyűjti), a nagy sokaság osztályra vonatkoztatja. Isten kegyelméből most ez jobban tisztázódik. A zsoltár e szövege kétségtelenül három különböző osztályra vonatkozik, még pedig: 1) a hű maradékra vagy a „hű és bölcs szolga"-osztályára; 2) a nagy sokaságra; 3) a bűn emberére, „a pusztulás fiá"-ra. Itt azért szólunk e három osztályról, hogy azok, akik hívek Istenhez, megismerjék és megbecsüljék kegyes gondoskodását azokra nézve, akik őt szeretik. Egy másik fordítás így szól: „Aki az árvákat hazagyűjti (Rotherham)", „aki az árvákat ismét hazaviszi"; (Schmoller) „Aki az árváknak hazát szerez; (Schlachter)." A zsoltár e szövegében a héber Ja-chid „árvá"-nak (száműzöttnek) van fordítva. Egy másik jól ismert tekintély szerint e szó egyet vagy egyetlent jelent; következőleg szeretettet, továbbá elhagyottat, életet, kedvencet, vígasztalant, egyetlen gyermeket. Például idézzük a következő szövegeket: „Vedd a te fiadat, a te egyetlenedet (Ja-chid), akit szeretsz, Izsákot." (Mózes I. 22 : 2, 16) „Szabadítsd meg lelkemet a kardtól s az én egyetlenemet a kutyák körmeiből." (22. zsolt. 21) „Óh Uram, meddig nézed? Szabadítsd meg lelkemet tombolásaiktól, az oroszlán kölyköktől az én egyetlenemet." — 35. zsolt. 17.

[24] Ugyanezen szó fordul elő a Példabeszédek 4 : 3-ban és „egyetlennek" van fordítva: „Mert én atyámnak fia voltam, gyenge és egyetlenegy az én anyám előtt." Jeremiás 6 : 26-ban egyszülöttnek van fordítva; hasonlóképpen fordul elő Ámos 8 : 10 és Zakariás 12 : 10-ben. Ugyanezen héber szó van a következő szövegekben „árvának" fordítva: „Tekints reám és könyörűlj rajtam, mert árva (angol szerint: vigasztalan) és szegény vagyok." (25. zsolt. 16) E szövegekből látjuk, hogy a 7. versben „száműzöttnek" fordított szó Sion gyermekeire, Isten hű maradékára vonatkozik.

[25] A „fiúmagzat" (a királyság; Jelenések 12:5) megszületése után szűlte meg Sion gyermekeit.

FEL

„Mert Sionra fájdalmak jöttek és megszülte gyermekeit." (Ésaiás 66 : 8) Azután az öröm ideje kezdődött. Isten asszonya, a szervezet jelképes kifejezése, gyümölcstelen volt, amíg Isten szeretett királyát trónjára emelte és gyermekei akkor megszülettek. Ekkor történt, hogy a magtalan asszony (Sion) háztartás vezetéséhez kezdett, amint azt a jóváhagyott angol- és Elberfeldi fordítás, illetve széljegyzet mondja. „Aki beülteti a meddőt a házba (most), mint magzatoknak anyját." (113 zsoltár 9) Miután az Úr eljött templomához, Sion felépült és gyermekei (tagjai) megszülettek, megkezdődött a dícséret éneklése s az örvendező gyermekek hozzá fogtak Isten országának és nevének hirdetéséhez, amennyiben Jehova nevének igazolását tartották szem előtt, amely munkában most a hívek az ő kegyelméből részt vehetnek. A tények kellő bizonyítékokat szolgáltatnak arra, hogy „a hű szolgaosztály", habár az Úr nagyon szerette, mindazáltal árva, elhagyott és vigasztalan állapotban volt, amíg az Úr nem fogott hozzá annak kijelentéséhez a hívek előtt, hogy a királyság megszületett és Krisztus Jézus hű követőinek áll kiváltságában, hogy hozzákezdjenek a király és királyságának hirdetéséhez, Jehova nevének dicsőítésére. Azután e száműzötteket Jehova „családokba" szervezi vagy „házba gyűjti", azaz az Úr szervezetébe, az Úr házába; őket Krisztusban egységbe gyűjtötte. A rendkívül kegyeltek azután szükségképpen „szemtőlszembe" kell, hogy nézzenek és egymással teljes egyetértésben kell az ország örömüzenetének és Jehova neve igazolása idejének hirdetésében közreműködjenek. Tehát teljesen világos, hogy e kijelentés: „Visszahozza a száműzötteket" (családokba) a hű maradékra vonatkozik és boldog örömteli egységükre és körülményükre mutat.

Foglyok

[26] Az átdolgozott angol fordítás szerint a 68. zsolt. 7. verse így hangzik: „Isten az árvákat, mint családokat gyűjti össze; a foglyokat boldogságra vezeti; a lázadók azonban a sivatagban laknak." A folyóirat 1926. dec. száma helyesen mondja, hogy azok a foglyok, akikről a szövegben szó van, „a nagy sokaság". E következtetést a következő szövegek teljesen alátámasztják: „Én, az Úr hívtalak el igazságban és fogom kezedet és megőrizlek és népnek szövetségévé teszlek, pogányoknak világosságává. Hogy megnyisd a vakoknak szemeit, hogy a foglyot a tömlöcből kihozzad és a fogházból a sötétben ülőket." (Ésaiás 42 : 6, 7) „Jusson elődbe a foglyok könyörgése; karod hatalmával tartsd meg a halálnak eme fiait." (79. zsolt. 11) „Hogy meghallja a fogolynak nyögését és hogy feloldozza a halálnak fiait." (102. zsolt. 21) „Akik sötétségben és halálnak árnyékában élnek, megkötöztetvén nyomorúságban és vassal." (107. zsolt. 10) Azok, akik a számtalan sokaságot alkotják, nyögnek és keseregnek, mivel azon szervezet fogságában vannak, mely hamisan és illetéktelenül viseli Jézus Krisztus nevét. Ezeket a nyáj előkelői és áltanítói tartják fogságukban. Ezek a „halál gyermekei", mivel szövetséget kötöttek Istennel, akaratának cselekvésére, Jézus Krisztus érdemében bízván; ez a szövetség vezet halálukhoz emberi szempontból, hogy szellemi létfokon nyerjenek életet. Mint embereknek meg kell halniok, hogy a halálból szellemi létfokra támadjanak fel abban az időben, amidőn megnyerik a kiváltságot, hogy Istennek szolgálhatnak trónja előtt. — Jelenések 7 : 15.

Az engedetlenek

[27] Szövegünk utolsó részét Károli és az angol átdolgozott Biblia is a következőképp fordítja: „Az engedetlenek lakoznak sivatag helyen." Rotherham szerint: „Naptól kiégett területen." Isten jelképi szövetséges népe, a zsidók között, volt egy zendülő osztály s feltehető, hogy azok között is lesz egy zendülő csoport, akik Isten akaratának cselekvésére áldozati szövetséget kötöttek. A zsidók önfejűek, valamint lázadók is voltak; feltételezhető, hogy ugyanezek a dolgok fordulnak elő azok között is, akik meghivattak a királyságba. Jákób, aki az elsőszületési jogot megnyerte, e kegyben Jehovától részesülvén, azon hűségeseket példázta, akiket Isten, az Úr Jézus Krisztus bizonyságtevésének végzésére felhasznált, azaz Jézus Krisztus azon követőinek osztályát, mely „az igaságos és hű" szolgaosztályt alkotja. Ezért van megírva: „Mert bizonyságot állított Jákobban és törvényt rendelt Izráelben; amelyek felől megparancsolta atyáinknak, hogy megtanítsák azokra fiaikat; ... hogy Istenben vessék reménységüket és el ne feledkezzenek Isten dolgairól, hanem az ő parancsolatait megtartsák. Hogy ne legyenek olyanok, mint apáik szilaj és makacs nemzedék, olyan nemzedék, amelynek szíve nem volt szilárd és lelke nem volt hű Isten iránt." — 78. zsoltár 5, 7, 8.

[28] Igéjében Jehova tisztán és világosan kifejezte, hogy akik tetszeni akarnak neki, önzetlenül és szeretettel kell őt szolgálják; hogy ezek az ő országának felépülésekor Jehova tanúi kell legyenek és az örömhírről bizonyságot kell tenniök a világ nemzetei előtt, őket Isten szándékáról figyelmeztetvén, mielőtt Sátán szervezetének vége elérkezik. Meg kell mondaniok a világ népeinek, hogy Jehova egyedül az igaz Isten, hogy Sátán és szervezete csak utánzat, Isten és országa ellen van és el fog bukni. Örömmel kell bizonyságot tegyenek

FEL

Jehova nevéről és országáról, Jehova nevének igazolását tartva szem előtt. Azok, akik felvétettek a királyság szövetségébe, két osztályra oszlanak. Az egyiket önzetlen odaadás lelkesíti az Úr iránt; a másik ellenben önzően magának keresi a tiszteletet és ragyogó állást, mely kilátásba van helyezve számára a jövőben. Ez az utóbbi osztály nem akarja hinni, hogy Isten országa 1914-ben megkezdődött, amit „a fiúgyermek" megszületése példáz. Nem akarja hinni, hogy az Úr 1918-ban eljött templomához. Nem tartja meg szövetségét s nem teljesíti fogadását és nem becsüli a rápazarolt kegyet és kegyelmet. „Nem őrizték meg az Isten szövetségét és nem akartak járni az ő törvényében, sőt elfeledkeztek az ő tetteiről, csodáiról, amelyeket mutatott nekik." 78. zsoltár 10, 11.

[29] Mindazok, akik elfogadták a királyságba szóló meghivást, azon útra léptek, mely a Krisztus Jézussal való társuralkodáshoz vezetett volna ama előfeltétellel, hogyha az Úr szolgálatára önzetlenség és szeretet indította volna és mindvégig hűen kitartottak volna ez úton; ezért neveztetnek ezek fejedelmeknek és róluk mondja az Úr a zsoltáros útján: „Gyalázatot zúdított a fejedelmekre (azokra t. i., akiknek egykor kilátásuk volt, hogy Jézus Krisztussal királyok lesznek országában) és bujdostatta őket út nélkül való kietlenben, (ahol nincs élelem). De felemelé a nyomorultat (azokat a szegényeket, akik teljesen és feltétlenül hívek Istenhez) az inségből és hasonlóvá tette a nemzetségeket (a hű osztályt) a júh-nyájhoz." Azután így folytatja: „Látják az igazak és örvedeznek és minden gonoszság megtartóztatja az ő száját. Aki bölcs, az eszébe veszi ezeket és meggondolják az Úr kegyelmességét." (107. zsoltár 40—43) Az Úr ekképen mutatja ki, hogy azok a bölcsek, akik megfogadják ígéjét és teljesen az-és nem külső befolyások által és sem saját nézeteiktől vagy következtetéseiktől, sem embertársaik okosságától és nagy tekintélyétől nem vezéreltetik magukat.

[30] Az engedetleneknek mondja Jehova: „Kiterjesztém kezeimet egész napon a pártos nép után, amely nem jó úton járt gondolatai nyomán; a nép után, mely ingerel engem, szemtől-szembe, szüntelenül, kertekben áldozik és téglákon (emberektől szerzett dolgokkal vagy tanokkal, nem pedig Krisztus, Isten választott szegletkövén) szerez jó illatot." (Ésaiás 65 : 2—3) Habár az engedetlennek megkapták a királyságba szóló meghívót és azt elfogadták, mégis ahhoz ragaszkodnak, hogy a maguk erejéből oly jellemet tudnak kifejleszteni, mely alkalmassá teszi őket a királyságba s azok, akik nem követik őket útjukon, sokkal alacsonyabb színvonalon állanak, mint ők. Ezért nevezik magukat másoknál szentebbeknek; Isten azonban így szólott: „E nép füst az orromban és szüntelenül égő tűz." (Ésaiás 65 : 5) (Lásd az 1930-i Folyóirat 8. oldalát.) Ez oly osztály, mely nem akarja leleplezni Sátán istentelen szervezetét, feltárván az igazságot, hanem meghunyászkodva lép fel, nehogy elmaradjon tőle e világ támogatása. Ezeknek mondja Isten: „Jaj a pártos fiaknak, így szól az Úr, akik tervet visznek véghez nélkülem és szövetséget kötnek, de nem lelkem által, hogy bűnrebűnt halmozzanak! Akik Egyiptomba szállanak alá és számat nem kérdezik meg, hogy menekűljenek a Faraó oltalmába és Egyiptom árnyékába rejtőzködjenek." — Ésaiás 30 : 1—2.

[31] Ugyanezt az engedetlen osztályt nevezik a következő szövegek gonosztevőknek: „De ennek a népnek szilaj és dacos szíve van; elhajlottak és elmentek." (Jeremiás 5 : 23) „Mindnyájan igen vakmerők, rágalmazva járnak, réz és vas; mindnyájan elvetemültek ők." — Jeremiás 6 : 28.

[32] Ezekről mondja a zsoltáros: „Anyád fiát is megszidalmazod." (50. zsoltár 20) Jézus ezt az osztályt nevezi „gonosztevőknek", „gonosz szolgá"-nak, mivel nem rendelkezik az igazság szeretetével, tehát elszakadt és a „bűn embere" és „a pusztulás fia". — Máté 13 : 41; Thess. II. 2 : 2-12.

[33] Fenti szövegekből világosan látható, hogy az Úr prófétája a 68. zsoltár 7. versében a felszentelt osztály három csoportját írja le. Az Úrtól szeretett hívek látják ezen igazságokat és dícsérő énekben zengik Jehova nevét és örömmel kitartanak hirdetésében, mint az egyetlen igaz Istenről szóló bizonyságtevésben és azon tény mellett, hogy az ő országa fogja igazolni nevét és képezi az ember egyedüli reménységét.

Armagedon előábrázolása

[34] Jehova az Írás sok szövegében előre közli, mi fog történni Armagedonkor, a mindenható Isten nagy csatanapján, egy ily szöveg a következő: „Óh Isten mikor kivonultál a te néped előtt, mikor a pusztába beléptél, a föld reng vala, az egek is csepegnek vala Isten előtt és a Sinai hegy is reng az Izráel Istene előtt." — 68. zsoltár 8—9.

[35] A zsoltár e kijelentésében Dávid nyilván arra utal, hogy az izráelitákat Jehova Egyiptomból a Sínai hegyhez vezette, onnan pedig Palesztinába; megmondja mi történik a Sinai hegyen, ami más — jövőbeli — dolgokat példázott elő. A megiddói első csata után Debora egy jövendölést mondott (Birák 5 : 19) A prófétanő szavai nagyon hasonlítanak Dávid később, e zsoltárban mondott szavaihoz, amiből azt látjuk, hogy nem embertől származtak, hanem az Úrtól, angyala útján. Debora jövendölése így szólt: „Uram, mikor Szeirből kijövél, mikor lépdelél Edom mezejéről: meg-

FEL

rendült a föld, csepegett az ég, a fellegek is víztől áradának. A hegyek megrendültek az Úrnak orcája előtt, még ez a Sinai is, az Úrnak, az Izráel Istenének színe előtt." (Bírák 5 : 4—5) A prófétanő kétségtelenül azért élt e kifejezésekkel, mivel Jehova a meginduló csatában megismételte csodálatos, bámulatba ejtő cselekedeteit oly mértékben, mint a Sinai hegynél. A megiddói csatát ecsetelvén mondja a prófétanő: „Az égből harcoltak, a csillagok az ő helyükből vívtak Siserával! A Kison patakja seprette el őket; az őspatak, a Kison patakja! Végy erőt én lelkem! Akkor csattogtak a lovak körmei a futás miatt, lovagjaik futása miatt. Átkozzátok Mérozt — monda az Úr követje, — átkozva átkozzátok annak lakósait! Mert nem jöttek az Úrnak segítségére, az Úrnak segélyére vitézei közé." — Bírák 5 : 20—23.

[36] Sok felszentelt azt gondolta s még most is azt gondolja, hogy a Mindenható nagy csatája emberi erőkkel és hatalmi eszközökkel vívatik meg. Az Írás azonban nem támogatja ezt és nem is jogosít fel ily következtetésre. Amiképp a megiddói csatát Jehova képviselője, az Úr angyala vezette, úgy fogja vezetni Jézus Krisztus, Istentől legmagasabb hatalommal felruháztatván a Mindenható nagy napjának csatáját. Ezt támogatják Debóra *prófétai szavai, valamint a 68. zsoltár 8, 9 verse.* Pál apostol zsidók 12-ben ugyanarra a dologra mutatva mondja, hogy Debóra és Dávid kijelentései oly dolgok megjövendölései kell legyenek, melyek most „az előkészület napján" és a nagy végső csatában kell megtörténjenek. Izráel hadseregének csatája Józsué vezetése alatt Gibeonnál az ellenséggel szemben szokatlan látványt kellett nyujtson a nézőknek, de egyuttal csodálatos látványt is. Annak nézése, hogy miképen csatáztak az ég elemei az ellenséggel, Isten szövetséges népe érdekében, ijesztő és csodálatos benyomást kellett gyakoroljon. Ott történt, hogy Jehova Isten, amidőn a csata hevesen tombolt, nagy jégesőt árasztott rájuk, ami sokkal többet pusztított el, mint Izráel hadserege (Józsué 10 : 9—12) Amidőn az izráeliták Bárák vezetése alatt megütköztek Megiddónál az ellenséggel, ugyancsak bámulatba kellett ejtse a nézőket, látván Jehova hatalmának kinyilatkozását az ellenség ellen, amidőn „az ég csillagai" harcoltak az ellenséggel és az teljesen elpusztult.

[37] Armagedon jövendő csatájáról a Mindenható Isten napjának nagy csatájáról Ésaiás is jövendölt és így szólt: „Mert mint a Parázim hegyén felkel az Úr és mint Gibeon völgyében megharagszik, hogy megtegye munkáját, mely szokatlan lesz és hogy cselekedje dolgát, amely hallatlan lesz." (Ésaiás 28 : 21) Hogy e csatában Jehova mily elemeket fog felhasználni, nem tudjuk; de a prófétai képből azt látjuk, hogy Jehova Isten fel fogja használni hatalmát Sátán szervezetének elpusztítására. Bármiképp is fog e hatalom kinyilvánulni, szokatlan és csodálatos lesz azok előtt, akik azt látni fogják. Ésaiás fenti szövegében a szokatlannak fordított szó c s o d á l a t o s a t jelent. Jehova Zakariás prófétával hirdetteti, hogy „az Úr napján", amidőn Sátán szervezete megtámadja népét, ő „hadba száll és síkra kél ama nemzettel, mint ama napon, amidőn síkra szállott népéért." (Zakariás 14 : 3) Tudjuk, Sátán minden haderejét összeszedi az igazság hatalmai ellen s az Úr mellett álló földi hatalmak sokkal jelentéktelenebbek, mintsem győzelmesen csatázhatnának az ellenséggel; de az egek Ura síkra fog szállani az ellenség ellen és elpusztítja; ez mindazok előtt, akiknek szerencséjük lesz azt látni, szokatlan és csodálatos esemény lesz.

[38] Jehova az ő képviselője, Jézus Krisztus útján 1918-ban jelent meg templomában és a föld megrendítése, azaz Isten népe földi helyzetének megrendítése akkor kezdődött. A maradék, aki „a város tizedrésze", elbukott és „hétezer embernév pusztult el a földrengésben". Ezek lemetszettek Sátán szervezetéből és őket Sátán képviselői halottaknak tekintették. (Lásd Jelenések 11 : 13, Világosság című könyv I. kötet 218, 219 oldal, német.) A 68. zsoltár fenti szövegét Rotherham így fordítja: „Megrengett a föld, még az egek is csepegtek Isten jelenlétében a Sinain." A teremtményeknek ama nagy leckét kell megtanulniok, hogy Jehova egyedül a Mindenható Isten. Ezt egy vagy más úton mindekinek meg kell ismernie. Rotherham fordításából világosan kitűnik, hogy az, aki a Sinai hegyet Mózesnek a törvény kiadásakor megrendítette és rengette, ugyanaz az Isten, aki hadbaszáll népéért és győzelemre segíti, ugyanaz az Isten, aki eljön templomához, kiválasztja maradékát és felséges rejtekébe, biztonságba helyezi, ugyanaz az Isten, aki az ellenséget s annak szervezetét Armagedonban elpusztítja. „Az egek csepegése" nem azt jelenti, hogy az égbolt hullott le, hanem eső vagy az igazság megfrissítő áradása hullott le Isten népére, mialatt az sivatagban, vagy pusztai állapotban volt. E következtetést támogatják a következő idézetek, melyekben ugyanaz a szó fordul elő: „A fellegek is víztől áradának." (Bírák 5 : 4) „Az én kezeimről mirha csepeg vala." (Énekek Éneke 5 : 5) „A hegyek musttal csepegnek". (Jóel 3 : 18) „És a hegyek musttal csepegnek." — Ámos 9 : 13.

[39] Amióta az Úr eljött templomához, egeiből felüdítő igazság esője esett maradék népére a földön. A maradék az ő kegyelméből részesült a prófétai igazságok ezen kiáradásában és mint Jehova tanuja elviszi ezen igazságokat minden nemzethez,

FEL

de föképpen a kereszténység nemzeteihez. „Embernek fia! fordítsd arcodat délre és szólj dél felé s *prófétálj a déli mező erdője ellen!*“ (Ezékiel 20 : 46) „Embernek fia! fordítsd arcodat Jeruzsálem felé és szólj a szent helyek ellen és prófétálj Izráel földje ellen.“ (Ezékiel 21 : 2)

40 A maradékot most Jehova „a mennyekben együtt ültette Krisztussal (együvé telepítette)“, mivel megjelent templomában. (Efézus 2 : 6) Isten jövendöléseit e hívek föképpen a kereszténységre árasztják, amennyiben Isten nevéről és királyságáról bizonyságot tesznek.

(Folytatás következik).

Bereai kérdések

1, 2. Mily rendkivüli alkalom indít Jehova nevének dicsőítésére? Kinek hirdette nevét? Ki énekli a zsoltárokat? Mily éneket kell énekelniök?

3. Magyarázz meg néhány nagy igazságot, melyek feltárattak a maradéknak s amelyek Jehova nevének dicsőítésére indítanak!

4—6. Mi a célja az itt említett magas útnak s mikor nyittatott meg a maradék előtt? Mily további bizonyíték áll rendelkezésünkre, mely Isten felkent népét ebben az időben segíteni fogja a 68. zsoltár megértésében?

7—9. Hasonlítsd össze Isten szövetséges népének mai helyzetét Izráel helyzetével, amidőn úton volt Kánaánba, hogy a következő kijelentés alkalmazható és találó voltát ecsetelhesd: „Aki az egeken vonul a pusztákon át.“ (Angol ford.)

10. Mennyiben lehet itt vizsgálat alá venni Ezékiel 47 : 8-at?

11, 12. Mit jelent a Jah név? Mily összefüggés van Zakariás 9 : 9 és a 68. zsoltár 5. között?

13—16. Kik azok az árvák, akikről a 6. versben szó van? Magyarázd meg mennyiben árvák! Miképp védi meg és igazolja őket Jehova?

17. Alkalmazd Ésaiás 9 : 16, 17-et!

18—20. Alkalmazd „Isten az özvegyek bírája“ kijelentést!

21, 22. Mikor és miképp fogja az Úr lerombolni felfuvalkodottak házát és fog határt osztani az özvegynek? Mit értsünk „Isten az ő szent lakhelyében“ kifejezés alatt?

23, 24. Magyarázd meg, szövegeket idézvén a következő kijelentést: - „Isten visszahozza a számüzötteket (családokba szervezi)!“ Idézz más szövegeket, melyekből kitünik, hogy kicsoda az az „árva“!

25. Mikor és hogyan történt a hazagyüjtésük? Mily célból?

26. Mutass reá más, foglyokat jellemző szövegekre!

27, 28. Magyarázd meg e kijelentést: „Bizonyságot emelt Jákob-ban.“! Alkalmazd 78. zsoltár 10, 11-et!

29. Mire utal: „Aki bölcs kifejezés“? (107. zsoltár 43) Mit kell itt szem előtt tartani? Mikor fogják megérteni Isten jótetéményeit?

30—32. Miképp teljesül Ésaiás 65 : 2, 3?

33. Mily három osztályra mutat tehát a 68. zsolt. 7. verse?

34, 35. Magyarázd meg a 68. zsolt. 8, 9. és Bírák 5 : 4, 5 között fennálló hasonlatosságot!

36, 37. Ki vivja meg az armagedoni csatát? Ird le a prófétai képet annak kimutatása céljából, mennyire találó az Ésaiás 28 : 21-ben alkalmazott kijelentés Armagedon csatájának módjára és lényegére nézve!

38—40. Magyarázd meg „a föld remeg vala“ kijelentést! Magyarázd meg miért történik itt hivatkozás „Sinai Istenére“! Magyarázd meg „az egek csepegtek“ kijelentést!

W. T. 1932 március 15.

Jehova első teremtése

PALESZTINÁBAN a környezet és a viszonyok nagyon alkalmasak arra, hogy komoly elmélkedésre indítsanak. Őszkor Judea halmain barangolva, könnyen meggyőződést szerezhet magának bárki a levegő rendkívüli tisztaságáról és az ég derüs kékségéről. Éjjel az égen a csillagok oly nagy mennyiségben tünnek elő, mintha tömött soraikkal egymást le akarnák onnan szorítani. Ez azt juttatja eszünkbe, hogy a csillagászok becslése szerint mintegy harmincezer millió égitest kering világegyetemünkben. E nyilatkozatot emberi elmével természetesen sem felfogni, sem értékelni nem lehet, de ha ezen csillogó világosságok egének nézésébe belemélyedünk, azt kell következtetnünk, hogy becslésükben a csillagászok nem is tévedtek. Csodálkozva álmélkodva és áhitattal tekintünk fel a csillagokra. Akaratlanul is azt kérdezzük: ki teremtette e sok milliárd csodálatos csillagokat, melyek barátságos fényüket a megfáradt földi zarándok útjának megvilágítására ragyogtatják?

E kérdésre mint gondolkodó képességgel felruházott okos ember értelmes s a dolgot megvilágositó feleletet óhajtasz. A kifejlődés elméletét ismered, mivel azonban észszerűtlennek tartod azon feltevést, hogy ezen csillagok önmaguktól, vagy véletlenségből állottak elő, ezt az elméletet nem tartod figyelemre méltónak. Ellenkezőleg éppen a csillagok létezése bizonyítja fenszóval, hogy egy teremtőnek kell léteznie, akinek az általa teremtett s az űrbe függesztett csillagokat felül kell mulnia.

A látott csodákat őszintén megérteni óhajtod. Ki helyezte szivedbe ezt a kívánságot? Ki ruházott fel gondolkodó és a tényekre magyarázatot kereső képességgel? Ha létezik egy nagy Teremtő, aki e csodálatos égitesteket teremtette és téged is alkotott, észszerűen nemde azt kell várnod,

FEL

hogy őszinte kutatásaid helyes felelethez fognak vezetni? Ha létezik egy okmány, amely a látható dolgok eredetéről igazán felvilágosít, e feljegyzésnek önmagában és a Teremtővel is egyeznie kell.

Azon ismeret mértékét, melyet ezen a téren megkívánunk, az emberektől szerkesztett könyvek azért nem tudják elérni, mivel azok pusztán tökéletlen emberek véleményét fejezik ki. Sem önmagukban, sem a Teremtővel nem hangzanak össze, akinek határtalan bölcsességgel és hatalommal kell rendelkeznie. A Biblia ellenben minden követelmények megfelel. Önmagában összehangzó s ha helyesen értelmezik, semmiképpen sem mutat fel ellentmondásokat. Teljesen összehangzik azzal, aki tökéletes bölcsességgel, igazsággal, szeretettel és hatalommal rendelkezik. Megfelel kérdéseidre és feleletei teljesen kielégítik az értelmet. Ez a Teremtő tiszteletreméltó ígéje. A Biblia feltárja előttünk, hogy ama lényt, akinek szentséges hatalma a teremtésben és mindenben kifejezésre jut, Istennek hivják. Isten, — amint ezt a Biblia kimutatja — az ő teremtményeivel való kapcsolatában még más, nagy jelentőségű neveket is visel. A Biblia gondos tanulmányozásából kitűnik, hogy ő mindenestől fogva igaz. Amily mértékben a Biblia tiszteletreméltó leveleinek tanulmányozásában előrehaladást tesz valaki, oly mértékben fog csodálkozása a feltáruló csodák felett nagyobb arányokat ölteni. Azon következtetésre kényszerül, hogy csakis a nagy Örökkévaló fenkölt szelleme ihlethette e könyvet. Ez nem csupán a nagy Isten létezését és ama tényt bizonyítja be, hogy ő a teremtés összerzője, hanem egy csodálatos programmot is feltár, amelyet a nagy Teremtő a maga jólrendezett és tökéletes útján, — amely végeredményben az ő összes teremtményeinek javára és a nagy Teremtő dicsőségére végződik, — fog végrehajtani.

Az áhitatos elme a Biblia tanulmányozásával nagy érdeklődéssel foglalkozik. Amidőn a kutató gondolatköre kibővül és a Biblia igazságaiba való bepillantása elmélyül, akaratlanul is így kell felkiáltania: „Ó mely mélységes az Isten tudománya, gazdagsága és bölcsessége!"

Az isteni végzés kibontakozása a tudomány minden szorgalmas és őszinte kutatójából a legnagyobb érdeklődést váltja ki. „Hallja a bölcs és öregbíti az ő tanulságát és az értelmes szerezzen érett tanácsokat." (Példab. 1 : 5) „Mert bölcsesség megy a te elmédbe és a tudomány a te lelkedben gyönyörűséges lesz. Meggondolás őrködik feletted, értelem őriz téged, hogy megszabadítson a gonosznak útjáról és a gonoszságszóló férfiútól." — Példab. 2 : 10—12.

De hogyan kezdjem el a bölcseség megtanulását? kérdezed. Az Úrnak félelme a bölcseség kezdete." (Példab. 1 : 7; 111. zsoltár 10) Azok, akik az Úr titkait gondosan és áhítatosan megérteni törekszenek, jutalomban fognak részesülni. „Az Úr bizodalmas az őt félőkhöz és szövetségével oktatja őket." — 25. zsoltár 14.

A hit az igazság ismeretét és az ezen ismeretre való bizalomteljes támaszkodást jelenti. Az Istenben való hit az Istenre vonatkozó igazság és az őfelőle szóló tények megismerését vagy ezen ismeret megszerzését és az abban való bizalmat jelenti. Annak, aki az Úrat meg akarja ismerni és az ő tetszését bírni, hinnie kell, hogy Isten, a nagy Örökkévaló él és azokat, akik őt szorgalmasan keresik, jutalomban részesíti. (Zsidók 11 : 6) Ismeret nélkül nem lehet hittel rendelkezni; azon célból azonban, hogy az ember ismeretet tudjon magának szerezni, Isten őt értelmi erőkkel ruházta fel és ezen képességek használatára szólítja, hogy a Bibliában feltárt nagy igazságokat megvizsgálja és felettük elmélkedjék. (Ésaiás 1 : 18) Amint látjuk, az észszerűség és az írás teljesen megegyeznek egymással.

Most pedig térjünk vissza a feltett kérdéshez: „Ki teremtette a csillagokat?" Isten ígéje a következőket mondja: „Isten teremté a két nagy világító testet: a nagyobbik világító testet, hogy uralkodjék nappal és a kisebbik világító testet, hogy uralkodjék éjjel; és a csillagokat." (Mózes I. 1 : 16) Nemcsupán megteremtette őket, hanem róla, mint ezek Teremtőjéről még a következő is meg van írva: „Elrendeli a csillagok számát és mindnyájukat nevéről nevezi." (147. zsoltár 4) Azon dolgokban, amelyeket Isten teremtett, az örökkévaló erőt és az isteni mivoltot világosan lehet látni és tisztán meg lehet érteni. (Róma 1:20) Az ég ívén megfigyelhető csodák józan és szerény gondolatokra késztetnek. Most pedig: „Jöjjetek és hadd értekezzünk — a teremtés dolgairól — értelmesen együtt."

Kellett valamikor egy olyan időnek is léteznie, amidőn a nagy Isten egydül volt. Kellett valamikor egy oly időnek is lennie, amidőn a teremtés megkezdődött. Feltárja-e a Biblia, hogy mi volt Isten teremtésének kezdete? Igenis feltárja. Az, hogy a teremtés ezelőtt hány esztendővel kezdődött, nincsen feltárva. Hogy ezelőtt egy millió vagy pedig tizmillió évvel történt, az ember számára nem is bír fontossággal. Az ember a teremtés kezdetének tényét keresi. Annyi bizonyos, hogy ha a Mindenható örökkévaló, — aki minden dolgot a maga korlátlan akaratából teremtett, — ezen dolgot fel akarta jegyeztetni, úgy ezt az írást a tényállásnak megfelelően is iratta meg.

Ebből következik, hogy Isten ígéje, a Biblia színtiszta igazságot képez. Adathamisításnak semmi oka sem forgott fenn. Ama férfiakat, akiket

FEL

a Biblia megírására a nagy Isten felhasznált, az ő határtalan hatalmával és tökéletes bölcsességével irányított, hogy a Biblia tudósítása helyes és az igazságnak megfelelő legyen. „Kezeinek cselekedetei hűség és igazság; minden ő végzése tökéletes. Megingathatatlanok örökké és mindvégig; hűségből és egyenességből származottak." (111. zsoltár 7, 8) „Minden neveden felül felmagasztalád a te beszédedet." (138. zsoltár 2) A nagy Örökkévaló nem változik meg s ami egykor igaz volt, mindig igaz marad. „Támogass engem a te beszéded szerint, hogy éljek és ne engedd, hogy megszégyenüljek e reménységemben." (119. zsoltár 116) A teremtés kezdetéről szóló beszámolás tekintetében csakis Isten ígéje képez tekintélyt. E kútforrás megbizható és a kutató bizalomteljesen támaszkodhatik reá.

Isten ígéje jegyzi fel, hogy jóval a föld teremtése előtt, amidőn tengerek, tavak, források nem voltak, sem hegyek és halmok nem emelkedtek, még a nap, hold és csillagok teremtése előtt fogott Isten teremtői művéhez és az ő első teremtése az ő kedveltje volt, akit a szent könyv „Logosz" néven említ. A „Logosz"-név Isten szeretett fiának egyik neve vagy címe és nagy jelentőséggel bír. Amidőn valamily teremtményt vagy dolgot Isten keresztel el, e névnek nagy értelme van. A „Logosz"-név a nagy Teremtő helyettesét vagy szóvivőjét jelenti. E címet a fordítók gyakran Ígének fordították, mivel a Logosz pontosan annak szavait fejezi ki, akit képvisel.

Istennek tetszett a Logosz által beszélnie, hogy közleményeit általa továbbítsa az ő többi intelligens teremtményeihez. (Zsidók 1 : 2) Istennek ezen hatalmas és kedves fiát ezért jogosan lehet „Ígének" is nevezni. Felőle olvassuk: „Kezdetben volt a Logosz (Íge) és az Íge (Logosz) Istennél volt és (egy) Isten volt a Logosz (Íge)." (János 1 : 1—2, Káldi ford. szerint). E hatalmas Logosz, mint a nagy Jehova Isten meghatalmazott képviselője — a teremtés kezdetéről szólva — a következőket bizonyítja:

„Az Örökkévaló alkotott engem útja kezdetén, minden más teremtménye előtt, régen; az őskorban avattak fel engem, legelsőnek a föld őskora előtt. Amikor még nem volt ős-ár, születtem én, amidőn még nem voltak gazdag források: mielőtt a hegyeket besülyesztették, a dombok keletkezése előtt születtem én; mielőtt Isten alkotta a földet és a mezőket és a világ első porszemét. Ott voltam, midőn megszilárdította az eget, midőn kört alkotott az ős-ár felszínén, midőn megerősítette a fellegeket ott fönt, hatalmasok lettek a mélységek forrásai; midőn a tengernek megszabta a törvényét, hogy a hullámok meg ne szegjék parancsát és midőn megszilárdította a föld alapjait. — Példab. 8 : 22—29, Dr. Weisz ford. szerint.

E Szeretett, Isten teremtésének kezdete, az Atyának, a Teremtőnek, a nagy Istennek gyönyörűsége volt, aki őt megajándékozta bizalmával és őáltala működött az összes létező dolgok megteremtésében. „Mindenek őáltala lettek és nála nélkül semmisem lett, ami lett." — János 1 : 3.

E teremtmény, a Logosz, Isten rendelt idejében a mennyből a földre áthelyeztetvén, az emberhez lett hasonlóvá. „És a Logosz (Íge) testté lőn és miközöttünk lakozék." (János 1 : 14) Őt ebben az időben az Istentől nyert Jézus néven ismerték. A Jézus név azt jelenti, hogy ő a Szabadító. (Máté 1 : 21) Földi hivatalának kezdetén Isten szent szellemével felkenetett és ettől kezdve Krisztus Jézus néven volt ismeretes, mivel a Krisztus-név felkentet jelent. (Máté 16 : 15, 16; Lukács 4 : 17, 18) Ezen neveihez, miután Jehovát a földön hűségesen képviselte, a „hű és igazságos"-jelző is hozzájárult. — Jelenések 19 : 11.

A Biblia megismétli, hogy Logosz volt az „Isten teremtésének kezdete." (Jelenések 3 : 14) Isten, miután Logoszt megteremtette, őt a többi dolgok megteremtésében a maga tevékeny képviselőjévé tette. A nagy Isten az ő szeretett Logoszát nagy bizalmi hivatallal ruházta fel. Tanácskozott vele és minden dolog a mindenható Isten utasítása szerint az ő kedves fiának, a Logosznak tevékenysége által lett létrehozva. Logosz felől olvassuk, hogy ő „a láthatatlan Isten képe, minden teremtmények között az elsőszülött. Mert őbenne teremtetett minden, ami van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek őáltala és őreánézve teremtettek; és ő előbb volt mindennél és minden őbenne áll fenn." Kolossé 1 : 15—17.

Annak további bizonyítékául, hogy Logosz Isten benső bizalmasa volt, olvassuk: „Isten, aki mindeneket teremtett a Jézus Krisztus által." (Efézus 3 : 9) Nem abban az értelemben, mintha ő már a dolgok teremtésekor a Jézus Krisztus lett volna, hanem ő mint hatalmas lény, aki jelenleg az ő többi címei között a Jézus Krisztus nevet is viseli, volt az, aki minden dolgokat teremtett. Logosz teremtése után a mindenható Isten semmit sem teremtett személyesen, hanem mindent az ő kedveltje által.

Ez tehát határozottan azt bizonyítja, hogy Jehova Isten a csillagokat és minden látható és láthatatlan dolgot is, Logosz, az ő cselekvő képviselője által teremtett. Logosz úgy ezen, mint minden más munkában is, amelyeket a nagy Jehova Isten képviseletében teremtett, mindenkor hű és igazságos volt. W. T. 1932. március 15.

FEL

Az igazi jövendölés eredete

JEHOVA, a mindenható Isten, a Felséges, minden jónak a Teremtője. Öröktől fogva való és őkívüle nincsen más. Világossággal veszi magát körül, mint öltözettel és minden világosság tőle származik. Ő teremtette az eget és kiterjesztette, mint valami boltozatot és dicsőségének visszatükrözésével telítette. A föld fundamentomát és szegletkövét is korlátlan hatalmával fektette le és alkotta. A földet ifjú éveiben felhőkkel vette körül, mint öltözettel és sűrű sötétséggel pólyálta be. A napot az égen a föld szövétnekéül és a holdat a sok milliárd csillagokkal együtt éjjeli világításul rendelte. Még a csillagokat is megszámolta és mindeniknek nevet adott. Minden amit tesz, rendben történik; előtte a zavar ismeretlen. A csillagok és a bolygók az általa kiutalt helyet foglalják el és kijelölt pályájukon keringenek. A hegyeket úgy teremtette, hogy csúcsaikkal magasan a tenger fölé emelkednek és a sasnak elrendelte, hogy a hegyek csúcsai felett keringjen és sziklákon fészkeljen. A földet zöld pázsittal ruházta fel és a nagy erdőket állatokkal és madarakkal népesítette be.

Az embert tökéletesnek teremtette és földi teremtésének fejedelméül nevezte ki. Minden teremtés örök sorsa az ő hatalmas kezében van. Bölcseségének és tudományának gazdag mélységei és hatalmának és szeretetének magaslatai nagyobbak, mintsem az ember fel tudná fogni azokat. A Mindenható az emberek iránt való leereszkedésében mindazáltal meghívja az embert, hogy értekezzék vele és tanuljon az ő útjaiból. Isten megismerése és a neki való engedelmesség örök boldog és békés életet jelent. Miből tanulhatna tehát bölcseséget és tudományt az ember a mindenható Isten kinyilatkoztatásain kívül? Az ő igéje a bölcseség és tudomány forrása, mely állandóan csörgedez és mindenkit megfrissít és mindenkinek életet nyujt, aki abból iszik. Jehova az örök élet ősforrása.

Jehova Isten a forrása és összerzője minden igazi jövendölésnek is. Ezen állítás bizonyításául olvassuk Ésaiás 44 : 6, 7-ben: „Így szól az Úr, Izráelnek királya és megváltója, a Seregeknek Ura (Jehova): Én vagyok az első, én az utolsó és rajtam kívül nincsen Isten és ki hirdetett hozzám hasonlóan? Jelentse meg és hozza azt elém. Mióta e világ népét teremtém; és jelentsék meg a közeli és távoli jövőt."

Mindenki, aki az igazságot és az igazságosságot szereti, és szereti Istent és engedelmeskedik a Felségesnek, bátran hozzákezdhet Isten igéjének tanulmányozásához és teljesen meg lehet győződve arról, hogy törekvései gazdag jutalmat nyernek. Ha így tesz, nemcsupán örvendeni fog, hanem azon őszinte vágytól lesz indítva, hogy másoknak is beszéljen Isten jóságáról és irgalmáról. Az engedelmeseknek mondja az Úr: „Ne féljetek és ne rettegjetek! Hát nem mondtam-é meg és nem jelentém-e előre? Ti vagytok tanuim! Hát van-e rajtam kívül Isten? Nincs kőszál, nem tudok!" — Ésaiás 44 : 8.

Mindenki, aki értékeli és megérti az isteni jövendöléseket, teljes örömmel fogja másokkal is közölni a drága igazságokat, hogy azok is örvendjenek és megtalálják az élet útját. Isten önzetlen, tehát szereti is teremtményeit, akiket alkotott. Minden munkája tökéletes. Az embert tökéletesnek teremtette a maga hasonlatosságára és képére. (111. zsoltár 4) Isten nem tekinthet helyeslőleg a bűnre, a rosszra és törvénytelenségre. Az olyant kell „bűnösnek" tekintenünk, aki megsérti Isten törvényét. Isten a bűnös iránt is kegyes, amennyiben az töredelmes és a kijelölt úton keresi Isten kegyelmét. A bűnnel mindíg szenvedés jár. A „törvénytelen" olyan ember, aki miután felvilágosodott, szándékosan vétkezik a világosság ellen. Sátán a törvényszegő, azáltal lett azzá, hogy szándékosan árulójává lett szent kötelességeinek önző céljainak elérése érdekében. E cselekedetével fejezte ki, hogy nem tartja tiszteletben az ember jogait és Istennel szemben való kötelességét is semmibe vette. Így lett felismerhetővé gonosz szíve és romlott indítóoka és teljesen meggondolatlan cselekedett az igazság fénye ellen. Mindazok, akik, miután felvilágosultak, szándékosan Sátán útján mennek tovább, törvényszegők és bele vannak bonyolódva tetteikbe. (9. zsoltár 16) Isten elpusztítja a törvényszegőket. Ez világosan kitűnik Isten ígéjéből. (34. zsoltár 16; 145 : 20) Ezenkívül még a következőket is világosan kijelenti: „Jó és igaz az Úr, azért útba igazítja a vétkezőket." (25. zsoltár 8) Ádám kivételével mindenki igazságtalanságban fogamzott és született. (51. zsoltár 7) Ezért oly útról gondoskodott Isten, melyen a bűnösök visszatérhetnek hozzá és teljesen kibékülhetnek vele.

Jehova az első jövendölést még akkor tétette, amidőn az ember Édenben volt. E jövendölés a gonosz kinyilatkozásától az összes engedelmes emberek meggyógyításáig eltelő egész időt magában foglalja. Ez magában foglalja azon gonosztevő elpusztításának megjövendölését is, aki egykor eszköz volt, mely az embert a bűn által elbuktatta. Olvassuk: „És monda az Úr Isten a kígyónak: mivelhogy ezt cselekedted, átkozott légy minden barom és minden mezei vad között; hasadon járj és port egyél életed minden apjaiban. És ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod és az ő magva között: az neked fejedre

FEL

tapos, te pedig annak sarkát mardosod." — Mózes I. 3 : 14—19.

Az utolsó nagy jövendölést, melyet a Szentírás feljegyez, Jehova kedves fia útján közölte s ez a Biblia utolsó könyvében, a Jelenésekben van megírva. (Jelenések 21 : 1—7) Ez előre közli az igazság új és dicső kormányzatát, mely az emberiség javára fog működni. Az első jövendölés az ember útját írja le, mely szenvedések, betegségek és könnyhullatásokon át a halálba vezet. Az utolsó nagy jövendölés a küszöbön levő azon áldott időről beszél, amidőn Isten minden könnyet letöröl, amidőn minden szenvedés, panasz, halál és temető örökre megszűnik, amidőn minden meg lesz újítva, amidőn minden engedelmes helyre lesz állítva és minden ember Isten gyermeke lesz és örökre áldást nyer.

Ezek e két alkalommal tett igaz jövendölések emberek által közöltettek, akik Jehova szócsövei voltak s mindazok javára közöltettek, akik az igazságot és az életet keresik. Az isteni jövendölések tanulmányozása minden más dolognak, ami az embert foglalkoztatni tudná, tanulmányozásánál többet ér. Felismervén, hogy a jövendölések a Felségestől származnak s ő azokat teremtményei iránti szeretetéből adta, az áhítatos szívű ember azon teljes bizalommal fog tanulmányozásukhoz, hogy ezekből meglátja a határtalan élethez és örökkévaló örömhöz vezető utat.

Amidőn az emberiség máris teljesen a gonoszsághoz vezető úton volt, egy jövendölésben Isten feltárta azon szándékát, hogy elküldi nagy megbízottját szent angyalainak kíséretében, hogy mindenki felett ítélkezzék. (Judás 14 és 15) E jövendölést Énokh mondotta, ez az első jövendölés, melyet ember hirdetett. Ezután a kellő időben következett az Ábrahámtól mondott jövendölés. E nagy jövendölés arról szólott, hogy eljön az idő, amidőn Isten létrehozza az ígért magot, akiben a föld minden nemzeteit és nemzetségeit megáldja. (Mózes I. 12 : 3; 22 : 18—22) Bátran azt lehet mondani, hogy a később tett összes jövendölések ezen világosan kifejezett isteni szándék végrehajtásával függenek össze s olyképpen fejeztettek ki, hogy azokat az ember csakis Isten kitűzött idejében tudja helyesen megérteni. Egy általánosan érvényes szabályt, mely a jövendölések kutatóját kutatásaiban vezetni tudja, a következőképen fejezhetjük ki: Isten hívei a jövendöléseket csak akkor érthetik meg, amidőn azok részben, vagy egészen beteljesültek vagy beteljesülő félben vannak. A helyes értelmet tehát csak Isten kitűzött idejében lehet megnyerni.

Mi a próféta? A próféta olyan ember, aki egy másik helyett és nevében beszél. A próféta név mindig oly közleménnyel kapcsolatban fordul elő, mely magát Istentől származónak jelenti ki arra való tekintet nélkül, hogy igaz-e vagy nem. E név majdnem mindig oly személyekre vonatkozik, akiket Isten felhasznál, hogy a néppel igazságának üzenetét közölje. Aki ezt teszi, igaz próféta. Ha valaki mindazáltal azt állítja, hogy az Úr nevében beszél, holott ez az állítása nem igaz, hamis próféta. Énokh Isten igaz prófétája volt és a korai időkben, még a nagy özönvíz előtt jövendölt.

A héber Bibliában két szó, még pedig „nabi" és „roeh" szavak vannak magyarban prófétának fordítva. A leggyakrabban a „nabi" szó fordul elő; a „roeh" szó ellenben ritkábban fordul elő és általában „látnoknak" van fordítva. A „nabi" szó a „nabba" szóval rokon, mely a következőt jelenti: feltörő vízforrás vagy rohanó folyó. Isten prófétáinak kijelentései nem gondosan megválasztott szavakban vannak kifejezve, hanem amint a zsoltáros mondja: „A szív kicsordult." „Felbúzog szívem szép beszédre", egy másik fordítás szerint: „Jó dolgok csordulnak ki szívemből." (45. zsoltár 2) Isten prófétái ily kifejezéseket használtak. Azt hirdették ki, amit Isten velük közölt. Nem felelne meg az igazságnak, ha azt mondánók, hogy a próféták nem voltak urai szavaiknak. A gonosz szellemek befolyása alatt álló emberek nem urai annak, amit mondanak; de ez nem vonatkozik Isten prófétáira. A próféta nem választotta meg ugyan a neki tetsző kifejezéseket, hanem mint Isten szolgája egy különös munkával és közlemény hirdetésével volt megbízva; ezt téve, Isten hatalma gyakorolt hatást elméjére és mondatta vele azokat, melyek megfeleltek Isten akaratának. Elméjét és hűségét munkájára kellett szögeznie. Nem volt pusztán automata-író, azon beszédében, melyet mondania kellett, Isten vezette.

A látnok bizonyos tekintetben más volt. A látnok egyuttal próféta is lehetett, ez azonban szükségtelen volt. A látnok olyan ember volt, aki felismerte Isten akaratát s akinek megengedtetett, hogy Isten akaratát megmagyarázza. A látnokot azonban néha az Úr arra is felhasználta, hogy üzenetet küldjön általa a népnek. (Krónika I. 25 : 5) Ez azonban az illetőből nem csinált szükségképen prófétát. Gád Dávid látnokának neveztetett, valamint prófétának is. (Sámuel II. 24 : 11) Halálos ágyán Jákób meglátta Isten akaratát gyermekeire vonatkozólag, valamint azt is, hogy mi származik tőlük és ezeket meg is mondotta. Mózes I. 49:1-27.

A próféták Isten választott népének, a Zsidóknak utolsó napjaiban léptek a legerősebben föl. Izrael prófétáinak beiktatása után Isten csak egy alkalommal küldött prófétát idegen nemzethez, még pedig, amidőn Jónást Asszíria fővárosának,

FEL

Ninivének lakósaihoz küldte. Izráel korai idejében, amidőn népét Isten Egyiptom szolgaságából ki akarta szabadítani, szólott Mózesnek és felajánlotta neki, hogy népének megszabadítását végrehajtsa. Mózes először vonakodott átvenni e megbizatást, amit Istennel szemben azzal indokolt meg, hogy nem mestere a szónak. Erre Isten azt válaszolta neki, hogy Áront adja prófétául melléje. Áron mellett Mózes Isten szerepét töltötte be és Áronnak kellett tolmácsolnia mindazt, amire őt Mózes utasította és így történt. Ebben az esetben neveztetik valaki, aki egy más helyett beszél első alkalommal prófétának, anélkül, hogy e szó alkalmazása valamily események megjövendölésének gondolatát foglalná magában. — Mózes II. 4 : 15, 16; 7 : 1. W. T. 1932. március 15.

A munkatérről

Hála Istennek

Kedves Rutherford testvér!

Jehova tanui clintoni csoportjának egy része azon kiváltságot élvezte, hogy jelen lehetett a columbusi nagygyűlésen és végig hallgatta, amidőn a. kereszténységhez szóló figyelmeztetés felolvastatott s az egész látható és láthatatlan hallgatóság felszólíttatott annak elfogadására; gyülekezetünk tagjai d. u., amidőn az új név elfogadása elhatároztatott, jelen voltak.

Mi is Jehova tanui akarunk lenni s e két határozatot fenntartás nélkül elfogadjuk s elhatároztuk, hogy az azzal összefüggő kötelességeket legjobb tehetségünk szerint teljesíteni fogjuk, hálákat adván Istenünknek, minden jó dolog adományozójának azon nagy kiváltságért, hogy nagy nevének és ígéjének igazolásában az emberek előtt részt vehetünk.

Mikép Pál apostol („Legyetek én követőim, mikép én is követője vagyok Krisztusnak"), te, kedves testvér, buzditásunkra vagy, mint Isten hű gyermeke, aki az Úr hadseregét az ellenség szervezete ellen vezeted, amig annak városa lakósok nélkül marad; mi rendithetetlenül elhatároztuk, hogy az Úr kegyelméből mindvégig kitartunk melletted.

„Meggondolásra méltó"

Kedves Rutherford testvér!

A következő kérdést, mely válaszra és meggondolásra is egyaránt méltó, azért teszem fel, mivel azt gondolom, hogy ez a téma idejekorán meg lesz tárgyalva a „Folyóiratban", ha a gondolat helyes.

Az apostol mintegy azt mondja, hogy az előljárókat a szentszellem Isten gyülekezetének felügyelőjévé tette. Mivel immár maga az Úr vette át Sion felügyeletét, szükséges-e még a vének vagy előljárók szolgálata?

Más szóval, nem akarta-e Isten a vének szolgálatát csak Jézusnak a földről való távollétére korlátozni, amely korszak Jézus mennybemenetelével és a szentszellem kitöltetésével kezdődött s azzal végződött, hogy a szentszellem vezetősége visszavonatott, amidőn Krisztus Jézus eljött a templomhoz?

Talán az a körülmény is emellett szól, hogy főképpen 1922 óta az utóbbi években sok kritika fordult elő a vénekre vonatkozólag. Amidőn őket szolgálatra választották, közülök többen akadályoknak bizonyultak a Társulat, a munkavezetők, a munka megszervezése és a hű munkások tekintetében. Megválasztásuk, melyet az „Úr akarata" kifejezésének tekintettek a szentszellem által, gyakran ellentétben találta őket „az Úr akaratával", mely a Társulat útján jut kifejezésre.

A szentszellem visszavonása nem jelentené-e az „ily magasabb ranguak" ügykezelésének megszünését az egyház igazgatásában, egyuttal a Királytól felülről származó igazgatását jelentvén Isten gyülekezetének? Ha így van, nem kettős szervezet áll-e fenn, egy „felülről, a tróntól származó" s egy az „ily magasabb ranguak"-tól származó igazgatás?

Ha ez így van, nem áll-e a királyság érdekében s nem volna-e az Irásnak megfelelő, ha többé egyáltalán nem választatnának vének és diákonusok, hanem helyettük tanitók neveztetnének ki, mikép a munkavezetők?

Szivélyes keresztényi üdvözlettel vagyok Isten kegyelméből

testvéred

Morrell Károly, Ontario.

FEL

Bátrabban tudok kimenni

Kedves Rutherford testvér!

Közölni akarjuk, hogy buzdító körleveleidet nagyon becsüljük; az általad tett bizonyság alapján bátrabban tudunk elmenni az emberekhez.

Mi felismerjük a most adott bizonyságtevés fontosságát és elhatároztuk, hogy Jehova nevének dicséretét mindaddig énekelni fogjuk, amig lélekzeni tudunk.

Hálásan fogadtuk a könyvek ujabb árengedményét. Itt a mi vidékünkön alig van pénz forgalomban. Ahol valamikor egész sorozat könyvet lehetett eladni, most csak egy darabot lehet eladni; az árengedmény azonban segítség.

Szeretettel köszönjük értünk való imáidat s erről a magunk részéről is biztositunk.

Jehova kegyelméből testvéreid

Chas. R. Hall és neje úttörők.

Közreműködés teljes szívből

Kedves Rutherford testvér!

Utobbi gazdasági értekezletünkön, mint a csoport titkárát, megkértek, közöljem veled, mennyire nagyrabecsülünk azon világosságért, melyet Jehova jóakaráta szerint ebben az időben általad nyujt híveinek. A „Világosság"-c. könyvben feltárt Jelenések magyarázatát, valamint a Folyóiratban közölt cikkeket is nagyrabecsüljük, melyek előkészítettek azon világosságra, mely most a „Világosság"-c. (angol) könyvből reánk árad.

Ezen alkalommal egyhangulag elfogadtuk a columbusi gyűlésen hozott határozatot és kifejeztük, hogy az új nevet viselni akarjuk, melynek viselése most a maradék kiváltságát képezi.

Szeretetünkről és határozottságunkról akarunk biztosítani téged, kedves Rutherford testvér, hogy teljes szívből együtt akarunk dolgozni veled és vállvetve akarunk állani az Ördög szervezete ellen szóló háború megüzenésében; mint Jehova tanui akarjuk a királyság evangélimát hirdetni.

Jehova tanuinak stockholmi csoportja

Yngve Ericson, titkár.

Örömmel hallgatták

Kedves Rutherford bíró!

Boldogan mondhatom, hogy könyveinek olvasása után most sokkal tisztábban tudom megérteni a Bibliát, mint azelőtt.

Könyveit ezért másoknak is átkölcsönöztem; tudván, hogy azok nem szívesen hallgatták rádióelőadásait. Most ezek az emberek azt írták nekem, hogy ők is tisztultabb értelem birtokába juttottak.

Én és a férjem nagy örömmel hallgatjuk rádióelőadásait. Azt szeretném, ha az egész világ megállana a teljes üzenet meghallgatására, melyet a rádióban közöl mindazokhoz, akik meg akarják ismerni Urunkat. Áldja meg az Isten ezután is az ő ígéjének hirdetésében. B. Zanierwich és neje.

Az új ruhákról

Kedves Rutherford testvér!

Tudatni akarlak nagyrabecsülésemről az „új ruhákért", melyben most Jehova tanuinak hivatalos közlönye megjelenik.

Ha valamily rajzot aszerint bírálnak el, amit ábrázol, a Folyóirat új címlapját művészi munkának kell tekintenünk. El sem tudom képzelni, hogy jobban ki lehetne fejezni Jehova szervezetének, az igazság derengő királyságának eljövetelét Jehova tanuival kapcsolatban. Fogadjátok szerencsekívánataimat!

Elismerést érdemelnek a Folyóirat misszójáról közölt új adatok is, arról, „amit a Szentírás világosan tanít".

Testvéred a királyság örömeiben

M. C. Cohnfehr.

Egy pillanatig sem bántam meg

Kedves testvérek!

. . . A legtöbben azok közül, akik tőlem a könyveket megvették, munkanélküliek. Alig hinné el az ember, de úgy van, hogy éppen ezeknek van leginkább szükségük könyveinkre, melyből teljesen megismerhetik a helyzetet s hogy miért van ez igy s mi lesz ennek vége. Sikereimnek nagyon örvendek és engem valóban buzdít, látván, hogy az Úr helyeseli eljárásomat, azt sikerhez segítvén. Egy percig sem bántam meg, hogy teljesen mukába léptem. Mennyi gondot okozna nekem ma az üzlet! Most nincs üzletem, csupán az a gondom, hogy állandóan összhangban álljak az Úrral s az ő munkájával; egy napig sem tudnék ellenni e dicső, szívvídámító munka nélkül, mert minden őszinte keresztény ezt óhajtja.

A királyság örömeiben vagyok

Testvéred F. Sch.

FEL

Az ŐRTORONY

és Krisztus jelenlétének hirnöke

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semi-monthly. June 1st, 1932

Vallásos folyóirat 19. évfolyam, 11. szám

1932 június 1.

TARTALOM

Jehova nevének hirdetése, 3. rész . 163

A teremtés hajnala 169

A bün zsoldja 172

Teremtő és mennyei lények . . . 174

Érdekes levelek 176

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik félhavonként.

A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása
Wachtturmstreet 1—19, Magdeburg, Germany.
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége." — Ésaiás 54 : 13, angol-fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földon teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Adám bűne következtében miden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni lényt támasztotta fel, vette fel a mennybe, minden lény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A Világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az Igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyerállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozásra képesít és tanítókról is gondoskodik oly személyek vagy csoportok részére, akik őszintén foglalkoznak a Biblia tanulmányozásával. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel síkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket nem közöl.

Előfizetési ára:
Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč., félévre 12 Kč.
Magyarországon: egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.

Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41
Csehszlovákiában: Brno, Hybešova 30.

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivatalától kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szükölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldést évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhöz szóló felhívás: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egyhónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal jelezzük.

A Bibliaház szünideje

Július 11—24-ig a magdeburgi Bibliaház a munkatársak szünideje miatt zárva lesz. Ezen idő alatt megrendelések stb. nem lesznek elintézve. Az összes csoportoknak legyen gondjuk arra, hogy megrendeléseik és más dolgok még idejében, tehát július 11 előtt elintézést nyerjenek. Könyvmegrendeléseket csak akkor intézhetünk el, ha azok legkésőbb július 4-ig birtokunkban lesznek. Ugyanez áll a brünni hivatalra vonatkozólag is.

Élet

Rutherford bíró egyik új könyve, amely Jehova, a nagy életadó üzenetét a szenvedő emberiség részére még világosabban tárja fel, magyarban is megjelent. Különös tekintettel van azon „reménységre, hogy a teremtett világ a romlandóság szolgaságából felszabadul" és Isten azon elhatározására, hogy az összes engedelmeseknek örök életet juttat.

360 oldal terjedelemmel, a legjobb kalikókötésben, 3 négyszínű illusztrációval, ára 6,— Kč.

Wachtturm-Druckerei, Magdeburg. Csehszlovakiában felelős: Anton Gleissner, Brno-Juliánov, Hybešova 30.

FEL

AZ ŐRTORONY
ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

9. évfolyam | Magdeburg — 1932 június 1 — Brooklyn | 11. szám

Jehova nevének hirdetése

3. rész

„Bő záport hintesz vala, óh Isten; a te örökségedre s a lankadót megújítod vala." — 68. zsoltár 10.

JEHOVA Isten a menny és föld Teremtője és minden erről szóló jövendölése és kinyilatkoztatása Igéjében van, mely az igazság. (Ésaiás 5 : 12; János 17 : 17) Azok a hű emberek, akiket szközéül felhasznál, hogy igazságát másokkal özöljék, csupán edények, akik mint az ő tanúi zolgálnak neki. (Ésaiás 43 : 10—12) Vannak lyanok, akik a folyóiratban időről-időre megjeenő igazságokért embereket hajlandók tisztelni s méltatni. Ez teljesen téves és biztosan az Úrak sem tetszik. „Avagy . . . így szóljon a csinálnány csinálójának: értelmetlen!" (Ésaiás 29 : 16) Amidőn Isten igazságáért, illetve annak megértéséért és terjesztéséért embereket tisztelnek, ez Jehova kigúnyolása. „Ami az emberek közt magasztos, Isten előtt utálatos." (Lukács 16 : 15) Sokan maguknak és másoknak is nagyon ártottak, amidőn azon elvet követték, hogy embereket részesítettek elismerésükben és tiszteletük kifejezésében. Ennek a viselkedésnek tudható be, hogy sokan Sátán befolyása alá kerültek. A hízelgők gyakran azért magasztalnak bizonyos embereket, hogy közelükben tudjanak tartózkodni és bizonyos mértékben kivehessék részüket az illető tiszteletéből, akit annyira tisztelnek és magasztalnak. Ez nem csupán az önzés jele, hanem Jehova Isten s az ő ígéje, az igazság iránti szerető ragaszkodás hiányát is mutatja. Az, aki valakitől titokban vagy nyilt beleegyezéssel elfogadja a dicsőítést, kétségtelenül nem kedves az Úr előtt, éppen annyira nem, mint aki őt dicsőíti. Valaki azt gondolhatja, hogy bizonyos tettek végrehajtása őt a megtiszteltetés elfogadására jogosítja, azonban egyetlen ember sem — bármit is tesz — nem támaszthat jogot a dicsőségre. Már attól a naptól kezdve, amidőn Isten megkötötte a szövetséget Izráellel a Sinai hegynél, mindmáig kiemelte ígéjében, mennyire szükséges elkerülni Sátán ravasz tőrét és népét Isten ismételten figyelmeztette arra, hogy ne dicsőítsen teremtményeket. Minden dicsőséggel és tisztességgel annak kell adózni, akit az megillet. Sátán ravasz terve az, hogy a felszenteltek közül annyit, amennyit csak tud, arra bírjon rá, hogy egyetlen egy vagy több emberre támaszkodjék. Az, aki így tesz, oly helyzetbe juttatja magát, mely őt végül teljesen tévútra fogja vezetni; ebből az okból csalódnak meg többen, ámítja el őket a kísértő ravaszsága és kerülnek „a bűn emberét" alkotó osztályba. — Thess. II. 2 : 10—12.

[2] Krisztusnak Isten templomához történt eljövetele óta az igazság bő zápora áradt Isten népére. A zsoltáros (68 : 10) azon tényt emeli ki, hogy Jehova Isten árasztotta ki az igazság ezen záporait. „Bő záport hintesz vala óh Isten." Az igazság eme bő záporának kiárasztásához nem volt köze senki embernek; csakis annyiban, amennyiben az Úr őt eszközül felhasználta vagy megengedte neki, hogy Isten ezen igazságait másoknak is tolmácsolja. Azok, akik kedvesek Isten előtt, nem maguk hozzák létre a gyümölcsöt, t. i. az életadó és fenntartó igazságot, hanem azt csupán megtermik, azaz az Istentől szerzett vagy adott igazságokat elviszik másoknak is. Az Írás egyetlen szövege sem szorgalmaz emberek magasztalására és dicsőítésére; ellenkezőleg, gyakran és világosan arra oktat, hogy Jehovát kötelességünk dicsőíteni és magasztalni s az ő nagy dolgait hirdetni a népeknek, valamint köztudomásuvá tenni, hogy Jehova neve felséges. — Ésaiás 12 : 4.

Az ő öröksége

[3] Jehova öröksége a hozzá szeretettel ragaszkodó és kötelességtudó lények. „Mert az Úrnak (Jehovának) része (öröksége) az ő népe, Jákób (az ő felkentjeit jelképezvén) néki sorssal jutott öröksége." (Mózes V. 32 : 9) „Boldog nép az (Isten szent népe, Péter I. 2 : 9), amelynek Istene az Úr, az a nép, amelyet örökségül választott magának." (33. zsoltár 12) „Áldott népem . . . és örökségem, Izráel." (Ésaiás 19 : 25) Felkentjeiről íratta meg Jehova: „Világosítsa meg lelki szemeteket, hogy tudjátok, mi az a remény, amelyre meg-

FEL

hívott, mi dicsőségének a gazdagsága, amely nekünk örökségünk a szentek között." (Efézus 1:18, Káldi ford.) Népére sok záport árasztott Jehova, mondja a zsoltáros, mellyel „Örökségedet megújítottad (helyreállítottad, Rotherham), ha el volt lankadva." A világháború erőszakossága Isten felszentelt népét oly helyzetbe sodorta, melyben ellankadt, (teljesen kimerült; Rotherham). 1917-19-ig a királyságról szóló bizonyságtevést illetőleg kimerult állapotban volt. 1919. utolsó felében történt, hogy az igazság zápora Istentől a mennyből megindult. Az Úr megmutatta népének az Illés prófétától előárnyékolt munka és azon munka közötti különbséget, melyet még el kellett végezniök s amelyet Elizeus prófétában jelképezett. Azok, akik az Urat szerették, ettől az időtől frissültek fel, újították meg erejüket az Úrban és emelkedtek újra fel. Ezek az igazságok s a velük kapcsolatos áldások az Úrtól származtak, nem pedig valamely embertől.

[4] Jehova hű és ragaszkodó tanuit, mint egyetemességet az írás „igaz embernek" nevezi. Ezt az embert Isten kormányozza és vezeti; ezért van megírva: „Az Úr (Jehova) szilárdítja meg (héberül: koon, azaz alapozza meg) az igaz ember lépteit és útját kedveli." (37. zsoltár 23) Népét Isten az Úrnak templomához jövetelétől kezdve, amennyiben az az ő útján kivánt járni, tényleg megszilárdította. Ezzel összhangban olvassuk: „És legyen az Úrnak, a mi Istenünknek jó kedve mirajtunk és a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá (héberül koon) nékünk és a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá!" (90. zsolt. 17) Jehova kétségtelenül sok esőt, t. i. az igazság bő záporát bocsátotta népének megvigasztalására és megszilárdítására; s ha valaki az igazság ezen záporaiért valamely embert dicsőít, ezzel Isten iránt való megbecsülésének és szeretetének hiányát fejezi ki. Ez azt mutatja, hogy nem teljesen és feltétlenül ragaszkodik Jehovához. Azok számára, akik ily veszélyes helyzetben vannak, csak egy megfelelő mód áll nyitva, t. i. hogy azonnal hagyják abba és ne dicsőítsenek és magasztaljanak embereket, hanem minden szeretetükkel, ragaszkodásukkal, tiszteletükkel és méltatásukkal Jehova Istennek adózzanak.

Nagyrabecsülés

[5] A 68. zsoltár 11 verse azon nagyrabecsülést fejezi ki, melyet a maradék érez a földön a Jehova Istentől nyert kegyelemmel és jósággal szemben. „Benne tanyázott a te gyülekezeted (örökséged): te szerzéd jó voltodból a szegénynek, óh Isten! (Itt a 68. zsoltár 10 és 11 verseinek nehány más fordítását idézzük: „Bőven küldöttél esőt, mellyel megerősítetted örökségedet, amidőn elfáradt volt. A te gyülekezeted lakott abban: te, óh Isten, jóságodban szerezted azt a szegénynek." — Angol ford. — „Bőségesen küldöttél esőt óh Isten a te örökségedre és azt, ami el volt csüggedve, ismét felemelted, hogy a te néped abban lakjék, melyet jóságodban a szegény számára készítettél." — Schlachter ford. — „Te, óh Isten, kegyes esőt árasztottál ki; a te örökségedet, amely el volt lankadva, ismét felüdítetted, abban tanyáztattad seregeidet,-jóságodból szerezted azt a szegénynek óh Isten." — Zürichi ford. — „Áldott esőt adtál óh Isten, örökségedre és az eltikkadtat felemelted. A te néped lakott abban, te hoztad létre azt jóságodban, óh Isten, a nyomorultnak." — Schmoller ford. —) Az ezen szövegben „seregnek" vagy „népnek" vagy „gyülekezetnek" fordított héber szó chay máskülönben különböző szövegben életnek, élőnek, élő dolognak, állatnak, mozgékonynak, elevennek, csoportnak, seregnek és csapatnak van fordítva. Rotherham ezt így fordítja: „A te élő csapatod lakott abban." Isten maradéka a földön tényleg „élő csapat" vagy „élő dolog", mivel a maradék tagjai „az élők földjén" laknak, honnan az ellenség le akarja őket metszeni. (116. zsoltár 1—9, lásd. az 1931. folyóirat május 1. számát a 133. oldalon)

[6] Ők „az örökségben", illetve az országban vagy állapotban éltek és „elcsüggedtek" vagy „kimerültek" és nagyon rá voltak szorulva, hogy megújíttassanak vagy felfrissüljenek az Úr igazsága útján, mely 1919-ben kezdett bő záporként reájuk áradni és azóta állandóan árad reájuk. „Az igazak öröklik a földet és mindvégig rajta lakoznak. Bölcseséget beszél az igaznak szája és nyelve ítéletet szól. Isten törvénye van szívében, lépései nem ingadoznak. Leselkedik a gonosz az igazra és halálra keresi azt; de az Úr (Jehova) nem hagyja azt annak kezében, sem nem kárhoztatja, mikor megítéltetik." — 37. zsoltár 29—33.

[7] Isten azon boldog állapotot, melyről itt szó van az őt szeretők részére készítette. A zsoltáros mondja: „Te szerzéd jó voltodból a szegénynek, óh Isten!" (Az angol ford. széljegyzete: „a megalázottaknak"; Rotherham: „a megalázottnak".) Jézus a csalhatatlan isteni törvényt a következő szavakban fejezte ki: „Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyeknek országa." (Máté 5 : 3) Isten megalázott és elnyomott lelki szegény, de hitben annál gazdagabb népe, az ellenség elnyomatásában Istenhez kiálltott és ő meghallgatta. „Ez a szegény kiálltott és az Úr (Jehova) meghallgatta és minden bajából kimentette őt. Az Úr angyala tábort jár az őt félők körül és kiszabadítja őket." — 34. zsoltár 7, 8.

[8] Isten népe a mennyei trónhoz szóló imájában kitartott, kiáltása meghallgattatást nyert és az

FEL

Úr azokra tekintett, akik így imádkoztak hozzá. „A megrontott ne térjen szégyenvallással vissza; a nyomorult és szűköldödő dícsérje a te nevedet!" (74. zsoltár 21) „Rólam is, noha én szegény és nyomorult vagyok, az én Uram visel gondot. Te vagy segítségem, szabadítom óh Istenem, ne késsél." (40. zsoltár 18) „Én pedig szegény és nyomorult vagyok: siess hozzám, óh Isten; segedelmem és szabadítom vagy te Uram: ne késsél!" (70. zsoltár 6) „Hajtsd hozzám Uram füledet, hallgass meg engem, mert nyomorult és szegény vagyok én!" (86. zsoltár 1) „Mert szegény és nyomorult vagyok én, még a szívem is megsebesítetett én bennem." — 109. zsoltár 22.

[9] Amidőn a hűségesek imája meghallgatást talált, Isten záport bocsátott a mennyből, mely őket felüdítette és ismét felsegítette. Az igazság e záporai közé tartozik a 23. zsoltár megértése is; most a hűséges engedelmesek így szólanak: „Bizonyára jóságod és kegyelmed követnek engem életem minden napján és az Úr házában lakozom hosszú ideig (örökké)." (23. zsolátr 6, lásd. a folyóirat 1931. márc. 1. számát)

[10] Mi várható el az olyanoktól, akiket az Úr Isten ily sokképen megáldott? Természetesen nem az, hogy kényelmesen letelepedjenek, karjukat tétlenül összefonják és hiábavaló módon tökéletes jellem fejlesztését kíséreljék meg és így várják a mennybe ragadtatásukat! Népét Isten a sötétségből az ő igazságának csodálatos világosságára hívja; azért üdíti fel és erősíti meg, hogy mint tanúit küldje ki az ő dícséretének zengésére és annak hirdetésére az egész világ előtt, hogy ő a mindenható Isten és az ő nevét az ő országa fogja igazolni és megvalósítani minden őszinte és igaz teremtményének kívánságát.

Az ő ígéje

[11] A zsoltáros Isten vezetése alatt nyomatékosan hangsúlyozza, kicsoda az igazság forrása. „Az Úr (zsidóul: Adonai, mely az Urat, mint a legfelsőbb uralkodot, a Legfelségesebbet ismerteti) ad vala szólniok az örömhírt vivő asszonyok nagy csapatának." (12. vers) Ez a szöveg világosan megcáfolja azon állítást, mintha valamely ember hozta volna létre az igazságot. Ama körülmény, hogy az Úr valamely embert használ fel az igazság ígéjének leírására, semmiképp sem jogosít fel arra, hogy őt (az embert) tiszteljék az igazság közleményéért. Valahányszor Sátán arra bírta az embereket, hogy olyanokat dícsőítsenek és tiszteljenek, akik az igazság közleményét leírták, vagy akikről feltételezik, hogy ők írták, sikerült neki gyalázatot zúdítania a Felséges nevére. A hű maradéknak meg kell tanulnia és meg fogja tanulni, hogy az emberek tiszteletének dőre viselkedésével felhagyjon, még ha azok, mint az Úr eszközei valamily munkát el is végeztek. Az teljesen mindegy, hogy ezt az üzenetet egy a kaukázusi fajhoz vagy pedig a néger fajhoz tartozó ember írta vagy közölte. Mindenki, akit az Úr felhasznál, csupán Jehova nagy szervezetének egy tagja és Jehovát illeti meg minden dicsőség és tisztelet, nem pedig valamely embert. Teljesen képtelenség lenne egészen Istennek szenteltnek lennünk és mégis más utat követnünk, mint amelyet Jehova rendelt el az ő tiszteletére és dicsőítésére. Krisztus testének tagjait Isten a maga tetszése szerint rendelte el és minden tagra valami kötelesség teljesítését bízta; az Úr az ilyet az ő szolgálatában valamily állás kijelölése útján tiszteletben részesíti; a test tagjai részére azonban helytelenség, hogy egyiket a másik fölé magasztalják.

[12] Az emberek dicsőítésének hajlama már Pál apostol idejében is felütötte fejét, amitől ő óva intett; vannak azonban némelyek, akik még sohse szívlelték meg az ihletett apostol figyelmeztetését. Az Úr kegyelméből most tisztán láthatjuk, hogy azokat, akik Isten asszonyától születtek, minél fogva Sion gyermekei, Jehova Isten tanítja; a maradék értékeli e tényt és ebből nagy békét élvez. (Ésaiás 54 : 13) Ez a béke azonban em abból származik, hogy egy ember mit tett vagy tesz.

[13] Rotherham fordítása szerint ez a szöveg így szól: „A korlátlan uralkodó közölteti..." Valószínűleg ebből az okból mondja a 9. vers: „Az egek csepegnek vala Isten előtt" (igazságok), amidőn ő szent hajlékában volt. Az „ad vala szólniok" tömör kifejezés, nem vonatkozik csupán valamely időben közölt vagy közlendő üzenetre, hanem az igazság sorozatos feltárására, melyet az Úr szerzett és szerez, amióta templomából a villámok ígéjére világítanak. A fenti kifejezés tehát az igazság egész feltárását (az Igazolás című könyvet is beleértve, németben) valamint mindazt, amit az Úr kegyelméből feltárt és fel fog tárni, a míg a maradék a földön van, magában foglalja. A bizonyságtevést Jehova Jézus Krisztusra bízta, hogy az ő szándékáról bizonyságot tegyen; most a maradék is kiváltságot nyert, hogy kivegye részét e bizonyságtevésből és az igazság üzenetét hirdesse, ezáltal adván tudtul, hogy Jehova az Isten és az ő országa eljött. — Jelenések 12 : 17.

[14] Ezt a szöveget a folyóirat egy előző számában annak alátámasztásául idéztük, hogy az Úr népének egyes gyülekezeteit vagy testületeit jogosan lehet „csapatnak" vagy csoportnak nevezni. Isten népének egyes gyülekezeteit tehát írás szerint is „csoport"-nak lehet nevezni; a „csapat" szó alatt, amely a szövegben előfordul, Isten népének nemcsak egy vagy több gyülekezetét kell érteni. Ez a szó (más fordítások szerint sereg, had-

FEL

sereg) azon egész maradékot magában foglalja, amely Isten tanúbizonyságával megbízatott és elküldetett. Az egész, mint egység cselekeszik Jézus Krisztus, a templom fejének vezetése alatt, aki az ő kíséretét, a templomi szolgálatot teljesítő angyalokat használja fel a munka végzésére, hogy Isten országát bejelentsék és az ellenség szervezetét figyelmeztessék. Jehova a rend Istene és mivel megköveteli, hogy minden rendben történjék, amit ő jóváhagy, ebből következik, hogy mindazok, akik őt szeretik, összetartásban fognak együtt dolgozni, miközben mindegyik híven törekszik végrehajtani az utasításokat. A földön a maradék egyetlen tagja sem tökéletes, de mindnyájan tudják, hogy Isten gondviselése az, hogy van valaki közöttük, aki az utasításokat kiadja; s ha az az illető, aki ezt a szerepet tölti be hibázik is, azokat a hibákat az Úr a maga jó belátása szerint gondviselni fogja és ki fogja igazítani, amint azt bölcsesége jónak látja. Tehát teljesen beleütköznék a rendbe, ha valaki egyszerűen azért, mivel valamit olyképp is lehet csinálni, amint ő csinálja, mekísérelné az Isten szervezetével ellentétesen, dolgozni. A királyságba csak azok jutnak be, akik szabályszerűen harcolnak. A szabályszerű küzdelem az Úrtól kiadott utasítások szerint való munkálkodást jelenti. Azok, akik az Úr munkája ellen küzdenek, melyet tanúi útján végeztet és a maguk módján akarnak dolgozni, kétségtelenül ahhoz az osztályhoz tartoznak, melyet Jézus „gonoszok" osztályának nevez. (Máté 13 : 41) Az Úr ezeket kiszedeti angyalai útján, hogy az ő szervezetében teljes egység honoljon.

[15] *Az angol átdolgozott fordítás egyezik a Károlyi fordítással,* így szól: „Az örömhírt hirdető asszonyok száma sok (nagy csapat)." A szöveg e részét Rotherham így fordítja: „A kikiáltók csapata nagy." Ezzel más fodítások is megegyeznek. A kikiáltóknak vagy hirdetőknek fordított szó nőnemű, ez azonban nem jelenti, hogy ezt asszonyoknak kellett volna fordítani. Azon héber szó, amely itt „örömhírt vivő asszonyoknak" van fordítva Ésaiás 40 : 9-ben, örömondónak van visszaadva. Itt a Sion szó is nőnemű alakban áll. A zsoltáros valószínűleg azért használja itt a nőnemű alakot, mivel azok, akik az ígét hirdetik, Sion részei, melyet Isten az asszonyban példáz. „Magas hegyre menj fel, örömmondó Sion! Emeld fel szódat magasan örömmondó Jeruzsálem! Emeld Fel, ne félj! Mondjad Júda városainak: imhol Istenetek!" (Ésaiás 40 : 9) A Schlachter, zürichi és angol Biblia így fordítja: „Menj fel magas hegyre óh Sion, te jó hírt hozó! Emeld fel hangosan szavadat, óh Jeruzsálem, ki jó hírt hozol; emeld fel bátran; mondjad Júda városainak: ímé Istenetek!" Ugyanezen héber szó fordul elő Ésaiás 61 : 1-ben, ahol „örömhírnek" van fordítva, valamint Ésaiás 52:7-ben. Ebben az utóbbi szövegben a maradékról, mint Krisztus testének utolsó tagjairól a földön van szó. „Mily szépek a hegyeken az örömmondónak lábai, aki békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet, aki ezt mondja Sionnak: uralkodik a Te Istened." (Ésaiás 52 : 7) Ugyanez a szó fordul elő Náhum 1 : 15-ben, olvassuk: „Ímé a hegyeken örömhírt hozónak lábai!" Ez a szó tehát megfelel a következő újtestamentomi kifejezésnek: „Hirdessétek az evangéliumot." A septuaginta, valamint Rotherham fordításából azt látjuk, hogy az igehirdető „ezek a lábak", azaz a választott szolga földi tagjai, ez pedig „sem férfi sem nő", hanem mindazok, „akik egyek a Krisztusban" és egységesen járnak el az evangélium hirdetésében. Jehova tanui között tehát nem lehet pártoskodás, megoszlás.

[16] A zsoltáros ezekről így szól: „Nagy volt a hirdetők csapata". (Angol fordítás) Ez azt jelenti, hogy a tagok a földön nagyok, de nem önmagukban. (Allioli fordítás: „Az örömhirdetőknek nagy hatalommal adta az Úr az ígét.") Az ő nagyságuk onnan származik, hogy ők Isten seregének egy része, ezért „erősek az Úrban és az ő hatalmának erejében". Szellemét Isten a maradék minden tagjára kiárasztotta és ezek mindnyájan jövendölnek és résztvesznek Jehova nevének és országának hirdetésében. (Jóel 2 : 28, 29). Mindazok, akik a templomosztály tagjai, az ő dícsőségét hirdetik. (29. zsoltár 9) Más szövegek arról szólanak, hogy Jézus Krisztus mennyei seregei által kormányozza a maradék munkáját. Így tehát *azok, akik a királyság hírét tolmácsolják, „egy* nagy és hatalmas nép". „És megzendül az Úrnak szava az ő serege előtt, mert felette nagy az ő tábora." (Jóel 2 : 11) Isten iránt a maradék minden tagjának tökéletes szívűnek kell lennie s ez teljes ragaszkodást jelent Jehova Istenhez. Ezzel összhangban olvassuk, hogy Isten az ilyenek érdekében használja erejét. „Mert az Úr (Jehova) szemei forognak az egész földön, hogy hatalmát megmutassa azokhoz, akik őhozzá teljes szívvel ragaszkodnak." (Krónika II.. 16 : 9) Ezért nagy a maradék csapata az Úr erejében.

[17] A „hirdetés" valaminek általános közhirré tevését jelenti; a mai időben ez a rádió, nyilvános előadások, személyes beszélgetések, könyvek, füzetek, folyóiratok és más nyomtatványok útján történik. Az évi munkára gondolva, mely a közel mult évekről rövid összefoglalásban az évkönyvben jelent meg, a következőket kell mondanunk: „Ez nagy munka volt és más emberi testület annyi munkást számítva, nem tudott volna ily munkát kifejteni, csakis az Úr hatalma és ereje által. Ez tényleg az Úr munkája és csodálatos a mi szemeink

FEL

előtt." Azelőtt a hirdetést főrészt a vének végezték, most azonban nincs különbség a vének és a gyülekezet többi tagjai között, hanem a csapat mint szorosan együvé tartozó testület cselekeszik, amennyiben mint Jehova szolgája dolgozik annak közhírré tevése érdekében, hogy csak Jehova az Isten és az ő országa a világ reménysége. Azok, akik vénekké megválasztatván, elmulasztják vagy nem akarnak tevékenyen résztvenni az igazság hirdetésének munkájában, ezáltal nagyon hátrányos helyzetbe kerülnek s ha abban maradnak, ez pusztulásukhoz vezet. Ezeket a figyelmeztető szavakat nem dorgálásképen írjuk, hanem azon reménnyel, hogy némelyek meglátják a tényállást és fel fogják ismerni az Istentől felajánlott kiváltságokat.

[18] Némely csoportban, melyek azt állítják, hogy magukat az Úrnak szentelték, időről-időre összeférhetetlenség fordul elő. Az igazi maradék között azonban nem lehet összeférhetetlenség. Az összeférhetetlenség és viszály önzés folytán támad; de azok, akik teljesen az Úrnak szentelték magukat, nem törekszenek a maguk felmagasztalására és a mások elnyomására. Egyetlen, összehangzó és megfelelő céljuk és kívánságuk Isten szolgálata, amennyiben megtartják parancsait és örömmel végzik Jézus Krisztus reájuk bizott bizonyságtevését. Az Úr felkentjei tehát sohse bocsátkozzanak azokkal vitatkozásokba, akik a munka feldulására törekszenek. Ha a csoportban vannak nehányan, akik vitatkozni szeretnek, akik békétlenséget akarnak felidézni, az olyanokat magukra kell hagyni, hadd menjenek a maguk útján; ti azonban csak vegyetek örömmel részt az Úr közös szolgálatában. — Róma 16 : 17, 18.

[19] A szóbanforgó zsoltár megcáfolhatatlanul bizonyítja, hogy a folyóirat Isten akaratával egyetértve járt el, amidőn a felkentek szeme elé tárta annak rendkivül fontos voltát, hogy a szolgálatban házrólházra hirdetni kell Isten országának hírét. Feltehető, hogy Sátán minden rendelkezésére álló eszközt fel fog használni, hogy a bizonyságtevés szolgálatát unottá tegye, megnehezítse és megakadályozza. Erre a célra Sátán legfőképpen „a bűn emberét", álpapokat és olyanokat használ fel, akik hozzájuk csatlakoznak az összeesküvésben, erőszakot követnek el az igazsággal szemben és az evangéliumnak Jehova tanui útján való hirdetése ellen küzdenek. Az, aki a maradékhoz tartozik, ne veszítse el bátorságát. Hatalmát Jehova Isten szervezete tagjai érdekében használja a földön és semmi sem kerülhet föléjük.

A háború folyamatban van

[20] A zsoltár azután a következő jövendölést fejezi ki: „A seregek királyai futnak, futnak: s a házi asszony zsákmányt osztogat." (13. vers) A mai időben a három tisztátalan, békához hasonló lélek, bejárja a világ királyait, hogy azokat a „mindenható Isten nagy napjának csatájára összegyűjtse". (Jelenések 16 : 14) A zsoltár 13. verse tehát főképpen a közel jövőben fenyegető Armagedon nagy csatájára utal. Sátán nagy zajjal, dicsekvéssel és tüntetéssel vezeti seregeit Isten hegye ellen. A zsoltáros oly időről szól, midőn a csata folyik, ezt mondja: „ A seregek királyai futnak!" Ez a kijelentés egy valóságos csatával kapcsolatos izgalomra mutat, amidőn az ellenség visszavonulóban van. Az ellenség visszavonulását vagy futását nem az a csapat okozza, mely a földön Istent és országát hirdeti, hanem Isten, amennyiben felkél, amint a zsoltár 1. verse mondja: „Felkél az Isten, elszélednek ellenségei és elfutnak előle gyűlölői." Jehova hadseregei, melyeket a legfőbb hadvezér, Jézus Krisztus vezet, futamítják meg az ellenséget és pusztítják el. — Náhum 2 : 1.

[21] Mivel a jövendölések főképpen azok érdekében irattak, akik a világ végén, tehát ebben az időben élnek a földön — természetesen ezáltal a maradékról lévén szó — a zsoltár 13. versének e része nagyon fontos és azt a gondolatot támasztja, hogy abban az időben, amidőn az Úr az ellenséget megfutamítja és teljesen legyőzi, a maradéknak legalább is még egy része a földön lesz. Ekkor osztják szét a zsákmányt, ezáltal az armagedoni csata után még egy bizonyos ideig a királyság érdekeit megnagyobbítván a földön. Ha ez így van, a maradék a földön kétségtelenül látni fogja e világ királyainak futását és a zsoltáros e szavaival fog szólani: „Az ellenség menekül, menekül! Az Úr teljesen legyőzi és elpusztítja az ellenséget."

[22] A zsoltáros azután a 13. versben így szól: „S a háziasszony zsákmányt osztogat." Ez a szó valószínűleg azon héber-szónak felel meg, mely a „kedves" gondolatot is magában foglalja; más helyen ez „szép"-nek van fordítva. „A szép és elkényeztetett asszonyhoz tettem hasonlóvá Sion leányát." (Jeremiás 6 : 2) Ezt a szöveget Schmoller és az angol jóváhagyott fordítás a következőképp fordítja: „És az, aki a házban lakik, osztja ki a zsákmányt." A női nem itt kétségtelenül Isten szervezetének földi részére vonatkozik, t. i. Sionra. A maradék az ókor háztartást vezető asszonyával van összehasonlítva annyiban, hogy az nem vesz testi fegyverekkel részt az armagedoni csatában (Korinth. II. 10 : 3, 4), de mindazáltal részt vesz a csatában mint énekes és táncos, aki Jehova győzelmes vezérét, Jézus Krisztust, a valóságos nagy Dávidot dicsőíti és magasztalja. Ezt a következő szövegek is előre jelzik:

FEL

[23] „És, amint hazafelé jövének, amikor Dávid visszatért, miután a Filiszteusokat leverte, kimentek az asszonyok Saul király elé Izráelnek minden városaiból, hogy énekeljenek és körben tácoljanak, dobokkal, vigassággal és tomborákkal." (Sámuel I. 18 : 6, 7) A maradék, akiről itt szó van, mint gyolcsba öltözött férfiú, írószerszámmal az oldalán, aki a tényleges mészárlásban nem vett részt, melyet a másik hat zúzó és pusztító fegyverekkel felruházott férfiú hajtott végre, van bemutatva. — Ezékiel 9 : 1—8.

A maradék képlete

[24] A maradékot az odahaza maradt nő példázza, aki a zsákmányban részt vesz, amint ezt a Sámuel I. 30 : 22—25. versekben az isteni szabály előírta: „Akkor mondának mindazok közül, akik Dáviddal elmenének, így szólván: minthogy mind a gonosz emberek Béliál emberei nem jöttek velünk, semmit ne adjunk nekik a zsákmányból, amelyet visszaszereztünk, hanem csak kinek-kinek a maga feleségét és gyermekeit, azokat vigyék el és menjenek el. Dávid azonban így szólott: ne cselekedjetek így atyámfiai azzal, amit az Úr adott nekünk; ő oltalmazott minket és adá kezünkbe a sereget, amely ellenünk jött vala. Vajjon kicsoda engedhetne nektek e dologban? Sőt inkább amekkora annak része, aki elment a harcba, akkora legyen annak is a része, aki a holminál marada; egyenlőképen osztozzanak. És úgy történt ez attól a naptól fogva azután; törvényé és szokássá tette ezt Izráelben mind a mai napig." Ezenkivül nézzük mit mond Ésaiás próféta: „Akkor sok rablott prédát osztanak, még a sánták is zsákmányt kapnak." (Ésaiás 33 : 23) (Schlachter így fordítja: „Akkor tömegesen osztják majd a zsákmányt, még a sánták is részesülnek abban.") „Részt osztok neki a nagyokkal és zsákmányt a hatalmasokkal oszt." (Ésaiás 53 : 12) A hűségesek, akiket az otthon maradt asszonyok példáznak, a Felséges rejtekhelyén laknak és ott tartózkodnak a csata alatt, hittel és feltétlenül bízván abban, hogy Jehova szervezetének másik része, amelyre a csata tényleges kivitele bízatott, teljes győzelmet arat Sátán szervezetén. Ők reményükben nem fognak csalódni, de Sátán szervezetének „női" oly tapasztalatokon fognak átmenni, mint Sisera anyja s az ő „nemes asszonyai" a megiddói csatában. (Birák 5 : 28, 29) A maradék szereti Jehovát és az ő országát és szorgalmasan azzal foglalkozik, hogy hirdesse őt és királyságát; Jehova azonban megvédelmezi és oltalmazza a maradékot mialatt e munkát végzi.

A megalázottak vigasza

[25] „Ha cserények között hevertek is, olyanok lesztek mint a galambnak szárnyai, amelyeket ezüst borít vagy mint vitorla tollai, amelyek színarany fényüek." (14. vers) (A cserény (németben: Hürden) ágakból vagy drótból készített vagy szőtt fonadék és kerítésül vagy akadályul használják.) Az e szövegben cserénynek fordított szó Ezékiel 40 : 43-ban „szegeknek" (angolban horognak) van fordítva. Ezeket a szegeket arra használták, hogy az áldozatra szánt állatok bőrét azokkal lenyúzzák. „Azután vonja le az égő áldozat bőrét és azt pedig vagdalja el tagjaira. És az Áron pap fiai gerjesszenek tüzet az oltáron és rakjanak fát a tűzre." (Mózes II. 1 : 6, 7) A zsoltár 14. verse úgy látszik Isten maradék népéhez szól, amidőn az megalázva „a szegeken" vagy „horgokon" csüng, mint égőáldozat, melynek bőrét lehúzták, hogy Isten oltárán feláldozzák, mialatt bizonyos részeit fazekakban kellett megfőzni. A megalázottakról mondja a zsoltáros: „Teéretted gyilkoltatunk egész napon, mint vágóáldozatra szánt juhok." — 44. zsoltár 22.

[26] A 14. verset Rotherham így fordítja: „Amidőn a nyugvó helyeken feküsztök"; a széljegyzetben pedig ez áll: „A hamú között, ahol a tábor táborozott." Mindkét fordítás (a cserények is) azon megalázott állapotra mutat, melyben Isten népe van; a zsoltáros mindazáltal így szól: „Mégis olyanok lesztek, mint a galamb szárnyai, amelyek ezüst színűek és mint vitorlatollai, melyek aranyfényűek." Ez részben a maradék igazolását jelzi még mialatt a földön van. A maradék becses az Úr szemében és szép az ő iránta való hű ragaszkodásában.

[27] A vele eljegyzett sereghez szólva mondja Jézus Krisztus: „Az én galambom, az én tökéletesem, az ő anyjának egyetlen egye, az ő szülőjének választottja. Látják a leányok és boldognak mondják őt, a királyné asszonyok és az ágyasok és dícsérik őt." (Énekek Éneke 6 : 6) Mialatt a hű maradékot Sátán szervezete gyalázza és megalázza, megnyeri az isteni igazság ezüstjét és az isteni elismerés aranyát. (Malakiás 3 : 3; Jelenések 3 : 18) Jehova dicsősége ragyog a hű maradék felett. (Ésaiás 60 : 1—2) A maradékra Isten szeretett fia teríti az igazság palástját és öltözteti őt az üdvösség ruháiba, ami szemmelláthatólag azt bizonyítja, hogy Isten elismeri a maradékot és őt szervezete részekép jellemzi; és Jehova új nevet ád neki. — Ésaiás 61 : 10; 65 : 15.

[28] A „galamb szárnyai, amelyeket ezüst borít, vagy mint vitorla tollai, amelyek színarany fényüek". Ez tényleg szép látványt nyujt. Amidőn a maradék tagjai, akik még a földön vannak, egyik helyről a másikra mennek és Isten nagy nevének és királyságának evangéliumát hirdetik, a világ nemzetei gyalázatának és megvetésének vannak kitéve, mivel e világot Sátán kormányozza. Habár,

FEL

nehány ember rokonszenves is Jehova tanui iránt, mégis csak kevesen bátrak annyira és hisznek, hogy Isten tanuit vádlóikkal szemben igazolják. Amidőn Isten hű tanui bíróságok elé hurcoltatnak és velük rosszul bánnak, a többiek, akik szeretik ugyan őket, tétlenül állanak körülöttük és nem emelnek szót az ő védelmükre. De miután Sátán hadseregének uralkodói meg lesznek futamítva és *kegyét Isten szemmelláthatólag ki fogja fejezni a* kicsiny sereg iránt, akkor Isten e tanui ragyogó színben fognak feltünni, amit a galamb ezüstszínű és aranyfényű tollai ábrázolnak. Ez a gyönyörű képlet azért van a zsoltár e szövegébe belefonva, hogy azokat bátorítsa és vigasztalja, akik szorgalmasan és buzgón résztvesznek Jehova nevének és országának ismertetésében és hirdetésében.

(Folytatása következik)

Bereai kérdések

1, 2. Mily állást töltenek be egyesek az igazság közlésével kapcsolatban? Mutasd ki a jelentőségét e tény világos méltatásának!

3. Mondd el, miképp emelte fel Isten az ő örökségét, amidőn az ellankadt!

4. Ki az az igaz ember, akiről a 37. zsoltár 23-ban szó van? Miképpen szilárdítja meg lépéseit az Úr? Mire mutatnak e szövegek az igazság forrását illetőleg, mely megvigasztalja és erősíti azokat, akik hűségesek Jehovához?

5, 6. Mily csapatról van szó a zsoltár 11. versében? Hol laktak és miképp?

7—10. Miképp gondoskodott jóságában Isten a szegényről? Miképp fogják most ezek bebizonyítani, hogy tényleg becsülik az ő gyönyörű, reájuk pazarolt áldásait?

11—13. Mit tanulhatunk „az Úr ad vala szólniok" kifejezésből? *Mi bizonyítja, hogy ezt megértettük és értékeljük?*

14, 15. Mit jelent az, hogy a maradék „a csapat" vagy az Úr serege? Fontos-e hogy mindenki, aki az Úré, kellőképp mérlegelje az ő utasításait?

16. Miért van a csapat „nagy"nak nevezve?

17. Miképp történik a hirdetés?

18, 19. Magyarázd meg, miért támadnak viszályok egyes csoportokban, melyek azt állítják, hogy magukat az Úrnak szentelték! Mily álláspontra fognak helyezkedni e tekintetben a maradék tagjai?

20, 21. „A seregek királyai futnak, futnak": mikor és *hogyan teljesedik* e *prófécia?*

22—24. Mi képezi teljesülését „a házi-asszony zsákmányt osztogat" kijelentésnek?

25—28. Magyarázd meg 1) mit értsünk azalatt, hogy cserények között hevertek; 2) olyanok lesztek, „mint a galamb szárnyai, melyet ezüst borít és színaranyfényű vitorla tollai"! W. T. 1932. április 1.

A teremtés hajnala

AZ Isten lélek (szellem). (János 4 : 24) Isten az emberek előtt láthatatlan és mindenkoris láthatatlan marad. „Kié egyedül a halhatatlanság, aki hozzáférhetetlen világosságban lakozik, akit az emberek közül senki nem látott, sem nem láthat." (Timotheus I. 6 : 16) A „lélek"-nek, helyesebben „szellem"-nek fordított gyökszó a magyarban „szél". **A szél az ember számára láthatatlan, mindazáltal erős. Isten az ember számára láthatatlan, mindazáltal korlátlan erők felett rendelkezik.** Következőleg jogosan beszélhetünk Istenről úgy, mint szellemről (lélekről), mivel az emberek előtt ő láthatatlan és mindig láthatatlan is marad, mert minden hatalom (erő) őbenne létezik.

Isten nem szellemi teremtmény, hanem egy szellemi lény. Logosz ellenben egy szellemi „teremtmény", akit a nagy szellem, Jehova teremtett. *Ő az ő teremtésétől kezdve Istennél, az ő színe* előtt- és az ő öröme volt. Írás szerint egészen találóan mondhatjuk tehát, hogy Logosz, akit most Jézus Krisztus-néven ismerünk, Isten nagy és hatalmas fia, egy szellemi lény és Isten teremtményei között a legelső teremtmény. — János 1 : 1-3; Jelenések 3 : 14; 19 : 13.

Alak vagy szervezet nélkül egyetlen teremtmény sem létezhetik. Minden szellemi lénynek kell *egy az ő lényegének megfelelő testtel bírnia.* „Ha van érzéki test, van szellemi test is." (Korinthus I. 15 : 44, Káldi-ford. szerint) Az érzéki vagy természetes test húsból, vérből és csontokból áll. A szellemi lények ellenben nem. (Lukács 24 : 39; Korinthus I. 15 : 50) Ember a szellemi test kinézését nem tudja megfesteni, mivel ezen ismeretben nem részesült. „Még nem derült ki", hogy egy szellemi lény miből áll. — János I. 3 : 2.

A szellemi lények jelképezéséül képletes nyelve a csillagok vannak használva. (Mózes IV. 24:17; Jób 38 : 7; 148. zsoltár 3; Ésaiás 14 : 13; Dániel 12 : 3; Jelenések 2 : 28) Miképen a csillagok, amelyeket látunk és amelyek a nagy Teremtő dicsőségét visszatükröző fényt árasztanak, a nagy Isten birodalmában a szellemi lények is hasonlóképen képviselői a világosságnak az ő nevében és az ő dicsőségére.

A Jehova által az ő kedves Logossza révén teremtett szellemi lények sorába tartozott Lucifer *is. Az ő neve a fény képviselőjét, hajnalcsillagot* jelent. (Ésaiás 14 : 12) Őróla olvassuk: „Isten szent hegyén voltál, a tüzes kövek között jártál." (Ezékiel 28 : 14) A „tüzes kövek"-kitétel nyilván jelképesen más nagy fénytárasztó teremtményeket jelent. (Zsidók 1 : 7; 104. zsoltár 4) A Szentírás a lények egy osztályát, amely Logosz által a nagy Isten teremtő kezéből került ki, „kérubok"-nak nevezi. Az örökkévaló nagy Jehova, *úgy van bemutatva, mint* aki a kérubok között székel. (Sámuel I. 4 : 4; II. 6 : 2; 99. zsoltár 1)

FEL

Az írás ezáltal mutatja ki, hogy a kérubok a nagy Jehovaistenhez közelálló bizalmi és tiszteletbeli hivatalokat töltenek be.

A szellemi birodalomban a szellemi lények egy másik osztálya „szeráfok"-néven ismeretes. Őket a nagy Jehova Isten nevében és irányítása alatt szintén Logosz teremtette. E lények a nagy Jehova dicsőségét visszatükröző fény képviselői. — Ésaiás 6 : 2—4.

Istennek némely más teremtményei pedig „őrangyal"-néven ismeretesek, amely név „a rangsorban első"-t jelent. (Thess. I. 4: 16) Az „őrangyal"-címet vagy nevet néha Logosz is viselte, amidőn Jehovának valamily rendkívüli- vagy bizonyos minőségben kellett szolgálnia. Egyik címe „Mihály" vagy „Istenhez hasonló". (Judás 9; Dániel 10 : 13; Jelenések 12 : 7) Mindenesetre egészen világosnak tűnik fel, hogy a „Mihály"-cím Jehova legnagyobb hatalommal felruházott rendkívüli meghatalmazással kiküldött követére van vonatkoztatva. Ennek bizonyítékául olvassuk: „Mihály, egyike az előkelő fejedelmeknek, eljőve segítségemre." (Dániel 10 : 13. E cím mindenestre különösen Isten nagy és kedves fiát illeti meg.

Istennek ismét más mennyei vagy szellemi teremtményei az angyalok, akiket ő Logosz, az ő kedveltje által szólított a létbe. „Aki az ő angyalait széllé, és az ő szolgáit lángoló tűzzé teszi! (104. zsoltár 4, angol ford. szerint) Az angyalok egy bizonyos szolgálat teljesítésére kiküldött követek vagy képviselők. Jehova az ő isteni végzése keresztülvitelében az ő rendeleteinek végrehajtására ezen követeket vagy angyalokat alkalmazta. Ezen angyalok szellemi lények, következőleg az emberek előtt láthatatlanok. Ők időnként azon hatalommal voltak felruházva, hogy az emberek előtt szervestestben jelenjenek meg és a megfelelő alkalmas pillanatban ismét eltűnjenek vagy feloszoljanak. A Biblia sok olyan esetről számol be, amidőn angyalok valaminő, a Jehovától nyert megbizatás teljesítése céljából emberi alakban jelentek meg.

Egy alkalommal Ábrahám sátorának ajtaja előtt üldögélt, amelyet Délpalesztinában Mamré völgyében ütött volt fel. Amidőn felpillantott, három férfiút látott maga előtt. Az ezzel összefüggésben és azt követőleg feljegyzett körülményekből világosan meg lehet állapítani, hogy a három követ egyike a Logosz volt, aki azért jelent emberi alakban meg, hogy Ábrahámmal egy nagyon fontos dolgot közöljön. — Mózes I. 18 : 2—20.

Amidőn Ábrahám Isten parancsát követve, Izsákot, az ő fiát megáldozni készült, „akkor Jehova angyala szólította őt az égből." (Mózes I. 22:11) Ez azt bizonyítja, hogy az angyalok közlemények továbbítása céljából mint Jehova követei akképen is szolgáltak, hogy az emberek előtt láthatatlan állapotban maradtak, mivel szellemi testben szállottak le. Az ég (vagy egek) az emberi szem számára nem látható magas dolgokat jelent. Az angyalok embereknél nagyobb- és magasabbrendűek. Ábrahámnál ezen angyal is nagyobb és magasabbrendű és az ő számára láthatatlan volt. Ez az angyal, aki ez alkalomnal szólott, a nagy Isten követe volt.

Isten ezen szellemi teremtményei vagy követei Jehova rendeleteinek végrehajtása céljából az emberinél más alakokban is megjelentek. Egy ilyen eset az égő csipkebokor, amelyet Mózes látott és amelyről azt figyelte meg, hogy a tűz nem emésztette meg. Közel ment, hogy a tűneményt jobban megfigyelhesse. „Mikor az Örökkévaló látta, hogy oda akar menni, így kiáltott hozzá Isten a csipkebokorból: Mózes! Mózes!" — Mózes II. 3 : 2—4.

Az angyalok gyakran az emberek láthatatlan vezetőiképen is fel voltak használva. Amidőn Isten Mózest arra utasította volt, hogy Izráel gyermekeit a pusztán át Kanaán földére vezesse, így szólott: „Imé én angyalt bocsátok el előtted, hogy megőrizzen téged az útban és bevigyen tégedet arra a helyre, amelyet elkészítettem." — Mózes II. 23 : 20.

E szellemi lényeket Isten gyakran az ő népe ellenségei ellen szóló rendeleteinek végrehajtására mint háborús követeket is kirendelte. Amidőn az izraelitákat Jozsué Kanaán földjére bevezetni készült, Isten egy angyalát az ő hadseregének vezéreképen küldötte ki, hogy Józsuét utasításokkal lássa el. Az errevonatkozó feljegyzés következőképen hangzik:

„Lőn pedig, amidőn Józsué Jerikhónál vala, felemelte az ő szemeit és látá, hogy ímé egy férfiú áll vala előtte meztelen karddal kezében. És hozzá méne Józsué és monda néki: Közülünk való vagyé te, vagy ellenségeink közül? Az pedig monda: Nem, mert én az Úr seregének fejedelme vagyok, most jöttem. És leborula Józsué a földre arccal, és meghajtá magát és monda néki: Mit szól az én Uram az ő szolgájának? És monda az Úr seregének fejedelme Józsuénak: Oldd le a te saruidat lábaidról, mert szent a hely, amelyen állasz és úgy cselekedék Józsué." — Józsué 5 : 13—15.

Az égben az angyaloknak nevezett szellemi lények nagy tömegei vannak. „Isten angyala ezer meg ezer, az Úr közöttük van." (68. zsoltár 18, angol ford. szerint) Isten őket az övéinek megoltalmazására rendeli ki: „Jákób tovább méne az ő útján és szembe jövének vele az Isten angyalai. És monda Jákób, amidőn azokat látja vala: Isten tábora ez; és nevezi annak a helynek nevét Mahanáimnak." — Mózes I. 32 : 1, 2.

FEL

Ezen angyalok Jehova seregeinek vannak nevezve. Róluk mint légiokról is szó van, ami azt jelenti, hogy Isten végzésének végrehajtása céljából nagy testületekbe vannak szervezve. Amidőn Logosz mint Jézus élt a földön és közel volt az idő, hogy ellenségei őt megöljék, mondotta egyik tanítványának: „Avagy azt gondolod-é, hogy nem kérhetném most az én Atyámat, hogy adjon ide mellém többet tizenkét sereg (légió) angyalnál? — Máté 26 : 53.

Isten e hatalmas szellemi lényeket a maga végzéséből és a maga örömére teremtette. Ők kétségtelenül minden emberi képzeletnél dicsőbbek. Valamily szellemi lényt vagy teremtményt ember, hogy még azután is életben maradhasson, nem láthat. Amidőn némelyek az angyalok közül emberi alakban megjelentek, ragyogóan szépek voltak. Ebből az következik, hogy a szellemi testük még sokkal szebb és gyönyörűbb. Dániel próféta számol be egy ily eseményről. A következőket jegyzi fel:

„És felemelém szemeimet, és látám, és ímé: egy férfiú gyolcsba öltözve és dereka ufázi aranynyal övezve és teste olyan mint a társiskő és orcája olyan mint a villám és szemei olyanok mint az égő szövétnekek, karjai és lábatája mint az ízzó ércnek színe és az ő beszédének szava olyan mint a sokaság zúgása." — Dániel 10 : 5—6.

Az Úr Jézus feltámadásának reggelén, amidőn hű követői közül nehányan a sírhoz mentek, hogy az ő teste után nézzenek, „ímé nagy földindulás lőn; mert az Úr angyala leszálla az égből és oda menvén elhengeríté a követ és ráült. Tekintete olyan volt, mint a villám és ruhája mint a hó." — Máté 28 : 2, 3.

Ha ezen kísérletezések által az alacsonyabbrendű angyalok szépségét és dicsőségét próbálták megrajzolni, mennyivel szebbnek és dicsőbbnek kellett a Logosznak lennie! Isten szeretett fiát illetőleg van megírva: „Szebb vagy, szebb vagy az ember fiainál, kedvesség ömledez ajkaidon, azért áldott meg az Isten örökké." (45. zsoltár 3) Jézus mennybemenetele után a tárzusi Saul az ő arca dicsőségének egy súgarát látta, amely oly csodálatos volt, hogy Saulus megvakult tőle. E dicsőség visszfénye a déli napnál is fényesebb volt. — Apcsel. 9 : 3—8.

A szent könyvben olvassuk ama dicső hatalmas felől a következőket: „Fehér-ragyogó s piros én szeretőm, tizezer fölé nőtt, színtiszta arany a feje. Fürtjei bodrosodók, hollóként feketék. Két szeme mint a galambok vízpatakoknál, tejben megfürödők, foglalatukban ülők; arca szagos vetemény-ágy illatszeres szelence, ajkai liliomok, mirrhanedüt csepegők; két keze henger, aranyból társiskő belerakva. Törzse tömör elefántcsonttömb, beborítva zafirral, lábszárai oszlopa márvány, fundálva arany alapokra, mint a Libánon alakja olyan, ifjú — cédrusaként; ínye merő édes, őnmaga tiszta gyönyör. Íme az én szeretőm, lányai Jeruzsálemnek!" — Énekek-éneke 5:10-16, Dr. Frenkel-fordítása szerint.

A nagy Jehovaisten a föld kora előtt már sok korszakokkal egy csodálatos — szellemi lények seregének nevezett, szép angyalokból, őrangyalokból, szeráfokból, kérúbokból, a Luciferből és a hatalmas Logoszból álló (mely utóbbiak a „Hajnalcsillagok"-nevet viselték) — szervezet felett rendelkezett. Affelől biztosak lehetünk, hogy e hatalmas lényeket a nagy Teremtő nem valamily jelentéktelen cél végett teremtette. Fel kell tehát ismernünk, hogy egyen-egyenként bizonyos fontos feladat teljesítésére voltak kirendelve. Megteremtésük és ezen értelemben való kinevezésük után egyetemben szentek voltak, mivel Jehovához teljes ragaszkodást tanusítottak. E különböző dicső szellemi lények, akik Istennel összhangban vannak, képezik a mennyet (eget).

Természetesen a nagy Jehova Isten mindnyájuknál feljebbvaló volt és az ő összes szent teremtményei az ő dicséretét énekelték és az Örökkévaló előtt örvendeztek. „Énekeljetek Istennek, zengedezzetek az ő nevének; csináljatok utat annak, aki jön a pusztákon át, akinek J a h a neve, és örüljetek előtte. Aki kezdettől fogva az egek egein ül; ímé, onnét szól nagy kemény szóval." (68. zsoltár 5, 34) A szellemi birodalom ezen lényei a nagy Istennek engedelmeskedtek, őt támogatták, magasztalták és dicsőítették, akihez feltekintettek; ezért van megírva, hogy Isten az egek-egein ül. Az egek az ő dicsőségét hirdették és az ő dicséretét énekelték.

Ezen fentvázolt időkorban Isten teremtői művei sorában a föld még nem volt megteremtve, következőleg az ember sem. Észszerűnek tetszik ama feltevés, hogy Isten az ő mennyei teremtményeivel közölte ama szándékát, hogy egy, ember-nevezetű lényt fog létreszólítani, akinek a Föld-nevű égitest lesz majd otthonává, amely felett uralkodóvá is fog tétetni. Azután következett be a Föld fundamentoma megvetésének kora és ama lény otthona alapelhelyezésének gyönyörű ünnepélye, amely lény teremtését Isten elhatározta volt s ez az ő mennyei teremtményei között nagy örömet idézett elő. A két hatalmas „Hajnalcsillag" együtt énekelt és Isten minden fiai vígadoztak örömükben. — Jób 38 : 7.

Abban a korban kétségkívül már számtalan mirriád állócsillag és bolygó volt teremtve, amelyek rendeltetésükhöz híven a nagy Teremtő dicsőségét tükrözték vissza, a Föld azonban még nem létezett. A föld teremtésének hajnalhasa-

FEL

dása még csak akkor kezdődött, amidőn ama csodálatos ünnepély az égben lezajlott, amelyet e dicső teremtmények a nagy és mindenható Isten tiszteletére rendeztek volt.

Ezen ideig semmisem volt a mennyben, ami a menny békéjét, szépségét és boldogságát zavarta volna. Ezt onnan tudjuk, mivel minden dolgot Isten teremtett és Isten minden munkája tökéletes. (Mózes V. 32 : 4) Amennyiben ezt az isteni feljegyzés feltárja, azon időkorig semmi sem történt, ami valamely szellemi lény bukását eredményezhette volna. A Logosz és az ő társának a fény másik nagy képviselőjének vezetése alatt mint egy nagy hadsereg magasztalták a szellemi lények a nagy Örökkévalót. Örömteljes várakozásközben tekintettek ama jövő elé, amidőn még egy másféle birodalom is fog létezni, amelyen egy, a nagy Jehova Isten képmása és hasonlatossága szerint, bölcsességgel, igazsággal, szeretettel és hatalommal felruházott lény lesz teremtve és lakóhelyének (otthonának) uralkodójává kinevezve. W. T., 1932 április 1.

A bűn zsoldja

ÁDÁM és Éva engedetlensége mind e mai napig érezteti hatását utódaira. Amidőn őket Isten felelősségre vonta, nem mutattak bűnbánatot. Sőt okokat kezdtek felhozni mentségükre. A nő a kígyót vádolta a kihágásért. A férfi a hibát feleségére valamint a Teremtőre hárította. Ha Ádám szerette volna nejét, biztosan nem törekedett volna reáhárítani a hibát. Ha szerette volna Istent, nem hányta volna szemére, hogy ő rendelte neki az asszonyt.

„És monda az ember: az asszony, akit mellém adtál, ő ada nekem arról a fáról és úgy evék." (Mózes I. 3 : 12) Ádám ezen kijelentéséből az ő gondolatmenete szerint a következőket kell levonnunk: ha a férfit, Ádámot Isten a kertben magára hagyja és nem ad mellé asszonyt, nem követte volna el a kihágást, tehát a bajért legalább részben Isten is felelős.

Az Ördög mindig megkísérelte annak elhitetését az emberekkel, hogy az emberiség bajaiért és szenvedéseiért Isten a felelős. Kétségtelenül Ádámnak is ő sugalta e gondolatot és így hárította Ádám a hibát magáról Évára és Istenre. Ez döntően bizonyítja, hogy Ádám nem érzett bánatot és fájdalmat, amiért megszomorította Teremtőjét és elvesztette kegyét.

Isten teremtményeinek lázadása és bűnös cselekedete nem maradhatott figyelmen kívül és büntetlenül. A büntetésnek azonnal következnie kellett, mert máskülönben Isten törvénye elveszítette volna hatályát, az ő fennhatósága bohozattá lett volna és az elharapozott bűn elpusztította volna a világot. Isten világosan előreközölt törvényével összhangban, hogy a bűn zsoldja halál lesz, hozta meg aztán ítéletét.

Ezen ítélettel kapcsolatban megjegyezzük, hogy a nő az őt megillető helyzetnél tulmenőleg járt el, amennyiben férje megkerülésével járt el és ezáltal is megsértette Isten törvényét. Mint Ádámnak egy része, vislenie kellett a halálbüntetést s mielőtt az rajta végrehajtatott, még más dolgokat is el kellett szenvednie. Férjének alárendeltje kellett legyen és fájdalommal kellett gyermekeit nemze és megszülje.

Ádámnak és Évának az ítélet rendelkezései alapján még egy ideig életben kellett maradniok, mely idő alatt meg voltak fosztva békéjüktől és az élet örömeitől. Gonosztettükkel eljátszották életjogukat és a törvényben előírt időn belül az ítélet értelmében vissza kellett térniök a föld porába, melyből az ember vétetett.

Az ítélet elrendelte, hogy el kell távozniuk tökéletes, boldog hazájukból s a föld oly részére menniök, mely töviset és bogáncsot termett. Kenyerük megszerzéséért fáradságosan kellett küzdeniök a dudvával annyira, hogy véres-verítékkel jutottak kenyerükhöz mindaddig, amig a halálítélet rajtuk haláluk bekövetkezésével végrehajtódott. Jól lehet hogy halálra voltak ítélve, a büntetés végrehajtásából mégis azt látjuk, hogy Isten nem akarta az ő azonnali halálukat. Ezért számüzte őket Édenből.

Az egykor oly előkelő fejedelem mostmár a föld befejezetlen részébe kellett távozzék és ott alacsony sorban kellett tengődnie. Az állatok feletti uralma megszünt, sőt ezek attól kezdve ellenségeivé lettek. Édenből való számüzetésük után őrség állíttatott annak bejárata elé, hogy az ember visszatérését és az életfájáról való táplálkozását megakadályozza. Hatalmától és tekintélyétől megfosztva, Istentől elidegenülve, mint gonosztevő — és tényleg az is volt — kellett távoznia egykori boldog hazájából, hogy végül koldus módjára düljön sírba. (Mózes I. 3 : 15—24) Többek között az ítélet még a következőket is tartalmazta: „És Isten kiüzte az embert." Ebből azt látjuk, hogy Ádám az ítélet kihirdetése után, nem volt hajlandó távozni Édenből, hanem kényszeríteni kellett őt a

FEL

távozásra s úgy kellett távoznia mint elítélt gonosztevőnek, akit kényszeríteni kellett a parancsok megfogadására.

Édenen kívül, Isten oltalmától megfosztva, Ádám és Éva senkitől sem remélhetett védelmet és oltalmat. Nem tudták, mikor fosztatnak meg életüktől és nem tudták, hogy véletlenség vagy az ellenségeikké lett állatok fogják halálukat okozni. Istennel való kapcsolatuk szét volt rombolva, mivel Isten elfordította tőlük arcát s mivel többé nem élevzték az ima, vagy más összeköttetés kiváltságát Istennel. Semmi sem támogatja azon következtetést, hogy bánatot éreztek volna gonosztettük miatt. A Bibliában a legcsekélyebb utalás sem történik arra, hogy valaha is kifejezték volna, hogy megbánták vétküket. Hogy erről semmi feljegyzés nincs, ez valószínűleg azt bizonyítja, hogy Ádám közömbös, tompa magaviseletet tanusított. Úgylátszik, teljesen megfeledkezett Istenről, teltak, hogy az Édenből történt számüzetés és halálítélet túl kemény és szigorú büntetés volt.

Némely tünetek után ítélve, Évában volt egy kevés hit, de nem érzett bűnbánatot. Amidőn Kain fia megszületett, így szólott: „Nyertem férfiat az Úrtól". (Mózes I. 4 : 1) Ama tény, hogy Isten nevét gyermekének születésével összekapcsolta, arra mutat, hogy nem feledkezett meg teljesen Istenről. Amidőn Seth nevű fia született, így szólott:: „Adott úgymond Isten énnekem más magot Ábel helyett, kit megöle Kain." (Mózes I. 4 : 25) Tartsuk eszünkben, hogy amidőn Isten az ítéletet az emberre kimondta, többek közt így szólt a kígyóhoz: „Ellenségeskedést szerzek te közted és az asszony között, a te magod és az ő magva között; az neked fejedre tapos, te pedig a sarkát mardosod." (Mózes I. 3 : 15) Ez a kijelentés Évának egy kevés remény alapját nyujtotta, hogy fog egy fia születni, aki tenni fog valamit azon eszköz megbüntetésére, aki bukásukat előidézte; így gyuladt benne egy kevés remény, hogy neki abból haszna származik. A feljegyzésből Ádámra nézve nem történik utalás, hogy valamily kis remény táplálta volna szívét afelől, hogy valaha is szabad lesz visszatérnie Édenbe és az Istennel való összhangba.

Olyanok, akik nem tanulmányozták kellő alaposan a Szentírást, gyakran azt a kijelentést tették, hogy Ádám és Éva tudatlanságuk és hiányos tapasztalatuk miatt nem is követtek el valami nagy bűnt, sőt ahhozképest ártatlanok voltak. Ezek, így gondolkozván, arra a feltevésre jutottak, hogy az Édenből történt számüzetés és halálítélet túl kemény és szigorú büntetés volt.

Ezt a nézetet azonban az írás nem hagyja jóvá. Isten törvényének fenségét lábbal tiporták, mégpedig tökéletes, a következményekről jól felvilágosított egyének. Ezáltal Isten teljes fennhatósága vitássá tétetett s ha ő könnyen vette volna e bűntényt, megtagadta volna a maga törvényének fenségét. A hiányos tapasztalat nem szolgálhatott enyhítő körülményül. Az ember a tökéletes lény minden tulajdonságával fel volt ruházva és Teremtőjétől azon határozott előírást nyerte, hogy mit szabad és mit nem szabad tennie. A büntetésnek egyenlőnek kellett lennie a kiadott törvénnyel, tehát az nem is volt sem túl kemény, sem pedig túl zsigorú.

Gyakran hallhattuk azt a kijelentést is, hogy Ádám és Éva nagyon szerették egymást és szenvedéseiket a kölcsönös szeretetük valamennyire enyhítette; s hogy az egyik a másik terhét viselte. De ez a következtetés is alaptalan bibliailag. A nő csak csekély tisztelettel viseltetett férje iránt, miután férje becsmérlőleg nyilatkozott róla, mondván: „az asszony akit mellém adtál..." Hogy Ádám szándékos bűnéért a felelősséget feleségére próbálta áthárítani, nem sok bizalmat olthatott feleségébe. Másrészről Ádámba sem olthatott sok szeretetet és tiszteletet feleségének ama viselkedése, hogy férjével való előzetes tanácskozás nélkül egyedül döntött egy életfontosságú kérdésben.

Amidőn Édenből távoztak, mint koldusok és rossz szívállapotban távoztak. Valószínűnek tetszik, hogy Édenen kívül, a bajok és a fáradalmak állandó nyomása alatt, melyben szenvedniök kellett, gyakran veszekedtek, egymásnak szemrehányást tettek s talán — ki tudja — még tettleg is bántalmazták egymást. A férfi és nő közti helyes viszonyt csak kevés férfi és nő értette meg és ez a legfőbb oka a számtalan szerencsétlenségnek a házaséletben.

Ádám és Éva ezen ellentétes körülmények közt nemzették gyermekeiket. A szaporodási képességgel és meghatalmazással már a tökéletes emberpár fel volt ruházva, ezt a képességüket azonban csak tökéletlenségükben használták először Édenen kívül. Ádámot és Évat a reájuk kimondott ítélet megfosztotta az életjogtól; ennek következtében gyermekeik is életjog nélkül születtek.

Ehhez még hozzájárult a születés előtti befolyás a gyermekekre, mely hátrányosan hatott nyomban az Édenből való távozás után. Valószínűleg ez nyomta reá bélyegét Kain rossz természetére, az ő első gyermekükre. Közismert tény, hogy a szülők lelki állapota a fogamzás alatt és az anya lelki állapota a terhesség ideje alatt a gyermek hajlamaiban visszatükröződik. Ha ez így van, Kain valószínűleg akkor fogamzott és született, amidőn keserűség lakott szülei szívében. Ábel születése idejében azonban már valószínüleg ki voltak békülve helyzetükkel. Észszerűen feltehe-

FEL

tő, hogy volt oly idő is, amidőn barátságosak voltak egymáshoz. Ezt saját tapasztalatainkból tudhatjuk.

Azt azonban nem lehetett megváltoztatni, hogy Ádám minden gyermekei tökéletlenségben születtek, mivel tökéletlen szülőktől nem származhattak tökéletes gyermekek. A gyermekek mint tökéletlen lények nem lehettek kedvesek az Úr előtt. Ami Jehovának nemtetszik, kárhoztatása alatt áll. Ezért szulettek Ádám összes gyermekei kárhozat alatt. Erről olvassuk: „Azért, mikép egy ember esete által jött a bűn a világra és a bűn által a halál és a halál minden emberre elhatott, mivel mindnyájan vétkeztek." (Róma 5 : 12) „Imé igazságtalanságban fogantattam és bűnben melengetett az anyám." — 51-ik zsoltár 7.

Természetesen, Ádám és Éva gyermekei nem állíttattak próbára, sempedig nem voltak belefoglalva az Ádámra és Évára kimondott ítéletbe, mivel az ítélethozatal idejében nem is voltak világra születve. Isten mindazáltal megvonta Ádámtól a föld feletti uralkodás, valamint az élet jogát. Ezért nem is vihetett át gyermekeire életjogot és uralkodási jogot és így kerültek kárhozat alá, mivel tökéletlenségben születtek.

A sötét korban azt tanították, hogy Ádám gyermekei is bele vannak foglalva az ő próbájába, kihágásába és kárhozatába és nekik Ádám bűne be van számítva s Isten ezért kárhoztatta el őket már születésük előtt. Ezt az állítást azonban az Írás ihletett feljegyzése nem támogatja. „Ugyde a halál uralkodott Ádámtól Mózesig azokon is, akik nem az Ádám esetének hasonlatossága szerint vétkeztek, aki ama következendőnek kiábrázolása vala." — Róma 5 : 14.

Ez a kijelentés egyszer és mindenkorra eldönti a kérdést, hogy Ádám és Éva gyermekei az ősszülők ítéletében nem azért kárhoztattak el, mivel ők Ádám esete szerint vétkeztek, hanem az ő kárhoztatásuk abból származott, hogy tökéletlen szülőktől származtak, akik akkor halálítélet alatt voltak és az rajtuk végrehajtatott. A gyermekek átöröklés útján voltak (lettek) bűnösök.

W. T., 1932 április 1.

Teremtő és mennyei lények

MIÉRT van a világban oly sok nyomorúság és tanácstalanság? Miért készülódnek a nemzetek a legnagyobb erőfeszítéssel egy újabb háborúra? Miért oly nagy az önzés az emberek között? Miért emelik egyes emberek oly ravasz számítással a nép élelmi cikkeinek s ruházatának árait? Egyes emberek miért vezetik félre a népet egyes osztályok külön érdekeinek támogatására? Miért van a nép oly nehéz elnyomatás alatt? Miért kell a népnek éhségét, ragályt és betegséget szenvednie? Miért áldozatai az emberek a nyomorúságnak, gondoknak, fájdalmaknak és halálnak? Miért van az ember oly sok gonosz dolognak rabságában? Ki felelős ezekért a nyomorúságos állapotokért? Szabad-e remélnünk, hogy az emberek ebből a szomorú helyzetből valaha meg fognak szabadulni és a béke örömeiben, jólétben, egészségben, életben. szabadságban lesz részük? Miért élek? Honnan jövök? És mit tehetek embertársaim segítségére?

Ezek és hasonló kérdések foglalkoztatták azt a fiatalembert, aki a saját és embertársai helyzetét akarta megjavítani. Kérdéseire oly megnyugtató megoldást keresett, amely a lehetőség keretein belül van. Bölcsészeket, orvosokat, papokat, tudósokat és más, bölcsnek ismert embereket keresett fel és kérdezett meg. Ezen embereknek emberi véleményekre alapított feleletei azonban egyáltalan nem nyugtatták meg őt.

Micsoda érték van tökéletlen emberek meg nem alapozott véleményében? Nem tagjai-e ők ama hatalmas tömegnek, amely egy és ugyanazon szomorú úton halad? Mégis kell valahol bizonyító erejű tényeknek lenniök, amelyek meggyőzően beszélnek és amelyekre a gondolkodó ember bizalommal támaszkodhatik! Körülbelül ez volt az ifjú kutatónak gondolatmenete. Nemsokára ezután egy éltesebb emberre akadt, akinek ezüstfürtös haja volt, arckifejezése barátságos és beszédmódja kellemes. Amint az ifjú kérdéseivel előállott, azokra ő nem a maga nézetével, hanem lényegében a következőképen válaszolt:

„Azon nézete, hogy egy bizonyítékokkal megfelelően alá nem támasztott emberi vélemény kevés vagy semmi értékkel sem bír, egészen helyes. Van azonban egy örök Isten, akitől minden jó származik. És van egy hatalmas Gonosz is, aki Istennek ellensége és az embereknek elnyomója. Ez az ellenség régóta a halál hatalmával rendelkezik. Az igazságos Isten nem állott útjába az elvetemedettnek, hogy gonosz munkáját véghezvigye, hanem a Sátán munkája által előálló helyzetet arra használja fel, hogy teremtményeit kipróbálja. A Gonosz nem fog mindig uralkodni. Meghatározott időben a Gonosz és gonosz befolyása meg fog semmisíttetni. Az emberek megszabadítása biztos.

Azok a nagy igazságok, amelyekről beszélek, abban a csodálatos könyvben vannak lefektetve,

FEL

amelyet Bibliának neveznek. A Biblia nem tökéletlen emberek véleményeit tartalmazza; a Biblia a mindenható Istennek, a menny és föld teremtőjének ígéje. A régi idők szent emberei írták, úgy, ahogy elméjüket a nagy Jehova irányította. Ezzel azt akarom kifejezésre juttatni, hogy a Biblia isteni sugallatra iratott. Az ember eredetéről, szenvedésének okáról és arról szól, hogy az emberiség végül mily módon és mikor fog minden ellenségeitől és minden elnyomástól megszabadulni. Ezek a nagy igazságok a Bibliában oly módon irattak meg, hogy sok évszázadon keresztül titokban maradtak és nem voltak megérthetők mindaddig, amig Istennek ideje erre el nem érkezett. Most azonban az idő elérkezett arra, hogy ezeket az igazságokat megérthessük.

Egy bizonyos idő óta a húszadik században vagyunk. Az ismeretnek és a közlekedési eszközöknek nagy gyarapodását tapasztaljuk a földön és Isten megmondta, hogy ezek a dolgok azt az időt jelzik, amikor az ő könyve, amely az ő titkát tartalmazza, megérthető lesz. Természetes, hogy a Mindentudónak kezdettől fogva van egy feltett szándéka, melynek az ő akarata szerint meg kell valósulnia. Elérkezett az emberek számára az idő, hogy ezen isteni elhatározásnak a kibontakozását megértsék. Felhívom Önt, hogy az ismeretnek nagy isteni kincseskamráját gondosan megvizsgálja. Ott minden feltett kérdésére teljes és megnyugtató feleletet fog nyerni."

A jó tanács alapján az igazságot kereső ifjú egy Bibliát vásárolt, amelyben ezt olvasta: „Isten félelme a bölcseség kezdete" (111. zsoltár 10), továbbá: „Az Úrnak titka azoknak adatik, kik őt félik és az ő frigyét megjelenti nékik." (25. zsoltár 14) Tiszteletteljes elmével és őszinte szívvel kutatott az igazság eme nagy kincseskamrájában az imént felhozott kérdések felelete után. A következő oldalokon leírott dolgok azok a kincsek, amelyeket ő e kincseskamrában talált.

Jehova a nagy Teremtőnek a neve. E névnek a jelentése: „Ő, aki az lesz, ami akar" és az ő teremtményeire vonatkozó szándékát jelzi. A 83. zsoltár 19. versében következőképp van megszólítva: „Egyedül te, kinek neve Jehova." Halhatatlannak lenni annyit jelent, mint a haláltól mentesnek lenni és az életet önmagában bírni. A nagy Jehova Istenre vonatkozólag ez van megírva: „Akinek egyedül van halhatatlansága, aki megközelíthetetlen világosságban lakozik, akit az emberek közül senki sem látott, sem nem láthat, akinek tisztesség legyen és örök hatalom." (Thimotheus I. 6 : 16) Nevét Mózesnek fedte fel először. (Mózes II. 6 : 3) Ő a mennynek és földnek nagy alkotója. (Ésaiás 40 : 28; 42 : 5) Minden jó és tökéletes adomány tőle származik. (Jakab 1 : 17) Ő jutalmazza meg azokat, akik őt szorgalommal keresik. (Zsidók 11 : 6) Ő mindöröktől és mindörökké való. (90. zsoltár 2; 93 : 2) „Jehovában az örökkévalóságnak kősziklája van." (Régi Károli-fordítás szerint: „Az Úrban vagyon az örökké megmaradó erősség.") — Ésaiás 26 : 4.

Szükségképen kellett az élőlények és az anyag teremtése előtt, egy időnek lennie, amikor Jehova Isten egymagában volt. Isten ígéje feltárja a teremtés kezdetét. János apostol elméjét Isten láthatatlan ereje befolyásolta, amikor ihlet alatt ezt írta: „Kezdetben volt az Ige (Logosz) és az Ige (Logosz) az Istennél (Jehovánál) volt és az Ige (Logosz) Isten (vagyis hatalmas) volt. Ő volt kezdetben az Istennél. Minden őáltala lett és semmisem lett nála nélkül. Benne élet volt és az élet volt az emberek világossága." — János 1 : 1—4.

A Logosz-kifejezés egyike azon címeknek, amely az első teremtményre vagy Isten teremtésének kezdetére alkalmaztatik. A Jelenések könyvében (3 : 14) mondja Logosz, illetve Jézus: „Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz tanu, az Isten teremtésének kezdete." Őreá vonatkozólag van megírva: „Aki a láthatatlan Istennek képe, minden teremtmény között az elsőszülött, mert általa teremtetett minden dolog, amely a mennyekben és a földön van, a láthatók és láthatatlanok, legyenek azok trónok, vagy uralmak, fejedelemségek vagy hatalmasságok: minden dolog őáltala és őérette alkottatott. És ő mindenekelőtt van és minden dolog őbenne áll fenn." - Kolossé 1 : 15-17.

Ezen íráshelyek azt mutatják nekünk, hogy a Logosz a Mindenható első, közvetlen teremtménye volt és hogy a Logosz minden dolog megteremtésénél Jehova művezetője volt.

Bölcs Salamon a Logoszt írván le úgy mutatja be őt, mint aki a következőket mondja önmaga felől: „Jehova bírt engem útjainak kezdetén, alkotásai előtt, régtől fogva, az őskorban avattak fel engem, legelsőnek a föld őskora előtt. Amikor még nem volt ősár, születtem én, amidőn még nem voltak gazdag források; mielőtt a hegyeket besüllyesztették, a dombok keletkezése előtt születtem én; mielőtt Isten alkotta a földet és a mezőket és a világ első porszemét. Ott voltam midőn megszilárdította az eget, midőn kört alkotott az ősár felszínén, midőn megerősítette a fellegeket ott fönt, amikor hatalmasak lettek a mélységek forrásai; a midőn a tengernek megszabta a törvényét, hogy a hullámok meg ne szegjék parancsát és midőn megszilárdította a föld alapjait. Neveltje (más fordítások szerint: művezetője) voltam neki, gyönyörűsége, gyermeke." — Példabeszédek 8 : 22—29.

A Szentírás továbbá úgylátszik világosan utal arra, hogy a Logosz (Logosz egy név, amely olyan

FEL

valakit jelől meg, aki más helyett beszél) időről-időre Istennek megtisztelt főkövetje volt. Ő mint Jehova különleges küldöttje megbizatások elintézése végett küldetett, amely kijelentést az Ó-testamentum világosan mutatja. (Mózes II. 3 : 2, 15; Mózes I. 18 : 1; Mózes II. 23 : 20; Józsué 5 : 14) Logosz mint teremtésének kezdete és amint neve is mutatja, mint különös követje, Jehovával bizalmas viszonyban állott. Ezért észszerű az a föltevés, hogy Jehova vele a teremtés dolgait megbeszélte.

Az írás nem ad nekünk további pontos felvilágosítást a teremtésről és az angyalok teremtésének folyamatáról, akik Isten birodalmának az emberi szem számára láthatatlan részéhez tartoznak. Azonban nyilvánvaló, hogy ez a teremtés a kerubimok, szeráfimok, angyalok és mások megalkotásából áll, akik mindannyian mint „Isten fiai" vannak megjelölve.

A kerubimok oly szellemi lények, akik Isten szándékainak véghezvitelében bizonyára fontos állást töltenek be. Ez a Bibliának első könyvében van leírva, ahol Ádám az Édenből kiűzetik, mivel Isten törvényét átlépte. A tudósítás így hangzik: „És kiűzé az embert és oda helyezteté az Éden kertjének keleti oldala felől a Kerúbokat és a villogó pallós lángját, hogy őrizzék az élet fájának útját." (Mózes I. 3 : 24) Ezékiel próféciája is mutat egy jelképes leírást a kerúbimokról és bemutatja szoros összeköttetésüket Jehova Istennel. — Ezekiel 10 : 13—15.

Szeráfimok, amint az írás mutatja, szintén olyan mennyei lények, akik az isteni szándék véghezvitelével kapcsolatban fontos szerepet játszanak. Ésaiás próféta, akinek egy látomás adatott ezen szellemi lényekről, mondja: „Amely esztendőben meghala Uzziás király, látám az Urat ülni magas és felemeltetett székben és palástja betölté a templomot; Szeráfok állanak vala felette: mindeniknek hat-hat szárnya vala: kettővel orcáját fedé be, kettővel lábait fedé be és kettővel lebegett; és kiált vala egy a másiknak és mondá: Szent, szent, szent a seregeknek Úra (Jehova), teljes mind a széles föld az ő dícsőségével! És megrendülének az ajtó küszöbei a kiáltónak szavától és a ház betelt füsttel. Akkor mondék: Jaj nékem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok és tisztátalan ajkú nép közt lakom: hisz a királyt, a seregeknek Urát láták szemeim! És hozzám repült egy a szeráfok közül és kezében eleven szén vala, amelyet fogóval vett volt az oltárról; és illeté számat azzal és mondá: Ímé ez illeté ajkaidat és hamisságod eltávozott és bűnöd elfedeztetett." — Ésaiás 6 : 1—7.

Az angyalok követek vagy hirnökök, akik a hírek elvitelével és a mennyei udvarok megbízásainak elintézésével vannak megbízva. (Mózes I. 19 : 1, 15; 28 : 12) A kilencvenegyedik zsoltár Jehova tanuiról beszél, amig a földön vannak, a tizenegyedik vers így hangzik: „Mert az ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged minden útadban."

Istennek mindazon értelmes teremtményei, akik életüket tőle kapják, ezen oknál fogva egészhelyesen fiainak hívatnak. Birodalma ügyeinek elintézése végett ezen szellemi fiak időnként Jehova elé járulnak. Ezen tény Jób könyvében világosan ki van mutatva. — Jób 1 : 6; 2 : 1.

W. T., 1932. április 1.

Érdekes levelek

Oly kiváltság, melyhez nem hasonlítható semmi

Kedves Rutherford testvér!

Mennyei Atyánk iránt hálatelten és azon szellemi táplálékokat megbecsülvén, melyeket általad ajándékoz nekünk, a legszívélyesebben üdvözöllek e kicsiny, most alakult csoportból mint Jehova tanuinak Sioux Falls-i csoportja.

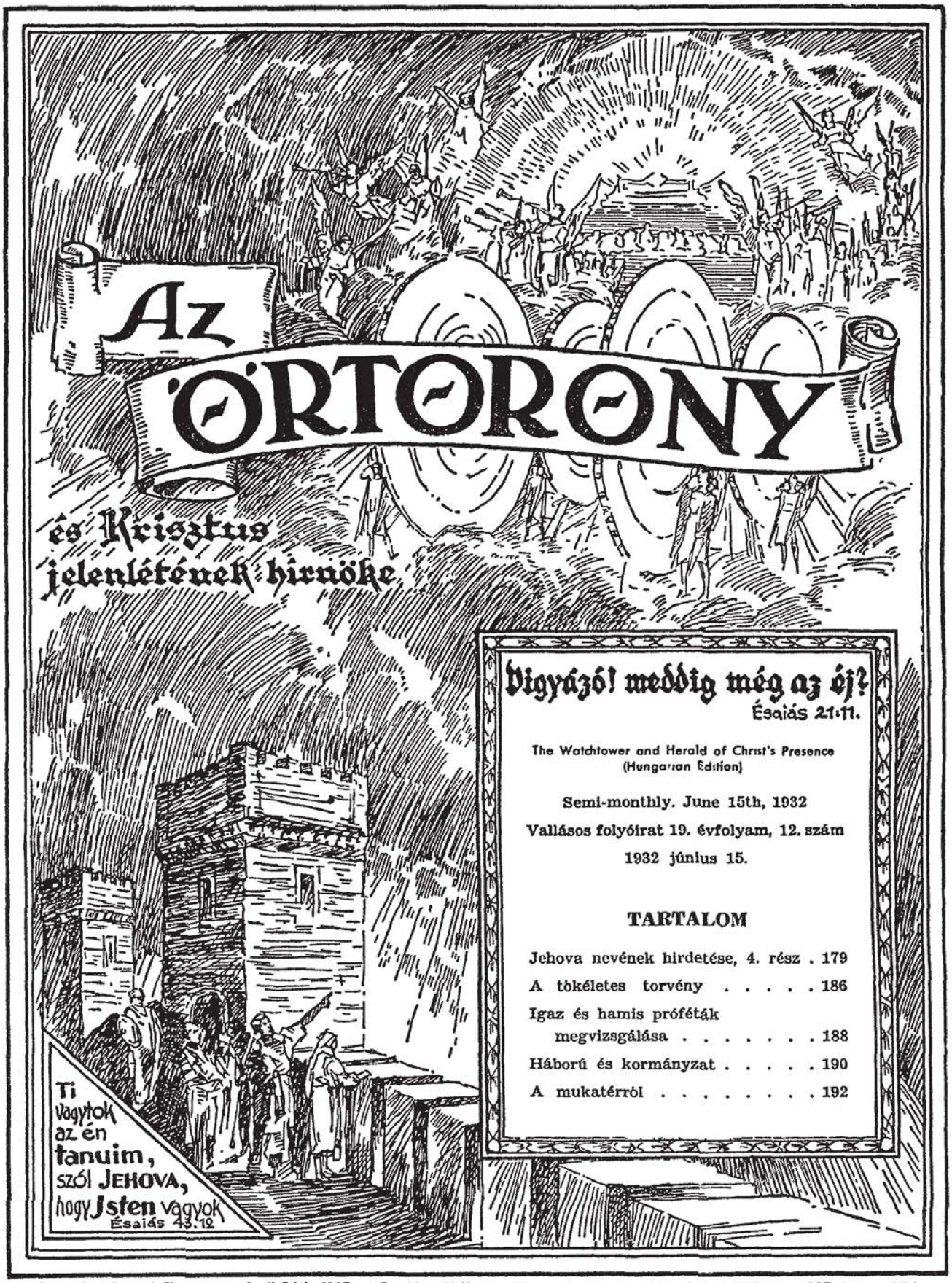
Amidőn mi négyen, akik egy hitből vagyunk, a mult vasárnap egybejöttünk, megvizsgáltuk magunkat, hogy tényleg része vagyunk-e a szolgaosztálynak és azt állapítottunk meg, hogy az Úr kegyelméből teljesen összhangban vagyunk a Watch Tower Bible and Tract Societyvel, melyet az Úr arra használ, hogy táplálja azokat, akik az ő dícséretét kell hirdessék.

Tehát teljesen meg vagyunk győződve arról, hogy semmivel sem hasonlítható össze az a kiváltság, melyet élvezünk; s felismervén, hogy az együttes munka vezet nagy áldáshoz, mint Jehova tanui, munkára szervezkedtünk. Reméljük hogy Isten kegyelméből kihasználhatjuk azon alkalmat, hogy a királyság új énekét zengjük s így csekély mértékben hozzájáruljunk Jehova szent nevének igazolásához.

Az Úr áldjon meg téged és törekvéseidet ezután is az ő nevének dícséretére. Ezt kívánjuk mint testvéreid az ő kegyelméből.

Jehova tanuinak Sioux Falls-i csoportja.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?

Ésaiás 21.11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semi-monthly. June 15th, 1932

Vallásos folyóirat 19. évfolyam, 12. szám

1932 június 15.

TARTALOM

Jehova nevének hirdetése, 4. rész . 179
A tökéletes torvény 186
Igaz és hamis próféták megvizsgálása 188
Háború és kormányzat 190
A mukatérről 192

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N.Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik félhavonként.

A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása
Wachtturmstreet 1—19, Magdeburg, Germany.
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége." — Esaiás 54 : 13, angol-fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földon teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében miden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni lényt támasztotta fel, vette fel a mennybe, minden lény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A Világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az Igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyerállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozásra képesít és tanítókról is gondoskodik oly személyek vagy csoportok részére, akik őszintén foglalkoznak a Biblia tanulmányozásával. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel síkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket nem közöl.

Előfizetési ára:
Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč., félévre 12 Kč.
Magyarországon: egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.

Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41
Csehszlovákiában: Brno, Hybešova 30.

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szükölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldést évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhöz szóló felhívás: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egyhónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal jelezzük.

A Bibliaház szünideje

Július 11—24-ig a magdeburgi Bibliaház a munkatársak szünideje miatt zárva lesz. Ezen idő alatt megrendelések stb. nem lesznek elintézve. Az összes csoportoknak legyen gondjuk arra, hogy megrendeléseik és más dolgok még idejében, tehat július 11 előtt elintézést nyerjenek. Könyvmegrendeléseket csak akkor intézhetünk el, ha azok legkésőbb július 4-ig birtokunkban lesznek. Ugyanez áll a brünni hivatalra vonatkozólag is.

Élet

Rutherford bíró egyik új könyve, amely Jehova, a nagy életadó üzenetét a szenvedő emberiség részére még világosabban tárja fel, magyarban is megjelent. Különös tekintettel van azon „reménységre, hogy a teremtett világ a romlandóság szolgaságából felszabadul" és Isten azon elhatározására, hogy az összes engedelmeseknek örök életet juttat.

360 oldal terjedelemmel, a legjobb kalikókötésben, 8 négyszínű illusztrációval, ára 6,— Kč.

Wachtturm-Druckerei, Magdeburg. Csehszlovakiában felelős: Anton Gleissner, Brno-Juliánov, Hybešova 30.

FEL

AZ ŐRTORONY
ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

19. évfolyam | Magdeburg — 1932 június 15 — Brooklyn | 12. szám

Jehova nevének hirdetése

4. rész

„Az Isten szekere húszezer, ezer meg ezer; az Úr (Jehova) közöttük van, mint a Sinai hegyen az ő szent hajlékában." — 68. zsoltár 18.

NEVÉT Jehova hű tanuival hirdetteti a földön. Ők ezt csak csekély mértékben teszik. De mindazáltal sokan nyernek ebből alkalmat Jehova Isten megismerésére. Az Írás kimutatja, hogy Jehova korlátlan erejének és hatalmának kinyilatkozása fogja ezt nyomon követni, amivel mindenkit annak a felismerésére akar kényszeríteni, hogy ő a Legfelségesebb; ezért mondja: „És megismerik, hogy én vagyok az Úr (Jehova): nem hiába mondottam, hogy megcselekszem velük e gonoszt." (Ezékiel 6 : 10) Ezékiel prófétával Jehova 60-nál többször tétet ehhez hasonló kijelentést. Az egész teremtésnek meg kell tudnia, hogy Sátán vége eljött, most el kell pusztulnia. Nevének tiszteletére és az egész teremtés jólétére Jehova most mindenkinek feltárja annak okát is, hogy miért engedett szabad teret a gonoszságnak a földön s miért kell most a gonosztevőknek elpusztulniok. Az ős-gonosztevő oly hatalmas szervezetet épített fel, melyet emberi erő sohasem tudna elpusztítani; most azonban az Úr Isten oly hadsereggel vonul fel, mely nem ismer vereséget és csatára vonul. Az Úr hadseregének kicsiny földi osztálya a maradék nevet viseli s ennek minden alosztálya lelkesül azon alkalomért, hogy résztvehet Jehova nagy nevének igazolásában. Jehova nevének zengése tisztán és világosan cseng. Amennyiben a maradék jön számításba, az összehasonlítás lehetetlen. A maradéknak Jehova Isten adta ígéjét vagy üzenetét és ő azt hirdetni fogja, mert hirdetnie kell. A maradék nem fél sem emberektől, sem az Ördögtől, mivel most a maradék minden tagja — joggal — mondja: „Ímé, az Isten az én szabadítom! Bízom és nem félek; mert erősségem és énekem az Úr, Jehova és lőn nékem szabadítom!" — Ésaiás 12 : 2.

[2] A 68. zsoltár tanulmányozásában most visszatérünk oda, ahol a folyóirat előző számában tanulmányunkat félbehagytuk, most t. i. a 15. verset vizsgáljuk meg; olvassuk: „Mikor a Mindenható szétszórta benne a királyokat, mintha hó esett volna Salmonon." („Amidőn a Mindenható királyokat szórt benne szét, a Salmon fehér volt, mint a hó." — Angol. ford.) Az angol és magyar biblia fordítások e szövegben a mult időt alkalmazzák, de a zsoltár első és az Írás más versei azt mutatják, hogy ez a szöveg a jövőre szól. Egy más fordító ezt a yerset a következőképp fordítja: „Amidőn a Mindenható abban (az országban) királyokat szórt szét, úgy nézett ki, mintha havazott volna Salmonon." Ez arra mutat, hogy ez a szöveg azon tényre s főképp azon időre szól, „amidőn a Mindenható Isten nagy csatanapja" eljön. Annak ábrázolásául, hogy akkor mi történik, az Úr élőképeket szerzett, amidőn királyokat űzött el a csatákban, amely csatákat több alkalommal szövetséges népe érdekében vívott. (Józsué 10 : 10—14; Sámuel II. 5 : 17—25) Bizonyosnak tetszik, hogy a vizsgálódásunk tárgyát képező ezen szöveg „a Mindenható Isten nagy csatanapjára" vonatkozik és arra, ami akkor fog történni.

[3] Ez a havazás idején, azaz akkor fog történni, amikor bekövetkezik az, amit a hó példáz. Hogy a csata tetőpontja télen lesz-e, most még nem lehet világosan látni és ez nem is lényeges. Jézus a tél vagy a havazás idejére utal s azt tanácsolta az engedelmeseknek, hogy meneküljenek még annak beállta előtt. Meg van írva, hogy Benája, Dávid szervezetének egy hősvitéze, két moábita oroszlánt (hőst) győzött le. „Elmenvén (Benája) az oroszlánt is megölé a veremben télen." (Sámuel II. 23 : 20) Ez valószínűleg az Ördögre és oroszlánhoz hasonló szervezetére mutat, melynek el kell pusztulnia.

[4] Szövegkünkben a hó valószínűleg jelkép. „Mintha hó esett volna a Salmonon". „A Salmon"-szó e szövegben „árnyékos"-t vagy „sötét"-et jelent. Miután oda hó esett, a sötét szín eltünt és Salmon úgy nézett ki, mint a hó, vagy mint a fehér gyapjú. „Olyan havat ád mint a gyapjú."

FEL

(147. zsoltár 16) „Isten az ő szavával csodálatosan mennydörög és nagy dolgokat cselekszik, úgy, hogy nem érthetjük. Mert azt mondja a hónak: essél le a földre és a zápor esőnek és a zuhogó zápornak, szakadjatok." (Jób 37 : 4—5) A „Salmon"-szó oly héber szóból ered, mely utánzatot, érzéki csalódást, vagy hasonlatosságot jelent s ezért szóvirágnak vagy hiú pompázásnak is fordítják. A „Salmon"-szó tehát találóan ábrázolja az Ördög szervezetét, főképpen annak földi osztályát. Ez a szervezet határozottan sötét; gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra", hanem inkább szereti a sötétséget, mint a világosságot, mivel cselekedetei gonoszak. Így beszél az Írás azokról, akik Sátán szervezetét képezik. Sátán szervezetének hivatalos részét semmisem példázhatná ennél jobban. E hivatalos résznek Jehova tanui csak most rövidesen nyujtották át az igazság üzenetét, mely felvilágositást nyujtott neki Jehováról és királyságáról; ez az ág azonban, de főképpen annak álpapi része gyűlölte a közleményt. Jehova az igazság fényszóróját erre a sötét szervezetre irányitotta és most pörére kezdi vetkőztetni; ezért az úgy néz ki, mint a „poklos, mely olyan, mint a hó". (Mózes II. 4 : 6) „Azért rád és a te magodra ragad a Naámán bélpoklossága mindörökké és kiment őelőle megpoklosodva, mint a hó." (Királyok II. 5 : 27) Jehova elküldötte tanuit, hogy idézzék meg Sátán szervezetét és figyelmeztessék; és a tanuk elvitték az idézetet és figyelmeztetést ama sötét elvetemült szervezetnek; ez a téli fagyos hóhoz hasonlít, mely arra a szervezetre hullott s oly kinézést kölcsönzött neki, mint a hó. Ez Isten munkája volt és a hó azt ábrázolja, hogy Istentől az elvetés tele és kárhoztató ítélete reákövetkezett az ellenség szervezetére. — Máté 24 : 20.

[5] A Rotherham fordítás széljegyzete ehhez a szöveghez a következőket fűzi: „A hasonlat itt esetleg arra szól, hogy oly sok zsákmányt vetettek, mint a hópehely s oly dícsőségest, mint a csillogó hó, vagy pedig a kihült holttestek fehérségére." Ennek a magyarázatnak kétségtelenül az utóbbi része tartalmazza a helyes gondolatot. Egy másik tekintély szerint „a hó fehérsége" e szövegben „az elesettek gyolcsruháinak hófehérségét jelenti". A próféta „a Mindenható Isten nagy csatanapja" felől irta a következőket: „Ítéletet tart a nemzetek között; telve lesz holttestekkel; összezúz messzeföldön minden főt." (110. zsoltár 6) Erről az időről van megírva: „És nincs hová futniok a pásztoroknak és menekülniök a nyáj vezéreinek." — Jeremiás 25 : 35.

[6] Némelyek, akik azt állítják, hogy ők ragaszkodnak Istenhez és országához, még most is ahhoz a feltevéshez ragaszkodnak, hogy ezek a szövegek, melyek a földön való pusztulásra vonatkoznak, teljesmerőben csak jelképek. Ez a gondolatuk talán abból az önző vágyból származott, hogy kényelmesen és pusztulást nem látva, szeretnének élni. De Isten ígéjének az elfogadása sokkal megbízhatóbb az emberek nézeteinek elfogadásánál. Amidőn Jézus a nyomorúság idejéről azt mondja: „És lesz akkor nagy nyomorúság, melyhez hasonló nem volt, amióta nép kezdett lenni a földön és nem is lesz többé; s ha azok a napok meg nem rövidíttetnének, minden test elpusztulna." Akkor határozottan meg lehetünk győződve arról, hogy a Mindenható Isten nagy napjának csatája és annak következményei sokkal több lesz, mint csupán jelképi ábrázolás. Azok valóságos események lesznek s határozottan elkövetkeznek Sátán szervezetére, mihelyt a bizonyságtevés munkája befejeződik. A királyság itt van s Jehova tanui parancsot kaptak, hogy gyorsan végezzék el annak hirdetését, ami rövidesen meg fog történni; s a hűségesek ezt a munkát végzik. Amidőn a Mindenható fő képviselője útján Sátán hatalmait megveri, akkor ez a sötét szervezet úgy fog kinézni, mint a hó, mivel ebből eredményképpen a halál következik. Ez a mennyben nagy örömet fog kiváltani és tényleg ez az ujjongás fogja azt nyomon követni.

Egy önhitt szervezet

[7] „Isten hegye a Básán hegye; sok halmú hegy a Básán hegyen." (68 : 16) Ez a fordítás nem adja vissza a helyes értelmet, amint ezt a következő magyarázatból láthatjuk. Básán azon földterület, mely keletre terül el a felső Jordán folyótól. Ábrahám idejében a refeusok, azaz az óriások néptörzse lakott ott. (Mózes I. 14 : 5; Mózes V. 3 : 11) Básán királya seregével együtt Isten szövetséges népe ellen küzdött, de Isten őket Mózes kezébe adta. Isten akkor Mózesnek Básán királyáról és seregéről így szólott: „Ne félj tőle, mert a te kezdbe adtam őt és egész népét és az ő földjét. És úgy cselekedjél vele, amiképp cselekedtél Szihonnal, az emoreusok királyával, aki lakik vala Hesbonban. Megverék azért őt és az ő fiait és egész népét annyira, hogy egy sem marada belőle és elfoglalák az ő földjét." (Mózes IV. 21 : 34, 35) Ez mutatja, hogy Básán földje jelképileg Isten ellenségeit ábrázolja. Básán nagy legelő-hely volt, hires nagy marhaállományáról és juhairól és főképpen erős bikáiról. „Tulkok sokasága kerített be engem, körülfogtak engem Básán bikái (erősei)." (22. zsoltár 13) Básán hegyei között több bekerített város volt, melyeket bazaltkőből építettek és kapui is hasonló kőből épültek. „Ezek a városok mind megvalának erősítve magas kőfalakkal, kapukkal és zárakkal, kivévén igen sok kerítetlen

FEL

várost." (Mózes V. 3 : 5) Az izráeliták e városokból többet elpusztítottak. Básán hegye vagy hegyvidéke erős volt és hatalmas. Hadserege kegyetlen volt és elnyomó s ezzel is az Ördög szervezetének tulajdonságait fejezte ki. „Halljátok meg e beszédet Básánnak ünői, akik Samária hegyén vagytok; akik nyomorgatjátok a szegényeket, megrontjátok az ügyefogyottakat, akik azt mondjátok az ő uruknak; hozd elő, hadd igyunk." (Ámos 4 : 1) „És monda Dánnak: Dán, fiatal oroszlán, mely Básánból származik." (Mózes V. 33 : 22) Básán, a nagy fáiról is hires volt. Állattenyésztő ország volt, ahol sok juh és barompásztor élt s a felső Jordán vidék büszkesége. „Jajgass te Ciprus, mert esik a cédrus, leomlott, a mi legjava! Jajgassatok ti Básán tölgyei, mert pusztul a rengeteg erdő. Hangzik a pásztorok jaja, mert elpusztult az ő büszkeségük! Hangzik az oroszlán ordítása, mert elpusztult a Jordán kevélysége!" (Zakariás 11 : 2—3) Ezek a szövegek bizonyítják, hogy e zsoltárban Jehova Isten a maga hegyét nem hasonlítja a Básán hegyéhez. Az összes megerősítő idézetek azt mutatják, hogy Básán az Ördög szervezetét példázta. Az „Isten hegye" szó szószerint „az Istenek (Elohim) hegyét" jelenti, ez ugyanaz a szó, mely a 82. zsoltár első és hatodik versében fordul elő, olvassuk. „Isten áll az istenek gyülekezetében, ítél az istenek között. Én mondottam: istenek vagytok ti és a Felségesnek fiai ti mindnyájan." („Isten áll a hatalmasok gyülekezetében; ítél az istenek között. Én mondottam ti Istenek vagytok és mindnyájan a Felséges fiai." — Angol fordítás)

[8] Sátán szervezete, mint hatalmasok vagy istenek szervezete van ábrázolva, mely nagy, önhitt és dacoló; e szervezetben viszont vannak olyanok, akik különösen kimagaslanak s akiket Básán hegyvidékének hegycsúcsai vagy magaslatai példáznak. Eszerint a Rotherham-féle fordítás látszik a leghelyesebbnek: „Hatalmas hegység a Básán hegysége, sok magaslatú hegység a Básán." — 16. vers.

[9] Sátán szervezete, de annak főképpen kimagasló tagjai úgy parádéznak és tüntetnek, mintha csökönyös tenyészmének volnának és önhitten látványosságot akarnak csinálni magukból, hogy így a köznépet meggyőzzék, hogy ők mennyire kiváló és nagy emberek. Sátán egész földi szervezete gőgös, szigorú, dicsekvő, önhitt, kegyetlen és zsarnok. Isten ezekhez fordulva, mondja a 17. versben: „Mit kevélykedtek ti sok halmú hegyek (Miért ugráltok ti magas hegyek? Ez a hegy az . . . , angol ford.), ezt a hegyet választotta Isten lakóhelyéül; Bizony ezen lakozik az Úr (Jehova) mindörökké." Rotherham ezt a következőképp fordítja: „Miért szidalmazzátok irígyen ti hegycsúcsok Isten hegyét, melyet Isten lakóhelyéül választott magának? Az Úr bizonnyal ott fog lakni mindörökké!" Az Elberfeldi, Rotherham és angol átdolgozott fordítások teljesen megegyeznek a szöveg többi részével, valamint a többi, ennek alátámasztásául idézett szövegekkel.

[10] Sátán földi szervezete nemcsupán kihívóan lép fel, hanem irígyen és gyűlölséggel tekint Jehova szervezetére és azokra, akik az ő nagy szervezetét a földön képviselik. A zsoltáros szavait ezért Sátán szervezetéhez intézi, mely ezen utolsó napokban a Népszövetséget, „a bosszúság bálványát" létesítette és azt állítja, hogy mint pótlék éppen oly jó vagy talán még jobb mint Isten országa. (Ezékiel 8 : 3—5) A mai napon Jehova megjelent templomában Sionon, Sátán szervezetét, főképp annak felekezeti elemét elvetette és a hasonmási Básán nagyon haragos, irígy és bosszús lett. Ezért tekint Sátán szervezete, amint a zsoltár mondja, zúgolodó és sanda szemekkel, valamint irígyen Isten szervezetére. Főképpen álpapok néznek így Isten tanuira, akik Isten szervezetének részét képezik; ezek gyűlölségesen és haragosan beszélnek Isten tanuiról és nagy szóval azt mondják, hogy Isten országát a földön ők, t. i. az álpapok képviselik, tényleg azonban Sátán szervezetéhez tartoznak. Amint a szöveg mutatja, a zsoltáros azután tudomására adja Sátán szervezetének, hogy Jehova Sion hegyét választotta királyságául és ezt Krisztusnak hivatalos székhelyévé és lakóhelyéül választotta, aki ott fog székelni örökké s hogy most Sátán szervezetének örökkévaló vereséget kell szenvedni. „Mert a Siont választotta ki az Úr, azt szerette meg magának lakhelyül, ez lesz nyugvóhelye örökre; itt lakozom, mert ezt szeretem." — 132. zsoltár 13, 14.

[11] Kánaán felosztásakor Básán területét a Manassé törzse kapta, mely Józsefet képviselte. De Isten a Básán hegy választása helyett Sion hegyét választotta lakóhelyéül. Ezt világosan mutatja a 78. zsoltár 67 és 68. verse, olvassuk: „Azután megutálá a József sátorát és nem választá Efraim törzsét; hanem a Júda törzsét választá; a Sion hegyét, amelyet szeret."

[12] Azon közlemény vagy üzenet egy része, melynek hirdetésével Isten földi tanuit megbízta, a zsoltár fentidézett 17. verse. Jehova hű tanui most Jehova nevének és királyságának hirdetésével foglalkoznak; bejárják az országot és tudtuladják az embereknek, hogy a Básán által jelképezett álkereszténységet Isten nem választotta királyságául vagy lakóhelyéül, mivel az immár elvettetett; valamint, hogy a Népszövetséget Isten nem választotta földi királyságának politikai kifejezéséül, amint azt az álkeresztény vezetői hamisan állították; hanem Jehova Isten a maga

FEL

általános szervezetéből — melyet a Sion hegye jelképez — választotta magának Krisztust; s hogy Krisztus Isten választottja, tehát a föld jogos uralkodója. Ez egy részét képezi azon üzenetnek, melyet most közölni kell; s ezt nem lehet közölni, ha az ember hallgat és elmulasztja vagy nem akarja leleplezni Sátán szervezetét.

[13] Jehova nevének és országának ismertetése szükségképen leleplezi Sátán hamis és megtévesztő szervezetét. Jehova azt akarja, hogy az emberek megismerjék az igazságot, t. i. hogy ő a legfelségesebb Isten s az ő országa a világ reménysége; a nép most azért részesül e felvilágosításban, hogy alkalma legyen kimenekülni Sátán szervezetéből, mely elpusztul s hogy Jehova pártjára álljon és megnyerje azt, amit azok számára készített, akik őt szeretik. Ebben a felvilágosításban az emberek most Jehova azon tanui részéről részesülnek, akik szertejárnak és hirdetik az ő nevét és királyságát.

Hadi felszerelés

[14] A hadi szekerek a háború jelképei s azon gondolatot támasztják, hogy Isten haragjának napja és ítéletének végrehajtása az ellenségen, eljött. Ezért mondja a zsoltáros: „Az Isten szekere húszezer, ezer meg ezer; az Úr közöttük van, mint a Sinai hegyen az ő szent hajlékában." (18. vers) Schmoller és Rotherham így fordítja: „Isten szekerei milliárdok (tízezrek) ezerszer ezrek." („Isten szekerei ezerszer ezrek és ezrek." — Schlachter) Annak meglátásául, hogy az írásban a szekerek a hadi felszerelést és hadi előkészületeket, valamint a háborút példázzák, figyeljük meg a következőket: „És vőn (Faraó) hatszáz válogatott szekeret." (Mózes II. 14 : 7) „Jábin, a kananeusok királya . . . kilencszáz vasszekér felett rendelkezett." (Bírák 4 : 3) Egy alkalommal a filiszteusok harmincezer szekeret gyüjtöttek össze az Izráel elleni csatára. (Sámuel I. 13 : 5) Az ellenség lovagokat és szekereket küldött Dotánba, ahol Elizeus volt, erről olvassuk: „És imádkozott Elizeus és monda: óh Uram! Nyisd meg kérlek az ő szemeit, hadd lásson. És megnyitá az Úr a szolga szemeit és láta és ímé a hegy rakva volt tüzes lovagokkal és szekerekkel Elizeus körül." (Királyok II. 6 : 17) Kétségtelenül az angyalok egy hadserege táborozott ott. Az Úr felől az armagedoni csatával kapcsolatban van megírva: „Aki a vizeken építi fel az ő palotáját, a felhőket rendeli az ő szekerévé, jár a szeleknek szárnyain." (104. zsoltár 3) „Mert ímé az Úr (Jehova) eljő tűzben s mint forgószél az ő szekerei, hogy megfizesse búsulásában az ő haragját és megfeddését sebesen égő lángban. Mert az Úr tűzzel ítél és kardjával minden testet és sokan lesznek az Úrtól (Jehovától) megöltek." (Ésaiás 66 : 15, 16) Ezek és más szövegek bizonyítják, hogy armageddon csatája nem lesz csupán jelképi esemény, mert Isten előre közli azon szándékát, hogy Sátán szervezetét elsöpri a földről. Hadd viselkedjék bár lanyhán Básán és azok, akik az Ördög elvetemült szervezetével szemben nem akarnak fellépni. De Isten láthatatlan hadserege diadalmasan menetel előre. A győzelem előzetes tudata Isten maradékának a nagy erő forrása és énekének folytatására bátorítja.

[15] E zsoltár 18. verse Rotherham szerint így szól: „Isten szekerei milliárdok, ezerszer ezrek, az Úr, a Felséges eljött Sínairól, az ő szent hajlékába." Az Úr szent hajléka a Sion hegyén van. A Sínai hegyen az Úr csodálatos dolgokat mívelt. De a Sionon még csodálatosabbakat fog végezni. Megdönthetetlen a bizonyíték, hogy a Sínai hegyen történt borszasztó és csodálatos események, mint az isteni hatalom megnyilvánulásai, jelképiek voltak s ezt a bizonyítékot zsidók 12 : 18—29-ig találjuk. A valóság jóval felül fogja mulni a jelképet. Sion a valóság s a világ legnagyobb nyomorúsága nyomban azután következik, miután az Úr eljön templomába Sion hegyén. A zsoltáros itt azt mondja, hogy Jehova a Sínai hegyen való jelenlétének és hatalmának jelképi kinyilatkoztatása után most évszázadok multán az ő jelenlétének és hatalmának valóságos és hasonmási kinyilatkoztatásához fog a Sion hegyén. Királyát szent hegyére, Sionra emelte és a szegletkövet Sionban elhelyezte. (2. zsoltár 6) Ezért eljött az idő ítéletére. „Ezért így szól az Úristen: ímé Sionban egy követ tettem le, egy próba követ, drága szegletkövet, erős alappal, aki benne hisz, az nem fut. És a jogosságot mérőkötéllé tevém és az igazságot színelővé és jég söpri el a hazugság oltalmát és vizek ragadják el a rejteket. Mert mint a Perazim hegyén felkél az Úr és mint a Gibbeon völgyében, megharagszik, hogy megtegye munkáját, amely szokatlan lesz és hogy cselekedje dolgát, amely hallatlan lesz!" — Ésaiás 28 : 16, 17.

[16] A jelképi törvényszövetséget Jehova a Sinai hegyén iktatta be. A hasonmás az új szövetség beiktatása, mely Sionon történik s amit az Úr „szent hajlékában" vagy a templomban hajt végre. Amiképp a jelképben történt, hasonlóképp kell történni a hasonmásban is. A törvényszövetség beiktatásakor Isten a Sinai hegyen állott és csodálatos és félelmetes dolgokat mívelt. „A jelenség oly félelmetes volt, hogy Mózes így szólott: Félek és remegek." (Zsidók 12 : 21) Ez mutatja, hogy az új szövetség beiktatását az armagedoni nagy csata fogja megelőzni; ezért vonul Jehova a háborúba „ezerszer ezer" szekereivel. „Az Úr, Jehova, pedig megharsan a Sionról és megzendül Jeruzsálemből és megrendülnek az egek és a föld;

FEL

de az Úr népének oltalma és Izráel fiainak erőssége. És megtudjátok, hogy én vagyok Jehova, a ti Istenetek." (Jóel 3 : 16, 17) A világ nemzeteinek és népeinek figyelembe kellene venniök a figyelmeztetést, mert Isten ígéje világos és érthető és ő ekképen intve közli, mi fog rövidesen történni Sátán szervezetével. Hű tanui iránta való önzetlen ragaszkodástól indítatva, bátorsággal és hűséggel kitartva, fogják folytatni a Felséges nevének és országának hirdetését.

A magasság

[17] A korszak legnagyobb eseménye, amennyiben azt Isten ígéje népének feltárja, Jehova nevének teljes igazolásából fog állani. Ezen igazolás azon kimagasló helyzetben fog állani, melyet Jehova az egész teremtett világ gondolataiban és szívében fog elfoglalni. Jehova volt a legfelségesebb és az is lesz mindig, de ezt sokan nem ismerték az emberek közül a földön. Meg kell tudniok, hogy Jehova a Legfelségesebb s csak akkor fogja elfoglalni ezeknél az őt megillető magas helyet.

[18] A zsoltáros mondja: „Felmentél a magasságba, foglyokat vezettél, adományokat fogadtál emberekben: még a pártütők is idejönnek lakni óh Úram Isten." (19) E jövendölés első és jelképi alkalmazása kétségtelenül abban az időben történt, amidőn a szövetség ládáját Sion hegyére, egy arra a célra elkészített Sátorba, vitték, ezzel mutatva rá Jehova jelenlétére a Sionon. (Krónika I. 15 : 25) E költői jövendölés első prófétai teljesülése akkor történt, amidőn Jézus a földről a mennybe emelkedett és állását elfoglalta a Felséges jobbján. (Lukács 24 : 51; Apcs. 1 : 9—11; Ésaiás 57 : 15) Jehova, aki örökké a Felséges, annál magasabbra, mint amely állást betölt, nem emelkedhetik. E jövendölés tehát akkor teljesült be, amidőn Jézus Krisztus, mint Atyjának kimetszett bélyege s a Mindenható főképviselője a mennybe szállott, így olvassuk: „Azért mondja az Írás: Felment a magasba és fogva vitte a zsákmányt (foglyokat vezettél); ajándékokat adott az embereknek. Az pedig, hogy felment, mit jelent egyebet, minthogy le is szállt előbb arra. ami mélyebbre van: a földre. Aki leszállott, ő az, aki felment, feljebb minden égnél, hogy betöltsön mindent." (Efézus 4 : 8—10, Káldi ford.) De ez nem képezte e jövendölés teljes beteljesülését. Figyeljük meg a következő szövegeket:

[19] „Felvonul Isten harsonaszónál, kürtzengés közt az Úr." (47. zsoltár 6) „Kicsoda ment fel az égbe, hogy onnan leszállott volna? Kicsoda fogta össze a szelet az ő markába? Kicsoda kötötte a vizet az ő köntösébe? Ki állapította meg a földnek minden határait? Kicsoda ennek neve? Avagy kicsoda ennek fiának neve, ha tudod?" (Példab. 30 : 4) „És a Sion hegyére szabadítók mennek fel, hogy megítéljék az Ézsaú hegyét és az Úré (Jehováé) a királyság." (Abdiás 21) Ezek és más szövegek támasztják alá azon következtetést, hogy Jézus, miután atyjának jobbjára emelkedett, még nem jutott el a legfelsőbb pontra, tehát az ő felemelkedése még nem volt teljes. Az ő legfelsőbb méltósága Jehova nevének igazolásából, illetve ezen hivatalos tevékenységéből fog állani. Ez a legnagyobb dolog, melyet végre kell hajtani; és Jézusnak, amint az Írás világosan mutatja, várnia kellett, amig ez az idő eljött. — 110. zsoltár 1, 2; zsidók 10 : 12, 13.

[20] Abban az időben a főszegletkő végérvényes elhelyezése Sionban még a jövő munkáját képezte. Ennek az elhelyezésnek befejezését „Sion hegyén", azaz a szent Sionon kellett befejezni. (Lásd Jeremiás 31 : 12) Azon szegletkőnek, melyet Izráel mindkét háza megvetett, fel kellett emeltetnie „és a szeglet fejévé" lennie. (118. zsoltár 22) A „fiú magzat"-nak Siontól kellett megszületnie és Istenhez és az ő királyi székéhez ragadtatnia, (felemeltetnie). (Jelenések 12 : 5) Ez teljesen megegyezik az Úrnak Ezékiel útján adott jövendölésével. (Ezékiel 17 : 22—23) Sátán fel akart emelkedni, de arra kényszeríttetett, hogy a földre szálljon le. Jézus Krisztus ellenben feltámadása után felszállott; és most 19 száz esztendővel később Jézus Krisztus a legfelsőbb fokra emelkedik és igazolni fogja Atyjának nevét. Ezt azon nagy győzelemben fogja végrehajtani, melyet Armagedon csatájában fog kivívni.

[21] A 19. vers Rotherham fordításában a következőképp hangzik: „Felszállottál a magasba, foglyokat (zsákmányt) vittél magaddal, ajándékokat fogadtál el, embereket, sőt a pártütők közül; hogy ott lakozzál óh Jah, Elohim!" A foglyokat ünnepélyes felvonulás-közben szokták elővezetni. (Királyok I. 8 : 48) Így volt ez szokásban Isten jelképi népénél. Beteljesült-é ez a jövendölés valamiképpen Jézus mennybemenetelekor? Mivel Jehova nevének igazolására vonatkozólag a csata megvívása még a jövőben feküdt, tehát még meg sem kedődött, lehetséges volt-e, hogy Jézus abban az időben egy sereg foglyot (zsákmányt) vessen, amint azt a fenti fordítás mondja? Azon háború ideje, mely Jehova nevét igazolni fogja, most eljött és most e jövendölés teljesüléseképp egy sereg foglyot (zsákmányt) fog vetni. Olvassuk: „Ha valaki fogságba visz mást, ő is fogságba megy; ha valaki fegyverrel öl, fegyverrel kell annak megöletni." (Jelenések 13 : 10) A jövendölés tehát Jézus Krisztust, Jehova nagy végrehajtóját úgy mutatja be, amint Sátánt és seregeit az armagedoni csatában foglyul ejti. „És megfogaték a fenevad és ővele együtt a hamis próféta, aki a csodá-

FEL

kat tette előtte, amelyekkel elhitette azokat, akik a fenevad bélyegét felvették és akik imádták annak képét: ők ketten elevenen a kénkővel égő tüzes tóba vettetének." (Jelenések 19 : 20) Azután Sátán foglyul ejtése következik: „És megfogá a Sátánt, azt a régi kígyót, aki az Ördög és Sátán és megkötözé azt ezer esztendőre." — Jelenések 20:2.

[22] Azok, akik az armagedoni csatában kerülnek fogságba, nem elevenen kerülnek valamely börtönbe, hanem megölve a halál börtönébe, ahol Krisztus ezeréves uralkodásának végéig maradnak. Sátán seregei és ő maga is kétségtelenül az armagedoni csatában való megöletésük előtt teljesen tudni fogják, hogy mindnyájan „elvesztek" s hogy ez a csata véget vet Sátánnak és szervezete üzelmeinek, akik évszázadokon keresztül zavartalanul és korlátlanul dacoltak Jehovával. Sátán is azok között a foglyok között lesz, akiket Krisztus Jézus az ünnepélyes felvonulásban magával visz és Sátán gyalázatát és megalázását az egész világegyetem látni fogja. (Ésaiás 20 : 4) Jehova Sátánról régen mondott ítéletében ez áll: „A sírba szállsz alá, sírgödör mélységébe. Akik látnak, rád tekintenek és elgondolják: ez-é a föld ama háborgatója, aki királyságokat rendített meg? Aki a föld kerekségét pusztasággá tette, városait lerontá és foglyait nem bocsátá haza?" Ésaiás 14:15-17.

[23] A világ azon nagyságairól, kik Sátánt támogatva s Jehova Istennel dacolva, magukat és más lényeket dícsőítenek, olvassuk: „És lesz ama napon: meglátogatja az Úr (Jehova) a magasság seregét a magasságban és a föld királyait a földön. És összegyűjtve összegyüjtetnek gödörbe, mint a foglyok és bezáratnak tömlöcbe és sok napok után meglátogattatnak." (Ésaiás 24 : 21, 22) „A sok napok után" kifejezés e szövegben Krisztus ezeréves uralkodásának végét jelenti, midőn Sátán seregeivel együtt a halálból előhozatnak, hogy azután teljesen elpusztuljanak. — Jelenések 20 : 5, 7—10.

[21] Jákób jelképesen a hű maradékot ábrázolta a földön, amely Isten szervezetéhez tartozik. A maradék vigasztalására iratott meg: „Mert könyörül az Úr Jákóbon és ismét elválasztja Izráelt és megnyugtatja őket földjükön (helyes állapotukban) . . . és foglyaik lesznek foglyul vivőik és uralkodnak nyomorgatóikon." (Ésaiás 14 : 1, 2) Azután, ebben az idézett jövendölésben, következik a Sátánról és szervezetéről szóló siralom, ekképen mutatván be ennek az elvetemültnek és szervezetének sorsát.

Ajándékok

[25] Az Elberfeldi fordítás mondja: „Embereket nyertél ajándékul." (zürichi, Luther: „Az embereknek"; Schlachter és Schmoller: „Az emberek között") Rotherham szerint: „Emberekből álló ajándékokat fogadtál el, sőt makacsokat is." Pál apostol kimutatja, hogy ezek az ajándékok emberek, így szól: „És ő maga megtett némelyeket apostoloknak, némelyeket pedig prófétáknak, másokat meg evangélistáknak, másokat pedig pásztoroknak és tanítóknak." (Efézus 4 : 11) Az apostol e kijelentése azonban egy keveset eltér a zsoltár kijelentésétől s ebből az okból az ő szavai oly gondolatot fejeznek ki, mely valami kevésben különbözik a jövendöléstől.

[26] Az apostol azt mondja, „ajándékokat adott". A zsoltáros ellenben, „adományokat fogadtál". A tény az, hogy Jézus azon adományokat, melyeket 19 száz év előtt Atyjától kapott és elfogadott, gyülekezetének (az igaz egyháznak) adta. Így szólott: „Megismertettem nevedet az emberekkel, kiket e világból nekem adtál. Tieid voltak és nekem adtad őket és a te beszédedet megtartották. Én őérettük könyörgök: nem a világért könyörgök, hanem azokért, kiket nekem adtál; mert ők tieid és az enyémek mind tieid és a tieid enyémek és én megdicsőültem bennük. Én már nem vagyok e világban, ők meg a világban vannak, én pedig tehozzád megyek. Szent Atyám! tartsd meg őket a te nevedben, kiket nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi . . . és senki sem veszett el közülük más, mint a kárhozat fia. (János 17 : 6, 9, 11, 12, Káldi fordítás) Amidőn Jézus kiengesztelő vére bemutattatott Jehovának, e hű tanítványok és mások, akik hittek őbenne, tényleg oly ajándékok lettek, akiket Jézus megnyert s akiket a szentek tökéletessé tevéséért adott. (Efézus 4 : 11, 12) Ez bizonyítja, hogy „azok az emberek", akiknek Jézus „ajándékokat" adott, nem az általános emberiség, hanem Krisztus tagjai és azok voltak, akik azokká lettek még a testi életükben; ezek az ajándékok a szentek tökéletesbítésére szolgáltak.

[27] Habár Jézus mindenkiért meghalt váltságul, az emberiséget mindazáltal Jehovától kell ajándékul nyerje és elfogadja, még pedig a kiszabott időben. Ezért fogja az országot uralkodásának végén Jehova Istennek átadni. Jézus mennybemenetelekor még nem volt bekövetkezve a kitűzött idő, hogy azokon kívül, akik „Istennek és a Báránynak zsengéi" voltak és őt nyomdokain engedelmesen követték, másokat ajándékul elfogadjon. (Jakab 1 : 18; Jelenések 14 : 4) Hogy a többi embereket, köztük a pártütőket és makacsokat is ajándékul nyerje, egy későbbi ideig kell várnia.

[28] Amidőn Pál apostol a 68. zsoltár 19. versét idézi, „a pártütők" szót kihagyja s amint látszik okkal, mert akkor még nem volt bekövetkezve az ezek elfogadására rendelt idő. De a várakozás ideje lejárt s akkor Jehova Jézus Krisztust szent he-

FEL

gyére, Sionra, emelte. Jézusnak most kérnie kellett és az ajándék hátralevő részét megnyernie, melyet vérével megvásárolt. Ezért van megírva: „Kérjed tőlem és én neked adom a pogányokat (nemzeteket) örökségül és birtokodul a föld határait". (2. zsoltár 8) A zsoltár következő verse így szól: „Vasvesszővel fogod őket (a pártütőket és lázadókat) legeltetni és szétzúzni, mint a cserépedényt."

[29] A lázadók a pusztulásra szánt adományok, a többi emberek ellenben "a kegyelem edényei". (Róma 9 : 22, 23) Ezeket az adományokat is, melyeket Jézus most vesz át, tagjainak ád annyiban, hogy nekik is résztjuttat a lázadók elpusztításában. (Jelenések 2 : 26, 27) „Ez minden ő kegyeltjeinek ékessége", mindaddig, amig az éneket zengik. (149. zsoltár 9) A lázadók vagy pártütők olyanokat foglalnak magukban, akik kiaszott földön élnek, közéjük tartozik „a bűn embere" és „a pusztulás fia". (7. vers) A kitűzött időben a hívek az Úr Jézus Krisztussal, az összes engedelmes emberek megáldásának kiváltságában részt fognak venni, tehát osztozkodni fognak a zsákmányban. — Lukács 22 : 28—30; Jelenések 12 : 5.

[30] A zsoltár 19. versének utolsó része így szól: „Hogy Jehova Istennek lakása legyen (széljegyzet szerint: az emberekben)." (Angol ford. szerint) Ez a kijeletés nem a pártütőkre szól, hanem azokra, aki alávetik magukat Isten országa törvényeinek. „És hallék nagy szózatot, amely ezt mondja vala, az égből: ímé az Isten sátora az emberekkel van és velük lakozik s azok az ő népei lesznek s maga az Isten lesz velük, az ő Istenök." (Jelenés 21 : 3) Ez az emberekkel való lakás **Jézus Krisztus ezeréves uralkodása alatt történik s a Sion hegyén levő „sátor"-ban vagy „templom"-van van képviselve.**

[31] **Azon kiváltság, hogy most Jézus Krisztussal résztvehetünk Jehova elhatározásainak végrehajtásában, Jézus Krisztus bizonyságtevését hirdetve, valamint azon üzenetét, hogy Jehova az Isten s(e)ljött az ő büntetésének napja és országa, hogy ez a világ reménysége, oly nagy ajándék,** melyet Jézus Atyjának, a Felségesnek akaratát követve, hű követőinek adott. Nagy kiváltság tehát osztályrészes lenni Jehova nevenék igazolásában; ezt a kiváltságot Krisztus Jézus kapta és ő hű követőit is belevonta ezen örömteljes szolgálatba. Amennyiben a hű maradék mindinkább becsülni tanulja ezt a nagy ajándékot és kiváltságot, gyarapszik öröme Jehova nevének és országának hirdetésében.

(Folytatása következik)

Bereai kérdések

1. Miért hirdetteti Jehova nevét? Mily eszközöket alkalmaz erre? Micsoda ama nagy kiváltság, melyben a maradékot most részesíti?
2. Magyarázd meg e kifejezést: „Amidőn hatalmas királyokat szórt abban szét"!
3—5. Magyarázd meg a szövegeket idézve, a következő kijelentést: „Mintha hó esett volna Salmonon!
6. Lehet-e észszerüen jelképesen értelmezni azon szövegeket, melyek az armagedoni csata öldökléséről szólanak a földön?
7, 8. A helyes gondolatot adja-e vissza a következő kifejezés: „Básán hegye, Isten hegye"? Micsoda a helyes fordítása a 16. versnek?
9, 10. Tisztázd és magyarázd meg a 17. versben felvetett kérdést!
11—13. Mutasd ki, mennyiben vonatkozik a 17. vers azon közleményre, melyet most Jehova tanui terjesztenek!
14. Mutasd ki szovegekkel, hogy az armagedoni csata nem lesz csupán jelképi esemény!
15. 16. Miképp teljesedik a 18. vers prófétai kijelentése?
17. Mit értsünk „Jehova nevének igazolása" alatt?
18, 19. Magyarázd meg: „Felmentél a magasságba" és idézd azon szövegeket, melyek a következtetést támogatják!
20. Állitsd szembe a Jézustól követett eljárási módszert a Luciférével és lásd meg a következményeket!
21—24. Magyarázd meg megerősítő szövegekkel Esaiás és Jelenések konyvéből a kijelentést: „Foglyokat (foglyok seregét) vezettél fogságba"!
25, 26. Magyarázd meg többféle fordítás megvilágításával — az Efezusi levelet is idézve —, valamint rokonszövegeket, ezt a idézetet: „Adományokat fogadtál emberekben!"
27—29. Magyarázd meg, miért hagyta ki Pál „a pártütők" kifejezést, amidőn a 68. zsoltár 19. versét idézte! Kik „a pusztulásra szánt edények" és „a kegyelem edényei", melyeket dicsőségre készitett", amiről Róma 9 : 22, 23. beszél? Hasonlitsd össze az egyik csoport sorsát a másikéval!
30. Mily gondolatot tartalmaz e kijelentés: „Hogy Jehova Istennek lakása legyen"? — A szöveg e része Károli fordításában nincs meg.
31. Mily nagy adományt nyertek Jézus Krisztus hű követői? Miképp fog kiviláglani, hogy ők ezt a nagy ajándékot és nagy kiváltságot tényleg megbecsülik?

W. T 1932. április 15.

„Én vagyok Jehova . . . ki a hazugok csodajeleit meghiusítja . . . a bölcseket megszégyeníti és bölcseségüket bolondsággá teszi; ki az ő szolgájának beszédét beteljesíti és követeinek tanácsát végbezviszi." — Esaiás 44 : 24—26.

FEL

A tökéletes törvény

ISTEN törvénye igazságos és tökéletes. Rendeletei és minden cselekedete igazságos. Ezen törvények megértése és a nekik való engedelmesség folytonos békét és örömet szerez. (89. zsoltár 15; 19 : 8, 9) Izráel Isten kiválasztott népe volt és felhasználta arra, hogy az emberiséggel való szándékát általuk előárnyékolja. Az izráelitáknak adott törvénye a cselekedetek előírását képezte és jobb dolgokat példázott előre. A helyreállítás Isten szándékának nagy részét képezi és ezt törvényében pontosan körvonalazta. A helyreállítást a törvény, mint az igazság ügyét követelte. Ha valaki ellopta felebarátjának ökrét, annak visszaadására vagy kárpótlására kényszeríttetett. Ha erre nem volt képes, mivel a gonosztevő vagyontalan volt, akkor az illetőt kellett eladni bűne miatt és az így kapott pénzt a megkárosítottnak kellett átszolgáltatni.

Ha valaki valamely állatot kölcsönzött felebarátjától és az megdöglött, a kölcsönző köteles volt kárpótlást nyujtani. „Ha ház-fölverésén kapják a tolvajt és úgy megverik, hogy meghal, nincs vérbűn miatta. Ha reásütött a nap, vérbűn van miatta: fizessen; ha nincs neki, adassék el tolvajságáért. Ha pedig valaki kölcsön kér az ő felebarátjától és az megsérül vagy elhull urának távollétében: fizesse meg a kárt." — Mózes II.. 22:2, 3, 14.

Isten törvénye szerint kárpótlást kellett fizetnie, ha valaki gondatlanságból vagy szándékosan felgyujtotta felebarátjának tulajdonát. „Ha tűz támad és tövisbe kap és megég az asztag vagy a lábon álló gabona vagy a mező, fizesse meg a kárt, aki a tüzet gyujtotta." — Mózes II. 22 : 6.

Ezenkivül Isten törvénye Izráelnek elrendelte, hogyha valaki csalás vagy erőszak útján másnak a birtokát elsajátítja vagy valamely elvesztett tárgyat megtalál és azt eltagadja és megtartja magának, tehát bűnt követ el és a kárt meg kell térítenie. „Mikor vétkezik valaki és hűtlenséget követ el az Úr ellen, t. i. eltagadja felebarátjának reábízott vagy kezébe adott holmiját vagy megrabolja és zsarolja felebarátját vagyha elveszett holmit talál és eltagadja vagy valami miatt hamisan esküszik, akármi is az, amit az ember úgy cselekszik, hogy vétkezik vele; mivelhogy azért bűnössé lett és vétkezett, térítse vissza az elrablottat, amit rabolt, vagy a zsaroltat, amit zsarolt, vagy a reábízottat, ami reábízatott vagy az elveszettet, mit megtalált; vagy akármi legyen, amire hamisan esküdött, fizesse meg azt teljes értéke szerint és hozzátoldva az ötödrészét, adja azt annak, akié volt, bűnbevallásának napján." — Mózes III. 6 : 2—5.

Mózes törvénye szerint, melyet Izraelnek adott, a felebarát agyonvert állatáért kártérítést kellett fizetni. Amidőn valaki testisértést követett el, vagy valakit megölt, hasonló büntetést kellett szenvednie. „Ha valaki agyonüt valamely embert, halállal lakoljon. Ha pedig barmot üt agyon valaki, fizesse meg azt: barmot baromért. És ha valaki sérelmet ejt a felebarátján, amit ő cselekedett, vele is úgy cselekedjenek: Törést törésért, szemet szemért, fogat fogért; amilyen sérelmet ő ejtett más on, olyan ejtessék rajta is. Aki barmot üt agyon, fizesse meg azt, de aki embert üt agyon, halállal lakoljon. Egy törvény legyen nálatok: a jövevény olyan legyen, mint a benszülött, mert én vagyok az Úr, a ti Istenetek." Mózes III. 24:17-22.

Ha valaki elszegényedés útján elveszítette vagyonát s azt egy másik szerezte meg, azt az új tulajdonos csak a kürtzengés évéig tarthatta meg, akkor vissza kellett adnia eredeti tulajdonosának, aki azt elveszítette. „Számlálja meg az eladása óta eltelt esztendőket, a felüllévőt pedig térítse meg annak, akinek eladta volt és újra övé legyen az ő birtoka. Ha pedig nincsen módjában, hogy visszatéríthesse annak, akkor maradjon az ő eladott birtoka annál, aki megvette azt egészen a kürtölésnek esztendeéig; a kürtölésnek esztendejében pedig szabaduljon fel és újra övé legyen az ő birtoka." — Mózes III. 25 : 27, 28.

Isten törvénye igazságos; ezért határozta meg Isten törvényében, hogy a helyreállítás az igazság követelménye.

A helyreállítás Isten irgalmának és jóságának kinyilvánulása teremtményei iránt. Isten jósága örökkévaló. (118. zsoltár 1) Ez az isteni szabály jut kifejezésre Isten cselekedeteiből a zsidó nemzet iránt. Ez a nép ismételten megrontotta azon szövetséget, melyet vele Isten kötött. Isten, hogy a cselekedetek és a tilalmak alapelvét, valamint irgalmát feltárja, prófétáit küldötte a zsidókhoz és meghivta őket, hogy térjenek vissza a vele való összhangba. „Térj vissza elpártolt Izráel, azt mondja az Úr és nem bocsátom reátok haragomat, mert kegyelmes vagyok én, ezt mondja az Úr . . . Térjetek meg, szófogadatlan fiak, azt mondja az Úr . . . Térjetek vissza szófogadatlan fiak és meggyógyítom a ti elpártolástokat! Ímé hozzád járulunk, mert te vagy az Úr, ami Istenünk!" (Jeremiás 3 : 12, 14, 22) Isten prófétái útján tárta fel azon elhatározását, hogy irgalmat tanusít a vétkezők iránt és alkalmat a helyreállítás áldásaira. „Hagyja el a gonosz az ő útát s a bűnös férfiú gondolatait és térjen az Úrhoz és könyörül rajta és a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban." (Ésaiás 55 : 7) Ez bizonyítja, hogy Isten irgalmas és szeretetteljesen jóságos az emberek iránt és az életbe való helyreállítás az ő igazságának és irgalmának nagy kinyilatkoztatása

FEL

lesz. Isten kegyadománya az embernek élet. A gyermek megszületik, férfiúvá serdül, sok fáradságot és szenvedést visel el, megbetegszik, elaszik és meghal. Sokan korán halnak meg; mások hatvan éves vagy azon felüli korban halnak meg. Ahhozképest csak kevesen érik meg a fél évszázadot. A nagy többség fiatal korában hal meg. Mit akart mondani Isten, amidőn ezt iratta Mózessel: „Te visszatéríted a halandót a porba és ezt mondod: Térjetek vissza embernek fiai!"? (90. zsoltár 3) Mit jelentsen ez? Miért van felszólítva az ember, hogy térjen vissza? E kérdésekre a helyes feleletet azon nagy igazság teszi felismerhetővé, mely a helyreállítás áldásairól szól, melyeket az Úr az emberiség részére tart készen. A helyes feleletet tehát Isten ígéje, az igazság, tartalmazza.

Isten a menny és föld Teremtője. „Az Úré a föld és annak teljessége, a föld kereksége és annak lakósai." (Ésaiás 42 : 5; 24. zsoltár 1) A földet Isten az emberért és az embert a földért teremtette. (Ésaiás 45 : 12—18) Isten először a földet teremtette és azután „az embert a föld porából és orrán át belelehelte az élet leheletét; és az ember így lett élő lélekké". (Mózes I. 2 : 7) Annak rendje és módja, ahogyan Isten életet adott az embernek, ebben az ígékben világosan ki van fejezve. Ő nem adott neki halhatatlan lelket. Az embert lélegző, érző lénnyé vagy lélekké teremtette. Ezzel egyezőleg írta Jób: „Az Úr adta, az Úr vette el, áldott legyen az ő szent neve!" (Jób 1 : 21) Ezzel egyezőleg mondotta Mózes, hogy az embert Isten visszatéríti a porba. Miért vette el azonban Isten az ő adományát, t. i. az életet az embertől a földön?

Isten törvénye a cselekedetek szabályozója; ez rendeli el a jogosat és szabja ki a büntetést a jogtalanságra. A törvénynek a gonosztevővel szemben máskép nem lehet érvényt szerezni, csakis ha büntetés van azzal összekapcsolva, amit a törvény megsértése esetében végrehajtanak. A kihágás akár kicsiny, akár nagy, mindenesetre a törvény megsértése. Mivel a törvény hajszál pontos, a bejelentett büntetést is végre kell hajtani. Isten kezdetben egy gyönyörű kertet szerzett, melyet Édennek nevezett és az embert abba helyezte, hogy azt gondozza és dolgozza. Ez Isten kertje volt és nem az emberé. Ezért volt teljesen jogos, hogy Isten törvényt vagy előírást állított fel, melynek szabályoznia kellett az embert és viselkedését a kertben. Olvassuk: „És parancsolá az Úr Isten az embernek, mondván: a kert minden fájáról bátran egyél, de a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert amely napon eéndel arról, bizony meghalsz." — Mózes I. 2 : 16, 17.

Istennek nyilván az volt a célja, hogy az embert kioktassa arról, hogy teljesen engedelmeskednie szükséges Teremtője törvényének, ha örökké akar élni s hogy az ő törvényének szándékos megsértése az életjog elveszítését fogja maga után vonni az ember számára. Isten nem kivánt az embertől nagy és nehéz dolgot, amidőn azt követelte tőle, hogy tartsa meg törvényét. Csupán azt kivánta tőle, hogy egy bizonyos dolog cselekvésétől tartóztassa meg magát. Ez csekélység volt és Ádám könnyen megtehette volna, hogy tartózkodjék attól, ami meg volt tiltva. Ádám azon törvénnyel szemben elkövetett szándékos engedetlenségével azt fejezte ki, hogy nem becsüli kellőkép az életet és nincs meg benne a kellő szeretet és hála Isten, az élet nagy adományozója iránt. Ha Ádám a tiltott gyümölcs élvezetével Isten törvényét büntetlenül tapodhatta volna lábbal, más bűntényt is büntetlenül elkövethetett volna. De ha ő szerette volna Istent, még eszébe sem jutott volna Isten törvényének megsértése. Cselekedetével Ádám azonban rendkivüli önzését fejezte ki. A tiltott bírását inkább szerette, mint Isten tetszését. Nemcsak nem engedelmeskedett Istennek, hanem nejét is vádolta s ezzel a hibát Istenre hárította, aki neki a nejét adta.

Az összes okok között ez a legfontosabb, t. i.: Isten közölte törvényét és a büntetést a törvény szándékos megsértéséért. Isten ígéjének rendíthetetlennek kell maradnia. Istennek egyeznie kell önmagával és ő összhangban is van saját magával. Nem járna el következetesen, ha törvényt adna ki s miután azt valaki megszegi, elmulasztaná vagy szándékosan nem hajtaná végre az előre közölt büntetést. Törvényének érvényesítése azt jelenti, hogy Ádámtól a neki adott életet ismét el kellett vennie. Ádám életjoga Teremtőjétől való engedelmességétől függött. Életétől engedetlensége miatt fosztatott meg. Ezért ítélte el Isten arra, hogy elszenvedje a törvényben előírt büntetést. Azon ítélet szövege világosan feltárta, hogy Ádám a porból (a föld elemeiből) vétetett és azután nyert életet; hogy ennek az életnek most el kellett vétetnie tőle és neki vissza kellett térnie a porba. — Mózes I. 3 : 17—19.

Az isteni ítélet végrehajtása körülbelül 930 évig tartott. Ádámtól az élet joga az ítélet kihirdetése idejében vonatott meg. Az ember kiűzetett Édenből, az Úr kertjéből és arra kényszerült, hogy az Édenen kívül való tökéletlen eledelekből táplálkozzék; megbetegedett és 930 év multán meghalt. Ádám gyermekei a halálítélet végrehajtásának ideje alatt fogamzottak és születtek. Ádámot Isten azon erővel ruházta fel, hogy életet vigyen át ivadékaira; de mivel az élet joga tőle elvétetett, még gyermekeinek nemzése előtt, ebből az okból

FEL

az élet jogát nem is tudta átültetni utódaira. Mivel Ádám maga halálítélet alatt állott, tehát bűnös volt, ennek természetes folyamányaként összes gyermekei bűnben születtek. Az Úr prófétája ezt a szabályt a következőkép fejezte ki: „Ímé igazságtalanságban születtem, bűnben fogant az én anyám." — 51. zsoltár 7.

Így tehát az élet az embertől törvényesen és jogosan vétetett el. Ennek következtében született minden ember életjog nélkül. Ezek csak isteni megtűrés és elnézés következtében élnek. Ha az ember valaha életet és életjogot fog nyerni, ehhez a szükséges intézkedéseket csak Isten teheti meg. Azon tény, hogy Mózessel az ember visszatéréséről iratott, már magában azt bizonyítja, hogy Isten gondoskodni fog erről.

Miután Jób így szólott: „Az Úr adta, az Úr vette el, áldott legyen az ő szent neve", még a következőket mondotta: „Ha meghal az ember, vajjon feltámad-é? Akkor az én hadakozásom (életküzdelmem) minden idejében reménylenék, míglen elkövetkeznék az én leváltásom. Szólítanál és felelnék neked, kívánkoznál a te kezednek alkotása után." (Jób 14 : 14, 15) Mivel e kijelentés Isten ígéjének egy része, további bizonyítékát képezi Isten azon szándékának, hogy az embereknek alkalmat fog nyujtani az életbe való helyreállításukra.

W. T. 1932, április 15.

Igaz és hamis próféták megvizsgálása

A próféták sora, kiket Isten Izráelnek adott, Sámuellel, Izráel nemzetének utolsó bírájával kezdődött. Péter apostol bizonyítja ezt, amidőn így szól: „De a próféták is mindnyájan Sámueltől és a következőktől fogva, akik csak szóltak, e napokról jövendöltek." (Apcs. 3 : 24) Sámuel munkája nem abban állott, hogy jövendő eseményeket előre közöljön; szolgálata kortársainak, valamint az utókornak szólott. Jehova hatalma és utasítása alatt előkészítő munkát végzett Izráel királyságának. Az Úr őt abban az időben és nemzedékben különösen felhasználta szolgálatára. Sámuel kora előtt Mózes töltötte be első sorban és kimagaslóan Isten prófétájának és szolgájának szerepét. Habár Mózes szolgálata Izráel vezetésében állott, azon kívül is kiterjedt. Mózes jövendő eseményeket közölt előre, még pedig általában azt mondotta meg előre, hogy mi fog történni Izráellel. Amennyiben Jehova nevében beszélt, a reánk maradt prófétai kijelentések egynémely legfontosabbikát közölte. Megjövendölte a nagy próféta eljövetelét, akit ő, t. i. Mózes csupán jelképezett. Megjövendölte, hogy ez a nagy próféta atyjafiai közül fog támadni, tehát izráelita lesz; ezenkivül megjövendölte, hogy a nép arra a prófétára kell hallgasson mindenben, amit az mond s ha Isten tetszését akarják bírni, ama nagy prófétának kell engedelmeskedniök. (Mózes V. 18:15, 18) Mózes és Sámuel mindketten Jehovának voltak szószólói. Hogy valaki prófétának neveztessék, annál többet kell tennie, mint csupán az Úrért szólania. Sámuel látnok volt, amennyiben az Úr érdekében és a nép vezetéséért szólott és Isten akaratát megmagyarázta a népre vonatkozólag s ezután neveztetett prófétának is.

Erről a pontról jegyez fel a Szentírás egy esetet, amidőn az ifjú Saul szolgájával Sámuelt kereste; olvassuk: „Régen Izráelben azt mondák, mikor valaki elment Istent megkérdezni: jertek menjünk el a nézőhöz, mert akit most prófétának neveznek, régen nézőnek hívták. És Saul monda az ő szolgájának: helyesen beszélsz; jer, menjünk el. Elmenének azért a városba, ahol Istennek embere volt. Amint pedig a város felhágóján menének, leányokkal találkozának, akik vizet meríteni jöttek ki és mondának nekik: itt van-é a néző? — Sámuel pedig felele Saulnak és mondá: én vagyok az a néző; menj fel előttem a hegyre s egyetek ma énvelem, reggel pedig elbocsátlak téged és megmondom néked mindazt, ami szívedben van." — Sámuel I. 9 : 9—11, 19.

Izráel Isten választott népe volt, kit arra használt, hogy szándékát későbbi korokban levő népére vonatkozólag ábrázolja és feltárja. Arra használtatott, hogy a lelki Izráellel kapcsolatos, jövőben levő dolgokat előre közölje, tehát azokra mutasson reá, akik hitük és Istenhez való ragaszkodásuk alapján Isten fiaivá fognak lenni. Izráel tehát arra használtatott fel, hogy oly fajta dolgokat közöljön előre, melyeknek hatása a világ minden népeire és nemzeteire ki fog terjedni. Izráel népének ügyei olykép rendeltettek, hogy mindaz, ami vele történt, egy kincstárat töltött meg a jövőreszóló fontos ismeretekkel. A föld teremtésekor Isten az emberiség számára gazdag szén-, ásvány- és érctelepeket halmozott fel; Izráel történetében pedig az igazság és ismeretek gazdag tárházáról gondoskodott mindazok javára, akik egykor keresni fogják az igazságot.

Ezzel a néppel Isten szolgái és prófétái útján bizonyos üzeneteket közölt, mely az egész útókor javára feljegyeztetett, főképpen pedig Jézus Krisztus összes igaz követői javára. Habár ezek az üzenetek gyakran azonnali célt is szolgáltak, fő-

FEL

képpen a jövő korra szólottak. Az ekképen közöltek közül több dolog közlése idejében semminő célt sem szolgál, sőt még az a próféta sem értette, aki azt kijelentette. Az ily közleményeket csakis Isten kitűzött idejében lehetett megérteni. Ez az Istentől kijelölt idő főképpen most jött el s ezért van most itt az ideje a jövendölések gondos tanulmányozásának.

A kis próféták kora, amint azon tizenhat férfiút, Ésaiástól Malakiásig nevezik, abban az időben kezdődött, amidőn Izráel királyságának bukása és a nép szétszóratása küszöbön állott és addig az ideig nyúlik, amidőn az Izráeliták visszatértek Babilonból, amiről Isten Malakiás útján az utolsó közleményt tétette. Mindenesetre úgy van, hogy a Bibliában feljegyzett összes próféták Ésaiástól Malakiásig, Isten szolgái voltak, mégpedig ama nemzedék számára, amelyhez tartoztak. Írásaik útján a „próféta"-szó főképpen most nyerte jelenlegi fogalmát, mivel főképpen jövendő eseményekről beszéltek. Az izráeliták Babilonba való hurcolása előtt élő próféták az Asszír és babiloni világhatalmak pusztulását jövendölték meg előre, ami akkor még beteljesülésre várt. Jeruzsálem pusztulását is előre megmondották — ez valóban sok szenvedéssel járó szolgálat volt. Ezenkívül reámutattak egy, a távoli jövőben fekvő időre, amidőn a megvetett, szétszórt és üldözött zsidók ismét összegyűjtetnek, újra letelepülnek hazájukban és a teljes isteni kegybe helyreállíttatnak. Ezenkívül oly dolgokat hirdettek, melyek a mi korunkban teljesülnek; oly dolgokat, melyeket most mindenki láthat, aki figyelemmel kíséri a soron levő eseményeket.

Mivel ezek a jövendölések részben beteljesültek vagy beteljesülőben vannak, most mindenki, aki az Úr mellett áll, részben azt is látni tudja, ami a közeljövőben fog bekövetkezni. Ezek az események az egész emberiséget érintik; s ezért a jövendölések tanulmányozása a világtörténelemnek főképpen ebben az időszakában rendkívül csodálatos, lebilincselő és áhítatot ébreszt. E jövendölések kapcsán a Felséges nagyobb fogalmához jutunk és képesek leszünk meglátni valamit Isten azon csodálatos szeretetének hosszúságából és szélességéből, magasságából és mélységéből, melyet az emberiség iránt kifejez.

Izráel prófétái azt állították, hogy Jehova nevében beszélnek. Közleményeiket e szavakkal kezdik: „Azt mondja az Úr (Jehova)." Mások is feltolták magukat és beszéltek a néphez, állítólag ugyancsak Isten nevében és meghatalmazásából, holott Isten nekik nem adott megbízást. Ezért volt szükséges, hogy a nép különbséget tudjon tenni az igaz és hamis próféták között. Isten tehát ismertető jelt közölt, melynek alapján mindenki tisztán tudott látni. És ez a szabály vagy próbakő minden időkben beválik. Ezt az ismertető jelt a Szentírás így írja le: „Ha pedig azt mondod a te szívedben: miképen ismerhetjük meg az ígét, amelyet nem mondott az Úr? Ha a próféta az Úr nevében szól és nem lesz meg és nem teljesedik be a dolog: ez az a szó, amelyet nem az Úr szólott; elbizakodottságból mondotta azt a próféta; ne félj attól." (Mózes V. 18 : 21, 22) „Mikor te közötted jövendőmondó vagy álomlátó támad és jelt vagy csodát ád néked; ha bekövetkezik is az a jel vagy csoda, amelyről szólott neked mondván: kövessünk idegen isteneket, akiket te nem ismersz és tiszteljük azokat: ne hallgass efféle jövendőmondónak beszédeire vagy az efféle álomlátóra; mert az Úr, a ti Istenetek, kísért titeket, hogy megtudja, ha szeretitek-é az Urat, a ti Isteneteket teljes szivetekből és teljes lelketekből? . . . Az a jövendőmondó pedig vagy álomlátó ölettessék meg . . . Gyomláld ki azért a gonoszt magad közül." — Mózes V. 13 : 1—3, 5.

Ezen és más szövegekből látható, hogy három találó pontnak kell bizonyítania, hogy valaki tényleg Isten prófétája és képviselője-e; először: Isten nevében kell beszélnie; másodszor: oly jövendölés, mely a közeljövőre szól, aszerint is kell beteljesüljön; harmadszor: a próféta kijelentése a legkevésbbé sem szabad, hogy arra irányuljon, hogy az embereket Istentől elfordítsa, hanem Jehova iránti hűségre és ragaszkodásra kell őket buzdítania. Még ha valamely állítólagos próféta az Úr nevében is beszél s jóslata be is teljesül, de ha szavaiból az tetszett ki, hogy szavaival a népet el akarja téríteni Jehovától, az ilyen hamis próféta volt, akit ki kellett közösíteni a nép közül és ki kellett végezni.

Itt egy esetre akarunk reámutatni. Jeremiás mint Isten prófétája jövendölte meg Izráelnek, hogy fogságba kerül és Babilonba hurcolják és Babilon fog uralkodni az összes többi nemzetek felett. Abban az időben egy Hanániás nevű férfiú Isten prófétájának vallotta magát, jóslatai éppen annak az ellenkezőjéről szólottak, amit Jeremiás közölt a néppel: a zsidóknak tovább is békét hirdetett. Erre felelte Jeremiás: „Amely próféta a békességről prófétál, mikor beteljesedik a próféta beszéde, akkor ismertetik meg a próféta, ha az Úr küldötte-é azt valóban? (Jeremiás 28 : 9) Jeremiás ezzel mutatott reá az Istentől adott szabályra. Jeremiás prófétát Isten, mint igaz prófétát küldötte a néphez, most pedig Hanániás azt akarta igazolni, hogy ő az igazi próféta. Erre Hanániás, a próféta „vevé a jármot a Jeremiás próféta nyakáról és széttöré azt. És szóla Hanániás az egész nép előtt mondván: ezt mondja az Úr: így töröm le Nabukodonozornak,

FEL

a babiloni királynak jármát két esztendei idő mulva minden nemzet nyakáról: és elméne Jeremiás próféta a maga útjára." (Jeremiás 28 : 10, 11) Hanániás kijelentése teljesen ellenkezett Jeremiás kijelentésével s arra szolgált, hogy a népet Istentől elfordítsa.

Mire Isten prófétáját a következő kijelentésre utasította: „Menj el és beszélj Hanániással, mondván: ezeket mondja az Úr: a fajármot eltörted, de csináltál helyébe vasjármokat. Mert ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: vasjármot vetettem mind e nemzetek nyakára, hogy szolgáljanak Nabukodonozornak, a babiloni királynak és szolgálnak neki, sőt a mezei állatokat is neki adom. És monda Jeremiás próféta Hanániás prófétának: halld csak, Hanániás! nem az Úr küldött téged és te hazugsággal biztatod a népet, azért így szól az Úr, ímé, én elküldelek téged a föld színéről, meghalsz ez esztendőben: mert pártütőleg szóltál az Úr ellen. És meghala Hanániás próféta abban az esztendőben a hetedik hónapban." (Jeremiás 28 : 13—17) Hanániás tehát, mint hamis próféta lelepleződött és halálba küldetett.

Éppen így van ez ma is. Ma is vannak, akik Isten szolgáinak vallják magukat és állítólag Jehova nevében beszélnek. Beszédük azonban azt árulja el, hogy hamis próféták és nem igaz képviselői Istennek. Az Írásból kitűnik, hogy Isten szeretet, ezzel szemben ezek a hamis próféták azt mondják, hogy Isten egy nagy kénkoves tüzes tavat szerzett, melyben örökké fogja kínozni mindazokat, akik nem egyeznek azzal, amit ők tanítanak. Ezek a kijelentések tehát a becsületes embereket Istentől akarják elfordítani. Ezek azt állítják, hogy sokan vannak a tisztítótűzben, akiket imák útján ki lehet szabadítani s hogy ezt ők végre tudják hajtani. Ezen állításuk is hamis és azt célozza, hogy azokat a becsületes embereket, akik nem akarnak tudni oly Istenről, aki kínozza teremtményeit és valamely tökéletlen ember könyörgésére bocsátja csak szabadon, az igaz Istentől elfordítsa.

Más hamis próféták viszont azt mondják a népnek, hogy Jézus vérének nincsen megváltó ereje s az emberek saját maguk tudják kimunkálni üdvösségüket; s ennek érdekében Jézust csupán jó embernek kell tekinteniök, az ő inézményeikhez kell ragaszkodniok s az ő tanításukat követniök. Ezek az állítások is hamisak s ugyancsak azt célozzák, hogy a becsületes embereket eltérítsék Istentől, mivel az igaz Isten nem olyan, amilyennek ezek az emberek festik. Mások viszont azt mondják, Isten az embert nem teremtette tökéletesnek; az ember nem is vétkezett, tehát el sem bukott s így a váltságdíjnak nincsen semminő tényleges értéke sem. Azt állítják, hogy az ember evolució útján állott elő, hogy a saját törekvéseiből tudja és fogja felküzdeni magát a tökéletességig. Ezek az állítások is hamisak s csak arra jók, hogy a népet Jehova Istentől elvonják.

Tanításaiknak már ezen részleteiből is világosan látható, hogy a kereszténység ezen hamis prófétái a vizsgálaton elbuknak és hamis próféták és nem megbízható szellemi vezetői a népnek.

W. T. 1932. április 15.

Háború és kormányzat

AZ 1914. év fordulópontot jelent az emberiség ügyeiben. A nép azóta sokkal inkább látja, hogy mennyire szükséges egy kifogástalan kormányzat. 1914 előtt a vezető nemzetek népével elhitették, hogy a háboruk ideje elmulott. Ennek bizonyítékául különösen azt hangsulyozták, hogy a különböző nemzetek kereskedelmi érdekei tiltják, hogy valamily háborúba bonyolódjanak. És ekkor 1914-ben hirtelen kitört a világpusztulás; és hihetetlenül rövid időn belül milliókat dobtak a harctérre, akik egymást kölcsönösen lemészárolták. Hogy tulajdonképen miért voltak ott, ezt senki sem tudta nekik megmagyarázni.

A régi időkben a háborúk a törzsek között valamily valóságos vagy képzelt sérelem esetében támadtak; vagy pedig vallásos villongások következtében törtek ki az egyházközségek között; vagy bizonyos országok birtokáért folytak. Az 1914 évi háborúban azonban a világ összes vezető nemzetei, melyeket kereszténységnek neveznek, résztvettek, még pedig anélkül, hogy annak tényleges okát ismerték volna. Egyes nemzetek nem közvetlenül bonyólodtak bele a háborúba, de ezek is majdnem annyira szenvedtek, mint a háborús felek. Mindez egészen eltért az emberiség történetének minden más háborújától.

A háborúba keveredett minden nemzet hadiszolgálatra kötelezett. Férfiak és nők is elmentek a frontra. A férfiak harcoltak, a nők pedig teherautókat vezettek, kantinokban szolgáltak, betegeket és sebesülteket ápoltak. A csata a földön és a föld alatt, a vízen és a víz alatt, valamint a levegőben tombolt; és ez így folyt, mígnem milliók ontották vérüket. Odahaza férfiak és nők puskákat, municiót, repülőgépeket és más hadiszereket gyártottak. A különböző nemzetek élelmiszerkész-

FEL

leteit a kormányok lefoglalták és fogyasztását korlátozták. Még a kis gyermekeknek is hozzá kellett járulniok, amennyiben kiszabott ételadagokat kaptak, hogy a férfiakat a fronton jobban tudják táplálni. A népet arra kényszerítették, hogy pénzét hadikölcsönökbe adja azon kormányoknak, melyek alatt él. A fiatal embereket törvényesen kényszerítették a frontra és embertársaik megölésére, többnek a birtokát pedig egyszerűen lefoglalták hadi célokra. Ez szószerint oly háború volt, melyben „nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támadt". Ez négy évig dühöngött leírhatatlan kegyetlenséggel; mignem 1918-ban hirtelen megszünt, egyetlen nép, egyetlen nemzet sem aratott döntő győzelmet és senki sem tudta megmagyarázni, hogy ez miért szünt meg.

A prófécia ezt az iszonyatos háborút közel 19. száz esztendővel előre közölte a világháború kitörése előtt. A jövendölést csak teljesülése után lehet megérteni, amidőn látjuk, hogy a tényleges események nyilván egyeznek a prófétai kijelentésekkel. Ama nagy prófécia, melyet a názáreti Jézus Kr. u. 33-ban adott, 1914-18-ig teljesült be. Miután a világháború füstfelhője némileg eltakarodott, kezdett a józanul gondolkodó nép a háború okáról és jelentőségéről gondolkodni. Ekkor kezdett egy és más tisztázódni előtte s amennyiben a dolgok vizsgálását folytatja, mind tisztábban kezdi látni azokat.

A demokrácia vagy a népkormányzat a nép útján és a nép érdekében történik. A világháború alatt ez a jelszó járta: „A demokráciát a világon a háború fogja biztosítani." Ezt a jelszót általában felkapták és nyomatékosan kiaknázták, hogy a népet hadakozásra bírják. Ez visszhangra talált a nemzetek között. Miért? Azért, mivel nagyon óhajtottak egy oly kormányzatot, mely a nép érdekeit képviseli. Felismerték, hogy erős kormányzatra van szükség, mely a nép jogait biztosítja.

De most az összes nemzetek népei jól tudják, hogy minden demokratikus jelszó csak ámítás volt. A háború nem biztosította a világnak a népkormányzatot, sem pedig nem hozta meg a helyzet javulását egyetlen népnek vagy nemzetnek sem a nap alatt. E dolgok vizsgálatában mégha el is fogadnánk, hogy azok a férfiak, akik a háború kitöréséért és vezetéséért felelősek, mindent megtettek, amit tudtak, mégis mindenkinek be kell látnia, hogy a háború eredménye teljesen nem kielégítő. A háború megszünése után egy évtizeddel a világ vezető államférfiai csalódásukat fejezik ki a háború eredménye felett. Ramsay MacDonald, az angol parlament tagja (jelenlegi miniszterelnöke) sokak gondolatát fejezi ki amidőn így szól:

„Európában nincsen béke. A kormányok tehetetlenek. Félnek tenni valamit s így tétlenül állanak és engedik, hogy a dolgok mind rosszabbra forduljanak."

Lloyd George, aki józanésszel mérlegeli a helyzetet, úgy, amint az a háború után most mutatkozik, a következőket mondotta:

„Europa történetében egy új fejezet kezdődik, valamint az egész világéban is, még pedig a félelem oly magas fokával, melyhez hasonlót az emberiség még sohsem tapasztalt."

Ahelyett, hogy a háború népkormányzatot hozott volna a világnak, ellenkezőleg azt hozta, hogy ma sok nemzet felett katonai diktátorok uralkodnak s a köznépnek majdnem semmi szava sincs a kormányzás ügyeiben. A kormányok közül nagyon sok nagyon szigorú és zsarnoki módon uralkodik. A legsötétebb és legkegyetlenebb kormányok valószinűleg a kicsiny balkán-államokban vannak. E kormányok némelyike Isten törvényével ellentétben, valamint az emberi jogok ellenére oly államvallást alakított, mely az alattvalókra az istentisztelet bizonyos formáit kényszeríti reá. Ha ezen alattvalók közül valaki, aki igazán szereti Istent és embertársainak beszélni akar Isten szeretetéről és jóságáról s ezt megkísérli, azonnal letartóztatják és börtönbe vetik. A durva börtöntisztviselők botokkal verik a foglyokat, kínozzák és mindenképpen embertelenül bánnak velük. A vádlottnak nem nyujtanak alkalmat, hogy polgártársai közül való esküdtek ítélkezzenek felette; ellenkezőleg, hadbíróságok elé állítják és sommásan ítélkeznek felette. Megbüntetik, nem azért, mert hibás vagy valami kárt okozott embertársainak, hanem azért, mivel fel akarta világosítani embertársait és segíteni akart rajtuk. Megbüntetik, mivel az az igazság, amelyről bizonyságot akar tenni, a zsarnoki kormány üzelmeivel, amelynek fennhatósága alatt élnie kell, ellentétben áll. A szabad nemzetek népei és tisztviselői fel vannak háborodva azon kegyetlen és hallatlan büntetések miatt, melyekkel embereket sujtanak hitükért és meggyőződésükért; de tehetetlenek, nem tudnak segítőleg beavatkozni. E fanatikus kormányok mindenike azt a jogot követeli magának, hogy mindenkit megbüntethet, aki az ország határain belül Isten ígéjéről, az államvallás nézeteivel ellenkező véleményt mer nyilvánítani.

A világháborúval egyidőben és nyomban azután forradalmak törtek ki, melyek a népek kívánságait fejezték ki egy jobb és szabadabb kormányzat iránt. De az önző forradalmárok a nép helyzetét rendesen még rosszabbá tették, mintsem megjavították. Egyes nemzetek felett a bolsevizmus uralkodik, mely főképp tiltakozást jelent azon kormányok ellen, melyek alatt azelőtt kellett élnie. Aki a dolgok fejlődését nyugodtan és józanul szemléli, jól tudja, hogy a bolsevizmus sohse fog

FEL

kielégítő kormányzatot képezni a nép számára. A bolsevizmus biztos és teljes kudarcra van kárhoztatva. Ugyanez mondható a kommunizmusról. Az ily radikális mozgalmak népkormányzat kiépítésére sohasem tudnak a népnek békét, jólétet és boldogságot szerezni. A világ sok más nemzete nagyon fél a bolsevizmustól és ez érthető is. Minden oly kormányforma, mely valamely népréteg jogait és kiváltságait tagadja, más osztályokat azonban különösen előnyben részesít, biztosan boldogtalanul végződik. A monarchiák a néppel szemben kemények, kegyetlenek és zsarnokok voltak. De a *bolsevizmus és a kommunizmus még rosszabb.* Egyetlen oly kormányzat sem boldogíthatja a népeket, amely nem tisztaságon és igazságon épül fel.

Azt állítják, hogy a világon létező kormányzatok között az Egyesült Államoké közelíti meg leginkább az ideális kormányzatot. De akik az Egyesült Államok viszonyait ismerik, ezek közül egyetlen becsületes ember sem állíthatja, hogy meg van elégedve az Egyesült Államok kormányával. Igaz, hogy alapítói azt mondották, hogy minden embernek elvitathatatlan joga van az élethez, szabadsághoz és a boldogság kivívásához, de ezt az ideált a nép számára sohasem valósították meg. Igaz az is, hogy az államforma alapítói azt mondották, hogy a kormány minden jogos hatalmát népszavazás útján kell nyerje; de most a népet nem kérdezik meg sem szavazata, sem beleegyezése felől. Az Egyesült Államok alapítása után néhany évig megkísérelték a hirdetett alapelvek megvalósítását, de sikertelenül. Az ország alkotmánya arról szól, hogy a népnek szólásszabadságot, gyülekezeti és lelkiismereti szabadságot kell élveznie és kiváltságában áll, hogy Istennek lelkiismerete szerint szabadon szolgáljon. E határozmányok ideálisak, ezeket azonban a kormányhatalmat gyakorló tényezők naponta megcáfolják. Az Egyesült Államok kormánytisztviselői eskűt kell tegyenek arra, hogy a nép érdekeit fogják szolgálni és védelmezni, de ezt az eskűt úgy a kicsi, mint a nagy tisztviselők immár többszörösen megszegték. W. T. 1932. április 15.

A munkatérről

Nem cserélnék senkivel

Kedves Rutherford testvér!

Miután az „Istentől tanítva"-c. folyóirat cikket, mely a magyarban 1932 jannár 1-én jelent meg, átolvastam, közölnöm kell, hogy én és Ross nőtestvér az igazságot 1925-ben ismertük meg. Akkor a tehetséges szónokok vagy vének közül a „Nemzet születése"-c. cikket többen félre tették és a szónoki emelvényről azt tanácsolták, hogy a testvérek is tegyék félre, úgy, mint ők. De hála Istennek, habár eleinte a hallottak hatása alatt nehezen tudtam megérteni, mindazáltal azt következtettem, hogyha a „Folyóirat" az Úr asztala, melyen az eledeleket felszolgálja, akkor megemészthető táplálékot is kell tartalmaznia. Erre aztán a „Nemzet születése"-c. cikket elővettem és addig tanulmányoztam, amig a folyóirat annyira elkopott, hogy másikat kellett kérnem. Isten aztán világos látással ajándékozott meg, hála legyen érte. Azóta minden cikket könnyen meg tudok érteni két-háromszori átolvasás után. A „kemény eledelek" némelyikét természetesen még többször is átolvasom.

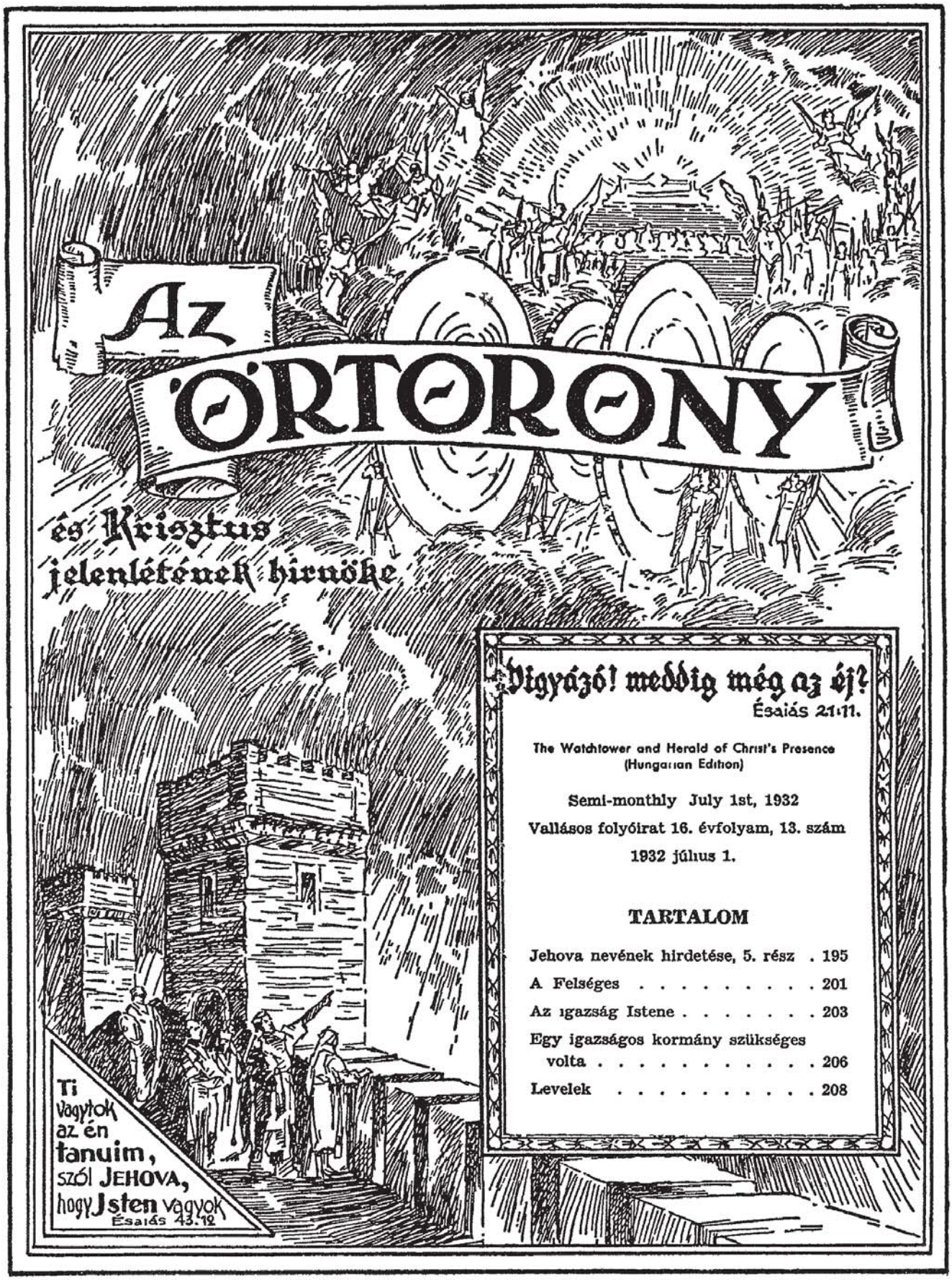
Amidőn az úttörő munkások toborzásának felhívása elhangzott, ezek az említett vének Timotheus I. 5 : 8-at adták nekem. Azt mondták, hogy nekem a felségem és a kis gyermekem mellett a helyem. Azután egy munkavezető látogatott meg és így szólott: „Mindenesetre lépj a munkába, ha teheted!" Mire írtam neked és te Példb. 3 : 5, 6-ot idézted. Most a kis lányom már 5 éves, de még sose szenvedett hiányt semmiben. Ross nőtestvér, a feleségem ugyancsak úttörő lett. Én egyetlen vénnel sem cserélnék azok közül, akik a Példb. 3 : 7-et nem értették meg, hanem az Ördög szervezetében vannak.

A Jehovától tanított szervezet iránti engedelmességgel mindenek felett hálás vagyok. Most Isten minden gyermeke előtt világos, hogy Eszter és Ezékiel magyarázatait és a szentség- és a keskeny út magyarázatait senki sem tudta volna megírni Isten akaratának vezetése nélkül. Sem a Szabadulást, sem a többi könyveket, melyek Sátán szervezetére világosságot derítenek. Mindezekért és a folyóiratokért is hálát adok Istennek. Együtt akarunk dolgozni veled és Isten kegyelméből „át akarunk vonulni Jeruzsálemen."

Bocsáss meg kérlek, hogy idődet lefoglaltam. Nem hamar teszem ismét. De miután ezt a csodálatos cikket átolvastam, nem tehettem másként. Esedezem, hogy Jehova e szerelmes levelei, melyeket por födött, megerősödni segítené azok remegő térdeit, akik megrestültek s hogy azok többé sose porosodnának be, amig meg nem emésztik azon táplálékokat, melyeket ezek tartalmaznak. Isten áldását kívánom, tartson meg téged a fronton, kedves Rutherford testvér.

Szeretettel vagyok L. C. Ross, úttörő.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semi-monthly July 1st, 1932

Vallásos folyóirat 16. évfolyam, 13. szám

1932 július 1.

TARTALOM

Jehova nevének hirdetése, 5. rész . 195
A Felséges 201
Az igazság Istene 203
Egy igazságos kormány szükséges volta 206
Levelek 208

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik félhavonként.
A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása
Wachtturmstreet 1—19, Magdeburg, Germany.
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége." — Ésaiás 54 : 13, angol-fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földon teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében miden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni lényt támasztotta fel, vette fel a mennybe, minden lény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A Világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az Igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyerállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozásra képesít és tanítókról is gondoskodik oly személyek vagy csoportok részére, akik őszintén foglalkoznak a Biblia tanulmányozásával. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel síkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket nem közöl.

Előfizetési ára:
Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč., félévre 12 Kč.
Magyarországon: egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.

Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41
Csehszlovákiában: Brno, Hybešova 30.

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szükölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldést évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhöz szóló felhívás: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egyhónapon belül eszközöltetnek. Az előfifizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal jelezzük.

Csak az amerikai előfizetőkre vonatkozik

Lejárt előfizetések?

Az előfizetők érdekében felvilágosítás végett ismételjük, hogy egy lejárt előfizetés minden krülmények között automatikusan lezáratik. Az a gép, amellyel a cím nyomva lesz, úgy van beállítva, hogy a címet tartalmazó lemez az előfizetés lejártával magától (automatikusan) kiesik. Egy az előfizetés megujítására felszólító cédula, (amely az előfizetés lejártának dátumát is mutatja) az előfizetés lejárta előtt egy hónappal a folyóirattal meg lesz küldve. Idegen nyelvű előfizetőknél (így a magyarnál is) az előfizetés lejártát jelző ezen cédula az előfizetés lejárta előtt két hónappal lesz előre megküldve.

A vakok részére

A Társulat vak-osztálya által a vakok részére elkészíttette angol nyelven brailla betükkel a „Teremtést" („Creation"). E mü öt kötetből és 614 oldalból áll. Ára 8,75 Dollár; a „Kiengesztelés" angolban a brailla betükkel ugyancsak megjelent és 8,— Dollárba kerül. Akik nincsenek abban a halyzetben, hogy ebből egyet megvegyenek, megkaphatják azt kölcsönképpen. Minden ezirányú kérelem vagy megbizás a Társulat alosztályához címzendő, vagyis: Watch Tower, Branch for the Blind, 1210 Spear St., Logansport, Ind.

Wachtturm-Druckerei, Magdeburg. Csehszlovakiában felelős: Anton Gleissner, Brno-Juliánov, Hybešova 30.

FEL

AZ ŐRTORONY
ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

19. évfolyam — Magdeburg — 1932 július 1 — Brooklyn — 13. szám

Jehova nevének hirdetése

5. rész

„Áldott legyen az Úr! Napról-napra gondoskodik rólunk a mi szabadításunk Istene!" — 68. zsoltár 20.

NÉPÉNEK Jehova az ereje; ez azt jelenti, hogy ő viseli terheit. Az autorizált angol fordítás egy kevéssé eltér ettől az idézettől. Így szól: „Áldott az Úr, aki napról-napra elhalmoz kegyeivel." A „kegyeivel"-szót a fordítók csusztatták be és ez nem fejezi ki a helyes gondolatot. Az angol átdolgozott fordítás e helyett így szól: „Aki napról-napra viseli terhünket." Ez a fordítás megegyezik a német fordításokkal, valamint Rotherham fordításával és a tényekkel is megegyezik, mely a magyar fordításokból is kitűnik. Jehova viseli népének terheit és gondoskodik róla. Erejét azok érdekében használja fel, akik önzetlenül viselkednek akaratának követésében. Ezeket mindig támogatja Jehova: „Hajlék az örökkévaló Isten, alant vannak örökkévaló karjai; elűzi előled az ellenséget és ezt 'mondja: pusztítsd!" — Mózes V. 33 : 27.

[2] Amiképp Jákóbnak szólott, úgy szól most hű maradék népének a földön: „Hallgassatok rám, Jákób háza és Izráel házának minden maradéka, akiket magamra raktam anyátok méhétől fogva és hordoztalak születéstek óta; vénségtekig én vagyok az és megőszüléstekig én visellek; én teremtettem és én hordozom, én viselem és megszabadítom." (Ésaiás 46 : 3, 4) Ezek a szövegek mutatják, hogy Jehova ebben az időben viseli népének terheit. A maradék tagjai, kik az ő kegyelméből Jehova tanúi s e minőségükben küldetnek helyről-helyre a királyságról szóló bizonyságtevéssel, azt tapasztalják, hogy túl nehezek a terhek, hogy azokat csupán ők viseljék. Teljes bizalommal tekintenek Jehovára és énekelik az ajkaikra helyezett szavakat: „Az Úr az én erőm és pajzsom, őbenne bízott szívem és megsegíttettem; örvend szívem és énekemmel dícsérem őt. Az Úr az ő népének ereje és az ő felkentjeinek megtartó erőssége." — 28. zsoltár 7, 8.

[3] Abban az időben, amidőn az Úr eljött templomához, Isten népének terhei nagyon nehezek voltak, megfáradt és meglankadt az Úrtól reábízott munka végzésében. De rövidesen ezután a maradék kezdte megbecsülni ennek az idézetnek értékes kijelentését, hogy az „Úr az ő népének megtartó ereje". Isten hű népe a kísértő képviselőitől megalázva, szorongatva és megfélemlítve — amit még a világháború és kísérő eseményei is fokoztak — elcsüggedt és egy ideig majdnem teljesen félbehagyott az Isten akaratáról szóló bizonyságtevéssel. Jehova azzal frissítette fel, hogy magára vette a terheket, ezután kezdtek örömmel énekleni: „És így szólsz ama napon: hálákat adok neked, óh Uram! Mert jól lehet haragudtál reám, de elfordult haragod és megvígasztaltál engemet! Ímé, az Isten az én Szabadítom! Bízom és nem félek; mert erősségem és énekem az Úr (Jehova), az Úr és lőn nékem szabadítom!" Ésaiás 12 : 1—2.

[4] A nemzetekben Sátán képviselői nehéz terheket raktak Isten népére és ezt és a következő állapotokat előreábrázolta és közölte Isten prófétájának következő kijelentése: „Körülvettek engem minden pogányok; de az Úr nevében elveszítém őket. Igen taszítottál engem, hogy elessem; de az Úr (Jehova) megsegített engem. Erősségem és énekem az Úr és ő lőn nékem szabadulásul." (118. zsoltár 10, 13, 14) A maradék azután kezdett tevékenységhez Isten országáért és kezdte ezt a kiváltságot értékelni és ez a szolgaosztály mondja a következő kijelentésben a próféta szavaival, melyet Isten helyezett ajkára: „Nyissátok meg nekem az igazságnak kapúit, hogy bemenjek azokon és dícsérjem az Urat (Jah-t)! Ez az Úrnak kapúja; igazak mennek be azon. Magasztallak téged, hogy meghallgattál és szabadításomul lettél. Jehovától lett ez, csodálatos ez a mi szemeink előtt." — 118. zsoltár 19—21, 23.

[5] Isten hű népe 1922-ben kezdte meglátni, hogy nagy bizonyságtevő munkát kell végeznie s az Úr ezeket a hű szolgákat részesítette azon kiváltságban, hogy az embereknek elvigyék a bizonyságot.

FEL

Ezért énekelik: „Ez a nap az, melyet Jehova rendelt; örvendezzünk és vigadjunk ezen!" — 118. zsoltár 24.

[6] Mivel a hívek tudják, hogy gyalázatos nyilait az ellenség rájuk zúdítja és heves csata következik s mivel teljesen bízhatnak abban, hogy Jehova fogja viselni terheiket, imáikban kitartva mondják: „Óh Jehova, segíts most; óh Jehova, adj most jó előmenetelt!" — 118. zsoltár 25.

[7] Közelvalónak látták az igazság teljes diadalmának idejét s attól kezdve mostanáig együtt zengték ezt a zsoltárt a hívek: „Áldott legyen az Úr, (Jehova) neve mostantól fogva és örökké!" — 113. zsoltár 2.

[8] Amiképpen Jeruzsálemnek a körülfekvő hegyek természetes védelmet nyujtottak, akkép — amint Isten hű maradéka felismerte — nyujt attól kezdve mindörökké teljes oltalmat Isten kegyelméből az ő királysága. „Akik bíznak az Úrban (Jehovában), olyanok, mint a Sion hegye, amely meg nem inog, örökké meg áll. Jeruzsálemet hegyek veszik körül, az Úr (Jehova) pedig körülveszi az ő népét mostantól fogva mindörökké." — 125. zsoltár 1, 2.

Velünk az Isten

[9] Dávid király élete háborúban zajlott le. Őt erősen szorongatták az engesztelhetetlen ellenségek. Ezért Dávid jogosan mondhatta magára és Izráelre nézve is, akit képviselt, a 68. zsoltár 21. versét: „Ez a mi Istenünk, a szabadításnak Istene és az Úr Isten az, aki megszabadít a haláltól." Ezt a szöveget Rotherham így fordítja: „Isten a szabadulásunkra szolgáló események Istene s a haláltól való megmentés útjai a Jehováéi, a korlátlan Úré."

[10] Azok a tapasztalatok, amelyeket Isten népének 1917-től 1919 végéig át kellett élnie, nehezek és kemények voltak. Az 1919-ben eljött szabadulás után okkal mondhatták azok, akik teljesen bíztak Jehovában és királyában: velünk az Isten, ami szabadításunk Istene. A hűségesek Jézus Krisztusnak kiomlott vére által szabadultak meg a bűntől és haláltól. (Róma 8 : 1) És nemcsak ettől, hanem Sátán szervezetétől és a haláltól is, mely által ez az elvetemült s az ő szerevezete akarta őket eltenni az útból.. Jehova világosan feltárta előttük Sátán elvetemült és írtózatos szervezetét. A hűségesek ezt a szervezetet meglátván, isteni gyűlölettel meggyűlölték és buzgóság töltötte el szívüket, hogy az emberek előtt leleplezzék e szervezet gonoszságát. A hűségesek Jehova szervezetét is meglátták és örvendettek, hogy felvétettek abba és viselhetik az üdv ruháit, ami őket Isten szervezete tagjaiképp jellemzi; örvendtek, hogy viselhetik az igazság palástját, ami arra mutat, hogy kedvesek Jehova előtt. Beléptek az Úr örömébe és az öröméneket Jehova nevének dicséretére megkezdték.

[11] A haláltól való megmenekülés útjai Jehovánál, a korlátlan Úrnál vannak. A világháború rémes és nehéz tapasztalatai után a hű maradék nagyon helyesen élhetett ezzel a kijelentéssel és élhet vele ma is. A bizonyságtevés munkáját megakadályozták s ez többjükre oly benyomással volt, mintha meghaltak volna. „És holttesteik feküsznek a nagy város uccáján." (Jelenések 11 : 8) Jehova azonban gondoskodott a halotti állapotból való szabadulás útjáról s erre nézve íratta meg a Jelenésekben: „De három és fél nap mulva életnek lelke adaték Istentől őbeléjük és lábaikra állának; és nagy félelem esék azokra, akik őket nézik vala." — Jelenések 11 : 11.

[12] Jelenleg a Hámán-osztály összeesküvést sző és Sátánnal s annak sátáni szervezete más ágaival közösen azon fáradozik, hogy a maradékot ábrázoló Márdókeus és Eszter-osztályt megölje. Isten népe később, amidőn az üldözés hevessége fokozódni fog, jogosan mondhatja majd: velünk az Isten; Jehova az Úr, kiutat nyitott a halálból. Hámán elpusztításával Jehova előre közölte a szabadulást. Az ő népe a Hámánban jelképezett osztály elpusztulásakor szabadul meg, ez a szabadulás főképpen Armagedonban válik lehetővé. A teljes szabadulás a hűségesek diadalma a temetőn és a halálon, amidőn Krisztus Jézus feltámadásában részesülnek. Erre a szabadulásra vagy kiútra való tekintettel mondotta Pál apostol a halálra nézve: „Ha valami módon eljuthatnék a halottak feltámadására." (Filippi 3 : 11) Jehova Isten azoknak kél pártjára, akik őt szeretik és ezeket megóvja. (145. zsoltár 20) „Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?" (Róma 8 : 31) „Velem van Jehova, nem félek; mit árthat nekem az ember? Velem van Jehova az én segítőim közt és nézni fogok az én gyűlölőimre. Jobb Jehovában bízni, mint emberekben reménykedni." (118. zsoltár 6—8) Az ígéretnek e becses szavai bátorítják a maradék tagjait, fokozzák örömüket és ők örömmel szorítják vissza a harcot a kapúig; még pedig sem az emberektől sem az Ördögtől nem félnek. A hívek tudják, hogy itt van Isten országa, hogy most igazolni fogja nevét, s hogy mindazok, akik vele szemben megőrzik ártatlanságukat, teljes szabadulásban és áldásban részesülnek.

Az ő híve

[13] Az ellenségnek el kell pusztulnia, de nem emberi kezektől. „Csak Isten ronthatja meg az ő ellenségének fejét, a bűneiben járónak üstökös koponyáját." (22. vers) Sátán, a nagy ellenség, ő a feje nagy szervezetének, melyet látható és lát-

FEL

hatatlan lények alkotnak, kik együtt Istennek ellenségei. Armagedon csatájában Sátán nem csupán vereséget szenved, hanem úgy Saját feje, mint mindazokéi is, akik Isten ellenségei és Sátán gaz szervezetét alkotják, elpusztul. Pusztulásukat Jézus Krisztus és emberi szemeknek láthatatlan hadserege idézi elő; Krisztusnak Jehova Isten áll jobbkeze felől örökre. Ezért mondja a 110. zsoltár 5, 6 verse: „Az Úr a te jobbod felől: megrontja az ő haragja napján a királyokat: ítéletet tart a nemzetek között; telve lesz holttestekkel; összezúz messze földön minden főt." Isten népe teljesen meg van róla győződve, hogy Jehova és kedves fia fognak győzni, Isten az ő bátorítására íratta meg: „Ímé Jehova szélvésze, haragja tör elő és a rohanó szélvész a hitetlenek fejére zúdul. Nem szűnik meg Jehova, felgerjed haragja, míg végbe nem viszi és míg meg nem valósítja az ő szívének gondolatait. Az utolsó napokban értitek meg e dolgot." — Jeremiás 30 : 23, 24.

[14] A 68. zsoltár 22. versének utolsó része Rotherham fordítása szerint így hangzik: „A véres bűneiben járó üstökös koponyáját." Ezalatt főképp Sátánt kell érteni, azonban földi képviselői is bele vannak értve. „Nem tudnak, nem értenek (habár meg is kapták a felvilágosító iratokat), setétségben járnak." (82. zsoltár 5) Csak tovább dühösködnek és nyakaskodnak még sokkal inkább, mint azelőtt. A szájuk habzik és lábaikkal topognak. Ezt az a tény is mutatja, hogy a királyságról szóló füzet elterjesztése óta még hevesebben és mérgesebben támadják Isten országát, mint azelőtt. Ezenkívül ezt még az is bizonyítja, hogy 1918 óta, amióta az Úr ítélkezése megkezdődött, a bűntények és zsarnokoskodások a földön, főképpen a „kereszténynek" nevezett országokban, meggyarapodtak. „A véres bűneiben járónak üstökös koponyája" arra mutat, hogy Sátán szervezetének ezek a fejei — Sátánnal együtt — az ismételt figyelmeztetések dacára sem figyelmeztek és nem bánták meg gonosztetteiket és kihágásaikat. A bűnbánatot a haj lenyírása példázza. (Jeremiás 7 : 29) „És nem tértek meg az ő gyilkosságaikból, sem az ő ördöngösségeikből, sem paráználkodásaikból, sem lopásaikból." (Jelenések 9 : 21) Habár kellő módon lettek figyelmeztetve, nem térnek meg. „És káromlák a menny Istenét az ő kínjaik és fekélyeik miatt; és meg nem térének az ő cselekedeteikből." (Jelenések 16 : 11) Miután az ellenséges szervezet teljesen figyelmeztetve lett, teljes felelősség terheli azokat, akik nem szívlelték meg a figyelmeztetést. Az ő bűnük saját fejükre száll. (Ezékiel 3 : 19) Vannak emberek, akik azt állítják, hogy az Úrhoz ragaszkodnak, de nem akarnak közreműködni abban a munkában, melyet Isten bizonyságtevésül és figyelmeztetésül végeztet és nem akarják kihirdetni Jehova ítéletét az istentelen szervezetre nézve. „Ha ezt mondom a hitetlennek: halálnak halálával halsz meg és te őt meg nem inted és nem szólasz, hogy visszatérítsd a hitetlent az ő gonosz útjáról, hogy éljen: az a gonosztevő az ő vétke miatt hal meg, de vérét a te kezedből kívánom meg." (Ezékiel 3 : 18) Jehova Isten közölte ígéjét és ez tudósít a büntetés napjáról; Isten hű tanui az ígét nyilvánosan kell terjesszék és megőrizzék feddhetetlenségüket Jehova előtt hűséggel mindvégig. Jézus világosan kijelenti, hogy e munka befejeződése után szétzúzza ellenségeinek fejét, vérrel áztatván a földet, mint soha azelőtt és soha többé.

Szabadulás

[15] Básán oly országrész volt, melyben az elnyomás volt főlényben; Sátánt és elnyomó szervezetét példázza. Isten népe sokáig ebben az országban vagy állapotban volt s másokkal együtt nehéz elnyomás alatt kellett szenvednie. Isten előbb a saját népét szabadítja meg; ezért mondja a zsoltáros a 23. versben: „Azt mondta vala az Úr: Básánból visszahozlak, a tenger mélységéből is kihozlak."

[16] A „kihozlak"-szó ebben a versben kétszer fordul elő és arra mutat, hogy a maradékra vagy Isten felkent szolga-osztályára vonatkozik. Az első alkalom, amidőn népét Isten Básánból kihozta, Mózes IV. 21 : 33, 34-ben van leírva, amikor Isten Mózes által Hedreiben az ellenséget megverte és elpusztította. Népének Básánból való visszahozatala arra mutat, hogy népét Jehova 1918-ban Sátán szervezetéből, melyet Básán jelképez, kiszabadította. Népét a „töltött úton" hozza szervezetébe. Amiképp Isten Izráelt Básán királyának, Og-nak megverésében segítette, akképp a maradék Krisztus vezetése alatt Isten kegyelméből kiszabadíttatott Sátán szervezetéből és legyőzte a fenevadat, képét és annak jelét és nevének számát. (Jelenések 15 : 2) A maradék a templomban volt, amidőn felismerte e nagy igazságot és ezért zendített reá Jehova dícséretére.

[17] Amidőn Jehova Mózes útján az izráelitákat kivezette Egyiptomból, A Veres-tenger mélységéből is kiszabadította; ezért mondja a zsoltáros: „A tenger mélységéből is kihozlak." Ez bizonyítja, hogy egy másik szabadulásnak is kell lennie, melyet Izráel szabadulása jelképezett. Ez a szabadulás a „töltött út" által 1919 után kezdődött, amikor Isten népe meglátta a két nagy egymással szemben álló szervezetet és teljesen az Úr mellett foglalt állást és az Úr szervezetének lett részévé. Isten elkészítette az utat népe előtt; ezért van megírva: „És csinált út lészen népe maradékának, amely megmaradt Asszíriától, amint volt

FEL

Izráelnek, mikor kijött Egyiptomnak földéből." (Ésaiás 11 : 16) Amikor Isten népe kezdte értékelni e szabadulást, zendített rá az énekre: „És így szólsz ama napon: hálákat adok néked óh Uram! Mert jól lehet haragudtál reám, de elfordult haragod és megvígasztaltál engemet." (Ésaiás 12 : 1) A maradék e szabadulását Isten prófétája a következő szavakkal írja le: „Kelj föl, kelj föl, öltözd fel az erőt, óh Jehova karja! kelj föl, mint a fű?" (Ésaiás 51 : 9—12) A maradék nem te vagy-é (az Úrnak karja), aki Ráhábot (Egyiptom, Sátán szervezete) kivágta és a sárkányt (a Nilusban) átdöfte? Nem te vagy-é, aki a „Verestenger"-t megszáraztottad, a nagy mélység vizeit; aki a tenger fenekét úttá változtatta, hogy átmenjenek a megváltottak? Így térnek meg Jehova megváltottai és ujjongás közt Sionba jönnek és örökös öröm fejükön; vigasságot és örömet találnak, eltűnik a fájdalom és sóhaj! Én, én vagyok megvígasztalótok! Ki vagy te, hogy félsz halandó embertől? ember fiától, aki olyan lesz, mint a fű?" (Ésaiás 51 : 9—12) A maradék most a „töltött úton" van a fronton; Jehova Istent dicsőíti s az ő királyságát és közli a világ népeivel, hogy egyedül Jehova az Isten és csak az ő országa a világ reménysége.

[18] Isten közölte, hogy nevének igazolásában osztályrészt akar nyujtani felszentelt népének, azt Sionba, szervezetébe begyüjtvén. Ezért mondja a 24. vers: „Hogy lábadat veresre fessed az vérben, ebeidnek nyelve az ellenségből lakomázzék." Itt kétségtelenül Krisztusra vonatkozólag szól és ez a szöveg a Jelenések 19 : 13-nak a megfelelője. „És vérrel hintett ruhába vala öltöztetve és a neve Isten igéjének neveztetik." Krisztus egyházának utolsó tagjai a maradék a földön és valószínűleg reávonatkozik a „lábai" kifejezés. Ez további bizonyítéka annak, hogy a hű maradék vagy annak néhány tagja, az armagedoni nagy csata alatt a földön lesz és látni fogja a vérontást, amikor Krisztus Jézus elpusztítja az ellenséget. Ezzel összefüggésben olvassuk Jézus Krisztusra vonatkozóan: és taposni fogja Isten haragjának nagy borsajtóját. (Ésaiás 63 : 1—6) A maradék indokoltan örvendhet akkor és dicsőítheti Isten nevét, amidőn látni fogja Isten büntetését az ellenségen. Örül az igaz (maradék), mikor látja a bosszúállást (Jehova büntetését); lábait mossa a gonosz vérében (ez arra mutat, hogy a vér patakokban fog folyni). És azt mondja az ember: bizonyára van jutalma az igaznak; bizony van ítélő Isten a földön." — 58. zsoltár 11, 12.

[19] A vérontás Armagedonban nem lesz csupán jelképi, amint némelyek, akik kényelmesen élnek, mondják vagy akik azt szeretnék, hogy csak jelképi legyen, hanem amint ezek az idézetek mutatják, az tényleges lesz. „És megszorongatom az embereket és járnak, mint a vakok, mert vétkeztek Jehova ellen és kiontatik vérük, mint a por és testük, mint a szemét." (Sofoniás 1 : 17) „Megöletjeik temetetlen maradnak, hulláik bűze felszáll és hegyek (Sátán világhatalmai) olvadnak meg vérük miatt." — Ésaiás 34 : 3.

[20] Az a kijelentés, hogy „ebei ellenségei véréből lakmároznak", ugyancsak arra mutat, hogy a világon a jövendő vérontás sokkal rémesebb lesz, mint valaha. Teljesen okkal feltételezhetjük, hogy ez a kijelentés szószerint is beteljesedik, amidőn a gazdátlan kóborló kutyák megvadulnak. Isten ellenségeit sasok falják fel. Isten törvénye mondja: „A mezőn széttépett húst meg ne egyétek; az ebnek vessétek azt." (Mózes II. 22 : 31) Ezek a hullák nem tekintetnek szenteknek s haláluk nem drága Jehova szemében. Jezabel sorsa is ezt a következtetést támogatja. Jezabel Sátán gaz szervezetét példázza és Jehú mondotta felőle: „Ki van ott velem? Ki? És alátekintett két vagy három főember. És monda azoknak: vessétek alá őt. És aláveték és az ő vére szétfecskendezett a falra és a lovakra és eltapodtatá őt... És monda: nézzetek utána annak az átkozottnak és temessétek el... De mikor kimentek, hogy eltemetnék őt, már semmit sem találtak belőle, csak a koponyáját, a lábait és a kezefejeit. És visszamenvén megmondák néki és monda: ez Jehova beszéde, amelyet szólott az ő szolgája Thesbites Illés által, mondván: az ebek eszik meg Jezabel testét Jezréel földén." — Királyok II. 9 : 32—36.

Ünnepélyes felvonulás

[21] Jehova tanui felvonulnak és mialatt menetelnek, éneklik: „Látták a te bevonulásodat óh Isten! Az én Istenem, királyom bevonulását a szentélyébe." (25. vers) Amint máris megtárgyaltuk, e zsoltár 8. verse Schlachter és Rotherham fordításában így szól: „Eljött szentélyébe az Úr Sinairól"; ez azt jelenti, hogy Jehova a jelképi Sinairól a Sion hegyére, királyságának tényleges helyére jön az ő templomába. Ez kicsinyben vagy jelképileg is beteljesült. Most azonban a jövendölés teljes és tényleges értelemben teljesedett be. Amikor a zsidók Sinaitól, a különböző sivatagokon és országokon át az ígért hazába vonultak, ahol Isten hegye volt, a szövetség ládáját a papok vállaikon vitték s ezáltal jelezték, hogy Jehova vonul előttük s vezeti népét és az egész nép szemeláttára csodadolgokat mívelt szabadulásukra. Akkor látták a nemzetek, amint a zsoltár mondja „Isten bevonulását". Amidőn később Dávid király a szövetség ládáját elhozta a Sion hegyén felállított sátorba, az emberek akkor látták kicsiny mértékben Isten bevonulását, „az én Istenem bevonulá-

FEL

sát a szentélybe", amint sokan kísérték örömmel zengedezve; ez az esemény jelképezi a későbbi nagyobb teljesülést.

[22] Amit akkor láttak, kicsinyben teljesült, most pedig az egész világra terjedőleg teljesedik. 1918 Jehovának templomához jövetelét jellemzi, fő képviselőjének, Jézus Krisztusnak személyében, azóta a papok sokkal nagyobb buzgalommal és örömmel menetelnek. A maradék a Sion hegyén levő templomra tekintve, vonul át a királyság kapuin; átvonul a világ különböző országain és örömmel hirdeti, hogy Jehova szent templomában van, tehát hallgasson előtte az egész föld. (Habakuk 2 : 20) Az emberi szervezettel rendelkezők között a maradékhoz tartozók azok, akik elsőnek látják meg Jehovának és a szövetség követének „bevonulását" a szentélybe. A maradék ezt kb. 1922-ben kezdte meglátni. (Lásd Ésaiás 6 : 1, 2) Ezt a nagy ünnepi felvonulást mások később kell meglássák. A boldog felvonuló sereg menetelését a következő vers ecseteli: „Elől mennek vala az éneklők, utánuk a húrpengetők, középen a doboló leányok." — 26. vers.

[23] A jelképi ünnepi felvonulásról olvassuk: „És monda Dávid a léviták fejedelmeinek, hogy állítsanak az attyokfiai közül éneklőket éneklőszerszámokkal, lantokkal, citerákkal és cimbalmokkal, hogy énekeljenek felemelt szóval, nagy örömmel. Dávid pedig bíborból csinált ruhába öltözvén, valamint a léviták mind, akik a ládát viszik vala, az éneklők is és Kénániás, aki az éneklés vezére vala, énekelének (Dávidon pedig gyolcsból csinált efód vala). És az egész Izráel vívé az Úr szövetségének ládáját nagy örömmel, kürtökkel, trombitákkal, cimbalmokkal, zengedezvén lantokkal és citerákkal." — Krónikák I. 15 : 16, 27, 28.

[24] A 27. vers szerint Dávid gyolcs efódot viselt. Ez az isteni elismerés igazságpalástját jelképezi, mellyel most a felkentek fel vannak ruházva. Az éneklők, mint testület, kellett énekeljék az üzenetet és közösen és bölcseséggel zengték, amint olvassuk: „Mert az egész föld királya az Isten; énekeljetek bölcseséggel!" (47. zsoltár 8) Ha az ember bölcseség nélkül énekelne, abból csupán hangzavar keletkeznék. Isten népe, amely most a templomba ünnepélyes felvonulásban menetel, bölcseséggel énekel a királyságba vezető úton. Mivel az Úr üzenetét bírja s mivel mindnyájan együtt énekelnek, ebből örvendetes és összhangzó dícséret támad.

[25] Az ünnepélyes bevonulásnak e próféciája ismerteti a tényeket, amint most vannak. Az Úrnak templomához jövetele 1918-ban nem képezett okot a szomorúságra, hanem nagy örömére volt mindazoknak, akik szeretik az igazságot, jól lehet a templomhoz jövetelnek az ítélkezés a célja. Az öröm azonnal megkezdődik, amint felismerik azon tényt, hogy Krisztus Jézus felöltötte nagy hatalmát, uralkodását megkezdette és hozzáfogott Sátán szervezetének megítéléséhez és igazságos birodalmának felépítéséhez. Ezért zengi a zsoltáros: „Örüljenek az egek és örvendezzen a föld! Harsogjon a tenger és minden benevaló! Viduljon a mező és minden, ami rajta van; örvend akkor az erdő minden fája is. Jehova orcája előtt, mert eljön, mert eljön, hogy megítélje a földet. Megítéli majd a világot igazsággal és a népeket az ő hűségével." (96. zsoltár 11—13, valamint 98. zsoltár 6—9) Ebben az időben az éneklők világterjedelmű mozgalommá alakulnak, hogy Jehova Istent dicsőítsék és magasztalják és bizonyságot tegyenek nevéről és nagy tetteiről. A menetelő énekesek Jehova nevét és királyságát hirdetik. Erre „az Úr ereje" látja el őket erővel. Mialatt a menet vonul, mindinkább közeledik Jehova nevének igazolása.

[26] Amidőn a filiszteusok a szövetség ládáját elzsákmányolták, az szégyent jelentett Jehova nevére. (Sámuel I. 4 : 10, 11, 22) A filiszteusokra a szövetség ládájáért sokféle csapás következett és ők azt rövidesen visszaadták az izráelitáknak; de nem vitték a szövetségsátorba, melyet Mózes Jehova utasításából arra a célra készített, hanem mintegy 60 évig máshol tartották. Ezalatt az idő alatt, amíg a láda a Júdabeli Abinadab és Obed-Edom házában volt, Jehova nevét gyalázat borította és nem volt igazolva, mivel a láda nem volt a templomban. De amidőn a szövetség ládáját diadalmenetben Jeruzsálemnek fő hegyére, Sionra, a királyi sátorba vagy a szentélybe vitték, Jehova neve részben igazoltatott. A szövetségláda, mely Jehova jelenlétét ábrázolta, az előképben Sion felépülésére és Jehovának dicsőségben való megjelenésére mutatott; s ezt az időt jellemzi különösen a nagy öröm, ujjongás és ének. (102. zsoltár 16, 21) Jehova szereti Sion kapuit, mivel Sion az ő szervezetét jelképezi, melynek osztályrész jut az ő nevének és ígéjének igazolásában. „Szereti Jehova Sion kapuit, jobban, mint Jákób minden hajlékát és ezt mondják a Sion felől: mind ez, mindamaz ott született és ő, a Felséges erősíti azt. És táncolva énekelik: minden forrásaim tebenned vannak." — 87. zsoltár 2, 5, 7.

[27] A 68. zsoltár 26. versében „doboló leányok"-ról is szó van; ez a tény arra mutat, hogy, „ama napon", amelyen most élünk, a világra terjedő bizonyságtevésben nemcsak férfiénekesek, hanem nők is résztvesznek mint az ő tanui. A tények azt mutatják, hogy a nők közül most sokan mint testvérek Krisztusban naponta az Úr munkájában állanak és részei a bizonyságtevő, vonuló énekeseknek és hirdetik Jehova nevének dicsőségét. Ez

FEL

ugyancsak azt bizonyítja, hogy Isten lelke kitöltetett minden testre nemre való különbség nélkül és a „leányok", miként a „fiak", jövendölnek, azaz hirdetik Jehova nevét és királyságát. A tények híven megfelelnek a jövendölésnek; és azok, akik az Urat szeretik, látják ezt; ez bátorítja őket és örömüknek újabb alapjául szolgál.

Ünnepi lakoma

[28] El kell jönnie az időnek, amidőn Isten felkent népe meghívatik „a hit egységére, hogy többé ne legyünk gyermekek, kiket ide s tova hány a hab és hajt a tanításnak akármi szele, az embereknek álnoksága által, a tévelygés ravaszságához való csalárdság által; hanem az igazságot követvén szeretetben". (Efézus 4 : 13—15) Ennek az állapotnak az Úr templomához jövetele után és a maradéknak a földről való elvitele előtt kell bekövetkeznie. Ez az idő most itt van; ezért kell a hitben és a cselekedetekben egység uralkodjék Isten maradéka között a világ minden részén. Ez azt jelenti, hogy a felkent maradék egész tábora vállvetve és örömmel végzi az Istentől reábízott munkát.

[29] Itt ott még ma is lehet találni egyeseket Isten népe között, akik csak a gyülekezetekben akarnak beszélni és minden befolyásukat a bizonyságtevő munka akadályozására használják. Ezek uralkodni akarnak a gyülekezetben, de saját maguk semmi szolgálatot sem végeznek. Ezek nem bírják az Úr lelkét és nyilván nem Isten szervezetéből valók s azért nem állanak összhangban Isten szervezetének fejével, Jézus Krisztussal. Ha a királyság örökösei lennének, akkor most teljes összhangban és „készakarattal" és örömmel vennének részt a nagy Isten nevét és királyságát hirdető munkában. Azok, akik a hit egységére jutottak, amint az apostol írja, nem csupán szemébe néznek egymásnak, hanem szorgalmasan is törekszenek Isten parancsainak végrehajtására.

[30] A felkentek hitének előbb tárgyalt ezen egysége a 27. versben alá van támasztva, olvassuk: „A gyülekezetekben áldjátok Istent, az Urat áldjátok, ti Izráel magvából valók!" Ezek a gyülekezetek, melyeket a zsoltáros említ, Izráellel kapcsolatban gyültek össze és a sátor udvarában sorakoztak, ahol a szövetség ládája volt; így azokat jelképezik, akiket Jézus Krisztus most magához gyüjt a templomban. (János 14 : 1—3; Tessz. II. 2 : 1) A templomosztály munkáját, mely a Jehova nevéről szóló bizonyságtevésből áll, ezért kell most saját maga közt is egységes sereg végezze. Izráel alapja Jehova. Ő az „élet forrása". (Jeremiás 2 : 13; 17 : 13) Jehova az üdvösség nagy forrása, melyből most a hű szolgaosztály, Isten Izráelje az üdvösség vizét meríti. (Ésaiás 12 : 3) A „választott szolga" Jehova fiaiból áll, akik a királyi család tagjai. Ez a királyi család gyül a templomba. Sionhoz tartozik, ezért énekli együtt: „Minden forrásaim tebenned vannak." (87. zsoltár 7) A templomban levők együtt magasztalják a boldog állapotokat azáltal, hogy mindnyájan Isten dicsőségéről beszélnek. (29. zsoltár 9) Nem személyek dicsőségéről és hírnevéről beszélnek, különösen nem azoknak a véneknek dicsőségét hirdetik, akik ki akartak magaslani s azt kívánták, hogy emberek dicsőítsék őket. Ezek jól meg kellene jegyezzék az írásnak ezt a kijelentését; és azok, akik önzően fényleni akarnának, változtassák meg útjukat, legyenek tevékenyek a szolgálatban és gondoljanak arra, hogy most nincs többé különbség azok között, akik Jehova szolgálatában állanak, mivel mindnyájan együttműködnek és tényleg egységet alkotnak. Ezek együtt áldják vagy dicsőítik Jehovát, még pedig azáltal, hogy örömmel engedelmeskednek parancsainak.

[31] A zsoltár 28. verse további bizonyíték amellett, hogy Krisztusban most mindnyájan összhangban és egyetértésben kell dolgozzanak. „Ott a kis Benjámin, aki uralkodik rajtok; a Júda fejedelmei és az ő gyülekezetük; a Zebulon fejedelmei és a Naftali fejedelmei." Ezt a szöveget Rotherham így fordítja: „Ott van Benjámin, a legkisebb, ez uralkodik rajtuk, (a győzelmes)." Benjámin törzsét Saul, a benjámita nevezte Izráel legkisebb törzsének. (Sámuel I. 9 : 21) Saul uralkodása alatt Benjámin törzse volt az uralkodó Izráelben. Jehova valószínűleg ezért ihlette Dávid prófétát és emlékezett meg Benjáminról a zsoltárban. A Jehova királyi házát alkotó és Krisztus Jézussal a Sion hegyén álló 144 000 között az írás szerint Benjámin törzsét tizenkétezeren képviselik, akik bizonyára mind Krisztus Jézusban „győzedelmesek" vagy „több mint győzedelmesek" kell legyenek. (Róma 8 : 37) Ezekről olvassuk: „És a királyi széktől szózat jöve ki, mely ezt mondja vala: dícsérjétek a mi Istenünket mindnyájan ő szolgái, akik félitek őt, kicsinyek és nagyok!" (Jelenések 19 : 5) Az összes igazi júdabelieknek ott kell lenniök az Istentől elismert seregben és dicsőíteniök kell Jehova nevét.

[32] A zsoltár Zebulon és Naftali törzseit is megemlíti. Ez a két törzs Galileában lakott, ahol Jézus prédikálni kezdett. „Mikor pedig meghallotta Jézus, hogy János börtönbe vettetett, visszatére Galileába; ettől kezdve kezde Jézus prédikálni és ezt mondani: térjetek meg, mert elközelgett a mennyeknek országa." (Máté 4 : 12, 17) A két törzs megemlítése — Jézusnak a Keresztelő János fejvétele után történt prédikálásával kapcsolatban — a jövendölés beteljesedésének idejét határozza meg és ez a két törzs valószínűleg olyanokat pél-

FEL

dáz, akik 1919 után hallották az igazságot, jöttek az igazság ismeretére és lettek a maradék tagjai.

[33] Júda és Benjámin valószínűleg a Márdokeus-osztályt jelképezik, mely híven síkra szállt a királyságért, amidőn mások eltávoztak és önző útaikra tértek; Zebulon és Naftali az Eszter-osztályt jelképezhetik, mely Keresztelő János hasonmási lefejezése után ismerte meg az igazságot. Zebulon és Naftali törzsei Palesztina legészakibb részében voltak és Juda meg Benjámin a déli részekben; a többi törzsek közöttük laktak. Ez azt a gondolatot támasztja, hogy mind a 12 szellemi törzs együtt van ebben a seregben, mely megünnepeli az Úrnak templomához jövetelét és együtt hirdeti Jehova dicséretét, az ő nevét és királyságát. (folytatása következik)

Bereai kérdések

1, 2. Magyarázd meg írásszövegek alapján Jehova népének naponként megújuló erejét és örömét!

3, 4. Magyarázd meg, miben nyilvánította ki Jehova szabadító erejét, amidőn elvette felkentjeinek terhét, azt magára véve!

5—8. Mily csodálatos kilátást nyitott Isten alázatos népének 1922 körül? Idézz más szövegeket, melyek ettől kezdve alkalmazhatók!

9—12. Mutasd ki, hogyan és mikor tapasztalta magán Dávid a 20. zsoltár teljesülését! Magyarázd meg, mit jelent a halál kiűtja, melyről itt szó van?

13, 14. Micsoda az üstökös koponya, melyről a 22. vers beszél? Mutasd ki, hogy bűneiben marad! Mikor és hogyan végzi Isten ezt a pusztítást, melyről itt beszél?

15—17. Írdd le, hogyan hozta vissza Isten népét Básánból és a tenger mélyéből! Magyarázd meg a „visszahozás"-szó értelmét, melyről a 23. vers beszél.

18—20. Mutasd ki rokonszövegekkel a 24. vers összhangját!

21, 22. Mikor és hogyan teljesül a 25. vers? Magyarázd meg „látják a te bevonulásodat óh Isten" kijelentést Izráellel kapcsolatban! Mutasd ki prófétai alkalmazását!

23—25. Mutasd ki, mit jelent az, hogy Dávid gyolcs-efódot viselt, amint Krónika I. 15 : 27. mondja! Mit jelent a „bölcseség"-ben való éneklés? Mily törekvéseket fejtenek ki az éneklők és mily célt kovetnek? Mutasd ki honnan van erejük arra, hogy úgy tegyenek, amint Jehova parancsolja!

26. Magyarázd meg miért vitték vissza a szövetség ládáját a filiszteusok a zsidóknak! Mutasd ki, elegendő volt az, hogy a szövetség láda ismét a zsidók birtokába jutott! Mit jelképez az, hogy a szövetség ládát diadalmenetben vitték Sion hegyére? Magyarázd meg Jehova nagy szeretetét „Sion kapui" iránt!

27. Magyarázd meg a „doboló leányok" jelképet!

28—30. Magyarázd meg Efézus 4 : 13—15! Magyarázd meg, mi az oka az egység szellemének hiánya tekintetében némelyek részéről, akik Isten népe között vannak! Mutasd ki, hogyan felel ez meg a zsoltár 27. versének!

31, 32. Magyarázd meg a következő prófétai szavak jelentőségét: a) „Benjámin a legkisebbik uralkodik rajtuk"; b) „Juda-házának fejedelmei"; c) „Zebulon és Naftali fejedelmei".

33. Mily két osztályt s ezzel kapcsolatban mit jelképez valószínűleg Júda és Benjámin, valamint Zebulon és Naftali a 28. versben? W. T. 1932. május 1.

A Felséges

JEHOVA Isten a Felséges. Tőle származik minden jogos tekintély. (Róma 13 : 1) Az ő beszéde igazság. (János 17 : 17) Minden dolognak ő az okozója, a menny és a föld alkotója. (Ésaiás 42 : 5) Hatalmával teremtette a földet. (Jeremiás 10 : 12) Ő a Mindenható Isten, ami azt jelenti, hogy az ő hatalma korlátlan. (Mózes I. 17 : 1—3; 35 : 11) Tehát mindenkinél felségesebb. — 91. zsoltár 1; Efezus 4 : 10.

Jehova Isten igazságos. Igazságosan cselekszik s az ő döntései mindig igazságosak. (89. zsoltár 14) „Szikla: tökéletesek az ő cselekedetei; mert minden útja igazságos. A hűség Istene egyenes és igazságos." (Mózes V. 32 : 4) Igazságos és Mindenható Isten, rajta kívül nincsen más. (Ésaiás 45 : 21) Mivel ő teljesen igazságos, nem cselekedhetik igazságtalanul és nem is nyujthat senkinek a mások rovására előnyöket. Ő nem pártoskodik. — Jakab 3 : 17.

Jehova bölcs. Az ő bölcsesége tökéltes. Bölcsen alkotta az eget és a földet és minden azokban levő dolgot. (104. zsoltár 10—24; 136 : 5; Példab. 3 : 19) Ő a bölcseség forrása. — Példab. 2 : 6, 7.

Jehova Isten szeretet. (János I. 4 : 16) Minden cselekedete tökéletes önzetlenséget fejez ki. Istenben láthatjuk az önzetlenség tökéletes kifejezését. Isten gyűlöli a gonoszt, főképpen a gőgösséget, hazugságot, az álnok nyelvet és kezet, mely ártatlan vért ont és elnyomást gyakorol. (Példab. 6 : 19—19; 97. zsoltár 10) Az Úrnak minden útja igazságos és egyenes. Minden útja jogos. (33. zsoltár 4) „Dicsőség és méltóság az ő cselekedete és igazsága megmarad mindvégig. Emlékezetet szerzett az ő csodálatos dolgainak; kegyelmes és irgalmas Jehova." — 111. zsoltár 3, 4.

Jehova négy alaptulajdonsága tehát: hatalom, igazság, bölcseség és szeretet. Ezek a tulajdonságok mindig összhangban működnek és egész teremtésének jólétét célozzák.

A világ hatalmai felett álló legfelsőbb hatalom az embereknek mindig láthatatlan volt és az is lesz. Az együttes szervezetet nevezzük „világ"-nak. Ez egy látható és láthatatlan részből áll és az uralkodó hatalmat a láthatatlan rész gyakorolja. A „világ" a kormányformákba szervezett emberiséget jelenti, mely egy láthatatlan uralkodó fel-

FEL

ügyelete alatt áll. A szellemek az embereknek láthatatlanok. (Ján. 3 : 6) Jehova nagy, az embereknek láthatatlan szellem. (Korinthus II. 3 : 17; Thimotheus I. 6 : 16) Jóllehet, hogy Jehova Isten a legfelségesebb és tőle származik minden jogos hatalom és tekintély, időről-időre hatalmat és tekintélyt ruház teremtményeire. Ha az így átruházott hatalmat helyesen használják, Jehova akaratával összhangban is kell használják. Ha Isten akaratával ellenkezőleg használják, igazságtalanul gyakorolják. Ezeket a változatlan igazságokat a világ ki nem elégítő kormányaival és azok gyógyszerével kapcsolatban kell megvizsgálni.

Isten az embert, kit Ádámnak nevezett, tökéletes lénynek teremtette. Ennek a tökéletes embernek, Jehova Isten, a Teremtő, volt a láthatatlan uralkodója. Ezt az embert Isten tekintéllyel és hatalommal ruházta fel a föld és az állatvilág felett. E kegy és áldás elfogadásával az ember hallgatólag szövetséget kötött Istennel parancsainak megtartására. Jehova Isten felügyelőt rendelt az ember fölé, t. i. fiját, Lucifert, az embernek láthatatlan szellemi lényt, kit a Szentírás Hajnalcsillagnak nevez. (Jób 38 : 7) Jehova Lucifert ruházta fel a tökéletes ember felügyelői hatalmával és tekintélyével; ezt a hatalmat azonban teljesen Isten akaratával összhangban kellett volna gyakorolnia és az uralkodónak teljesen engedelmeskedni kellett volna Jehova Istennek. Isten azt követelte, hogy az ember teljesítse Isten törvényét, és ugyanezt követelte Lucifertől is. Lucifer és a tökéletes ember tudta, hogy ez követeltetik tőle. Mindketten tudták, hogy Isten halálbüntetéssel fenyegette az embert arra az esetre, ha szándékosan megszegi Isten parancsát. (Mózes I. 2 : 17) Luciferben az az önző vágy támadt, hogy az ember teljesen az övé legyen, teljesen őt tisztelje és imádja s így hasonló akart lenni a Felségeshez. Úgy tűntette fel az ember előtt az isteni törvénymegszegése esetére kilátásba helyezett halálítéletet, mintha az nem volna igaz. Évát rábírta ennek a törvénynek a megszegésére és általa Ádámot is rávette arra, hogy Isten törvényét megszegje. Ez a bűntény hozott Ádámra halálítéletet. Isten nem mondhatott ellene önmagának és törvényét érvényesítenie kellett. Az ember Lucifer bűnténye és Isten törvénye megszegése által elszakadt Istentől. (Mózes I. 3 : 3—19) Az ember elveszítette életjogát és uralkodói hatalmát és tökéletes otthonából kiűzetett. Azóta Lucifert a következő négy néven ismerjük: Sárkány, Sátán, Kígyó és Ördög s ezek a nevek azt jelentik, hogy felfaló, Isten ellensége és kísértője, hazug és csaló, valamint Istennek és mindazoknak rágalmazója és vádolója, akik igazságra törekszenek. — Jelenések 20 : 1—3.

Ha valaki valamely trónnak a birtokosa, ez azt jelenti, hogy bizonyos tekintéllyel és hatalommal van felruházva. Luciferről, aki azóta Sátán és Ördög lett, olvassuk: „Ezt mondád szívedben: az égbe megyek fel, az Isten csillagai fölé helyezem székemet és letelepszem a gyülekezet hegyén, északon." A magas felhők fölé hágok, hasonlatos leszek a magasságos Istenhez." (Ésaiás 14 : 13, 14) Ez a szöveg azt bizonyítja, hogy Lucifer egy trón birtokosa volt, tehát bizonyos hatalommal és tekintéllyel volt felruházva. Miután hatalmat és tekintélyt nyert Jehovától, azzal addig élhetett, amíg azt Jehova tőle megvonni nem akarta. Ezen kívül az írás azt bizonyítja, hogy az ő teljhatalma az emberre is kiterjedt, aki akkor Édenben Isten kertjében lakott s hogy Lucifer ezt a hatalmat Jehovától nyerte. „Oltalmazó, felkent Kérub valál, én teremtettelek azzá téged; Isten szent hegyén voltál, tüzes kövek között jártál. Tökéletes voltál útaidban ama naptól kezdve, melyen teremtetél, mindaddig, amíg igazságtalanság találtaték benned." — Ezékiel 28 : 14, 15.

Ezek a szövegek bizonyítják, hogy a legfőbb hatalom Jehova Istennél van; hogy Isten ruházta fel hatalommal és tekintéllyel Lucifert, az ember felügyelőjét, hogy Lucifer az embernek láthatatlan volt; hogy Lucifer azután Sátán lett, azóta viseli ezt és a többi neveket; és addig gyakorolhatja Istentől nyert tekintélyét és hatalmát, amíg azt Isten jónak látja, hogy tőle visszavonja.

Isten kétségtelenül azonnal visszavonhatta volna a hatalmat és tekintélyt, amidőn Lucifer letért a jó útról és megakadályozhatta volna, hogy az embert befolyásolja. De Isten bölcsesége másképpen határozott. Az ember szándékosan fordult el szerető nagy Alkotójától és veszítette el élet és uralkodó jogát. Meg fogja-e kísérelni az ember, hogy visszatérjen Isten kegyébe, vagy szivesebben követi Sátán befolyását? Azóta merült fel a nagy vitakérdés: kicsoda a Legfelségesebb: Jehova Isten vagy pedig Sátán, az Ördög? Isten alkalmat adott az embernek, hogy válasszon közte, az Igazságos és Sátán, a Gonosz között. Ádám előbbrevalónak látta Sátánt, az Ördögöt választani. Ádám gyermekei az ő bűntette miatt születtek bűnösöknek és fogamzottak igazságtalanságban. (51. zsoltár 7; Róma 5 : 12) Utódai közül azonban egyesek annak dacára úgy határoztak, hogy Istennek fognak engedelmeskedni és szolgálni. Ezek közé tartoznak Ábel, Énok és Nóé, akik igazságra törekedtek. A legtöbb embert azonban Sátán, Istennel ellenséges útra vezette.

Ebből merül fel a kérdés: Ki felelős azon kormányokért a földön, melyek azóta uralkodtak az embereken és uralkodnak? Ezt a kérdést a leg-

FEL

jobban azáltal lehet eldönteni, ha a világ vezető kormányait megvizsgáljuk. A tények azt mutatják, hogy kettőnek a kivételével egy sem volt Istentől jóváhagyott kormányforma és felettük Sátán, az Ördög gyakorolta a felügyeletet. Igaz, mindíg voltak nehányan, akik engedelmeskedni törekedtek Istennek, de ezek mindíg kisebbségben voltak. Sátán csalás és megtévesztés útján sokat arra a gondolatra bírt, hogy e kormányzatoknak egy része Istentől volt, tehát ő felelős érettük. De amidőn meglátjuk, hogy Isten Mindenható, igazságos és igaz, hogy bölcsesége tökéletes és ő a szeretet, ebből következik, hogy minden kormányzatnak, melyet ő létesített volna, Isten tulajdonságainak kellett volna megfelelője legyen, mivel Isten nem mondhat ellent önmagának és magát nem tagadhatja meg. (Malakiás 3 : 6) Ha a tények azt mutatják, hogy a különböző kormányzatok és birodalmak Isten ígéjének ellenére alakíttattak, már ez magában véve azt fogja bizonyítani, hogy Isten nem felelős értük és nem is ő támasztotta azokat. W. T. 1932. május 1.

Az igazság Istene

SOKAN, akik azt állítják, hogy keresztények s hogy Isten szavát hirdetik, nyiltan képviselik az ember fejlődéséről szóló evolució elméletét. Ezzel pedig Sátánnak, az Ördögnek kezében eszközzé váltak. Sátán arra használta fel őket, hogy az emberek szívét Jehovától elfordítsa. Ezek a Sátán által megcsaltak az evolúciós elméletükkel behatoltak a főiskolákba és a középiskolákba, sőt még a népiskolákba is. Ezáltal nagy mértékben sikerült nekik a serdülő emberek hitét Isten és annak szava iránt lerombolni.

Ez pedig az Ördögnek egy másik legaljasabb sakkhuzása arra, hogy az emberek gondolatait Istentől elfordítsa.

Sátán ama nagy gonosztevő, aki az emberek agyát elsötétíti, nehogy az igazság szívükben kivilágosodjék. Ha egy keresztény komoly vitába bocsátkozik az ilyen tanok igazsága vagy valótlansága felől, az Ördögöt becsüli meg ezzel és gonosztettét elősegíti. Az az ember, aki Istennek szentelte magát és aki megismerte a nagy igazságokat Isten szava által, azután pedig az evolúciós elmélethez pártolt és azt magyarázatul adja az ember származását illetőleg, ezen cselekedetével Sátán gyermekévé válik. Bűn volna az ilyen embert vitára bíztatni, ama tekintetben, hogy vajjon az ember az evolució teremtménye-e. A próféta szólott a keresztényekért és kijelentette: „Nosza vigyázok útaimra, hogy ne vétkezzem nyelvemmel, megzabolázom szájamat, amíg előttem van a hitetlen." (39. zsoltár 2)

A keresztény ember kötelessége igazságot tanítani és hogy oda se hallgasson a Jehovára vonatkozó hazugságokra, még kevésbé pedig bocsátkozzék vitába afölött, vajjon azok igazak-e vagy sem. Isten ama keresztényt, aki tanítható és hajlandó reá hallgatni, kiválasztotta és felkente arra, hogy kinyilatkoztassa a megváltásra vonatkozó akaratának örömhírét. A keresztényt megbízta azzal, hogy a töredelmes szíveket bekötözze és megvigasztalja azokat a gyászólókat, akik vigaszra vágynak. (Ésaiás 61 : 1, 2) Ennélfogva keresztény ember küldetésének sohasem tehet eleget, ha nem hisz abban, hogy Isten az embert tökéletesnek teremtette és hogy a szenvedés, betegség és halál a bűn következményei, továbbá, hogy Isten szerető jóságában szeretett fiának halálával és feltámadásával gondoskodott az emberiség megváltásáról és ezenkívül meghatározott időben az emberiség engedelmeseit újból tökéletessé teszi, mely tökeletességnek örvend vala az Édenben megteremtett ember.

A keresztény felszólíttatik, hogy Isten hűséges és igaz tanuja legyen és hogy ne járuljon hozzá Istent tagadó tanok terjesztéséhez, sem közvetve, sem közvetlenül.

Az ember kifejlődésének tana nemcsak istentelen, hanem méltatlan is arra, hogy csak egy pillanatig is Isten gyermekének gondolatait foglalkoztassa és ezért minden istenfélő által visszautasítandó. A keresztény embernek ilyen istentelen filozófiával, mint amilyen a fejlődés tana, szembeni állásfoglalását Pál apostol pontosan megjelölte: „Meglássátok, hogy senki ne legyen, aki bennetek zsákmányt vet a bölcselkedés és üres csalás által, mely emberek rendelése szerint a világ elemi tanításai szerint és nem a Krisztus szerint való." — Kolossé 2 : 8.

Továbbá ezt az utasítást kapja a keresztény: „A hitben erőtelent fogadjátok be, nem ítélgetvén vélekedéseit." (Róma 14 : 1) Az Elberfeldi bibliafordítás így hangzik: „A hitben erőtelent vegyétek fel, azonban nem azért, hogy a kétséges megfontolások eldöntessenek." Ugyanezen szellemben írta Isten prófétája a mai keresztényre alkalmazható szavakat: „Mert kegyelmed szemem előtt van és igazságodban járok-kelek. Nem ültem együtt hivalkodókkal és alattomosokkal nem barátkoztam. Gyűlölöm a rosszak társaságát és a gonoszokkal együtt nem ülök." — 26. zsoltár 3-5.

FEL

Senkisem bocsátkozhatik a fejlődéstan hivével vitába az ember eredetét illetőleg anélkül, hogy ezen íráshely ellenére ne cselekednék. Hiú ember az, aki Isten szavának igazságában kételkedik. Gonosztevő az és különösen akkor istentelen, ha már egyszer megvilágosíttatott és azt állítja, hogy Isten ígéjének hirdetője, de ugyanakkor a fejlődéstan elmélete mellett foglal állást. A zsoltáros hozzáfűzi: „Ártatlanságban mosom kezemet és oltárodat gyakorlom, Uram (Jehova)! Hogy hallatós szóval dícsérjelek téged és elbeszéljem minden csodatettedet." — 26. zsoltár 6, 7.

Hasonló értelemben ír a próféta: „Az álhatatlanokat gyűlölöm, de a te törvényedet szeretem." (119. zsoltár 113) Azután megmagyarázza ugyanez a próféta, hogy miről kell a kereszténynek elmélkedni és mire kell figyelnie: „A te határozataidról gondolkodom és a te ösvényeidre nézek." — 119. zsoltár 15.

Ezzel szemben felhozhatnánk: vajjon több lelkész nem fogadta-e el az emberiség kifejlődéséről szóló tant? Ezen papok nem tudós emberek-e és nem mérlegelendő-e az általuk megvédett elmélet?

Szégyenükre válik, hogy néhányan közülük elismerik és megvédik az evolució elméletét. Ha tudósok, úgy csak hiú filozófiában, de nem Isten szavában tudósok. Ha egyszer azonban Isten ígéjében tudósok voltak és azóta elfogadták az evolució elméletét, úgy ez a körülmény egymaga már bizonyítéka annak, hogy a Szentírás értelmében istentelenek (törvénytelenk) és egyrészt az Ördög kezében eszközzé és másrészről Isten ellenségévé lettek. A nekik tulajdonított tudomány és mint bölcseknek megadott nagy tekintély folytán, melyet az emberek között élveznek, jobban hozzájárulnak a Bibliában való hit lerombolásához, mint az emberiség bármely osztálya.

Éden óta mind a mai napig Sátán titkos igyekezete arra irányult, hogy az embert Istentől elfordítsa. Célja elérésére minden lehető hiú filozófiához és dőre hamis következtetésekhez nyult. Ezáltal az emberekkel elhitette, hogy bölcsek, becsvággyal ruházta fel őket azért, hogy embertársaik előtt különösen bölcseknek lássanak. Isten megakadályozhatta volna Sátánt abban, hogy az emberiséget így befolyásolja, vagy ki is irthatta volna őt hamis tanaival együtt. Az a tény, hogy Isten ezt nem tette meg, azt bizonyítja, hogy az erre meghatározott idő még be fog következni. Hiszen kijelentette, hogy meghatározott időben az összes istenteleneket el fogja pusztítani. Az a tény, hogy Isten ezen megrontó tanok terjesztését nem akadályozta meg, elegendő ok arra, hogy a keresztény embert meggyőzze, hogy nem kötelessége az istentelen tanok elpusztításának reményében, azoknak helyességéről vagy helytelenségéről az emberekkel vitába szálljon.

Az evolució-elmélete egyike azon bűnöknek, melyekre az Ördög az embert megtanította; és Isten nem akadályozta meg őt ebben. Most azonban elérkezett a keresztények számára a nap, melyen Isten birodalmának hírét kikiáltsák és a néppel közöljék, hogy Isten a maga meghatározott idejében a földet meg fogja tisztítani az istentelen tanoktól és szokásoktól.

Most tehát ne töltse egyik keresztény sem idejét vagy erejét azzal, hogy az Ördög néhány képviselőjével vitába szálljon ama kérdésről, hogy Isten hazudik-e vagy sem.

A keresztény embernek ma az igazság hírét kell hirdetnie Jehova nevének dicsőségére. A keresztény ember elégedjék meg azzal, hogy megmondja és megmutassa a népnek, miszerint az emberről szóló evolució elmélete az Ördög egyik hazugsága, mely elpusztítja az Istenben és ígéjében való hitet.

A kereszténynek ki kell nyilatkoztatnia, hogy szilárdan áll Isten szavának talaján és ezért el kell utasítania magától azt, hogy bárki olyannal vitába vagy szóváltásba bocsátkozzék, aki Jehovát és szavának igazságát tagadja. Ilyen ember jelenlétében szájkosárral lássa el a száját, azaz hallgasson.

Énos idejében, akit csak egy emberöltő választott el Ádámtól, történt, hogy ott az Ördög az embereket szervezetekbe, illetve társadalommá szervezte, melyek Isten nevéről nevezték él magukat. (Mózes I. 4 : 26) Ez a képmutatás kezdete volt, mert ezek az emberek Jehova szent nevét annak kigúnyolására használták.

Sátán gondoskodott arról, hogy ettől az időtől fogva a képmutatás az emberek között kifejlődjék. Kétségkívül soha annyi képmutatás nem volt a világon, mint manapság. Mindazok, akik az emberek előtt Jehova helyetteseként szerepelnek, Isten ígéje hirdetőinek nevezik magukat és azt állítják, hogy csak ők tanítják az igaz vallást, de ugyanakkor az Ördög tanait képviselik, nem Isten szolgái.

Mindaz, aki magát a nép előtt Isten és Jézus Krisztus szolgájának vallja, de ugyanakkor közvetve vagy közvetlenül az evolució tanát képes védelmezni, nyilván Sátán hazugságát tiszteli és hamisságot gyakorol. Ilyen embernek viszketnek a fülei és azt várják, hogy dícsérjék őket; azt óhajtják, hogy az emberek észrevegyék, hogy milyen nagyok és bölcsek ők. Őket önzésük, önteltségük és becsvágyuk vezette az Ördög csapdájába.

FEL

Figyeljük meg, ezt az elméletet, mely szerint az ember egy evolúciós folyamat teremtménye, modern emberek terjesztik, akik ezért magukat modernistáknak vagy szabadelvűeknek, haladóknak, stb. nevezik.

Előre látván, hogy a pestis ezen lehelete el fogja érni a kereszténveket, a következőket íratta Isten ihletett tanúja útján: „Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságuk szerint gyüjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük és az igazságtól elfordítják az ő fülüket, de a mesékhez odafordulnak. De te józan légy mindenekben, szenvedj, az evangélista munkáját cselekedd, szolgálatodat teljesen betöltsd." — Timotheus II. 4 : 3—5.

Nem áll fenn tehát semmiféle kétség azirányt, hogy a mai kor igaz keresztényének milyen úton kell haladnia és hogy milyen magatartást kell a gonosz ezen eszközével szemben tanusítania. Világos a parancsolat; „Ezektől forduljál el." Ama keresztény, aki engedelmeskedik a parancsnak, nem érdeklődhetik az ember evolúciójának elmélete iránt. Ugyanerről a pontról az ihletett apostol a következőket írta:

„Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be, mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárok, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői, árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői, kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét. És ezeket kerüldd." — Timotheus II. 3 : 1—5.

Ezek a modern tudósok részegek a vágytól, hogy emberi elismerést és hatalmi állást nyerjenek. Önteltségük és becsvágyuk elvakította őket. Ha valaha is betekintésük volt Isten végzéseibe, úgy azt legalább is elveszítették. Saját bölcsességüket Isten szavával ellentétben előtérbe tolják. Azt mondják egymás között: Nem Isten teremtette az embert, hanem az ember teremtette önmagát. Bölcsebbek vagyunk, mint ama tudatlan emberek, kik a Bibliát írták, ezért bölcseségünket közzé tesszük. Sem Isten, sem az emberek nem vonhatják kétségbe bölcseségünket. — Ezen önteltségükben bölcs embereknek dőresége milliók gondolatait távolította el az igaz Istentől.

Vajjon Isten az Ördög gonosz befolyását és ezen embereknek ilyen helytelen tanok terjesztését nem tudta volna megakadályozni?

Bizonyára meg tudta volna akadályozni; azonban ő a gonoszt csak annyiban engedte meg, hogy nem lépett fel ellene. Isten tudta és előre megmondotta, hogy ezek a modernisták és evolucionisták erre az útra fognak térni és ezért prófétájával a következő, a mi korunkra vonatkozó szavakat íratta: „Ámuljatok és bámuljatok, vakítsátok magatokat és megvakultok! részegek, de nem bortól, tántorognak, de nem részegítő italtól, mert rátok önté Jehova a mély álomnak lelkét és bezárta szemeiteket, a prófétákat és fejeiteket, a nézőket befedezte; és lesz minden látás néktek, mint egy bepecsételt írás beszédei, amelyet odaadnak egy írástudónak, mondván: olvasd kérlek és ő így szól: nem tudom, mert bépecsételtetett. És ha e levelet annak adják, aki nem tud írást, mondván, olvasd el kérlek! ő így szól: nem tudok írást. És szólt az Úr: mivel a nép szájjal közelget hozzám és csak ajkaival tisztel engem, szíve pedig távol van tőlem, úgy hogy irántam való félelmük betanított emberi parancsolat lőn. Ezért én is csodásan cselekszem ismét e néppel, nagyon csodálatosan és bölcseinek bölcsesége elvész és értelmeseinek értelme eltűnik. Jaj azoknak, akik az Úrtól mélységesen elrejtik tanácsukat és akik a sötétségben szoktak cselekedni, mondván: ki lát minket és ki ismer minket? Mily együgyüek vagytok! Avagy a fazekas olyan, mint az agyag, hogy így szóljon a csinálmány csinálójának: nem csinált engem! És az alkotmány ezt mondja alkotójának: értelmetlen!" — Ésaiás 29 : 9—16.

Ezen jövendölésben az Úr előre megmondja, hogy ez a modernisták tudománya csak rövid életű lesz. Eljött az ideje annak, hogy Jehova neve a földön felmagasztaltassék.

W. T. 1932. május 1.

Akkor majd ezt az éneket zengik Júda földjén: Erős városunk van nekünk; szabadítását adta kőfal és bástya gyanánt az Isten! Bizzatok Jehovában mindörökké, mert Jehova, az Úr örök szikla. Lealázta a magasban trónolókat, a magasbanyúló erődőt leomlasztja, földig alacsonyítja, porba sujtja. A te büntetéseid alatt is téged vártunk, ó Jehova, mert amint büntetésed a földet éri, igazságot tanulnak a föld lakói. — Ésaiás 26.

FEL

Egy igazságos kormányzat szükséges volta

A világháború oly borzasztó pusztulással járt, hogy a nép azt óhajtotta, hogy jövőre nézve minden háborúnak kiküszöbölésére lépéseket tegyenek. Bizonyos férfiak, akik felelős tényezők voltak, azt hitték, hogy a Népszövetség vagy valamily egyezmény a világ legnagyobb nemzetei között hozzásegít ehhez az eredményhez. A szövetséget megalakították. Ehhez a szövetséghez sok nemzet hozzájárult, mások pedig nem. Azután kísérleteket tettek, hogy oly kapcsolatokat állítsanak fel a nemzetek között, hogy minden viszálykodást háborúk nélkül intézzenek el. De a Népszövetség nem javította meg a világot. A kormányokat sem javíthatta meg és a háborúkat sem akadályozhatja meg. Nem sikerült neki, hogy ideális állapotokat teremtsen a népek között és ez sohasem is fog sikerülni neki.

A kitűzött célnak megfelelően, a Népszövetség több konferenciát tartott, melyeken egyesülni akartak a különböző nemzetek és országok leszerelése tekintetében és így akarták kiküszöbölni a jövőre nézve minden háborút. Az Egyesült Államok nem lépett be nyiltan a népszövetségbe, de beleegyezett abba a leszerelési konferencián, hogy 500 millió dollár értékű csatahajót el fog pusztítani, melyekért egykor a nép megfizetett. Most azonban a Népszövetségnek mintegy tíz éves fennállása után, az Egyesült Államok oly flotta-programmot határozott el, melyben 700.000.000 dollárt vettek költségvetésbe egy nagyobb hadi-flotta építésére. Ez a programm azonkívül újabb milliókat követel légi-flotta építésére, hogy háború esetén az is beleavatkozhassék a pusztításba. A leszerelési konferencia tényleg csődöt mondott.

Más nemzetek Európában és Keleten állandóan gyarapítják hadseregeiket, flottáikat és légiflottáikat. A világháború és a Népszövetség alakítása óta évek teltek el, de a nemzetek a politikusok szószátyárkodása dacára állig fegyverben állanak. A nagy tőke nem akar beleegyezni a leszerelésbe. Egy kiváló ujságíró mondotta nagyon találóan a genfi leszerelési konferenciáról:

„Névleg az összes delegátusok összeültek, hogy a népek akaratát, akiket képviseltek, végrehajtsák. De a valóságban semmit sem tehettek, mivel nagy uraik személyes üzleti érdekeikből kifolyólag egyetértenek abban, hogy semmise történjék. Európa reménye a leszerelés tekintetében nem vált valóra, mivel a javaslatok egy nagy hatalom anyagi érdekeivel találták szemben magukat."

A készülődések egy jövő nagy háborúra tovább folynak és a nép nyög a terhek alatt. A hadfelszerelések folytatása bizonyos jele annak, hogy a nemzetek egy újabb háborút akarnak folytatni. Az az ember, akinek puskája van, biztosan használni fogja, mihelyt történik valami, amit kihívásnak tekinthet. A nemzetek ugyanily érzelmű emberekből állanak s ha a kormányok önző és becsvágyó emberek vezetése alatt állanak s ezek az emberek felszerelik a kormányokat, a fegyvereket mindíg használni fogják, amidőn az önző érdekcsoportok úgy fogják megkívánni. A tények azt mutatják, hogy rövidesen a Népszövetség megalakítása s a leszerelési konferenciák megtartása után, annak csődje nyilvánvalóvá lesz és így aztán tovább folytatják a felszerelést. A világ urai tanácstalanok és félelemmel néznek a jövő események elé. Az a néhány közéleti becsületes ember, aki szívesen jobb helyzetbe szeretné juttatni a népet, bölcseségének végére jutott s nem tudja mitévő legyen. Itt idézzük egynémelyiküknek a kijelentését s ezekből meglátjuk, hogyan gondolkodnak ma millió, józaneszű emberek:

Schmith B. Fred, a békének közismert harcosa mondotta:

„Mi a bolondok paradicsomában élünk. A „készenlét" jelszava alatt a militáristák ismét mindenütt a háborúk özönét siettetik."

Libby J. Frederick írja:

„A légi-járművek, mérges gázok és a gyűlölet együtt a civilizáció halálos ítéletét jelentik. Amerika oly nagy háborúra készül, melyhez hasonlót a világtörténelem nem ismer. Civilizációnk el fog pusztulni, ha nem törekszünk nemzetközi békére."

Warden W. L. a londoni „Daily Mail"-ben mondotta:

„A következő háború csak néhány napig fog tartani; mert a légi és gáztámadásokkal, melyeket terveznek, Londont és Párizst egy éj alatt el lehet pusztítani."

Vicomte Grey mondotta:

„Bizonyosnak tartom, ha háború lesz, a világ sohse fog abból kilábalni."

Lloyd George mondotta egy beszédében:

„Attól félek, ha valami nem jön közbe, a világ egy újabb katasztrófának néz elébe, mely sokkal borzasztóbb lesz, mint volt az előző. A következő háború teljesen meg fogja semmisíteni a civilizációt, ha nem akadályozza meg valami vagy ha valami nem jön közbe."

A földön sok kicsi és nagy nemzet van. Mindezen nemzetek népei egyazon vérből származtak. Mindnyájuknak azonos jogaiknak kellene lenniök. Azok a kiváltságok, melyeket a népek a világ különböző országaiban élveznek, nagyon egyenlőtlenek. Ha világdemokrácia létezne és az ember tökéletes lenne, akkor a világon a népek uralma biztonságot nyujthatna és mindenkinek azonos kiváltságai lennének. De amint tudjuk, ez nem így van.

FEL

Miért kellene az amerikai népnek, a német nép ellen harcolnia? Vagy az angoloknak a franciák ellen? S miért kellene valamely nemzetnek a férfiai egy más nemzet féfiaival halálos háborúba avatkozzanak? Van-e ennek igazi oka? Vagy menthető-e az ilyesmi?

A különböző nemzetek kormányai egy ország határt állítanak fel és a különböző nemzetek népeit e korlátok között akarják tartani. Ha valaki egyik országból a másikba akar utazni, előbb a kormány beleegyezését kell bírnia, valamint annak a kormánynak is a beleegyezését, amelybe utazni akar. A kormányok tényleg ellenőrzik a népet, a népek azonban nem ellenőrzik a kormányokat.

Amidőn a nemzetek uralkodó tényezői között véleménykülönbség támad, az alattvalóknak nevezett népet fegyverbe szólítják, hogy a más kormányok alatt élő embertársai ellen háborúzzon. A hazafiasságra hivatkoznak és ezzel lázítják fel a népet egy másik nép ellen. De valóságban ilyen esetben jogtalanul apellálnak a hazafiasságra. A hazafiasság a haza és a nép szeretetét jelenti. A szeretet pedig azt az önzetlen vágyat fejezi ki, hogy jót tegyünk és azt a szándékunkat valóra is váltsuk. Az igazi hazafiság tehát a népet egymás segítésére kellene indítsa; s ha tényleg apellálnak a hazafiasságra, nem is lenne szabad a népek között pusztító háboruknak előfordulniok. Az összes emberek egy és ugyanazon vérből vannak, hogy ezen a földön lakjanak s ha mindnyájukat az igazi hazaszeretet lelkesítené, önzetlenül egymás segítésére és nem elpusztítására kellene törekedniök. A népbolondító azonban magasra emeli kezét és felszólítja a népet, mutassa meg hazafiasságát azáltal, hogy háborúba vonul embertársának megölésére. Rendesen azonban az ilyen nagyszájú hazafiak sohse mennek a háborúba, hanem hátul maradnak és otthon igyekeznek zsákmányt harácsolni maguknak. Amikor pedig azok a férfiak, akik a háború borzalmait elviselték, egész életükre csonkán és bonkán hazatérnek, ezek a nagyszájú hazafiak nem veszik őket számba és életük hátralevő napjait nyomorban kell tengetniök. Az igazi hazafiság legalább is abban kellene kifejezésre jusson, hogy azokat, akik a reájuk kényszerített szolgálat következtében örökre alkalmatlanná tétettek a létért való küzdelemre, segítenék, vigasztalnák és támogatnák.

Ma minden gondolkodó ember láthatja, hogy mindazon törekvések dacára, melyeket évezredeken keresztül megkíséreltek, ideális kormányzat létesítésére, a civilizáció a pusztulás szélén áll. A világ vezető államférfiai legalább is ezt a nézetet vallják. A világ népei a legvégső kétségbeesés szélére jutottak. Úgy látszik ez azért szükséges, hogy a nép komolyan vegye fontolóra az okokat és a nem kielégítő viszonyokat és nézzen utána az igazi gyógyszernek. A civilizáció mai helyzete minden gondolkodó embert annak belátására kényszerít, hogy felette szükséges egy igazságos kormányzat a világ népei számára.

Az igazságos kormányzatnak becsületességen és önzetlen igazságosságon kell felépülni. Mindenkivel szemben pártatlannak kell lennie. Minden őszinte embernek be kell látnia, hogy ily kormányzatra van szükség, hogy a világ népei valaha is békének, jólétnek, életnek, szabadságnak és örömnek nézhessenek elébe. Ily kormányzatban a legfőbb hatalmat oly személynek kell gyakorolnia, aki becsületes, igazságos és emberséges.

Ha a világ népei kormányaiktól részesülnének azon jótéleteményekben, melyekben őket részesíteni lehetne, okuk volna rá, hogy elismerjék kormányuk igazságosságát és tisztaságát. Ha a nép látná, hogy igazságosan kormányozzák, ebből tanulna, hogy szintén igazságosan járjon el és békében éljen.[1] El kell ismerni, hogy a világ kormánytényezői a multban és a jelenben is nem ütötték meg ezt a mértéket.

Ezzel akarjuk megcáfolhatatlanul bizonyítani, hogy az elmult hatezer év alatt a nemzetek felett kifejtett felsőbb uralkodó hatalom igazságtalan volt s hogy eljött a nagy fordulópont ideje; hogy ezt a fordulópontot 1914 jellemzi és ettől kezdve a legfőbb hatalmat a világ népei felett oly személy bírja és azt igazságosan és minden nép javára fogja gyakorolni.

Némelyek, akik elolvassák, amit itt mondunk, talán azt fogják mondani, hogy nagyon fantasztikus dolgokat állítunk, mivel mindig úgy lesz, amint volt és amint most van. De erre azt feleljük: az embereknek eddig nem sikerült igazságos kormányzatot létesíteniök a földön. A világ kormányai ma halálos betegek és ennek okának is kell lennie, amit ki kell kutatni. Megéri a fáradságot, hogy a bizonyítékokat megvizsgáljuk és azután döntsük el, hogy remélhető-e javulás az emberiség kormányzása terén, vagy sem. Ha van kilátás a javulásra, mindenkinek törekedni kellene, hogy azt megismerje. Mindenki elismeri, hogy egy igazságos és becsületes kormányzatra reá vagyunk szorulva. És az is bizonyos, hogy a világon fel fog épülni egykor egy igazságos kormányzat s ezért mindenkinek a saját érdeke, hogy megvizsgálja, még pedig nyugodtan és szenvedély mentesen az erre vonatkozó bizonyítékokat úgy a saját maga, mint embertársai érdekében.

W. T. 1932. május 1.

FEL

Levelek

„A Főpásztor nyilvánvaló lett"

Kedves Rutherford testvér!

Miután a Folyóirat május 15-i számát gondosan áttanulmányoztam, behatóbban foglalkoztam a vénekről szóló levéllel a 159. oldalon. Mivel e levél az általános elmélkedés tárgyaként lett közrebocsájtva és az utóbbi időben nyert nehány tapasztalatomon alapszik, indíttatva érzem magamat, hogy e gondolat támogatására én is szóljak valamit.

Felvetődik a kérdés: Miért kell nekünk bizonyos testvéreket vénekül választani és felemelni, ha Jehova előtt az Úr seregének minden egyes tagja ugyanazon állást tölti be, amint Jóel 2 : 28, 29 ezt meg is mondja? Péter I. 5 : 2-ben a vének fel vannak szólítva, hogy a „nyájat legeltessék" vagy — más fordítás szerint — „védelmezzék"; de mióta az Úr az ő templomához jött, így szól: „Minden te fiaid Jehova által taníttatnak és nagy lesz fiaid békessége." (Ésaiás 54 : 13, angol fordítás) És mivel a főpásztor nyilvánvaló lett, merészség lenne, hogy a nyáj fölött két pásztor legyen; mert hogyan uralkodhatna akkor béke és összhang a csoportban!

Mivel a Főpásztor a hatalmat magához vette, az igazgatásban változás vált szükségessé s a mostani pásztorok azért nem lesznek tovább használva; ezért lesznek hamis pásztorokká, ha egy oly hivatalt akarnak betölteni, melyet az igaz Pásztor elfoglalt. Azon tényre való tekintettel, hogy az 1930 évi Folyóirat október 15-i száma a 312. oldalon, a 25. és 27. bekezdésben világosan bebizonyítja, hogy a vének és diakonusok tisztsége beszüntetendő, az Úr a testvérek szívét arra terelte, hogy figyelmüket azon tényre irányítsák, hogy az Úr az angyalokat a maradék munkája minden fázisának vezetésére használja.

Most felismerem, hogy az utóbbi időben miért volt oly sok nézeteltérés a vének véleménye és a Társulat utasításai között az Úr akaratának felismerését illetőleg. Teljesen nyilvánvaló, hogy mivel az Úr Jézus — szent angyalaitól kísérve — templomában megjelent és a felügyeletet személyesen átvette azok fölött, akik az ő „kiválasztott szolgájához" tartoznak, a vénektől a felügyelői tisztség visszavonatik. Ezen tisztség bírása egyeseknek valóban fejébe szállott. A helyett, hogy felügyelők lettek volna, az egyház feletti uralmat a kezükbe vették és hivatalukat arra használták, hogy a testvérek gyengeségeit napvilágra hozzák és a gyengébbek rokonszevét megnyerjék, hogy aztán megint megválasztassanak. És mivel egy ajánlat tevése és annak alátámasztása csakis vének által történhet, teljesen nyilvánvaló, hogy ők a haladás útjában állhatnak és ezért a csoportban a legreakciósabb elemet alkotják, mely által a legtöbb zavar keletkezik.

Nemrégen a 23. zsoltárt tanulmányoztuk az 1931 évi 5. számú Folyóiratban. Ott szintén be van bizonyítva különösen a 18. és 19. bekezdésben, hogy többé nincs szükségünk vénekre.

Ha a felügyelőbizottság jónak látta a kiadóbizottság megszüntetését és a helyett Ésaiás 54 : 13-mat értékeli, miért ne cselekednénk e szabály szerint a vénekre vonatkozólag is?

A május 15-i levélre való hivatkozással a csoportok nagyon örvendenének egy oly változásnak, amely a levél utolsó bekezdésében ajánlva van.

Keresztényi szeretettel Isten kegyelméből vagyok testvéred F. B. Lorenz.

Jehova szüntelenül tanít minket

Kedves Rutherford Testvér!

Mint Jehova tanuinak Georgetown-ban Britt-Guayana területeiről összegyült csoportja, valamint akik Surinam és Holland-Guayanából jöttek, hálát akarunk adni a nagy Jehovának, ami Urunk Jézus Krisztus által, szeretetéért, kegyelméért és irgalmáért, mellyel minket meghívott és megőrízett, mint fiait az élet és világosság útján.

A Társulat, mint Isten látható szervezetének része a földön, a királyság üzenetét most juttatta el először ezen országokba, ingyen látván el anyagi javakkal és szerető igyekezettel. E Társulat útján tanít a nagy Jehova, és buzdít szüntelenül e jelentős időben, amidőn teljesen igazolni fogja nevét.

Az igazolás lelkesítő üzenete feltárult előttünk és hálával és dícsérettel egyesülünk Jehova tanuinak többi csoportjaival, résztvéve ama kettős munkában, hogy átvonuljunk a kereszténység között és jelekkel lássuk el azok homlokait, akik keseregnek mindazon utálatosságokért, melyek közöttük előfordultak; és egyuttal a mindenható Isten Kérubjának védelme alatt trónjának árnyékában elhintsük az izzó parazsat (Isten igazságát) a városra. — Ezékiel 9 : 10.

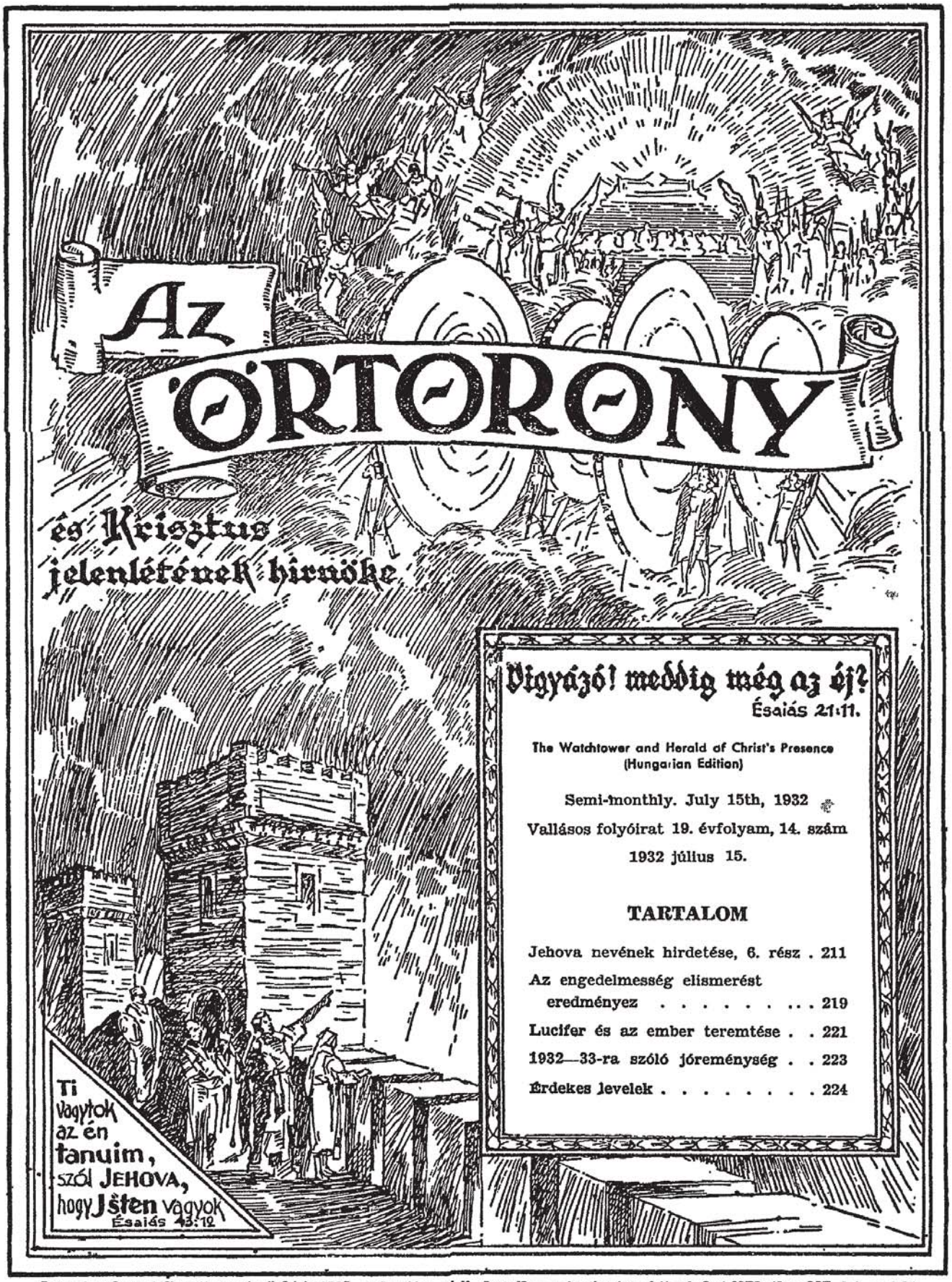
Örvendünk az új névnek, melyet Jehovától nyertünk, mint az ő tanúi és híven akarjuk őt szolgálni. Megragadjuk az alkalmat, hogy szeretetünkről biztosítsunk azon szorgalmas és feltétlen példamutatásért, melynek kiváltságával Jehova téged megajándékozott, amennyiben akaratát kifejted és síkra kelsz az ő nagy és szent nevének igazolásáért.

Jehova kegyelméből segíteni akarunk, hogy a bizonyságot a világ legtávolabbi részébe is elvigyük. Hálásak vagyunk azért a törekvésért, melyet Jehova tanuinak georgetowni csoportja kifejtett, valamint a Társulat itteni fiókjának segítségéért és közreműködéséért is, mely Jehova gondviseléséből ezt a nagygyűlést rendezte.

Ebben a távoli országban sokkal inkább látjuk, hogy mennyire szükségünk van a Társulatra és tőle függünk. Szükségünk van az irodalmi termékekre, buzdítására és támogatására és ezen áldásokért, melyeket Isten szervezete útján nyerünk, minden dícséretet Jehova Istennek adunk Jézus Krisztus által és nagy kiváltságunknak tekintjük, hogy részt vehetünk ebben a munkában, Jehova nevét, országát és királyát hirdetve.

Vagyunk testvéreid a Krisztusban Jehova Tanuinak Georgetowni nagygyűlése.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semi-monthly. July 15th, 1932

Vallásos folyóirat 19. évfolyam, 14. szám

1932 július 15.

TARTALOM

Jehova nevének hirdetése, 6. rész . 211
Az engedelmesség elismerést eredményez 219
Lucifer és az ember teremtése . . 221
1932—33-ra szóló jóreménység . . 223
Érdekes levelek 224

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik félhavonként.
A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása
Wachtturmstreet 1—19, Magdeburg, Germany.
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„Es minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége." — Esaiás 54 : 13, angol-fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfobb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében miden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint istení lényt támasztotta fel, vette fel a mennybe, minden lény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsobbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel kozöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a foldon.

A Világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdodött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a foldön az Igazság beiktatása és megerösítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igaz-

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Föképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozásra képesít és tanítókról is gondoskodik oly személyek vagy csoportok részére, akik öszintén foglalkoznak a Biblia tanulmányozásával. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel sikra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket nem közöl.

Előfizetési ára:
Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč., félévre 12 Kč.
Magyarországon: egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.
ságos törvényeinek engedelmeskednek, helyerállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41
Csehszlovákiában: Brno, Hybešova 30.

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szükölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldést évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhöz szóló felhívás: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egyhónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal jelezzük.

Csak az amerikai előfizetőkre vonatkozik
Lejárt előfizetésetek?

Az előfizetők érdekében felvilágosítás végett ismételjük, hogy egy lejárt előfizetés minden krülmények között automatikusan lezáratik. Az a gép, amellyel a cím nyomva lesz, úgy van beállítva, hogy a címet tartalmazó lemez az előfizetés lejártával magától (automatikusan) kiesik. Egy az előfizetés megujítására felszólító cédula, (amely az előfizetés lejártának dátumát is mutatja) az előfizetés lejárta előtt egy hónappal a folyóirattal meg lesz küldve. Idegen nyelvű előfizetőknél (így a magyarnál is) az előfizetés lejártát jelző ezen cédula az előfizetés lejárta előtt két hónappal lesz előre megküldve.

A vakok részére

A Társulat vak-osztálya által a vakok részére elkészíttette angol nyelven brailla betükkel a „Teremtést" („Creation"). E mü öt kötetből és 614 oldalból áll. Ára 8,75 Dollár; a „Kiengesztelés" angolban a brailla betükkel ugyancsak megjelent és 8,— Dollárba kerül. Akik nincsenek abban a halyzetben, hogy ebből egyet megvegyenek, megkaphatják azt kölcsönképpen. Minden ezirányú kérelem vagy megbizás a Társulat alosztályához címzendő, vagyis: Watch Tower, Branch for the Blind, 1210 Spear St., Logansport, Ind.

Wachtturm-Druckerei, Magdeburg. Csehszlovakiában felelős: Anton Gleissner, Brno-Juliánov, Hybešova 30.

FEL

AZ ŐRTORONY
ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

19. évfolyam | Brooklyn — 1932 július 15 — Magdeburg | 14. szám

Jehova nevének hirdetése

6. rész

„Tegyetek tisztességet Istennek, akinek dicsősége az Izráelen és az ő hatalma a felhőkben van (felhős egekben, Rotherham)." — 68. zsoltár 35.

JEHOVA a Mindenható, Felséges és minden jónak az adományozója. Mindazok, akik életet nyernek, meg kell tanulják, higyjék és elfogadják ezt a nagy igazságot. Az ellenkezők e nagy igazság meghallgatására kényszeríttetnek, ha nem fogadják el és nem hallgatják meg, maguk lesznek érette felelősek. Most jött el az idő, amikor a maradék tagjai, Jehova tanui kell hirdessék e nagy igazságokat, hogy így Jehovával szemben köteleségüket beteljesítsék és feddhetetlenségüket megőrizzék. Azért a zsoltáros e zsoltárban (68 : 29) a hű szolgaosztályhoz fordulva, mondja: „Istened rendelte el a te hatalmadat: erősítsd meg, óh Isten azt, amit számunkra készítettél."

2 Jehova ebben az időben a szolgaosztályt teljes erejével szolgálatára rendelte, ezért a szolgaosztály teljes erejével kell őt szeresse; de nem ez a legfőbb, amit a zsoltáros e szövegben kiemel. Rotherham így fordítja: „Az erőt, óh Isten, mely érettünk működött." Ez arra mutat, hogy az igazságért és az elvégezett munkáért, — mely abból állott, hogy az igazság másoknak hirdettetett és mindaz, ami ezen a téren történt, vagy történni fog — az elismerés Jehova Istent illeti meg és nem más teremtményt. Ezt a Szentírás ismételten kiemeli és ezáltal hangsúlyozza, hogy mennyire fontos és Isten felkent népének figyelemmel kell lennie reá és a szerint viselkednie. Olvassuk: „Hisz minden dolgainkat megcselekedted értünk." (Ésaiás 26 : 12) Azok, akik a királyságra szóló meghívást elfogadták, azt megismerték és józanul gondolkodnak, nem embereket fognak tisztelni az igazságért és az azzal kapcsolatban végzett munkáért; ha ők tényleg hívek Jehova Istenhez, minden érdemet és dicsőséget az igazságért és annak eredményéért neki fognak tulajdonítani. „És legyen az Úrnak, a mi Istenünknek jókedve mirajtunk s a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá nekünk s a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá!" (90. zsoltár 17) Ezek helyesen fogják értékelni Jézus ama kijelentését, hogy az emberek magasztalása Jehova, a Felséges előtt, utálatos.

3 Dávid idejében Isten Izráel királyát a Júda törzséből választotta; Dávidot Isten trónjára ültette, szent hegyére a Sionon, melyet az oda elhelyezett szövetség ládája jelképezett. (I. Krónika 14 : 2; 16 : 1) Isten számunkra, felkent népe számára ebben az időben a fiúgyermek (a királyság) megszületését idézte elő; királyát szent hegyére, a Sionra helyezte és ez a király, az Úr Jézus királyságának érdekeit, amit minden javaival jelképez, a hű és bölcs szolga gondjaira bízta, amióta eljött templomába. A szolgaosztálynak meg kell erősödnie és az Úr hatalmában és erejében előre menetelnie. Ezért imádkozik a szolgaosztály úgy, amint a zsoltár mondja, a királyságnak és érdekeinek nevekedéséért a földön. Jehova ellátja erővel, amint olvassuk: „Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége a Dávid trónján és királysága felett, hogy felemelje és megerősítse azt jogosság és igazság által mostantól mindörökké. A seregek Urának buzgó szerelme míveli ezt." — Ésaiás 9 : 7.

4 „A te, Jeruzsálem felett álló hajlékod miatt, királyok hoznak majd neked ajándékokat." (30. vers, angol ford.) Amíg az Úr sátra Gibeonban

FEL

állott, Izráel papjai ott áldoztak. (Krónikák I. 16 : 39—42) Abban az időben, amidőn a 68. zsoltár fogalmaztatott és énekelték, a szövetség ládája Jeruzsálemben, a Sion hegyén, ama sátorban volt, melyet Dávid állíttatott fel. Ez ama feltevésre indít, hogy Isten igazi temploma nem épült fel 1918 előtt, csak miután az Úr Jézus eljött és az elhunyt hű szenteket feltámasztotta és Sionba gyüjtötte. Ettől kezdve kell Jehova dícséreteinek énekeltetniök és a nemzetek között és a világ uralkodói előtt mindenütt hirdettetnie. Ez az oka annak, hogy a bizonyságtevés miért vett oly nagy lendületet 1918, de főképp 1922 után.

[5] „Kicsodák e királyok, akik ajándékokat hoznak", amint e zsoltár 30. verse mondja? Ezek kétségtelenül nem Sátán szervezetének a fejei, mivel ezek nem hoznak ajándékokat. A zsoltár e kijelentése tehát a maradék ama tagjaira kell vonatkozzék, akik felkenettek Jézus Krisztussal a királyságra. Ezt a feltevést a Jelenések 21 : 24 is megerősíti, ahol olvassuk: „És a föld királyai abba viszik dicsőségüket." A hű maradékosztály tagjai a királyság szövetségében vannak és most ajándékokat visznek az Úrnak, magukat élő áldozatul szentelvén, hogy a Felséges nevét és királyságát dicsőítsék és tiszteljék. Más ajándékokat nem lehet a templomba vinni. „Tegyetek fogadást és adjátok meg azokat az Úrnak, a ti Isteneteknek; mindnyájan, akik őkörülötte laknak, hozzanak ajándékokat a Rettenetesnek. Mert a fejedelmek gőgjét megtöri, rettenetes a föld királyaihoz." — 76. zsoltár 11, 12.

[6] Isten népét sokáig üldözték, rombolták és szétszórták, de most eljött az Úrnak ama napja, melyet az övéi számára készített és őket begyüjtötte a biztonság helyére. „Abban az időben ajándékot viszen a Seregek Urának (Jehovának) a magas és derék nép; a nép, amely rettenetes, mióta van és ezután is, a hatalmas és hódító nép, amelynek földjét folyók hasítják át, a Seregek Ura nevének helyére, Sion hegyére." — Ésaiás 18 : 7.

A fenevadakat megfenyíti

[7] A 31. vers a következőképp hangzik: „Fenyítsd meg a nádasnak vadját (vadjait) a bikák csordáját, a népek tulkaival egyben, akik ezüstrúdakkal terpeszkednek; szórdd szét a népeket, akik a háborúban gyönyörködnek."

[8] A „nádas vadjai" kétségtelenül Sátán szervezete, melyet a Nilus „szőrnye" példáz. (Lásd Ezékiel 29 : 3) Ezek az „állatok" főképp Sátán szervezetének kereskedelmi és millitárista osztályait jelképezik, melyek a nemzetek pénzügyi ügyeit kezelik, az arany-paritás fenntartására törekedvén, hogy így könnyebben tudjanak uralkodni a kereskedelem felett és alárendelt állapotban tudják tartani az embereket. Ez a törvénytelen csoport szövetségeseivel Isten felkent népét elpusztítaná, ha Isten nem oltalmazná és védelmezné népét. A fenevadak Sátán azon törekvéseit ábrázolják, amint Jehova nevének és királyságának hirdetését meg akarja akadályozni. „Azután megmutatá nékem Jósuát, a főpapot, aki az Úr angyala előtt álla és Sátánt, aki jobbkeze felől álla, hogy vádolja őt. És mondá az Úr (Jehova) Sátánnak: dorgáljon meg téged az Úr (Jehova) te Sátán; dorgáljon meg az Úr (Jehova), aki magáévá fogadja Jeruzsálemet. Avagy nem tűzből kikapott üszök-é ez?" — Zakariás 3 : 1, 2.

[9] Az Úr itt Sátán negfenyítésére hivatik fel. Jehova megfenyítette „ezeket a fenevadakat", amikor hűségeseit az igazság palástja alá vette s ezáltal kifejezte, hogy tetszenek neki. Jehova hatalmas karja védelmezőleg terül ki a maradék fölé, mialatt az kihirdeti azokat az ígéket, melyeket Isten helyezett ajkára. (Ésaiás 51 : 16) Ez ugyancsak a fenevadak megfenyítését jelenti. Ezek azonban Armagedonban fenyíttetnek meg leginkább, midőn örökkétartó büntetést kapnak. A szövegben a „bikák csordájáról" is szó van. Ezek Básán bikáihoz hasonlók és Sátán istentelen, zsarnok szervezetét példázzák, melyet az Úr el fog pusztítani, erről írja a próféta: „Mert áldozatja lesz az Úrnak (Jehovának) Boczrában és nagy öldöklés Edom földjén. Ellhullanak a bivalyok is velük és a tulkok a bikákkal és megrészegedik földjük vértől és poruk borítva lesz kövérrel." (Ésaiás 34 : 6, 7) Ezek a bikák üldözték és el akarták pusztítani Isten felkentjeit. Ezzel összefüggésben olvassuk: „Tulkok sokasága kerített be engem, körülfogtak engem Básán bikái." (22. zsoltár 13) Ezek a bikák azonban rövidesen a port fogják nyalni.

[10] Ezenkívül a 31. vers így szól: „A bikák csordája a népek tulkaival egyben." Schlachter és

FEL

Rotherham így fordítja: „A népek tulkai között" s ez mintha jobban is megegyezne a tényekkel. Sátán szervezetének erői szorongatják és gyúrják a köznépet, ezért olyan az, mint a tulok a bikák között. A köznépet most rémesen elnyomják, félig ki van éhezve, remeg, de meg kell hallania Isten országának hírét, mert csak ez képezheti reménységét. Meg kell mondani neki, hogy Armagedon után nem kell többé félnie a bikáktól, mivel azután nem lesznek bikák, akik a népet gyúrják és felökleljék. Azok, akik most az Úr üzenetét meghallják és Jehova pártjára állanak, remélhetnek s amint Isten prófétája mondja, jól táplált, gondozott, hízlalt tulkokká serdülhetnek. „És feltámad nektek, akik félitek az én nevemet, az igazságnak napja és gyógyulás lesz az ő szárnyai alatt és kimentek és ugrándoztok, mint a hízlalt tulkok." (Malakiás 4 : 2) A hizlalt tulkokat tisztán tartják; ez arra mutat, hogy a világ népei megtisztulnak s teljesen az Úr mellett foglalnak majd állást és elő kell készülniök, hogy arra az „útra" lépjenek, mely Isten országába vezet.

[11] A zsoltár e kijelentése: „Akik ezüst rudakkal terpeszkednek", az angol fordításban így hangzik: „Lábbal tapodva az ezüst rudakat." Ez a kijelentés ugyancsak Sátán szervezetére szól, még pedig a felsőbbrendüekre. Ezek nem becsülik és nem értékelik azt, amit az írás ezüsttel példáz. Ezek az ezüstöt szószerint és jelképileg is lábaikkal taposták, amidőn aranyparitásra tértek át; most pedig önző cselekedetüknek néhány következményét aratják. Az írásban az igazság ígéi ezüstben vannak jelképezve. Az erős bikák megvetik ezeket az igazságokat és lábbal tapodják. Az Úrnak Jehováról és királyságáról szóló ígéje csak nemrégen terjesztetett Sátán szervezetének több ily bikái elé s e bikafejüek közül többen lábbal tapodták az igazságot. Mint a disznók lábaikkal tapodták az Úr drága igazságait és Isten tanui ellen fordultak, hogy azokat felfalják. (Máté 7 : 6) Jézus Krisztus követői az Úrnak templomához jövetele előtt nem terjeszthették volna az igazságot ezek elé a „disznók" elé; most azonban itt van Isten ítéletének a napja. Krisztus templomában van, hogy ítélkezzék és Isten megparancsolta, hogy közöljék akaratát ezekkel a „bikákkal" és „disznókkal", hogy őket el akarja seperni a föld színéről. — Ésaiás 61 : 2; Ezékiel 3 : 4, 11.

„Akik a háborúban gyönyörködnek"

[12] E cím a zsoltár 31. versének befejező része és ugyancsak Sátán szervezetére vonatkozik. Ez azonban nem oly háborúról szól, melyet a nemzetek vezetnek egymás ellen, hanem azon háborúról, melyet Sátán szervezete vezet Sion, Jehova szervezete ellen; azok, akik most Sion tagjai a földön, azzal bízattak meg, hogy Jehova nevét ismertessék. Sátán ezt a háborút Isten maradékának elpusztítására vezeti. (Jelenések 12 : 17) Azok, „akik a háborúban gyönyörködnek", kétségtelenül a „bűn embere", „a veszedelem fia", a „gonosz szolgaosztály", akik rejtett szavakkal, csalás, hazugság és a szavak elcsavarásával támadják a maradékot. Ezek szépen beszélnek, beszédük olyan, mint az olaj, de a szívük csalárd; megsimogatják áldozataikat, mint a tigris puha lábaival mindaddig, amíg eljön az idő, hogy aztán széttépjék. „A vajnál símább az ő szája, pedig szívében háborúság van; lágyabbak beszédei az olajnál, pedig éles szablyák azok." (55. zsoltár 22) Ezek az ellenségek Isten, az ő országa, Krisztus és mindazok ellen vannak, akik Isten maradékához tartoznak s ezek Sátán szervezetének részei, kiket Isten elpusztít. A „bűn emberének" tevékenysége atyjáéhoz, Sátánéhoz hasonló, amennyiben ámítással és csalással dolgozik, de a nyilvánosság előtt azt állítja, hogy Isten és Isten népe érdekében lép fel; erélyesen azt állítja, hogy nem vesz részt Isten népe ellen irányuló összeesküvésben, holott ugyanakkor, amidőn ezt a kijelentést teszi, meg akarja akadályozni azt a munkát, melynek végzését az Úr most megparancsolta felkentjeinek a földön.

Sion megkeresése

[13] A zsoltáros azután azokat ecseteli, akik a világból, melyet Egyiptom jelképez, kijönnek. A 32. vers így szól: „Eljönnek majd a főemberek Egyiptomból; Szerecsenország hamar kinyujtja kezeit Istenhez." Schlachter a főemberek helyett „előkelőket" fordít, Rotherham pedig „magas személyeket". E kijelentés kétségtelenül olyanokra vonatkozik, akik a világhoz tartoztak, de abból kijöttek; olyanokra, akik Sátán szervezetében voltak, de nem tartoztak annak hivatalos részeihez. Ésaiás prófétával az Úr azokról, akik alá voltak vetve Sátán világa tényezőinek, de Armagedon

FEL

után Jehovához és szervezetéhez igyekeznek, a következőket jegyeztette fel: „És megismerteti magát Jehova Egyiptommal és megismeri Egyiptom Jehovát ama napon és szolgálják véres áldozattal és ételáldozattal és fogadnak fogadást Jehovának és teljesítik. De ha megveri Jehova Egyiptomot, megvervén meggyógyítja és megtérnek őhozzá és ő meghallgatja és meggyógyítja őket. Ama napon út lesz Egyiptomból Asszíriába és Asszíria megy Egyiptomba, Egyiptom meg Asszíriába és Egyiptom Asszíriával Jehovát tiszteli... Melyet megáld a Seregeknek Jehovája mondván: áldott népem, Egyiptom! És kezem munkája, Asszíria! És örökségem Izráel!" — Ésaiás 19 : 21—25.

[14] Valószínű, e jövendölés az armagedoni csata után teljesül. Sátán hadereje nem gondolja, hogy Jehova nagy hadserege túl erős vele szemben s ezért nem is törekszik békefeltételek kivívására. (Lukács 14 : 31, 32) Sátán világának minden része ki kell ürítse Jehova „haragjának poharát". (Jeremiás 25 : 19—26) Ez főképp Sátán világának hivatalos részére vonatkozik.

[15] A fenti idézetben a zsoltáros olyanokról szól a jelképes Egyiptom és Szerecsenország férfiai közül, akik jóllehet Sátán szervezetének elnyomása alatt szenvednek, mindazáltal nem egyeznek vele, főképpen azokkal nem egyeznek, akiknek abban telik örömük, hogy Isten népét üldözzék. Most sok millió ily ember van a világon és ezek között vannak némelyek, akik kimagaslóbbak, mint mások. Ezek az „előkelőek" kell, hogy a szegény elnyomott emberiség — akiket Sátán hivatalos közegei rémuralmukkal elnyomnak — képviselői legyenek. Éppen ebben az időben nyujtják ki sokan kezüket a szószerinti és jelképes szegények közül azon iratok után, melyek felvilágosítják őket Istenről és királyságáról. A kereszténységnek egy ily legjobban elnyomott országa, Németország; és ebben az országban, ahol oly sokan szenvednek az elnyomatás alatt, mindazáltal 1931 végén egy hét alatt 1. 156.941 darab könyvecske terjedt el „Krisztus királyságáról és a világ reménységéről".

[16] Miután Sátán gaz szervezete Armagedonban teljesen elpusztul és a bikák, valamint azok, akik a háborúban gyönyörködnek, megszünnek létezni, a nép megtudja, hogy Jehova mívelte ezt a nagy dolgot; akkor a zsoltárban említett „főemberek" eljönnek Egyiptomból és a nép megkeresi a Sionba vezető utat. (Jeremiás 50 : 5) Akkor a maradékosztálynak azon tagjai, akik még a földön lesznek, Isten kegyelméből segíteni fogják azokat, akik a Sionba vezető utat őszintén keresik.

Meghívás

[17] „E földnek országai mind énekeljetek Istennek; zengjetek dícséretet Istennek." (33. vers) Jehovának ama tanui, akik megfogadják parancsát, figyelmeztetik és meghívják a népet, hogy meneküljön Sátán szervezetéből és vegyen részt Jehova nevének dicsőítésében. (2. zsoltár 10, 12) A világ urai nem akarják megszívlelni figyelmeztetésüket és nem akarnak résztvenni Jehova dicsőítésében. Főképpen azok nem akarnak ebben résztvenni, akik vallásvezetők és előkelőek közöttük, akik önző érdekből akarják együtt tartani a nyájat. A 68. zsoltárnak e 33. verse ugyancsak azt bizonyítja, hogy tanui kell figyelmeztessék a világ urait s a népet és bizonyságot tegyenek.

[18] Az elvetemült gőgös és könyörtelen urak törvénytelen útjaikon csak tovább járnak és csak a jószívűek állanak Jehova mellé a nép közül és fogják dicsőíteni Istent. Az Úr világosan előre megmutatja népének, hogy mi következik. Ezért tudja Isten népe, hogy a bizonyságtevés és figyelmeztetés munkája nem emberi bölcseségből történik, hanem az Úr utasításából és ezt a szerint és az Úr akaratának megfelelően kell végezni. Ezt a hű maradék örömteli szívvel végzi, mivel ez az Isten akarata és Isten nevének igazolását célozza. Meghívja a világ uralkodóit, királyait és népeit, hogy ők is csatlakozzanak az énekhez és ezt szüntelenül megismétli, amíg az Úr a munkát befejezettnek nyilvánítja.

A trón mint harci szekér

[19] A szabadulás napja itt van; és a cselekvés ideje eljött. Ezért énekli a maradék, mely a királyság dicső haladását látja: „Aki kezdettől fogva az egek egein ül; ímé, onnét szól nagy kemény szóval." (34. vers) Jehova e leírásban nem egy helyben álló trónon, hanem oly trónszekéren ül, mely vágtat és vezeti szervezetét. Ezen a harci szekéren vágtat, hogy Sátán szervezetének támadását, mely az armagedoni csatára van mozgósítva, visszaverje. Jehova nem egyedül jön. Hanem

FEL

„az egek egein." (Schlachter szerint „a régi égen", zürichi szerint a „kezdettől való egek egein", Elberfeldi és Rotherham szerint: „az ős idők egein") Sátán az árulók vagy lázadók seregét vezeti Isten ellen. De nem az összes egek lázadtak fel Isten ellen; ellenkezőleg, sok milliárd mennyei lény van, aki megőrizte hűségét és feddhetetlenségét ős idők óta Isten előtt s ezek a milliárdok képezik Isten hadseregét. Jehova „az egek egein" száguld, amiáltal kétségtelenül Jehova szervezetének legfőbb és legjelentőségesebb részéről, t. i. Krisztus Jézusról, a dicsőség királyáról van szó. Mivel Krisztus Melkisédekben jelképeztetett és Jehova legfőbb tisztviselője és papja Melkisédek rendje szerint, ő a feje az „egek egeinek". (Példab. 8 : 22—30) Jehova az egész felett áll, mivel ő a legfelségesebb, mivel Krisztusnak Isten a feje. — Korinthus I. 11 : 3.

[20] „Ímé, onnét szól nagy kemény szóval." Ez a figyelmeztetés és csatakiáltás szava. „Dühöngenek a nemzetek, inognak a királyságok; felhangzik szava: a föld elolvad." (46. zsoltár 6) A csatakiáltás megfélemlíti az ellenséget, mivel az az ellenség pusztulását jelenti. „Jehova a magasságból harsog és az ő szent lakhelyéből dörög, harsanva harsog az ő házára, riogatva kiált, mint a szőlőtaposók e földnek minden lakósa ellen." — Jeremiás 25 : 30.

[21] A figyelmeztető kiáltást éppen a nagy armagedoni csata előtt végezteti. Jehova azon eszközeit használja erre, kiket felkent s akiknek ajkaira helyezte ígéjét, hogy azokat ismertessék és Jehova kiáltása ekképp szólal meg. Kiáltásának (üzenetének) erejét Isten évről-évre fokozta azáltal, hogy ezt mind szélesebb körben terjesztette az emberek között; és ezt bizonyságtevőinek gyenge törekvése által tette, kiknek ő adott arra erőt. Jehova őrangyala, mint a fő megbízott vezeti hatalmas, az embereknek láthatatlan seregét a nagy kiáltásban és ezt a „kemény szót" most a hűségesek felismerik. (Thess. I. 4 : 16) A Mindenható Isten napjának nagy csatája rohamosan közeledik. Szívlelje meg tehát mindenki a figyelmeztetést.

A Mindenható

[22] Semminő hatalmat sem gyakorolnak jogosan, ha az nem Jehova Istentől származik. Ő a Mindenható. Ezért mondja a zsoltáros: „Tegyetek tisztességet Istennek, a kinek dicsősége az Izráelen és az ő hatalma a felhőkben van." (68. zsoltár 35) A felkent maradék most ezt végzi. Így szól: „Az Úrban, Jehovában örök kőszálunk van." (Ésaiás 26 : 4) A világ urai ezzel szemben Sátán szervezetének vallásvezetői tanácsára Népszövetségbe egyesülnek és abba, valamint az emberek okosságába vetik bizalmukat, és attól várnak szabadulást a tanácstalan és szenvedő világ számára mai nyomorukban. Ezek a gőgösök örökké szeretnének szerepelni, de határozottan elbuknak. A bölcsek a mindenható Istennek tulajdonítanak minden erőt és hatalmat. „Adjatok Jehovának, ti fejedelmeknek fiai, adjatok Jehovának tiszteletet és dicséretet." (29. zsoltár 1) Mily balgák azok, akik azt állítják, hogy ismerik és szeretik Istent, de mindazáltal emberek dicsőítéséhez és felmagasztalásához ragaszkodnak. Ezt a folyóiratot emberek írják és adják ki, de azon igazságokért, melyek ennek lapján megjelennek, nem az embereket illeti meg az érdem. Az ígét vagy üzenetet Jehova Isten adta és ő táplálja népét kellő eledellel. A hű maradéknak most egyetlen tagja se mondja: „A folyóiratnak ezt a cikkét kétségtelenül a mi nagy tehetségű Jakab testvérünk írta; ő tényleg nagy ember! Egyáltalán nem tévedek; határozottan tudom, hogy ő írta ezt a cikket, mert ismerem a stilusát." Isten népe közül senki se foglalkozzék ily dőre gondolatokkal. Most a komoly tanulmányozás és tevékenység ideje van itt Isten ígéje tekintetében. Azok, akik a multban a gőg vagy embereknek való hizelgés által tetszettek, most tekintsék ezt figyelmeztetésnek és viselkedjenek alázatosan és illedelmesen Isten előtt. Jézus nem tulajdonított senkinek érdemet az igazságért, csakis Jehovának. A híveknek most ugyanígy kell viselkedniök. „Dicsősége az Izráelen van." Szövetséges népét Jehova Jesurunnak nevezte, ami „őszinteséget" jelent. „Nincs olyan, mint a Jesurun Istene! Az egeken száguld segítségedre és fenségében a felhőkön." (Mózes V. 33 : 26) „Izráel" e szövegben Krisztusra utal és senkisem hasonlítható Krisztus Istenéhez. A hű maradék látja ezt és örömmel hirdeti. Jehova most dicsőségesen vonul és felsége nagyobb mindenkinél, még Krisztusnál is, ezért nevezi őt Krisztus az Örökkévalóság királyának, Istenének és ki-

FEL

rályának. Most, amidőn Jehova templomához jött és hű maradékát kezének árnyékával befedi, felségével teljes oltalmat nyujt Izráelnek és ezért támad fel rajta Isten dicsősége. Olvassuk: „Tegyetek tisztességet Istennek, akinek dicsősége Izráelen." (68. zsoltár 35) Felkentjeiről Jehova úgy szól, mint akik „büszkén örvendenek". (Ésaiás 13 : 3) Isten Izráele, a hű szolgaosztály a földön örömmel és örvendezéssel hirdeti az ő nevét.

[23] A 35. vers utolsó része így szól: „Az ő hatalma a felhőkben van." Ez azt jelenti, hogy felette áll minden hatalomnak és nincsen senki hozzá hasonló. „Tekints az égre és lásd meg és nézd meg a fellegeket milyen magasan vannak felette." (Jób 35 : 5) „Vele együtt terjesztetted-é ki az eget, amely szilárd, mint az acéltükör?" (Jób 37 : 17) E kijelentésből, hogy „hatalma a felhőkben van" azt lehet kiolvasni, hogy Jehova hatalmának nagy kinyilatkozása a felhős égből fog történni és azt mindenki meglátja. A felhők az Úr jelenlétét példázzák. Jehova jelen lesz Armagedonban Jézus Krisztus, legfőbb megbizottja, útján. Armagedon szükségképen Jehova hatalmának látható kinyilvánítása kell legyen, hogy mindenki meglássa és megismerje, hogy ezt a csodálatos és rettenetes dolgot Jehova Isten műveli.

[24] Ezt a következtetést támogatja Jelenések 1 : 7: „Ímé eljön felhőkkel és minden szem meglátja őt, még azok is, akik őt általszegezték és az egész föld sírni fog őelőtte." Az a görög-szó, amelyet itt „látni fogja" szavaknak fordítottak, amint szavahihető tekintélyek állítják, „valami csodálatosnak kimeresztett szemekkel való nézését" jelenti. Az a rettenetes esemény, amit a próféta említ, feltünő csodálatos látványt fog nyujtani. (Ésaiás 28 : 21) Ez a rendkívüli dolog az írás szerint Armagedonban következik be. Az emberek akkor megismerik, hogy a hű maradék „a lábtagja annak", akit általszegeztek; és a világ minden népe sírni és jajgatni fog azon rettenetes és rendkívüli események miatt, melyeket akkor látni fog. Prófétája útján mondja Jehova: „A felhők vizet ömlesztének; megzendülének a fellegek és a te nyilaid széjjelfutkosának. Mennydörgésed zúgott a forgószélben; villámlásaid megvilágították a mindenséget; megrázkódott és megindult a föld." — 77. zsoltár 18, 19.

[25] A Nóé idejében előfordult özönvíz a Mindenható nagy és rettenetes napját példázta elő és az az áradás Isten hatalmát fejezte ki a felhőkben. „Amidőn megerősítetted a fellegeket ott fenn, amidőn a mélység forrásait (a föld felett) megszilárdítottad." (Példab. 8 : 28) Ebből észszerűen lehet következtetni, hogy az armagedoni csatában a fellegekben Jehova Isten olyképp fogja kinyilvánítani hatalmát, hogy mindenki megborzad tőle. „Lehajtotta az eget és leszállt és homály volt lábai alatt. Kérubon haladt és röpült és a szelek szárnyain suhant. A sötétséget tette rejtekhelyévé; sátora körülötte a sötét felhők és sűrű fellegek. Az előtte lévő fényességből felhőin jégeső tört át és eleven szén." (18. zsoltár 10—13) A rettenetes nyomorúság idejében ekkép nyilvánul ki az Úr jelenléte a fellegekből és a felhős égből és mindenki meglátja és a világ minden népei sírni fognak előtte.

Rettenetes

[26] A 68. zsoltár ezzel a kijelentéssel végződik: „Rettenetes vagy óh Isten, a te szent hajlékodból; az Izráelnek Isten ád erőt és hatalmat a népnek. Áldott legyen az Isten!" Jehova Isten most szentélyében vagy templomában van Sionon és ez a szöveg azt bizonyítja, hogy onnan fogja kinyilatkoztatni magát Armagedon csatájában rémületet okozó eseményekkel, oly eseményekkel, hogy az embereknek a hajukszála égnek áll, miképp Jób kínzói egyikének. (Jób 4 : 14, 15) A törvényszövetség beiktatásakor a Sínai hegynél oly rémes látványok fordultak elő, hogy mindenki felkiáltott félelmében és rémületében. (Zsidók 12 : 19) Az új szövetség beiktatásakor vagy közvetlen előtte oly rémítő vagy még rémítőbb eseményeket fognak látni, mint amelyeket a Sínai hegyen láttak. (Mózes II. 34 : 10) El kell jönnie az időnek, amidőn a világ népei meglátják, hogy csak egyedül Jehova az igaz Isten. „Mert Jehova a felséges rettenetes, nagy király az egész földön." (47. zsoltár 2) Akkor Isten ellenségei megtudják, hogy ő Jehova. (Ezékiel 6 : 10) „Mondjátok Istennek: mily csodálatosak a te műveid; a te hatalmadnak nagy volta miatt hízelegnek neked ellenségeid... Jőjjetek és lássátok meg Isten dolgait; csudálatosak az ő cselekedetei az emberek fiain." (66. zsoltár 3, 5) A világ uralkodóinak el kell merülniök, de

FEL

rövidesen azelőtt meg kell ismerniök, hogy Isten keze sújtja őket. „Mert a fejedelmek gőgjét megtöri, rettenetes a föld királyaihoz." — 76. zsoltár 13.

[27] Dőreség lenne, ha azt állítanánk, hogy a „rettenetes"-szóból, mely ebben és más szövegekben Armagedonra vonatkozóan előfordul, csupán azt kellene értenünk, „hogy tiszteletet parancsoló" jelentőséggel bír. Az a szervezet, melyet Jehova vezet az ellenség ellen, Ezékiel könyvében „a legrettenetesebb nemzethez" van hasonlítva. Ez arra mutat, hogy ez lesz a legrémesebb esemény, melyet emberek valaha láttak. Ezt az időt a próféta „Jehova nagy és rettenetes napjának" nevezi. És az is lesz. (Joel 2 : 31) A próféta leírja Armagedont és ebből kitűnik, hogy az emberek megrémülve fogják azt nézni. (Habakuk 3 : 1—14) Mózes meg volt rendülve a Sínai hegynél látottak felett. „És oly rémes volt a látvány, hogy Mózes így szólott: Félek és reszketek." (Zsidók 12 : 21) Éppen így lesz a maradékkal Sion hegyénél, Armagedonban. Meg lesznek rendülve, jól lehet tudják, hogy Isten kegyelméből megoltalmaztatnak. Ezeket a rémes eseményeket Krisztus Jézus, Jehova megbízott tisztviselője idézi elő. A zsoltáros mondja: „És ékességedben haladj diadallal az igazságért, a szelídségért és jogért és rettenetesre tanítson meg téged a te jobbkezed." (45. zsoltár 5) Az Úr Jézus eljövetele Armagedon csatájára felhőkben történik és minden szem rémülettel tekint majd az eseményekre.

[28] „Az Izráelnek Istene ád erőt és hatalmat a népnek." Az ő ereje nélkül egy pillanatig sem állhatnának meg a felkentek; ezért énekelik: „Erősségem és énekem Jehova." (Ésaiás 12 : 2) „Jehova az ő népének ereje és az ő felkentjeinek megtartó erőssége." (28. zsoltár 8) „Mikor kiáltottam meghallgattál engem, lelkemben erő támadt." (138. zsoltár 3) A nagy csata napja közeledik és Jehova szól felkent maradékának, ki szervezetének része, mondván: „Kelj fel, kelj fel! Öltözz fel Sion hatalmadnak erejében." Népét Jehova Isten látja el erővel.

[29] A hű maradék földi zarándoklásának vége közeledik. Rövidesen meglátja Jehova hatalmának kinyilatkozását nevének igazolására. Az ellenség a leghevesebben támadja a maradékot és az apostol főképp erre a napra vonatkólag írta: „Végezetre atyámfiai, legyetek erősek az Úrban és az ő hatalmának erejében." (Efézus 6 : 10) Azok, akik híven kitartanak és feddhetetlenségüket megőrzik Isten előtt, nem kell féljenek, mivel ígérete így szól: Jehova ad erőt népének, Jehova megáldja népét békességgel." — 29. zsoltár 11.

Munka

[30] Jehova tanuinak még sok munkát kell végezniök Isten nevének és országának ismertetésére. Ha nem így volna, Jehova hiába pazarolná erejét és hatalmát népére; de tudjuk, hogy Jehova nem pazarló. Határozottan kijelentette, hogy keményen akarja figyelmeztetni az ellenséget, mielőtt szervezetével együtt elpusztítaná; ezenkívül általánosan akarja ismertetni a helyzetet az emberekkel, hogy a jószívüek őmellé álljanak és éljenek. Ezt a munkát kegyelmesen a maradékra bízta, melyet a világból választott ki a maga nevének, hogy hirdesse dícséretét. A maradék tagjai egy maroknyi nép s az erejük is kevés. Testileg is gyengék és szegények és az emberek között jelentéktelen befolyással bírnak; Jehova szolgálatára kenettek fel és ő látja el őket erővel. Az apostol e dolgokra gondolt, midőn így szólt: „De e kincsünk cserépedényben van, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen és nem magunktól való." (Korinthis II. 4 : 7) „Az én erőm erőtlenség által végeztetik el." — Korinthus I. 12 : 9.

[31] Jehova tanuinak egyike se csüggedjék vagy bátortalanodjék el. A legnagyobb kegy, amely valaha teremtménynek adatott, hogy Jehova igaz és hű tanuja lehet. Ezt a kegyet még világosabban látjuk meg akkor, ha meggondoljuk, hogy Isten a gyengét, akinek nincs semmije, választotta ki, hogy megsemmisítse azt, ami valami. (Korinthus I. 1 : 28) E nagy munkában a mi osztályrészünk, hogy a világ minden népeinek hirdessük a királyságnak ezt az evangéliumát bizonyságul. A munka befejezése után következik Armagedon az ellenségre és azt szervezetével együtt elsepri.

[32] Az emberek már évszázadok óta szenvednek a kegyetlen zsarnok alatt. Most a szenvedés és az elnyomás sokkal érezhetőbb és képviselőivel Sátán azt akarja elhitetni, hogy Isten bocsátotta ezeket a szenvedéseket az emberekre, mivel nem pártolják a felekezeteket; Sátán az embereket el akarja vezetni Istentől és megátkozására akarja

FEL

bírni. Ezért parancsolja Isten tanuinak, hogy menjenek el és mondják meg az embereknek, hogy szenvedéseiket és nyomorúságaikat az Ördög okozza, mivel levettetett a földre s mivel tudja, hogy kevés ideje van felkészülnie a csatára. (Jelenések 12 : 12) Azt parancsolja, hogy közöljék az emberekkel, hogy csak Jehova egyedül az igaz Isten és az ő országa eljött; hogy az ő országa rövidesen elpusztítja az ellenséget és megalapozza az igazságot a földön.

[33] A 68. zsoltárt Isten már régen megíratta és most feltárja népe előtt annak csodálatos igazságait mindazok előtt, akik őt szeretik. Így táplálja népét megfelelő eledellel és látja el erővel a reábízott munka végzésére. E zsoltárt megvizsgálva, valamint annak mély igazságait, mondja Isten maradéka a zsoltárossal szíve sugallatát követve: „Áldott az Isten!" A hű szolgaosztály azáltal áldja Jehovát, hogy bizonyságot tesz dicsőségéről és nevéről. Ezt pedig csak úgy teheti, ha dolgozik. „Dícsér téged Uram minden teremtményed és áldanak téged a te kegyeltjeid. Országodnak dicsőségéről szólnak és a te hatalmadat beszélik. Hogy tudtuladják az emberek fiainak az ő hatalmát és az ő országának fényes dicsőségét." — 145. zsoltár 10—12.

[34] Eljött az idő Jehova nevének igazolására. Ezt a munkát az ő országa fogja teljesíteni. Az a munka, mely most Jehova hű szolgaosztályára, mint tanuira bízatott, az ő nevének és országának nyilvános hirdetéséből áll. Az fogja az egésznek csúcspontját képezni, hogy a kitűzött időben a világ minden népe, minden intelligens lény, aki él, tényleg Jehova Istent fogja dicsőíteni. „Jehova dícséretét beszélje ajkam és az ő dicsőségét hirdesse minden test örökkön örökké!" (145. zsoltár 21) „Minden lélek dícsérje az Urat (Jehovát)! Dícsérjétek az Urat!" — 150. zsoltár 6.

Bereai kérdések

1. Mily jelentőségű az az igazság, hogy Jehova Felséges és minden jónak az adója? Ki jut el ennek az igazságnak a felismerésére? Mily célt szolgál ez? Mily állást foglal el a maradék ezen igazság tekintetében?
2, 3. Mutasd ki e zsoltár 29. versének fontos tanulságát s hogy mennyiben egyezik azzal a 90. zsoltár 17. verse! Mire vonatkozik e kijelentés: „Amit érettünk tettél" a) Izráelre vonatkozóan Dávid idejében?, b) Isten népére vonatkozólag jelenben?
4, 5. Mily helyzet állott fenn a szövetség-ládája tekintetében e zsoltár fogalmazása- és éneklésekor? Mily gondolatokat támaszt ez? Mutasd ki megfelelő idézetekkel kicsodák azok a királyok, akik ajándékokat hoznak!
6. Mely nép az, melyet elhurcoltak és elnyomtak? Miért van arról abban az értelemben szó, mint amely ajándékul hozatik a Seregek Urának?
7—9. Írd le a 31. versben említett helyzetet, mely a fenyítéket szükségessé teszi! Mikor és hogyan fenyít Isten?
10. Miképp ecseteli a nép mostani helyzetét a „bikák csordája a népek tulkai között"?
11. Ki tapodta lábbal „az ezüst rudakat"? Hogyan? Miért kell most közölni ezzel az osztállyal az igazságot?
12. Kire vonatkozik a kijelentés, „akik gyönyörködnek a háborúban"? Mily háborúban? Írdd le a harci tevékenységet!
13—16. Mily főemberekről van szó a 32. versben? Mennyiben jönnek Egyiptomból? Mit jelent: „Szerecsenország kezeit Istenhez terjeszti"? Mit mond Ésaiás jövendölése ezekről az egyiptomiakról és asszíriakról? Mikor és hogyan teljesül a zsoltár e kijelentése (68. zsoltár 32)? Mily nagy kiváltságot élvez ezzel kapcsolatban a hű maradék?
17, 18. Kinek szólanak a 33. vers szavai? Miképp énekeltetnek? Mily célt szolgál, hogy a maradék ezt a figyelmeztetést közli? Hasznot meritenek-e belőle azok, akiknek a figyelmeztetés szól?
19—21. Mily nagy jelentőséggel bír a 34. versben előforduló „az egek egein ül" kijelentés? Mit jelent, hogy „az egek egein száguld"? Miképp szólaltatja meg kemény szavát? Mi ennek az eredménye?
22. Mennyiben mutat két osztály létezésére a jelen időben ez a kijelentés: „Tegyetek tisztességet Istennek!"?
23—25. Magyarázd meg más szövegekkel kapcsolatban, hogy „hatalma a felhőkben" van!
26, 27. Mit jelent: „Rettenetes vagy te óh Isten, szent hajlékodból"?
28, 29. Mit jelent e kijelentés: „Izráelnek Istene ád erőt és hatalmat a népnek?" Idézz más bátorító szövegeket, melyek föképpen a jelenre szólnak!
30, 31. Mily munka bízatott Jehova tanuira? Számukra való tekintettel magyarázd meg erejüket, eszközeiket és az elvégzett nagy bizonyságtevő munka terjedelmét! Hogyan bátorítja őket ebben Pál apostol?
32. Ismertesd az emberiség jelenlegi helyzetét, mely tényleg megkívánja a szabadulás ígéretét!
33. Hogyan gondoskodik most Jehova hű maradékának szükségleteiről? Hogyan fogadja el azt?
34. Micsoda az a munka, mely jelenleg bízatott a hű szolgára? Mily dicső eredmény származik a királyság tevékenységéből, mely máris mint látni lehet, folyamatban van? W. T. 1932. május 15.

Keljen fel Isten, hogy széledjenek el ellenségei s megfutamodnak előle gyűlölői! Mint eloszló füstöt, oszlasd el őket, mint a tűz előtt elolvadó viasz, semmisüljenek meg a gonoszok Isten előtt. De az igazak örüljenek és ujjongjanak Isten előtt, vigadjanak boldogan.

FEL

Az engedelmesség elismerést eredményez

NAGYON kevés följegyzés maradt arról az időről, mely Jézus születésétől 30. éves koráig eltelt. Jézus ekkor lett nagykorú és ekkor kezdte meg munkáját a földön. Haladéktalanul Jánoshoz ment és megkereszteltette magát a Jordánban.

A felkenés a meghatalmazás vagy teljhatalom jelképe. Amikor Jehova közölni akarta, hogy Dávidot bízta meg a királyi méltóságra, elküldte prófétáját, hogy Dávidot olajjal felkenje. (Sámuel I. 16 : 13) „Megtaláltam Dávidot, az én szolgámat; szent olajammal kentem fel őt." (89. zsoltár 21) „És monda Nátán Dávidnak: te vagy az az ember! Ezt mondja az Úr (Jehova), Izráelnek Istene: Én kentelek fel téged, hogy király légy Izráel háza felett és megszabadítottalak téged a Saul kezéből." — Sámuel II. 12 : 7.

Amidőn az írás valamilyen szövegben „Jehova felkentjeiről" beszél, ez a kijelentés szinte mindig az uralkodóra vonatkozik. (2. zsoltár 2; Jeremiás siralmai 4 : 20) „A Messiás" vagy „Krisztus" cím „felkentet" jelent. Ez a cím főképp az uralkodással kapcsolatban említtetik.

Dániel próféta a Messiást vagy a felkentet „fejedelemnek" vagy uralkodónak nevezte. (Dániel 9 : 25) A zsidók megértették, hogy a Messiás azon személyre szól, aki uralkodni fog. A zsidók vártak egy királyt és uralkodót, aki őket megszabadítsa a római rabságból és igazságos és jó kormányzatot hozzon nekik. Amidőn néhány hívő zsidó Jánostól hallott Jézusról és őt meglátta, elmentek testvéreikhez és így szóltak: „Megtaláltuk a Messiást (Krisztust a felkentet)." (János 1 : 41) Isten prófétája bizonyította, hogy a felkent a föld jogos uralkodója, mondván: „Látám éjszakai látásomban és íme az égnek felhőiben mint valami emberfia jöve és méne az öregkorúhoz és eleibe vívék őt. És ada neki hatalmat, dicsőséget és országot és minden nép nemzet és nyelv neki szolgála; az ő hatalma örökké való hatalom, amely el nem mulik és az ő országa meg nem rontatik." Dániel 7:13, 14. — Jézus a Jordánban való megkeresztelkedésével jelképileg kifejezte, hogy kész alávetni magát Isten akaratának. Isten akkor kifejezte, hogy szereti Jézust. „És Jézus megkeresztelkedvén azonnal kijöve a vízből; és íme az egek megnyilatkozának neki és ő látá az Istennek lelkét alájönni, mintegy galambot és őreá szállani. És íme egy égihang ezt mondja vala: ez az én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm." (Máté 3 : 16, 17) Nyomban ezután kente fel őt Jehova szellemével és hatalmával. Az írásbizonyítékból látszik, hogy felkenetése azt jelenti és azért lett felruházva hatalommal, hogy Sátán elvetemült szervezetét meghatározott időben megsemmisítse.

„A názáreti Jézust, mint kené fel őt az Isten szent lélekkel és hatalommal, ki széjjeljárt, jót tévén és meggyógyítván mindeneket, kik az ördög hatalma alatt voltak; mert az Isten vala ővele." (Apcsel. 10 : 38) „Aki a bűnt cselekszi, az ördögből van; mert az ördög kezdettől fogva bűnben leledzik. Azért jelent meg az Istennek fia, hogy az ördög munkáit lerontsa." — János I. 3 : 8.

Abban az időben, mikor Jézus felkenetett, ruházta fel őt Isten papi és fejedelmi tekintélyével és hatalmával. Akkor szemeltetett ki örökre Melkisédek rendje szerint való fejedelmi és papi hivatalra. (100. zsoltár 4; zsidók 6 : 20; 7 : 17) Gondoljunk arra, hogy Melkisédek királyi pap volt. Mint pap a Felséges szolgája és rendkívüli meghatalmazottja- és mint fejedelem a Felségestől nyert meghatalmazás alapján cselekvő király vagy uralkodó volt. Melkisédek a nagy uralkodót jelképezte, aki a világot isteni meghatalmazás és jog alapján fogja kormányozni. Jézus az ő felkenése idején kapta az uralkodói és királyi meghatalmazást.

Jézus a felkenetéssel kapta a hatalmat, tekintélyt és kötelességet is, hogy közölje az Istentől tervezett kormányzat és szabadulás hírét a néppel Sátán hatalma alól. Rövidesen felkenetése után mondta a népnek a farizeusok hallatára: „Az Úrnak lelke van énrajtam, mivel felkent engem, hogy örömet mondjak a népnek; elküldött, hogy szabadulást hirdessek a foglyoknak, hogy megnyissam a vakok szemeit és szabadulást hirdessek a sujtottaknak és hirdessem az Úr jókedvének esztendejét." (Lukács 4 : 18, 19) E kijelentését Ésaiás prófétából idézte, aki előre megjövendölte a felkent munkáját a földön. (Ésaiás 61 : 1—3) Azon alkalommal közölte, hogy azon a napon kezdődött a jövendölés teljesülése.

„Jézus attól a naptól kezdve prédikált és mondotta: térjetek meg, mert elközelített a mennyek

FEL

országa." (Máté 4 : 17) Jézus három és féléves szolgálata alatt ama tényt emelte ki, hogy Isten az emberiség javára az igazság birodalmát fogja felépíteni a földön.

Most hadd vizsgáljuk meg, miért kísértetett meg Jézus!

Jézus, mint a világ jogos uralkodója, bizonyos iskoláztatásban kellett részesüljön, előkészítésül. Nyomban munkája kezdetén nagy kísértésnek vagy megpróbáltatásnak tétetett ki. Negyven napig volt étlen-szomjan a pusztában. A kísértés őt e negyven napos böjt végén érte. Miért ment a pusztába?

A Szentírás ezt mondja: „Akkor Jézus viteték a lélektől a pusztába, hogy megkísértessék az Ördögtől." (Máté 4 : 1) Jézust természetesen Jehova Szelleme vezette ki a pusztába, mivel Atyja akaratát akarta tenni és Jehova hatalmától vezéreltetett. De miért engedte meg Jehova, hogy szeretett fiát Sátán, az Ördög, megkísértse és szorongassa? Erre röviden azt felelhetjük, hogy Isten neki alkalmat akart nyujtani, hogy a kísértéseknek való ellenállásával bebizonyítsa hűségét és ragaszkodását Atyjához.

A megkísértés kipróbálást jelent. Jehova fel akarta kenni fiát, Jézust, hogy király és uralkodóvá tegye; de mielőtt felkente volna, nehéz megpróbáltatásoknak akarta alávetni. Jézus mindig hűnek és engedelmesnek bizonyult Atyjával szemben; most azonban fel kellett kenetnie, Isten nagy fejedelmévé és a világ királyává, ezért akarta tényleges tapasztalatokban kipróbálni őt.

Isten fiának kipróbálásában Sátán figyelme természetesen arra irányult, hogy Jézust rábírja Jehovával kötött szövetsége megsértésére, ami Jézus pusztulását vonta volna maga után. Ha Jézus megszegte volna Jehovával való egyezségét, melyben engedelmességet ígért, meg kellett volna halnia és nem is foglalhatta volna el világuralkodói hivatalát. De abban az esetben, ha e megpróbáltatásban hűségét és engedelmességét Isten iránt bebizonyítja, teljesen méltónak bizonyul ama nagy tekintélyre és hatalomra, mely a világ uralkodóját megilleti. Ezért engedte meg Isten Sátánnak, az ellenségnek, hogy Jézust megkísértse; és Jehova akkép gondviselte, hogy a megpróbáltatás az ő dicsőségére és dicsőítésére végződött. A ravasz és rosszakaratú ellenség, Sátán, hozzáfogott Jézus megkísértéséhez. Tudta, hogy Jézus a negyven napi böjt után éhes és ezt mondta neki: „Ha Isten fia vagy, parancsolj, hogy a kövek kenyérré változzanak." De Jézus így felelt: „Meg van írva: nemcsak kenyérrel él az ember, hanem Isten minden ígéjével, mely az ő szájából származik." Mózes majdnem ugyanezt mondotta a zsidóknak. T. i. hogy életük a hűségtől és az Istennel való szövetségük megtartásától függ. (Mózes V. 8 : 3) Jézus szorosan ragaszkodott ehhez a szabályhoz. Ellene állott a kísértőnek és hűségesnek bizonyult Istennel szemben.

Sátán tudta, hogy Isten Jézust uralkodóvá akarja kenni; tudta, hogy Jézus a farizeusok részéről ellenszegülésnek lesz kitéve és azt tervezte, hogy Jézust valami merész vállalkozásra fogja bírni és így fogja csapdába keríteni. Sátán Jézust gőgre akarta ingerelni. Ezért mondotta kb. a következőket: „Miért nem hágsz fel a templom tornyára és ugrasz onnan a völgybe? Isten angyalai fognak téged hordozni, hogy ne sérülj meg; s ha a nép látni fogja e csodát, meg lesz győződve róla, hogy te egy csodálatos férfiú vagy és inkább pártodra fog állani." Sátánnak e javaslata megejtő, diplomatikus, agyafurt és ravasz volt. Jézus azonban így felelt: „Ne kísértsd a te Uradat Istenedet."

Ezen alkalommal támasztott ígényt az Ördög a világ összes birodalmaira. Jézus nem vitatta el tőle ezt az állítását. Sátán ekkor tényleg az egész világ istene volt. Azután az Ördög azt ajánlotta az Úr Jézusnak, hogy lemond hatalmáról Jézus javára, ha Jézus őt imádni fogja. Ha Jézus ezt megtette volna, hűtlenséget és engedetlenséget tanusított volna Istennel szemben és el kellett volna pusztulnia. De a következőképp felelt Sátánnak: „A te Uradat Istenedet tiszteljed és csak neki szolgálj."

E nagy kísértésben Sátán szenvedett veréséget. Jézus megnyerte a csatát s ezzel Isten bebizonyította, hogy az ő fia hűséges, igazságos és engedelmes. (Máté 4 : 1—10; Lukács 4 : 1—13) Ekkor Sátán eltávozott Jézustól egy bizonyos ideig. Jézusnak három és féléves földi szolgálata alatt Sátán egyetlen alkalmat sem mulasztott el,

FEL

hogy ne igyekezett volna Jézust csapdába keríteni és elpusztítani. Azok a kísértések, melyekkel Sátán Jézushoz férkőzött, számosak és ravaszok voltak és agyafurt módon voltak kieszelve. De Jézus mindezekben bebizonyította Atyja iránt való feltétlen hűségét. Ez egyik részét képezte az ő királyi méltóságára vonatkozó előkészítő munkának.

W. T. 1932. május 15.

Lucifer és az ember teremtése

JEHOVA hatalmas teremtményei között Lucifer egyike azoknak, aki elsőnek van említve. Az ő neve világossághordozót vagy „hajnalcsillagot" jelent. Isten prófétája őt a „hajnal fiának" nevezi. Ennél alig lehetne megfelelőbb szavakat találni szépségének leírására. A mennyei seregek közé tartozott és Isten szent királyságában volt és az írás leírásából arra lehet következtetni, hogy dicsőségével kitünt a többi dicső lények közül. A leírás arra mutat, hogy sokkal szebb volt, mint a többi mennyei lények. Azt olvassuk felőle: „Édenben, Isten kertjében voltál, rakva valál mindenféle drágakövekkel: karniollal, topázzal és jáspissal, tárziszkővel és onixal, berillussal, zafirral, gránáttal és smaragddal; és karikáid mesterkézzel és mélyedéseid aranyból készültek ama napon, melyen teremtetél. Valál felkent, oltalmazó Kérub; és úgy állattalak téged, hogy Isten szent hegyén valál, tűzes kövek közt jártál. Feddhetetlen valál útaidban attól a naptól fogva, melyen teremtetél, míg gonoszság nem találtaték benned." — Ezékiel 28 : 13—15.

Logosz, Jehova szeretett művezetője, ki minden dolgot teremtett, alkotta természetesen Lucifert is. János apostol ezt a következő kijelentésében mondja: „Kezdetben vala az Ige (Logosz) és az Ige (Logosz) Istennél volt és az (Logosz) egy Isten volt. (A görög szöveg szerint.) Ez volt kezdetben az Istennél. Minden őáltala teremtetett és nála nélkül nem teremtetett semmi." (János 1 : 1—3) Ez a két lény, Lucifer és Logosz, viseli az írásban „a hajnalcsillag" nevet. Hűsége miatt Logosz mindíg örömére volt az Örökkévalónak. Mivel az írás azt mondja, hogy Isten minden alkotása tökéletes (Mózes V. 32 : 4), ebből azt kell következtetni, hogy ezek a mennyei lények szépek és dicsőségesek voltak, békében és összhangban éltek együtt és dicsőítették Jehova Istent és magasztalták.

Idővel a Mindenható jónak látta, hogy lakóhelyet készítsen a tervbe vett ember részére. A bibliai feljegyzés azt mondja: „Kezdetben teremté Isten az eget és a földet." (Mózes I. 1 : 1) És a felhőt tevé ruházatává és a sűrű sötétséget takarójává. (Jób 38 : 4, 9) A mennyei lények kétségtelenül hallottak arról, hogy a föld az ember nevezetű lény hazájává alakíttatik, akit Isten a saját képére fog teremteni. Ez a hír nagy örömet okozhatott Isten mennyei teremtményei között. Olvassuk, hogy a hajnalcsillagok együtt ujjongtak és Isten összes fiai velük örvendtek örömükben, amidőn Isten elhelyezte a föld alapjait. — Jób 38 : 4—9.

Az írás világosan és tisztán tanítja, hogy volt két nagy lény, akiket „hajnalcsillagnak" neveztek, t. i. Logosz és Lucifer. A föld teremtésének kezdetén kétségtelenül a mennyben a dicső lények összehivattak és ekkor közölte velük a Teremtő, hogy hazát teremt az embernek és emberi lényt fog teremteni. A két nagy „hajnalcsillag" ekkor énekelt együtt az Örökkévaló dicsőségére és Isten minden fiai annyira el voltak ragadtatva a szépséges énektől, hogy együtt ujjongtak örömükben. A földön kívül az ember nem tudja, hogy még más bolygókon is laknak-e lények. A mennyei lények nagy érdeklődéssel kísérhették a föld alkotását az ember számára.

A föld megalkottatott és azon növények, gyümölcsök, virágok és mindenféle állatok. De még nem volt rajta ember, hogy megmívelje a földet és gyönyörködjék annak terméseiben. (Mózes I. 2 : 5) Az írás feljegyzéséből azt látjuk, hogy Isten megbeszélte valakivel az ember teremtésére vonatkozó elhatározását és ez a valaki, akivel beszélt, valószinűleg a Logosz volt. Olvassuk: „És monda Isten: hadd teremtsünk embert, ami képünkre és ábrázatunkra és uralkodjék a tenger

FEL

halain, az ég madarain és minden barmokon és az egész földön és minden csúszó-mászón, mely a földön van. És teremté Isten az embert, Isten képére és hasonlatosságára teremté őt; férfiúvá és asszonnyá teremté őket. És Isten megáldá őket és monda nekik: gyümölcsözzetek és sokasodjatok és népesítsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá: és uralkodjatok a tenger halain és az ég madarain és minden élő állaton a földön." — Mózes I. 1 : 26—28.

A képmás, amelyről itt szó van, kétségtelenül nem a Teremtő szervezetének vagy alakjának a képmását jelenti. Jehova négy alaptulajdonsága: szeretet, hatalom, bölcseség és igazság. A tökéletes ember, mint értelmes lény mindazon tulajdonságokkal felruháztatott s amiképp Isten uralkodik a világegyetem felett, akkép adta az embernek, hogy uralkodjék a földi lények felett; ezenkívül felhatalmazta fajának szaporítására, hogy a földet benépesítse és szolgálatába hajtsa.

Isten nem halhatatlan lelket adott az embernek, amidőn teremtette, amint sokan gondolják. A lélek, lény és ember azonos jelentőségű szavak. Minden ember egy lélek, de az embernek nincsen lelke. Az írás világosan megmondja az ember teremtését. „Teremté az Úristen (Jehova) az embert a földnek porából és lehellett vala az ő orrába életnek leheletét. Így lőn az ember élő lélekké." — Mózes I. 2 : 7.

Azután Isten felindította az összes állatokat és madarakat, hogy megjelenjenek Ádám előtt és Ádám mindegyiknek nevet adott. Minden állat és madár megtalálta párját. „De Ádám számára nem volt hozzá hasonlatos." (Mózes I. 2 : 20) „És monda az Úr (Jehova) Isten: nem jó az embernek egyedül lenni; társat teremtek neki, hozzá hasonlót." (Mózes I. 2 : 18) Ezután teremtetett a nő és vezettetett Ádámhoz.

A föld ama részének, ahol az ember napvilágot látott, rendkívül szépnek kellett lennie.. Éden paradicsomot jelent. Isten Éden keleti részén nevelt egy kertet és abba helyezte el az embert, hogy gondozza és megmívelje azt. Ez volt Ádámnak és nejének hazája.

E rövid feljegyzésre támaszkodva, melynek igaznak kell lennie, mivel Isten gondviselése alatt íratott, most egy pillanatra szabad teret engedünk fantáziánknak. A mennyben az angyalok nagy boldog, erős és szép serege élt. A Kérubok, Szeráfok, akik felelősségteljes hivatalokat töltöttek be; a ragyogó, mindenkit szépségében felülmuló Lucifer; a Logosz, a Felségesnek ama nagy és jobbkarja, aki által mindenek teremtettek, ami teremtetett. Ezek a lények mindnyájan a nagy Teremtő gyönyörűségét képezték, de főképpen a Logosz volt az ő gyönyörűsége; eddig az ideig mindnyájan hűek voltak és ragaszkodtak Istenhez.

A földön a tökéletes, erős és szép, tiszta tekintetű és rugalmas testű tökéletes ember lakott. Vele lakott szép és bájos felsége, aki tökéletes nő volt. Abban az időben a tökéletes mennyei lények valószínűleg érintkezést tudtak fenntartani a tökéletes földi lényekkel.

A férfi és a nő fel volt ruházva arra vonatkozó erővel, hogy gyermekeket hozzanak létre és fajukkal benépesítsék a földet. Ezt a mennyei lények valószínűleg nagy érdeklődéssel és örömmel vették tudomásul. Nincsenek feljegyzéseink arról, hogy a mennyei lények fel volnának ruházva a fajszaporítás képességével. Az emberfaj szaporodási képessége tehát valami rendkívüli és új dolog volt a mennyei seregek szemében és ezért valószínűleg nagy érdeklődéssel várták azt az időt, amidőn a földön vidám emberek fognak élni, a nagy Jehova Istent imádván és tisztelvén. Öröm volt a mennyben és a földön is. A földi környezet szép, elragadó és tetszetős volt a szemnek. Mindez az örökkévaló Teremtő Isten dicsőítésére szolgált.

Minden tökéletes lénynek akaratszabadsággal kell rendelkeznie. Szabad akarattal kell bírnia a jónak vagy rossznak tetszés szerinti választására. Mert máskülönben nem lehetne őt kipróbálni. Isten akképen is teremthette volna összes teremtményeit, hogy ne tudjanak vétkezni; de ha így teremtette volna őket, megakadályozta volna tulajdonságaik szabad használatában és megfosztotta volna magát attól, hogy teremtményeit ki tudja próbálni.

A szívet nevezzük a hajlamok indító okának. Ez késztet cselekedetre. Ha tisztátlanság férkőzik a szívbe, akkor egész biztosan a cselekedetekben is kifejezésre jut. Ezért van megírva: „Őrizd meg a te szívedet, mert abból származnak az élet cselekedetei." — Példab. 4 : 23.

FEL

A szeretet az isteni tulajdonságok egyike. A szeretet az önzetlenség tökéletes kifejezése. Az önzés teljesen a szeretet ellentéte, a szív rejtett szándékában kezdődik. Az önzés elűzi a szeretetet. Ha a szívben többé nincs szeretet, gonosz lesz. Az a lény, aki rossz szívű, rendkívül önző és nincs tekintettel másokkal szemben való kötelességeire és tartozásaira. Elvetemülten s ama nagy jogtalanságra való tekintet nélkül, mely viselkedéséből másokra származik, mindenképp csak saját céljának elérésére törekszik.

A mennyei lények dicsősége és szépsége, az emberpár tökéletessége Édenben és a földnek a maga fajával való benépesítésére nyert hatalma és tekintélye alkalmat nyujtott az önzés vagy a szeretet gyakorlására. A megpróbáltatás eljött és a mennyei lények közül néhányan elbuktak. Az öröm a mennyben és a földön nagy szomorúsággá változott. De nem örökre. Mert nem csupán az isteni igazság emelkedett érvényre, hanem egyuttal Isten szeretete és bölcsesége is nagy elhatározást fogalmazott meg, hogy a kitűzött időben Isten nevét és igéjét igazolja a béke, rend és öröm helyreállítása által a mennyben és a földön és minden gonosz kipusztítása által, ami ellene áll Isten akaratának. Ezt a nagy igazolást a Mindenható Isten országa útján fogja végrehajtani.

W. T. 1932. május 15.

1932—33-ra szóló jóreménység

A Társulatnak az a feladata, hogy Jehova királyságának az evangéliumát hirdesse. Isten minden felszentelt gyermekének kiváltságát képezi, hogy e munkában részt vegyen. A Társulat megszervezése óta a következő évre szóló munkaterv mindig a szerint lett elkészítve, ahogy az Úr a szükséges pénzt felszentelt gyermekei által adta. Mi e példát mint az egyház számára alkalmasat továbbra is követjük.

Mindenki, aki az igazság által megvilágosíttatott, e tényt úgy tekinti, hogy ez áldást kegyelemteljes ajándékképpen kapta. Az Úr iránti buzgósága arányában tekinti kiváltságnak, hogy idejét, erejét és pénzét az üzenetnek másokkal való közlésére fordítsa. Egyesek, akik házról-házra és a bizonyságtevő munkában a tőlük telhető legnagyobb részt kiveszik, azonkívül még bizonyos pénzösszeggel is meg vannak áldva, melyet az Úr munkájára kívánnak fordítani, hogy azáltal oly éhező lelkek, kiket személyesen nem látogathatnak meg, a királyság drága evangéliumával táplátassanak.

Azon szokás, hogy minden héten egy meghatározotott összeg az Úr munkája céljára félre legyen téve, az adakozó részére nagyon áldásosnak bizonyult. A Társulattal való közlése annak, hogy egy bizonyos összeg adását remélitek, bennünket képesíteni fog arra, hogy az így nyert áttekintés alapján a munkára nézve terveket készítsünk. Ezen Folyóirat vétele után légy oly szíves és tölts ki két azonos szövegű lapot. Az egyiket tedd el magadnak emlékeztetőül, hogy mindig tudd, menynyit ígértél, a másikat pedig küld el nekünk vagy ahol a Társulatnak képviselői vannak, add át a pénztárosnak, aki a másolatokat összegyüjti és nekünk beküldi. Ajánljuk, hogy a szöveg rövid és körül-belül következő legyen:

„Az Úr segedelmével remélem abban a helyzetben leszek, hogy az evangélium terjesztésének elősegítésére a jövő évben ... (itt az illető ország pénznemében kifejezett összeg nevezendő meg) adhatok. Ez összegeket oly részletekben és oly időben fogom befizetni, amint az nekem alkalmas lesz, a szerint, ahogy az Úr módot nyujt hozzá."

(Aláírás) . . . . . .

Ezen közlést kérjük küldjétek el a

Bibliaház, Magdeburg, Wachtturmstr. 1—19.

Amerikában:

Watch Tower Bible and Tract Society
Financial Department
117 Adams Street Brooklyn, N. Y., címére.

Testvérek, akik nem az Egyesült Államokban laknak vagy a magdeburgi hivatlhoz tartoznak, az országukban lévő hivatalhoz, illetve azon hivatalhoz küldjék be e bejelentést, melyhez országuk tartozik.

Magunktól semmit sem tehetünk, azonban meg vagyunk győződve, hogy az igazak imádsága sokat segít. Ezért arra kérjük kedves testvéreinket, hogy naponta forduljanak érettünk a mennyei kegyelem trónusához, hogy a pénzt az evangélium terjesztésében az Úr dicsőítésére a legelőnyösebben használhassuk fel és hogy a reánk bizott munkát elvégezhessük. W. T., 1932. május 15.

FEL

Érdekes levelek

Annak bizonyítéka, hogy gazdag atyánk van

Jehova kegyes gondviseléséből csoportunkból három testvér résztvehetett a prágai nagygyűlésen. Mindhárman egy területen dolgoztunk, egyikegyik egy-egy uccát. Azzal a szilárd elhatározással mentünk ki, hogy üres táskával jövünk haza. De kezdetben a helyzet másképpen alakult. Amidőn mintegy 80 nekem jutott családot másfél óra alatt meglátogattam, (mind villa-lakások voltak) és semmit sem tudtam elhelyezni, a másik uccába mentem a másik testvérhez, aki ugyancsak hasonló eredménnyel dolgozott. Tanácskoztunk, elhatároztuk, hogy a könyveket el fogjuk ajándékozni, de nem volt pénzünk, hogy a könyvek árát a saját zsebünkből fizessük meg. Elhatároztuk, hogy inkább nem ebédelünk, hogy így pénzt takarítsunk meg s hozzá is kezdtünk a könyvek elajándékozásához. Amidőn a második uccát bevégeztük, elmentünk a harmadik testvérhez. Ez azt mondta, éppen jó, hogy jövünk, mert neki már a könyvei elfogytak és mindhármunkat meghívtak, hogy menjünk ebédelni egy családhoz. Elvégeztük tehát a harmadik uccát és azután ebédelni mentünk, oda, ahol a mi mennyei atyánk terített nekünk asztalt egy előkelő házban.

Ott egész fejedelmileg fogadtak. Az ebéd két óra hosszat tartott. Kényszerítettek, hogy maradjunk ott a kávé idejére is, mert még sok kérdezni valójuk van. Az összes könyveinket is meg kellett mutatnunk, ami még megmaradt, de nekik már volt belőle. Még megvették a „Teremtést", melyet egy orvosnak akartak ajándékozni és 100 koronával ajándékoztak meg. A mi mennyei Atyánk ezáltal oly kegyesen cselekedett velünk, mint amikor az ötezret megvendégelte. Ebédeltünk, könyveinknek az ára mind megtérült, sőt még azon felül is maradt valami. Ez legyen bizonyíték mindenkinek, hogy Jehova bőségesen gondoskodik, ha az utolsó fillérünkkel is síkra kelünk őmellette.

O. L.

Gazdag eső

Kedves Testvérek a Krisztusban!

Miután Prágából jól megerősödve hazatértem, ismét megkezdtem úttörő munkámat és tényleg éreztem, amint egyik testvér beszédében hangsúlyozta, hogy az Úr bőséges esőt bocsát reánk. Az Úrban való bizodalommal kezdtem meg munkámat a tisztára cseh-vidéken és első nap 26 bekötött könyvet és 14 füzetet adtam el, jóllehet minden családban vannak munkanélküliek. Azáltal, hogy tudok csehül rámutattam arra, hogy május 16-án kongresszusunk volt Prágában és egy nagy nyilvános előadás, amidőn Prágában a lepel mindenkinek lehullott a szeméről, a vevők nagy része fellelkesült, hogy azonnal maga is lásson valamit a frissen vásárolt könyvből. Akiket meglátogattam, mindnyájan felfigyeltek, amidőn elbeszéltem a prágai ünnepnapokat és sokan könnyeztek, amidőn hallották, hogy mi nem a magunk hasznát kerestük Prágában, hanem csupán azért mentünk oda, hogy Jehova nevéről mint az ő tanui bizonyságot tegyünk. Mindenkinek melegen ajánlom, aki a munkában áll, hogy mutasson reá néhány szóval a hasonló eseményekre, mert az emberek jobban felfigyelnek és inkább meghallgatják a következő szavakat.

Az Úr gazdag áldását kívánom nektek és vagyok az Úrban szerető nőtestvéretek

C. C.

„Ímé, ... Jehováért való buzgóság"

Kedves Rutherford Tetsvér!

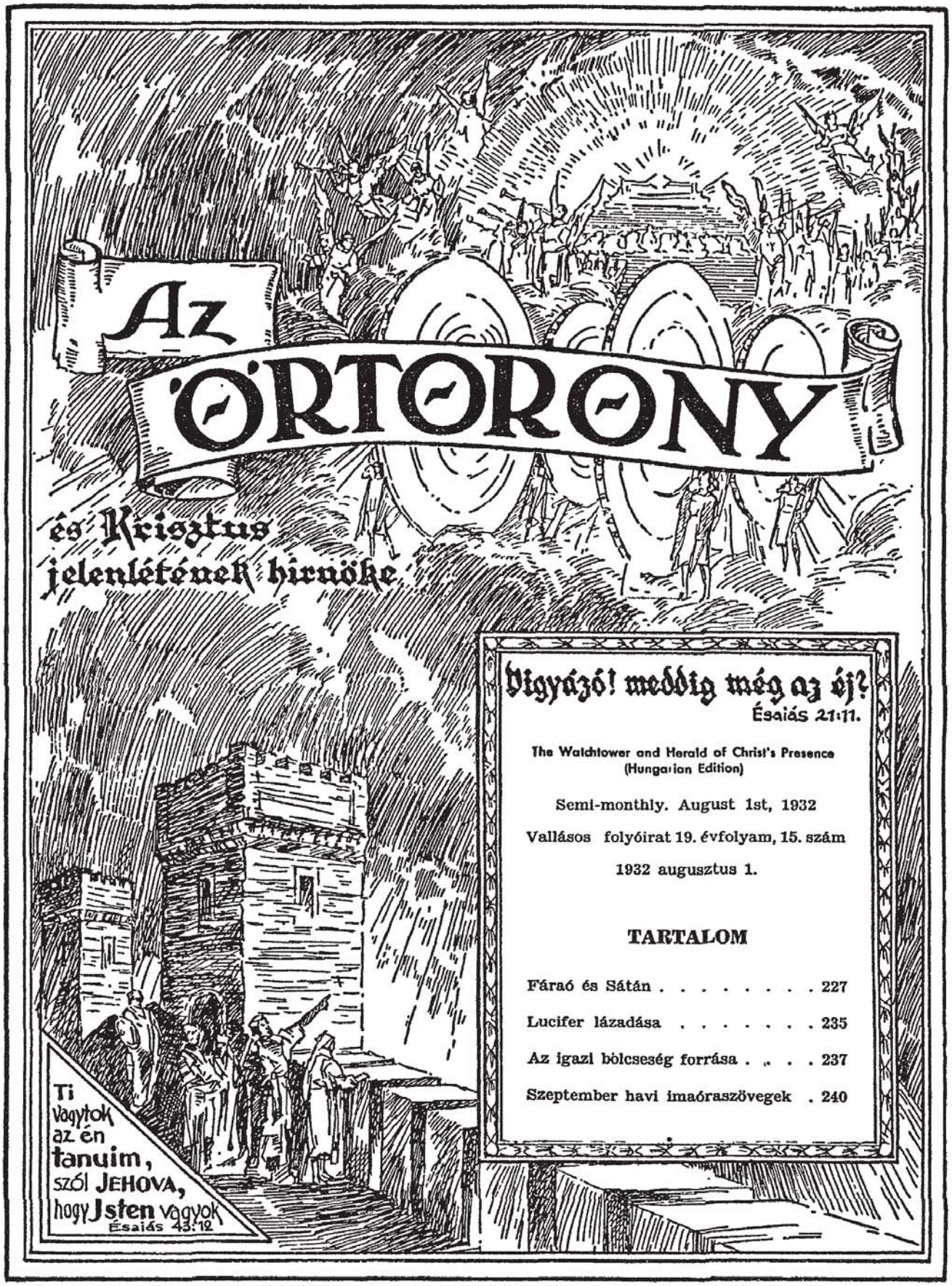
Szívem ver az örömtől és azon buzgóságtól, amit a maradék most hirdet! Mindenütt buzgóságot látunk, ahova csak tekintünk! A munkának egyetlen szakasza sem látszik elhanyagoltnak. Ég a „kocsikban". Izzik a „házakban". A maradék keresi a menyasszonyi ösvényt a föld végéig és fegyverei eredménnyel járnak. Ez Jehova buzgósága (Ezékiel 5 : 13), aki a „hegyeket" megolvasztja. Jehova véghez viszi, amit Illés próféta szája által mondatott, Akhábot illetőleg. (Királyok II. 10 : 10) Éppen most vonz Jehova buzgósága jóakaratú embereket millió számra az Úr oldalára, akik óhajtják, Akháb megsemmisítését Armagedonban látni. (Királyok II. 10 : 15—28) Hálásak vagyunk, hogy segítségeddel mindig többet tanulhatunk a felől, hogy a maradéknak Armagedon után még kiváltsága lesz szolgálni és az emberek millióit arra oktatni, amire Jehova gondolt, midőn Ábrahámnak megígérte, hogy az ő m a g v a által a föld minden nemzetsége megáldatik.

Ördvendünk, hogy nem riadsz vissza attól, hogy Isten ítéletét az Ördög szervezete ellen kihirdeted. Gyarapodjék buzgóságod, hűséged és szereteted, míg az Ördög örök hallgatásba nem merül.

Sok szeretettel vagyok testvéred a bizonyságtevés munkájában

A. L. Norfleet, New York.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semi-monthly. August 1st, 1932

Vallásos folyóirat 19. évfolyam, 15. szám

1932 augusztus 1.

TARTALOM

Fáraó és Sátán 227

Lucifer lázadása 235

Az igazi bölcseség forrása 237

Szeptember havi imaóraszövegek . 240

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik félhavonként.
A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása
Wachtturmstreet 1—19, Magdeburg, Germany.
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége." — Ésaiás 54 : 13, angol-fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében miden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni lényt támasztotta fel, vette fel a mennybe, minden lény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A Világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az Igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyerállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozásra képesít és tanítókról is gondoskodik oly személyek vagy csoportok részére, akik őszintén foglalkoznak a Biblia tanulmányozásával. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel síkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket nem közöl.

Előfizetési ára:
Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč., félévre 12 Kč.
Magyarországon egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.

Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41
Csehszlovákiában: Brno, Hybešova 30.

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szükölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldést évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhöz szóló felhívás: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egyhónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal jelezzük.

Csak az amerikai előfizetőkre vonatkozik

Rendkívüli értesítés

A kormány jelentése szerint az elmult évben 2290 bank szüntette be a kifizetést. Sokan a testvérek közül bankcsekket használnak a pénz beküldésére és a csekk kiállítása idején az illető bank minden jel szerint a legjobb állapotban volt; mielőtt azonban a csekket beváltás végett visszaadhattuk volna, a bank már be volt zárva, miáltal sok kellemetlenség, további kiadás és többnyire a befizető teljes vesztessége lett előidézve. Azért mi biztos módszerként azt ajánljuk, hogy pénzt postai- vagy expresszátutalás útján küldjetek, mivel így a feladó nyugtát kap és abban az esetben, ha a levél elveszne vagy az átutalás valamely más modon tünne el, az összeg visszatérítését követelheti. A kiadások így talán kissé magasabbak, de a biztonság ezt a hátrányt teljesen kiegyenlíti. A saját biztonságotokra való tekintettel ismételten azt tanácsoljuk, hogy pénzküldést postai átutalás vagy expresszátutalás útján eszközöljetek.

Wachtturm-Druckerei, Magdeburg. Csehszlovakiában felelős: Anton Gleissner, Brno-Juliánov, Hybešova 30.

FEL

AZ ŐRTORONY
ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

19. évfolyam | Brooklyn — 1932 augusztus 1 — Magdeburg | 15. szám

Fáraó és Sátán

„Amde azért tartottalak fenn tégedet, hogy megmutassam néked az én hatalmamat és hogy hirdessék az én nevemet az egész földön." — Mózes II. 9 : 16.

JEHOVA nevét ma inkább gyalázzák a „kereszténység" között, mint bárhol a földön. A „kereszténység" népei nagyobb előnyöket élveztek, mint mások, mivel Isten igéje közöttük terjesztetett és nagy bizonyságtevés folyik Istenről és szándékáról közöttük. A „kereszténység" népei azt állították, hogy Istennek és Krisztusnak szolgálnak; „keresztényeknek" nevezték magukat és „keresztény népeknek". Ez az állítás kétségtelenül téves, mindazáltal nagy felelősség terheli azokat, akik megismerhették volna az igazságot, de ahelyett a kétszínűség útját választották; ezeket sokkal nagyobb felelősség terheli, mint azokat, akik akaratukon kívül tudatlanok voltak vagy még most is azok. A „kereszténynek" nevezett országok lakósai most sok bajban, nagy tanácstalanságban és nyomorban szenvednek. Az álkereszténység vezetői azzal akarják elhitetni az embereket, hogy Isten azért bocsát rájuk szenvedéseket, mivel nem támogatják eléggé a felekezeteket, melyek magukat hibásan Isten és Krisztus nevéről nevezték el. Jehova tanui részéről nagyon fontos, hogy világosan felismerjék a szerencsétlen állapotok okát, állását és orvosszerét s mindenkivel közöljék az igazságot, akár hallgatnak reá, akár nem. Nyilván ez képezi most Isten akaratát népe számára.

² A Szentírás sok képlettel szolgál, valószínűleg azért, hogy Isten népével ismertesse Isten akaratának kibontakozását. Jehova a zsidókat használta fel némely képek vagy példák alakítására; felkent népének világosan megmondotta, hogy ezek a dolgok az ő javukra fordultak elő és jegyeztettek fel az ő ígéjében: „Mindezek pedig példaképpen estek rajtuk; megírattak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknek vége elérkezett." (Korinthus I. 10 : 11) Ezenkívül az isteni feljegyzés kimutatja, hogy más teremtmények vagy népek is kapcsolatban állanak Ábrahám ivadékával; a Szentírásnak e feljegyzése a maradék javára íratott. E következtetés helyességét az apostol következő kijelentése bizonyítja: „Mert amelyek régen megírattak, a mi tanulságunkra írattak meg; hogy békességes tűrés által és az írásoknak vígasztalása által reménységünk legyen." (Róma 15 : 4) Sok bizonyítékot birunk arról, hogy most a világ végén élünk és Isten népének maradéka a földön most nagyobb ismeretben részesül, mint az Úr népe bármikor azelőtt; mindez főképpen azok javára van, akik most a templomban vannak. Isten népe ez okból tekinthet most világosabban bele Jehova végzéseibe és ismerheti meg jelenlegi kötelességét az Úrral szemben. Semmi oka sem volna annak, hogy ezeket a tényeket a Szentírás csupán történelmi célból jegyezze fel. Ezek főképpen a maradék felvilágosítására, támogatására és vígasztalására szolgálnak.

³ Faraó, Egyiptom királya kimagasló szerepet tölt be a Szentírás képletes ábrázolásai között. Mellette nagy szerepet töltenek be seregei vagy hivatalos támogatói is. Egyiptommal kapcsolatban a Szentírás főképpen a következőket emeli ki: politikai hatalmát, melyet uralkodói és tisztviselői bírtak és gyakoroltak; népe által követett vallását, melyben a papok voltak a vezetők; és nagy, messze elágazó kereskedelmét a király vezetése alatt, melyet ama világbirodalom nagy katonai szervezete támogatott. Ezek a dolgok főképpen az izráelitákkal, Ábrahám ivadékaival vagy Isten népével kapcsolatban említtetnek. Ez arra mutat, hogy ezek a képek fontos tanulságokat tartalmaznak Isten mostani népe számára. Ezeket a tanulságokat semmiesetre sem fogja mindenki megtanulni és értékelni azok közül, akik Jézus Krisztus követőinek nevezik magukat. Ezzel egyezőleg mondja az apostol: „Nem lehet pedig, hogy meghiusult legyen az Isten beszéde. Mert nem mindnyájan izráeliták azok, akik Izráeltől valók; ... hanem Izsákban neveztetik neked a te magod." (Róma 9 : 6, 7) Izsák Isten felkentjét, Jézus Krisztust és testének tagjait jelképezte. — Galata 4 : 28—31.

⁴ A Nilus völgye nagyon gazdag ország és a folyam vize bőven sarjaszt táplálékot az ország

FEL

lakósai részére. Ez a folyó a kereskedelem útja volt. A folyam vize a jelképben a népet példázza, melyet a hivatalos elem kizsákmányolt és céljaira felhasznált. Hogy Egyiptom királya korlátlan uralkodónak tekintette magát, Ezékiel 29 : 3-ból látjuk, ahol Faraó, Egyiptom uralkodója így szól: „Az én folyóm enyém, én teremtettem azt magamnak." Az Egyiptomban uralkodó többi hatalmi csoportok hivatalukat a király kívánsága szerint gyakorolták. Egyiptom világhatalom lett; ez természetesen azt jelenti, hogy Fáraó a király és tisztviselői kormányoztak és uralkodtak a világon. Egyiptom királya az írásban „ifjú oroszlánhoz" van hasonlítva, ami azt jelképezi, hogy magát és népét nagynak, hatalmasnak és erősnek tekintette. (Lásd Ezékiel 32 : 2) Amiképp a fenevadak között az oroszlán a király, akkép vezette Egyiptom állatias kormányát egy erős uralkodó.

[5] Egyiptom vallása ördögi volt és ezért Isten ellen irányult. Ezt bizonyítja Jehova kijelentése, melyet rövidesen az izráeliták kivonulása előtt tett: „Egyiptom minden istene felett ítéletet tartok." (Mózes II. 12 : 12) A politikai hatalmak Jehova Isten ellen voltak, tehát az Ördög eszközei voltak és ezt Faraó következő kijelentéséből is látjuk: „Kicsoda Jehova, hogy megfogadjam szavát?" A hamis ördögvallást gyakorló papok úgy szólván a király kezétől tápláltattak, ami arra mutat, hogy tényleg a király gondoskodott ama szükséges eszközökről, melyeket a vallásos szokások megkívántak. — Mózes I. 47 : 22.

[6] Az egyiptomi világhatalom erősebb részét a kereskedelem képezte. Ez azt jelenti, hogy Egyiptom politikája területek szerzésére irányult, arra való tekintet nélkül, hogy azokat igazságos vagy igazságtalan eszközökkel szerezheti meg. Az egyiptomi nemzet fő üzletét ez képezte; a kormányzat többi tényezői az üzleti érdekek támogatására szolgáltak. A nagy kereskedelmi forgalom és ravasz üzleti vállalkozások támogatására és végrehajtására katonaságot vagy nagy hadsereget szerveztek. A király sok hadiszekér és ahhoz tartozó katonaló felett rendelkezett. „Nyergeljétek a lovakat és üljetek fel ti lovasok. Legyetek sisakokban. Tisztítsátok a kopjákat, öltsétek fel a páncélokat. Egyiptom növekedik úgy, mint a folyóvíz és mint a megháborodott vizű folyam, mert ezt mondja: felmegyek, ellepem a földet, elvesztem a várost és a benne lakókat. Jőjjetek fel lovak és zörögjetek szekerek, jőjjenek ki a vitézek, a szerecsenek és a libiabeliek, akik paizst viselnek és a lidiabeliek, akik kézívet viselnek." (Jeremiás 46 : 4, 8, 9) A szerecsenek, Libia és Lidia Egyiptom szövetségesei voltak. Egyiptommal laktak határosan és azt támogatták hadjárataiban és rablásaiban. Az egyiptomiak nagy városokat építettek és azokban halmozták fel kincseiket. Ez bizonyítja, hogy nagy építők voltak s hogy a nemzet tervezőket és tudományosan képzett építészeket alkalmazott, hogy jobban kibővítse kereskedelmi hatalmát. A nemzet ama törekvése, hogy nagyobb gazdagságra tegyen szert ellenszolgáltatás nélkül, arra bírta az egyiptomiakat, hogy az izráelitákból rabszolgákat csináljanak és az Úr népét az egyiptomiak magtárainak építésére kényszerítsék. — Mózes II. 1 : 11.

[7] Világos tehát, hogy Egyiptom egész nemzete, t. i. Fáraó, a király a papok által vezetett vallásos elemek és a kereskedelmi érdekcsoportok, melyek a katonai hatalmat fenntartották, együttesen Isten és az ő népe ellen voltak. Egyiptom istentelen, kegyetlen és elnyomó hatalom volt; és mégis idézetünkben azt olvassuk, hogy Jehova így szólott Egyiptom uralkodójáról: „Ám de azért tartottalak fenn tégedet."

Az Ördög

[8] Egyiptomról, annak királyáról, Fáraóról és az ő seregeiről szóló értesítését Jehova kétségtelenül azért jegyeztette fel, hogy az Ördögöt és elvetemült zsarnok szervezetét jelképezze. Egyiptomot héberül Mizraimnak hívják és jelentése: „egy, aki korlátokat állít a tengernek". A tenger az Istentől elidegenedett emberiséget példázza. (Jelenések 13 : 1; lásd Világosság I. 264. oldal, németben). Fáraó, Egyiptom királya, pásztora volt szervezetének és Sátánt jelképezi, aki istentelen szervezetét mint pásztor őrzi és felügyeli. Az Istentől elfordult emberiség, amelyet a tenger jelképez, Sátán kereskedelmi hatalmának és szervezetének erősítésére általában korlátok közé van szorítva és téves utakra vezetve. A próféta Mizraimról (Egyiptomról) szólva, azt „kalmárok földének, árusok városának" nevezi. — Ezékiel 17 : 4.

[9] Sátánról olvassuk: „Kereskedésed bősége miatt benső erőszakossággal telt meg és vétkezél. Azért levetélek téged az Isten hegyéről és elvesztélek, te oltalmazó Kérúb, a tüzes kövek közül." (Ezékiel 28 : 16) Sátán bűne valószínűleg vagyon utáni vágyából keletkezett, abból t. i., hogy Ádámot és Évát és azzal együtt mindent magának kívánt. Amidőn mint Lucifer felügyelte Édent, előre látta a tengernyi sok embert, kik Ádámtól és Évától fognak származni és be fogják népesíteni az egész földet; és ezt a „tengert" óhajtván bírni, ez a vágy gyökerezett meg szívében és vezette őt igazságtalan útra. „Óh te, aki lakozol a nagy vizek mellett, akinek kincse temérdek, eljött a te véged és a te rablásod határa." — Jeremiás 51 : 13.

[10] Sátánt kapzsisága (vagyonszomja) vette rá erőszakosságokra, ezért mondja róla Isten, hogy kereskedéseivel magát és szervezetét is gaztettekkel és erőszakossággal mocskolta be. Sátán Ádá-

FEL

mot és Évát elidegenítette Istentől. A nép elámítására és Istentől való elfordítására Sátán Nimród, látható képviselője útján hamis és törvénytelen vallást létesített. Hamis vallását az egyiptomiak közé is bevezette, hogy őket Istentől elfordítsa; azután szervezte a nagy kereskedelmi és katonai hatalmat és kényszerítette a népet kereskedelmének és vállalkozásainak támogatására és elhitette vele, hogy ez a kereskedelem ki fogja elégíteni önző kívánságait. Sátán szervezetének pénzügyi és kereskedelmi tényezői okozták tényleg azon erőszakos kihágásokat, melyek a földet ellepték és sok fájdalmat és bajt hoztak az emberekre. A militárizmusra azért volt szükségük, hogy az igazságtalan kereskedelmi hatalmak önző és kapzsi vágyait és ravasz terveit végrehajtásukban segítsék; ezért vették igénybe kíméletlenül az önző emberek a nagy hadi felszereléseket. Az összes területhódítási háborúkat kapzsi emberek okozták és vezették, kik szándékosan alkalmaztak a maguk meggazdagodása céljából mindennemű brutális erőszakot. A királyok és más uralkodók zsoldosokat béreltek, hogy brutális és kegyetlen munkáikat végrehajtsák és ebben az arany volt azon eszköz, mellyel az embereket szándékos gyilkosságok véghezvitelére felbérelték. A nagy erőszakosságoknak oka tehát ama törekvés volt, azt igyekeztek elrabolni, ami mások tulajdonát képezte. „Mert a gazdagok megteltek köztük ragadománnyal (erőszakossággal), lakósai pedig hazugságot szólnak és nyelvük csalárd az ő szájukban." (Mikeás 6 : 12) „Ezért nyakuknak ékessége kevélység, ruha gyanánt erőszak borítja őket. Ímé ezek gonoszok és örök biztonságban vagyont gyüjtenek!" — 73. zsolt. 6, 12.

[11] Egyiptom vallásos neve „büszkeség". Az álpapok nagy büszkeséggel mutattak reá a világ gazdag és hatalmas nemzeteire, melyet „kereszténységnek" neveznek, és ezek a nemzetek zsákmányoló hadjáratok és ravaszul kieszelt kereskedelmi vállalkozások útján, melyekkel a népet kizsákmányolták és megrabolták, gazdagodtak meg. Nem szokatlan dolog, hogy az álpapok és politikusok azon országok hatalmával, melyek a nép rovásán, mely a vagyont tényleg termeli, gazdagodtak meg, hivalkodnak.

[12] Az Ördög a földön egy nagy szervezetet létesített, melynek fő alkatelemei a vallási, pénzügyi és politikai elemek. Önző embereket használt fel látható szervezetének alakítására és istentelen és elnyomó intézkedéseinek végrehajtására. Sátán a folyam által jelképezett népről így szól: „Az én folyóm az, én teremtettem magamnak." (Ezékiel 29 : 3) A világ sok idő óta a gonosz hatalma alatt állott, olvassuk: „Az egész világ a gonoszban vesztegel." (János I. 5 : 19) Sátán azt állítja, hogy a világ népei az övéi, tehát az ő birodalma jogszerint való és ő e világnak az istene. (Korinthus II. 4 : 4) Az ő látható politikai képviselői az ő indításából és ravasz vezetése alatt cselekesznek. Az emberekkel hamis vallást gyakoroltattak, hogy tudatlanságban legyenek Jehova Istenről és idegenek legyenek tőle. Sátán szervezetének leghatalmasabb része a kereskedelmi elem, melyet arra használ fel, hogy az embereket kizsákmányolja, megrabolja és elnyomja.

[13] Sátán önző képviselői majdnem kivétel nélkül úgy a tengeren, mint a szárazföldön mindent a maguk felügyelete alatt tartanak. Ezeket az önző kegyetlen képviselőket, akik önző és ravaszul kieszelt terveiket működtetik és végrehajtják, a „nagykereskedelem" gyüjtő-névvel nevezzük, mivel a világ nagykereskedelmi érdekeivel foglalkozik. A nagykereskedelem tulajdonát képezik a kereskedelmi gőzösök, a hajójáratok, vasutak és a többi forgalmi eszközök, melyekkel a föld terméseit és a kereskedelmi cikkeket szállítják; a nagykereskedelem rendelkezik — mint tulajdonos — az összes közlekedési eszközökkel a világ nemzetei és népei között; övéi a bankok és majdnem az összes azokban elhelyezett pénz; az élelmi-cikkek, gyárak és azon gépek, melyekkel a nyers anyagokat termelik; ez állapítja meg a gazdasági termékek és a kereskedelmi cikkek árait és a közönséges kereskedőt és vevőt is annak cselekvésére kényszeríti, amit a nagykereskedelem diktál. A nagykereskedelem a tulajdonosa és ellenőre az ujságoknak, folyóiratoknak és az összes többi eszközöknek, hogy propagandát űzzön a maga reklámai céljára. Kezét rátette a törvényhozó és a törvényeket végrehajtó kormányzati szervekre is. Döntő befolyást gyakorol a főiskolákra, egyetemekre, kereskedelmi és ipariskolákra, mérnökökre és építészekre és a földbirtok legnagyobb része is felügyelet alatt áll. A köznépet rabszolga sorba kényszerítette és nem veszi figyelembe a nép kegyelemért és könnyebbülésért kiáltó esedezéseit. A nagykereskedelem tartja hatalmában a vallások képviselőit, a politikusokat pártjaikkal együtt és mindezek a nagykereskedelem akaratát hajtják végre és a köznépnek nem áll módjában könnyebbülést szereznie. Az Ördög rendelkezik tehát a legnagyobb, emberi szemeknek látható szervezettel, mely valaha létezett. Mivel Egyiptom és annak uralkodója Sátánt s annak szervezetét jelképezték — ami kétségbevonhatatlan — ezért Sátánról és szervezetéről íratott meg a következő: „Ámde azért tartottalak fenn tégedet."

[14] Isten akaratával megegyezik, hogy az emberek a földön törvényes cserekereskedelmet folytassanak oly dolgok vásárlása és eladása tekintetében, melyeket egymás között cserélniök kell; de

FEL

ennek az eladásnak és vásárlásnak becsületes alapon és a kölcsönös jogok tekintetbe vételével kell történnie. A zsidók Jehovával szövetséges viszonyban állottak, tehát beleegyeztek Isten akaratának cselekvésébe; vagyis arra voltak kötelezve, hogy igazságosan járjanak el és tiszteletben tartsák az igazságot és a jogot szomszédaikkal, valamint egymás között való érintkezéseikben. Ama nemzet papsága az Ördög eszközévé vedlett és üzleti szellem átka szállott reá; Isten házából az Ördög kereskedők és tolvajok házát csinálta. Az Ördög tudta, hogy a papságot éppen ezáltal kerítheti hatalmába és így is tett. Ezért mondotta Jézus hangsúllyal, amidőn a templomba ment és azt megtisztította: „És a galambárusoknak monda: hordjátok el ezeket innen; ne tegyétek az én Atyám házát kalmárság házává." (János 2 : 16) „És monda nékik: meg van írva: az én házam imádság házának mondatik, ti pedig azt latroknak barlangjává tettétek." — Máté 21 : 13.

[15] A kereskedelem helyes szabályait Jézus a következő kijelentéssel ismerteti: „Jó mértéket, megnyomottat és megrázottat, színig teltet." (Lukács 6 : 38) Sátán szervezetének kereskedelmi ága ezzel éppen ellenkező szabályt követ, mely így szól: „Vegyetek el mindent, amit meg tudtok fogni és adjátok érte a lehető legkevesebbet. Vegyétek el igazságos vagy igazságtalan úton; de mindenképpen vegyétek birtokotokba."

[16] Némelyeket, akiket az Úr kegyében részesített, közölvén velük az igazságot, a kereskedelem kapzsi vágya kerített hatalmába és ezek a „tenger mélyébe vettettek". Az apostol az igaz egyháznak éppen erről írta: „Akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértetbe, meg tőrbe és sok esztelen és káros kívánságba esnek, melyek az embereket veszedelembe és romlásba merítik; mert minden rossznak a gyökere a pénz szerelme, mely után sóvárogván némelyek, eltévelyedtek a hittől és magukat általszegezték sok fájdalommal." — Timotheus I. 6 : 9, 19.

[17] Némelyek azt gondolták, hogy tovább folytathatják a vagyonszerzést azon módszerekkel, melyeket a nagykereskedelem igénybe vesz és mindazáltal bemehetnek Isten országába; de ez teljesen képtelenség. „Mert könnyebb a tevének általmenni a tő fokán, mint a gazdagnak Isten országába bemenni." (Lukács 18 : 25) Nem volna helyes Jézus e kijelentését csupán a jeruzsálemi fal kis kapujára alkalmazni; ez a kijelentés teljesen azt jelenti, amit kifejez. Az olyan ember, aki a nagykereskedelem módszereivel él, semmiképpen sem mehet be Isten országába. Az olyan ember, akit ebben az időben az Úr azon kiváltságban részesített, hogy neki szolgálhat, de azután valamiből kifolyólag felhagy az Úr szolgálatával és üzleti vállalkozásokba kezd, hogy pénz és földbirtok szerzésével meggazdagodjék, nem becsüli a királyságot és ama tényt, hogy Isten országa eljött. Aki ily útra tér, azt bizonyítja, hogy nem szereti Istent és királyságát, tehát nem is engedtetik meg neki a királyságba belépnie és annak részévé lennie.

A gonoszság megengedése

[18] Jehova Isten igaz és igazságos. És minden útjai igazságosak. Ő teljesen önzetlen és ezért az Isten szeretet. „Jehova rendelései helyesek, megvidámítják a szívet; Jehova parancsolata világos, megvilágosítja a szemeket." (19. zsoltár 9) „Mert az Úr (Jehova) szava igaz és minden cselekedete hűséges." (33. zsoltár 4) Jehova Isten szereti az igazságot és gyűlöli a hamisságot. „Mert az Úr (Jehova) igaz; igazságot szeret, az igazak látják az ő orcáját." (11. zsoltár 7) „E hat dolgokat gyűlöli az Úr (Jehova) és hét dolog utálatos az ő lelkének: a kevély szemek, a hazug nyelv és az ártatlan vért ontó kezek, az álnok gondolatokat forraló elme, a gonoszra sietséggel futó lábak, a hazugság lehelő hamis tanú és aki szerez háborúságokat a testvérek között." (Példab. 6 : 16—19) Sátán elkövette ezen összes, Istentől gyűlölt dolgokat és még most is elköveti. Szervezetének képviselői ugyanezen dolgokat gyakorolják.

[19] Az egyiptomiak elnyomták Isten választott népét. Sátán és szervezete elnyomták Isten népét és nagyon meggyalázták Jehova nevét. Sátán az emberiséget mintegy hatezer éven át kizsákmányolta és elnyomta; az ő gonoszsága és földi képviselőinek gonoszsága minden valaha létezett gonoszságot, istentelenséget és elnyomást felülmul. Amidőn most azon segedelemről és enyhülésről beszélünk, melyet Isten országa útján fog nyujtani, az emberek természetesen azt kérdezik: miért tűri meg Jehova mind e gonoszságot a földön, ha ő az igazság Istene? Miért nem pusztítja el az Ördögöt? Miért nem pusztította el már régen? Miért nem akadályozza meg, hogy a nagykereskedelem, a hamis vallás és a lelkiismeretlen politika a népet kizsákmányolja, megrabolja és elnyomja? Nem azt mondja-e Isten ígéje, hogy Isten támasztotta Sátánt és Faraót? Miért tette ezt? Mily okból látja jónak, hogy az ily gonoszok és elvetemültek gazságaikat üzzék?

[20] Ezekre a kérdésekre mindeddig a következőket felelték: Jehova az egyiptomi uralkodóházban soron következő királyok ügyeit úgy intézte, hogy a rendkívül gonosz Faraó abban az időben kerüljön trónra, amikor Isten népe ott volt azért, hogy ez az elvetemült Fáraó elnyomja és így a zsidók leckékben részesüljenek; ugyanezen okból engedte meg az Ördög fennállását Isten, hogy gonoszságot gyakoroljon, így akarta kioktatni az

FEL

egész világot arról, hogy mennyire ártalmas a bűn; Isten engedte, hogy a jó és rossz izráeliták együtt éljenek, míg eljött az ideje, hogy a harag edényeit elpusztítsa, a többieket pedig megmentse; valamint azt is megengedte, hogy az igazságtalan emberek megerősödjenek, a jók pedig elnyomatást szenvedjenek mindaddig, amíg eljött az ő ideje, hogy a jókat, miután leckékben részesítette, magához gyüjtse, a többieket pedig elpusztítsa. — Ha ez a felelet helyes lenne, részben Isten maga is oka volna azon gonoszságnak, amely most a földön van és azon elnyomatásnak, mely az emberiségre nehezedik. Ez a következtetés azonban semmiképp sem lehet helyes, mivel Isten igazságos és gyűlöli a gonoszokat és mivel minden utai igazságosak.

A helyes felelet

[21] A fenti kérdésekre csak úgy nyerhetünk helyes feleletet, ha felismerjük a nagy vitakérdést, illetve az eldöntendő kérdést. Jehova Isten nem támasztotta vagy teremtette az Ördögöt és Egyiptom gonosz Fáraóját sem támasztotta. Lucifert az Úr tökéletesnek teremtette és felelősségteljes hivatallal ruházta fel. Kapzsi vágya bírta őt rá Isten ellen való lázadásra. Lucifer gonoszságának kezdete meggazdagodásra törekvő vágya volt, illetve azon önző kívánsága, hogy az emberből kereskedelmi cikket csináljon. Azt állította, hogy Isten hazug; tehát kétségbe vonta Isten szavának igazságát. Isten ezután nevezte Lucifert „Kígyónak", ami azt jelenti, hogy csaló, hazug; ezenkívül „Ördögnek" nevezte, ami azt jelenti, hogy rágalmazó, tehát hazug és hazugságokat terjeszt; ugyancsak „Sárkánynak" is nevezte és ezzel mutatott rá arra, hogy a jónak az elrontója vagy felfalója; valamint „Sátánnak" is nevezte és ezzel mutatta ki, hogy minden igazság ellen küzd és Jehovának az ellensége. Sátán azután kihívta Jehova Istent, hogy állítson oly embert elő a földön, aki meg tudja őrizni feddhetetlenségét Isten előtt, valamint hűségét és ragaszkodását a legellentétesebb körülmények között is. (Jób 1 : 10, 11; 2 : 4—7) Így vetette fel a vitakérdést: ki a legfelségesebb a világegyetemben?

[22] A Mindenható és Felséges Isten név az igazságos jogról, igazságról, igazságosságról, bölcseségről, szeretetről és hatalomról kezeskedik. Az ő neve arra mutat, hogy mindennek és mindenkinek felette áll, hogy minden cselekedetét önzetlenségből teszi és jóságos mindenkihez, aki igazságosan jár el. A vitakérdés tehát Jehova Isten nevével van összefüggésben. Ha Isten az Ördögöt akkor azonnal elpusztította volna, nem nyilott volna alkalom reá, hogy az Ördögtől felvetett kérdést egyszer és mindenkorra elintézzék vagy bebizonyítsák, hogy Jehova neve mindazért szavatol, amiért síkra száll és amit jelent. Ezért engedte meg Isten, hogy Sátán önző és romlott útján menjen; nem akadályozta meg, hogy megtegye a legrosszabbat, de a kitűzött időben mindenki előtt be fogja bizonyítani, hogy ő a Mindenható és Legfelségesebb és az ő neve szavatol az igazság, jog, igazságosság, bölcseség, szeretet és hatalom érdekében. Fáraó az Ördögöt jelképezte és képviselte és az Ördög szerepét játszotta; ezért beszélt Isten Mózesnek róla és Fáraóról szóló kijelentése főképpen az Ördögre, Sátánra vonatkozik.

[23] Abban az időben, amidőn Luther a Bibliát lefordította és később, amidőn az angol jóváhagyott bibliafordítást készítették és kiadták, kétségtelenül azt gondolták és vallották, hogy Isten támasztotta a gonosz Sátánt és gonoszságát arra használja, hogy némelyeket jó leckékben részesítsen; azokat pedig, akik nem akarják megtanulni a leckéket, az Ördög elviszi magával és örökké fogja kínozni. Ezek ezért fordították ezt a szöveget így: „És azért támasztottalak tégedet." Károli, Schmoller és mások, valamint az angol Biblia széljegyzete azonban így szól: „Ámde azért tartottalak (hagytalak meg) fenn tégedet." Másszóval ez azt jelenti: a vitakérdést helyesen és egyszer és mindenkorra el kell dönteni, miután Sátánnak teljes alkalma nyilott, hogy a maga állítását bizonyítsa; ezért mondja az Úr: „Ámde azért tartottalak fenn tégedet." Ezt a következtetést még más hivatalos fordítások is bizonyítják.

[24] Hogy a kutatót a helyes következtetés megállapításában segítsük, Mózes II. 9 : 16 következő különböző fordításait idézzük: „De éppen azért hagytalak meg tégedet, hogy megmutassam neked hatalmamat s hogy az én nevemet hirdessék az egész földön." (Elberfeldi fordítás) „De éppen azért hagytalak meg tégedet, hogy meglásd az én hatalmamat s hogy az én nevemet elbeszéljék az egész földön." (Schmoller) „De én szándékosan hagytam meg az életedet (Rotherham), hogy megmutassam rajtad hatalmamat, hogy az én nevemet az egész földön dicsőítsék." (Menge) „Ámde azért tartottalak meg tégedet (megtartottalak; Septuaginta), hogy megmutassam neked hatalmamat s hogy az én nevemet az egész földön hirdessék." (Schlachter és Zürichi) „De azért hagytalak meg téged, hogy megmutassam neked hatalmamat s hogy az én nevemet hirdessék az egész földön." (Leeser)

[25] Ezek a szövegek kétségtelenül eldöntik a kérdést és bebizonyítják, hogy nem Isten támasztotta az Ördögöt, sem Fáraót, Egyiptom istentelen királyát. Aki azt állítja, hogy Isten támasztotta Sátánt, ezzel Isten nevét gyalázza; vádolja, hogy ő az oka azon nagy romlottságnak és elnyomásnak,

FEL

mely az egész emberiséget terheli. Isten azonban nem tartóztatta fel az Ördögöt; megtűrte, hogy életben maradjon, tehát el ne pusztuljon; ezt a saját végzéseinek végrehajtása érdekében látta jónak, melyek az ő kitűzött idejében s az ő dicsőségére és tiszteletére és nevének teljes igazolására megvalósulnak. Azok, akik az Urat szeretik, tartsák mindig szemük előtt, hogy a legfontosabb kérdést, mely valaha eldöntésre várt, Jehova nevének igazolása képezi. Az idő közel van, amidőn igazolni fogja nevét.

Az ő neve

[28] Egyiptomot az Ördög alapította és emelte fel és Fáráó az Ördögöt képviselte. Választott népét Isten Egyiptomba küldte, illetve a világba vagy az Ördög szervezetébe, mivel felkentjeit a kitűzött időben a világból ki akarta gyűjteni. Amidőn népe Egyiptomban volt, kezdette el az isteni képet az istentelen Fáraóval és seregével, mely az izráelitákat elnyomta. Faraó és serege Sátánt és szervezetét jelképezte. Az izráeliták Egyiptomban mindazokat az embereket jelképezték, kiket Sátán keze nyom el, akik jólelkűek és kiszabadulni szeretnének s szeretnék megtanulni az igazságot. Isten meghallgatta az izráeliták kiáltását és szabadításukra elküldötte Mózest; meg van írva, hogy ez azért történt, hogy Jehovának nevet szerezzen. „Mert melyik nép olyan, mint a te néped, az Izráel, melyért elment volna az Isten, hogy megváltsa magának való népül és magának nevet szerezzen." (Sámuel II. 7 : 23) E munka teljesítésében Mózes Jézus Krisztust jelképezte, kit Isten azért küld, hogy a világot megváltsa és választott népét kiszabadítsa és Istennek nevet szerezzen. Mózest Áron kísérte és ők ketten megjelentek Fáraó előtt, hogy közöljék vele Isten végzését még az egyiptomiak pusztulása előtt. Jehova bizonyságtétele Krisztus Jézusra van bízva, hogy közölje Sátánnal és szervezetével Jehova akaratát és végzését még pusztulásuk előtt. Választott népét Isten kiszabadította Egyiptom kezéből és Faraót és hadseregét elpusztította a tengerben, miután ezt előre közölte velük. Ezáltal szerzett képet, mely arra mutat, hogy Isten Sátánt és szervezetét el fogja pusztítani és a jószívű embereket kiszabadítja az Ördög elnyomásából és hatalmából, de előbb ezt az elvetemültet és szervezetét figyelmezteti.

[27] Isten megparancsolta Mózesnek, hogy közölje Faraóval: „Ámde azért tartottalak fenn téged." Miért? „Hogy megmutassam neked (Faraó és serege, Sátán és szervezete) az én hatalmamat; hogy az én nevemet (az én népem) hirdessék az egész földön." Ezt a szöveget idézi az apostol Róma 9 : 17-ben, olvassuk: „Mert azt mondja az Írás Faraónak, hogy megmutassam benned az én hatalmamat és hogy hirdessék az én nevemet az egész földön."

[28] Hogy ez az idézet főképpen Sátánra és szervezetére vonatkozik és Fáraó csupán jelképe volt, az apostol a következő kijelentésben mutatja ki: „Ha pedig az Isten az ő haragját megmutatni és hatalmát megismertetni kívánná, nagy békességes tűréssel elszenvedte a harag edényeit, melyek veszedelemre készíttettek." (Róma 9 : 22) Amint tudjuk, Isten nem sokáig mutatott hosszú türelmet Faraó iránt, hanem csak rövid ideig, s azután Faraó meghalt. Sátán és elvetemült szervezete iránt azonban Isten sok évszázadon át mutatott hosszú türelmet; de ez a gonoszság és rosszaság Jehova tanuinak ismételt figyelmeztetése dacára is egyre nagyobb lesz. Sátán szervezete ebben az időben a leggonoszabb; de tudjuk az Írásból, hogy Isten az armagedoni csatában rövidesen el fogja pusztítani Sátánt és szervezetét. Az ezeréves birodalom végén Sátánt egyszer és mindenkorra meg fogja ölni. Sátán és szervezete legfőbb látható uralkodó elemeivel, t. i. a vallásos, kereskedelmi és politikai tényezőkkel, gyakorolja az elnyomást és ezek „a harag edényei, melyek pusztulásra rendeltettek". Isten sok ideig hosszútűrést gyakorolt irántuk és ígéjében világosan kifejezte, hogy el fognak pusztulni.

[29] Ezek a szövegek kétségtelenül bizonyítják, hogy Jehova Isten semmiképpen sem felelős a világon levő gonoszságért s ő ezt a gonoszságot vagy romlottságot nem azért tűrte meg, hogy az emberek belőle hasznos leckéket tanuljanak és megismerjék a bűn rendkívüli ártalmas voltát. A bűn és gonoszság gyakorlásából egyetlen lény sem tanult hasznos leckéket. Az Írás meggyőzően bizonyítja, hogy Isten csupán azért tartóztatta kezét a gonosz elpusztításától és tűrte meg fennmaradását, hogy az általa kitűzött időben egyszer és mindenkorra eldöntse a neve, felsőbbsége, korlátlan hatalma, abszolut igazsága, teljes önzetlensége és tökéletes bölcsesége körül támadt vitakérdést.

[30] Ha azon kérdés elé állítanak, hogy miért tűretett meg mindezen gonoszság és elnyomás az emberek között és tűretik meg most is, röviden a következőket felelhetjük: minden nyomorúságért és elnyomásért Sátán, az Ördög a felelős. Ő már évszázadok óta arra törekedett, hogy az emberiséget elidegenítse Istentől, ebből a célból létesített egy nagy szervezetet, mely hamis vallásoskodókból és egy hamis vallásból, valamint hűtlen politikusokból vagy uralkodókból s egy nagy kereskedelmi elnyomó intézményből, melyet nagykereskedelemnek neveznek, áll; Sátán ezek által nyomta el az emberiséget és tette rabszolgává, miként Fáraó az izráelitákat Egyiptomban. Isten meghallotta az elnyomott izráeliták kiáltását, most pedig a

FEL

világ elnyomott népeinek kiáltása hozzá jutott és közbe fog lépni. Jehova már régen megmondotta népének, hogy ezen utolsó napokban, melyekben most élünk, egy nagy fordulópont fog bekövetkezni, amikor le fogja leplezni és el fogja pusztítani az elvetemültet szervezetével együtt. Hű tanui és Jézus apostolai útján Sátán istentelen szervezetéről iratott és a képmutató vallás, a nagykereskedelmet vagy óriási, nagy vagyonokkal rendelkező erős kereskedelmi szervezetet és lelkiismeretlen politikusokat, kik együtt uralkodtak az emberiségen és azt elnyomták, mint összetartózókat ábrázolta. Erről a szentségtelen szövetségről írta az apostol: „Nosza immár ti gazdagok sírjatok, jajgatván a ti nyomorúságaitok miatt, melyek elkövetkeznek reátok. Gazdagságotok megrothadt, és a ruháitokat moly ette meg; aranyotokat és ezüstötöket rozsda fogta meg és azok rozsdája bizonyság ellenetek és megemészti a ti testeteket, mint a tűz. Kincset gyüjtöttetek az utolsó napokban! Ímé a ti mezőiteket letarló munkások bére, amit ti elfogtatok, kiált. És az aratók kiáltásai eljutottak a Seregek Urának füleihez. Dőzsöltetek e földön és dőbzódtatok; szíveteket legeltettétek mint áldozás napján. Elkárhoztattátok, megöltétek az igazat; nem állt ellent néktek." (Jakab 5 : 1—6) A Seregek Ura a csata Istenét jelenti; Ő most meghallgatja az üldözöttek és elnyomottak kiáltását és elküldi Jézus Krisztust, mint hatalmas karját, hogy Sátánt és szervezetét elpusztítsa, mivel azok pusztulásra rendelt edények.

Az ő nevét hirdetve

[31] Isten felkent maradékának fő feladatát ebben az időben Isten nevének hirdetése képezi az egész földön. Áron Mózessel Egyiptomba ment és az Úr utasításából tolmács lett. (Mózes II. 4 : 14, 15) „És elmondá Áron mindazokat a beszédeket, melyeket mondott vala az Úr Mózesnek és megcselekedé a jeleket a nép szemei előtt." Mózes II. 4:30.

[32] Hasonlóképpen bízta Jézus Krisztus a bizonyságtevést hű maradékára a földön, amit Áron jelképezett. Isten megparancsolta, hogy bizonyságot tegyenek; Sátánt, a régi kígyót ez a bizonyságtevés nagyon felbőszíti. (Jelenések 12 : 17) Az Úr ígéje Sátánt és nagy űzérkedő szervezetét, a nagykereskedelmet tengeri szörnynek vagy tengeri krokodilnak nevezi. (Ezékiel 32 : 2) Ez kétségtelenül azt jelenti, hogy Jehova tanui közlik a Sátán szervezetéről szóló igazságot az emberekkel és főképpen azt kell közölniök, hogy a nagykereskedelmet Sátán létesitette és ez Sátánnak az eszköze, melyet az emberek elnyomására és Istentől való elfordítására használ. Vannak, akik azt állítják, hogy szövetséget kötöttek Istennel akaratának teljesítésére, de semmit sem akarnak mondani Sátán szervezetéről. A felkentek nem lehetnek hívek Istenhez, ha elmulasztják vagy ha nem akarják megtartani az ő parancsait. Isten azt közli felkentjeivel, hogy ki kell hirdetniök az ő büntetésének napját s hogy az ő haragja Sátán és szervezete ellen irányul, kiket most el fog pusztítani. (Esaiás 61 : 1, 2) Ezt az evangéliumot hirdetni kell a nemzeteknek. — Máté 24 : 14.

[33] Mózesnek Fáraóhoz intézett kijelentése azt jelenti, hogy Isten addig nem tette rá kezét Fáraóra, amíg el nem jött kitűzött ideje, hogy hirdesse nevét az egész földön. Most a hirdetésnek folynia kell, mielőtt Isten haragja elpusztítaná a gonosztevőt és szervezetét. Ki fogja hirdetni Jehova nevét? Természetesen az ő tanui. Most Isten maradéka alkotja azt a népet a földön, melyről az Írás Apcsel. 15 : 14—18. szól. „Hogy miképpen látogatta meg Isten először a nemzeteket, hogy azokból népet válasszon a maga nevének." „Azután pedig ... felépítem Dávid leomlott sátorát." Isten most a világból egy népet választott a maga nevének és ezeket a híveket Krisztus templomába gyüjtötte, amit Dávidban és a sátorban jelképezett; ezeket felkente és tanuivá tette, hogy hirdessék az ő nevét. Ezt az apostol következő kijelentése is bizonyítja: „Ti pedig választott nemzetség, királyi papság vagytok, szent nemzet vagytok, hogy annak erényeit hirdessétek, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott ki titeket: akik egykor nem nép valátok, most pedig Isten népe vagytok; akik egykor nem részesültetek irgalomban, most pedig kegyelmet nyertetek. (Péter I. 2 : 9, 10) A maradék most Isten választott nemzete, mely Istent képviseli és elkülöníti magát Sátán szervezetének minden részétől és azoktól távol kell tartania magát. — Jakab 1 : 27.

[34] A nagy tetőpont most elérkezett. Isten megtűrte Sátánnak és szervezetének mindaddig való fennmaradását vagy gonoszságának folytatását, amíg elpusztítására az ő kitűzött ideje eljő; és most mielőtt azt elpusztítaná, így szól: Gyüljenek össze a népek és Sátán seregei mondják meg nekik, ha tudják, mit jelentenek ezek a dolgok; de ha nem tudják megmondani, akkor hallják meg az emberek az én tanuim szájából az igazságot és ismerjék el, hogy az az igazság. — Azután így szól Isten az ő hű tanuihoz: „Ti vagytok az én tanuim, hogy én Isten vagyok." (Esaiás 43 : 10, 12) Jehova Isten előre közölte felkentjeivel, hogy mit jelentenek ezek a szövegek s így nyujt nekik alkalmat, hogy kellőképp megértsék és méltányolják, hogy őket miért hívta ki a sötétségből csodálatos világosságára és helyezte ígéjét ajkaikra. Világosan és teljesen feltárja előttük, hogy Isten mindaz, amit neve kifejez; hogy a gonoszt nem azért tűrte meg, hogy az emberek abból megtanulják, mily rendkí-

FEL

vül ártalmas a bűn, hanem csupán azért engedte meg a gonosznak és szervezetének fennmaradását a kitűzött ideig, hogy közölje az igazságot az emberekkel, hogy az ő nevét az egész világegyetem megismerje. Ezt főképpen Ezékiel erre vonatkozó kijelentésének megismétlése bizonyítja, valamint más szövegek is, melyek előre közlik, hogy Isten ki fogja tölteni haragját Sátánra és szervezetére: „Hogy a népek megismerjék, hogy én vagyok Jehova." (Schlachter ford.)

[35] Mózest és Áront Isten Fáráóhoz küldte, hogy teljes bizonyságot tegyenek előtte. Különböző csapásokat bocsátott az egyiptomiakra, figyelmeztetőül és intelmül az egyiptomi nemzetnek, melyeknek azt kellett kifejezniök, hogy elhatározta ama gonosz nemzet pusztulását; s melyek által főképpen azt akarta velük közölni, hogy ő (Jehova) a Legfelségesebb. E képletben Mózes és Áron Krisztust és lábtagjait vagy a maradékot példázták, mely most a földön él, amint bizonyságot tesz Sátán és az ő szervezetének különböző ágai előtt arról, hogy Jehova a legfelségesebb és elhatározta az Ördögnek és mindazoknak az elpusztítását, akik Istennek ellenségei és az Ördöghöz csatlakoznak. Az Egyiptomra bocsátott csapások, ama figyelmeztetésnek és hirdetésnek a jelképei, melyet Isten ebben az időben tétetett és tétet a világ nemzetei, de főképpen Sátánnak ama hivatalos szervezete előtt, mely gyalázza Jehova nevét és küzd az ő tanui ellen a földön.

[36] Jehova tanuinak most szorgalmasan kell tevékenykedniök. Szorgalmasan kell bizonyságot tenniök Jézus Krisztus bizonyságtételéről, melyet Istenről és országáról reájuk bízott. Isten parancsait követve ki kell hirdetniök a figyelmeztetést: „Kiálts teljes torokkal, ne kíméld; mint trombita emeld fel hangodat és hirdesd népemnek bűneiket és Jákób házának vétkeit." (Ésaiás 58 : 1) Ez azt jelenti, hogy figyelmeztetniök kell azokat, akik Krisztus követőinek vallják magukat és azt állítják, hogy Isten fiainak házához tartoznak.

[37] Azok, akik felvilágosultak és megismerték, hogy Isten elhatározta, hogy az embereket szeretett fiának, Jézus Krisztusnak, vérén váltsa meg, országát Krisztus fejedelemsége alatt felépítse s azután az engedelmeseket helyreállítsa, az istenteleneket pedig elpusztítsa, de mindazáltal szándékosan küzdenek Jehova tanui ellen, amidőn azok bizonyságot tesznek Jehováról és akaratáról, határozottan Sátánnal együtt fognak elpusztulni, mivel az igazság ellen vétkeztek. Azért mindazok, akik küzdenek Jehova tanui ellen, amikor azok bizonyságot tesznek Isten országáról, most vegyék fontolóra és gondolják meg, hogy Isten ítélete megíratott a gonoszokról és rövidesen beteljesül.

[38] Azok közül senkisem tartozhatik Isten országához, aki megismerte Isten akaratát, tehát a jelenlegi igazságot, de elmulasztja vagy nem akar résztvenni a Jehova nevéről és Isten országáról szóló bizonyságtevésben. Az összes lágymelegek közömbösek és hanyagok hadd vegyék ezt most fontolóra. Most eljött az idő, amidőn Isten azt akarja, hogy az ő nevét hirdessék. A félkentek csak úgy őrizhetik meg feddhetetlenségüket, hűségüket és szeretetüket Jehova iránt, ha hirdetik az ő nevét és ők azt hirdetni is fogják. Mindenkinek meg kell tudnia, hogy Jehova a Mindenható Isten s hogy tőle származik minden áldás.

Bereai kérdések

1. Hasonlítsd össze a „kereszténység" helyzetét a világ más nemzeteivel Istenről és akaratáról való ismeretük, valamint felelősségük tekintetében! Miért mondott csődöt a kereszténység?
2. Ki részére és mily célból jegyeztetett fel Isten az Írásban képletesen értelmezendő közleményeket és történelmi tényeket?
3. Miért van Egyiptomnak, uralkodójának és ama nemzetre vonatkozó eseményeknek főképpen Ábrahám ivadékával kapcsolatban kimagasló szerep juttatva a prófécia jelképi nyelvezetében?
4. Mutasd ki a) a Nilus folyó természetes jelentőségét és b) prófétai jelentőségét!
5, 6. Írdd le Egyiptom kormányszervezetét! Mily természetű volt és mily célt szolgált vallásos eleme? Magyarázd meg miért igázta le Egyiptom Izráelt!
7, 8. Magyarázd meg Egyiptom nevének jelentőségét!
9–11. Magyarázd meg: „Kereskedéseid nagyságával bensőd erőszakossággal telt meg"!
12, 13. Mi képezi ebben az időben Sátán szervezetét? Írdd le tevékenységét!
14, 15. Állítsd szembe a kereskedelem helyes módszereit azokkal, melyeket Sátán vezetett be az emberek között!
16, 17. Mennyiben vett erőt a kereskedő szellem olyanokon, kiket Isten az igazság ismeretével áldott meg?
18—20. Idézz oly szövegeket, melyek kimutatják, hogy Sátán és képviselői miképpen szegték meg az isteni szabályt! Magyarázd meg, miért nem értették meg az emberek Isten azon elhatározását, hogy megtűrte a rossz és gonosz emberek tevékenységét!
21, 22. Magyarázd meg, hogy miképpen jött létre Sátán és Isten miért tűrte meg, hogy oly sokáig garázdálkodjék a földön!
23—25. Helyes fordítás-e: „Azért támasztottalak"? Magyarázd meg miért van ez tévesen fordítva Luther és hasonló fordításokban!
26. Mily vonásait jelképezték az isteni szándéknak Izráel egyiptomi tapasztalatai?
27—29. Magyarázd meg Róma 9 : 17, 22-öt! Mily tanúságot fejez ez ki arról, hogy Isten megtűrte a bajt és gonoszságot a földön?
30. Mutasd ki rövid vonásokban, hogy kit terhel a felelősség a mult évszázadok gonoszságaiért és elnyomásáért! Idézd az Úrnak Jakab apostol által kifejezett szavait, melyek a népet elnyomó szentségtelen szövetségre vonatkozó ítéletét előre hirdetik!
31—33. Magyarázd meg mit jelképez a Mózes és Áron közötti viszony Mózes II. 4 : 30-nak megfelelően! Mikor kell e képeknek teljesülnik? Hogyan és miért?
34, 35. Miért tárja fel Jehova oly világosan nevét és szándékát ebben az időben, amit Egyiptomban Mózes és Áron útján jelképezett?
36—38. Mi a kiváltsága és felelőssége tehát Jehova tanuinak ebben az időben? Mutasd ki mily rendkívül fontos, hogy vonakodás nélkül és örömmel magukra vegyék ezt a felelősséget és kiváltságukkal éljenek, hirdetvén Jehova nevét!

W. T., 1932 június 1.

FEL

Lucifer Lázadása

ÉDEN tragédiájának nem volt mása. Tényleg mindazon bűntényeket és tragédiákat, melyek mindezideig előfordultak, ama szomorú eseményre lehet visszavezetni. Annak rettenetességét a gonosztevő intelligenciája és kiválósága és azon állása, melyet az örökkévaló Teremtő körül betöltött, még jobban fokozza. Ez a rettenetes bűntény elpusztította az emberek és angyalok reménységét, nagy szenvedést idézett elő a földön, sőt a mennyben is könnyhullatást és szomorúságot okozott. Ez hozta működésbe a gonosz kerekeit és háborúkat, gyilkosságokat, betegséget és járványokat, valamint inségeket terjesztett a korszakokon át és számtalan millió életet pusztított el.

Ez az ősgonosz oly ravasz, nagy és hamis volt, hogy sikerült neki eltompítania és megbénítania az ember finomabb érzéseit. Így maradtak az emberek tudatlanságban az összes évszázadok alatt az Édenben elkövetett bűntény nagy kihatásai tekintetében. Most azonban úgy látszik, eljött Isten ideje, hogy a leplet elvonja és az embereknek világos képet és tisztább meglátást nyujtson ama borzasztó bűntényről és bűnösről, hogy annak gonosz befolyásából kimeneküljenek és védelmet találjanak a világ Megváltójának karjai között.

Jehova volt az ember jóltevője és barátja. Megteremtette Ádámot, neki élettársat és szép hazát adott, uralkodóvá tette mind afelett, amit szemével látott; felruházta hatalommal, hogy a földet tökéletes nemzedékkel népesítse be, a földet leigázza és azon uralkodjék. Ádám ennek természetes következményeképp megszerette Teremtőjét, annál is inkább, mivel természettől fogva olyannak teremtetett, hogy ösztönszerűleg is azt tisztelte és imádta, aki barátja és gondviselője volt.

Isten akarata Isten törvénye. Isten akarata, melyet az ember előtt kifejezett, tehát az ő törvénye az ember számára és kormányzására. Az Isten törvényének való ellenszegülés hűtlen alattvalóvá minősíti a teremtményt. Törvény nélkül az ember hűségét nem lehet kipróbálni. Előírásnak kell lennie, mely a cselekedeteket szabályozza, a helyeset elrendeli és a helytelent megtiltja. Isten törvényt adott az embernek. Törvényét vagy akaratát Isten Ádám táplálékával kapcsolatban fejezte ki. Magában a táplálék élvezete nem jelentett volna gonosz következményeket, mivel az összes táplálkozási cikkek tökéletesek voltak, de a rossz következmények az Isten törvényével szemben tanusított engedetlenségből származtak. Az élet elveszítése az embernek mindennek elveszítését jelentette. Isten nem engedhette meg, hogy törvénytelen lény életben maradjon. Az embert szükségének megfelelően táplálta. „És Jehova Isten megparancsolta az embernek és mondá: a kertnek minden fájáról kedved szerint táplálkozhatsz, de a jó és gonosz tudásának fájáról nem szabad enned; mert amely napon arról eszel, bizonnyal meghalsz." — Mózes I. 2 : 16, 17.

Szerető gondoskodásával összhangban Isten felügyelőt vagy védelmezőt rendelt az embernek, hogy őt segítse azon helytelen cselekedet elkerülésében, mely az isteni törvények megszegésével járó büntetést reáhozná. Isten a fényes Lucifert választotta ki és nevezte ki Édenben az ember felügyelőjévé vagy védelmezőjéül. Róla és kinevezteteséről mondotta Isten: „Oltalmazó Kérub voltál, én teremtettelek azzá. (Ezékiel 28 : 14) A felkent Kérub azt jelenti, hogy Isten nevében kapott hatalmat és tekintélyt bizonyos dolgok kezelésére. Lucifer „Isten kertjében" hatalommal és tekintéllyel volt felruházva az ember ügyeinek gondviselésére s hogy a helyes úton vezesse. A Kérub tisztviselőt vagy meghatalmazottat jelent, aki bizonyos mennyei erőt kapott és annak megfelelően bizattak reá kötelességek is. „A védelmező"-szó oltalmazót, megvédelmezőt jelent. Ebből következik, hogy Lucifernek tekintélye és hatalma volt arra, hogy mint az ember felügyelője közbelépjen és őt megóvja, megvédelmezze és megőrizze attól, hogy Isten törvényének megszegése által rossz útra térjen. Neki szent kötelessége lett volna az emberrel és Istennel szemben is, hogy a gondjára bizottakat a helyes úton vezesse és befolyásolja, hogy így Istent tiszteljék és életüket a földön meghosszabbítsák.

Lucifert Isten a halál hatalmával is felruházta, amint azt Pál apostol zsidók 2 : 14-ben mondja. Lucifernek hivatalos teendői közé tartozott, hogy az embert halállal sujtsa, ha Isten törvényét megszegi. Lucifer bizalmi tisztséget töltött be Isten és az ember között. Őreá bizatott ama szent hivatal, hogy Isten új birodalmát a földön tisztán és jó állapotban megtartsa. Árulás lett volna részéről,

FEL

ha az Édenben létesített birodalmat ravaszul meg akarta volna buktatni. Az árulás ily körülmények között szégyent kellett zúdítson az árulóra, őt a legelvetemültebb gonosztevőnek és a legmegvetendőbbnek mutatván be. A világegyetemben Lucifer töltötte be a Logosz után a legmegtisztelőbb hivatalt; ez a Logosz hivatalától annyiban különbözött, hogy ő egy birodalomnak volt a felügyelője és védelmezője. Hitszegése e bizalmi állásában olyannyira rettenetes, hogy azt emberi szóval ki sem lehet fejezni. Szívének romlottsága még annál szembetűnőbb, ha meggondoljuk ama gonoszságát, hogy a tökéletes ember és tökéletes asszony szépségét, tisztaságát és ártatlanságát és szép környezetben töltött életét, melyet azóta emberi szem látott, rombolta szét.

Lucifer mint a „Hajnalcsillagok" egyike szemtanuja volt az embernek és tökéletes otthona teremtésének és ezenkívül az ember felügyelője is. Ezért tudta, hogy Isten az embert fajának szaporodási képességével ruházta fel és idővel az ember az egész földet tökéletes emberekkel fogja benépesíteni. Azt is tudta, hogy az ember úgy teremtetett, hogy imádnia kellett Jótevőjét. Ezért azt is tudta, hogy le kell rombolnia az ember elméjében azon gondolatot, hogy Isten az ő Jóltevője. Luciferben becsvágy támadt, mely az emberfaj feletti uralkodásra irányult és azt az imádatot, amely Istent illette meg a maga részére akarta megszerezni.

Lucifer meg volt győződve a maga szépségéről, hatalmáról és fenségéről és megfeledkezett Teremtőjével szemben való kötelességéről. Szívében önzés támadt. Téves indulat gyulladt fel benne és gonosz szívű lett. Szíve arra indította, hogy Ádám tekintetében tegyen valamit és ez az indítóoka gonosz természetű volt. A próféta erről írja a következőket: „És te ezt mondád szívedben: az égbe megyek fel, az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet és lakom a gyülekezet hegyén, mesze északon. Felibök hágok a magas felhőknek és hasonló leszek a Magasságoshoz." (Ésaiás 14 : 13, 14) Az írás egész világosan kimutatja, hogy Lucifer a következőképp gondolkodhatott:

„Én az ember felügyelője vagyok Édenben. Hatalmam van reá, hogy az embert halállal sujtsam. Ha az ember megszegi Isten törvényét, én nem gyakorlom hatalmamat. Azt fogom elhitetni az emberrel, hogy Isten neki nem barátja és jóltevője, hanem tényleg megcsalja. Isten nem sujthatja halállal az embert, hogy egyuttal összhangban maradjon önmagával, mivel azt mondotta, hogy a kert közepén levő fa az életfája s mivel az ezen fáról való táplálkozás azt jelenti, hogy aki arról eszik, örökké fog élni. Én elvezetem az embert ahhoz a fához és utasítani fogom, hogy egyék róla; akkor nem hal meg, hanem örökké fog élni.

De mielőtt ezt megtenném, el fogom hitetni Ádámnal, hogy Isten szándékosan tartja őt tudatlanságban és megvonja tőle azokat a dolgokat, melyeknek élvezetére jogosult. Ádám szereti a feleségét, ezért tehát Évát fogom először rábírni akaratom cselekvésére s azután általa Ádámon is uralkodni tudok. Úgy fogom alakítani a viszonyokat, hogy Ádám is eltérjen, a tiltott gyümölcsből egyék s azután egyiküket sem fogom halállal sujtani, hanem nyomban elvezetem őket az élet fájához, hogy annak gyümölcséből egyenek; akkor örökké élni fognak és nem halnak meg. Így megnyerem őket magamnak és örökre életben tartom. Szembeszállok Istennel. Neki van angyalokból és mennyei lényekből álló birodalma, kik őt imádják és én is hasonló leszek a Felségeshez és engem is úgy fognak imádni, miképp az Istent."

Az írásból kitűnik, hogy Lucifer ily lázadó tervet készített. Azt gondolta, hogy az a ravasz terv bölcsen van kieszelve. Isten természetesen eleitől tudott erről a dologról, de semmit sem tett ellene, míg Lucifer hozzá nem fogott a tetthez, az embert rászedvén és bűnre bírván. Erről mondja Isten: „Szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcseségedet fényességedben." (Ezékiel 28 : 17) Lucifer gonosz gondolatai képezték bűnének kezdetét. Addig tökéletes volt, mert Jehova Isten őt tökéletesnek alkotta. Róla mondja Isten a próféta útján: „Tökéletes voltál útaidban attól a naptól kezdve, melyen teremtettelek, mindaddig, amíg gonoszság találtaték benned." (Ezékiel 28 : 15) Lucifer tökéletlensége abban a pillanatban kezdődött. Ekkor kezdődött a lázadás. Ez az önző gondolkodása vezetett az árulás rettenetes bűnéhez és az összes azután következő gonosz következményekhez. Luciferből Ördögöt csinált vagy Isten kísértőjét. Ez a tény borzasztó következ-

FEL

ményekkel járt Luciferre, amint azt a próféta, Ezékiel 28 : 16—19. leírja: „Vétkezél; azért levetélek téged az Isten hegyéről és elvesztélek, te oltalmazó Kérub, a tűzes kövek közül. Szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcseségedet fényességedben; a földre vetettelek királyok előtt, adtalak szemök gyönyörűségére . . . és tevélek hamúvá a földön mindenek láttára, akik reád néznek. Mindnyájan, akik ismertek a népek közt, elborzadnak miattad; rémségessé lettél s többé örökké nem leszel!" A csalhatatlan isteni Ige ezzel megmagyarázza, hogy Lucifer vége, aki Sátán, az Ördög, kiirtás, vagyis teljes megsemmisítés lesz. Meghatározott idejében Jehova megsemmisítő ítéletét végrehajtja és Sátán, az Ördög többé nem fog létezni. W. T., 1932 június 1.

Az igazi bölcseség forrása

AZOK, akik csak a nevük szerint keresztények, de tényleg képmutatók, nem látják Isten akaratát. Az Urat csak ajkukkal tisztelik, szívükben azonban nagyon távol vannak tőle. Tévtanaikkal az emberiség között beteges félelmet hintettek el az eljövendő dolgokkal szemben és őket szervezeteikbe csábították.

A nép mindazáltal szomjuhozza az igazi táplálékot. Ezért mondja az Úr: „Mostantól fogva csodálatosan cselekszem ezzel a néppel." Bölcseinek bölcsesége elvész és értelme elrejtőzik. Ezért kezdett most Jehova szeretett fia, Jézus Krisztus által egy csodálatos munkához. A néppel ismerteti jóságát és eljuttatja az emberiség áldására kegyelmes intézkedéseit.

E csodálatos munka végrehajtása terén a rádió egyike azon eszközöknek, melyet az Úr most támasztott. Balga emberek, akik képzeletükben nagyon bölcsnek tartják magukat, vonakodás nélkül azt állítják, hogy a rádió az ember lángelméje és zsenialitása folytán állott elő.

Ez az állítás téves. Isten már háromezer év előtt előre közölte, hogy eljön az idő, amidőn üzenetét a villámok szárnyain fogja kiküldeni és azt semmi sem tudja feltartóztatni. Azok, akiket Isten a földön a maga tanuiként elhívott, világilag nem bölcsek, nagyok vagy vagyonosak, hanem alázatos tanítható emberek, akik nagyon értékelik ama kiváltságot, hogy tenniök szabad valamit Jehova nevében.

Az igazság terjesztése nem emberi törekvéseknek tulajdonítható, hanem azt maga Isten terjeszti megbízott munkatársai útján. Ezért tudósítja az embereket előre ama szándékáról, hogy nagy birodalmát fel fogja építeni és az Ördög szervezetét teljesen elpusztítja.

Ez a nap az, melyet az Úr szerzett. És az ő népe örvend, hogy az igazság most elterjed.

Mivel Isten népének a kiváltsága és kötelessége most, hogy az igazságot közölje, nem bírhatná az Úr tetszését, ha az ő Igéjét megsértve és azzal ellenkezően járva el, az evolúciós elmélet beható megtárgyalásával foglalkoznék.

Némelyek azt kérdezhetnék, nem tárgyalják-e meg a keresztények az ember halhatatlanságáról és az örökgyötrelemről szóló kérdéseket és ezek nemde ugyancsak ördögi tanok? Nem oly észszerűtlen-e ezeknek megtárgyalása, mint az evolúciós tannak?

A felelet: nem. Még pedig azért, mivel e tanok védelmezői azt állítják, hogy azokat a Biblia támogatja és ezáltal elismerik a Bibliát, mint tekintélyt. Hogy e kérdéseket megtárgyaljuk, ezt azzal a szándékkal tesszük, hogy megállapítsuk, hogy tanítja-e azokat a Szentírás vagy nem.

A keresztények azután annak bebizonyítására törekszenek, hogy ezeket az ördögi tanokat a Szentírás nem tanítja. A modernisták ellenben, akik az ember kifejlődéséről szóló elméletet védelmezik, a Bibliát nem tekintik döntő tekintélynek és következtetéseiket emberi nézetekre építik. Az ő következtetéseik ezért Jehova meggyalázása és a kereszténynek el kell vetnie oly emberi következtetéseknek bizonyítékul való tekintését, melyeket e tudósoknak nevezett emberek állítottak fel.

Az igazság az az eszköz, mely az embereket ismét összhangba hozhatja a nagy Teremtővel, Jehova Istennel. Isten szeretett Fia, tekintély alap-

FEL

ján tett bizonyságot Isten igéjéről és mondotta: „A Te beszéded igazság." — János 17 : 17.

Isten igéje, melyet eleitől kezdve Isten szent emberei írtak, Jehova gondviselése alatt jegyeztetett fel és hasznos az ember tanítására, aki a helyes úton akar járni. (Péter II. 1 : 21; Timotheus II. 3 : 16; Jób 32 : 8) Csak balga emberek vetik meg a Bibliát, amidőn valami filozófiát kutatnak, mely őket fel tudná világosítani az ember származásáról. Ama kérdésre, hogy micsoda az ember? — kielégítő feleletet csakis úgy nyerhetünk, ha korlátolt ismeretünk köréből kilépünk és Isten igéjében keressük meg a feleletet.

Dávid próféta sokkal bölcsebb volt, mint a mai tudósok. Bölcs volt, mivel komolyan törekedett Isten akaratának megismerésére és cselekvésére. Isten szíve szerint való ember volt, mivel mindig hű volt hozzá. Örökölt gyengesége következtében elkövetett néhány súlyos hibát, de szívében mindig őszinte volt az Úrhoz és igazságos, iránytűhöz hasonlított, mely ha irányából kilendül, mindig visszatér a pólushoz. Isten szelleme gyakorolt hatást elmjére és ezért beszélte az igazságot. (Sámuel II. 23 : 2) Ekkép írta Isten bölcs szolgája sugallat alatt: „Jehova félelme a bölcseség kezdete, jó belátásuk van azoknak, akik abban gyakorolják magukat. Az ő dicsérete örökké megmarad." — 111. zsoltár 10.

A bölcs emberek Isten igéjében keresik a tudományt és arra törekszenek, hogy magukat Isten igéjéhez szabják. Aki ezt az utat választja és követi, megnyeri Isten kegyét. A beképzeltek és gőgösek elvetik Istent. (Péter I. 5 : 5) A balgát az ő elvetemült Isten tagadása akadályozza. Szájával Isten képviselőjének vallhatja magát, de azon tanokkal, melyet képvisel, még Jehova létezését is tagadja.

Erről írta Isten prófétája: „A balga ezt mondja szívében: Nincs Isten!" (14. zsoltár 1) E képletben a szív az indító okot jelenti, mely valakit valamely út követésére indít.

A haladó, a modernista vagy evolucionista beképzeltségében és nagyzolásában mintegy így szól: „Én a hittudomány doktora vagyok. Nézzétek az én bölcseségemet! Én tudom, hogy az ember evolució útján állott elő és fejlődésében előre haladt."

Mi a célja e kijelentésnek? Az, hogy a figyelmet a saját bölcseségére terelje! Az ilyen ember rendkívül önző és felfuvalkodottságában és kapzsiságában így szól:

„A mennynek, a földnek és az embernek nincsen Teremtője. Azok a dolgok, amelyeket látunk, vak természeti erők útján állottak elő és az ember evolució útján támadt."

Ez a balga büszke önmagára, képzelt nagyságában magának tetszeleg és kéjelegve hallgatja a róla szóló dicshimnuszokat. Ezek az úgynevezett bölcs tudósok vagy modernisták abban gyönyörködnek, hogy egymásnak kölcsönösen hízelegnek. A mellüket verik, méltóságteljesen beszélnek és egymást „doktornak" vagy más címeken titulálják és nagy beszédeket modanak kollégáik nagyságáról és bölcseségéről.

Így használja fel őket Sátán, az ellenség, hogy egymást kölcsönösen megvakítsák és meggyalázzák a szerető nagy Isten nevét. Az emberek között maguknak nagy hírnevet szereztek és befolyásukkal elterelik az emberek elméjét Istentől, az emberiség igazi jóltevőjétől és barátjától.

Csodálatos, hogy Isten miképpen látta előre a tényállást és közölte előre igéjében. Most a prófécia igazi tanulmányozója elolvashatja magának Jehovának rég feljegyzett kijelentését s azon utat is megértheti, melyet e modern beképzelt tudósok követnek.

A felelkezeti intézményekben vannak hű lelkek, akik egyes vezetőik önhittségét és beképzeltségét látva, szomorkodnak. Az Úrhoz kiáltanak segítségért. Isten prófétája rámutat, hogy miként imádkoznak: „Mentsél meg, ó, Jehova! mert elveszett az istenfélő ember, a hűségesek elfogytak. Gonoszságot beszélnek felebarátaikkal; ajkaikkal hízelegnek és kétszínűen beszélnek."

Kiáltásukra a felelet a következő: „Jehova kivágja mind a hízelgő ajkakat, a nyelvet, amely nagyokat mond." A próféta a következőkben közölte előre azoknak tulkapásait, akik „a teologia doktorainak" nevezik magukat: „Nyelvünkkel felülkerekedünk, ajkaink velünk vannak; ki lehetne Úr felettünk?" — 12. zsoltár 1—5.

Ma, a nagy képmutatás idejében, csak abból meríthetünk bátorságot, ha Isten igéjéhez fordulunk. Mindazok, akiket a próféta itt úgy mutat be,

FEL

mint akik Istenhez kiáltanak, Isten ígéjének következő feleletét nyerik: „A szegényeknek elnyomása miatt, a nyomorult nyögése miatt legott felkelek, azt mondja az Úr (Jehova); biztosságba helyezem azt, aki arra vágyik. Az Úr (Jehova) beszédei tiszta beszédek, mint földből való kohóban megolvasztott ezüst, hétszer megtisztítva. Te, Jehova, tartsd meg őket; őrizd meg őket e nemzetségtől örökké." — 12. zsoltár 6—8.

Az ily áltanítók a legönhittebbek az emberek között. Ezek jogtalanul nevezik magukat az Úr nevéről. Nem akarnak tudni semmit Isten ígéjéről és álbölcseségükkel félrevezetik a népet. Ezek azok, akik megtagadják Isten ígéjét és az evolucionak Isten ígéjével ellenkező tanát tanítják. Ezek e világnak, illetve Sátán szervezetének részei, mivel szövetkeztek a világ azon hatalmasaival, kik a népet elnyomják.

Az Úr azonban kijelenti, hogy felfuvalkodottságuk és tulkapásaik nem sokáig tartanak: „És meglátogatom a földön a bűnt és a gonoszokon vétküket és megszüntetem az istentelenek kevélységét és az erőszakoskodóknak gőgjét megalázom." (Ésaiás 13 : 11) „ A megromlás előtt kevélység jár és az elbukás előtt felfuvalkodottság." — Példb. 16 : 18, angol-fordítás.

Az ember származása oly titok, melyet csak a Szentírás tud felderíteni. Arról senki sem tudhatja meg az igazságot, csakis az Isten ígéjéből. Ha a nagy Teremtő nem iratta volna meg tudósítását róla, senki sem tudta volna azt megmagyarázni az emberiség kezdete után évezredekkel. Isten, a nagy Teremtő, örvend, hogy közölheti titkát azokkal, akik őt szeretik és neki szolgálnak. Jehova titka nekik tárul fel. — 25. zsoltár 14.

Dávid szerette Jehova Istent és szolgált neki; Isten szelleme ihlette őt és ezért írta: „Mi Urunk, Istenünk, mily felséges a te neved az egész földön, aki az egekre helyezted dicsőségedet. A csecsemők és csecsszopók szájával erősítetted meg hatalmadat a te ellenségeid miatt, hogy a gyűlölködőt és bosszúállót elnémítsd." (8. zsoltár 2, 3) Dávidnak e kijelentése, főképpen a 3. vers prófécia.

Az Úr előre tudta, hogy ezek a modernisták, magabölcsek, tudós és evolucionista hittanítók a Gonosz eszközei lesznek és ezért ellenség lesz belőlük. Azért íratta meg Dáviddal, hogy a csecsemők szájából küld ki hatalmat, ami azt jelenti, hogy Isten ígéjének ereje nem a nagyoktól és tulképzett magabölcsektől hirdettetik majd, hanem olyanok által, akik taníthatók, mint a gyermekek és alázatos szívűek. Most tényleg azt látjuk, hogy ezek közlik az Isten jóságáról szóló üzenetet a néppel és ezért van részük Isten e csodálatos munkájában.

Éjszakánként az őrváltások idején Dávid feltekintett az égre és Isten csodáit megihlették, melyeket az égen látott. Mily csodálatosak és felfoghatatlanok is azok! Minden áhítatos lélek örvend, amidőn azokat az este beálltával meglátja. Minden égitest zajtalanul vonul kijelölt útján és az így kifejezett Isten iránti engedelmesség az örökkévaló Teremtő dicsőségét hirdeti.

Amidőn Dávid a teremtés e csodáit szemlélte, szívében imádat és dicséret támadt. Azután azokat és embertársait megnézve, így szólt: „Mikor látom egeidet, a te ujjaidnak munkáját; a holdat és a csillagokat, amelyeket teremtettél; micsoda az ember — mondom —, hogy megemlékezel róla? és az embernek Fia, hogy gondod van reá; Hiszen kevéssel tetted őt kisebbé az angyaloknál és dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad őt! Urrá tetted őt kezeid munkáin, mindent lábai alá vetettél; Juhokat és mindenféle barmot és még a mezőnek vadait is; az ég madarait és a tenger halait, mindent, ami a tenger ösvényein jár. Mi Urunk (Jehova), Istenünk, mily felséges a te neved az egész földön!" — 8. zsoltár 4—10.

Mennyire eltérnek az ihletett próféta e szavai a modernistákétól! Bizonyos, hogy azok az emberek, akár tudják, akár nem, az Ördög eszközei, mivel elvetemültségükben Isten nevét gyalázzák, az embereket tőle elfordítják s így a Sátán érdekeit szolgálják. Az evolucionisták nyilvános rendreutasítására írta Isten prófétája: „Tudjátok meg, hogy az Úr (Jehova) az Isten; ő alkotott minket és nem magunk; az ő népe és az ő legelőinek juhai vagyunk." — 100. zsoltár 3.

W. T., 1932 június 1.

FEL

Szeptember havi imaóra-szövegek

És lészen néktek Ezékiel csodajelül: amint ő cselekedett, egészen úgy cselekedjetek ti is. Mikor ez eljő, megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, Jehova. — Ezékiel 24 : 24, Elberfeldi-fordítás.

Ami Ezékiellel kapcsolatban történt, csupán kicsinyben való előárnyékolása annak, ami a „bűn emberével" és a „szervezett kereszténységgel" is történni fog. Mert ha az ítélet azok házán kezdődik, akik szövetségben vannak, mi lesz azon szervezett vallásoskodók vége, akik nem engedelmeskednek Isten evangéliumának? „És ha az igaz is alig tartatik meg, hová lesz az istentelen és bűnös?" (Péter I. 4 : 17, 18) A „szervezett kereszténység" számára nincs semmi lehetőség a további fennmaradásra. A gonosz szolgaosztály mint a veszedelem fia van feltüntetve, ami biztos pusztulásra mutat. Azért Ezékiel feleségének a halála arra mutat, ami a „bűn emberére" és a „szervezett keresztségre" vár.

Dicsőítsétek velem Jehovát és magasztaljuk együtt az ő nevét! — 34. zsoltár 4.

Az igazság, melyet a szolga kapott, most eszközt képez számára a Jehova dicsőítésében nyert öröme kifejezésére és azon kívánsága megmutatására, hogy a Jehova dicsőségének éneklésében mások is közreműködjenek. A „szolga" értékeli azon tényt, hogy az alázatosak figyelmesen hallgatják és alapjában véve így szól: „Isten jóságát megismertem és mivel látom, hogy készek vagytok a meghallgatásra, hadd magasztaljuk együtt az ő nevét, beszéljük el másoknak csodadolgait és hirdessük az egész földön az ő dicsőségét." Ez nem azt jelenti, hogy a szelíd hallgató felszólíttatik, hogy végeredményben az ajkával egy énekre rázendítsen, hanem azt jelenti, hogy meg lesz híva, hogy vegyen részt másoknak az Úrról és az emberek fiai iránti jóságáról való felvilágosításában. Jehova minden eszközt megadott a neve felmagasztalására, vagyis az igazság üzenetét nyomtatott formában.

Legeltetem szemeimet ellenségeimen és az ellenem támadó gonosztevőkön mulat majd a fülem. — 92. zsoltár 12.

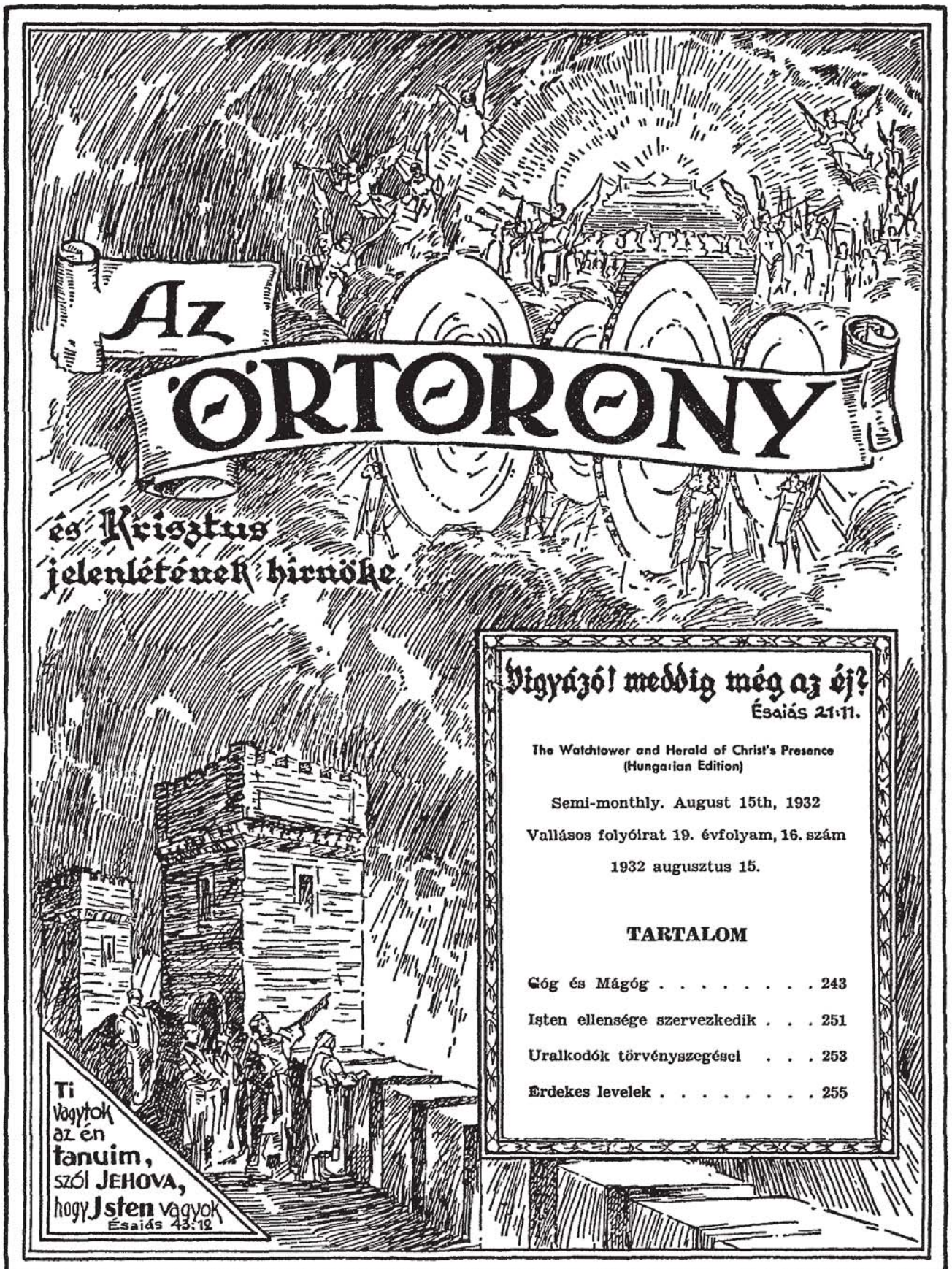
Ez nem jelentheti Isten valamely felkentjének azon rosszlelkű kívánságát, hogy személyes gyűlölete kielégülést nyerjen. A felkent kívánsága az, hogy Isten ellenségei megsemmisüljenek — és ő azért joggal imádkozik —, hogy azáltal Isten neve teljesen igazoltassék; ezen kívánságát pedig beteljesültnek látja, mivel Jehova megmondotta: „Szemeiddel fogod látni, amint megfizetek a gonosztevőknek." A hűségesek meglátják a győzelmet és tudni fogják, hogy az az Úrtól van. A hűségesek ezért higgadtan szemlélik a rájuk leselkedő ellenséget és továbbra is meg tesznek mindent az Isten előtt való feddhetetlenségük megőrzésére; azon munkában, melyet az Úr rájuk bízott, előretörnek és örömmel végzik Jézus Krisztus bizonyságtételét.

Örvendezzünk, ujjongjunk és adjunk neki dicsőséget, mert eljött a Bárány menyegzője. — Jelenések 19 : 7.

A mennyben ez az egyetlen menyegző történik. A Bárány menyegzője nagy örömre szolgáltat okot a mennyben és a mennyei seregek dicsőítik és magasztalják Jehovát, mivel ő az, aki a Bárány menyegzőjét elrendelte. Azért a vőlegény és menyasszony esküvője Jehova szándéka kibontakozásának egy ujabb lépését jelenti az ő neve és igéje igazolására. A vőlegény és menyasszony egyesülése egyszer és mindenkorra bebizonyítja, hogy Isten teremtményei között vannak olyanok, akik megőrzik fedhetetlenségüket és hűséget tanusítanak iránta, ami Jóbbal kapcsolatban lett előárnyékolva. Jehova a nagy Király, aki az ő fiának, Krisztus Jézusnak, menyegzőt szerez s ez alkalommal neki jár ki minden tisztelet és dicsőség.

Taníts meg Jehova, rendeléseid útjára, hogy megőrizzen azt mindvégig. Oktass, hogy megőrizzem törvényedet és megtartsam azt teljes szívemből. Vezérelj a te parancsolataid útján, mert gyönyörködöm abban. Hajtsd szíveret a te bizonyságaidhoz és ne a telhetetlenségre. Imé, kívánkozom határozataid után; éltess engem a te igazságod által. És szálljon reám, Uram, a te kegyelmed, a te szabadításod, amint megígérted. — 119. zsoltár 33—36; 40, 41.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?

Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semi-monthly. August 15th, 1932

Vallásos folyóirat 19. évfolyam, 16. szám

1932 augusztus 15.

TARTALOM

Góg és Mágóg 243

Isten ellensége szervezkedik . . . 251

Uralkodók törvényszegései . . . 253

Érdekes levelek 255

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik félhavonként.
A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása
Wachtturmstreet 1—19, Magdeburg, Germany.
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége." — Ésaiás 54 : 13, angol-fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében miden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni lényt támasztotta fel, vette fel a mennybe, minden lény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, *hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek*, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A Világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az Igazság beiktatása és megerősítése *fogja képezni*; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyeráliíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozásra képesít és tanítókról is gondoskodik oly személyek vagy csoportok részére, akik őszintén foglalkoznak a Biblia tanulmányozásával. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel sikra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, *vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és* kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket nem közöl.

Előfizetési ára:
Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč., félévre 12 Kč.
Magyarországon: egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.

Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41
Csehszlovákiában: Brno, Hybešova 30.

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szükölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldést évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhöz szóló felhívás: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egyhónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal jelezzük.

Csak az amerikai előfizetőkre vonatkozik

Rendkívüli értesítés

A kormány jelentése szerint az elmult évben 2290 bank szüntette be a kifizetést. Sokan a testvérek közül bankcsekkeket használnak a pénz beküldésére és a csekk kiállítása idején az illető bank minden jel szerint a legjobb állapotban volt; mielőtt azonban a csekket beváltás végett visszaadhattuk volna, a bank már be volt zárva, miáltal sok kellemetlenség, további kiadás és többnyire a befizető teljes vesztessége lett előidézve. Azért mi biztos módszerként azt ajánljuk, hogy pénzt postai- vagy expresszátutalás útján küldjetek, mivel így a feladó nyugtát kap és abban az esetben, ha a levél elveszne vagy az átutalás valamely más modon tünne el, az összeg visszatérítését követelheti. A kiadások így talán kissé magasabbak, de a biztonság ezt a hátrányt teljesen kiegyenlíti. A saját biztonságotokra való tekintettel ismételten azt tanácsoljuk, hogy pénzküldést postai átutalás vagy expresszátutalás útján eszközöljetek.

Wachtturm-Druckerei, Magdeburg. Csehszlovákiában felelős: Anton Gleissner, Brno-Juliánov, Hybešova 30.

FEL

AZ ŐRTORONY
ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

19. évfolyam | Brooklyn — 1932 augusztus 15 — Magdeburg | 16. szám

Góg és Mágóg

„Embernek fia! vesd tekintetedet Góg ellen, a Mágóg földjén, Rós, Mések és Tubál fejedelme ellen és prófétálj felőle. És mondjad: Ezt mondja az Úr Isten: Ímé én ellened megyek Góg, Rós, Mések és Tubál fejedelme." Ezékiel 38 : 2, 3.

JEHOVA az ő szent nevét oly alaposan fogja hirdettetni és dicsőségét elterjeszteni, hogy minden értelmes lény, bármely létfokon éljen is, meg fogja tudni, hogy nincsen más Isten Jehovához hasonló. Jehova ezekben az utolsó napokban, még mielőtt a világgal tudatná, oly dolgokat közöl népével, melyeket tudnia kell, hogy teljesen fel legyen készülve az ellenség támadásaival szemben és hitében megerősödjék. Ha tehát Sátán szervezetének vége közel van s ennélfogva a hű maradék munkája a földön befejezéséhez közeledik, a Biblia vonatkozó részének megértését remélhetjük a maradék vígasztalására és bátorítására, valamint azt, hogy neki e vígasztalásban földi pályafutásának teljes befejezéséig része lesz. — Róma 15 : 4.

[2] Góg és Mágóg a Szentírásban két jövendölésben, t. i. a Jelenések és az Ezékiel könyvében, fordul elő. Jehova Isten kétségtelenül elhatározta, hogy maradék népe e jövendöléseket megértse még mialatt a földön van. Ez szükségképpen magában foglalja Góg és Mágóg jelentőségének megértését. A Jelenések könyve kimutatja, hogy Sátán az ő gonosz segítőivel együtt az Armagedoni csatában elpusztulnak és a temetőbe kerülnek, de Krisztus ezeréves uralkodásának a végén ezek az elvetemültek kihozatnak a koporsóból és akkor ismét teljes erejükből összeállanak. Sátán szervezetében vannak olyanok is, kiket „nagyok"-nak (magasságosak) lehet nevezni és e megjelölés kétségtelenül szellemi és emberi lényekre is vonatkozik: „És lesz ama napon, meglátogatja az Úr a magasság seregét a magasságban és a föld királyait a földön; és összegyüjtve összegyüjtetnek gödörbe, mint a foglyok és bezáratnak tömlöcbe és sok napok után meglátogattatnak." (Ésaiás 24 : 21, 22) E jövendölés Armagedonban kezd teljesülni és az ezeréves birodalom végén ezek a „magasságosak: Sátánnal együtt meglátogattatnak és előhozatnak az Úrtól és ismét alkalmuk nyílik arra, hogy kifejezzék örökös pusztulásukhoz vezető istentelenségüket.

[3] Az Írás világosan bizonyítja, hogy a jelképben Ezékiel Isten maradék népét példázza a földön, amint rövidesen Armagedon előtt, mint Jehova tanuja tevékenykedik és Isten arra használja, hogy Jézus Krisztus bizonyságtevését végezze. E bizonyságtevésnek be kell fejeződnie a Mindenható Isten nagy csatanapja előtt. Jehova Ezékielt arra utasítja, hogy jövendöljön Góg ellen és Mágóg földjéről. Ennek azt kell jelentenie, hogy Góg Mágóg földjén lakik és a maradékosztály ez ellen a Jehova nevét gyalázó elvetemült sereg ellen kell bizonyságot tegyen. Ezékiel fentidézett szövegét Rotherham így fordítja: „Ember nek fia, fordítsd arcodat a Mágóg földjén lakó Góg, Rós, Mések és Tubál fejedelme ellen és jövendölj ellene mondván: ezt mondja az én Uram, Jehova: én ellened megyek Góg, Rós, Mések és Tubál fejedelme." — Ezékiel 38 : 2, 3.

[4] Gógról és Mágóg földjének jelentőségéről nem lehet határozott magyarázattal szolgálni és ez nem is volna helyes. De mivel Jehova megígérte, hogy „újakat közöl maradékával még mielőtt azok megtörténnének", feltehető, hogy a jövendölések értelmét is feltárja népe előtt. (Ésaiás 42 : 9) Azon világos igazságok alapján, melyek az Írásban feltáratnak, Góg és Mágóg jelentőségéről a következőket véleményezzük. Góg Sátán szervezetének, mely emberi szemeknek láthatatlan, egyik fejedelme, de lehet, hogy arra is hatalma van, hogy emberi alakot öltsön. Mágóg földje Sátánnak szellemi vagy láthatatlan birodalmát ábrázolja és magában foglalja Gógot és az összes gonosz angyalokat, kik az ő csapatjához tartoznak Sátán szervezetében és a föld felett uralkodnak. Nyilvánvalónak látszik, hogy Góg összeesküvést sző és szervez Isten felkent népe ellen s abba sokan, emberek és angyalok, a nagykereskedelemmel együtt és a sátáni vallási eszmékkel, tagokkal és vezetőkkel, valamint a föld elnyomói is belevonatnak; hogy mindezek összeesküsznek és Jehova szervezete ellen tá-

FEL

madnak, valamint Isten földi maradéka ellen; hogy ez az összeesküvés látható tettekben fog kifejezésre jutni; s hogy ez azután történik, miután az Úr eljött templomához és Jehova hű népét magához gyüjtötte. Ezt a véleményt a következő magyarázattal támasztjuk alá:

[5] *Eddig úgy láttuk, hogy Ezékiel Jehova utasítására Sátán látható szervezete ellen jövendölt,* mely vallási, kereskedelmi és politikai elemeket foglal magában, valamint Sátán ellen is. Mit tételezzünk fel azonban azon bukott angyalok felől, akik az Ördöggel működnek együtt az ő munkájában? Ezek nagy tevékenységet fejtettek ki az emberiség megrontásában és a világ nemzetei felett való uralkodásban; ezek kétségtelenül Sátánnal együtt lesznek *elpusztítva, mivel Jehovának* ellenségei. Így tehát indokoltan remélhetjük néhány oly jövendölés előfordulását, melyek feltárják Jehova ítéletét és annak végrehajtását ezen istentelen angyalokon és láthatatlan hatalmakon. Pál apostol hívja fel figyelmünket ama tényre, hogy ezek a láthatatlan hatalmak és fejedelmek ezekben az utolsó napokban Isten népe ellen fognak csatázni. — Efézus 6 : 10—12.

[6] Dániel próféta írja le Sátán szervezetét — annak láthatatlan, valamint látható részét —, egy szörnyű szoborkép szimbolumában. (Dániel 2 : 30—34) Ennek a szobornak aranyból volt a feje, melle és karjai ezüstből, hasa rézből. Sátánt ez istentelen szervezetének fejeként mutatja be és azután az ő nagy szervezetének az ő főnöksége alatt álló többi részeit is. Dániel jövendölésének egy része így szól: „És utánad más birodalom támad, alacsonyabbrendű mint te; és egy másik, egy harmadik birodalom, rézből való, amely az egész földön uralkodik." (Dániel 2 : 39) Itt főképpen a szöveg e részére hívjuk fel a figyelmet: „Mely az egész földön uralkodik." E világnak Sátán a „fejedelme" vagy legfőbb uralkodója és az ördögök vezetője. (János 14 : 30; Máté 9 : 34; 12 : 24) Ez azon következtetést támogatja, hogy Sátán birodalmában vannak az embereknek láthatatlan alárendelt közegei és ezek egyik osztályának utalta ki, hogy figyelemmel kísérje a föld ügyeit. Amint tudjuk, ezek a gonosz angyalok nagy ellenségei Isten népének. (Efézus 6 : 10, 12) A Dániel jövendölésében a rézben jelképezett gonosz angyalok és e világ látható elnyomói között közvetlen érintkezés létezik. (Lásd Világosság II. kötet 290—320 oldalig, németben) A Jelenések 20. rész 7, 8 verseiben Sátán, Góg és Mágóg meg vannak különböztetve és ez azt mutatja, hogy Ezékielnek a 38. és 39. részeiben foglalt jövendölések nem vonatkoznak közvetlenül Sátánra, hanem a neki alárendelt főbb fejedelmek egyikére, valamint egy nagy tömegre, mely annak vezetése alatt Sátán szervezetének egyik osztályát alkotja. Az Írás kimutatja, hogy Sátán s az ő fejedelmei az armagedoni csatában elpusztulnak, de a halálból a Messiás ezeréves birodalmának végén előhozatnak; ezzel kapcsolatban a Jelenések főképpen Gógot és Mágógot említi, ez pedig Gógot, mint fejedelmet, valamint azokat jelzi, akik istentelenek és az ő csoportjában tevékenykedtek. (Világosság II. 208 oldal) Dániel jövendölése határozottan szól Perzsia és Görögország fejedelmeiről mint Sátán azon gonosz szervezetének tagjairól, akik Isten népe ellen küzdenek. Amint látszik Sátán szervezetében az uralkodók között rangfokozatok vannak.

[7] Ezékiel 38. rész 2. verse az Elberfeldi és „Leeser" fordítások szerint így hangzik: „Embernek fia, *fordítsd tekintetedet a Mágóg földjén levő* Góg, Rós, Mések és Tubál fejedelme ellen és jövendölj ellene." „Rós" főt jelent; Mések és Tubál Jáfettől származó nép volt. (Mózes I. 10 : 2) Ezek a rézöntés mesterségével foglalkoztak s azzal valamint rabszolgákkal kereskedtek. Nemes fémekkel és emberi lelkekkel üzérkedő kereskedők voltak és Tírussal állottak kereskedelmi összeköttetésben. (Ezékiel 27 : 13) „Rós" főt jelent, tehát találóan jelképezheti Sátánt magát, valamint fő hatalmát az ő szervezetének a földön. Sátán szervezetének leghatalmasabb része a földön a nagykereskedelem. A jövendölés tehát úgy látszik Sátán szervezetére utal a földön, melynek legfőbb eleme a nagykereskedelem, valamint a Góg — az Ördög szervezetének fejedelme — felügyelete alatt álló szervezet más részeire, mégpedig e szervezetnek földi dolgokkal foglalkozó részére. Mindezek összeesküsznek Jehova népe ellen és az összeesküvésben tervezettek végrehajtásának Góg a vezetője. Ezek az összeesküvők gonosz angyalok, valamint istentelen emberek. A jövendölés kimutatja, hogy Góg óriási katonai erő felett rendelkezik, mely kapzsi és a védteleneket kifosztja és megrabolja, valamint üldözi. (Ezékiel 38 : 4, 11, 12) Ama tény, hogy Ezékielt az Úr Góg ellen szóló jövendölésre utasította, azt bizonyítja, hogy a maradék, kit Ezékiel jelképez, nem lesz tudatlanságban azon összeesküvés felől és támadásról, melyet Isten szervezete ellen intéznek az ő idejükben és hogy bizonyságot fog tenni az összeesküvők ellen. Feltételezhető tehát, hogy az Úr fel fogja világosítani maradék népét arról, amit a „Mágóg földjén lakozó Góg" jelent.

[8] Mivel a nagykereskedelem székhelye a hetedik világhatalomban van, a „Rós"-név, mely „főt" jelent, a hetedik világhatalomra, azaz Nagybritanniára alkalmazható, mely a Szentföldtől északra fekszik és a világ nemzetei felett uralkodik. Ezért várható, hogy az Isten népe ellen való összeesküvés, melyet Sátán főzött ki s amelyet Góg fejede-

FEL

lem hajt végre, a hetedelk világhatalom területein kezd cselekedetekben kifejezésre jutni és onnan fog szétterjedni a világ minden részeire, melyeken Isten népe lakik. Az írásból határozottan megállapítható, hogy Góg azon gonosz hatalmakat képviseli, akik Isten és az ő országa ellen vannak, amennyiben megtámadják Isten országának képviselőit és szorongatják; ezek a hatalmak Armagedonban jutnak tetőpontra. Ezt még határozottabban támogatja azon jövendölés, melyben az Úr így szól: „Én ellened megyek Góg."

[9] Jehova kijelenti, hogy Gógot és hadseregét el fogja pusztítani azon gonosz összeesküvésért, melyet Isten felkent népe ellen szőtt. „Ezt mondja az Úr Isten: ímé, én ellened megyek Góg, Rós, Mések és Tubál fejedelme és elcsalogatlak (összezavarlak; Leeser fordítás) és horgokat vetek szádba és kivezetlek téged és egész seregedet, lovakat és lovagokat, kik mindnyájan teljes fegyverzetben öltözvék, nagy sokaságot, nagy és kis paizzsal, fegyvertviselők mindnyájan: perzsák, szerecsenek, líbiaiak vannak velük, mindnyájan paizszsal és sisakkal; továbbá Gómer és minden serege, Togárma háza messze északról minden seregével (a messze északon lakók minden seregeikkel; Rotherham fordítás), sok nép van veled." — Ezékiel 38 : 3—6.

[10] Dániel jövendölése főképpen arra mutat, hogy ezek a fejedelmek Sátán birodalmának láthatatlan részében tevékenykednek s hogy Perzsia fejedelme oly hatalmas volt, hogy csak Mihály fejedelem tudta őt legyőzni. Ez a fejedelem (Perzsa fejedelme) Góg vezetése alatt kétségtelenül ismét harcolni fog. Góg katonai alakulata a Sárkány vezetése alatt működik és Isten maradék népe ellen harcol. (Jelenések 12 : 17) Haderejét Góg az ég minden tájáról gyüjti össze és körülveszi Isten népét, ami megszervezett támadást jelent Jehova szervezete ellen.

[11] Jehova Isten a Felséges és ő Jézus Krisztust kente fel fő tisztviselőjévé, hogy csapatát vezesse Armagedon csatájában. Mivel Sátán megkísérelte, hogy Istent minden tekintetben utánozza, hogy ő a legnagyobb, azaz Istennel egyenrangú, ebből logikusan arra következtethetünk, hogy Sátán is választott maga mellé egy fő tisztviselőt, aki az armagedoni csatát vezesse; mivel Góg a Rós „fejedelmé"-nek (fővezér, főfejedelem) neveztetik, észszerűen következtethetjük, hogy az armagedoni csatát Góg fogja vezetni; Sátán mint fővezér a háttérben marad és onnan kormányozza az egész csatát, miképpen Jehova is Jézus Krisztust kormányozza.

[12] Góg hadseregében és parancsnoksága alatt megtaláljuk mindazokat, kikről a jövendölés fenti idézetei szólanak, embereket és angyalokat, kik mindnyájan csatasorban állanak Isten szervezete ellen. Ez megfelel Jelenések 17 : 12—14 kijelentésének: „A tíz szarv pedig, amelyet láttál, tíz király, olyanok, akik még birodalmat nem kaptak; de hatalmat kapnak mint királyok e g y óráig a fenevaddal. Ezeknek e g y a szándékuk; erejüket hatalmukat is a fenevadnak adják. Ezek a Bárány ellen viaskodnak és a Bárány meggyőzi őket, mert Uraknak Ura és Királyoknak Királya; és az övele valók hivatalosak, választottak és hívek is." (Lásd Világosság II. 106. old., németben) Ez a vegyes társaság, melyet Góg megszervezve Jehova szervezete ellen vezet, arra a vegyes társaságra emlékeztet — a földi alakulatot illetőleg —, melyet Népszövetségnek neveznek. A Britt birodalom szószerint is északra van e nemzetektől és a Népszövetségnek legfőbb alkotó eleme és vezetője. Ez a népszövetségi szervezet bűnös főzemény és a Krisztus birodalma helyére becsempészett tákolmány. Mivel immár 57 nemzet tartozik a Népszövetséghez és Isten maradék népe képviseli Isten országát a földön, az Úrnak ezek az ellenségei körülveszik Isten népét, tehát Isten népét tényleg ellenség veszi körül. Amint a prófécia mondja, Góg északon foglal állást. (Ezékiel 38 : 15) Sátán azt mondotta, hogy birodalmának székhelyét a legszélső északon fogja felütni. (Ésaiás 14 : 13) Ez ugyancsak azt a következtetést támogatja, hogy Sátán szervezetében Góg azon istentelen szellemi fejedelem, mely a csatát vezeti és a Britt birodalom (mely északon van) annak legfőbb eszköze látható hadseregében, amely a vezetést átveszi az Isten népe ellen szóló összeesküvésben.

[13] A Góg ellen szóló jövendölés (38 : 4) így szól: „Én horgokat vetek a te szádba"; ez azt jelenti, hogy az Úr azt szervezetével együtt, mint „foglyokat" el fogja pusztítani. (Ésaiás 37 : 29; Ezékiel 29 : 4; Jób 41 : 1) „Halálos eszközöket fordít reá és megtüzesíti nyilait. Gödröt ás és mélyre vájja azt; de beleesik a verembe, amit csinált." (7. zsoltár 14, 16) „Besüllyedtek a pogányok (nemzetek) a verembe, amelyet ástak; a hálóba, amelyet elrejtettek, megakadt a lábuk. Megismertetett az Úr (Jehova), ítéletet hozott; a gonoszt annak kezemunkájával ejtette el. (Higgajon, Séla.)" — 9. zsoltár 16, 17.

[14] Az Úr még a csata megvívása előtt figyelmezteti az Ördög csapatait és így szól: „Készülj hozzá és készítsd el magadat te és minden sokaságod, kik tehozzád gyültek és légy nekik vezérük!" (38. rész 7) Ez Gógnak egész hadseregére vonatkozik. A Népszövetség a biztonság rendkívüli őre kellene legyen és azon nemzetek országterületeinek biztonságáért kellene szavatolnia, kik a Népszövetségnek tagjai, a Népszövetségnek pedig Nagybritannia a legfőbb őre. Jehova az ő prófétája

FEL

útján közli azon elhatározását, hogy ezt az istentelen szervezetet meglátogatja s amidőn ő azt meglátogatja, ez annak pusztulását jelenti. „Sok idő mulva meglátogattatol: az esztendők végével bejössz arra a földre, mely a fegyvertől már megnyugodott, melynek lakói sok nép közül gyüjtettek egybe Izráel hegyeire, melyek szüntelen való pusztulásban voltak; és e nemzetség a népek közül hozatott ki s aztán lakozék bátorságosan mindnyája;" (38 : 8) Ez „az utolsó napokban" történik, mikor Góg behatol a „fegyvertől megmenekült maradék földjére". (Rotherham) Ez a jövendölés pontosan arra az időre alkalmazható, miután Isten maradék népe a világháború alatti szétszóratásából ismét egybegyült, Jehova szervezetének alkatrészévé lett és ott nyert lakóhelyet. „Mert ímé azokon a napokon és abban az időben, amikor meghozom Júda és Jeruzsálem fogságát: egybegyüjtöm akkor mind a pogányokat és levezetem őket a Josafát völgyébe és perbe szállok ott velök, az én népemért és örökségemért, az Izráelért, a melyet szétszórtak a pogányok közé és megosztoztak az én földemen." (Jóel 3 : 1, 2; Ezékiel 34 : 25; 37 : 25, 26; 125. zsoltár 2) A prófécia Isten népét a világháború utáni fellelkesítéséig mint „Izráel elpusztult hegyeit" írja le, Góg most ez ellen vezet háborút.

[15] A jelek arra mutatnak, hogy az ellenség azt reméli, hogy nagyon meg tudja félemlíteni majd Isten népét és könnyen le tudja győzni. „És feljössz, bemégy mint a szélvész és leszel mint a felleg, hogy beborítsd a földet, te és minden sereged s a sok nép veled." (38 : 9) Az ellenség seregei a midiánitákhoz fognak hasonlítani, amidőn azok „csapatosan jöttek, mint a sáskák, úgy hogy sem nékik magoknak, sem tevéiknek nem volt száma és ellepték a földet, hogy elpusztítsák azt". (Bírák 6 : 5) A jövendölésnek ez a része figyelmeztesse Isten népét. Az Úrtól származó előre való figyelmeztetés azt jelenti, hogy előre felkészüljünk.

[16] Az összeesküvés gonosz, másoknak megkárosítására irányuló merénylet. Ez a jövendölés arra mutat, hogy összeesküvést szítottak Isten felkent népe ellen, hogy elpusztítsák. „Így szól az Úr Isten: és lészen abban az időben, hogy tanácsok támadnak szívedben és gondolsz gondolatot." (38 : 10) („Ezt mondja Jehova, az Úr: és lesz annap napon tervek merülnek fel szívedben és gonosz merényleten gondolkodol." Elberfeldi ford. szerint.) Ez ugyancsak azt bizonyítja, hogy az Isten népe ellen szőtt összeesküvés Sátántól indul ki és azt Góg vezeti. Ezt a következtetést megerősíti a 83. zsoltár 3—6 terjedő kijelentése: „Mert ímé háborognak ellenségeid és gyűlölőid fejüket emelik. Néped ellen álnok tanácsot gondolnak és védenceid ellen terveket szőnek. Ezt mondják: jertek veszessük el őket, hogy ne legyenek nemzet, hogy ne emlegessék többé Izráel nevét! Mert tanácskoztak együtt, egy szívvel; szövetséget kötöttek ellened." Az Úr megmutatja, hogy az összeesküvés balul üt ki: „Az Úr (Jehova) elforgatja a nemzetek tanácsát (összeesküvését), meghiusítja a népek gondolatait." (33. zsoltár 10) Meg van írva, hogy a tömegeket azok a gonosz szellemek fogják felgyüjteni Armagedonra, kik békákhoz hasonlítanak. A békák brekegése kétségtelenül sok tekintetben összefügg az összeesküvéssel. Miután a gonosz merényletet kifőzték, a békák végzik a propaganda munkát a nép között és segítenek, hogy mindent előkészítsenek a csatára. — Jelenések könyve 16 : 13, lásd „Világosság" II. kötet 42. old., németben.

[17] Azután a próféta elmondja, hogy miben fog állani az ellenség gonosz merénylete; az ellenség azonban ezt nem veszi figyelembe. „És mondasz: felmegyek a nyilt földre, jövök azokra, kik nyugalomban vannak s bátorságosan laknak; kik laknak mindnyájan kőfal-kerítés nélkül, sem zárjuk, sem kapujuk nincs nekik." (38 : 11) Ez azt mutatja, hogy a jövendölés e része a háború utáni időben szól Isten maradékára és nem a Palesztinában levő zsidókra. Az ellenség úgy látja, mintha senkisem védelmezné Isten maradék népét, tehát nincsenek „védő falai, zárja és kapuja". Sátán szervezete, különösen annak fő eszköze, nem tekinti Isten ígéjét. Ezek az ellenségek nem hiszik, hogy Isten valamily védelmet nyujt népének s ezért nem is veszik figyelembe a Sionhoz intézett következő kijelentését: „Dicsőítsd Jeruzsálem az Urat (Jehovát)! Dícsérd ó Sion, a te Istenedet! Mert erősekké teszi kapuid zárait s megáldja benned a te fiaidat. Békességet ád határaidnak, megelégít téged a legjobb buzával. Leküldi parancsolatát a földre, nagy hirtelen lefut az ő rendelete!" (147. zsoltár 12—15) Isten maradéka feltétlenül bízik Istenben, mivel tudja: „Ha az Úr (Jehova) nem építi a házat, hiába dolgoznak azon annak építői. Ha az Úr (Jehova) nem őrzi a várost, hiába vigyáz az őriző." — 127. zsoltár 1.

[18] Népét Jehova a királyság munkájának végzésében 1922 óta nagyon megáldotta és felvirágoztatta s ezt példázza az, hogy minden javait átadta neki; az ellenség azonban Góg vezetése alatt összeesküszik, hogy Isten népét feldulja. „Hogy zsákmányt vess és prédát prédálj, hogy fordítsd kezedet a már népes pusztaságok ellen s a nép ellen, amely a pogányok közül gyüjtetett egybe, mely jószágot és gazdagságot szerez s lakozik a földnek köldökén." (38 : 12) Isten népének bizonyságtevő munkája, mely mindinkább terjed s amelyet egyre fokozottabb buzgósággal végeznek, még Mések és Tubál figyelmét is magára vonja, kiken Góg a fe-

FEL

jedelem. „És teszek köztük jelt és küldök közülök megszabadultakat (a hű maradékot) a népekhez Társisba, Pulba és Ludba, az ijjászokhoz, Tubálhoz és Jávánhoz, a messze szigetekbe, amelyek rólam nem hallottak és nem látták dicsőségemet és hirdetik dicsőségemet a népek között." (Ésaiás 66 : 19) A nagy kereskedelem olyanokból áll, kik mások érdekeire való tekintet nélkül csak magukkal törődnek. 1931 kezdete óta Isten országának evangéliuma, mint a világ egyedüli reménysége, oly nemzetekhez is eljutott, melyeket azelőtt nem lehetett vele elérni és a bizonyságtevés az egész „kereszténység"-ben, de főképp a hetedik világbirodalom országterületein nagyon alaposan hirdettetett. Ez a felvirágzás és az Isten népétől kiáradó áldások felkeltik az ellenség haragját és azt cselekedetre indítják. Góg nagyon félti a Népszövetséget. Góg és szövetségesei azt látják, hogy az Isten országáról szóló evangélium a rádió útján is terjed és sok országba és népekhez is eljut és tudnak azon bizonyságtevő munkáról, melyet Isten maradéka házanként végez; és egyes vezető nemzetek kétségtelenül, mint a farizeusok abban az időben, amidőn az Úr Jézus Krisztus híre terjedni kezdett, így fognak szólani: „Ti semmit sem tudtok, meg sem gondoljátok, hogy jobb nekünk, hogy egy ember haljon meg a népért és az egész nép el ne vesszen." — János 11 : 49, 50.

[19] Az ország evangéliuma egy ideig a vallásos elemre szorítkozott. Most eljut Sátán kereskedelmi szervezetének ágához is, mely azt állítja, hogy tényleg ő az uralkodó és ez így is van. „Séba és Dedán és Társis kalmárai és minden fiatal oroszlánja ezt mondja néked: Nemde te zsákmányt vetni jöttél? Nemde prédát prédálni gyüjtötted egybe sokaságodat? Hogy elvigy ezüstöt és aranyat, magadhoz végy jószágot és gazdagságot, hogy nagy zsákmányt vess?" (38 : 13) Ezek az említett nemzetek kereskedést folytattak Tírussal, amely a nagykereskedelmet példázza. (Ezékiel 27 : 12—15) Ebben a kereskedelmi gócpontban kerültek valószínűleg érintkezésbe Mésekkel, Tubállal és Jávánnal és kereskedtek egyazon piacon. Ehhez a szöveghez széljegyzetben a Leeser fordítás a következőket mondja: „Ezek szorgalmas kereskedők, akiknek szokásuk volt, hogy utazzanak és minden országot felkeressenek, mint a fiatal oroszlánok és tudták hol lehet vagyont gyüjteni." Meg lehetünk győződve arról, hogy a nagykereskedelem pontosan tud arról a támadásról, melyet Isten szervezete ellen akarnak intézni. Az Ördög s a neki alárendelt fő fejedelme, Góg, fognak gondoskodni arról, hogy Sátán szervezetének minden ága munkába kezdjen. De a kereskedelmi űzéreknek semmi előnyt nem fog jelenteni az, ha titokban beleegyeznek és hozzácsatlakoznak azon összeesküvéshez, mely Isten népének kárt akar okozni és azt el akarja pusztítani. Ezek is csak úgy nyerhetnek valaha életet, ha alávetik magukat a dicsőséges uralkodó (Krisztus) fennhatóságának. A prófécia azután bemutatja, miként vonul fel Góg hadserege, hogy Isten szervezetét elpusztítsa.

[20] Isten bizonyosan nem fogja megengedni az ellenségnek, hogy azt mondhassa, ő nem tudta, hogy Isten maradéka Isten igazságos országát hirdeti; ezért mondatja prófétájával a következőket: „Annakokáért prófétálj embernek fia és mondd ezt Gógnak: így szól az Úr Isten! Avagy abban az időben, mikor az én népem, Izráel, bátorságosan lakik, nem tudod-e ezt?" (38 : 14) Jehova semmit sem tesz titokban és Góg haderejének alkalmat nyujt, hadd tudja meg, hogy Isten bejelenti királyságát, valamint azt is, hogy bosszut áll Sátán szervezetén. Jehova világosan megparancsolja a maga szervezete maradék népének, hogy bejelentse büntetésének napját és munkáját az egész világon hirdesse és közölje, hogy az ő országa eljött. (Ésaiás 61 : 1, 2; 12 : 6) „Mondjátok a népek között: az Úr (Jehova) uralkodik; megerősítette a földet, hogy meg ne induljon; ő ítéli meg a népeket igazsággal." — 96. zsoltár 10.

[21] Isten maradék népének jóléte és az Isten országáért kifejtett tevékenysége fel fogja ingerelni Gógot és arra fogja indítani, hogy csapatait haragosan csatába vesse. Isten gondoskodott arról, hogy az ellenség előtt bizonyság tétessék; ennek megfelelőleg kell most, hogy a maradék szorgalmasan bizonyságot tegyen Isten parancsának értelmében.

Jákób nyomorúsága

[22] Az Írásban Jákób Isten választott népét képviseli, főképpen az összegyüjtött maradékot az 1918 évi szétszóratás után. „Jákób nyomorúsága" kétségtelenül Sátán eszközeinek azon kísérletét jelemzi, mellyel a maradék elpusztítására törekszik; az Úr ebben az időben fogja erős kezével megszabadiani a maradékot. (Jeremiás 30 : 3—11) Isten Ézékiel próféciája útján rámutat az összeesküvésre és az ellenség nyilvánvaló cselekedeteire, melyekt Isten maradékának elpusztítására tesz, mely most a királyság hirdetésével foglalkozik; ezért jvendöltette Ezékiellel: „És eljössz helyedről a messze északról te és sok nép veled, lovon ülők mndnyájan, nagy sokaság és hatalmas sereg és fjössz az én népem, Izráel ellen, mint a felleg, hgy beborítsd a földet, az utolsó időkben lészen ez é hozlak téged az én földemre, hogy a pogányok ngismerjenek engem, mikor megszentelem magant rajtad, az ő szemük láttára, Góg!" (38 : 15, 1) Ugyanezt az összeesküvést és végrehajtásánk megkísérlését leplezi le a következő szöveg:

FEL

„Egybegyüjték azért őket a helyre, amely zsidóul Armagedonnak neveztetik." (Jelenések 16 : 16) „És látám, hogy a fenevad és a föld királyai és az ő seregeik egybegyültek, hogy hadakozzanak az ellen, aki a lovon ül vala és az ő serege ellen." (Jelenések 19 : 19) A mult években az Úr nevében a bizonyságtevéssel a maradék támadást intézett, közölvén a néppel Isten azon szándékát, hogy Sátánt és gonosz szervezetét el fogja pusztítani és ezzel felvilágosító munkát végzett. A maradék nem nyult testi fegyverekhez az Ördög szervezete ellen és nem is fog ahhoz nyulni. De kitartott és ki is fog tartani, hogy az evangéliumot Sátán szervezetével szemben hirdesse. Az erőszakról szóló jövendölés tehát csak Gógra vonatkozhatik, aki nagyon dühösen támad Isten népére. Isten népének maradéka a világháború óta nagy erővel dolgozott azon, hogy a földet megmívelje és ez az ő munkarésze volt a királyság munkájában. Ez a „Szentföld" vagy azon megszentelt állapot a földön, melyet Isten népe elfoglal, mely buzgón azon dolgozott, hogy a királyságnak ezen érdekeit meggyarapítsa és gyümölcsöztesse. Nem foglalkozott politikával és a világ kereskedelmi ügyeivel. Isten népe csupán a Sátán szervezetéről, valamint az Isten szervezetéről szóló igazságot hirdette. Ez a nemzetekhez intézett bizonyságtevés és teljesebb bizonyságtevést alkot, mint a Palesztinának nevezett földterület szépítése lehetne a pogány nemzetek között szóló bizonyságul. A prófécia tehát azt mutatja, hogy támadását az ellenség Isten népe ellen „az utolsó napokban" fogja intézni, amidőn az Úr jelen lesz és jólétben részesíti népét és közli vele, hogy ő a legfőbb parancsolója. Góg és szövetséges társai nem fogják megbánni bűneiket és nem fognak Jehovához térni, de Isten, az Úr, amint az írás mutatja, oly példás büntetést fog rajtuk végrehajtani, mely Jehova nevét minden teremtmény előt igazolni fogja. A maradéknak Jehova a megoltamazója s mivel Góg a maradék ellen vonul, kényszeríti Istent erre a csatára, mivel Isten és a maradék egymástól elválaszthatatlanok. Az ellenség Isten szemefényét bántja és ezért következik a csata. Góg és összeesküvő társai nem hiszik, hogy Jehova Isten a Legfelségesebb s hogy a maradék az ő oltalma alatt áll; azért határozzák el, hogy szerintük pestises „maradékot" a világról elsepernek. Góg e nagy seregének támadása alkalmat szolgáltat Istennek arra, hogy nevét megszentelje és igazolja és ő ezt meg is teszi.

[23] E jövendöléseket Isten a korábbi időkben jegyeztette fel s ezekből a hű maradék most pontosan meg tudja állapítani az Ördög szervezetét és megláthatja, hogy prófétái útján Isten az Ördög szervezete ellen beszél. Jehova most így szól: „Így szól az Úr Isten: te vagy-é hát, akiről szólottam a régi napokban az én szolgáim, Izráel prófétái által, kik prófétáltak azokban a napokban, esztendőkön át, hogy Téged őreájuk hozlak?" (38 : 17) Bizonyosnak tetszik, hogy az Ördög megkíséreli, hogy meglepetésszerűen támadjon rá Isten népére; de mivel a maradék előre figyelmeztetést nyert és Jehovában bízik, nem kell meglepődnie. Jehova fog győzni, igazolni fogja nevét és megoltalmazza azokat, akik őt szeretik.

[24] A maradék, Jehova tanui, bátran és félelem nélkül viselkedjenek Isten országának hirdetésében, mivel tudják, hogy Isten az ellenséget a kitűzött időben meg fogja verni. „És lészen azon a napon, amely napon Góg eljön Izráel földje ellen, ezt mondja az Úr (Jehova) Isten, felszáll haragom orromba." (38 : 18) Ez az ellenség figyelmeztetése és a vígasz üzenete és bátorítása a maradéknak; és nem fog visszarettenni és nem csüggeszti le kezeit. Némelyeknél oly jelenség mutatkozhatik, hogy könnyen megijednek és elméjükben győtrődnek; ne feledjük azonban, hogy Jehova áll a kormányrúdnál és az ő főtisztviselője, Jézus Krisztus, vezeti haderejét és fog győzni. Igéjét Jehova felkent népének bátorítására és vígaszára írta s ígéreteinek egyike így szól: „Szükségemben az Urat (Jehovát) hívtam és az én Istenemhez kiáltottam; szavamat meghallá templomából és kiáltásom eljutottt füleibe. Megindult, megrendült a föld s a hegyek fundamentumai inogtak; és megindultak, mert haragra gyult. Füst szállt fel orrából és szájából emésztő tűz; izzó szén gerjedt belőle. Lehajtotta az eget és leszállt és homály volt lábai alatt. Kérubon haladt és röpült és a szelek szárnyain suhant. A setétséget tette rejtekhelyévé; sátora körülötte a sötét felhők és sűrű fellegek." — 18. zsoltár 7—12.

[25] Krisztus Jézus egész hatalmas seregével együtt fog az ellenség ellen küzdeni. „És előhívom ellene minden hegyem felől a fegyvert, ezt mondja az Úr Isten; egyiknek fegyvere a másik ellen lészen." (38 : 21) Góg és az ő seregei meg fogják látni, hogy oly ellenféllel állanak szemben, aki előtt a vereség ismeretlen. Rotherham szerint ez a szöveg így hangzik: „És minden félelmet felhozok ellene (az ellenség ellen), mondja az én Uram, Jehova." Az ellenség felvonul, hogy Krisztus Jézussal és seregével hadbaszálljon, de veszíteni fog. (Jelenések 17 : 14) „Mondd meg Zorobábelnek, Juda fejedelmének: én megindítom az eget és a földet. És felforgatom az országok királyi székét és elfogyasztom a pogány országok erejét és felforgatom a szekeret és a benne ülőket és lehullanak a lovak és a rajta ülők: kiki az ő atyjafiának fegyvere által." — Aggeus 2 : 21, 22.

[26] Csapatait Góg Jehova népe ellen vezeti, hogy zsákmányt vessen közötte. A maradékot körül-

FEL

vette és azt véli, hogy el tudja pusztítani és szét tudja verni Jehova egész szervezetét. Isten megengedi, hogy ez a csata megtörténjék, hogy nevét igazolja, de hű maradékát nem szólítja fel arra, hogy tényleg szószerint csatázzék. Ezt paranacsolja neki: „Álljatok veszteg és lássátok az Úrnak (Jehovának) szabadítását rajtatok." (Krónika II. 20 : 15—17) Ebben a csatában a maradék meg lesz oltalmazva, amint Isten kijelentette: „Ímé eljön az Úrnak napja és a te prédádat felosztják benned. Mert minden népet ütközetre gyüjtök Jeruzsálemhez és megszállják a várost és kirábolják a házakat, megszeplősítik az asszonyokat: és a város fele számkivetésbe megy, de a nép maradéka nem gyomláltatik ki a városból. Mert eljön az Úr (Jehova) és harcol azok ellen a népek ellen, amint harcolt vala ama napon, a harcnak napján." — Zakariás 14 : 1—3.

[27] Az ellenséges hatalmak megegyeztek abban, hogy az Úr népét elpusztítsák; szövetkeztek egymással egy gonosz szándékú összeesküvésben és együtt fognak végrehajtásához; de Jehova hatalma őket már eleitől fogva össze tudja zavarni és arra indítani, hogy egymás oldalán is egyik a másik ellen harcoljon; és így fog történni. Hasonlóképpen támasztott Isten zavart a Bábel torony építésekor; s későbben, amidőn Gedeon kihívta az ellenséget, hasonlóképpen egymás elpusztítására bírta az ellenségeket. — Mózes I. 11 : 7, 8; Birák 7 : 22; Krónika II. 20 : 22, 23.

[28] Minden teremtmény meg fogja ismerni, hogy a Mindenható Isten feltárja hatalmát az ellenséggel szemben. „És törvénykezem vele döghalállal és vérrel; és ömlő záporesőt, jégeső köveit, tüzet és kénkövet, mint esőt bocsátok reá és seregére s a sok népre, amely vele lesz." — 38 : 22.

[29] Ez Jehova ítéletének végrehajtása Gógon és seregein. (Jóel 3 : 12) „És ez lesz a csapás, amellyel megcsapkod az Úr minden népet, amelyek Jeruzsálem ellen gyülekeznek: megsenyved a husok és pedig, amíg lábaikon állnak, szemeik is megsenyvednek gödreikben, nyelvük is megsenyved szájukban. És azon a napon lesz, hogy az Úr nagy háborúságot támaszt közöttük, úgy hogy kiki a maga társának kezét ragadja meg és a maga társának keze ellen emeli fel a kezét... És éppen olyan csapás lesz a lovakon, öszvéreken, tevéken, szamarakon és mindenféle barmokon, amelyek e táborban lesznek, amilyen ez a csapás." — Zakariás 14 : 12, 13, 15.

[30] Jehova a mennyből pusztító lövedéket fog zúdítani az ellenségre, miképpen Siserára Megiddó vizeinél. (Birák 4 : 15; 5 : 4, 20, 21) „Úgy tégy vele, mint Midiánnal, Siserával és Jábinnal a Kíson pataknál." (83. zsoltár 9) Úgy tesz, mint az első csatában Perazimnál. (Sámuel II. 5 : 20, 21) Miképp a gibeoni csatában. (Józsué 10 : 10—14) S amiképp tüzet bocsátott Sodomára és Gomorára. (Mózes I. 19 : 24) Az ellenség ismerte ezeket az eseményeket, melyek Armagedont jelképezik, de nem méltatta figyelemre. A végső csata el fog jönni és az Úr alapos munkát fog végezni. (11. zsoltár 5, 6; Habakuk 3 : 5) Sátán meg fogja látni hadseregeinek teljes vereségét, mielőtt megfogatnék és azután gödörbe vettetik. — Jelenések 19 : 19, 20.

[31] Úgy látszik, hogy a gonosz angyalok némelyike tartalékban marad és látszólag biztonságban van. Ez azt a feltevést támogatja, hogy „Mágóg földje" a láthatatlan gonosz csapatok birodalma. „És bocsátok tüzet Mágógra és azokra, akik a szigeteken bátorságosan laknak, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr (Jehova)." (39 : 6) Az összeesküvés Mágóg földjén eszeltetett ki és indíttatott el, az Úr most ezt a működési terepet, a kiinduló pontot vagy az ellenséges cselekedetek kiinduló helyét támadja meg és ez képezi az okát az Isten szervezete ellen intézett gonosz háború látható és láthatatlan hátterének. Ezt az apostol következő kijelentése is megerősíti: „A mostani egek pedig és a föld ugyanazon szó által megkíméltettek, tűznek tartatván fenn, az ítéletnek és az istentelen emberek romlásának napjára... Amikor az egek ropogva elmulnak, az elemek pedig megégve felbomlanak és a föld és a rajta lévő dolgok is megégnek." — Péter II. 3 : 7, 10.

[32] Jehova véget akar vetni a gonoszságnak, hogy szent nevét többé sohase szentségtelenítsék meg. „És az én szent nevemet megismertetem az én népem, Izráel között s többé nem hagyom megfertőztetni szent nevemet;és megtudják a pogányok, hogy én, az Úr (Jehova), szent vagyok Izráelben." (39 : 7) Jehova többé nem fogja megengedni, hogy népét az ő nevének gyalázására fogságban tartsák. Ez hűséget kíván mindazok részéről, akik életet nyernek és életben maradnak. Amidőn Isten népe látja, hogy Armagedon csatája Jehova győzelmét meghozza és mindazokat megszabadítja, akik őt szeretik, sokkal inkább fogja őt becsülni, mint valaha. Azoknak, akik nem követik Krisztust, tehát a pogányoknak az igazság ismételten hirdettetett, de nem figyeltek reá. Armagedon azt fogja eredményezni, hogy mindenki megtudja, hogy Jehova a legfelségesebb.

[33] E jövendölés megértése biztosan nagyon megörvendezteti a felkenteket és arra indítja, hogy tisztelettel és félelemmel haladjanak „az úton". „Ímé eljött és meglett, ezt mondja az Úr Isten: ez az a nap, amelyről szólottam." (39 : 8) Ez az írásszöveg azon gondolatra vezet, hogy abban az időben, amidőn e jövendölést meg fogják érteni, a beteljesülése küszöbön áll. „Ez ama nap"

FEL

s ezt az időt az írás nagyon kihangsúlyozza. Azon „nap" vagy idő, melyre az összes szent próféták utalnak, a világegyetemben fontos korszakot jellemez, mivel azon idő ez, amidőn Jehova igazolni fogja nevét. E „nap"-nak nagy jelentősége van nemcsak a földre, hanem az egész világegyetemre nézve is. Azok, akik szeretik az igazságot, örvendenek ama hírnek, hogy elérkeztünk e naphoz s hogy ez a nap az, melyet Jehova rendelt nevének igazolására.

Hozzátartozó tények

[31] A most folyó események erősen támogatják ama feltevést, hogy a Gógról és Mágógról említett jövendölés máris teljesülőfélben van, amennyiben az összeesküvés jön számításba. A hetedik világbirodalom magába foglalja Angliát, Kanadát, az Egyesült Államokat, Ausztráliát és más országokat. Anglia „magasságosai" (Ésaiás 24 : 21), akik természetesen Sátán látható szervezetének fő alkatelemeként a nagykereskedelmet és vallási és politikai elemeket is magukban foglalják, megakadályozták, hogy Isten országának híre abban az országban rádión közvetíttessék. Kanada lelki urai csak mostanában kezdtek nyilt mozgalomhoz, hogy megakadályozzák az Isten országáról szóló üzenetnek rádión való terjesztését. Egy a mult évtizedekből származó törvénypontot is elővettek, mely az Úr napjára vonatkozólag intézkedik, hogy, amint mondják, a pihenő napot megvédjék és az embereket távoltartsák annak megrontásától. A törvénynek ezt a paragrafusát most arra használják, hogy megakadályozzák az Isten országáról szóló evangélium vasárnaponkénti hirdetését és erre hivatkozva, Jehovának sok tanuját tartoztatták le és üldözték. Képmutatásuk ekképen kerül napvilágra és most meglátszik, hogy az ilyen papok Isten és az ő országa ellen foglalnak állást. Bostonban csak mostanában beszélt egy pap még Gógnál és Sátán kívánságánál is nyiltabban; és nagy buzgóságában, hogy mit kellene tenni Isten tanuival, a következőket mondotta: „Mi (ezalatt magát és szövetséges társait értve) most már mindenütt a sarkukban vagyunk és meg fogjuk őket fogni." Ugyancsak Ausztráliában megszervezett mozgalmat indítottak arra, hogy az Isten országáról szóló igazság hirdetésének gátat vessenek.

[33] Az Egyesült Államokban sok városban ezek oly városi rendeletekre hivatkoznak, melyek a házalást szabályozzák s ezeket a korlátozásokat akarják Jehova tanuira alkalmazni, hogy őket megakadályozzák abban, hogy Isten országának evangéliumát házanként hirdessék. Csak mostanában tartóztattak le többet Jehova tanui közül, ily rendeletek megsértésével vádolván őket és vetettek börtönbe. Jehova tanuit hamisan azzal vádolják, hogy „házalási kihágás"-t követtek el, habár nagyon jól tudják, hogy ezek a hű férfiak és nők kezük munkájával tartják fenn magukat és csak szabad idejükben, még pedig főképp vasárnap, beszélik Isten országának evangéliumát a házakban. Mindazok előtt, akik az Urat ismerik, nyilvánvaló, hogy azon különböző oldalról származó kísérletek, melyekkel az evangélium prédikálását meg akarják akadályozni, csupán azt célozzák, hogy az embereket megfosszák az Isten országáról szóló igazságtól. Meg lehetünk győződve arról, hogy ezt az egész elvetemült eljárást Sátán kormányozza a háttérből s az ő főtisztviselője, Góg, őrködik az összeesküvéssel kapcsolatos eljárások vezetése felett. Az Úr világosan előre megmondotta, az immár idézett szövegekben ezen összeesküvést és a következőkben is közli: „Felkerekednek a föld királyai és fejedelmei és együtt tanácskoznak az Úr (Jehova) és az ő felkentje ellen, mondván: ‚Szaggassuk le az ő bilincseiket és dobjuk le magunkról köteleiket!' Az egekben lakozó neveti, az Úr megcsúfolja őket." — 2. zsoltár 2—4.

[36] A királyság eljött és a bizonyságtevésnek meg kell történnie, mivel Jehova Isten ezt akarja! Ama összeesküvés, mely máris megvan s amelyet Góg, Sátán fejedelme vezet, teljes lendülettel arra törekszik, hogy Isten felkent népét bekerítse. A csata folyamatban van és az igazak fognak győzni! Egy se csüggedjen el azok közül, akik a maradékhoz tartoznak; ellenkezőleg, a maradék minden tagja meritsen új bátorságot. Jehova csupán azért tárja fel ennek a régen megírott jövendölésnek a jelentőségét, hogy őket bátorítsa. Jehova az ő prófétája útján szól azokhoz, akik teljesen hívek hozzá és ismételten biztosítja őket, hogy az ellenséget teljesen el fogja pusztítani. Jehova kijelentette Gógnak és istentelen csapatainak: „Kiütöm kézívedet balkezedből és nyilaidat jobbkezedből kiejtetem." (39 : 3) Jehova most hű tanuinak így szól: „Egy ellened készült fegyver sem lesz jószerencsés és minden nyelvet, mely ellened perbeszáll, kárhoztatsz: ez az Úr szolgáinak öröksége és az ő igazságuk, mely tőlem van, így szól az Úr (Jehova)." (Ésaiás 54 : 17) Bízzatok és szorítsátok vissza a csatát a kapuig! Tudjuk, hogy igazunk van és győzelmünk bizonyos!

Bereai kérdések

1. Mit jelent az, hogy Jehova a jelenlegi időben szándékát tisztázza? Kit fog ezen kinyilatkoztatásával megbízni? Mi a célja?
2. Miért bír a Góg és Mágóg felőli jövendölés most különös értékkel?
3. Magyarázd meg az „Embernek fia" kifejezést és „vesd tekintetedet ellene ... és prófétálj felőle".
4—6. Mi van a Góg és Mágog földje szavak által megjelölve? Miben áll az összeesküvés? Hogy vannak ezek

FEL

a magyarázatok Isten ihletett tanul, Pál és Dániel által megerősítve?

7. Mennyiben járul a Rós, Mések és Tubál fejedelme kifejezés ahhoz, hogy Góg és Mágógot azonosítsa és szándékukat leleplezze? Mily tanulság rejlik abban, hogy Ezékiel utasíttatott, hogy Góg ellen jövendöljön?

8—10. Mennyiben keveredik Rós, Góg cselekedeteibe? Mily ítélet hajtatik végre Gógon és hadseregén? Mily célt szolgál e jövendölés tanulmányozásában Dánielnek „Perzsia fejedelmére" mutatott utalása?

11. Mennyiben járul hozzá Sátán becsvágyáról szóló azon feljegyzés, hogy „hasonlóvá akart lenni a Felségeshez", Góg azonosságának megállapításához?

12. Miképpen állapítja meg Jelenések 17 : 12—14. és Ezékiel 38 : 15 Góg személyazonosságát és látható seregének fő eszközét?

13. Idézz szövegeket, melyekből kitűnik, hogy mi vár Gógra és szervezetére?

14, 15. Kihez szólanak a hetedik vers szavai? Mutasd ki rokonszövegekkel, mikor és hogyan alkalmaztatik a 7. vers! Miképp járul ahhoz a 9. vers, hogy Isten népe felkészüljön?

16, 17. Micsoda ravasz tervek támadtak Góg szívében a 83. zsoltár 2—5. és 33 : 10 értelmében? Idézz szövegeket, melyek közlik, hogy miképp fog végződni elvetemült szándékának kísérlete!

18. Hogyan érthető a 12. vers Esaiás 66 : 19 és János 11 : 49, 50 megvilágításában?

19. Kicsoda „Séba és Dedán és Társis kereskedői és fiatal oroszlánjai", kikről a 13. vers beszél? Irdd le azon viszonyokat, melyek e kérdések felvetéséhez vezettek!

20, 21. Mutasd ki szövegek alapján, hogy az ellenségnek nem engedtetik meg azt mondania, hogy nincsen tudomása a maradék álláspontjáról és tevékenységéről!

22. Ird le, hogy valószínűleg mit jelent „Jákób nyomorúsága"! Miképpen szenteli meg magát Jehova „Góg"-ban, amiről a 16. versben beszél?

23, 24. Mily gondolatot ébreszt a 17. versben foglalt és a maradékhoz intézett figyelmeztetés? Mily jelentősége van a maradékra nézve Isten kijelentésének a 18. versben? Mily szavakkal fejezi ki a zsoltáros a maradék könyörgését és mit felel arra az Úr?

25—27. Miképpen visz végbez az Úr az Ezékiel 38 : 21-ben kifejezett szándékát, amidőn azt a Mózes II. 11 : 7, 8; Bírák 7 : 22 és Kronika II. 20 : 22, 23 prófétai jelentésének az alapján ítéljük meg?

28, 29. Mily ítéletet hajt végre továbbá Jehova az ellenségen, amiről a 22. vers és Zakariás jövendölése beszél?

30. Ird le a) a prófétai eseményt, melyről a 83. zsoltár 9 beszél; b) az első perázimi csatát; c) a gibeoni csatát; d) az Úrnak Sodoma és Gomorán végrehajtott ítéletét. Mit példáznak ezek az események?

31—33. Magyarázd meg Ezékiel 39 : 6-ot! Mit mond Péter ezen ítéletről Sátán szervezetével kapcsolatban? Miképp magyarázza meg a 7. vers Jehovának a pusztítással szándékolt célját? Mily befolyással van a felkentekre, hogy Jehova közli velük e jövendölés értelmét?

34, 35. Mondj el néhány tényt, mely kimutatja, hogy a jövendölés máris teljesülőfélben van!

36. Miért nyujt Jehova felkentjeinek világos bepillantást e jövendölés értelmébe? Mit közöl hű tanuinak biztonságáról s a küszöbön álló csata kimeneteléről? —

W. T. 1932 június 15.

Isten ellensége szervezkedik

A földet Nóé napjaiban nagy vízözön látogatta meg, melynek következményeit a földön még nagy mértékben lehet látni. Az özönvizet csak nyolcan élték át, amennyiben Isten oltalma alatt állottak a nagy bárkában vagy hajóban, melyet Nóé Isten utasítására a maga és családja menekülésére készített. Ezek a régi világból, mely elpusztult, megszabadultak. Erről írja Péter apostol II. lev. 2 : 5 és 3 : 6, hogy „Isten a régi világot nem kímélte meg, hanem csak Nóét, az igazság hirdetőjét tartotta meg, amidőn vízözönt bocsátott az istentelenek világára". „Mely által az akkori világ vízzel elboríttatván, elveszett." Ez azt ábrázolta elő, hogy a vízözön után kezdődött világ is el fog pusztulni és abból sokan mentetnek át az új világba. Ez az új világ erősen meg lesz alapozva és a nagy Szabadító vezetése alatt fog állani, aki megmutatja majd az utat az embernek az örök élethez. Nóé és családja élő példái voltak Isten hatalmának és arra mutatnak, hogy Isten meg tudja szabadítani azokat, akik őbenne bíznak. Nóé szerette Istent és hűséges volt hozzá. Isten a vízözön által arra tanította meg értelmes teremtményeit, hogy a gonoszok nem fognak örökké virágozni, hanem elpusztulnak majd az ő kitűzött idejében. Ő csak a hűségeseket fogja örökélettel megáldani. Ezt az elvet a próféta a 145-ik zsoltár 20-ban a következőképp fejezi ki: „Megőrzi Jehova mindazokat, akik őt szeretik, a gonoszokat pedig elveszíti."

Az özönvíz után Isten a földet, melyet az ember számára alkotott, ismét benépesítette. Mózes I. 9 : 1 és 7-ben olvassuk: „És Isten megáldá Nóét és fiait s így szólott nekik: Gyümölcsözzetek és sokasodjatok és töltsétek be a földet. Gyümölcsözzetek és szaporodjatok és sokasodjatok meg a földön."

Az özönvíz után Nóé még 350 évig élt a földön és családjának gyermekei megszaporodtak. Mivel Nóé szerette Istent és neki szolgált, gyermekeit is arra tanította, hogy az egyetlen Urat és élő Istent szeressék és szolgálják. Isten fiainak elbukása, akik elhagyván eredeti létalapjukat s így az Úr törvényét megszegték és haragját magukra vonták, Sátán befolyásának tulajdonítható. Sátán most felismerte, mihez vezetett gonosz utja, mert a világon az összes istentelenek elpusztultak s mindazon angyalok, akik eredeti állapotukat elhagyták, láncra kerültek. Ez ki kellett volna őt oktassa arról, hogy nem harcolhat sikeresen Isten ellen. De ő nem tanult, hanem önzően és dacosan kitartott gonosz útján. Amig Nóé a földön élt és gyermekeit s unokáit arra intette, hogy szeressék Istent és neki szolgáljanak, Sátán nem tudott sok sikert elérni az emberiség félrevezetésében.

FEL

De azután következett Nimród, Nóé dédunokája, aki híres vadász volt és az Ördög az embereket arra bírta, hogy Nimródot tiszteljék. Sátánnak minden eszköz jó volt arra, ha azzal az embereket el tudta téríteni Jehova Istentől. Mint nagy szellemi lény gonosz és romlott gondolatokat támasztott az emberekben, hogy ismét teljesen hatalmába kerítse őket és elvezesse Istentől.

A bibliai feljegyzés kimutatja, hogy Sátán kísérlete most arra irányult, hogy az embereket zárt testületbe vagy kormányformába szervezze, hogy így könnyebben tudjon minden népet a maga önző céljai érdekében kormányozni és vezetni. Erről olvassuk Mózes I. 11 : 1—4-ben: „Mind az egész földnek pedig egy nyelve és egyféle beszéde vala. És lőn, midőn Kelet felől elindultak vala, Sineár földén egy síkságot találának és ott letelepedének. És mondának egymásnak: Jertek vessünk téglát és égessük ki jól; és lőn nékik a tégla kő gyanánt, a szurok pedig ragasztó gyanánt. És mondának: Jertek, építsünk magunknak várost és tornyot, melynek teteje az eget érje és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész földön."

Az özönvíz után tehát ez volt az első kísérlete az Ördögnek arra, hogy az embereket hatalommá (testületbe) megszervezze. A város egy kormányzat jelképi kifejezése s éppen ezen esetben arra indította Sátán az embereket, hogy egy várost és egy tornyot építsenek; ők munkához is láttak. Bábel-tornya, melyet Sátán indításából építettek, az Ördög dacos kihívását képezte a mindenható Istennel szemben. Módszere Sátánnak az volt, hogy azt igyekezett belevésni az emberekbe, hogy nincsen szükségük Istenre, hanem saját igyekezetükből is fellendülhetnek és kultuszt alakíthatnak és magukat szükség esetén megszabadíthatják. Ez Sátánnak új, ravasz sakkhuzása volt, hogy az embereket az igaz Istentől elfordítsa. Módszerén Sátán mindmáig sem változtatott.

Bábel-tornyának építése most párhuzamára talál az evolucionisták vagy modernisták törekvéseiben. Ezek így szólnak: „Istenre nincsen szükségünk. Sem Megváltóra, sem a Bibliára. Bölcseségünk felülmulja mindazok bölcseségét, akik előttünk éltek. Mi az erőt és a hatalmat tiszteljük és a saját képességünkkel fogunk fellendülni és tovább fejlődni.". Az Ördög ekképpen vezeti tévútra az önbölcsek és beképzeltek felhasználásával az emberiség nagyobb részét Istentől.

Sátán azóta a jelen korig hasonló politikát követett a népeknek világhatalmakká való szervezésében és a tömegeket egy kevés ember által a maga felügyelete alatt tartotta. Sikerült neki, őket tudatlanságban tartania Isten nagy üdvözítő intézkedése felől és az élet útjáról eltéritenie. A világhatalmak uralkodó osztályának elméjébe kapzsiságot és önzést plántált s őket erős katonai szervezetekkel támogatta és a népet hamis vallás bevezetésével annyira megfélemlítette, hogy magát a gonosz hatalmaknak alá rendelje.

A Sineár térföldjén Isten engedte, hogy az emberek a legvégső balgaságot míveljék. Azért építették a tornyot, hogy maguknak azzal nagy hírnevet szerezzenek. Az Ördög arra a hitre vezette őket, hogy őket ez a torony fogja megóvni attól, hogy szét ne szórodjanak az egész földön. Az embereket a torony és a város közelében akarta letelepíteni s végül zarándok hellyé akarta azt alakítani, ahova minden népek tekintetükkel forduljanak. Így akarta megszilárdítani hatalmát. Majdnem sikerült neki elfordítani az embereket Istentől annyira, hogy többé nem bíztak Istenben. Sátán kétségtelenül azt gondolta, hogy most ismét legyőzte Istent és most a népet a maga hatalma alatt tarthatja, hogy őt imádják.

Ekkor Jehova Isten az emberiség érdekében közbelépett. Látta, hogy Sátán újból eltérítette az emberek elméjét tőle és teljesen Sátán hatalmában vannak tartva az általa használt emberek útján. Elhatározta tehát, hogy ki fogja őket oktatni, hogy Sátán semmiesetre sem az igaz Isten s rajtuk csak az Úr Isten tud segíteni. A feljegyzés arról szól, hogy Isten alászállott, hogy megtekintse az emberek szervezetét és hatalmát s akkor az emberek jóléte érdekében összezavarta nyelvüket. Mózes I. 11 : 1 héber szövege a széljegyzetben ezt mondja: „Az összes emberek egyazon nyelven (vagyis ugyanazon szavakat használva) beszéltek." Ajkaik valószínűen nagyon hasonlítottak egymáshoz s mindnyájan azonos kifejezéseket használtak.

Közbelépésével az Úr kimutatta, hogy ő bölcsebb mindenkinél. Mózes I. 11 : 5—9-ig ezt mondja: „Az Úr (Jehova) pedig leszálla, hogy lássa a várost és a tornyot, melyet építenek vala az emberek fiai. És monda az Úr: Ímé e nép egy s az egésznek egy a nyelve és munkájának ez a kezdete; és bizony semmi sem gátolja, hogy véghez ne vigyenek mindent, amit elgondolnak magukban. Nossza szálljunk alá és zavarjuk ott össze nyelvüket, hogy meg ne értsék egymás beszédét. És elszéleszté őket onnan az Úr az egész földnek színére; és megszünének építeni a várost. Ezért nevezék annak nevét Bábelnek, mert ott zavará össze az Úr az egész föld nyelvét és onnan széleszté el őket az Úr az egész földnek színére."

Némelyek megtanulhatták ezen eseményből, hogy csak egy nagy Isten van, hogy ő nagyobb mindenkinél és mindenható. Megtanulják-e valaha az emberek, hogy nem bízhatnak az Ördögben? Belátják-e valaha, hogy csak a nagy Jehova Isten tud örökkévaló áldásokat és életet nyujtani?

W. T., 1932 június 15.

FEL

Uralkodók törvényszegései

FÉRFIAK és nők, ifjak és öregek most sokkal inkább szembe kell nézzenek az eseményekkel, mint bármikor. Ezek gyakran kellemetlen tények. A gondolkodó emberek azonban többé nem kísérlik meg a tények tagadását. De ha még meg is kísérelnék, a tények akkor is léteznek. Ezért a következőkben tevékenységre akarjuk buzdítani a gondolatokat és egyengetni akarjuk az utat az igazi és eredményes orvoslat számára. Pl. az Egyesült Államok három fő kormányszerve a törvényhozó, a végrehajtó és a bírói hatalom. Mindenki tudja, hogy e kormányzati ágakban csalás és romlottság kezd elharapódzni. E kormányzati ágakban kétségtelenül vannak becsületes emberek, akik legjobb képességükkel és tudásukkal dolgoznak, de ezek a becsületesek nincsenek többségben, a hatalmat minden téren a hamisak birtokolják. Az Egyesült Államok szenátusának egyik tagja a következőket mondotta a nyilvánosság előtt:

„Az ameriaki nép előtt felmerülő kérdések egyike az, hogy ki ragadja a kormányt a szédelgők és megvesztegethető tisztviselők, valamint a hivatásos megvesztegető képviselők klikjének kezéből és azt a nép kezébe helyezze."

Azon nyilvánosan emelt vádat nem cáfolták meg, hogy az elnök kabinettjében egy főtisztviselő szigorúan végrehajtatja az alkoholtilalmat azokon, akiket megfognak, de ő maga mesés összegeket vág zsebre a szeszes italokkal űzött törvénytelen kereskedésekből. Két osztály van, mely a törvényeket megsérti, t. i. azok, akiket megfognak és azok, akik elillanak. A gyengébbeket megfogják s ezeken „példás büntetést" statuálnak az egész nép előtt. De az erősebbeket és befolyásosabbakat nem fogják meg egyszerűen azért, mivel az ő megfogásuk nem kívánatos, hogy törvénytelen üzelmeikben megzavartassanak. Világos, hogy a kormánytisztviselők eljárása ebben a tekintetben nem pártatlan.

Az elnöknek ugyanazon kabinettjében van egy másik tisztviselő, akinek törvényes kötelessége volna, hogy a bűntényeket felderítse és megbüntesse. Ez az ember nagyon erélyesen és szorgalmasan bünteti meg az olyan embereket, akik gyakorolni merik az alkotmányban biztosított szólásszabadsági jogukat; de ugyane tisztviselőnek szennyesek a kezei a megvesztegetésektől, közismert gonoszcevőktől fogadván el pénzt, akiket aztán büntetlenül enged futni. Ennek a kormánytisztviselőnek az eljárása pártoskodó.

Egy másik kormánytisztviselő, aki arra esküdött fel, hogy a nép vagyonérdekeit képviselje, védelmezze és oltalmazza, lelkiismeretlen kizsákmányolókkal szövetkezik össze, hogy a népet elvetemült módon megrabolja vagyonától; ez a tisztviselő e cselekedeteiért nagy összegeket húz megvesztegetésképpen. Ez a department is pártoskodó.

Lelkiismeretlen üzérkedők csalás útján nagy összegeket harácsolnak össze, aminek egy részét a választó közönség és a tisztviselők megvesztegetésére fordítanak, hogy gyalázatos munkáikat tovább tudják folytatni. Ezek az elvetemült és istentelen emberek képezik tényleg a kormányhatalmat a kulisszák mögött. Így tehát a kormányhatalom oly néhány embernek van a kezében, akiknek a pénz az istenök. Ezek hatalommal rendelkeznek azon lelkiismeretlen politikusok felett, akik mint államférfiak parádéznak és oly szervezet támogatását és segítségét bírják, melyet felekezetnek neveznek, de főképpen ezek vezetőinek támogatásával rendelkeznek. A demokratikusnak szervezett kormányforma néhányak oligarchiája vagy hatalma lett, mivel a legfőbb kormányhatalmat e néhány ember tartja kezében. E kevés embernek a hatalma a világháború után megkétszereződött. Nagy trösztök vagy kartellek, melyek néhány ember birtokát képezik vagy azok felügyelete alatt állanak, megfojtják a tisztességes kereskedelmet, megvesztegetik az államtisztviselőket és a csak névszerint keresztény felekezeteket arra használják, hogy azok füstfelhőt gyártsanak, hogy ők gonosztetteiket ezek mögött űzhessék. A köznép szenved, megfizeti a számlát és hiába kiált segítség után. Az Egyesült Államok szenátusának egyik tagja 1928-ban egyik nyilvános beszédében mondotta:

„A trösztök (kartellek) szaporodnak, de az Egyesült Államok elnöke nem akar közbelépni. A monopolium-rendszer zsírosodik, de az elnök nem akar fellépni. Összeesküvéseket szőnek és a trösztök arcátlanul a kormány védelme alá helyezkednek és az elnök eltüri ezeknek jóváhagyását."

Ez a kormány pártoskodó.

A világháború költségeinek fedezésére nagy adókat vetettek ki. A megélhetést is nagyon megdrágították. De a világháború óta az adók nem szüntek meg, hanem még nyomasztóbbak és a megélhetés erre való tekintet nélkül még jobban megdrágult. A közigazgatás nagyon sokba kerül és tékozol, de a nép nem kap érte semmi ellenszolgáltatást. Néhányan kiváltságokat nyernek, mialatt a nép többsége szenved. A kormány e tekintetben is pártoskodó.

Az Egyesült Államok szabadalmi hivatala a közönség rendelkezésére áll. Az ott eszközölt bejegyzéseket mindenki megtekintheti. E bejegyzésekből látható, hogy oly gépeket találtak fel és szabadalmaztattak, melyekkel az óceán hullámainak óriási erejét munkába lehet hajtani s az egész nép számára szükséges világítást és áramszolgál-

FEL

tatást nagyon olcsó pénzért lehetne nyujtani. E gépek felállítását azonban megakadályozták és a találmány nem került alkalmazásra. Mit jelentene a nép számára, ha ily gépeket munkába állítanának? Azt jelentené, hogy többé nem kellene napokat és éjjeleket töltenie a föld alatt kőszénbányászásra. Többé nem lennének kőszénmunkás sztrájkok, miközben családjaik kiéheznek és milliónak kell szenvedniök a szénhiány miatt. A nép békésebb lenne és a föld színén többen foglalkozhatnának földmunkával, ami az élelmiszer árak olcsobbulásához vezetne. Ezenkívül e gépek azt eredményeznék, hogy azok az óriási társulatok, melyek gáz és villamosáram termelésével foglalkoznak és a népet kizsákmányolják, vagy elveszítenék üzletüket, vagy pedig olcsón kellene világítással, melegítéssel és árammal szolgálniok a népnek. Azt jelentené, hogy az a sok ember, aki szénlapátolással kell foglalkozzék, hogy a gyárüzemek, kereskedelem stb. gépeit táplálja, kedvezőbb foglalkozáshoz kellene lásson és nagyobb békét és nagyobb nyugalmat és több örömet élvezne az életben. Továbbá azt eredményezné, hogy a nőknek a konyhákban többé nem kellene az izzó kemencék hőségeiben szenvedniök. Az óceán erejét kihasználó gépek alkalmazása azt jelentené, hogy mindeki villannyal világíthatná és füthetné házát, még pedig nagyon olcsó áron.

De miért nem építik meg ezeket a gépeket, hogy a tenger erejét kihasználják és ezeket a dolgokat az emberiség javára előállítsák? Azért, mivel az önző nagy társulatok, melyek a szénbányákat, olajmezőket, gáz és elektromos műveket bírják és üzemben tartják, oly nagy hatalommal és befolyással rendelkeznek, hogy e gépek előállítását megakadályozzák. És a nép szenved!

Köztudomású dolog, hogy egy oly találmányt szabadalmaztak, melynek alkalmazásával az autók nagyon kevés benzint fogyaszthatnának, valamint egy oly találmányt is szabadalmaztak, hogy az autóknak egyáltalán nem volna szükségük benzinre. De ezeket a találmányokat szemétdombra vetették, mivel a nagy olajtársulatok tulajdonosainak a maguk érdekében sikerült azokat megfojtani. Ennek eredménye az, hogy a nép szenved!

Csak mostanában olyasmit találtak fel, hogy azzal nagyon olcsóvá lehetett volna tenni a táviratozást. E találmány lehetővé teszi, hogy egyazon dróton ellenkező irányokban lehet egyidőben táviratozni, még pedig oly gyorsasággal, hogy percenként ezer szót lehet továbbítani. Annak bemutatására, hogy e tanulmánynak gyakorlati értéke van, egy 150 km hosszú távirónalat építettek és a berendezést működésbe hozták. A kísérlet minden tekintetben kielégítőnek bizonyult. Ha ezt a találmányt felhasználnák, teljesen megváltoztatná a táviratozás költségeit; de azok a nagy társulatok, melyeknek a táviró intézmények birtokukban vannak, le kellene, hogy mondjanak igazságtalan eszközökkel szerzett jövedelmeik egy részéről. De ezek oly hatalommal és befolyással rendelkeznek, hogy meg tudják fojtani e találmány alkalmazását. Ennek eredményeképp a nép szenved!

A kormány a feltalálónak először szabadalmat ád találmányára, de aztán csendesen elnézi, hogy szemei láttára egynéhány önző ember a népet megrabolja a találmány jótéteményeitől. A kormány ebben a tekintetben pártoskodóan viselkedik.

Az elnöki kamara egyik tagját megvesztegették, hogy legyen elnézéssel egy másiknak törvénytelen eljárásával szemben; ez a megvesztegető aztán az esküdteket törvénytelenül arra törekedett befolyásolni, hogy a gonosztevőt felmentsék. Ezzel az esettel kapcsolatban mondotta Brisbane Arthur, ismertnevű ujságíró:

„Hat hónapra, ítéltek egy gazdag embert, akit azzal vádoltak, hogy megvesztegetett egy bírósági tisztviselőt, hogy az esküdteket arra bírja, hogy őt felmentsék. A közönséges halandó e hírt olvasván így szól: ‚Szamárság! Azt az embert úgy sem fogják bezárni.' És íme úgy is lett! Már másnap azt a hírt közölték az ujságok, hogy ez a szóbanforgó gazdag ember európai útra készül. Jó ügyvédek arról biztosították, nem kell félnie, mert egy év leforgása előtt úgy sem kell megkezdenie büntetésének leülését és egyáltalán az is kérdéses, hogy a büntetés tényleg erőre fog-e emelkedni. Ha ez a gazdag ember szegény ember lett volna, azzal vádoltatván, hogy valakinek a felöltőjét ellopta, máris régen ülne, sőt hat hónapnál többet kellene ülnie."

Az Egyesült Államokat természetadta erőforrásai a világ leggazdagabb országává teszik. Dúsan termő nagy területei elegendő táplálékkal tudnak szolgálni a világ egész népének az eltartására. De még sok terület pusztán és megmíveletlenül hever. 1928 február havában az Egyesült Államok képviselőházában egy javaslatot terjesztettek be a munkanélküliség enyhítésére. Akkor négymillió munkanélküli volt az Egyesült Államokban. Van elég terület, hogy mindenkit foglalkoztassanak, hacsak valami keveset is javulna a helyzet, hogy az embereknek munkájukért megfizessenek. Az önző, kegyetlen, népkizsákmányolók azonban úgyszólván teljesen lehetetlenné teszik a föld megmívelését és a legszükségesebb megélhetés megszerzését. Ezek a nagy kartellek pénzt kölcsönöznek ki uzsorokamatokon a földbirtokra, ők szabják meg a termények árait és a termelő egyáltalán nem adhatja el megfelelő áron termését s így nem is tudja adósságának kamatait megfizetni, mire végül elveszíti földbirtokát. Elcsügged és más téren ke-

FEL

resi életfenntartását. A kartellek így kerítenek kezükbe minden birtokot és a farmerek jobbágyakká lesznek. A kormány azonban nem segít a farmereken, tehát ebben is pártoskodóan viselkedik.

Néhány becsületes ember megkísérelte, hogy oly törvénytervezetet fogadtasson el a kongresszussal, mely megmíveletlen területek megmunkálását teszi lehetővé. Ily területek megnyitása és betelepítése nagyon sok embernek nyujtana megélhetést, mint földmíveseknek. De a nagykereskedelem igazságtalanul összeharácsolt vagyonából kifolyólag kezében tudja tartani a törvényhozó testületet s hatalmával meg tudja akadályozni a csatornázás és talajjavítás-tervezet törvényének erőre emelkedését. Ennek eredményeképp a nép szenved!

Az Egyesült Államok lakosságát minden négy évben elnökválasztásra szólítják fel. Van két nagy politikai párt, melyek jelölteket állítanak. Mindkét pártot az önző érdekcsoportok és kiváltságosak kormányozzák. Mindkét párt jelöltjeit a nagykereskedelem jelöli, gyakran titokban, bezárt ajtók mögött; azután pedig a népgyűlést oly ügyesen vezetik, hogy ezeket választják meg jelölteknek. A választóközönség aztán az urnákhoz járul és leadja szavazatát. És a nagykereskedelem győz, arra való tekintet nélkül, hogy melyik jelöltet választják meg elnöknek. Azután a kormányzást egy kisebbség érdekében és a többség érdeke ellen gyakorolják. Az ily kormány minden, csak nem demokrácia.

Ezek csak szemelvények az Egyesült Államokban előforduló ki nem elégítő állapotokról. De vannak még sokkal rosszabb dolgok is. Azt állítják, hogy az Egyesült Államok a világ legjobb kormánya és lehet, hogy így is van. De ha ez így van, jóllehet hogy olyannyira nem kielégítő, mit kelljen szólani akkor más kormányokról, melyek még sokkal kevésbbé törödnek a nép érdekeivel?

Kétségtelenül a britt kormány a legerősebb a világon. Az uralkodó osztályok között vannak képesített emberek, de azok is, mint mások, tökéletlenek és befolyásoknak vannak kitéve. Kormányuk még az anyaország angolait sem elégíti ki, még kevésbbé a világbirodalom sok részein levő kolóniák lakósait. India egyike azon országoknak, melyeket Nagybritánnia kormányoz. India óriási 1.800.000 négyzetmérföld terület és 300 milliónál több lakóssal rendelkezik. Indiának még sohasem volt megfelelő kormánya. Népe sohasem volt egységes. Kasztrendszere mindíg nagy szakadékot alkotott az uralkodók és az alattvalók között. Néhány magasabbrendű kaszt mozgalmakat indított önkormányzatra és a britt birodalomtól való függetlenségre. Ez egyike azon nehéz kérdéseknek, melyek fejtörést okoznak a britt birodalomnak. Az angolok nem látták el Indiát megfelelő kormánnyal és nem is fogják tudni soha ellátni azzal. De ha a brittek Indiából kivonulnának és minden kormányhatalmat átadnának az indusoknak, a magasabb kasztok ugyancsak elnyomnák a néprétegeket.

A britt birodalom az anyaországban a világháború óta sok munkanélkülivel áll szemben. A nép sok sztrájk útján és más módon is kifejezte elégedetlenségét a kormánnyal szemben. Tehát a britt birodalom sem az európai, sem a tengerentúli területeken nem tud kielégítő kormányt nyujtani.

A világ népei részben ismerik azokat az állapotokat, melyek náluk uralkodnak. Az összes kormányok listáját — kicsitől kezdve a nagyokig — át lehetne tekinteni, de a világon egyet sem lehetne találni, melyet a nép széles rétegei általában ideálisnak és kielégítőnek ítélnének meg. Ezeket itt nem elégedetlenség szítása céljából említjük, hanem csupán a tényeket akarjuk leszögezni, hogy a godolkodó emberek gondolkozzanak ezen állapotok tényleges oka és orvosszere fölött, ha egyáltalán létezik reájuk orvosszer. Ha magunkkal és embertársainkkal szemben is becsületesek akarunk lenni, meg kell ismerkednünk a tényekkel és szenvedélymentesen kell megfontolnunk, hogy mit lehetne tenni az emberiség helyzetének megjavítására.

W. T., 1932 június 15.

Érdekes levelek

Tényleg gondokba volt merülve.

Kedves Rutherford testvér!

Miután a legnagyszerűbb nagygyűlésen résztvettünk és a „Királyságról" szóló füzetet elolvastuk és megemésztettük, mindnyájan felismerjük — miképpen sokan a világból valók is —, hogy nagy a nyomorúság, elnyomás és reménytelenség, mely most a világ legtöbb nemzetén úrrá lett. Ki vonhatja ezek után még kétségbe, hogy Sátán világának (szervezetének) pusztulása közel van és tetőpontja közeledik?

Mily fontos a jelenlegi világosság, mely a „Folyóiratból" árad s amely mindvégig fegyverünk lesz! A csata folyamatban van és Isten kegyelméből remélem, hogy a leghevesebb csatában is mindvégig ki fogok tartani. Mily kiváltság! Mily áldás a házankénti szolgálatban való tevékenység!

FEL

A leveledben közölt rövid bizonyságtevések nagyon megkönnyitik a megszólitást és minden ellenérvelést kizárnak. Ezek igazi mestermunkák. Egy 2200 lakosú faluban minden házban adtunk el a „Királyság" füzetből. Csupán hat helyen nem vettek. 5 lelkészt és több köztisztviselőt szolgáltunk ki vele, és élveztük azon áldásokat, melyek Jehova tanuját kisérik útján, midőn bizonyságot tesz Istenről s az ő végzéseiről, mely annyira fontos. A mult szombaton egy lelkész keresett fel és kért, adjak neki még egy „Királyság" füzetet. Azt mondta, hogy haragjában az elsőt elszakitotta, de most határozottan át akarja tanulmányozni a füzetet. Valóban gondokba volt merülve. Ezt a füzetet szivesebben olvasták, mint bármely előzőt. Az emberek nemcsupán elolvassák, hanem elviszik egymásnak és beszélnek tartalmáról és eredményéről. Ez egyengeti az utat a nagy könyvekkel való bizonyságtevés előtt.

Hálás szivvel vagyok a tied a szolgálatban.

E. F. Stahl

Vajjon mit ajándékoz még Jehova?

Kedves Rutherford testvér!

1919-ben Cedar Pointban azt mondtad nekünk, hogy Amerikában nincs olyan törvény, amely megtiltaná, hogy valamit elajándékozzunk olyannak, aki azt kivánja; hogy minden helyen és bármikor adhatunk bármit valakinek, ha az a tárgy nincsen kárára az illetőnek. Én tehát magammal vittem haza egy koffer traktátust s ezeket úgy hajtogattam össze, hogy kényelmesen a zsebbe lehetett tenni, minden 25 darabot egy gumival hurkoltam át. Jó lábaim vannak és jól tudok járni. Ezeket a traktátusokat aztán az uccán a járókelőknek elosztottam, mondván: „Kérem tegye ezt a zsebébe." Megnéztek és elfogadták. Gyorsan oly gyakorlatra tettem szert, hogy naponként 500 darabot is elosztottam.

1923-ban egy alkalommal az én házamban tartottunk imaórát. Én majdnem naponként szolgáltam az Úrnak a városban. Ez nem tetszett a Denveri polgármesternek. Sok ügynöke volt neki, de én ezeknek is éppen úgy adtam, mint más embereknek. Rádiócédulákat is osztottam, hetenként 400 darabot is. Mindenki akart kapni belőlük, de főképpen a besugók. Ez aztán nem tetszett a polgármesternek.

Nekem egy kétházas telkem van. A felét kiadtam bérbe. Ezt a házrészt a polgármester béreltette ki a titkosrendőrrel és családjával. Miután ezek egy fél évig itt laktak, egyszer csak azt mondta nekem a bérlőm: „Engem a polgármester ültetett ide. Havonta 50 dollárt ad és a házbért is fizeti, csakhogy megfigyeljem házigazdámat, mivel az a nemzetközi bibliakutatókhoz tartozik és a polgármester azt mondta: ‚Azért ne tartóztassa le, de keressen valami más okot, ami miatt aztán a kezét reáteheti.' De amint látom, mindenki szereti és mindenki szivesen olvassa azokat az iratokat, amelyeket tőle kapnak és nem tehetünk ellene semmit. Igy lett a házam a titkosrendőrök háza. A verandámon ülnek és mindent végighallgatnak, ami az imaórák alatt elhangzik. Minden rendben történik és én attól tartok, mondotta a polgármester, hogy még a titkosrendőrök is az ő irataikat olvassák."

Én nem engedtem a megfélemlitésnek és sohasem tartóztattak le. Az utóbbi hónapokban, örömmel mondhatom, 1000 drb rádió-cédulát osztottam el, a legtöbbet a kereskedőknek adtam a városban. Ezek nem tartják meg maguknak, hanem tovább adják. Most még megemlitem a „Világosság"-ot! Ez nagyon boldoggá tesz! Vajjon mivel fog még megajándékozni mennyei Atyánk? Most csak csoport munkás vagyok; de ha még nem késő, segédúttörő szeretnék lenni.

A Mester szolgálatában . . . Kolorádó.

„Minden szót elfogadott"

Igen Tisztelt Uram és Testvérem a Krisztusban!

Mivel az Atlanti-óceánon innen lakom, még egyszer sem vehettem részt azon „kövér lakomán", melyről az Úr gondoskodott számunkra s amelyről a folyóirat útján értesültem. Azok a szellemi eredmények, melyek ama nagy, hasonlithatatlan nagygyűlésen Colombusban 1931 július 27—30-ig adódtak, Sátán szervezetének pusztulását jelzik és Krisztus igazi béke országának felépülését a földön.

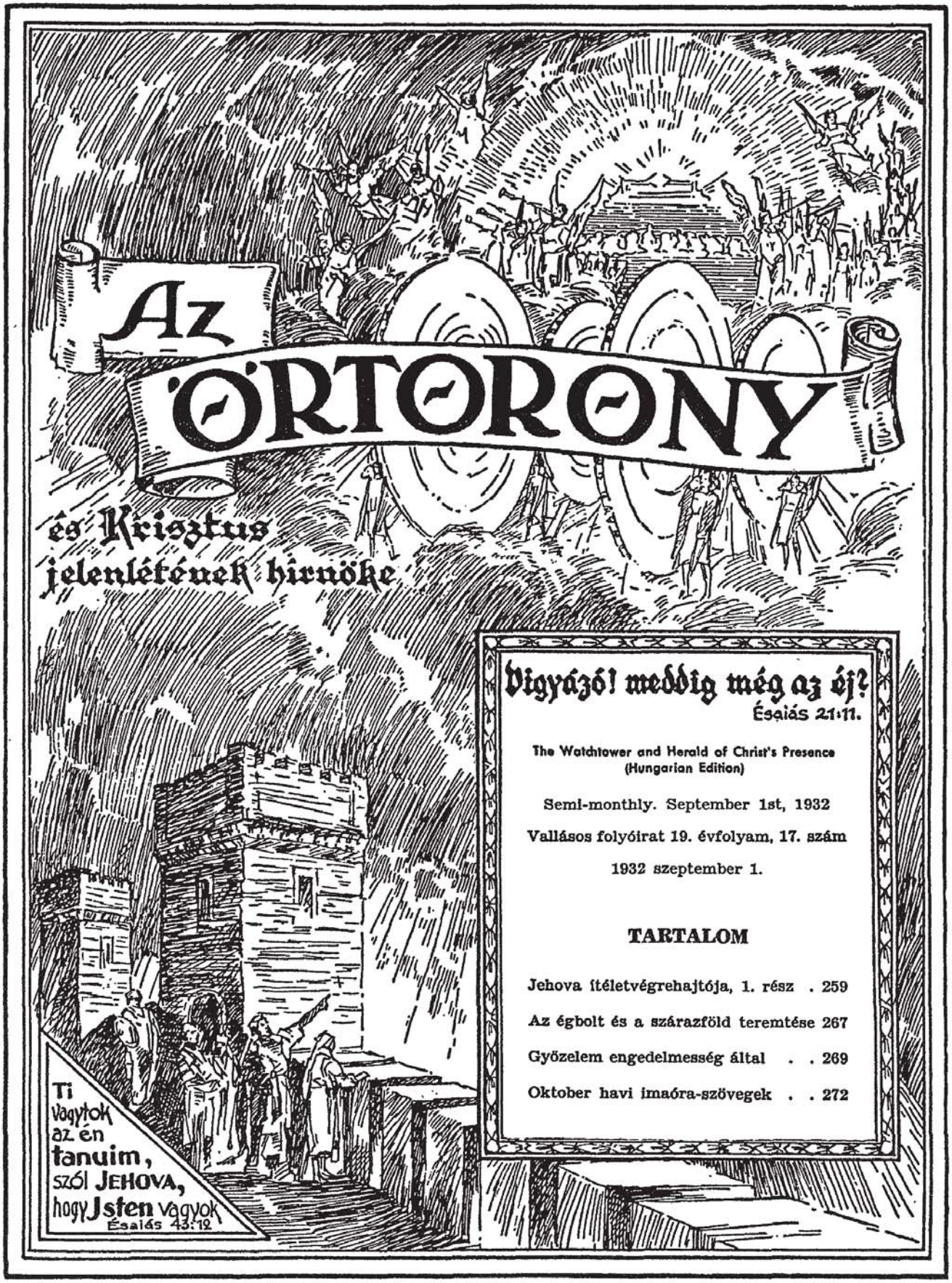
Talán azért nem vehettem részt, mivel csak most léptem be a királyság munkájába s talán még nem is voltam rá jogosult. De örömmel olvastam minden tudósitást e nagyszerű gyűlésről és ünnepélyesen egyeztem meg minden szóval, amely ott elhangzott és őszintén mondottam ámént azon határozat minden pontjára, melyet Jehova küldött ki az egész világ figyelmeztetéseül; és mindenkor alázatosan fogom megvallani Jehova Tanuinak új nevét.

Amidőn ezeket a csodálatos szavakat, olvasom, könnyezek az örömtől, mivel látom, hogy Jehova istenileg megáldott Téged ismeretével, hogy „kicsiny nyájá"-nak segitségére légy. Buzditsál minket a jó munkában mindaddig, amíg a béke nagy országa felépül.

Szolgatársad az Úr csatamezején

S. P. Radway, Holland-Guayana.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semi-monthly. September 1st, 1932

Vallásos folyóirat 19. évfolyam, 17. szám

1932 szeptember 1.

TARTALOM

Jehova ítéletvégrehajtója, 1. rész . 259

Az égbolt és a szárazföld teremtése 267

Győzelem engedelmesség által . . 269

Oktober havi imaóra-szövegek . . 272

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N.Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik félhavonként.
A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása
Wachtturmstreet 1—19, Magdeburg, Germany.
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége." — Esaiás 54 : 13, angol-fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében miden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint istemi lényt támasztotta fel, vette fel a mennybe, minden lény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkináljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A Világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az Igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyerállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozásra képesít és tanítókról is gondoskodik oly személyek vagy csoportok részére, akik őszintén foglalkoznak a Biblia tanulmányozásával. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel síkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket nem közöl.

Előfizetési ára:
Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč., félévre 12 Kč.
Magyarországon: egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.

Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41
Csehszlovákiában: Brno, Hybešova 30.

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivatalától kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szükölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldést évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhöz szóló felhívás: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egyhónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal jelezzük.

A „Királyság" füzet harminenyolc nyelven

Testvéreink, akik oly vidékeken tesznek bizonyságot, ahol az emberek nem angolul, hanem valamely más nyelven beszélnek, örömmel hallják, hogy a Királyság füzet jelenleg a következő nyelveken kapható:

Albán	Cseh	Francia	Horváth	Litván	Svéd
Angol	Dán	Görög	Izlandi	Magyar	Szerb
Arab	Eszt	Hindi	Japán	Maláji	Szingaléz
Bolgár	Finn	Hollandus	Joruba	Német	Szlovák
			Kaphollandus	Norvég	Tamuli
			Kínai	Olasz	Ukrán
			Koreai	Orosz	Urdu
			Lengyel	Örmény	Vakok számára
			Lett	Spanyol	(Brailla írás)

Wachtturm-Druckerei, Magdeburg. Csehszlovakiában felelős: Anton Gleissner, Brno-Juliánov, Hybešova 30.

FEL

AZ ŐRTORONY
ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

19. évfolyam | Brooklyn — 1932 szeptember 1 — Magdeburg | 17. szám

Jehova ítéletvégrehajtója

I. rész

„Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta; és hatalmat ada néki az ítélettételre is, mivelhogy embernek fia." — János 5 : 22, 27.

JEHOVA el fogja pusztítani minden ellenségét és azokat el is kell pusztítania, hogy szent neve, tekintélye és jó híre mindörökké megmaradjon. A világegyetemet másképpen nem lehet megtisztítani és Jehova nevét másképpen nem lehet méltó helyéhez juttatni teremtményeinek szívében és elméjében. Az ő ellenségei ellen szóló ítéletei feljegyeztettek. Az ítélet végrehajtására Jehova oly teremtményeit használja fel, akik hűségesek és őszinték. Az ítéletvégrehajtó olyan, aki az érvényre emelkedett ítéletet meghatalmazása vagy megbízatása alapján végrehajtja. Az ítéletért az felelős, aki az ítéletet hozta. A végrehajtó csupán a törvény keze vagy megbízottja. Az Isten ellenségeire kimondott ítélet úgy szól, hogy nekik el kell pusztíttatniok. (145. zsoltár 20) „Megtalálja kezed minden ellenségedet; jobbod megtalálja gyűlölőidet. Tüzes kemencévé teszed őket, megjelenésed idején; Az Úr (Jehova) az ő haragjában elnyeli őket és tűz emészti meg őket. Mert gonoszságot terveztek ellened, csalárdságot gondoltak, de nem vihetik ki; mert meghátráltatod őket, íved húrjait arcuknak feszíted." (21. zsoltár 9, 10, 12, 13) Az ítéletvégrehajtó Jehova nevéért vesz elégtételt. „Ha megélesítem fényes kardomat és ítélethez fog kezem: bosszút állok ellenségeimen és megfizetek gyűlölőimnek." — Mózes V. 32 : 41.

2 Kik Isten ellenségei? Az ő eredeti ellensége és legfőbb ellenfele Sátán, az Ördög és ővele sok gonosz lény. Sátán azon kapzsi vágyában, hogy az emberiséget szolgálatára bírja, ravasz összeesküvést szőtt, mellyel az embereket el akarta idegeníteni Istentől. E gonosz tervében egy hamis vallásra támaszkodott, t. i. elsősorban az Ördög imádását és azután bárminek az imádtatását is jónak látta, ami az embereket eltérítheti Jehovától. Jehova határozottan azt akarja, hogy Sátán hamis vallását és azt, ami abból származik, elpusztítsa; Jehova ezen szándékát határozottan kifejezi a következőkben: „Ítéletet tartok Egyiptom minden istenein." (Mózes II. 12 : 12) Kit fog felhasználni Jehova ítéleteinek végrehajtására? Isten Izráel által kezdett ítéleteinek végrehajtásához előképeket alakítani és kezdte jelképezni ítéletvégrehajtóját. „Szolgáltat vala Dávid az égesz nép között ítéletet és igazságot." (Samuel II. 8 : 15) Dávid Jézus Krisztusnak volt az előképe. Salamon Jehova ítéleteinek végrehajtásával bízatott meg. (Királyok I. 6 : 12) Salamon is Krisztusnak volt az előképe, amíg hű volt Jehovához. „Dávidnak háza, ezt mondja az Úr: hamarsággal tegyetek igaz ítéletet, a nyomorultat mentsétek meg, a nyomorgatónak kezéből." (Jeremiás 21 : 12) „Ímé eljönnek a napok, azt mondja az Úr (Jehova) és támasztok Dávidnak igaz magvat és uralkodik mint király és bölcsen cselekszik és méltányosságot és igazságot cselekszik a földön. Az ő idejében megszabadul Júda és Izráel bátorságosan lakozik és ez lesz az ő neve, amellyel nevezik őt: Jehova a mi igazságunk." (Jeremiás 23 : 5, 6) Ezek a szövegek Jézus Krisztust jelképezik. „És haraggal és hévvel állok bosszút a pogányokon, akik nem engedelmeskednek." (Mikeás 5 : 15) E jövendölés Krisztus Jézus munkáját vetíti elő. Maga Jézus megmondotta, hogy az egész ítélet és annak végrehajtása őreá bízatott. (János 5 : 22, 27) E szövegek világosan mutatják, hogy Jézus Krisztus Jehova végrehajtója és azt a következtetést támogatják, hogy azok, akiket Izráelben Jehova nevezett ki ítéletének végrehajtására, Jézus Krisztust ábrázolták. Jézus Krisztus Jehova végzése szerint még másokat is maga mellé vesz Jehova ítéleteinek végrehajtására. Akiket így maga mellé vesz, azokkal együtt alkotja „a felső hatalmakat", kiket Isten rendelt. „Mert Isten szolgája ő (a hatóság) a te javadra. Ha pedig a gonoszt cselekszed, félj: mert nem ok nélkül viseli a fegyvert; mert Isten szolgája, bosszúálló a haragra annak, aki gonoszt cselekszik." (Róma 13 : 1—4) Ezt a következő szöveg is támogatja: „Ímé

FEL

eljött az Úr sok ezer szentjével, hogy ítéletet tartson mindenek felett és feddőzzék mindazok ellen, akik közöttük istentelenek, istentelenségüknek minden cselekedetéért, amelyekkel istentelenkedtek és minden kemény beszédért, amelyet az istentelen bűnösök szóltak őellene." (Judás 14, 15) Ez a szöveg a végítélet végrehajtására vonatkozik. Azok, akik e munkában Jézus Krisztussal egyesültek, bízattak meg: „Hogy végrehajtsák rajtok a megírott ítéletet. Dicsőség ez az ő minden kegyeltjére! Dicsérjétek az Urat!" — 149. zsoltár 9.

Jéhu

[3] Mialatt ezeket, amelyeket mondottunk s amelyek az írásban határozottan le vannak szegezve, gondolatunkban megtartjuk, most azt fogjuk megvizsgálni, kit jelképezett Jéhu. Mivel a Szentírás kimutatja, hogy most nagyon közel állunk ama nagy csatához, amikor Jehova kitölti haragját ellenségeire, remélhetjük, hogy feltárja előttünk Jéhunak és csatájának értelmét, melyről az írás pontosan beszámol. Jéhu kétségtelenül Jehova ítéleteit hajtotta végre, mert azt olvassuk Krónika II. 22 : 7, 8-ban: „Hogy Akházia Jórámhoz méne; Isten akaratából, az ő rómlása vala; mert odaérkezvén, elméne Jórámmal Jéhu ellen, aki a Nimsi fia volt, akit az Úr felkenetett, hogy kiírtaná az Akháb házanépét. Lőn azért, mikor Jéhu az Akháb házán bosszút álla, rátalált a Júda fejedelmeire és az Akházia testvéreinek fiaira, akik Akháziának szolgálnak vala és megölé őket." Kit jelképezett Jéhu? Mit jelent Jéhu munkája?

[4] Már most kezdetben s hogy a szövegeket annál nagyobb megértéssel vizsgáljuk, felelünk azon kérdésre, hogy kit jelképezett Jéhu és azután a felelet alátámasztásául idézzük az írás bizonyítékait. A kutató ezáltal képes lesz arra, hogy a vizsgálódás során el tudja dönteni, hogy helyes volt-e a felelet vagy nem. A felelet a következő: Jéhu azon időtől kezdve, amidőn felkenetett, mindaddig, amíg végrehajtotta Istentől nyert megbízatását, azon pusztítást jelképezte, melyet „Az Úr napján" Jézus Krisztus, Jehova legfőbb tisztviselője fog végezni; ez a kép ezenkívül kimutatja, hogy ebben a munkában az ő testének megdicsőített tagjai, valamint azon maradéka, mely még a földön él és szent angyalainak seregei is részt fognak venni. A Jéhu munka párhuzamosan halad az Ezékiel jövendölésének 9. és 10. fejezetében lenruhába öltözött, írószerszámos férfiúban jelképezett munkával, kinek megparancsoltatott, hogy megjelölje az emberek homlokait és izzó szenet hintsen a városra; a Jéhu munka ezenkívül párhuzamosan halad ama hat férfiú munkájával, akik az írószerszámos férfiut követték rontó eszközökkel és a várost elpusztították. Mivel az Úr feltárta népe előtt a 9. és 10. fejezet, valamint Ezékiel más fejezeteinek jelentőségét s mivel a Jéhu munka ezzel közvetlenül összefüggésben áll, úgy látszik, hogy eljött Isten ideje, hogy feltárja népe előtt a Jéhu képletet és az általa végzett munka jelentőségét. Jéhu munkája Jehova nevének igazolását szolgálta, tehát helyes, ha az ő munkáját Ezékiel jövendölésének tanulmányozásával kapcsolatban vizsgáljuk.

[5] Illés a bizonyságtevés ama munkáját jelképezte, melyet Isten népe az Úr előtt való útegyengetés idejében végzett. Illés munkája, amint Jézus mondotta, helyreállító munka volt és arra mutatott, hogy hasonló munka fog folyni az igaz egyháznak Illés-i korszaka alatt. (Máté 17 : 11) Az ő munkája ugyancsak Jehova nevének igazolását szolgálta. Elizeus arra kenetett fel, hogy az Illés által megkezdett munkát befejezze, tehát az ő munkája is bizonyságtevésből állott. Ezenkívül meg van írva róla: „Aki megmenekül Jéhu fegyverétől, azt Elizeus fogja megölni." Ez mutatja, hogy Elizeus munkája közvetlen kapcsolatban van Jehova ellenségeinek elpusztításával. (Királyok I. 19 : 17) Jéhu Jehova nevének igazolásával romboló munkára vagy véromlásra mutat. Elizeus is igazolást végző munkát jelképez, arra is rámutatván, hogy azok a személyek, akik az elizeusi munkában résztvesznek, ugyancsak kapcsolatban állanak Jéhu munkájával. Elizeus sok idővel kenetett fel Jéhu felkenése előtt; ez arra mutat, hogy először a bizonyságtevés munkájának kell megtörténnie s azután következik a pusztulás, amint ezt Ezékiel 9. fejezete mutatja.

Történelmi rész

[6] Itt megemlítünk néhány érdekes történelmi részt Izráel uralkodóiról és meglátjuk, hogy ezekben Jéhu is szerepel. Izráel 10 törzse Dávid háza ellen lázadt és királyt választott magának. Asa Júda királya volt és Krisztus előtt 979 körül uralkodott Jeruzsálemben. A 10 törzs Palesztina északi részében lakott. Izráel hadseregének egyik vezére, Omri, elfoglalta Izráel trónját és királlyá kiáltatta ki magát. Később megvásárolta azt a területet, ahol Samária városa épült és itt építtetett magának királyi palotát és uralkodott Izráel 10 törzsén. (Királyok I. 16 : 16—24) Omrit Izráel trónján Akháb követte. Akháb Jezabelt, Ethbaál leányát vette feleségül. Akhábnak Jezabellel való házasságából született Athália nevű lánya. Illés valamivel ezután jövendölte, hogy három és fél évig tartó éhség következik. Azután ölték meg Akhábot egy csatában és Akházia nevű fia lett az utódja. (Királyok I. 22 : 34—40) Illés Elizeust kente fel maga helyett. Athália, Akháb és Jezabel leánya, Jórámhoz, Júda trónörököséhez ment

FEL

feleségül. Körül-belül Kr. e. 913-ban kezdett uralkodni Jeruzsálemben. (Krónika II. 21 : 1) Őt Akházia, Athália fia, követte a trónon; ez tehát Jezabelnek volt az unokája. Jórám, Akháb fia, Akházia nevű bátyját követte Izráel trónján. Illés elragadtatott és Elizeus lett az utódja. Ekkor Jéhu, Josafát fia, ki Nimsi fia volt, lett Izráel királya. (Királyok II. 9 : 1—6) Nem sokkal ezután Jéhu megölte Jórámot. (Királyok II. 9 : 24) És Akháb egész házát kírtotta.

A kulcs

[7] A Jéhu cselekedete által jelképezett munka megértésének kulcsát Jehova azon végzése nyujtja, hogy Akháb házának elpusztítását rendelte el. Akháb Sátánt jelképezi, a régi kígyót, az Ördögöt. Jezabel, Akháb felesége, Sátán szervezetét vagy társát jelképezi. Akháb és Jezabel utódai a Kígyó magvát ábrázolják, aminek el kell pusztíttatnia, mivel Isten, Krisztus és a királyság ellen van. Jéhu munkája Jehova eljárási módszerét jelképezi mindannak elpusztításában, ami az emberi nemzedék elfajulását okozta és meggyalázta Jehova nevét.

[8] Ama legfőbb ok, mely Jéhu csatájához vezetett, a Baál-tisztelet volt, vagyis az Ördög imádása. Baál neve „mestert" jelent; tehát nősülést, nős-állapotot és jelképileg birtokos állapotot jelent. A Baáltisztelet tehát Ördög-tiszteletnek látszik, amennyiben valaki azon szervezethez csatlakozik, melynek mestere, férje és birtokosa az Ördög és őt tekinti urának vagy fejének. „Baál-Peór" ezen Ördög-vallás gyakorlását jelenti, kicsapongó és könnyelmű nőkkel kapcsolatban. Ez tévútra vezető eszköz volt arra, hogy az embereket elterelje Jehova Istentől.

[9] Bálám, a mesopotámiai jós, kioktatta Bálákot, Moáb királyát, hogy miképpen lehetne a Baál-Peór ördögi vallás által az izráelitákat félrevezetni. A következő szavak mutatják ki, hogy Jehova gyűlölte ezt az utálatos dolgot. „Mikor pedig Sittimben lakozik vala Izráel, kezde a nép paráználkodni Moáb leányaival. Mert hivogaták a népet az ő isteneik áldozataira; és evék a nép és imádá azoknak isteneit. És odaszegődék Izráel Baál-Peórhoz; az Úr haragja pedig felgerjede Izráel ellen. És monda az Úr Mózesnek: Vedd elő e népnek minden főemberét és akasztasd fel őket az Úrnak fényes nappal; hogy elforduljon az Úr haragjának gerjedezése Izráeltől. Monda azért Mózes Izráel bíráinak: Kiki ölje meg az ő embereit, a kik odaszegődtek Baál-Peórhoz." (Mózes IV. 25: 1—5) A semmirekelő Bálámot, az Úr parancsa szerint, melyet Mózesnek adott, fegyverrel ölték meg. — Mózes IV. 31 : 8.

[10] Gedeon hű volt Jehovához, akit ugyancsak arra használt fel, hogy ítéletét végrehajtsa a Baáltiszteleten. (Bírák 6 : 24—32) Gedeon halála után az izráeliták ismét Baál-bálványozásra tértek. (Bírák 8 : 33) Az izráelitákat Isten az ő hű prófétája, Sámuel, útján óvta a Baál-szolgálattól. „Sámuel pedig szóla Izráel egész házához, mondván: Ha ti teljes szívetekből megtértek az Úrhoz és eltávolítjátok magatok közül az idegen isteneket és Astarotot és szíveiteket elkészítitek az Úrnak és csak neki szolgáltok: akkor megszabadít titeket a filiszteusok kezéből. Elhányák azért Izráel fiai a bálványokat és Astarotót és csak az Úrnak (Jehovának) szolgálának." — Sámuel I. 7 : 3, 4.

[11] Dávid hű volt Jehovához és „nem kére segítséget a bálványoktól, hanem az ő atyjának Istenét kereste és az ő parancsolataiban járt vala és nem Izráelnek cselekedetei szerint". (Krónika II. 17 : 3, 4) Jehova elnéző volt az izráelitákkal és ha bűneiket megbánták, megbocsátott nekik és továbbra is kegyes volt irántuk.

[12] Miután a 10 törzs elszakadt Júdától és királyságot alapított magának Samáriában, Omri az izráeliták sátáni istentiszteletének hatósági elismerést nyujtott. Neki Akháb volt a trónutódja; róla olvassuk: „És gonosszabbul cselekedék Akháb, az Omri fia, az Úr szemei előtt, mindazoknál, akik őelőtte voltak. Mert nem elégedék meg azzal, hogy Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneiben járjon, hanem elméne és feleségül vevé magának Jezabelt, Ethbaálnak, a Sidonbeli királynak, leányát és elmenvén a Baálnak szolgála és meghajtá magát annak. És oltárt emele Baálnak a Baál házában, amelyet Samáriában épített. És csinált Akháb Aserát is és jobban haragra indítá Akháb az Urat, Izráel istenét, mint Izráel valamennyi királya, akik őelőtte voltak." Királyok I. 16 : 30—33.

[13] A három és féléves inség eljött Izráelre, amint Illés megjövendölte. Kb. ennek az inségnek a vége felé találkozott Illés Akhábbal és szemébe mondta, hogy tulajdonképpen az ő ördögvallása az oka Izráel nyomorúságának. „És mikor meglátta Akháb Illést, monda Akháb néki: te vagy-é az Izráel megháborítója? Ő pedig monda: Nem én háborítottam meg Izráelt, hanem te és a te atyád háza, azzal, hogy elhagytátok Jehova parancsolatait és a Baál útján jártatok." — Királyok I. 18 : 17, 18.

[14] A Baál papokat Akháb és Jezabel tartották és ezek rontották meg Izráelt és térítették el Jehovától. Jehova Isten Illést használta fel, hogy ítéletét végrehajtsa Baál 450 prófétáján. Amidőn Jéhu később egy összegyült tömeghez beszélt, mondotta: „Akháb a Baálnak szolgál." (Királyok II. 10 : 18) Ezek a szövegek határozottan mutat-

FEL

ják, hogy Akháb teljesen az ördögimádatnak hódolt.

[15] Akháb uralkodása alatt Jéhu Akháb hadseregének volt egyik tisztje. Hadsereg és csapatparancsnok s harci szekerek vezetője volt. Amidőn Jehova megparancsolta Illésnek, hogy Jéhut és Elizeust felkenje, mondotta: „De hétezret meghagytam Izráelben, akik nem hajtottak térdet a Baál előtt és azt nem csókolták meg." (Királyok I. 19 : 18) Észszerű feltevésnek tetszik tehát, hogy Jéhu egyike volt a hétezer Izráelitának, kik nem csatlakoztak az Ördög-imádásához vagy a Baál-szolgálatához.

[16] Akhábot Akházia követte a trónon. Esés következtében megsérült és követeket küldött Baalzebubhoz, azaz Ekronba az Ördögistenhez, hogy megkérdezzék, meg fog-e gyógyulni. „És mikor Akházia kibukott az ő felházának korlátján Samáriában és megbetegedék, követeket külde el, akiknek azt parancsolá: menjetek el, kérjetek tanácsot a Baalzebubtól, az Ekron istenétől, hogy meggyógyulok-é a betegségből? Az Úrnak angyala pedig szóla Thesbites Illésnek: Kelj fel, menj el elcibe a Samáriabeli király követeinek és szólj nekik: nincs-é Isten Izráelben, hogy Baalzebubhoz, az Ekron istenéhez mentek tanácsot kérdeni? Azért azt mondja az Úr: az ágyból, amelyben fekszel, fel nem kelsz, hanem kétség nélkül meghalsz. És elméne Illés." — Királyok II. 1 : 2-4.

[17] Akháziát Jórám követte a trónon. Nem volt annyira romlott, mint Akháb, de a Baál bálványozását az ő uralkodása alatt is szüntelenül gyakorolták. Uralkodása alatt a vén Jezabel még élt és befolyásával még mindig közbelépett az ördögimádás érdekében. Később meg van irva Jéhuról: „Így írtotta ki Jéhu a Baált Izráelből." A Jéhuképlet ekkor fejeződik be. A róla feljegyzett későbbi események nem jelképeznek oly munkát, melyet Jehovának valamely szolgája végzett volna.

[18] Jéhu érintkezésbe került Illés prófétával és mintegy 28 évig egy időben élt az ő prófétai tevékenységével. Ez erősen támogatja azt a következtetést, hogy Jehova az igaz egyház illési korszaka alatt kezdett a Jéhuban jelképezett sereg összegyüjtéséhez és elkészítéséhez az ő neve érdekében; és azokat, akik ezen idő alatt hűségesek voltak, választott szolgaosztályának tagjaivá tette. Jehova megvonja Lucifertől, aki most Sátán, a világ feletti hatalmat és azt szeretett fiának, Jézus Krisztusnak, a föld jogos uralkodójának adja át. Ezt a nagy munkát abban ábrázolta elő, hogy az országot elvette Saultól és a szeretett Dávidnak adta, aki Jézus Krisztusnak volt a jelképe. (Sámuel I. 15 : 28) Abban a képben, melyben Jéhu szerepel, az Úr ugyancsak elvette az országot Akhábtól és Jéhunak adta. Ugyanez a szabály vonatkozik azokra, akik valaha is alkalmat nyertek arra, hogy a királyság örökösei legyenek, de azután hűtlenek lettek Jehovához. „Ezért mondom nektek, elvétetik tőletek az Istennek országa és oly népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcseit." (Máté 21 : 43) Ez arra mutat, hogy Isten népének maradéka bele van foglalva a Jéhu-munka képletébe. Jéhu a jelképben Jézus Krisztust, a föld jogos uralkodóját, jelképezte, valamint az ő testének mindazon tagjait is, akik vele együtt fognak résztvenni a királyság munkájában és ebbe természetesen a maradék is belefoglaltatik és mind a szent angyalok, akik neki a királyságban örökké szolgálni fognak.

Kifogások

[19] Mivel kifogásokat lehetne támasztani az ellen, hogy Jéhu Jehova hű szolgáaosztályát jelképezi-e, itt a látszólag legerősebbnek tetsző kifogásokat megvizsgáljuk. Elsősorban azt a kifogást támasztották, hogy Jéhu nem jelképezheti Jehova „szolgáját", mivel Akháb hadseregének parancsnoka és harcászati szekereinek vezetője volt, valamint Akháb trónutódjáénak is, akik Baált imádták; s mivel ez a hadsereg a Júdától elszakadt Izráel 10 törzséből való volt. Ez a kifogás nem szerencsésen lett megválasztva, mivel Dávid, aki a hűtlen Saul király hadseregében szolgált, kedves volt Isten előtt; ő nem azért volt kedves, mivel ama hadseregben küzdött, hanem mivel hű volt Jehovához. A földön levő maradék-osztálynak majdnem minden tagja többé-kevésbbé „a kereszténység" rendszereiben foglalkozott és akkor őszintén azt hitte, hogy azok a képmutató tényezők, akik az Ördögöt imádták, „a bibliai felsőbb hatalmak", kikről Pál apostol beszél és az ő figyelmeztetése alapján hűségeseknek kell lenniök és engedelmeskedniök kell ezeknek. (Róma 13 : 1-4) Ők e tekintetben természetesen tévedtek, de Istenhez nem voltak hűtlenek.

[20] Egy másik kifogás Jehovának a Jéhu háza ellen emelt azon kijelentéséből származik, melyet a próféta következő szavaival fejezett ki: „Nevezd őt Jezréelnek, mert még egy kis idő és megbüntetem a Jéhu házát a Jezréel vére miatt és eltörlöm Izráel házának királyságát." (Hoseás 1 : 4) De ez sem logikus kifogás, mivel Hoseás e jövendölése Jéhu halála után ötven évvel adatott. Ez „Jéhu háza" ellen szólott, mivel az ő fiai és unokája, akik őt trónján követték, istentelenül cselekedtek. Isten haragja szállott Jéhu házára, mintegy 80 évvel Jéhu halála után; Jéhu tehát semmit sem tudott és látott Jehova ama haragjából, mely később az ő házára származott, amiképpen ez Salamon király esetében is történt.

FEL

[21] Egy másik kifogás ama tényből támasztatott, hogy Béthelben és Dánban az aranyborjukkal való istentisztelet Jéhu uralkodása alatt történt. „De Jeroboámnak, a Nébát fiának büneitől, aki vétekbe ejté Izráelt, nem szakadt el Jéhu, az aranyborjúktól, melyek Dánban és Béthelben valának." (Királyok II. 10 : 29) De ez a kifogás sem alapos és figyelmen kívül kell hagynunk, mivel Jehova nem utasította Jéhut az aranyborjú imádás kiirtására Izráelben. A Jeroboám által Béthelben és Dánban emeltetett borjú-szobrok a hősök tiszteletét példázták, melyet az Úr népe közül többen, tudtukon kívül gyakoroltak; és ez egészen az utóbbi időkig folyt, mivel jobbat nem ismertek. (Lásd az 1930 évi folyóirat 164. oldalát.) Jéhut kétségtelenül Jehova utasította Akháb és Jezabel egész házának elpusztítására. (Királyok II. 9 : 5—10; Krónika II. 22 : 7, 8) Ezt az utasítást Jéhu végrehajtotta s miután ezt megtette, dícséretet nyert, amint Királyok II. 10 : 30-ban olvassuk: „És monda az Úr Jéhunak: amiért szorgalmatosan megcselekedted azt, ami nékem tetszett és az én szívem kívánsága szerint cselekedtél Akháb házával: azért a te fiaid negyediziglen ülnek Izráel királyi székében." Isten megdícsérte őt, hogy jól hajtotta végre a reábízott munkát. A Jéhu-képlet határozottan itt végződik. Az Írás kimutatja, hogy szándékának végrehajtására Isten oly embereket is felhasznált, akik nem voltak teljesen hívek hozzá. Ennek példájaképp Nabukodonozort, Babilon királyát és uralkodóját, tekinthetjük.

Bizonyíték

[22] Annak bizonyítékául, hogy Jéhu Jehova választott szolgáját példázza, a következőket adjuk elő: Jéhu a törvényszövetség alatt született, tehát izráelita volt és szövetségben állott Jehovával. Ezt a tényt bizonyítja az Írás és Isten vele való eljárása. (Királyok II. 13 : 1—6; 14 : 23—27) Ellenezte a Baál-imádást s ez a tény ugyancsak azt bizonyítja, hogy az Úr Isten kegyét élvezte.

[23] „Jéhu" neve annyit jelent „Jehova ő". A neve nagyon jelentőségteljes, mivel „Jehova ő", ama tényre tereli a figyelmet, hogy ő a legfelsőbb s ez ugyanaz, amire a szolgaosztály, Jehova tanui, a maradék, a nép figyelmét felhívja. Jéhu atyjának és nagyatyjának nevei is jelentőségteljesek. Jéhu Josafátnak, Nimsi fiának, volt a gyermeke. (Királyok II. 9 : 2, 14) „Nimsi"-nek, nagyatyjának, neve annyit jelent, mint „kifejlesztett" vagy „kiszabadított" s valószínűleg a „maschah" gyökszóból származik, ami „kihúzást" jelent, melyből a Mózes neve is származik. „Josafát", Jéhu atyjának neve jelentése: „Jehova ítélkezik", azaz igazoltatást tartott. A név utolsó része „safáth" jelentése „ítélettétel" vagy valaki ellen szóló végzés-hozatal; és ebből a szóból továbbá azt értelmezhetjük, hogy uralkodjék és ítélkezzék. Nimsinek ez a fia, Josafát, nem azonos azzal a Josafáttal, akiről a Királyok I. 15 : 24 beszél, aki Asának volt a fia. Ez a két név Nimsi és Josafát tehát azt jelenti, ami kiszabadíttatott és kivonatott s Jehova nevének igazolására használtatott fel.

[24] Jehova adott utasítást arra, hogy Jéhut Izráel királyává kenjék; eszerint a felkenést Jehova végezte. Akhábot Jehova nem kente fel. Amennyiben a feljegyzésből kitűnik, csupán Jéhu kenetett fel Jehova parancsára Izráel, azaz a tíz törzs királyává. A feljegyzés így szól: „És Jéhut, Nimsi fiát kenjed királlyá Izráelen." (Királyok I. 19 : 16) Elizeus az Úr utasítására egy fiatal embert (a próféta tanítványai egyikét) küldötte el, hogy a felkenést elvégezze: „És menj be oda és nézd meg, hol van Jéhu, Josafátnak, a Nimsi fiának fia. Mikor pedig oda érsz, költsd fel őt az ő atyjafiai közül és vidd be az első kamarába. És vedd elő e korsócska olajat és töltsd az ő fejére, ezt mondván: azt mondja az Úr: téged kentelek királlyá Izráelen! És az ajtót kinyitván, fuss el és semmit ott ne időzz. Felkele azért és bement a házba és fejére tölté az olajat és monda néki: azt mondja az Úr, Izráel istene: királlyá kentelek téged az Úr népén, az Izráelen." — Királyok II. 9 : 2, 3, 6.

[25] Jéhu szabályosan felkenetett és megbízatott Jehovától, hogy Izráelben a Baál- vagy ördög-vallást elpusztítsa. Istentől nyert megbízatása így szólott: „Hogy elpusztítsad Akhábnak, a te uradnak házanépét; mert bosszút állok szolgáimnak, a prófétáknak véréért és mind az Úr szolgáinak véréért Jezabelen. És kivész egészen az Akháb háza és kigyomlálom mind az Akhábhoz tartozókat, még az ebet is, mint a berekesztettet, mind az elhagyottat Izráelen; és olyanná teszem Akháb házát, mint a Jeroboámnak, a Nébát fiának házát és mint Baasának, az Ahija fiának házát. Jezabelt pedig az ebek eszik meg Jezréel mezején és nem lesz, aki eltemesse őt. És kinyitván az ajtót, elfutott." — Királyok II. 9 : 7—10.

[26] Jéhu elvégezte megbízatását. „És történt, amikor Jéhu végrehajtotta az ítéletet Akháb házán." (Krónika II. 22 : 8) E szavak bizonyítják, hogy ő ítéletvégrehajtó volt. Jéhu az Úrtól rábízott feladat végrehajtásáért dícséretet nyert és ezért kötött vele Jehova szövetséget, hogy fiai fogják őt követni a trónon. (Királyok II. 10 : 30) Az Írás szerint négy nemzedék kellett uralkodjék őutána, ez tényleg trónutódlást jelentett. Jéhu és háza 100 eszendeig ültek Izráel trónján. Jéhu 28 évig uralkodott. (Királyok II. 10 : 36) Joakház, Jéhu első ivadéka 17 évig uralkodott s ezalatt az idő alatt Isten kegyes volt Izráelhez. (Királyok

FEL

II. 13 : 4, 5) Joás, Jéhu unokája, uralkodott Elizeus halálának idejében Izráel trónján és barátja volt Jehova prófétájának. Királyok II. 13 : 14—23.

[27] Jéhu magához vette Jonadábot, Rekháb fiát, kinek utódai a rekhábiták, Jehova kegyét megnyerték Jeremiás idejében. (Királyok II. 10 : 15, 16; Jeremiás 35 : 18, 19) Jéhu meghívta Jonadábot, hogy menjen vele együtt a szekerén s lássa meg az ő Jehova iránt való buzgóságát. — Királyok II. 10 : 16.

[28] Illés a Kármel hegyén 450 Baál papot ölt meg és Jéhu ezt az öldöklést megismételte, de sokkal nagyobb terjedelemben. (Királyok I. 18 : 40; Királyok II. 10 : 18—25) A Baál-hívek elpusztítását Illés kezdte meg és Jéhu fejezte be. (Királyok II. 10 : 28) Egy másik pont, amely Jéhu mellett szól, ama körülmény, hogy Jéhu Jezabel ellen volt. Oly érzelemmel bírt, mint az Úr népének elismertjei, akik Jezabel-ellenesek, amint azt Jelenések 2 : 20—23-ban olvassuk. Jéhu utálattal vágtatott Jezabelen keresztül és halálra tiporta. Jéhu abban igazolta Jehova ígéjét, hogy beteljesítette, amit Illés mondott Akhábról és Jezabelről. E cselekedetével ugyancsak azt fejezte be, amit Illés megkezdett. Illés tüzet könyörgött le az égből a Baál-papok és Akháb jelenlétében a Kármel hegyén. Így imádkozott: „Hallgass meg Uram (Jehova), hallgass meg engem, hogy tudja meg a nép, hogy te az Úr vagy, Jehova Isten." (Királyok I. 18 : 37) Ez Jehova hírének igazolása volt, de nem volt elegendő ahhoz, hogy Akháb és Jezabel felfogását megváltoztassa. A Baál-imádat csak tovább tartott és az Úr Isten Jéhut használta fel, hogy a Baál-szolgálattal szemben ígéjét és nevét igazolja. (Királyok II. 9 : 25—37; 10 : 9—11) A történelmi tényekről csak általános vonásokban számoltunk be s ezek azt mutatják, hogy Jéhut Jehova használta fel, hogy büntetését végrehajtsa Sátán képviselőin, ami azt a következtetést támogatja, hogy Jéhu Isten ítéletének Sátánon és szervezetén való végrehajtását jelképezi. Az Írás világosan mutatja, hogy ezt az ítéletet Jézus Krisztus és társai hajtják végre; az idézett tények tehát teljesen alátámasztják a magyarázatunk elején adott ama feleletet, hogy Jéhu kit jelképez. További tényeket a következő bizonyítékok idézése során fogunk megvizsgálni.

Bizonyítékok

[29] Jéhu harcos volt. Izráel hadseregében a harcászati szekerek csapatának volt a parancsnoka. Valamennyiszer Jehova kegyes volt Izráel hadseregéhez, az legyőzte az ellenséget; ezért ez a hadsereg tényleg Jehovának, a Seregek Urának, volt a hadserege, így tehát Jéhut Jehova hadseregének tette parancsnokává. (Királyok I. 20 : 1—30; Királyok II. 3:5—25; 6 : 24—7:16) Jéhu gyors vágtatása által szerzett magának hírnevet és erről ismerték meg már messziről, mert úgy vágtatott, mint a fergeteg. (Királyok II. 9 : 16, 20) Ama tény, hogy Jéhu Izráel szekereivel állott összefüggésben, mintegy arra mutat, hogy azok, akik a Jéhu-képet teljesítik be, „a kerubim-szekerekkel" állanak összefüggésben, ami a képletben Jehova szervezetének oriási szekerét példázza, melyet Ezékiel próféta látott s amelyet az Ezékiel-osztály Jehova nagy szervezetének ábrázolásaképp tekint. (Ezékiel 1 : 10) „Az Úr szekerei tizezerszer ezer; az Úr van őközöttük." (68. zsoltár 17) „Hőseinek paizsai veresek, vitézei karmazsin ruhába öltöztek, szekerei acéltól csillognak, készületének napján és a dárdákat rengetik." (Náhum 2 : 3) „A folyók ellen gerjedt-é fel az Úr? Vajjon a folyókra haragszol-é vagy a tengerre bőszültél-e fel, hogy lovaidon és diadalszekereiden robogsz?" (Habakuk 3 : 8) „Aki vizeken építi fel az ő palotáját, a felhőket rendeli az ő szekerévé, jár a szeleknek szárnyain." — 104. zsoltár 3.

Nábót

[30] A tények teljesen megerősítik, hogy Akháb és Jezabel Sátánt és szervezetét példázzák. Akháb Isten szövetséges népén uralkodott, de miképp Sátán, hatalmát és tekintélyét ő is gonosz célokra használta. Felesége, Jezabel, az Ördög társát, tehát az Ördög szervezetét példázta. Akhábnak és Jezabelnek magva szükségképpen „a kígyó magvát" kell hogy példázza. Akháb és Jezabel bűne, miképp Sátánnak és képviselőinek bűne, a kapzsiság, képmutatás, ámítás és lopás, a gazdasági elnyomás és gyilkosság volt és az ördög-vallás gyakorlata által nagy gyalázatot zúdítottak Jehova nevére. Azt a várost, amelyben Nábót lakott, „Jezréelnek" hívták. Annyit jelent, hogy „Isten plántál"-ni fog. Ez a név azon héber-szavakból ered, melyek „Isten" és „magvat" jelentenek és úgy látszik „Isten magvára" vonatkozik, vagyis az ő királyi házára, melyet Isten plántál és nevel, azaz Isten magvára, az Ábrahámnak tett ígérettel kapcsolatban. (Mózes I. 22 : 15—18; János 12 : 24) „Nábót" „gyümölcsöt" jelent. „A föld pedig meghallgatja a buzát, a mustot és az olajat; azok pedig meghallgatják Jezréelt. És bevetem őt magamnak a földbe és megkegyelmezek Ló-Rukhámának (a nem kegyelmezettnek) és azt mondom Ló-Amminnak (a nem én népemnek): én népem vagy te; ő pedig ezt mondja: én Istenem." — Hoseás 2 : 21, 22.

[31] Nábót a Jehovától adott törvény útján örökölte szőlőjét, ez tehát neki jogosan volt a tulajdona s ezért nem akart megválni tőle. (Mózes III. 25 : 23; IV. 36 : 7) Akháb azt óhajtotta magának,

FEL

ami Nábótnak volt a tulajdona. Látta a kertet és megtetszett neki és azt akarta, hogy Nábót adja el neki; Nábót nem akarta eladni. Akhábot ez bosszantotta és elmondotta feleségének, Jezabelnek. Erre összeesküvést szőttek Nábót ellen, hogy a szőlőt elvegyék tőle. Ez az összeesküvés teljesen megfelel más összeesküvéseknek, melyeket az Ördög szőtt.

[32] Nábótot lázadással és Isten gyalázással vádolták meg. Tanukat fogadtak fel, akik hamisan vallottak ellene és e hamis, Jezabel által támasztott vallomások alapján ítélték el Nábótot és követték halálra. Azután Akháb és Jezabel birtokukba foglalták Nábót szőlőjét, annak az állításnak a kapcsán, hogy az elítélt gonosztevő vagyona az államra száll át. (Királyok I. 21 : 1—15) Így tehát Akháb és Jezabel is a kapzsiság bűnét követték el. (Mózes II. 20 : 17) Amennyiben hamis tanukat fogadtak és hamis esküre bírták, a képmutatás és hazugság bűnét is elkövették. (Mózes II. 20 : 16) Azáltal, hogy összeesküvést szőttek és Nábót szőlőjét igazságtalanul birtokukba foglalták, a rablás bűnét is elkövették és a törvényt megszegték. (Mózes II. 20 : 15) Ezenkívül a gyilkosság bűnét is elkövették és ez Isten örökérvényű szövetségének volt a megszegése. (Mózes II. 20 : 13; I. 9 : 6) E bűnökért Akháb és Jezabel egyformán felelős volt Istennel szemben. — Mózes IV. 30 : 6, 7, 10, 11, 14.

[33] Sátán és szervezete többszörösen viselkedtek így másokkal szemben és ez főképpen Sátánnak és szervezetének Jézus Krisztussal és követőivel szemben tanusított viselkedéséből látszik. Jézus Krisztus „az igazi szőlőtő", Isten örököse és a szőlőhegy tulajdonosa. Isten örökösödési törvénye útján Jézus volt a szőlőhegy birtokosa. Jézus gyümölcsöket termett Jehovának és Nábót neve „gyümölcstermés"-t jelent; ezért jelképezi Nábót Jézus Krisztust. Sátán felizgatta a zsidókat, de főképpen papjaikat és más vezetőiket, hogy erőszakosan lépjenek fel Jézus Krisztussal szemben. Ezt azért tették, hogy a királyságot vagy a szőlőhegyet, illetve az uralkodó hatalmat birtokukba vegyék. Ezt azáltal mívelték, hogy Jézust hamisan lázadással és Isten gyalázással vádolták. Hamis tanuskodás alapján ítélték el és feszítették meg Jézust; a keresztrefeszítés nagy átok számba ment, tehát azt jelképezi, hogy Jézus minden tulajdona az Akhábban és Jezabelben jelképezett ördögi szervezet tulajdonába száll át. Az Isten kedves fia, a szőlőhegy birtokosa ellen elkövetett ezen bűntény keresztülvitelében a zsidó papok és a többi vezetők Jezabelhez hasonlóan jártak el. Jézus ezek előtt a papok és vezetők előtt egy példázatot mondott, melyből kitűnik, hogy ő éppen arra gondolt, amit Nábóttal cselekedtek és amit vele is cselekedni fognak. Többek között így szólott: „Amikor pedig a szőlőmívesek a fiut meglátták, így szóltak maguk között: ez az örökös; jertek és öljük meg és foglaljuk el örökségét! Mire megfogták őt, kivetették a szőlőből és megölték. Amikor azonban eljön a szőlő Ura, vajjon mit fog tenni ezekkel a szőlőmunkásokkal? Ők pedig így szólának: meg fogja öletni azokat a gonosztevőket és a szőlőt más munkásoknak adja át, kik beszolgáltatják neki a gyümölcsöket idejében. Jézus pedig erre így szólt: sohasem olvastátok az Irásokban: ‚Az a kő, melyet az építők megvetettek, lett a szegeletnek fejévé; az Úrtól lett az és csodálatos a mi szemeink előtt.' Ezért mondom nektek: elvétetik tőletek az Istennek országa és oly népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcseit." — Máté 21 : 38—43.

[34] A világháború alatt az álkereszténység hatalmai vezetőik felbujtásából több helyen megtámadták az Úr szolgaosztályát, mely akkor az Úrnak gyümölcsöt termett, t. i. a királyság gyümölcseit s amely Jehova szőlőjének „igaz szőlőtőkéjével", Jézus Krisztussal állott kapcsolatban. Gonoszul bántak Jézus Krisztusnak e hű követőivel, lázadással és Isten gyalázással vádolták őket, hamis tanuvallomások alapján ítélték el és vetették börtönbe, egyeseket közülök meg is öltek és azt a munkát t. i. az illési munkát, amellyel ők foglalkoztak, ugyancsak megölték vagy megszüntették. (Jelenések 11 : 3—10) Azután az Ördög szervezete, hogy az Úrnak „e szőlőjét" magának tartsa meg, megalakította a Népszövetséget s most ezt az utálatosságot állította „a szent helyre", azaz azon dolgok birtokába, melyek jogosan az Urat illetik meg. — Máté 24 : 15.

[35] Miután Akháb birtokába foglalta a Nábóttól elrabolt szőlőt, Isten hozzáküldte Illés prófétát, hogy szemébe mondja Akhábnak, hogy mi fog reá és Jezabelre következni; Illés e megbizatását végrehajtotta. „És szólj néki ezt mondván: Így szól az Úr: Nemde megölted-é és nemde el is foglaltad-é? És szólj néki mondván: Ezt mondja az Úr: Ugyanazon a helyen, ahol felnyalták az ebek Nábót vérét, ebek nyalják fel a te véredet is! És monda Akháb Illésnek: megint rám találtál ellenségem? És ő monda: Rád találtam; mert te magadat mindenestől arra adtad, hogy gonoszságot cselekedjél Jehova szemei előtt. Ímé azt mondja az Úr: Veszedelmet hozok reád és elvesztem a te maradékaidat és kigyomlálom Akhábnak még az ebét is és a berekesztettet és az elhagyatottat Izráelben; és olyanná teszem a te házadat, mint Jeroboámnak, a Nébát fiának házát és mint Baasának, az Ahija fiának házát azért, amiért haragra

FEL

ingereltól engem és amiért bűnbe ejtetted az Izráelt. És Jezabel felől is szól az Úr, mondván: Az ebek eszik meg Jezabelt Jezréel kőfala előtt; azt, aki Akháb házából a városban hal meg, az ebek eszik meg; azt pedig, aki a mezőn hal meg, az égi madarak eszik meg." — Királyok I. 21 : 19-24.

[36] Akhábnak és Jezabelnek kétségtelenül egy ezrede ott volt a helyszínen, mely arról gondoskodott, hogy a szőlőhegy birtokba foglalásakor senkise tudja őket megakadályozni, mely szőlőt Nábót meggyilkolása után elrabolták. A tények nem hagynak kétségben afelől, hogy Jéhu, egyike a hadsereg parancsnokoknak és kocsivezetőknek ott volt és végighallgatta Illés súlyos vádját, melyet Akhábnak szemébe mondott. Amint ezt később meg fogjuk látni, Jéhu tulajdon szavai bizonyítják. (Királyok II. 9 : 25, 26) Akkor került Jéhu érintkezésbe Illéssel és hallotta Akháb és Jezabel ellen szóló fenyegető prófétálását. Ez arra mutat, hogy a Jéhuban jelképezett osztály akkor kezdett keletkezni, amidőn a gyülekezet illési munkája folyamatban volt; s azok, akik akkor hűségesek voltak, lettek a hű és bölcs szolgaosztállyá alakítva.

[37] A Jéhu-képletet már jóval 1918 előtt gyakran megvitatták. Erről gyakran beszélt az Úr népe és törekedett megérteni. Azóta (1918 óta) Isten népe szorgalmasan törekedett belehatolni a Jéhu-kép jelentőségébe. Most úgy látjuk, hogy eljött Isten ideje, amidőn feltárja népe előtt a Jéhu-munka értelmét. E tények ama további következtetést támogatják, hogy felkenése előtt Jéhu a Márdokeusban jelképezett osztálynak felel meg az Eszter kiválasztása előtti időben, még mielőtt Márdokeus és Eszter együtesen jelképeznék Isten maradékát. (Eszter 2 : 5—7) Mivel most ama naphoz közeledünk, amikor Isten végleg végrehajtja ítéletét Sátán szervezetén, úgy látszik az Úr jónak látja, hogy a Jéhu-képlet értelmét és amit az példáz, feltárja népe előtt; s ez további bizonyítéka annak, hogy az ítéletnek e teljes végrehajtása nagyon közeli időben várható.

[38] Jéhu ott volt Nábót szőlőjében és hallotta Isten ítéletének kihirdetését Akhábbal és Jezabellel szemben. Mivel Nábotot meggyilkolták, Isten közöltette, hogy a gyilkosoknak annak a kezétől kell elpusztulniok, akire Jehova a királyságot átruházta. (Királyok I. 21 : 19—23) Illés és Elizeus ismerték Isten azon elhatározását, hogy a királyságot Akhábtól elveszi és Jéhura ruházza, de Jéhu abban az időben erről nem tudott. (Királyok I. 19 : 16) Jéhunak várnia kellett, amíg eljött Isten kitűzött ideje, hogy bírói döntését Akhábon és Jezabelen végrehajtassa és akkor szerzett tudomást erről; így is történt. Hasonlóképp Jézus Krisztusnak évszázadokon át várnia kellett, amíg eljött Isten ideje, hogy őt a maga nevének igazolására kiküldje. Mi lesz vajjon a szerepe a maradék-osztálynak a Jéhu munkában?

(Folytatása következik.)

Bereai kérdések

1. Mily ítélet van feljegyezve Isten igéjében az ő ellenségeiről? Miért fog velük úgy cselekedni Isten? Hogyan hajtja végre ítéleteit?
2. Kik Isten ellenségei? Mily mértékben idegenítette el Sátán a teremtményeket Teremtőjüktől? Mily eszközökkel vitte ezt keresztül? Idézz szövegeket, melyek kimutatják, ki fogja végrehajtani Jehova ítéleteit! Kik a „felső hatalmak"? Kik a többiek, akik az ítéletben résztvesznek?
3, 4. Miért remélhetjük most Jéhunak és munkájának megértését? Mit mutat ki Kronika II. 22: 7, 8 azon megbizatásról, mellyel az Úr Jéhut megbízta? Kit jelképezett Jéhu? Mily összefüggésben van Jéhu munkája Ezékiel 9. és 10. fejezeteivel?
5. Mily fajta volt és mily prófétai jelentőséggel bír az Illés, Elizeus és Jéhu által végzett munka?
6. Említs meg néhány fontos történelmi tényt, ami hozzájárul azon főszemélyek azonosságának megállapításához, akik az illési, elizeusi és Jéhu-munkában szerepelnek?
7. Mely kulcs az, amely megnyitja a Jéhuról szóló prófétai feljegyzést? Kit jelképez Akháb háza? Mily munka az, amelyet Jéhu jelképez?
8. Mennyiben volt helyes, hogy Jéhu Akháb házát kiirtotta?
9. Mondd el: a) hogyan vezette tévútra az izráelitákat az ördög Bálám által; b) az Úr ítéletét Izráelen Mózes, az ő szolgája útján!
10. Miképpen használt fel Jehova más hű szolgákat ellenségein való ítéleteinek végrehajtására?
11. Mit mond a feljegyzés Dávidnak Jehova iránti hűségéről? Hogyan nyilatkozott ki Jehova türelme az izráelitákkal szemben?
12—14. Ecseteld: a) miképpen vezettetett Izráel tévútra Akháb napjaiban; b) azon esetet, amidőn az ügyből vitakérdés lett; c) hogyan használta fel Jehova szolgáját ellenségein való ítéletének végrehajtására!
15. Magyarázd meg, hogy miképpen élvezte Jéhu Jehova kegyét, jóllehet Akháb hadseregében szolgált!
16, 17. Ki volt Akházia? Hogyan került az Úr ítélete alá? Mit mondhatunk ezen a téren Jórám uralkodásáról?
18. Mit következtethetünk ama tényből, hogy Jéhu érintkezésbe került Illéssel és Elizeussal s azok prófétai munkájával? Kit jelképezett tehát Jéhu?
19—21. Kizárt dolognak kell-e tekinteni, hogy Jéhu Jehova hű szolgaosztályát jelképezhesse, lévén: a) hogy korábban az ellenség hadseregében tevékenykedett; b) hogy Jehova Hoseás 1 : 4-ben Jéhu háza ellen jövendöltetett? c) vagy azon dolgok miatt, melyek Jéhuról Királyok II. 10 : 29-ben olvashatóak? Mentesítve van-e Jéhu azon felelősség alol, hogy az izráeliták az ő uralkodása alatt bálványoknak szolgáltak, amidőn az általa végzett munkát összehasonlítjuk az Úrtól nyert megbízatásával és az Úr kijelentését is tekintetbe vesszük Jéhura vonatkozólag?

FEL

22, 23. Idézd az írást, hogy Jéhu szövetségese volt Jehovának és bírta az ő elismerését! Mi a jelentősége „Jéhu", valamint atyja és nagyatyja neveinek?

24, 25. Hasonlítsd össze Jéhu felkenését Akhábéval, amidőn választ nyerünk arra, hogy Jehova elismerésben részesítette őt! Miről szól az írás Jéhu felkenése tekintetében és megbizatásának természetét illetőleg?

26—28. Bizonyítsd be, hogy Jéhu végrehajtotta megbizatását s az ő munkája Jehova nevének és Igéjének igazolását alkotta! Mit jelentenek e tények, amidőn azt kell eldönteni, hogy Jéhu kit jelképezett?

29. Mutasd ki, hogy Jéhu tényleg Jehova hadseregének volt egyik parancsnoka!

30—33. Hasonlítsd össze Akhábnak és Jezabelnek Nábóttal szemben tanusított viselkedését Sátán viselkedésével, annak kimutatására, hogy kit jelképeznek Akháb és Jezabel! Állapitsd meg Akháb és Jezabel magvának azonosságát!

34. Irdd le „Akháb és Jezabel" tevékenységét a világháború alatt!

35. 36. Bizonyítsd be, hogy a Jéhu-osztály Isten gyülekezetének illési munkája idejében kezdődött és hogy a „hű és bölcs szolga-osztály" ebből alakittatott!

37,38. Mily prófétai kapcsolat áll fenn Jéhu és a Márdokeus-osztály között? Mily fontos jelentősége van annak, hogy Jehova e prófétai képek értelmét most feltárja? Hogy Jéhú az Akhábról és Jezabelről mondott ítéletről tudomással bírt, ezt hasonlítsd össze azzal, amit Illés és Elizeus tudtak! Mit jelképez ez?

W. T., 1932 július 1.

Az égbolt és a szárazföld teremtése

A Föld lakóhelyül való elkészítésének munkáját Isten „napoknak" nevezett teremtési korszakokra osztotta be, amelyek sorrendben egytől hétig következnek. Az írás bizonyítékaiból mindenesetre világosan kitűnik, hogy a Föld anyaga és a Föld már ezen teremtési napok vagy korszakok előtt sok idővel meg volt alkotva és egyesítve. A megolvadt állapotban levő anyag sok idővel a hét nap előtt nagy mennyiségű ásvány anyagokat lökött ki gőz alakban magából, amelyekből a Föld körül gyűrűk képződtek.

Ezen óriási mennyiségű izzó gőzöket szénelemek telítették, amelyek ezáltal a földet övező nagy sötétséget idézték elő. Ez a sötétség kétségkivül több kilométernyire terjedt ki a Földgömb körül és azt így egészen bepolyálta. Jób jövendölésében a teremtés korszakainak ezen kezdetéről egy gondolat van feljegyezve, amely Mózes I. feljegyzését megerősíti: „Kicsoda zárta el ajtókkal a tengert, amikor előtünt, az anyaméhből kijött; mikor ruházatává a felhőt tevém, takarójául pedig a sűrű homályt; mikor reávontam törvényemet, zárat és ajtókat veték eléje?" — Jób 38 : 8—10.

A Földet övező sűrű sötétség egy „takarót" (más fordítások szerint egy „pólyát") képezett és a Mózes I. kijelentésének felel meg: „És sötétség volt a mélység fölött." Akkor semmi világosság sem sütött a Földre. Úgy, amint volt, körülvéve számtalan gyűrűkkel vagy felhőzettel, melyek nehéz szén- és ásványi anyagokkal voltak telítve, lehetetlen volt a napfénynek ezen a sűrű sötétségen, amely a Földet bepolyálta, keresztül sütnie.

„Akkor mondta Isten: Legyen világosság! és lett világosság." E kijelentésnek azon világosságra kell vonatkoznia, amely az égből a Föld gyűrűzeteire sugárzott le, de még nem tudott a Földre hatolni. Ahol Jehova van, ott mindig világosság van. Efelől olvassuk Isten Igéjében: „Isten világosság és Őbenne nincsen semmi sötétség." (János I. 1 : 5) „Uram Isten nagy vagy Te igen, ékességet és fenséget öltöztél magadra! Aki körülvette magát világossággal, mint egy öltözettel és kiterjesztette az egeket, mint egy kárpitot." — 104. zsoltár 1, 2.

A Napnak a Föld szilárd testté válása előtt sok idővel kellett teremtetnie azért, mivel a Nap képezi az egész Naprendszer vonzó középpontját. A nap fénye mindenesetre sütött a térben, azonban nem tudott a Földre hatolni, mivel az „takaróval" volt övezve. Istennek azonban csupán akaratát kell érvényesítenie és a dolgok megtörténnek. Eljött az idő, amidőn a világosságnak a Földet övező víztetőzetre kellett sütnie. „Akkor mondta Isten: Legyen világosság! és lett világosság. Midőn Isten látta, hogy a világosság jó, elnevezte a világosságot nappalnak, a sötétséget pedig elnevezte éjjelnek. És lett este és lett reggel: egy nap." — Mózes I. 1 : 3—5.

Már a Mózes I. könyvében feljegyzett teremtés első napjának kezdete előtt beszakadhattak a Földet övező egyes gyűrűk. Valószínűleg azonban a teremtés első napjának vagy korszakának kezdetén még sok burkolat létezett, mivel olvassuk: „És sötétség volt a mélység fölött és Isten szelleme lebegett a víz színe fölött."

Mit értsünk a „mélység"- és a víz színe fölött"-kitételek alatt? Kétségkívül víz volt a Földön és a Föld felett is. Ez a teremtésről szóló feljegyzésből világosan kitűnik. A „nagy mélység" tehát a Föld felett elhelyezkedett vízre vonatkozik. E vízburkolatok az ő gyors forgásuk által voltak a Föld felett a magasban tartva. Forgásuknak megszünése feltartózhatatlanul beszakadásukat vagy lecsapódásukat vonta volna maga után. A Földtől

FEL

szükségképen a könnyebb fajsúlyú gyűrűzetek helyezkedtek legtávolabb el és a Naphoz legközelebb voltak.

Eljött annak az ideje is, hogy Isten szelleme, azaz az ő korlátlan akarata szerint működő ereje, amely a víz színe felett lebegett, arra befolyást gyakorolt, amennyiben a Földet övező nagy mélységen vagy víztetőzeten keresztül kezdett hatolni. Más szóval ez azt jelenti, hogy Isten a Nap fényét a nagy mélység víz színére irányította és azon keresztül sugároztatta. Isten a világosságot jó dolognak jelentette ki és elnevezte a világosságot nappalnak, a sötétséget pedig éjjelnek. Amennyiben azt a Szentkönyv feltárja, a teremtés első napjának munkája ennyiből állott és a feljegyzés a következőkkel végződik: „És lett este és lett reggel: egy nap." Arravonatkozólag nincs támpontunk, hogy a világosság már ebben az időben egyenesen a Föld színéig hatolt volna.

Az eget, amelyet — a magasba tekintve — látunk, égboltnak nevezzük. Ez egy nagy űr, amely levegőt és étert tartalmaz. A teremtés második napjának vagy korszakának munkája e nagy terjedelmű űr létrehozásából és a vizek szétválasztásából állott. A boltozatot azért nevezik égnek, mivel magas és a Föld felett terül el. „És mondá Isten: Legyen boltozat a vizek között, hogy ez elválassza a vizeket egymástól. Erre alkotta Isten a boltozatot és így elválasztotta a boltozaton alul lévő vizeket a boltozaton felül lévő vizektől; és úgy lett." — Mózes I. 1 : 6—8.

A felszállott gőzök által keletkezett gyűrűzetek, melyek a Földet övezték, nagymennyiségű vizet, szén- és ásványanyagokat tartalmaztak. Ezek az egyenlítő körül nagyobb gyorsasággal forogtak és fokozatosan tetőzetszerűen terültek ki a sarkok felé, mígnem a Földet befödték. Amily mértékben ezen burkolatok a sarkok irányában kiterültek, forgásuk meglassult és önsúlyuk által, valamint a lassú forgás következtében beomlottak. Minden alkalommal, amidőn egy ily burkolat beomlott, óriási víztömegek tenger módjára árasztották el a Földet. Az összes ásványok, melyek feloldódott állapotban elpárologtak, a sarkokhoz kerültek és onnan az egyenlítő irányába sodortattak.

A burkolatok ezen idejében tehát tényleg a Földön és a Föld felett is víz volt. Ezt a következtetést Isten prófétája ihletett kijelentése által is megerősíti, amidőn így szól: „Örvény örvényt hív elő zuhatagjaid hangjára; minden vízáradásod és hullámod összecsap fölöttem." (42. zsoltár 8) „Vízáradattal, mint egy ruhával borítottad be azt; a hegyek felett is vizek állottak vala." (104. zsoltár 6; Példab. 8 : 27, 28; Jób 38 : 9—11) Így keletkeztek az első vízgyűrűzetek vagy burkolatok beomlása által az óceánok, amely nagy víztömegeket a Föld színén, a Föld felett maradó mélységet vagy vizeket a boltozat választott el egymástól. A fennmaradt vizeket nem a boltozat tartotta fenn a magasban, hanem ez a Föld feletti mélység (illetve további burkolatok) gyors forgása következtében maradott fönn pályáján. Ehhez hasonlóan tud a föld felett a levegőben maradni a repülőgép is mindaddig, amíg gyors mozgásban van, amint azonban mozgását beszünteti, süllyedni kezd.

A boltozat csupán arra szolgált, hogy a Földön levő vizek és a Föld felett a mélységben levő vizek között különbséget, választást tegyen. Amint értjük, a dolog a következőképpen nézhetett ki: előbb a Föld; azután a boltozat vagy a Föld légköre és fölötte több nehéz szén és elpárolgott anyagokból álló burkolatok és a Földtől még nagyobb távolságban és legkívül más gyűrűzetek voltak elhelyezkedve, amelyek főképpen vizet tartalmaztak. A Föld felett levő boltozatot Isten égnek nevezte el.

A szárazföld a teremtés harmadik napján vagy korszakában tűnt elő. Az emberek különböző elméleteket szerkesztettek a szárazföld keletkezését illetőleg. A szárazföld keletkezését víznyomás is előidézhette, aminek következtében a Föld kérgének egyes helyei besüllyedhettek, más helyei pedig kiemelkedhettek, vagypedig azáltal, hogy a víz a Föld szakadékaiban a még izzó kőzetekhez hatolt, ez nagy kirobbanásokat vagy talajemelkedést idézett elő. De akármint történt is, Isten kijelentése úgy szól, hogy az ő akarata szerint történt és ez minden vitának véget vet. Isten azután a Földön levő vizet összegyüjtötte, hogy a Föld többi részei szárazon maradjanak, olvassuk: „És mondta Isten: Gyüljenek egybe a vizek az ég alatt egy helyre, hogy látható legyen a száraz! És úgy lett. És elnevezte Isten a szárazat Földnek, a vizek gyüleményét pedig elnevezte tengernek. És látta Isten, hogy jó." — Mózes I. 1 : 9, 10.

A Szentírás a Földön levő vizet ez alkalommal nevezi először tengernek. Meggyőző ama bizonyíték, hogy a Föld felett abban a korszakban egy nagy mélység volt, amely a Földön levő vizektől el volt választva és meg volt különböztetve. A Föld feletti vizeket az Írás „mélységnek" nevezi, a Földön levő vizeket pedig tengernek.

Az előkészítés művelete előrehaladt. A szárazföld nem egyszerre tűnt elő, hanem rendre és ez a folyamat valószínűleg a harmadik nap nagy részét igénybe vette. A Föld e korszak alatt füveket és bokrokat termett, amelyek nemük szerint való magot fejlesztettek. Nem az egyik faj hozott más fajú magokat létre, hanem minden faj a maga fajának megfelelő magot termett, amelyből aztán hasonló fű és növény fejlődött. „Azután monda Isten: Hajtson a Föld gyenge füvet, maghozó fű-

FEL

vet, gyümölcsfát, amely gyümölcsöt hozzon az ő neme szerint, amelyben legyen neki magva e Földön. És úgy lőn. Hajta tehát a Föld gyenge fűvet, maghozó fűvet az ő neme szerint és gyümölcstermő fát, amelynek gyümölcsében mag van az ő neme szerint. És látá Isten, hogy jó. És lőn este és lőn reggel, harmadik nap. — Mózes I. 1:11—13.

A Földet övező víztetőzetek vagy gyűrűk következtében a Földön levő viszonyok és a meleg a növényzet részére nagyon kedvező volt. A növények e korszakban valószínűleg gyorsan fejlődtek és óriási nagyságúak voltak. Geologusok állítják, hogy a szénbányák ezen óriási növényekből képződtek, mégpedig olyformán, hogy a növényeket és moszatokat homok és föld lepte be, amelyek aztán az idők folyamán megkövültek és ekképen alkották a kőszénbányákat. Mások ellenben még világosabb elmélettel szolgálnak, azt mondják t. i., hogy a Föld magvának izzásban levő tömegei nagy mennyiségű széntartalmú gőzöket vetettek ki, amelyek aztán a Föld felett levő gyűrűkbe vagy felhőzetekbe lerakódtak. Amidőn pedig e burkolatok különböző időközökben a Földre lecsapódtak, nagymennyiségű szenet raktároztak le és a Föld különböző részén, különböző mélységekben található szénrétegek ekképen keletkeztek.

A szén megkristályosodott carbonium. Világos, hogy a Földről felszálló füst- és párafelhők szénanyagot tartalmaztak és sokkal észszerűbben lehet azt feltételezni, hogy amidőn ezen szénelemek a Földre visszahullottak, ezek képezték a kőszénrétegeket, mintsem ama feltevés, hogy a szénanyagnak először növényzetté kellett alakulnia és a kőszénrétegek azután később ebből képződtek volna. A Föld legrégibb rétegeiben is találtak kőszenet, amely rétegek még a növényzet létezése előtti időkből származnak.

Sőt még azon feltevés is észszerűnek tetszik, hogy a petróleum és kőolaj szintén hasonló eredetű. Ezen elemek, még mielőtt a Föld magvából kilökettek, már benne voltak az izzó kövezetben, világos tehát, hogy a szén és az olaj a földben lerakodások által keletkeztek és még a növényzet létezése előtt, a burkolatok lecsapodása alkalmával képződtek.

A bizonyítékok túlsúlya nem azon elméletet támogatja, hogy a szén és olajtelepek növényi- és állati élet pusztulása által keletkeztek, hanem ama gondolat mellett szól, hogy ezen elemek az izzásban levő kőzetekben már léteztek és a nagy Teremtő helyezte el azokba. Miután gőzalakjában elillantak és a Föld körül gyűrűket alkottak, a kellő időben a Földre lecsapódtak és a Föld különböző részein a Föld kérgében különböző mélységekben szén- és olajtelepeket képeztek. Ama feltevés helyett tehát, hogy ezek a teremtés harmadik napján vagy korszakában keletkeztek, sokkal helyesebbnek látszik azon következtetés, hogy ezek már ezen időkor előtt jöttek létre. — Lásd Vail N. Izsák „A Föld gyűrűrendszere"-című művének (angol) 398. és 399. oldalát.

W. T., 1932 július 1.

Győzelem engedelmesség által

SZÉGYENT, gúnyt, a legkegyetlenebb és legcsunyább üldözést, amely valaha embert ért, kellett Jézusnak földönlétekor elviselnie. Miért?

Miután Ő jó munkáját elvégezte, megfeszíttetett. Miért?

Midőn Jézus a földön volt, Isten ellensége, Sátán, mérges nyilainak céltáblájává lett.

Mielőtt Mária a gyermeket megszülte volna, javaslatot tettek, hogy Jézust megöljék; és természetesen Sátán rejtőzött emögött. Valamivel később Herodes kísérelte meg, hogy a gyermek Jézust elpusztítsa; és hogy célját elérje, Heródes minden két éven aluli fiúgyermeket megöletett. (Máté 2 : 16) Sátán uralkodó szelleme koholta ki a gyermekek meggyilkolásának elvetemült tervét. Midőn Sátán felismerte, hogy nem képes Jézust az igazságosság útjáról és Atyja iránt való teljes odaadásáról lebeszélni, a legkegyetlenebb üldözési módszert ragadta meg Isten fiával szemben. Isten ezt megakadályozhatta volna, de megengedte.

Énos napjaitól fogva, az emberek — Sátán felügyelete alatt — magukat gúnyolódó- és képmutató módon az Úr nevéről nevezték, Sátán ezt azért tette, hogy Istent gyalázza. Midőn Jehova szeretett fiát a földre küldötte, Sátán őt halmozta el gyalázásokkal, amelyeket azelőtt az Atyára halmozott. Meg van írva: „Atyámfiai előtt idegenné lettem és anyám fiai előtt jövevénnyé. Mivel a te házadhoz való féltő szeretet emészt engem, a te gyalázóidnak gyalázásai hullanak reám." — 69. zsoltár 9, 10.

Jézus az Isten törvényszövetsége határozatainak alávetett zsidóként született. Isten őt a zsidókhoz küldte, hogy az ő eljövendő uralkodásával kapcsolatban a zsidók között egy munkát végezzen és különösen, hogy ezt a birodalmat hirdesse. Izráel vezetői, nevezetesen a papság és nyáj nagy-

FEL

jai, a Jézus ellen irányuló üldözések vezetői voltak és ezen színjáték hátterében Sátán állott.

Volt néhány hívő zsidó, akik elismerték Jézust, mint Isten felkentjét és Isten hozzájuk fordult kegyelmével. „Az övéi közé jöve, de azok nem fogadták őt el; akik azonban őt elfogadták, azokat feljogosította, hogy Isten gyermekei legyenek, mert hittek az ő nevének." (János 1 : 11, 12., angol ford. szerint) A többiek ellenben mindent megtettek, amit tudtak, hogy helyzetét megnehezítsék és őt elpusztítsák. Jézus e tapasztalatai teljesen megfeleltek annak, amit felőle megjövendöltek: „Az emberektől megvetett és elhagyatott volt, fájdalmak és szenvedések férfia, olyan volt, akitől elfordították orcájukat; megvetették és semminek tekintették őt." — Ésaiás 53 : 3, angol szerint.

Jézus tökéletes, szent, ártatlan és bűn nélküli volt, nem bántott meg senkit. Ama tény, hogy őt megvetették és üldözték, azt bizonyítja, hogy ezt az üldözést a gonosz Sátán támasztotta ellene, mivel Jézus a világ uralkodójává kenetett fel. Jézus rendkívül fontos hírt hozott a zsidóknak, amiből nagy hasznuk lehetett volna. Ők az ő testvérei voltak s azért jött, hogy segítsen rajtuk. Őket Sátán bírta rá, Jézus megvetésére, elutasítására és üldözésére. Ne feledjük, hogy azok az emberek, kiket Sátán Jézus üldözésére felhasznált s akik oly sok fájdalmat és szenvedést okoztak neki, ama kor azon papjai voltak, akik Isten képviselőinek vallották magukat. Ez azt bizonyítja, hogy ezek a papok és nyájaik kiválói az Ördögnek és nem Istennek voltak a fiai. Jézus világosan szemükbe mondta, hogy az Ördögtől valók, amint ez János 8 : 43, 44-ben fel van jegyezve.

Jézus „a fájdalmak és szenvedések férfia volt" s ennek az volt egyik oka, hogy oly embereket kellett látnia, akik azt állították, hogy az ő Atyját képviselik, ahelyett azonban őt naponként hamis megvilágításban mutatták be, meggyalázták szent nevét és Jézust is meggyalázták, mivel Istentől jött és őt képviselte a földön. Sátánnak ezen eszközei igazságos ok nélkül gyűlölték Jézust és tettükre nincs is mentség. „Többen vannak fejem hajszálainál, akik ok nélkül gyűlölnek engem; hatalmasok a vesztemre törők, akik ellenségeim alap nélkül." — 69. zsoltár 5.

Szent prófétái útján Isten gyakorta megjövendölte a zsidóknak ama személy eljövetelét, kit Mózes és Dávid példáztak. Most Jézus e jövendölések teljesüléseképp eljött. Sok bizonyítékot hozott fel előttük, melyekből Izráel vezéreinek meg kellett volna látniok, hogy ő a felkent. Ama zsidó papok ismerték a törvényt és a prófétákat, de mindazáltal nem szüntek meg üldözni Jézust s minden elképzelhető módon gyalázni. Azzal vádolták, hogy borivó, nagyétkű és bűnös, mivel evett és ivott, amidőn szomjas és éhes volt s mivel néhány barátságos cselekedetet tanusított a vámszedők és bűnösök iránt. (Máté 11 : 19) Mivel Jézus a démonok kiűzése által néhány zsidót megmentett azon szenvedésektől, melyeket az Ördög okozott nekik, a papság azzal vádolta, hogy az Ördögök fejedelme. (Máté 12 : 24) Isten gyalázással vádolták, mivel megmondta nekik magáról az igazságot, amit a próféták tanulmányozásából amúgy is már tudniok kellett volna. — János 10 : 36.

Azután egy példázatban beszélt a papokhoz, ami tényleg jövendölés volt s abban megmondta nekik, hogy Jehova ültetett egy szőlőt és azt a zsidók, de főképpen Izráel vezetőinek gondviselésére bízta; hogy Jehova elküldte hozzájuk prófétáit, de ők azokat megverték, megkövezték és megölték; most utoljára pedig fiát küldte hozzájuk; amidőn e gazemberek meglátták a fiút, ezt mondták egymás között: „Öljük meg és foglaljuk el örökségét." (Máté 21 : 33—41) A papságot kétségtelenül Sátán indította fel Jézus üldözésére és Jézus ezt nekik nyiltan szemükbe mondta.

Sátán ezeket a papokat azért tudta eszközeiül felhasználni, mivel eltértek Istentől és meghódoltak az Ördög láthatatlan uralkodásának. Ezek a papok inkább az emberek tetszését óhajtották és csekély hatalmukat akarták élvezni, mintsem, hogy hűségesek lettek volna Istenhez. Jól lehet Isten képviselőinek vallották magukat, mindazáltal az Ördögöt képviselték s Jézus ezt nekik megmondotta; mivel ő nekik megmondotta az igazságot, az életére törtek.

Jézust három éven át szakadatlanul és kegyetlenül üldözték; földi szolgálatának végén Izráel képviselői, azaz papjai a gazdagokat és politikusokat összeesküvésre bírták Jézus ellen, hogy őt megöljék. (Máté 26 : 3—5) Összeesküvésüket végrehajtották, Jézust elfogatták, hamis tanukat állítottak ellene és oly tárgyalást tartottak felette, mely a saját törvényeikkel is ellentétben állott és a vádlottat — a törvények ellenére — kényszerítették, hogy önmaga ellen valljon; azután Jézust bizonyítékok hijjával, tényleg minden ok nélkül, igazságtalanul bűnösnek mondották ki, elítélték és gyalázatosan, fára való felakasztás útján, meggyilkolták. Bűnösnek feltűntetve halt meg.

A próféta előre megmondta még azokat a szavakat is, melyek akkor Jézus ajkán voltak: „Te tudod az én gyalázatomat, szégyenemet és pirulásomat; jól ismered minden szorongatómat. A gyalázat megtörte szívemet és beteggé lettem; várok vala részvétre, de hiába; vígasztalókra, de nem találék." — 69. zsoltár 20, 21.

Meg tudta volna akadályozni Jehova kedves fiának üldöztetéseit, szenvedéseit és szégyenletes halálát? Természetesen, Jehova ezt meg tudta

FEL

volna akadályozni, mert ő mindenható, hatalmának nincsenek határai. Miért engedte meg tehát a mindenható Isten, hogy fiát üldözzék s oly nagyon szenvedjen?

Erre a kérdésre az ihletett író felel és megmondja, hogy Jézus „jól lehet fiú volt, szenvedéseiből tanult meg engedelmeskedni". (Zsidók 5:8) Isten az engedelmesség fontosságát akarta ismét kihangsúlyozni. Isten Saul korában prófétája útján kijelentette: „Ímé, az engedelmesség jobb a véres áldozatnál és a szófogadás a kosok kövérénél. Mert az ellenszegülés oly bűn, mint a varázslás és az önfejűség, mint a bálványozás és istentelenség." — Sámuel I. 15 : 22, 23, angol szerint.

Isten Lucifer nevű fiát oltalmazó Kérubbá kente fel és ez a fia árulónak és hűtlennek bizonyult. Most Isten kedves fiát, Jézust, kente fel, hogy az igazság felépítendő nagy birodalmának feje legyen; de mielőtt a tényleges hatalom nagy polcára magasztaltatott volna, Isten olyképpen akarta őt kipróbálni, hogy a legnehezebb megpróbáltatásoknak tette ki. A Jézust ért sok üldözés szolgáltatott alkalmat neki az engedelmesség megtanulására.

Ő e tapasztalatokból tanulta meg az engedelmességet s bizonyította be méltóságát az előtte álló feladatra. Jézus annyira teljesen hű volt Atyjához s a reá váró munkához, hogy így szólott: „Semmit sem tehetek önmagamtól." (János 5 : 30) Ez nem azt jelenti, hogy nem volt neki a munkára tehetsége, hanem a Jehovával kötött szövetsége nem engedte meg neki, hogy bármit is tegyen, ami ellenkezett volna Isten szent akaratával. Ezáltal emelte ki ama tan fontosságát, melyben Isten minden értelmes teremtményét részesíteni akarja, hogy az e n g e d e l m e s s é g mennyire fontos. Aki elmulasztja az Isten iránt való engedelmességet, a gonosz befolyása alá kerül s az önfejűség, Isten parancsainak nem megtartása, törvényszegés és ördög-imádathoz vezet. Ama tény, hogy ez a szabály oly erősen kihangsúlyoztatott a Jézus megdicsőítését megelőzőleg való iskolázásában, döntően azt bizonyítja, hogy Isten mindenkitől megköveteli az engedelmességet, akit fel akar magasztalni. Erre nézve olvassuk: „Alázzátok meg magatokat az Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket alkalmatos időben; ... Mert Isten ellene áll a felfuvalkodottnak, de az alázatosnak (engedelmesnek) megmutatja kegyét." — Péter I. 5 : 5, 6.

Pál isteni sugallat alatt mondotta, hogy Jézus nem törekedett nagyobb dicsőségre annál, amelyet Isten neki szánt és egyáltalán nem követett Isten akaratával ellenkező utat. Engedelmesen alávetette magát az Atya akaratának. Tudta, hogy Atyja engedelme nélkül semmilyen megpróbáltatás és üldözés sem érheti, ezért vállalta azokat örömmel. Ez nagy szenvedéseket és fájdalmakat s végül szégyenteljes halált hozott reá. De ő mind e tapasztalatok alatt engedelmeskedni tanult s mivel azt megtanulta, magasztalta fel őt Jehova a világegyetem legnagyobb hivatalára. „Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Jézus Krisztusban is, aki mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén; és mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, még pedig a keresztfának haláláig. Annakokáért az Isten is felmagasztalá őt és ajándékoza neki oly nevet, amely minden név fölött való; hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és föld alatt valóké. És minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya dicsőségére." — Filippi 2 : 5—11.

Jézust halálra juttatták, a fáról levették és eltemették, de Isten őt harmadnapon feltámasztotta a halálból. Negyven nap mulva a mennybe szállott. Látható lesz-e Jézus Krisztus, a felkent, mint király és uralkodó Isten igazságos birodalmában az emberek előtt? Nem, őt az emberek nem fogják látni, mivel mint embert megölték és mint szellem támasztatott fel. (Péter I. 3 : 18) Az ember szemeivel nem láthat szellemi lényt; a szellemi lény az ember előtt olyan, mint a szél. Az ember a szél hatását megfigyelheti, amennyiben azt hallja és érzi, de szemeivel nem láthatja. Jézus ezt mondotta Nikodémusnak, amidőn megmagyarázta neki „a szellemi lény" fogalmát. (János 3 : 5-8) Jézus halálból való feltámadásakor szellemi létfokra született meg. Azután emberi alakokat öltve jelent meg tanítványai előtt, még pedig különböző alakokban. Ily alkalmakkal biztosan minden alkalommal megfelelő testet teremtett magának. De egyetlen egyszer sem jelent meg előttük megdicsőített, szellemi testében. Az emberek közül csak Pál apostolnak adatott meg, hogy ezt a dicső testet közelebbről megláthassa. De Pál is csak a Krisztus testéből kisugárzó világosságot látta s ez a fény a déli nap fényét is felülmulta. (Apcs. 9 : 3; 26 : 13) Ez pontosan megegyezik azzal, amit Jézus mondott azon kérdésről, hogy megláthatják-e őt vagy nem, mint szellemi lényt az emberek. Olvassuk: „Még egy kevés idő és e világ engem többé nem lát." — János 14 : 19.

W. T., 1932 július 1.

FEL

Oktober havi imaóra-szövegek

Izrael magasságos hegyén plántálom őt és ágat nevel és gyümölcsöt terem s nagyságos cédrussá nevekedik, hogy lakjanak alatta mindenféle szárnyas madarak. — Ezékiel 17 : 23.

A menny királysága a világot igazságban fogja kormányozni. A büszkék és gőgösek ezt már kezdettől fogva megvetették; de mindazok, akik élni akarnak, magukat e királyság uralma alá kell vessék. Jézus Krisztus, Isten szeretett fia a világ jogos uralkodója. Krisztus 144 000 tagja Izrael ellenképes tizenkét törzséből lett kiválasztva és „Isten Izraelét" alkotja. (Gal. 6 : 15, 16; Jelenések 7 : 4—8) Isten maradéka, a hű tanuosztály a földön most kivonul és hirdeti az embereknek, hogy Krisztus király, hogy a királyság az egész földre kiterjed, igazságban uralkodik és Jehova nevét örökre igazolja.

Jehova uralkodik, méltóságot öltött magára. — 93. zsoltár 1, Elberfeldi fordítás.

A maradék tudja, hogy Jehova Isten király lett, mert kedves fia, Jézus Krisztus által felöltötte hatalmát és annak gyakorlásához kezdett. Az igazságtalanság napja most le kell tünjön, mivel azt Isten kijelentette. Sátán szervezete most ki kell irtassék a világegyetemből, hogy helyét az igazságosság foglalja el. A világ népei bajokban és nyomorúságban szenvednek és sohajtoznak, szenvedéseik okát azonban nem ismerik. Sátán, az ő képviselői és szövetségestársaik ezután is az emberiség sötétségbentartására törekszenek. A földön csupán a maradék hű tagjai látják a valódi tényállást, ismerik és tudják, hogy Isten miképpen fog segíteni a népen s fogja felmagasztalni és igazolni a maga nagy nevét. A maradék boldog kiváltságát képezi, hogy Isten műveinek nagyságát és kegyelmének kinyilvánulását közölheti.

W. T., 1931. VI. 1.

Ezokáért hívságot többé nem láttok és többé nem fogtok josolgatni; s megszabadítom népemet kezetekből. És megtudjátok, hogy én vagyok Jehova. — Ezékiel 13 : 23, Elberfeldi fordítás.

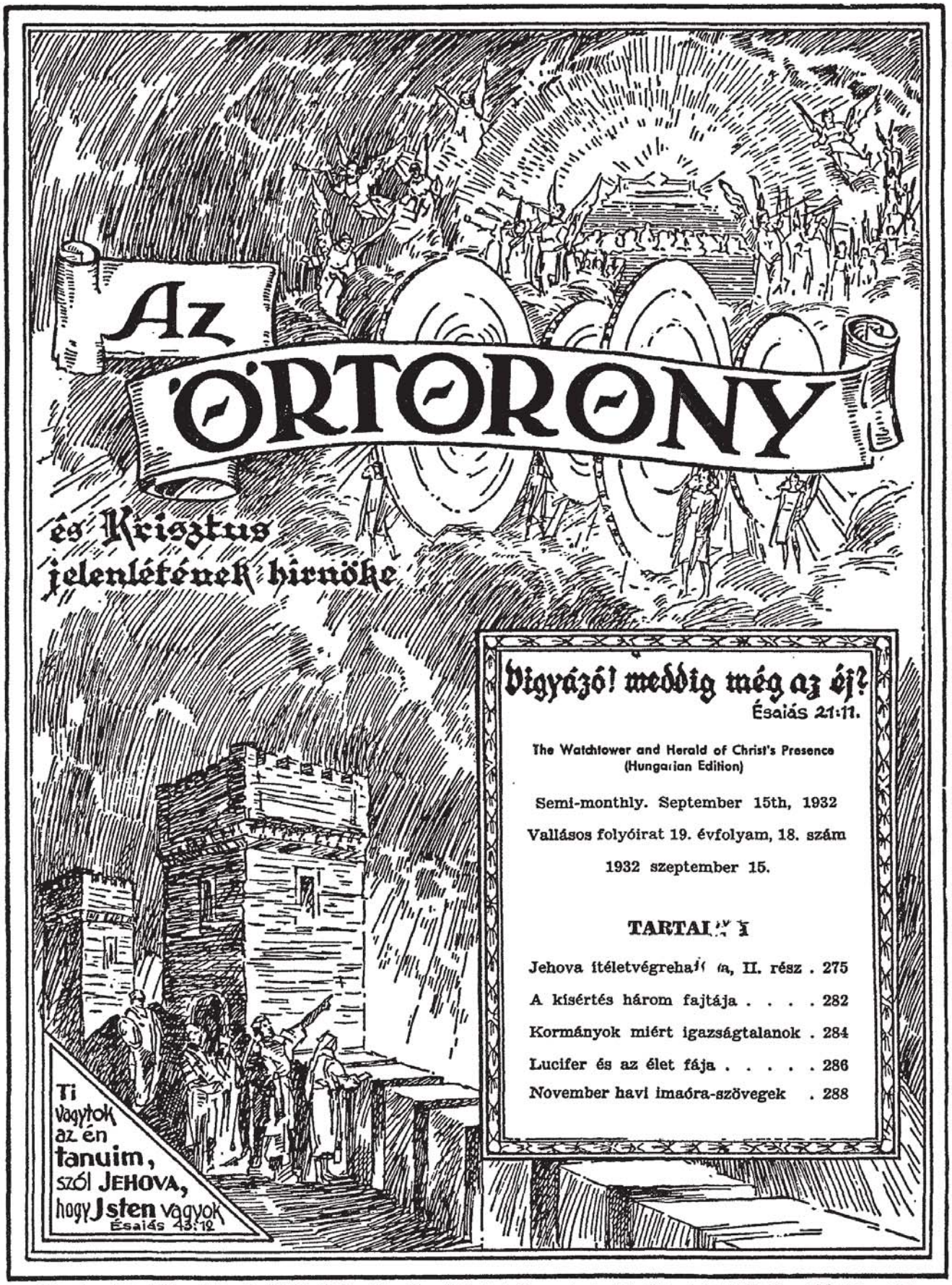
Mivel azt állították, hogy Istent képviselik, de az ő ítéletét s bosszúállásának napját nem hirdették, vérük az ő kezükből lesz megkövetelve s ők mindannyian elpusztulnak és galád üzérkedésük mindörökre végetér. Ők a jövendölgetéseikből önző, jövedelmező üzletet csináltak és ezáltal éppen nem Istennek szolgálnak. Az armagedoni csata közeledik és ez a hamis próféták üzletének romlását hozza magával. Jehova felhívja Ezékiel prófétát vagy a maradékosztályt, hogy az ítéletet ezen csaló tanítók felett kihirdesse és nekik megmondja, hogy Isten ellenük és hazug jövendölésük ellen fordult. Isten megmondotta, hogy a foglalkozásuk fitogtatott állarcát szétszaggatja, képmutatásukat feltárja s a népet az ő befolyásuk alól felszabadítja.

Aki dicsekedik, azzal dicsekedjék, hogy értelmes és megismer engem, hogy én vagyok az Úr (Jehova). — Jeremiás 9 : 24.

Jehova az ő szolgája iránt azért nyilvánított ily kegyet, mivel ezáltal egy bizonyos célt követ, t. i. oly teremtmények létreszólítását, akik minden körülmények között megőrzik őelőtte ártatlanságukat és neve számára dicsőséget szereznek. Azt akarja, hogy képviselői a földön bizonyságot tegyenek arról, hogy Jehova az igaz Isten. Aki ily magas és megtisztelő állásra lett választva, okkal dicsekedhetik, de nem a maga méltóságával, hanem Isten jóságával. A szolga tudja, hogy Jehova hatalma határtalan, hogy Jehova bölcsesége tökéletes, hogy ő mindig igazságos, az önzetlenség és jóság megtestesülése s hogy a szolga azáltal, hogy a Mindenhatóval szövetségben állhat, rendkívül nagy kiváltság részesse lett. Az Úrban való dicsekvésre ennél nagyobb ok nem is létezhetik. — W. T., 1931. V. 15.

Ímé, igazság szerint uralkodik a király... Olyan lesz, mint a rejtek szél ellen, mint oltalom zivatar ellen, mint patakok száraz vidéken, mint nagy kőszál árnyéka a szomjúhozó földön. És a látók szemei többé nem lesznek zárva és a hallók fülei figyelmeznek... Nem nevezik a bolondot többé nemesnek és a csalárdot sem hívják nagylelkűnek. — Ésaiás 32.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?

Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semi-monthly. September 15th, 1932

Vallásos folyóirat 19. évfolyam, 18. szám

1932 szeptember 15.

TARTALOM

Jehova ítéletvégrehajtása, II. rész . 275

A kisértés három fajtája 282

Kormányok miért igazságtalanok . 284

Lucifer és az élet fája 286

November havi imaóra-szövegek . 288

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N.Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik félhavonként.
A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása
Wachtturmstreet 1—19, Magdeburg, Germany.
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége." — Esaiás 54 : 13, angol-fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében miden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint istení lényt támasztotta fel, vette fel a mennybe, minden lény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az Igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyreállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozásra képesít és tanítókról is gondoskodik oly személyek vagy csoportok részére, akik őszintén foglalkoznak a Biblia tanulmányozásával. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel sikra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket nem közöl.

Előfizetési ára:
Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč., félévre 12 Kč.
Magyarországon: egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.

Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41
Csehszlovákiában: Brno, Hybešova 30.

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szükölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldést évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhöz szóló felhívás: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egyhónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal jelezzük.

A „Királyság" füzet harminenyolc nyelven

Testvéreink, akik oly vidékeken tesznek bizonyságot, ahol az emberek nem angolul, hanem valamely más nyelven beszélnek, örömmel hallják, hogy a Királyság füzet jelenleg a következő nyelveken kapható:

Albán	Cseh	Francia	Horváth	Litván	Svéd
Angol	Dán	Görög	Izlandi	Magyar	Szerb
Arab	Eszt	Hindi	Japán	Maláji	Szingaléz
Bolgár	Finn	Hollandus	Joruba	Német	Szlovák
			Kaphollandus	Norvég	Tamuli
			Kínai	Olasz	Ukrán
			Koreai	Orosz	Urdu
			Lengyel	Örmény	Vakok számára
			Lett	Spanyol	(Brailla írás)

Wachtturm-Druckerei, Magdeburg. Csehszlovakiában felelős: Anton Gleissner, Brno-Juliánov, Hybešova 30.

FEL

AZ ŐRTORONY
ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

19. évfolyam | Brooklyn — 1932 szeptember 15 — Magdeburg | 18. szám

Jehova ítéletvégrehajtója

II. rész

„Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a fiunak adta. És hatalmat ada neki az ítélettételre is, mivelhogy embernek fia." — János 5 : 22, 27.

JEHOVA büntetőtörvénye igaz és igazságos. Az erőszakot erőszakkal kell megtórolni: szemet szemért, életet életért. (Mózes II. 21 : 24; V. 19 : 21) Lucifernek az lett volna a kötelessége, hogy Jehovát imádja, a helyett azonban önmagát imádtatta és ez vitte őt gyilkosságra. Sátán és szervezete évszázadokon keresztül gyalázotat halmozott Jehova nevére és ártatlan vért ontott. Akhábnak kötelessége lett volna, hogy Istent imádja, de ahelyett az ördög-vallásnak hódolt meg, ami gyilkost csinált belőle. Isten előre közölte, hogy Sátánt és szervezetét el fogja pusztítani és minden tulajdonát Jézus Krisztusnak adja át. Isten ama bírói döntése, hogy Akháb és Jezabel egész házával együtt kiirtassék és királysága Jéhura szálljon át, a föld birtokának Krisztusra való átszállását vetíti elő. Amidőn Illés a Hóreb hegyén volt, Isten megparancsolta neki, hogy Jéhut kenje királlyá. A törvény követelményét kielégítette volna, ha Akhábot és Jezabelt Nábót meggyilkolásáért megölték volna. Isten azon utasítása, hogy a királyságot Akhábtól elvegyék és Jéhura ruházzák, kétségtelenül a Baál-imádatra vezethető vissza Izráelben. Feltehető, hogy Illés azt az utasítást kapta az Úrtól, hogy Akhábbal ne közölje, hogy a királyság Jéhura, aki akkor ott jelen volt, fog átszállani; ha Akháb erről tudomással bírt volna, Jezabellel együtt Jéhu meggyilkolására törekszenek és azt valószínűleg végre is hajtották volna.

[2] Több mint 14 év telt el attól az időtől, amidőn Illés utasítást nyert, hogy Jéhut felkenje, azon ideig, amidőn a felkenés tényleg megtörtént. Nyomban azután Jéhu kivonult és gyors robogással elvágtatott, hogy Jehova ítéletét az ellenségen végrehajtsa. Ez azt jelképezi, hogy Jézusnak miképpen kellett várnia, amíg eljött az Istentől részére kitűzött idő, hogy az ellenségre támadjon; s amiképp Jézus, nyomban a Jehovától vett parancs után kivonult e parancs végrehajtására, amennyiben Sátánt a mennyből kivetette, megbízatásának további részét is most végrehajtja. 110. zsoltár 1, 2.

[3] Illés és Elizeus valószínűleg gyakran csodálkoztak, hogy mikor fog Jehova utasítást adni arra, hogy Jéhut felkenjék a reábízott munka elvégzésére. Isten gyülekezetének Illés és Elizeus által jelképezett tagjai gyakran törték a fejüket azon, hogy vajjon mit jelent a Jéhu munka, mikor fog kezdődni s lesz-e abban nekik valami szerepük. Isten népének vígasztaló tudat, hogy Jehova a kitűzött időben utasítja felkent népét munkájának megkezdésére. Jehova munkája az ő és nem az emberek akarata szerint történik. Ezzel összhangban van megírva: „És amikor a hét mennydörgés megszólalt, írni akartam; és szót hallottam a mennyből, amely ezt mondta: pecsételd el, amit a hét mennydörgés mondott és ne írd le." — Jelenések 10 : 4; lásd „Világosság" I. kötet 181, 182. old., németben.

Jéhu felkenése

[4] A kitűzött időben eljött Jéhu felkenésének a napja és az Úr Elizeus prófétát tettre utasította. Elizeus egy fiatal embert küldött el, próféta tanítványainak egyikét, hogy Jéhut felkenje. Ez oly időben történt, amidőn Jéhu Rámoth-Gileádban háborúban volt. Ez a név azt jelenti „a bizonyság dombjainak magaslatai" (II. Királyok II. 9 : 1—10) Ez arra mutat, hogy Jéhu felkenése és megbízatása a munkára oly időbe esik, amidőn Isten népe bizonyságot tesz Sátán szervezete ellen. Jéhu felkenése titokban történt, még tiszttársai sem látták és nagyon gyorsan folyt le. Azt a fiatal embert Elizeus küldte hozzá, hogy a felkenést elvégezze. Amennyiben a Jéhu-képlet Jehova hű tanuira vonatkozik a földön, arra mutat, hogy a Jéhu-osztály felkenése a gyülekezetnek elizeusi munkája idejében, tehát 1919 után történik. A tények azt mutatják, hogy ez 1922 szeptemberére esik, tehát oly időre, mely a hét csapás kiöntésének kezdetét jelenti (az álkeresztènységre), az Ördög szervezetére. Amiképp Jéhu tisztikara nem tudta, hogy mi történik és kérdezősködnie kellett felőle, a Jéhu-

FEL

sereg maradéka is a földön az Úr kegyelméből kapott részt a jövendölés beteljesítésében anélkül, hogy tudta volna, hogy a Jéhu-osztály felkenetése megtörtént és a Jéhu-munka folyik s abban neki is része van.

[5] Jéhu felkenését tulajdonképpen Jehova végezte s Elizeus és azon ifjú, akit ő küldött, csak külső látható alakjai voltak a munkának. (Királyok I. 19 : 16; II. 9 : 3—6) Ez az ifjú annak felel meg, akit Eszter is jelképez, t. i. mások bevezetését Jehova szolgalatába, hogy Márdokeust támogassák, miután Márdokeus egy ideig Isten szolgálatában állott. Ama körülmény, hogy azt a személyt, aki a munkát végezte „ifjú"-nak nevezik, azt a gondolatot támasztja, hogy a felkenés oly időben történt, amidón az „ifjak" a jövendölés szerint „látásokat" látnak. (Jóel 2 : 28, 29) Mindez azon tényre mutat, hogy Jéhu felkenése és munkájának kezdete a gyülekezetnek elizeusi korszaka vagy munkája alatt fog történni; Isten ebben az időben támasztotta ezt az „ifjút" erre a rendkívüli szolgálatra. Ezenkívül ez arra mutat, hogy Isten a felkenést s az azzal összefüggő megbízatást jövendöléseinek magyarázata és feltárása útján fogja közölni hűségeseivel. A felkentek nagyon jól tudják, hogy jövendöléseit Isten népével az utóbbi néhány év alatt közölte világosabban. A prófétai kép továbbá arra mutat, hogy Jehova az elizeusi osztály tagjait használja fel arra, hogy egymást kölcsönösen figyelmeztessék, hogy kikből alakul a Jéhuban példázott osztály. A Jéhu-osztály feje Jézus Krisztus. Nem szabad ama téves következtetést vonnunk, hogy a felkenést végző ifjú példázza a maradékot, kivel Jézus közölte, hogy a Jéhu-munka ideje eljött. A tényállás ellenben csupán azt mutatja, hogy a felkenés Isten akaratával összhangban történt és a Jéhuval közöltek az ifjú utján neki arra hívták fel a figyelmét, hogy mit kell tennie; hasonló esetet látunk a Jelenések 14 : 18-ban előforduló angyal útján való megbízatásban. (Világosság I. kötet 346, 347. oldal, német nyelven) Az Elizeus-osztály feje Jézus és ő világosítja fel a maradékot Jéhuról és a neki adott megbízatásról az elvégzendő munka tekintetében. Meg kell gondolnunk, hogy Elizeus és az ifjú is csak eszközök voltak az Úr kezében.

A megbízatás

[6] A megbízatás szabályosan kiállított hivatalos oly meghatalmazás, mely pontosan meghatározza, mi a teendője a megbízottnak és bizonyos hatalmat és jogosítványt jelent az elvégzendő kötelességek részletezésében. Alig lehetne észszerűnek tekinteni ama feltevést, hogy Jehova felkent és megbízott volna valakit, ha az illető azzal nem állott volna teljesen összhangban és nem rokonszenvezett volna vele. A tények arra mutatnak, hogy Jéhu nem felejtette el a Nábót halálától eltelt 14 vagy több év alatt Jehova prófétájának, Illésnek, Jezabel és Akháb ellen mondott fenyegető kijelentését. Amidőn Akháb a szíriabeliekkel harcolt és megölték, Jéhu, amint a feljegyzés mondja, szemtanuja volt Jehova ítélete részleges teljesülésének, mely Akháb háza ellen szólott; de ez egyáltalán nem volt az ügy befejezése. (Királyok I. 22 : 37, 38) Jéhu bizonyára ellensége volt a Baál-imádatnak, mert Isten máskülönben nem kente és bízta volna őt meg azon munkára, melyet elvégezett. Jéhu valószínűleg már azelőtt elhatározta, hogy amint eljön az Istentől rendelt idő, Jehova pártjára fog állani és azt fogja tenni, amit Isten parancsol. Jehova közölte Illéssel, hogy még vannak hétezeren Izráelben, akik nem hajtottak térdet Baál előtt; Jéhu cselekedetei erősen támogatják ama feltevést, hogy ő egyike volt e hétezernek. Továbbá ez ama feltevést támogatja, hogy a Jéhu-képlet teljesülése, a maradék, t. i. Jehova tanui esetében a földön a hétezerben van belefoglalva. — Lásd Jelenések 11 : 13, Világosság I. kötet 219. oldal, németben.

[7] Jéhu megbízatása vagy meghatalmazása, melyet Jehovától kapott, mondja: „Hogy elveszítsed Akhábnak, a te uradnak háznépét; mert boszszút állok az én szolgáimnak, a prófétáknak véréért és mindaz Úr szolgáinak véréért, Jezabelen. És kivész egészen Akháb háza és kigyomlálom mind az Akhábhoz tartozókat, még az ebet is, mind a berekesztettet, mind az elhagyottat, Izráelben; és olyanná teszem az Akháb házát, mint Jeroboámnak, a Nébát fiának házát és mint Baasának, az Ahija fiának házát. Jezabelt pedig az ebek eszik meg Jezréel mezején és nem lesz aki eltemesse őt." — Királyok II. 9 : 7—10.

[8] Jéhu tisztbarátai nagyon kiváncsiak voltak arra, hogy mily üzenetet hozott az „ifjú", aki oly sietve jött és távozott el és megkérdezték Jéhut. Amidőn megtudták tőle, hogy Izráel uralkodójává kenetett, siettek közhírré tenni a király felkenését. A próféta szavai, melyeket Jéhu valószínűleg közölt velük, elegendő tekintély volt előttük arra, hogy őt királynak elfogadják. A tények arra mutatnak, hogy Isten népe 1922-ben, a Cedár Point-i nagygyűlésen látta meg ama nagy igazságokat, hogy Jehova Isten Jézus Krisztust bízta meg Sátán hatalmának és szervezetének elpusztításával a világ-egyetemben; hogy Jézus Krisztus Jehova templomában van és ítélkezik; hogy az ítélettétel megkezdődött és most felkent népének nagy bizonyságtevő munkát kell végeznie. A templomban tartózkodó király vezetése alatt Isten népe ekkor mondotta ki a jelszót: „Hirdessétek a Királyt és királyságát!" Jéhu harcostársai teljes erejükből megfújták a trombitákat és kikiáltot-

FEL

ták, hogy „Jéhu a király!" Amidőn Isten felkent népe a nagygyűlésen megtudta, hogy a Király templomában van, örömében felujjongott és azonnal tevékenységhez kezdett. A bizonyságtevés hirdetésére megszervezett mozgalom indult meg s akik ezt megértették és értékelni tudták, hogy mit kell tenni, készek voltak és buzgólkodtak, hogy kivegyék részüket az Úr hatalmának e napján. (110. zsoltár 3) Jézus Krisztusnak adatott át minden hatalom a mennyen és a földön és ebbe azon megbízatása is bele van foglalva, hogy az Ördögöt és szervezetét elpusztítsa. — Máté 28 : 18; Zsidók 2 : 14; Tessz. II. 2 : 8; János I. 3 : 8; Jelenések 11 : 17, 18.

A munka kezdete

[9] Nyomban Jéhu felkenése és megbízatása után, hozzákezdett annak végrehajtásához és azt tényleg be is fejezte. Másokkal együtt megesküdött, azaz másokat is belevont munkájába Jórám ellen. Isten népe ugyanígy gyült össze megszervezett mozgalommá az ő munkájának végzésére, nyomban, amidőn a Jézus Krisztusnak adott megbízatásról és arról értesült, hogy az ítélkezés ideje eljött s hogy azzal kapcsolatban bizonyságtevő munkát kell végeznie.

[10] Jéhu elkészítette tervét és nem akarta, hogy Baál valamely imádója vagy valamely áruló annak végrehajtását meg tudja akadályozni. Ezért határozta el, hogy szándékát titokban fogja tartani és meglepi az ellenséget. Ez mutatja, hogy Isten akaratával összhangban történik, ha az ő népe úgy viselkedik, hogy a figyelmet nem tereli magára. Jéhu megparancsolta, hogy a várost nem szabad elhagynia senkinek s így akadályozta meg, hogy Jezabelt és Jórámot senkise értesíthesse szándékáról. Jórám éppen harcban állott a Hazáel vezetése alatt álló szíriabeliekkel; Hazáel ugyancsak a büntetés egy bizonyos fokát hajtotta végre az istentelen izráelitákon. Jórám megsebesült és Jezréelbe ment, hogy magát meggyógyíttassa. Annak a szőlőnek a közelében volt, melyet atyja Nábóttól rabolt el, miután azt megölette. Valószínűleg ott napkúrázásra alkalmas hely lehetett és Jórám ott sütkérezett sebeinek meggyógyítása végett. Ez a Jórám rossz ember volt; róla mondotta Elizeus: „Láttátok, hogy annak a gyilkosnak ez a fia ideküldött, hogy fejemet vegyék?" (Királyok II. 6 : 32) Az álkeresztenység hatalmai a világháború alatt sok sebet kaptak s azóta szorosan a Népszövetséghez ragaszkodnak s annak napsugarában sütkéreztek és igyekeztek meggyógyulni, miképp Jórám annak idején. De nem fognak meggyógyulni.

[11] Abban az időben Akházia uralkodott Jeruzsálemben Júda felett. Akhábnak volt az unokája, mivel Athália, Akháb és Jezabel leánya a jeruzsálemi Jórámhoz ment volt feleségül; ebből a házasságból született Akházia. Akhábnak is volt egy Jórám nevű fia és őt ez követte a trónon Samáriában. Ezenkívül Akhábnak még hetven fia volt, akik Samáriában laktak. (Királyok II. 10 : 1) Ebben az időben Jezabel természetesen már öreg nagymama volt, de még mindig oly gonosz, mint azelőtt. Akházia, Júda királya, testvérei közül tartott bizonyos fejedelmeket és fiukat, akik neki szolgáltak. Isten bírói döntése úgy intézkedett, hogy Akháb egész házát, mely Sátán szervezetének a bibliai képlete, elpusztítsa. Jéhu hozzáfogott, hogy az egész társaságot elpusztítsa.

[12] Éppen ebben az időben, amidőn Jéhu hozzáfogott feladatának végrehajtásához, Izráel és Júda királyai, t. i. Akházia, Júda királya, aki Jeruzsálemben lakott és Jórám, a 10 törzs királya, aki Samáriában székelt, együtt voltak Jezréelben. Akházia valószínűleg azért ment oda, hogy beteg nagybátyját meglátogassa és vígasztalja, aki ott gyógyulást keresett. (Krónika II. 22 : 6) Ez a két király uralkodott Izráel 12 törzsén, de mindketten hűtlenek lettek az Úrhoz és elődjüknek, Akhábnak útjain jártak. Akháziáról, Júda királyáról van megírva: „Akházia 22 esztendős volt, mikor királlyá lett és egy esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. Anyjának neve Athália volt, aki az Omri leánya vala. Ő is az Akháb házának útján jára, mert az ő anyja vala neki tanácsadója az istentelen cselekedetre. És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, miképpen az Akháb házanépe, mert azok voltak tanácsadói atyja halála után az ő veszedelmére. Sőt azoknak tanácsa után indulva, hadba méne Jórámmal az Akháb fiával, az Izráel királyával, hazája ellen a Siriabeli király ellen, Rámóth-Gileádba; de a siriabeliek Jórámot megverék." — Krónika II. 22 : 2—5.

[13] Ez a két uralkodó, az istentelen Athália és Jezabel befolyása alatt, a pogány és az Úr házát Jeruzsálemben, Baál templomává alakította át. „Mert az istentelen Athália és fiai Isten házát felduláták és Jehova házának megszentelt tárgyait Baál-szolgálatra fordították." (Krónika II. 24 : 7; Királyok II. 8 : 26) Az eseményeket Isten bizonyára akként gondviselte, hogy ez a két uralkodó Jezréelben legyen, hogy Jéhu őket ott elfoghassa és rájuk vonatkozó megbízatását gyorsan elvégezhesse. Ez bizonyítja, hogy a Jéhu-osztály, melynek Jézus Krisztus a vezetője, az álkeresztenység fejeit és szövetségeseiket, akik összeesküdtek Isten népe ellen, teljesen el fogja pusztítani. Érdekes, hogy Jéhu miképpen végezte el feladatát.

[14] Jéhu szekerébe ült és hű segítőtársaival hozzáfogott az ítélet végrehajtásához. „És befogatott Jéhu és elment Jezréelbe, ahol Jórám feküdt

FEL

és ahova Akházia is, a Júda királya lement volt, hogy meglátogassa Jórámot." (Királyok II. 9 : 16) Jórám valószínűleg nem érezte magát biztonságban, mert őrt állított a toronyba, hogy szemmel kísérje az eseményeket; az őr azonban nem sokat közölhetett urával, csupán annyit tudott felismerni, hogy Jéhu közeledik vágtatva. „Mikor pedig az őrálló, aki Jezréelben a tornyon állott, meglátta Jéhu seregét, hogy jő, monda: valami sereget látok. Akkor monda Jórám: válassz egy lovast és küldj eléjük. És mondja ezt: békességes-é a dolog." (Királyok II. 9 : 17) Ez találóan megfelel annak, amit most az álkeresztények fejei cselekszenek, amennyiben Jehova tanui után kémlelődnek. Kétségtelenül az Ördögnek a föld felügyeletével megbízott hordáinak feje az Ördög parancsnoksága alatt jár el földi seregének felvigyázásában és rendezésében. A lovas hadi felszerelést és katonai mozgalmakat jelképez. A király megparancsolta, hogy menjen ki egy lovas és tudja meg, miért jön Jéhu szekerével. Amikor ez a követ sietve Jéhuhoz érkezett és beszélt vele, Jéhu megparancsolta neki, hogy csatlakozzék hátul a sereghez és nem engedte visszatérni. Jórám azután egy másik követet küldött ki, hogy megtudja, hogy békés vagy pedig ellenséges szándékkal közeledik-e Jéhu. Jéhu ráparancsolt, hogy ne zárja el az utat és csatlakozzék hátul és az illető úgy is tett. (Királyok II. 9 : 18, 19) A két királyt izgalom fogta el. „Hírül adá ezt is az őrálló, mondván: hozzájok ment ugyan, de nem jött vissza. De a hajtás olyan, mint Jéhunak, a Nimsi fiának hajtása; mert mintegy őrült, úgy hajt." (Királyok II. 9 : 20) Most a két uralkodó megismerte Jéhut, de nem tudták, hogy Isten őt felkente s hogy az ő órájuk ütött. Mivel gonoszságot követtek el, féltek. Istentelenségük e királyokból gyávákat csinált. „A gonoszok menekülnek, jóllehet senkisem üldözi őket; de az igazak bátorságosan laknak, mint az ifjú oroszlán." - Példab. 28 : 1.

15 A két, valószínűleg megő király kivonult az őrült módon vágtató Jéhu elé és az Úr úgy intézte, hogy éppen a Nábót szőlője mellett találkozzanak. „Akkor monda Jórám: fogjatok be! És befogván az ő szekerét, kiméne Jórám, az Izráel királya és Akházia, a Júda királya, mindegyik a maga szekerén, Jéhu eleibe és a Jezréelbeli Nábót mezején találkoztak vele." (Királyok II. 9 : 21) Amidőn Nábót gyilkosának e fiai közeledtek, Jéhu kétségtelenül azon ítéletre gondolt, melyet Illés közölt Akhábbal. Félelmében Jórám király szerette volna tudni, hogy Jéhu mit akar. „És mikor meglátta Jórám Jéhut, monda: békességes-é a dolog Jéhu? Felele ő: Mit békesség! Mikor Jezabelnek, a te anyádnak paráznasága és varázslása mindig nagyobb lesz!" (Királyok II. 9 : 22) Amikor ezek a bűnös királyok látták, hogy Jéhu meg akarja őket támadni, elkiálltották magukat: „Árulás!" és menekültek: „Akkor megfordítá Jórám az ő kezét és futni kezde és monda Akháziának: Árulás ez, Akházia!" (Királyok II. 9 : 23) Ez bizonyítja, hogy főképpen az ördög-vallás idézte elő Jéhu öldöklő munkáját; hogy ez a vallás gyalázatot hozott Jehova nevére; a kereszténységben is a kétszínű szokások okozták legfőképp Jehova nevének meggyalázását és az istentelen politikai és kereskedelmi hatalmi rendszereket, melyek mindeddig uralkodtak a világon. E királyok és az öreg Jezabel vallásos szokásait Jéhu „paráznaságnak és varázslásnak" nevezte; ugyanígy az ördögi szervezet, de főképpen az álkereszténység hibás Isten előtt. Amidőn azok a királyok menekültek, Jéhu először Jórámra lőtt. „Jéhu pedig meghúzván az ívét, Jórámot hátba lővé a lapockák között úgy, hogy a szívén ment át a nyíl és lerogyott a szekérben." (Királyok II. 9 : 24) Most lássuk meg, mennyire megegyezik ez a Jézus nyílairól szóló jövendöléssel, melyek át fogják járni az ellenség szívét. „Nyilaid élesek — népek hullanak alá — a király ellenségeinek szívében." (45. zsoltár 6) Jéhunak íjj volt a kezében és azt használta. Ugyanígy az, aki nagyobb, mint Jéhu, t. i. Jézus Krisztus, romboló eszközt fog használni: „És látám és ímé, egy fehér ló és annak, aki azon ült, íjj volt a kezében; és korona adatott neki és kivonult győzvén, hogy győzzőn." (Jelenések 6 : 2) Amiképp Jéhut támogatták katonatársai, visz az Úr is harcosokat magával: „És az ég hadseregei követték őt fehér lovakon és fehér tiszta lenruhába voltak öltözve. És szájából éles, kétélű kard származott, hogy azzal verje a nemzeteket; és vasvesszővel legelteti őket és ő tapodja a mindenható Isten haragjának borsajtóját. Neve ruhájára és derékövére van írva: Királyoknak Királya és Uraknak Ura." Jelenések 19:14—16.

16 Azután következik a bizonyíték, hogy akkor Jéhu is ott volt és hallotta, hogy Illés miképpen vádolta meg fenyegetődzve Akhábot Nábót meggyilkolásával és szőlőjének elrablásával: „És monda Bidkárnak, az ő hadnagyának: fogd meg és vesd a jezréelbeli Nábót mezejére; mert emlékezz csak vissza, mikor mi, én és te, ketten az ő atyja, Akháb után lovagoltunk és Jehova őfelőle ezt a fenyegetést mondotta: Bizonyára megkeresem a Nábót vérét és az ő fiainak vérét, amelyet tegnap láttam, azt mondja Jehova: azért megfizetek neked ezen a szántóföldön, azt mondja Jehova: most azért fogjad őt és vesd a szántóföldre, Jehova beszéde szerint." (Királyok II. 9 : 25, 26) Ez bizonyítja, hogy Jéhut az Úr már abban az időben kiválasztotta erre a munkára, amidőn Akháb hadseregének parancsnoka volt s ő e feladatát most

FEL

végezte el és ez elővetítette Sátán földi képviselőinek pusztulását az Úr Jézus által. Isten elrendelte, hogy Akhábnak és házanépének husát a kutyák és a madarak egyék meg és valószínűleg ez történt Jórám holttestével is. (Királyok I. 21 : 19-24) Ez a Jehova neve igazolásáról szóló jövendölésnek részleges beteljesülése volt s oly csatának a kezdetét jelképezte, melyet az Úr hadserege fog végezni, amit Ezékiel könyvében a hat, rombolóeszközzel felszerelt férfiú jelképében látunk. (Ezékiel 9 : 1—6) Jéhu végrehajtotta Jehova ítéletét és Jézus Krisztus, aki Jéhunál nagyobb, Armagedonban fogja végrehajtani Jehova ítéletét.

17 Jéhu azután hozzáfogott, hogy a „kígyó magvá"-hoz tartozó Akháb egy másik ivadékát elpusztítsa. Akházia elmenekült és elrejtőzött Samáriában, de előkeresték és megölték. „Akházia pedig, a Júda királya, mikor látta ezt, futni kezdea kert házának útján; de Jéhu utána menvén, monda: ezt is vágjátok le a szekérben és megsebesíték őt a Gúr hágójánál, amely Jibleám mellett van; és ő Megiddóba menekülvén, ott meghalt." — Királyok II. 9 : 27.

18 Hogy őt jogosan és Jehova parancsára ölték meg, világosan kitűnik az isteni feljegyzésből, olvassuk: „Hogy Akházia Jórámhoz méne, Isten akaratából, az ő romlása vala, mert odaérkezvén, elméne Jórámmal Jéhu ellen, aki a Nimsi fia volt, akit az Úr felkenetett, hogy kiírtaná az Akháb házanépét." (Krónika II. 22 : 7) A két király szövetkezése és együtt működése istentelen munkájukban és ama körülmény, hogy egymás közelében ölettek meg, arra mutat, hogy a hasonmásban Sátán szervezetének egyesült erői főképpen az álkereszténység területén fognak elpusztulni, valamint, hogy pusztulásukat Krisztus és az ő serege fogja okozni és Krisztus hadbaszállásakor az összes ellenkező erőknek el kell pusztulniok.

Az ítélet végrehajtásának folytatása

19 Jéhu még nem fejezte be feladatát. Igaz, a két királyt megölte, de Akhábnak még több fiai is voltak; neki feleségeitől és ágyasaitól, akik mindnyájan ördögimádók voltak, hetven fia született. Bizonyosak lehetünk róla, hogy ekkor már az egész országban elterjedt a híre, hogy Jéhu lett a király és hozzáfogott Akháb házának kiírtásához. Értesítette Akháb uralkodóit és fiait és így alkalmat nyujtott nekik a védekezésre. „Akhábnak pedig hetven fia volt Samáriában. És levelet írt Jéhu és elküldé azt Samáriába Jezréel fejedelmeinek, a vénekhez és az Akháb fiainak tútoraihoz, ilyen parancsolattal: mihelyt e levél hozzátok jut, akiknél vannak a ti uratok fiai, a szekerekkel, lovakkal, az erős városokkal és fegyverekkel együtt, nézzétek meg melyik a legjobb és a legigazibb a ti uratok fiai közül, azt ültessétek az ő atyjának királyi székébe és harcoljatok a ti uratok házáért." — Királyok II. 10 : 1—3.

20 Jéhu nem akarta elmulasztani kötelességét a háború kikerülése által. Meg volt győződve, hogy őt Jehova bízta meg és ő vele lesz felkentjével a csatában és mindenkit le fog győzni, aki elmeri vitatni Izráel trónjához való jogát. Ezért alkalmat akart nyujtani ellenfeleinek, hogy válogassák ki a legjobb férfiakat és készüljenek fel a csatára, mert elhatározta, hogy azt erélyesen végig fogja küzdeni. Ugyanígy harcolt Jézus Krisztus a legfőbb, kit Jéhu jelképezett Sátánnal, az Ördöggel és szolgáival és azokat kivetette a mennyből. Jéhu eljárása azt jelképezi, hogy most Krisztus Jézus is megengedi, hogy Sátán összegyüjtse haderejét és felkészüljön az elmaradhatatlan armagedoni csatára. Jehova felkent királya, Krisztus Jézus útján közölteti maradék népével a bizonyságtevést Sátán seregei előtt, miképpen Jéhu leveleket küldött az ellenségnek. Ezzel összhangban olvassuk: „Hirdessétek ezt a pogányok között; készüljetek harcra; indítsátok fel a hősöket. Járuljanak elé, jőjjenek fel mindnyájan a hadakozó férfiak! Kovácsoljátok szántóvasaitokat kardokká, kaszáitokat dárdákká; mondja a beteg is: hős vagyok! Siessetek és jőjjetek el ti népek mindenfelől és seregeljetek egybe! Ide vezesd Uram a te hőseidet!" — Jóel 3 : 9—11.

21 Jézus Krisztus még nem kényszerítette a világ hatalmi tényezőit arra, hogy magukat neki alávessék. A nemzeteket engedi szövetségekbe tömörülni és engedi nekik, hogy derék férfiakat vagy legjobbjaikat válasszák ki a csatára. Ezek mindnyájan az Ördög fiai, kit Akháb jelképezett s az Úr közli velük, hogy harcolni fog legerősebbjeikkel vagy bárkivel is, aki el meri vitatni az ő jogát a világ trónjához.

22 Jéhu levelei tényleg kihívást képeztek az összes trónörökösökhöz és a nép között a következő vitát támasztották: „Kinek a pártján foglalsz állást? Akháb háza mellett vagy pedig Jehova felkent királya mellett kelsz-é síkra?" Éppen így az Úr Jézus kihívást intéz ellenségeihez és ugyanezt a vitakérdést támasztja a nemzetek és a világ hatalmai előtt. Jehova tanui Isten felkent „szolgá"-jának alkotják egy részét és az ő munkájában a rádióelőadások, millió könyvek és házanként való bizonyságtevés által vesznek részt. Az Úr most kihívta Sátán szervezetét és a következő kérdést helyezi a nép és a hatalmak elé: „Kinek a pártján foglaltok állást? Ki a te istened? Kit tekintesz a világ jogos uralkodójának?"

23 Amidőn a fenti idézetben szereplő vezérek és fejedelmek Jéhu levelét megkapták, nagyon megijedtek és fogadkoztak, hogy azt hajlandók mí-

FEL

velni, amit Jéhu parancsol nekik. Jézus megmondotta, hogy a világháború után a világhatalmakon félelem és izgalom vesz erőt. „Az emberek elepednek a félelem s a következő események várásában, melyek a föld kerekségére következnek, mert az egek erői megrendülnek." (Lukács 21 : 26) Ez a jövendölés most van teljesülőben. Az álkereszténység szolgái és szövetségeseik azon téves állítással állanak elő, hogy ők az Úr pártján foglalnak állást s így is szerepelnek a nép előtt, mint Izráelnek ama férfiai, akik azt állították, hogy Jéhu pártján vannak. A szavak azonban nem befolyásolták Jéhut, amíg Akhábnak hetven fiát életben tudta. Jehova ítélete elhangzott s végre kellett hajtatnia. Ezért Jéhu ugyanazoknak a fejedelmeknek és vezéreknek egy másik levelet írt, melyben felszólította őket, bizonyítsák be, kinek a pártján vannak. „És írt nekik levelet másodszor is mondván: ha velem tartotok és az én beszédemre hallgattok, vegyétek fejüket a férfiaknak, a ti uratok fiainak és jöjjetek hozzám holnap ilyenkor Jezréelbe. És a király fiai: hetven férfiú és a város nagyjaival tartottak, akik nevelték őket. És mikor a levél hozzájuk jutott, vevék a király fiait és megölték e hetven férfiut és fejeiket kosarakba rakták és őhozzá küldték Jezréelbe. És mikor odaérkezék a követ és bejelenté néki, mondván: elhozták a király fiainak fejeit, monda: rakjátok két rakásra azokat a kapú előtt reggelig." (Királyok II. 10 : 6—8) E szöveget nem szabad úgy magyaráznunk, mintha azt jelentené, hogy azok a népek, akik „a kereszténység országai"-ban laknak, meg kellene öljék vezéreiket. E képletben csupán az a pont lényeges, hogy Akháb háza elpusztult, melynek ez a hetven férfiú is utóda volt és ez csupán Sátán szervezetét példázza, melynek ugyancsak el kell pusztulnia. Jehova Jéhut kötelezte arra, hogy a hetven fiú elpusztulásáról gondoskodjék. Nem az volt a fontos, hogy Jéhunak kellett őket személyesen megölnie, vagy hogy azokat másokkal ölette meg. Jéhu döntéséből származott, hogy a hetven fiút megölték. Jéhu fel volt készülve a harcra s ha vele szembe-szálltak volna, legyőzte- s a hetven fiút és másokat is elpusztított volna. A prófétai kép e részének tulajdonképpen az a magva, hogy a világot elnyomó Akháb fajzatnak közvetlen vagy közvetve el kell pusztulnia, még pedig Jehova ítéletvégrehajtója, Jézus Krisztus útján. Hogy ezt maga Jézus Krisztus vagy seregének valamely tagja vagy éppen magának Sátán szervezetének valamely tagja fogja végrehajtani, jelentéktelen.

[24] A képletnek egy másik fontos tárgya a következő: A világon ma sokan vannak, kik összeköttetésben állanak Sátán szervezetével, mely a világon kifejti hatalmát valamely politikai, keresketelmi vagy vallási tekintetben. Ezek a fenevad jelét viselik homlokukon és kezeiken. Ezek, ha az Úr pártjára akarnak állani, teljesen fel kell hagyjanak az állatias hatalommal ápolt összeköttetéseikkel s úgy kell kezelniök Sátán szervezetét, mintha az máris nem léteznék s engedelmességükkel az Úrhoz kell szegődniök. Nekik ezt az utat kell választaniok, ha a hasonmási Jéhunak, Jézus Krisztusnak, a nagy ítéletvégrehajtónak védelmét óhajtják birni, aki Jehova ítéleteit fogja végrehajtani Armagedonban. Akháb hetven fiának elpusztítása a következő zsoltárnak felel meg: „Ítélkezni fog a pogányok között, sok területet holttestekkel borít el; egy nagy ország fejét fogja szétzúzni." (110. zsoltár 6) Sátán szervezete osztályainak fejeit Jézus Krisztus, a nagy ítéletvégrehajtó fogja megrontani. Ez Jehova nevének újabb igazolását fogja jelenteni.

[25] Jéhu közölte a néppel, hogy Jehova ítéletét minden részletében végrehajtja: „És mikor reggel kiment, megállott és monda az egész népnek: ti igazak vagytok. Imé az én Uram ellen én ütöttem pártot és én öltem meg őt; de ki ölte meg mind ezeket? Azért vegyétek eszetekbe ebből, hogy az Úrnak beszédéből egyetlen egy sem esik a földre, amit az Úr Akháb háza ellen szólott és Jehova végbezvitte, amit az ő szolgája, Illés által mondott." — Királyok II. 10 : 9, 10.

[26] Igéjét Jehova Illés próféta útján közölte Akháb háza ellen és most be akarta igazolni, hogy próféтája igazat mondott és ezt ígéjének és nevének igazolásául cselekedte. Nincs feljegyezve, hogy ezt a hetven férfiut tisztességesen eltemették volna, ebből feltételezhetjük, hogy ebben is Jehova ítélete teljesült és holtesteiket az állatok és a madarak ették meg. Ez teljesen megegyezik az Úr prófétájának a Sátán szervezete és a holttestek sorsáról szóló jövendölésével. (Ezékiel 39 : 17) Jéhu elvégezte feladatát, Akháb egész házát kiirtván. „Azután levágá Jéhu mindazokat, akik megmaradtak volt az Akháb házából Jezréelben és minden főemberét, egész rokonságát és minden papját, míg csak ki nem írtotta maradékát is." (Királyok II. 10 : 11) A Szentírásból világosan kitűnik, hogy Jehova Isten nagy ítéletvégrehajtóját, Jézus Krisztust seregével együtt a világ azon hatalmainak elpusztítására fogja használni, melyek Sátán vezetése alatt állottak s az emberiséget elnyomták, főképpen Isten felkent népét nyomván el; nem csupán azokat fogja elpusztítani, kiket Izráel főemberei jelképeznek, hanem azokat is, kiket Júda főemberei jelképeztek, mivel ezek is Sátánnak, az Ördögnek voltak képviselői.

[27] A júdabeli Akházia a Baál-szolgálatnak hódolt meg. Akhábnak és Jezabelnek volt az unokája. Nem csupán magát Akháziát pusztították el,

FEL

hanem összes testvéreit is. „És felkelvén, elindult és elment (Jéhu) Samáriába. De utközben volt a pásztorok juhnyíró háza és itt Akháziának, a Júda királyának atyjafiaira talált Jéhu és monda: kik vagytok? És felelének azok: Akházia atyjafiai vagyunk és alájöttünk, hogy köszöntsük a király gyermekeit és a királyné fiait. Ő pedig monda (a maga embereinek): fogjátok meg őket elevenen. És megfogták őket elevenen és megölték őkett a juhnyíróház kútja mellett, 42 férfiut; s egyetlen egyet sem hagyott meg közülök. (Királyok II. 10 : 12—14) A Krónikák könyvében ugyanezen eseményről szóló feljegyzés kétségtelenül azt bizonyítja, hogy Jéhu ekkor hajtotta végre Jehova ítéletét, tehát Krisztust s az ő seregét példázta. (Krónika II. 22 : 8) E szövegben említett 42 halottat valószínűleg a kutyák és a madarak falták fel Jehovának az Akháb házára mondott ítéletével egyezően.

[28] Jéhu Júda fejedelmi híveinek kiírtása által háborút zúdíthatott volna magára Júda részéről. De ő nem is gondolkodott komolyan ezen s egyáltalán nem engedte befolyásoltatni magát kötelességeinek teljesítésében. Csak megbizatásának a feltételeit tekintette, melyet Jehovától kapott és elhatározta, hogy végre fogja hajtani. Tudta, hogy Isten mondott halálítéletet azon törvénytelen uralkodókra és ördögimádókra s hogy azon ítéletnek végre kell hajtatnia. Más egyébbel szemben elvakult volt. E tekintetben megfelel annak, hogy Jézus Krisztus s az ő hívei miképpen végzik azon munkájukat, melyről a következőket olvassuk: „Kicsoda vak, hanem csak az én szolgám? És kicsoda oly süket, mint az én követem, akit elküldöttem? Ki oly vak, mint Jehova szolgája és megbízottja? Sokat láttál, de nem vetted figyelembe; nyitott fülekkel sem hall. Tetszett Jehovának, hogy igazságáért felmagasztalja és megdicsőítse a törvényt." (Ésaiás 42 : 19—21) Az ellenség elpusztításának nagy feladatát Jehova szeretett fiára bízta, hogy teljesen igazolja az ő nevét és Jézus Krisztus minden iránt vak, ami befolyásolhatná feladatának teljes elvégzésében. Ugyanez áll azokra nézve, akik valóban Istennek, az Úrnak szentelték magukat, őt szeretik és neki s az ő királyságának szolgálnak. Isten igazságának bátor megvallása most Sátán minden szolgáinak haragját Jehova tanuira zúdítja. Isten hű népét azonban a személyes félelem vagy más önző érdek nem fogja megakadályozni kötelességének teljesítésében. Ama bizonyságtevést, mellyel a nyomorgók és segélykiáltók homlokai megpecsételtetnek, el kell végezni. Ennek a pusztulás előtt kell megtörténnie. A maradék azáltal, hogy a bizonyságtevést végzi, az Úr megírott ítéleteinek végrehajtásában veszi ki részét s miután a bizonyságtevés munkája befejeződik, a pusztulás munkája fog következni, amint az Úr előre megmondotta. Ezt Krisztus seregének ama része fogja végrehajtani, melyet a rontóeszközzel felszerelt hat férfiú jelképezett. — Ezékiel 9 : 5, 6.

[29] „Akháb" neve „az apa testvére" (barátja) jelentőséggel bír. Akhábnak Omri volt az apja; ő foglalta volt el Izráel trónját és rendkívül rossz ember volt. (Királyok I. 16 : 25, 26) Az Ördögnek volt a képviselője és szolgája. Akháb neve tehát világosan ama tényre mutat, hogy a pogányok és álkereszténység hatalmai, atyjuknak, az Ördögnek barátjai s az ő akaratát teljesítik. Ez a „kígyó magva", kit Jehova ítéletvégrehajtója útján elpusztít. — János 8 : 44.

[30] Jehova most hű maradéknépét a templomba gyüjtötte, az üdvösség ruháiba öltöztette, az igazság palástja alá vette és „új nevet adott neki, melyet Jehova határozott meg". A maradék tagjainak teljesen híveknek kell lenniök Jehovához, az Úrhoz s az ő dícséretét kell zengeniök, miközben közlik az ellenségre vonatkozólag megírott ítéletét. (149. zsoltár 6) A maradék e hű tagjainak Isten ígéje, a fegyver van kezükben és az igazság e fegyverét erősen és hatékonyan kell suhogtatniok. A maradék így vesz részt a Jéhu munkában, mivel Krisztusban van és Jehova szolgájának alkotja részét. Jehova büntetésének napja eljött és megparancsolja hű maradékának, hogy közölje az ő igazságát a világ népeivel. „Isten dicsőítés legyen torkukban, kétélű kard kezükben, hogy büntetést gyakoroljanak a nemzeteken s megbüntessék a népeket; királyaikat láncra verjék és főembereiket vasbilincsekbe; s végrehajtsák rajtuk a megírott ítéletet. Ez minden ő kegyeltjének ékessége. Dícsérjétek Jehovát!" — 149. zsoltár 6—9, angol szerint.

[31] Azon eszközök megbecsülése céljából, melyeket Jehova az ő végzéseinek végrehajtására felhasznált, mindig szem előtt kell tartanunk, hogy a dologban a legfontosabbat mindig Jehova nevének igazolása képezi. Azon munka, melyet Jéhu Istentől nyert feladatában még végre kellett hajtson, arra mutat, hogy az, aki Jéhunál nagyobb, kinek a maradék egy részét alkotja, még egy munkát kell elvégezzen, melyet Jehova bízott reá. A maradéknak még kell valamit tennie ezzel a munkával kapcsolatban. (Folytatása következik.)

Bereai kérdések

1. Magyarázd meg Isten megtorlásról intézkedő törvényét! Mutasd ki alkalmazását a) Luciferre, b) Akhábra vonatkozóan! Mutasd ki, hogy Akháb pusztulása Jehova ítélete volt! Tudott-e Akháb Jéhu felkenéséről?
2, 3. Mire mutat a jelkép a Jéhu felkenését megelőző esztendők és a felkenése utáni közvetlen és gyors cselekedetével kapcsolatban?
4, 5. Ismertesd Jéhu felkenését! Mily kapcsolat áll fenn a Jéhu-képlet és Jehova mostani hű tanui között? Mire

FEL

mutat az ügy eltitkolása? Mire mutat ama körülmény, hogy egy ifjút választottak és küldtek el a felkenés elvégzésére?

6, 7. Magyarázd meg a „megbizatás"-szó jelentőségét! Jéhu Akháb hadseregének volt tagja; hogyan magyarázhatjuk meg értelmesen, hogy megbízatott Jehova ítéletének végrehajtásával? Ismertesd azon feladatot, melyet Jéhu Jehovától kapott!

8. Mit csináltak Jéhu katonapajtásai, amidőn megtudták, hogy Jéhu királlyá kenetett? Mutass rá e prófétai kép teljesülésére! Ismertesd Jéhu viselkedését! Mire mutat ez a kép?

9, 10. Miben teljesedik Jéhu gyors viselkedése? Mily előkészületeket tett Jéhu, hogy szándékában való minden akadályozást elkerüljön? Magyarázd meg, miért volt Jórám Jezréelben!

11. Kik alkották Akháb házát?

12, 13. Mily kedvező körülmény okozta, hogy Izráel mindkét uralkodója Jezréelben volt? Mutasd ki, hogy azért voltak ott, hogy Jehova ítélete végrehajtassék rajtuk!

14,15. Ismertesd Jórám félelmét és elővigyázatos eljárását! Mit bizonyitott ez a félelem? Mit csinált azután Jórám? Mondd el mi történt, amidön Jéhu elé ment és azután! Mutass rá a prófétai képlet e részének teljesülésére!

16. Mily tények derülnek ki abból, hogy Jéhu megparancsolta mit cselekedjenek Jórám holttestével? Mennyiben teljesitette be a próféciát? Mit ábrázol?

17, 18. Mondd el, mi történt azután! Mi bizonyitja, hogy ez volt Jehova ítéletének végrehajtása? Mily prófétai jelentősége van e két király egymásután való hirtelen pusztulásának?

19—22. Ismertesd a következő lépést, melyet Jéhu tett! Miért akart teljes alkalmat nyujtani az ellenségnek, hogy felkészüljön a védelemre? Mi ennek a hasonmása?

23, 24. Mily fajta leveleket küldött Jéhu az Akháb házával szövetséges főembereknek és vezetőknek és mi volt ennek a célja? Mily hatással voltak e levelek azokra, akiknek azok szólottak? Mi ennek a hasonmása? Mit tartalmazott és célozott Jéhu második levele? Mily feleletet kapott reá? Mutasd ki a képlet e részének jelentőségét! Magyarázz meg egy másik fontos dolgot e képletben!

25, 26. Hogyan közölte Jéhu a néppel Akháb fiainak megölését? Mire mutat a kép e része?

27. Hogyan hajtotta végre feladatát még azután is Jéhu? Mire mutat ez a feljegyzés — a Kronikák könyvében is szó van róla — a Jéhu munkának természetével kapcsolatban és kit jelképezett Jéhu?

28. Magyarázd meg Jéhu bátorságát és szilárdságát céljának megvalósításában! Mily tanulság van ebben Isten hü népe részére?

29. Magyarázd meg az Akháb-név jelentőségét!

30. Mily része van most Isten hü népének a Jéhu munkában?

31. Hogyan méltányolhatja a maradék azon eszközöket, melyeket az Ur most felhasznál, valamint a még elvégzendö Jéhu-munkát, melyben szintén részt óhajtana venni? W. T., 1932 július 15.

A kísértés három fajtája

A gonoszság nagy kísértője, Sátán, az Ördög, aki eredetileg a tökéletes, szent és Istenhez hasonló, Lucifernek nevezett Kérub volt. Nyomban Isten elleni lázadása és gonosztette után mások elbuktatásához is hozzáfogott. Ádámmal és Évával, az emberiség ősszüleivel szemben sikere volt. Isten ekkor kihirdette ítéletét Sátán teljes elpusztítására vonatkozólag s azután a bűnös Ádámra is halálítéletet hozott. Ennek megfelelően űzette ki Ádámot Éden kertjéből. Az Ur feljegyzése tárja fel előttünk, hogy csak Éden volt befejezve és tökéletes, de a föld többi területei befejezetlenül állottak. Isten ítélete igy szólt: „Átkozott legyen a föld temiattad", ez pedig azt jelenti, hogy a föld timiattatok még sokáig befejezetlen állapotában marad. S miért az ember miatt? Azért, mivel neki ki kellett vándorolnia a föld azon területeire, melyek töviset és bogáncsot teremtek és fáradságos munkával kellett táplálékát megszereznie. A munka mindig nagy védelmére volt az embernek. A dologkerülő ember sem másoknak, sem magának nincs hasznára, tehát Isten szeretetéből sugallt cselekedet volt, hogy Isten munkáról gondoskodott az ember számára.

Isten az embert Édenből a föld nagy befejezetlen területeire küldte ki s ott 930 esztendeig adott neki munkát. Neki ezen idő alatt bőven volt alkalma azon rettenetes hibáról gondolkodnia, melyet elkövetett. Ő ezen idő alatt fokozatos halálfolyamaton ment át, melynek a végén meghalt. Ádámot Isten természetesen azonnal megölhette volna, de ő jobbnak látta, hogy azt ne tegye s Istennek következő kinyilatkoztatásai azt mutatják, hogy Ádám lassú halála, végül az emberfaj javára és Isten dicsőségére fog szolgálni.

Édenben volt egy fa, melyet „az élet fájának" hívtak, mivel Isten nevezte úgy; s világos, hogy azok a lények, kiknek Isten meg fogja engedni, hogy arról a fáról táplálkozzanak, élni fognak és nem halnak meg. Az élet csodálatos ereje nem a fa gyümölcsében rejlett. Ez a fa gyümölcsével együtt csupán az életet jelképezte s Isten törvénye odairányult, hogy mindenki, aki méltónak fog bizonyulni, hogy táplálkozzék az élet fájáról, örökké fog élni és nem fog meghalni. Ha azon a próbán, melynek alávettetett, Ádám bebizonyította volna hűségét, a kitűzött időben kétségtelenül szabad lett volna ennie az élet fájának gyümölcséből s Isten azzal adta volna neki tudtára, hogy hű és igazságos volt, tehát jogosult az örök életre a földön.

Isten törvénye vagy szabálya, mely a cselekedetek irányítására adatott, nem változik meg. Erről a tárgyról mondja az ő törvénye: „Annak, aki győz, enni adok az élet fájáról, mely Isten paradicsomának közepén van." (Jelenések 2 : 7) E szabálynak azt kell jelenteni, hogy az emberiség minden tagjának, aki valami körülmények között

FEL

örökké szeretne élni, próbára kell tétetnie s abban győznie és diadalmaskodnia kell, hogy így hűnek és méltónak bizonyulhasson; s így kivíván a győzelmet, az emberek jogot nyernek az örök életre. Ez ugyancsak azt bizonyítja, hogy az élet fája az élet jelképe, mely mindazoknak osztályrészül jut, akik engedelmeskedni fognak Istennek, valamint annak is a jelképe, hogy az engedelmeseken kívül mások sohasem nyerik meg az örök életet.

Az emberi szervezet húsból levő test. Az elme a teremtmény gondolkodó tehetsége, mellyel ítélkezni és következtetni tud. Az akarat a teremtmény azon tehetsége, mellyel el tudja dönteni valaminek a megtevését vagy annak ellenkezőjét. Évát a kísértés háromféle módon, még pedig a test, az elme és az akarat részéről támadta meg. Látta, hogy a fa oly gyümölcsöt terem, mely jó az eledelre és így gondolkozott: ‚Ez a testemnek vagy szervezetemnek jót tenne. Ezért most hatalmamat a testem kielégítésére és javára akarom felhasználni.'

Éva látta, hogy a gyümölcs tekintetre kedves. A gyümölcs felizgatta képzelő tehetségét és gyönyörködött annak látásában. Nagyon szép volt és Éva megkívánta. Ezért mondotta: ‚Ezt a szép gyümölcsöt bírni akarom.' Azt is látta, hogy ez a fa már csupán a bölcseségért is kívánatos. Ez felingerelte büszkeségét aziránt, hogy az mily fontos és értékes és szeretett volna bölcs lenni, még ha Isten ideje előtt történik is az. Elhatározta, hogy akaratát Isten akaratának ellenére fogja gyakorolni. Ezért mondotta: ‚Enni akarok a gyümölcsből s okosabb akarok lenni más teremtményeknél, sőt oly okos szeretnék lenni, mint Isten.'

Éva mindhárom tekintetben megkísértetett, engedett és elbukott. Annyira úrrá lett rajta a maga fontossága, hogy férjét is megkínálta a gyümölccsel, aki szintén evett belőle. Ádám nem akart elválni nejétől. Tudta, hogy cselekedete el fogja szakítani Istentől, de mindazáltal inkább testi vágyának engedett, mintsem Istennek engedelmeskedett volna és evett a gyümölcsből. Látta, hogy Éva mily szép és elragadtatással nézte; vele kívánt maradni és engedett neki. Tudta, hogy Isten azt akarja, hogy ne egyék a gyümölcsből. Azt is tudta, hogy akaratát Isten akaratának ellenére is érvényesíteni tudja s ezért ő is meg akarta előzni Jehovát. Istennek kétségtelenül szándékában állott, hogy később megengedje Ádámnak, hogy a gyümölcsből egyék. De Ádám, hogy a maga akaratát önzően tudja érvényesíteni, e pontban is engedett. Az ember a megkísértés mindhárom tekintetében elbukott.

Isten ígéjének későbbi kinyilatkoztatásából látjuk, hogy Isten a megkísértés mindhárom fajtáját megenedte és sohasem akadályozta Sátánt abban, hogy ezekkel az emberiség minden tagját ravasszul megkörnyékezze, aki azt állította, hogy Isten akarata szerint él. János I. levelében van megírva: „Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága és a szemek kívánsága és az élet kérkedése nem az Atyától van, hanem a világtól. És a világ elmulik s annak kívánsága is; de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké." (János I. 2 : 16, 17) Ez további, amellett szóló bizonyíték, hogy az emberiség minden tagja próbára lesz téve, aki valaha is örök életet nyer és a próbán be kell bizonyítania Jehovához való ragaszkodását és hűségét.

Ádámot és nejét paradicsomi otthonából kiűzték. Kegyvesztetten és halálítélet alatt távoztak onnan. Az Úr őrséget állított a kert bejáratához, hogy visszatérésüket megakadályozza. Ők a törvényt szándékosan szegték meg s most megkezdődött ama büntetés, melyet a törvény rótt reájuk. Édeni otthonukban táplálékuk tökéletes volt. De Édenen kívül tövis, gyom és oly gyümölcsfák nőttek, melyek méregtartalmú táplálékot nyujtottak. Nekik ezekből kellett fáradságos munkával megkeresniök táplálékukat s ezek a gyümölcsök idővel megmérgezték őket, erejüktől megfosztották és megölték. Az szomorú nap lehetett számukra, amidőn távozniok kellett Édenből s ez a szomorúság mindig velük maradt. Szenvedéseik hosszú útja megkezdődött. Ádám a szomorúságban és bűnben töltött 930 esztendő után sírba szállott és porrá lett.

Isten ítéletének egy másik vonása így szólott: „Az asszonynak monda: Felette igen megsokasítom viselősséged fájdalmait, fájdalommal szülsz magzatokat; és epekedel a te férjed után, ő pedig uralkodik te rajtad." (Mózes I. 3 : 16) A gyermekszülés közben tapasztalt immár hatezeréves szenvedése a nőnek kellően bizonyítja az isteni ítélet e részének teljesülését. Az Úr valószínűleg tudta, hogy miért rótta ki a büntetésnek e nemét és egykor az emberiség meg fogja ismerni az abban rejlő áldást. Isten törvénye továbbá arról intézkedett, hogy a nő alárendeltje legyen a férfiunak. Ennek az intézkedésnek is meg volt az oka. Mivel ezt az intézkedést oly gyakran megszegték, sok családra szenvedés származott belőle, akik emiatt el is váltak egymástól.

Az értékes leckéket rendesen drágán szokták megfizetni. Isten azt akarta, hogy teremtményei megtanulják azokat a leckéket, melyekről a javukra gondoskodott. Amidőn eljön annak ideje, mindenkinek meg kell tanulnia, hogy Jehova Isten mindent rendben végez. Meg fogják tanulni, hogy a férfi a nő feje, Krisztus Jézus pedig az egyháznak a feje, mely az ő menyasszonya és Jehova Isten Krisztusnak a feje és mindenkinek felette áll.

FEL

Sátán, az ellenség szorgalmasan arra törekedett, hogy ezt a szabályt lehetőleg minden családban megsértse. A férjből gyakran brutális és gonosz zsarnokot csinált s így könnyen rá tudta bírni a nőt, hogy ne engedelmeskedjék férjének. Ebből viszálykodások és szenvedések származtak.

Miután Isten megteremtette Ádámot és Évát, így szólott: „Gyümölcsözzetek, sokasodjatok és töltsétek be a földet." Így fejezte ki azon akaratát, hogy a maguk fajtájából nemzedéket hozzanak létre s hogy ő e nemzedék számára teremtette a földet. Amidőn Ádám és Éva távoztak Édenből, nem gyakorolták nyomban ezen Istentől nyert tehetségüket. Gyermekeik csak később születtek, amint ezt Mózes I. 4 : 1, 2. feljegyzi. Mily gyermekek születhettek tökéletlen, halálítélet alatt álló szülőktől? Jusson eszünkbe, hogy Ádámnak nem volt életjoga már s ezért nem is tudott utódaira életjogot átvinni. Az életjog hiányzásához még az is hozzájárult, hogy Ádám halálfolyamat alatt állott s ebből következik, hogy ily körülmények között nem is születhettek tökéletes utódai.

Ádám és Éva bűnösök voltak. Ezért gyermekeiknek is bűnben kellett születniök. Később mondotta Isten egyik prófétája azon minden esetre alkalmazható szabályt, mely az 51. zsoltár 7. versében a következőképp hangzik: „Ímé én vétekben fogantattam és bűnben melengetett engem az anyám." Ugyanerről írta Isten egy másik ihletett tanúja Róma 5 : 12-ben: „Annakokáért, miképen egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál és akképen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vétkeztek." E szövegek, melyek Jehova szabályait tárják fel, magyarázzák meg, miért születtek Ádám minden gyermekei tökéletlenségben és életjog nélkül és miért lesznek idővel mindnyájan betegek és halnak meg.

Ezt az egész bajt a bűn okozta. És mi a bűn? János I. levelében a 3. rész 4. versében azt olvassuk, hogy minden törvénytelenség bűn. A törvénytelenség Isten iránt való hűtlenséget jelent. Lucifer ismerte Isten törvényét és azt megszegte. Ádám ismerte Isten törvényét és azt megszegte. A bűnnek büntetése vagy zsoldja a halál, így olvassuk Róma 6 : 23-ban. Ettől a szabálytól nincs eltérés, mert Isten törvénye nem változik meg. — Malakiás 3 : 6. W. T., 1932 július 15.

Kormányok miért igazságtalanok

A világ összes kormányai alatt vannak bajok s ez alól az Egyesült Államok kormánya sem kivétel, melyről azt állítják, hogy leginkább megközelíti az ideálisat a világ összes kormányai között. Minden értelmes embernek látnia kellene, hogy ezek a bajok nem származhatnak Jehovától, a nagy Istentől. Ezt annak bebizonyítására említjük, hogy az Egyesült Államok kormánya nem keresztény s annak nem Jehova az Istene.

Az Egyesült Államok kormánya oly tökéletlen emberek kezében van, kik a láthatatlan uralkodó, Sátán, az Ördög befolyása alatt állanak. Ez teljesen így van, akár tudják ezt, akár nem. „Senki sem szolgálhat két Úrnak." (Máté 6 : 24) Ezek a férfiak nem szolgálhatnak Istennek, hogy ugyanakkor egy oly istentelen kormányzatnak is szolgáljanak, mely a népet elnyomja és igazságtalanul kezeli. Elvitathatatlanul meg van írva: „Avagy nem tudjátok, hogy akinek odaszánjátok magatokat szolgákul az engedelmességre, annak vagytok szolgái, akinek engedelmeskedtek; vagy a bűnnek halálra, vagy az engedelmességnek igazságra?" (Róma 6 : 16) Isten nem felelős az igazságtalan kormányzatok egyikéért sem. Ha tehát az Egyesült Államok kormányzatának Sátán a láthatatlan uralkodója s erről azt állítják, hogy ez közelíti meg leginkább az ideális kormányzatot, mit lehetne mondani a többiekről?

De ha Isten Mindenható, nem megakadályozhatta volna-e Sátánt, gonosz hatalmának a világ kormányai felett való érvényesítésében s nem képesíthette volna-e a népet igazságos kormányzatok alakítására? Isten ezt természetesen megtehette volna és ő most éppen ennek megvalósításához kezdett hozzá. Az itt elmondottaknak az a céljuk, hogy a tényeket a nép elé tárják, hogy annak segítségére legyenek azok, melyek most szemünk előtt lejátszodnak s ami végeredményben a dolgok kimenetele lesz. Azért mutatunk reá a világon lévő bajokra, hogy meggyőzzük a népet arról, hogy e világnak nem Jehova az Istene.

Nyomatékosan hangsúlyozzuk, hogy a világ egyes kormányzatainak kegyetlenségeit és igazságtalanságait egyáltalán nem azon szándékkal és célból mondjuk el, mintha a kormányzatok ellen akarnánk izgatni, hanem csupán azért, hogy a nép meglássa, hogy e világnak Sátán, az Ördög a láthatatlan uralkodója.

S ebből azt akarjuk megmutatni a népnek, hogy csak akkor remélhet segedelmet, ha Jehova Istenhez fordul, megismeri törvényeit és azokat követni fogja.

FEL

A világ különböző kormányzataiban kétségtelenül vannak sokan olyanok is, akik őszintén szeretnék megjavítani a nép helyzetét. Ezek hiába fáradoznak azon téves nézet befolyása alatt, hogy a saját törekvéseikből megvalósíthatják majd ezt a jobblétet. Ezek egyáltalán nem tudják, hogy e világnak Sátán, az Ördög a láthatatlan uralkodója vagy istene.

A legtöbb nép vezetője nem veszi eszébe ama tényt, hogy Sátán befolyásolja az emberek gondolatait és téríti el őket az igazságtól és az igazságosságtól. Sőt milliók még azt sem tudják, hogy van Ördög és Isten azon elhatározását sem ismerik, hogy ő igazságos kormányzatot fog felépíteni a földön. Ez a tudatlanság nagyrészt lelki vezetőiknek tulajdonítható, akik nem tanították nekik az igazságot arról, hogy Sátán e világ láthatatlan uralkodója.

E lelki vezetőik közül többen szándékosan vannak tudatlanságban; de akár szándékosan, akár anélkül vannak tudatlanságban, a tényállás az, hogy ők nem tanították azt, amit Isten ígéje tanít az emberiség általános ellenségéről. Sőt ezzel szemben azt tanították, hogy a világ legnagyobb nemzetei keresztények, tehát őket jogosan lehet Isten képviselőinek nevezni. Nekik ezt jobban kellett volna tudniok.

Az igazságos, bölcs, szerető és mindenható Isten azt akarja, hogy az embereknek legyen igazságos, bölcs és áldott kormányzatuk. Azon tény, hogy e világ kormányzatai ennek éppen az ellenkezői, azaz kegyetlenek és szívtelenek s a nép szenved alattuk, arra mutat, hogy gonosz befolyás alatt állanak.

Isten egyik prófétája írta: „Boldog az a nemzet, melynek Jehova az Istene." (33. zsoltár-~~12~~. Nyilvánvaló, hogy e világ népei és nemzetei most nem élveznek áldást s amint tudjuk, ezek nem is részesítik elismerésükben Jehovát, a nagy Istent. Tényleg csak kevesen — ha egyáltalán valaki is — tudják a világhatalmak főtisztviselői közül, hogy Jehovának a neve mire vonatkozik.

Manapság, az emberek évszázadok kisérletei után, melyek kielégítő kormányzatok alakítására irányultak, látják, hogy ezek nemcsupán nem kielégítőek, de igazságtalanok is. A népnek most meg kell ismernie az igazságot azon befolyásról, mely oly elnyomóvá, igazságtalanná és keménnyé tette ezeket. Az Úr ideje eljött, hogy az emberek most ezt megtudják.

Némelyek azok közül, akiknek hatalom van a kezükben, amidőn értesülnek erről a magyarázatról, ennek elfolytására törekszenek, hogy az emberek ne ismerjék meg az igazságot. Már magában véve ez bizonyítja ama kegyetlen, Sátántól származó befolyást. Az Úr azonban gondoskodni fog arról, hogy az embereknek most alkalmuk legyen az igazság megismerésére; áldott az, aki magára vállalja, hogy a néppel közölje az igazság értelmét.

Az igazság ellenségei hadd vegyék eszükbe, hogy Isten nem fogja megengedni tovább azt, hogy a népet tudatlanságban tartsák!

Ha Jehova a legfelsőbb, nemde fel tudná használni hatalmát Sátán megfékezésére és igazságos birodalmának a nép megáldása érdekében való felépítésére?

Bizonyosan megteheti ezt! Hiszen éppen ezt fogja megtenni. De az embereknek előbb meg kell ismerniök, hogy az embernek sem képessége, sem hatalma nincsen arra, hogy ezen a világon igazságos kormányzatot tudjon alakítani. Be kell látniok, hogy természetfeletti erőre van szükség, hogy közbe lépjen és segítsen az emberen. Isten kitűzött ideje eljött, amidőn hatalmával közbe fog lépni és igazságot fog teremteni.

Melkisédek a Felséges Isten papja volt. (Mózes I. 14 : 18) „A Felséges"-szó azt jelenti, hogy Isten mindenkinek felette áll. Ábrahámnak mondotta: „Én vagyok a mindenható Isten; járj előttem és légy tökéletes." Ő nem kényszerítette Ábrahámot, hogy neki engedelmeskedjék, hanem kioktatta Isten felsőbbségéről, azután pedig felszólította, hogy viselje magát igazságosan előtte, ha kedves akar lenni előtte. Ez megerősíti ama szabályt, hogy Isten elhatározása szerint az emberiség a kiszabott időben kellő leckét kap a jóról és az igazságról, hogy az ember a jó utat válassza, Isten tetszését és kegyét megnyerve.

A nagy Jehováról a próféta a következőket írta: „Ím a népek, mint egy csöpp a vederben és mint egy porszem a mérlegserpenyőben, olyanoknak tekintetnek; ímé a szigeteket mint kis port emeli föl! Minden népek semmik őelőtte, a semmiségnél és ürességnél alábbvalóknak tartja. Ki ül a föld kereksége fölött, melynek lakói mint száskák előtte; ki az egeket kiterjeszti mint egy kárpitot és kifeszíti mint a sátort, lakásra; ki a fejedelmeket semmivé teszi és a föld bíráit hiábavalókká változtatja. Kikhez hasonlíttok hát engem, hogy hasonló volnék? szól a Szent. Hát nem tudod-é és nem hallottad-é, hogy örökkévaló Isten az Úr (Jehova), aki teremté a föld határait? nem fárad és nem lankad el; végére mehetetlen bölcsesége!" — Ésaiás 40 : 15, 17, 22, 23, 25, 28.

A Szentírás minden kétséget kizáróan megerősíti Jehova fensőbbségét. Az a tény, hogy mindenható, nem jelenti semmiesetre sem azt, hogy a világ bajaiért ő volna felelős. Az a kérdés, hogy miért uralkodik a gonosz, minden értelmes férfiúra és nőre nézve nagy fontossággal bír s most erre a kérdésre világosan meg lehet felelni.

FEL

Ezért most felvethetjük a kérdést: fog-e valamikor a mindenható Isten egy igaz és igazságos birodalmat felállítani a nép számára és meg fogja-e akkor akadályozni Sátánt, a gonosztevőt abban, hogy annak az igazságos kormányzatnak tevékenységét megzavarja?

Biztosan! Sok bizonyítékunk van arra nézve, hogy Jehova ezt meg fogja tenni. E bizonyítékokból az igazság minden kutatója meg fogja ismerni, hogy az emberiség ügyeiben 1914 fordulópontot jelent a jóra. A világ minden népeinek azonosak az érdekeik, mivel Isten az egészet egy vérből teremtette, hogy ezen a földön lakjanak. (Apcsel, 17 : 26) Ezért hagyjanak fel a népek minden viszálykodással, torzsalkodással és tegyenek félre minden előítéletet s azt a célt tartsák szemük előtt, hogy az igazságot megismerjék és megtudják és szorgalmasan megvizsgálják azon tényeket, melyeknek jelentősége most Isten ígéjének fényében tisztázódott.

Ezek a bizonyítékok mutatják, hogy Jehova Isten a Legfelségesebb, hogy ő igazságos, bölcs, szeretetteljes és mindenható. Ebből szükségképpen az következik, hogy a nép nem remélhet igazságos kormányzatot, hacsak Isten nem építi fel azt a maga arra rendelt útján. W. T., 1932 július 15.

Lucifer és az élet fája

LUCIFER volt ama szent Kérub, akit Jehova Isten Éden kertjébe, a tökéletes ember, Ádám láthatatlan felügyelőjévé helyezett; Lucifer önző lett és azon kezdett gondolkodni, hogy miképp tudná magát felmagasztalni, isteníteni és egyenlővé tenni a Felséges Jehova Istennel. Miután gondosan kitervezte gonosz tettét, hozzáfogott végrehajtásához s erre ámítással, csalással és hazugsággal élt. Amikor Logosz, Isten egyszülött fia a földön volt, mondotta Luciferről: „Hazug ő és hazugság atyja." (János 8 : 44) Így mutatta be, hogy Lucifer ejtette ki száján a legelső hazugságot. E hazugsága: „Bizony nem haltok meg" volt; és gonosz képviselői azóta is szüntelenül ezt a hazugságot ismételték.

Tervének megvalósítására Lucifer a kígyót használta fel, mivel az ravaszabb volt a többi mezei állatoknál, melyeket Isten teremtett. Ezért Lucifer a kígyó útján beszélt és mondotta a tökéletes asszonynak, Évának: „Valóban azt mondotta Isten; ne egyetek a kertnek ama fájáról? És monda az asszony a kígyónak: a kert fáinak gyümölcséből ehetünk, de a kert közepén levő fának gyümölcsétől Isten eltiltott, azt mondotta, hogy arról ne együnk és ahhoz ne nyuljunk, hogy meg ne haljunk. És monda a kígyó az asszonynak: nem haltok meg halálnak halálával, hanem tudja az Isten, hogy amely napon abból esztek, megnyilnak a ti szemeitek és olyanok lesztek mint Isten, jó és gonosznak tudói. És az asszony látta, hogy az a fa táplálkozásra alkalmas, gyümölcse szemrevaló és a fa csupán a bölcseség kedvéért is kívánatos; és szakított gyümölcséből és evett és férjének is adott, aki szintén evett belőle." — Mózes I. 3 : 1-6, angol ford. szerint.

Isten megmondotta, hogy az a fa oly gyümölcsöt terem, mely meg fogja gyarapítani azoknak az ismeretét, akik abból esznek. Amidőn Ádám és Éva e tiltott gyümölcsből ettek, amint Isten az ő törvényében megmondotta, meg is gyarapodtak ismeretükben. Most már látták, hogy helytelenül cselekedtek, mert az Úr szemei elől elrejtőztek a kert fái között. Isten maga elé szólította őket. Ők beismerték, hogy bűnösök, hogy helytelenül cselekedtek és ekkor mondotta ki Isten reájuk a következő ítéletet:

„És monda az asszonynak: Felette igen megsokasítom viselősséged fájdalmait, fájdalommal szülsz magzatokat; és epekedel a te férjed után, ő pedig uralkodik te rajtad. Az embernek pedig monda: Mivelhogy hallgattál a te feleséged szavára és ettél arról a fáról, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél arról: átkozott legyen a föld temiattad, fáradságos munkával élj belőle életednek minden napjaiban. Töviset és bógáncskórot teremjen tenéked; s egyed a mezőnek fűvét. Orcád verítékével egyed a te kenyeredet, míglen visszatérsz a földbe, mert abból vétettél, mert por vagy te s ismét porrá leszesz." Mózes I. 3 : 16—19.

A Szentírás a gyümölcsfák három fajtájáról beszél, melyek Édenben voltak; elsőnek „mindenféle, kedves és táplálkozásra alkalmas fákról", azután „a kert közepén levő élet fájáról" s végül a „jó és gonosz tudásának fájáról" beszél. (Mózes I. 2 : 9) Isten azt mondta Ádámnak, hogy az összes, részére jó fákról szabad ennie. A feljegyzés erről így szól: „És vevé az Úr Isten az embert és helyezteté őt az Éden kertjébe, hogy mívelje és őrizze azt. És parancsola az Úr Isten az embernek, mondván: a kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert amely napon eéndel arról, bizony meghalsz." — Mózes I. 2 : 15—17.

Arról semmilyen feljegyzés sem szól, hogy Ádám valamit is tudott volna a kert közepén levő élet fájáról. Ellenkezőleg, neki erről a fáról nem

FEL

volt tudomása, mivel nem kapott parancsot e fára vonatkozólag. Lucifer azonban, aki a halál hatalmával felruházott és az ember felügyeletével megbízott főtisztviselő volt, bizonyára mindent tudott az élet fájáról. Ama tény, hogy Isten parancsokat osztogatott Ádámnak a kert más fáira vonatkozólag, de neki az élet fájáról nem szólott, azt bizonyítja, hogy az ember semmit sem tudott arról a fáról. A jó és rossz tudásának fájáról való táplálkozás nyitotta volna meg kétségtelenül az utat Ádámnak, hogy az élet fájáról is értesüljön. És ekkor következik az a döntő bizonyíték, hogy Ádámnak nem állott módjában az élet fájáról enni, tehát közvetlenül az Édenből történt száműzetéséig nem tudott róla.

Isten a bűnösöket maga elé idézte és kihallgatásuk után kimondotta az ítéletet az asszonyra, a férfiúra és arra a kígyóra, melyet Sátán felhasznált Éva rászedésére. Az Ezékiel könyvében Lucifer vagy Sátán ellen szóló végítéletből látjuk, hogy neki egykor el kell pusztulnia és nem lesz többé. (Ezékiel 28 : 11—19) Közvetlenül az emberre kimondott ítélet után Isten megszólított valakit, aki ugyancsak ott volt, valószínűleg Logoszt, az ő hűséges fiát. Olvassuk: „És monda az Úr Isten: Ímé az ember olyanná lett, mint mi közülünk egy, jót és gonoszt tudván. Most tehát, hogy ki ne nyujtsa kezét, hogy szakasszon az élet fájáról is, hogy egyék és örökké éljen." (Mózes I. 3 : 22) Itt jegyezzük meg Jehova eme szavait: „Az ember olyanná lett, mint miközülünk egy, jót és gonoszt tudván."

Mivel Isten tudta, hogy az ügy állása döntő, azonnal cselekedett, még mielőtt az embernek módjában lett volna az élet fájához mennie és arról táplálkoznia s még mielőtt Lucifernek ideje lett volna, hogy közölje az emberrel az élet fájának helyét. A Logoszhoz intézett szavak, úgy látszik, meg lettek szakítva: „Hogy ki ne nyujtsa kezét, hogy szakasszon az élet fájáról is, hogy egyék s örökké éljen." A feljegyzés e része megjegyzendő. Isten ekkor nem beszélt tovább, hanem azonnal cselekedett és cselekedetét a következő vers ismerteti. „Kiküldé őt az Úr Isten az Éden kertjéből, hogy mívelje a földet, amelyből vétetett vala. És kiűzé az embert és odahelyezteté az Éden kertjének keleti oldala felől a Kérubokat és a villogó pallós lángját, hogy őrizzék az élet fájának útját." — Mózes I. 3 : 23, 24.

Kétségtelenül Isten később megengedte volna az embernek, hogy egyék az élet fájáról és örökké éljen. Ha a próbában hűségesnek bizonyult volna Istenhez, ez lett volna a jutalma. Lucifer azonban azt okozta, hogy a próbán az ember elbukott és ezért nem nyerte meg az életet; Lucifer okozta, hogy az ember magára és utódaira is rázúdította ama sok nyomorúságot és bánatot, melyek az emberiséget az összes azóta elmult évszázadok alatt meglátogatták.

Lucifer kinyilvánította hűtlenségét és árulását és szándékában állott, hogy az embert a lehető leggyorsabban elvezesse az élet fájához, hogy annak gyümölcséből egyék. Ő Isten ígéjéből tudta, hogy ennek a fának a gyümölcse az élet gyümölcse s ha az ember abból eszik, életben marad és nem hal meg. Lucifer úgy okoskodott, hogy így fogja bebizonyítani Ádámnak és Évának, hogy Isten szándékosan tartja őket tudatlanságban és tartja vissza tőlük az élet megnyerésének alkalmát; viszont ő, Lucifer, megmondja nekik az igazat, nagy áldáshoz segíti őket, tehát jogosan imádhatják majd őt minden utódaikkal együtt.

Ha Ádám azonnal evett volna az élet fájának gyümölcséből, Jehova nem küldhette volna halálba, mivel Isten nem jöhet összeütközésbe saját szavával. Isten szavát adta arra, hogy ez a fa az élet fája; ha megengedte volna, hogy az ember egyék róla s azután mégis elpusztította volna őt, szavát érvénytelenítette volna, ez azonban Isten részéről lehetetlen. (138. zsoltár 2; Ésaiás 46 : 11; 55 : 11) Isten, hogy ígéjét sértetlenül megőrizze s Ádámra mondott ítéletét végrehajtsa, azonnal kiűzte őket az Édenből. Hatalmas őrséget állított fel körben forgó lángpallóssal, hogy az embert távoltartsa Édentől és az élet fájától.

Miért nem ölte meg akkor Isten Lucifert? Az Írás más szövegeiből látjuk, hogy Istennek az volt és van szándékában, hogy minden értelmes teremtménye meglássa és megtanulja azon nagy igazságot, hogy ő, Jehova az élet és igazság forrása és Lucifer bűnével együtt eszközül szolgáljon mások kipróbálására, hogy bebizonyítják-e feddhetetlenségüket Isten előtt. Az Istentől kitűzött időben Isten minden értelmes teremtménye kedvező és igazságos viszonyok között nyer alkalmat arra, hogy vagy Lucifert kövesse útján és viselje ennek következményeit, vagy-pedig megtartsa Isten igazságos törvényeit és annak jutalmát is megnyerje, az élet fájáról való táplálkozást s az örök életet.

Miért nem ölte meg Isten az embert nyomban ott a helyszínen? Több szöveg mutatja, hogy az ember az ideig nem élt utódokat nemző tehetségével, az ideig nem születtek gyermekei. Ezenkívül kimutatja az Írás, hogy Istennek szándékában áll igazságos nevének igazolása és mindenki előtt be akarja bizonyítani, hogy ő oly embereket is tudott felmutatni a földön, akik megőrizték feddhetetlenségüket előtte még akkor is, amidőn bűnök és kísértések vették őket körül és szenvedniök kellett az igazságért. Ezért engedte meg Jehova Isten, hogy Ádám 930 évig éljen a földön és gyermekeket nemzen. Isten a jelen ideig elég időt adott arra,

FEL

hogy a földet Ádám nemzedékével benépesítse. A halálba vezető bűn romlott következményei alatt mindenkinek szenvedni kellett; de a kitűzött időben előjönnek, megismerik az igazságot, hogy megtudják, hogy Jehova a Felséges Isten s annak okát is megismerjék, hogy miért kellett szenvedniök. Akkor alkalmuk nyílik, hogy vagy a bűnben maradjanak és örökre elpusztuljanak, vagypedig Isten igazságos parancsainak engedelmeskedjenek és örökké éljenek. Más szóval Isten az egész emberiséggel tudatni akarja ama legnagyobb igazságot, hogy egyedül Jehova az Isten, csak ő az életforrása, hogy az ő neve ekképpen igazolódjék.

Ádám halálra ítéltetett. Ez az ítélet azáltal lett végrehajtva, hogy a föld befejezetlen területeinek gyümölcseiből kellett táplálkoznia s ez az ő lassú halálát okozta. Az ő gyermekei ama 930 év alatt születtek. Ezek külön nem ítéltettek halálra, de mindnyájan bűnben születtek. A tökéletlen Ádám, akin a halálítélet végrehajtatott, nem tudott tökéletes gyermekeket nemzeni. Ezért mondja a zsoltáros: „Ímé én vétekben fogantattam és bűnben melengetett engem az anyám." (51. zsoltár 7) Ugyanez a magyarázata az apostol kijelentésének Róma 5 : 12-ben: „Annakokáért miképpen egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál és akképen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vétkeztek." Így mutatkoznak e lázadás rettenetes és messzire szétágazó hatásai. Ez okozott minden szenvedést, gyászt, betegséget, halált, háborút, inséget és járványt az emberiség között az utóbbi hatezer év alatt. Már Ádám első fia is gyilkos volt, akit Lucifer, az Ördög bírt rá gyilkosságának elkövetésére; ezért bűnrészes Lucifer e bűntényekben. Lucifer a felelős minden gyilkosságért, amit a földön valaha is elkövettek. Amidőn Jehova Isten Lucifert Éden kertjében elítélte, azt is kijelentette, hogy végül Lucifer is teljesen elpusztul.

W. T., 1932 július 15.

November havi imaóra-szövegek

Ennekokáért mondjad Izrael házának: Ezt mondja az Úr Isten: Nem ti érettetek cselekszem Izrael háza, hanem az én szent nevemért, melyet megfertéztettetek a pogányok között, akik közé menétek. — Ezékiel 36 : 22.

Samária, Sodoma és Jeruzsálem az Ördög szervezetének voltak foglyai és mindannyian mint ily foglyok jutottak a halálba. Isten a Sátán szervezetét el fogja pusztítani és az embereket, akik e nemzeteket alkották, kevesek kivételével ezen fogságból visszahozza. A pogányok, közöttük a sodomabelick is, vissza kell térjenek annak megismerése végett, hogy Isten neve igazolást nyert. Akkor aztán mindannyian alkalmat nyernek arra, hogy Isten törvényeit megismerjék és azokat kövessék. Akkor mindannyian el kell ismerjék, hogy az örök életet nem maguk szerzik meg, hanem Isten az ő nagy szeretete folytán és az ő nagy nevéért szerzett nekik lehetőséget az örök életre. Jehova tanuinak most hirdetniük kell ezen igazságokat a kereszténységben.

Ledöntöm a falat, melyet mázzal mázoltatok és levetem a földre... és leomlik és ti vesszetek el közepette. És megtudjátok, hogy én vagyok Jehova. — Ezékiel 13 : 14.

Az álkereszténység kereskedelmi és politikai ága a Népszövetséget állította fel magának védőfal gyanánt s a vallásvezetők ezt jóvá hagyták, azt fecsegésükkel bemázolván és azt állítván, hogy az isteni alkotmányt képez. Jehova Isten az ő ítéletvégrehajtója, Isten nagy seregének vezére által ledönti annak falait és szervezetének Jeruzsálem által jelképezet részét elpusztítja. A prófétai igazságok zuhanó esője most a laza mázra ömlik és azt elmossa. Ezen záporeső pedig jégesővé változik át. Az álkereszténység bukása Isten ellene kifejezésre juttatott jogos bosszújának a következménye. Ez Isten csatája, ő azt a végső győzelemig megvívja s neve teljes igazolást nyer.

Segíts meg bennünket, szabadító Istenünk, a te nevednek dicsőségéért. — 79. zsoltár 9.

Jehova neve minden más lénynek az életénél nagyobb jelentőséggel bír. Jehova neve vitakérdéssé lett, mivel az ellenség az ő ígéjét kétségbe vonta. E vitakérdésnek Jehova javára kell eldőlnie. Meg fogja mutatni, hogy voltak és lesznek oly emberei a földön, akik őszinteségüket megőrzik s hogy egy igazságos kormányzatot fog létesíteni. Mivel a véget eleitől fogva ismeri, egy nép kiválasztásához fogott az ő neve érdekében. (Apcsel. 15 : 14) Az így kiválasztott hűségesek az ő földi tartozkodásuk alatt megőrizték feddhetetlenségüket, mégpedig az ő nevéért. Ők elhivattak, hogy Isten dicsőségét hirdessék az ő neve érdekében. (Péter I. 2 : 9) Miképpen Dávid, néha ők is hibákat követnek el; akkor az Úrhoz kiáltanak segedelemért és ő meghallgatja őket a maga nevéért és megbocsát nekik. E szövegek meggyőzik a tanithatókat arról, hogy ők maguk nem nagyon fontosak, azonban Isten neve a legnagyobb jelentőséggel bír. — W. T., 1931 március 1.

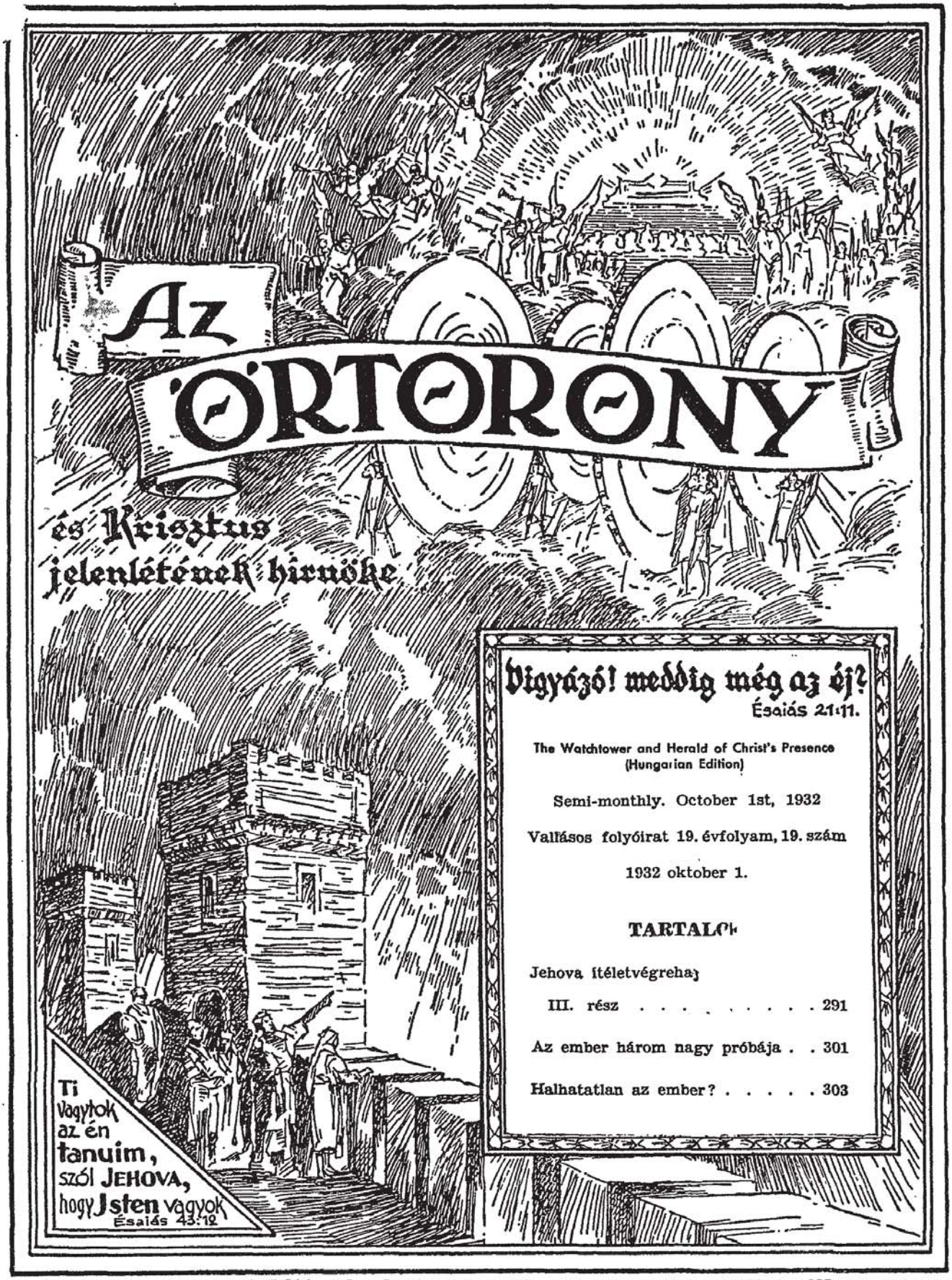
De visszatartottam kezemet s máskép cselekedtem nevem kedvéért, hogy az meg ne szentségteleníttessék a nemzetek előtt, akiknek szemeláttára kivezettem őket. Ezékiel 20 : 22.

Háromszor (a 9, 14 és 22 versekben) hangsúlyozza Jehova azon tényt, hogy akkor a tulajdonképpeni fontos kérdés az ő nevének igazolása volt és emiatt nem pusztította el a szövetségszegő Izraelt, mellyel szemben oly nagy kegyelmet és szeretetet tanusított. Jehova az ő nevét összeköttetésbe hozta velük s az ő nevének igazoltatnia kell. Ujabban egyes vének szövetséget kötöttek Istennel, hogy őt szolgálják, őt dicsőítik és az ő akaratát cselekszik; azonban hütlenek lettek szövetségükhöz és a maguk útján jártak, amennyiben Isten teremtményei egyikének adoztak tisztelettel és elismeréssel, ahelyett, hogy a feltárt igazságokért minden tiszteletet és elismerést a nagy Teremtőnek adtak volna. Isten engedi, hogy az ily emberek akadályozatlanul kövessék törvénytelen útjukat, míg meghatározott ideje el nem érkezik, hogy őket kérdőre vonja.

Így szól Jehova, megváltód és alkotód anyád méhétől fogva: Én vagyok Jehova, ki mindent cselekszem. Ésaiás 44:24.

Jehova szavát adta, hogy Sion, az ő szervezete egy magot hoz létre, mely az ő nevét és ígéjét mindenfajta szemrehányástól megtisztítja s melyet eszközül használ fel arra, hogy áldásait az összes engedelmes lényeknek kiossza. Tetszett Jehovának, hogy bizonyságot tétessen nevéről és ígéjéről és megismertesse elhatározását. Emiatt küldötte a földre szeretett fiát, Jézust, hogy az ő tanuja legyen, bizonyságot tegyen az igazságról és gondoskodjék az elítélt emberiség megváltásáról. Jézus a reábízott feladatokat mind elvégezte. Jehova szavát adta, hogy az emberek közül egy népet választ ki neve érdekében s hogy ez a nép a próbák között is hű marad, hű és igaz tanuja lesz s az ő dicséretét fogja hirdetni. Ezt végre is hajtotta s ezáltal neve és ígéje igaznak bizonyult.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?

Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semi-monthly. October 1st, 1932

Vallásos folyóirat 19. évfolyam, 19. szám

1932 oktober 1.

TARTALOM

Jehova ítéletvégrehajtása
III. rész 291

Az ember három nagy próbája . . 301

Halhatatlan az ember? 303

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik félhavonként.
A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása
Wachtturmstreet 1—19, Magdeburg, Germany.
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége." — Esaiás 54 : 13, angol-fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, örökkévaló, a menny és a föld Teremtoje, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfobb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében miden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint istení lényt támasztotta fel, vette fel a mennybe, minden lény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követoi, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya Sátánt a mennyből k tette és most Isten országának felépítését végzi a fol

A Világ népe megmentése és megáldása csak Isten országa álok ténhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt ier(megkezdődött; az Úr soron- következő nagy munka n szervezetének elpusztítása és a földön az Iga beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten orsz att mindazok, akik igaz-

ságos törvényeinek engedelmeskednek, helyerállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Föképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozásra képesít és tanítókról is gondoskodik oly személyek vagy csoportok részére, akik őszintén foglalkoznak a Biblia tanulmányozásával. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel síkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket nem közöl.

Előfizetési ára:
Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč., félévre 12 Kč.
Magyarországon: egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.

Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41
Csehszlovákiában: Brno, Hybešova 30.

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az örtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szükölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldést évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhöz szóló felhívás: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egyhónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal jelezzük.

Csak az amerikai előfizetőkre vonatkozik

Preservation

„Preservation" („Megőrzés") egyelőre csak angolban jelent meg.

Jehova megorzi mindazokat, akik őt szeretik. Épp azon időben, amidon az ellenség az ő szervezett támadását Jehova tanui ellen megkezdi, dicső mennyei Atyánk megérteti népével bizonyos, a megőrzésre vonatkozó jövendöléseket, ez pedig népe segítségére, bátorítására és örömére történik. Ez az új könyv, „Preservation" („Megőrzés") címmel, 360 oldal terjedelemmel, hatásos illusztrációkkal, szép kalikókötésben és aranycímnyomattal a felkentek legközelebbi gyönyörúsége lesz. Hogy a „szerzőkiadás" első költségei fedezve legyenek, e könyv bérmentve 50 centért küldhető meg.

6 új füzet (egyelőre csak angol nyelven):

„Kicsoda Isten?", „Mi az igazság?", „A halál óka", „A túloldal", „Jó üzenet" és „Szabadság". A hat füzet ára 25 cent, minden egyes füzet ára 5 cent. Később még további hét füzet kerül kiadásra.

Wachtturm-Druckerei, Magdeburg. Csehszlovakiában felelős: Anton Gleissner, Brno-Juliánov, Hybešova 30.

FEL

AZ ŐRTORONY
ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

19. évfolyam — Brooklyn — 1932 október 1 — Magdeburg — 19. szám

Jehova ítéletvégrehajtója

„Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta; és hatalmat ada néki az ítélettételre is, mivelhogy Embernek Fia." — János 5 : 22, 27.

III. rész

JEHOVA azon általános vagy mindenre kiterjedő szervezetének példázására, mely az ő uralkodó főszervezetét fogja megszülni, egy nőt használt. Sok idő előtt Ábrahám, neje Sára és fia Izsák útján alakíttatott egy képet és ebben példázta az ő királyi házát, mely igazságosan fogja megítélni a világot. E képben Ábrahám Jehova Istent, Sára Isten általános szervezetét és Izsák a királyi házat, melynek Jézus a feje, példázta. Szervezetét Jehova „Sionnak" nevezi. Amiképp Sára sok ideig gyermektelen volt, úgy volt Sion is sok ideig gyümölcstelen. Amidőn az Úr megjelent templomában, megkezdődött Sion felépítése és ekkor születtek meg a gyermekei; azaz a királyság megkezdődött és azok, akik azt alkotják, begyüjtettek a templomba, illetve az Úr házába. Sionnak, Jehova szervezete útján született gyermekei Istentől taníttatnak és nagy az ő békéjük. Isten maradéka ma ebben az állapotban van. (Ésaiás 54 : 1—13) Jehovának Sion útján született gyermekei, t. i. Krisztus, képezik Jehova ítéletvégrehajtóját, mert erről van megírva: „Egyetlen ellened készült fegyver sem lesz jó szerencsés és minden nyelvet, mely ellened perbe száll, kárhoztatsz: ez az Úr (Jehova) szolgáinak öröksége és az ő igazságuk, mely tőlem van, így szól az Úr (Jehova)." — Ésaiás 54 : 17.

[2] Sátán az emberiség rászedése és Jehovától való elfordítása érdekében Jehova szervezetét és más munkáit is utánozta. Sátán szervezete Babilon. Amiképp Sion Jehova igazi tisztelőit megszüli, azonképpen szüli meg Babilon a hamis vallásokat, melyeknek Sátán, az Ördög az atyjuk, valamint az Ördög imádóit és igazságtalan rendszereit is. Sátán szervezete képmutató, tisztátalan, kegyetlen és ártatlan vérnek ontója. Külsejében tüntetőleg mutatkozik, igazságosnak állítja magát, holott teljesen elvetemült. „És az ő homlokára egy név vala írva: Titok; a nagy Babilon, a paráznáknak és a föld utálatosságainak anyja. És látám vala, hogy az asszony részeg vala a szentek vérétől és a Jézus Krisztus bizonyságtevőinek vérétől; és nagy csodálkozással csodálkozám, mikor látám őt." — Jelenések 17 : 5, 6.

[3] Akhábnak, mint izráelitának, szövetségéből kifolyólag kötelességében állott Jehovát tisztelnie és szolgálnia, miképpen ez Lucifernek is kötelessége volt. Akháb megszegte a szövetséget és Isten törvényét és a sídonbeli Jezabelt vette feleségül s az ördögi Baál-vallást sajátította el. A sídonbeliek utálatosak voltak Jehova előtt. „És gonoszabbul cselekedék Akháb, az Omri fia az Úr szemei előt mindazoknál, akik őelőtte voltak; mert nem elégedék meg azzal, hogy Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneiben járjon, hanem elméne és feleségül vevé magának Jezabelt, Ethbaálnak, a sídonbeli királynak leányát és elmenvén a Baálnak szolgála és meghajtá magát annak." Királyok I. 16:30, 31.

[4] Akháb házába Jezabel hozta be az Ördögvallást s ezzel meggyaláztatott Jehova neve Izráelben. Jezabel szívtelen, kap[illegible] és elvetemedett gyilkos volt. Mint Babilon, az Ördög asszonya, Jezabel is ‚megrészegedett Is[illegible] népének ártatlanul kiontott vérétől'. Akhá[illegible] Jezabel gyermekei istentelenek voltak [illegible] csak meggyalázták Isten szent nevét. Al[illegible] ehát az Ördögöt jelképezi, Jezabel pedig a[illegible] ög szervezetét s az ő gyermekeik a ‚kígyó magvát'. Isten már kezdetben megmondotta: „Ellenségeskedést szerzek közted (kígyó) és az asszony között, a te magod és az ő magva között; az neked fejedre tapod, te pedig annak sarkát mardosod." (Mózes I. 3 : 15) Jehova Jéhut mint ítéletvégrehajtóját bízta meg Akháb házának s az ördögi Baál-tiszteletnek kiirtásával. Ebben Jéhu Jézus Krisztust példázta, aki szét fogja tapodni Sátán fejét és szervezetét elpusztítja. — Róma 16 : 20.

[5] Miután Jéhu a királyokkal végezett, a vén Jezabelre került a sor. Tudta, hogy Jéhu meg fog-

FEL

ja őt látogatni és hiúságában felkészült, hogy Jéhut külsejével bilincselje le és fogja meg. „És mikor Jéhu Jezréelbe ment és Jezabel ezt meghallotta, arcát megékesíté kenettel, felékesítette fejét és kitámaszkodott az ablakon." (Királyok II. 9 : 30) Jezabel az immár elpusztult Akházia királynak volt a nagyanyja. Kétségtelenül öreg volt és csunya, mindazáltal a festékhez nyult és más szépítőszerekhez, jól kipárnázta magát és kikönyökölt az ablakba. Huzamos időn keresztül ő diktálta Izráel politikáját s most amellett határozott, hogy a királlyá kent Jéhunak nem áll jogában letennie őt és kegyetlen és kapzsi kereskedelmi szövetségeseit s megjelenésével annyira meg fogja lepni a királyt, hogy neki is helyet enged a királyságban s azután is megengedi neki befolyásának gyakorlását.

[6] Mily találóan példázza ez az ördögi rendszert, mely oly sok ideig uralkodott a világon; de főképpen az álkereszténységen. Az álkereszténységet önző üzleti szellem vezeti; tanácsüléseiben a nagykereskedelem viszi a szerepet és a sátáni szervezetnek azon részét képezi, mely azt üzleti célokra aknázza ki. Az álkereszténység, melyben a hetedik világbirodalom foglal helyet, oly fontosnak tekinti magát, hogy azt gondolja, sohse fog megszünni, hanem a föld új királya, Jézus Krisztus is reászorul az ügyek kormányzása és intézése tekintetében. Ezért hangoztatja képviselői útján a népek előtt: „A világot az ember megfelelő lakóhelyévé fogjuk berendezni és akkor eljöhet Krisztus, hogy a világot meglátogassa." A vén Jezabel módjára felékesíti magát, ékes ruhát ölt, szép külsőben jelenik meg azzal a számítással, hogy a királyt megtévessze és elcsábítsa. Sátán látható szervezetének tényezői oly legyőzhetetlennek és szilárdnak érzik magukat állásukban, hogy azzal merik hitegetni a népet, hogy csak ők [illegible]dják megfelelő lakóhellyé alakítani a világot. V[illegible]ményük szerint ők a „felsőbb hatalmak", mely[illegible]k mindenki más alá van rendelve. Sőt ezek az [illegible]l is többet megtévesztettek s e goromba h[illegible]g hitére birtak, akik magukat az Úrnak szen[illegible] A megtévesztettek annyira belerögződtek e[illegible]vedésbe, hogy így szólanak: „Semmit sem szabad tennünk, ami Sátán világának tényezőit megbotránkoztathatná."

[7] Jezabel azt gondolta, meg tudja mutatni Jéhunak, hogy nem szabad ellene és szövetségesei ellen fellépnie, ha békében akar uralkodni. Néhány évvel azelőtt Zimri megölte urát, most Jezabel erre akarta emlékeztetni Jéhut s ezzel akart reá hatást gyakorolni. (Királyok I. 16 : 8—20) „És mikor Jéhu bevonult a kapun, monda: békesség van-e óh Zimri! Uradnak gyilkosa?" — Királyok II. 9 : 31.

[8] Az álkereszténység vezetői és nyájaik nagyjai lényegében ugyanezt mondják a közelgő királynak, Jézus Krisztusnak. Vagyis Jehova bizonyságtevői maradékának, akik a Jéhunál nagyobb Urat képviselik, lényegében ugyanazt mondják, amit Jezabel Jéhunak. Így szólanak: ‚Azt gondoljátok, hogy békességben maradhattok, ha a „felsőbb hatalmak" ellen fordultok, melyeket Isten iktatott be? Nemde az van megírva, hogy nincsen hatalom, csakis Istentől? Ezek a hatalmak e világnak uralkodói. Ti teljes merőben helytelenül cselekesztek, ha az álkereszténységgel szemben nyilatkozatot tesztek közzé és azt állítjátok, hogy Isten felkent királya (Krisztus) az álkereszténységet Armagedonban el fogja pusztítani. Reátok biztosan az a sors vár, amely másokon is bekövetkezett a multban. Az álkereszténység vezetői szövetségeseikkel együtt akadályokat igyekeznek gördíteni Jehova tanui elé, s el akarják őket pusztítani. Meg akarják bénítani a maradék buzgóságát, azt állítván, hogy Jehova bizonyságtevői majdnem kivétel nélkül meghibbant emberek, kiket egyes önző emberek aknáznak ki egy könyvüzlet céljára. Ennek az üvöltésnek egy mintapéldája a hetedik világbirodalom „The Church Chronicle" (Egyház Tudósító) című hivatalos lapban jelent meg Ausztrália Ballarat nevű püspökség székhelyén 1931 november 15-én. Ez a lap három és fél oldalon gyalázza Jehova tanuit; ez csupán egy példája annak, amit más helyen inkább titokban mívelnek és ez az Isten népe elleni összeesküvés kezdetét jellemzi.

[9] Jezabel kihívó szavai nem voltak hatással Jéhura; azok nem befolyásolták őt és meg sem félemlítették a legkevésbbé sem. Kezei nem lankadtak meg feladatának teljesitésében. Tudta, hogy ő Jehova felkentje munkájának végzésében. Jéhu azonnal meglátta a helyzet állását, amint az öreg asszonyt megpillantotta és szavát meghallotta. „Felnézett az ablakra és monda: kicsoda van közületek én mellettem? Ekkor kettő vagy három az udvari szolgák közül letekintett őhozzá." — Királyok II. 9 : 32.

[10] Jehova tanui most az egész kereszténységben ugyanezt a kérdést teszik fel. Mint Jéhu, kérdezik ők is: „Ki áll az Úr mellett, kicsoda?" A közlemény a rádió, könyvek és füzetek útján jut az emberekhez és közli mindnyájukkal, hogy Isten országa a világ reménysége s ha az emberek részesülni akarnak Isten országának áldásaiban, Isten mellé kell állaniok. Ezért hangzik el a kérdés: „Ki van az Úr mellett?" Főképpen a felekezeti intézményekben vannak sokan, akiknek alkalmat kell nyerniök arra, hogy tudomásul vegyék az evangéliumot és Isten szándékait. Az oly rágalmak, melyeket a „The Church Chronicle" közöl, bizonyítják, hogy a Jezabel-csőcselék átvette az

FEL

Úr maradék népe által neki kikézbesített bizonyságtevést, mely a büntetésről szól. Habár e csőcselék közül többen megkísérelték, hogy ne jusson hozzájuk a bizonyságtevés, az iratokat nem fogadván el, éppen e viselkedésükkel bizonyítják, hogy a közlemény hozzájuk is eljutott. Mások amellett állanak, hogy alkalmat kell nyerniök arra, hogy kinyilatkoztassák, az Úr mellett foglalnak-e állást vagy nem.

[11] Az udvari szolgák közül néhányan kihajoltak az ablakon és meg akarták látni, kicsoda kiáltott fel hozzájuk, mondván: „Ki van az Úr mellett?" Hogy kicsodák voltak ezek az udvari emberek, nem tudjuk s ez nem is fontos. Ezek pusztán azért voltak ott, hogy a képlet egy részét betöltsék. Ezek valószínűleg nem voltak izráeliták, mivel Isten törvénye megtiltotta az izráeliták kiherélését. (A királyi udvarban pedig herélt embereket alkalmaztak a szolgálatra.) (Mózes V. 23:1) Ezek az emberek valószínűleg a rabszolgák közül kerültek ki, kiket az Akháb és Jezabel alatt működő kereskedelmi elem ejtett fogságába és rendelt az öreg asszony háztartásában ily szolgálatra. Ezeknek a szolgáknak kétségtelenül volt annyi lélekjelenlétük, hogy azonnal megértették a helyzet állását, amidőn meglátták Jéhut a győzőt, aki így kiáltott fel hozzájuk: „Ki van közületek én mellettem?" Ezek a szolgák találóan jelképezik a kereszténységben azokat, akiket megfosztottak férfiasságuktól és vagyonuktól és arra kényszerítettek, hogy teljes erejükkel az öreg boszorkánynak szolgáljanak, t. i. Sátán istentelen szervezetének, mely a világ népein zsarnokoskodik, azokat elnyomja, sok paráznaságot és varázslást gyakorol és ruhája szegélyén a prófétáknak és Isten tanuinak ártatlan vére található. (Királyok II. 9 : 22; Királyok I. 19 : 10; 18 : 4; Jelenések 17 : 6) A csata istene most e rabszolga sorba döntött osztály érdekében közbe fog lépni azáltal, aki nagyobb mint Jéhu. — Jakab 5 : 1—5.

[12] Azután Jéhu megparancsolta, hogy az öreg asszonnyal mit csináljanak. „És monda azoknak: vessétek alá őt. És aláveték és az ő vére szétfecskendezett a falra és a lovakra és eltapodtatá őt." (Királyok II. 9 : 33) Most ebben az időben az Úr Jézus Krisztus, aki nagyobb Jéhunál, azt parancsolja mindazoknak, akik Isten mellé akarnak állani és az Ördög öreg asszonya, utálatos szervezete ellen vannak: „Vessétek ki őt!" Vessétek le az ördögi szervezetet és annak támogatóit! Vessétek le azáltal, hogy magára hagyjátok és elfordultok tőle! A „nagy sokaságnak" parancsolja most az Úr: ‚Jöjjetek ki és mutassátok meg magatokat!' (Ésaiás 49 : 9) A jóakaratú embereknek mondja az Úr, Sátán szervezetére vonatkozólag: ‚Fussatok ki őbelőle! Vessétek ki, hadd tapodják el a királyság lovai.' — Jelenések 19 : 14—16; Jeremiás 51 : 6; Ésaiás 63 : 1—5.

[13] Jezabel levettetett, miképpen a nagy város, Sátán szervezete is levettetik. (Jelenések 18 : 21) A vén Jezabel haláláért Jéhu volt felelős és Jézus Krisztus, aki nagyobb mint Jéhu, viseli a felelősséget Sátán szervezetének pusztulásáért. Az udvari szolgák tehát főképpen azokat példázzák, akik az ördögi dolgot kivetik, attól eltávozván és azt elhagyván. A Jezabelben példázott sátáni szervezetet az Úr serege fogja megtapodni. Ezt Ezékiel jövendölésében „a hat pusztító eszközzel felszerelt férfiú" példázza; ezek az Úr harcoló seregeit képviselik és a sátáni szervezet pusztulását fogják előidézni. A büntetés végrehajtását az álkereszténység vezetőin kezdik és sorjában, kímélet nélkül, elpusztítják az egész utálatosságot. (Ezékiel 9 : 5—7) Manapság „a gyolcsruhába öltözött írószerszámos férfiú"-ban példázott Jehova tanui vonulnak át az országon és jelölik meg azokat az embereket, akik rokonszenveznek az Úr ügyével, de nem tesznek jegyet Sátán szervezetére, melynek tehát el kell pusztulnia. Miképpen a vén Jezabel magát megismertette, úgy ismerteti meg magát Sátán szervezete is mint olyat, mely megérett a pusztulásra. Amiképp Hámánt felakasztották, fogják ezt az utálatos szervezetet is felakasztani. — Eszter 7 : 9, 10.

[14] Jezabel Sátán képviselője volt, tehát egy királynak volt a leánya: ezért intézkedett reánézve Jéhu: „Bemenvén pedig oda (Jéhu) evett és ivott és monda: nézzetek utána annak az átkozottnak és temessétek el; hiszen mégis csak király leánya. De mikor kimentek, hogy eltemetnék őt, már semmit sem találtak belőle, csak a koponyáját, a lábait és a keze fejeit." (Királyok II. 9 : 34, 35) A feljegyzés e része csupán arra akar mutatni, hogy Jezabelt mint átkozottat és utálatos dolgot temetés nélkül takarították el [illegible]v lesz eltávolítva Sátán szervezete is a föld [illegible]ről és lesz a kutyák és ragadozó madarak [illegible]léka. Amikor azok a férfiak, kiket elküldte [illegible]ogy Jezabel holttestét megkeressék, a he[illegible]re érkeztek, az öreg asszonyból csak a koponyáját, melyet gonosz tervek kieszelésére használt és lábait, mellyel atyjának, Sátánnak az útjait követte és keze fejeit, mellyel törvénytelen erőszakos visszaéléseit elkövette, találták meg. Ez pontosan megegyezik azzal, ami Sátán szervezetére fog következni a próféta kijelentése szerint. (Jelenések 19 : 17—21) „És te embernek fia, így szól az Isten, mondjad a madaraknak, minden szárnyas állatnak és minden mezei vadnak: Gyűljetek egybe és jöjjetek el, seregeljetek egybe mindenfelől az én áldozatomra, mert én nagy áldozatot szerzek nektek Izráel hegyein és egyetek húst és igyatok vért!" (Ezékiel 39 : 17)

FEL

A Jezabelben példázott Sátán szervezete az összes sidonbeliekkel együtt fog elpusztulni. (Ezékiel 32: 30) Mivel Jehova tanuinak maradéka Isten szolgaosztályának egy része, tehát egy része a Jéhuban jelképezett ítéletvégrehajtónak, valószínűleg meg fogja látni, miképpen fogja ezt az istentelen szervezetet az Úr hadserege levetni.

[15] Az elvetemült őreg Jezabel rémuralmának vége eljött, így jött el most a közeli vége Sátán szervezetének is. Jéhu az Úr vezetése alatt cselekedett, így cselekszik Jézus Krisztus is, Jehova parancsa szerint és pusztítja el Sátán szervezetét. A történet elbeszéli, hogy amidőn Jéhunak elmondották, hogy mit láttak, ő Illés jövendölésére utalt. „És visszamenvén, megmondák néki és ő monda: ez az Úr beszéde, amelyet szólott az ő szolgája, Thesbites Illés által, mondván: Az ebek eszik meg Jezabel testét a Jezréel földjén és olyan lesz Jezréel földjén a Jezabel teste, mint a mezőn a ganéj, úgy, hogy senki meg nem mondhatja: ez Jezabel." (Királyok II. 9 : 36, 37) Ez teljesítette be azt, amit Illés Isten sugallatából megjövendölt és bizonyította, hogy Illés Istennek igaz prófétája volt. „És Jezabel felől is szóla az Úr mondván: az ebek eszik meg Jezabelt Jezréel kőfala előtt." (Királyok I. 21: 23) A jövendölés nagyobb mértékben a közel jövőben fog beteljesülni.

[16] Jehova ígéje Akháb és Jezabel házáról e ház pusztulása által igazoltatott teljesen. Jehova a kitűzött időben teljesen igazolni fogja nevét és Sátán szervezete pusztulására vonatkozó kijelentését. Jéhu nagyon jól elvégezte az Akháb és Jezabel házával kapcsolatban kapott megbízatását; de ezzel még nem volt vége büntető munkájának, amely különösen jellemezte megbízatását. Még többet is kellett tennie.

Buzgóság Jehova mellett

[17] Jéhu nagy buzg[illegible]ot fejtett ki Jehova mellett, ebből az okból té[illegible] Krisztusnak, a királyi ítéletvégrehajtónak jé[illegible]é. Az Úr felől van megírva: „A te házadh[illegible]aló buzgóság emészt engem és a te gyalázó[illegible] gyalázásai hullanak reám." (69. zsoltár 10) Ez az Úr királyi házát jellemző és Jehova előtt kedves buzgóság. Illés hasonló buzgóságot fejtett ki a Seregek Úráért. Miután Baál papjait megölte és elment s a Hóreb hegyének egyik barlangjában elrejtőzött, mondotta az Úrnak, hogy miért van ott: „Buzgalommal buzgólkodtam az Úrért, a Seregek Istenéért." (Királyok I. 19 : 10) Az a szó, amely e szövegben „buzgólkodás"-nak van fordítva, a 69. zsoltár 10. versében (átdolgozott kiadás) „féltő szeretet"-nek, a régi fordításban „buzgóság"-nak van fordítva. E mindkét szó a következő gyökszóból származik: „Jehova féltőn-szerető Isten." (Mózes II. 20 : 5; V. 5 : 9) „Mert az Úr (Jehova), a Te Istened emésztő tűz, féltőn szerető Isten." (Mózes V. 4 : 24) A Krisztus alatti igazságos királyság felépítéséről, a királyról van megírva: „A Seregek Urának buzgó szerelme míveléndi ezt." (Ésaiás 9 : 7) Ugyanez a szó fordul elő az új-testamentumban: „Isteni buzgósággal buzgólkodok értetek." (Korinthus II. 11 : 2) Amidőn magát Pál a zsidók előtt védelmezte, mondotta magáról: „. . . Taníttattam az atyák törvényének pontossága szerint, buzgó lévén az Istenhez, miként ti mindnyájan vagytok ma." (Apcsel. 22 : 3; Filippi 3:6; Kolossé 4:13) Isten maradékának, mely az ő munkájának végzésére kenetett fel, buzgósággal kell viseltetnie Jehova iránt. „Aki önmagát adta miérettünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól és tisztítson önmagának kiváltképen való népet, jó cselekedetekre igyekezőt, (buzgólkodót)." (Titus 2 : 14) A fenti szövegekben „buzgó"-nak, „féltőn-szerető"-nek és „igyekező"-nek fordított szó szilárd, rendíthetetlen határozottságot jelent az Úr igazságos elhatározásának végrehajtásában. Ez legyőzhetetlen határozottságot jelent annak végrehajtásában, amire valakit az Úr megbízott. Jéhut őrült vágtatásáról ismerték meg. Úgy vágtatott, mint egy „esztelen", azaz rendíthetetlen határozottsággal, semmi által sem engedvén magát feltartóztatni a reábízott munka végrehajtásában. Ugyanabban az órában, melyben a parancsot kapta, tisztikarával felkészült, hogy megbízatását végrehajtsa. Amidőn a király küldöncei hozzámentek és megkérdezték miért jön, ezt mondta nekik: ‚Álljatok az útamból; gyorsan csatlakozzatok hozzám hátul; nincs időm, hogy elfecséreljem veletek.' Éppen így, amidőn Jézus Krisztus Isten parancsát vette, hogy fellépjen és uralkodását ellenségei között megkezdje, azonnal megkezdte a csatát a mennyben, Sátánt és angyalait a mennyből kivetette a földre. Az írás kimutatja, hogy nyomban a most folyó bizonyságtevésnek Isten akarata szerint való befejezése után, Jézus haladéktalanul fel fog lépni és nem engedi magát feltartóztatni semmi által sem az ellenség elpusztításában. (110. zsoltár 1—6; Jelenések 11 : 17—19; 12 : 7—12; Máté 24 : 14, 21, 22; 45. zsoltár 4, 5) Krisztus testének tagjai a földön tartozkodó maradékkal együtt ugyanoly buzgóságot kell kifejtsenek, mint Jéhu. Ama tény meglátása és méltánylása, hogy a királyság itt van, azt jelenti, hogy a maradéknak szorgalmasnak kell lennie munkájának teljesítésében, mígnem az ellenséges szervezet utolsó része is elbukik. (Ésaiás 6 : 9—12) Jehova megparancsolta, hogy ama bizonyságtevésnek, mely az embereket megjelöli, meg kell tétetnie a pusztítás munkájának kezdete előtt; a maradék a megjelölés munkáját teljes buzgóság-

FEL

gal végzi és szilárdan elhatározta, hogy Isten kegyelme által nem engedi magát semmitől feltartóztatni kötelességének hű teljesítésében. „Meggondoltam az én útaimat és lábaimat a te bizonyságaidhoz fordítom. Sietek és nem mulasztom el, hogy megtartsam a te parancsolataidat... Buzgóságom megemészt engem, mert elfeledkeztek a te beszédedről az én ellenségeim." — 119. zsoltár 59, 60, 139.

[18] A maradék tagjai ezt a Seregek Istenének nevében végzendő munkát sürgősen kell végezzék, ezért nevezik többen „őrülteknek", de őket közömbösen érinti az, amit az ellenség mond és munkájukat örömmel végzik. Amidőn Dávid kivonult, hogy az Úr seregében küzdjön, mondotta: „A király ügye sürgős." (Sámuel I. 21 : 8) Ha az Úr felkentjei meglátják és méltányolják, hogy a királyság eljött, azt is meglátják, hogy itt az ideje sürgősen teljesíteni Isten parancsait és ők szorgalmasak elhivásuknak és választásuknak megerősítésében. (Péter II. 1 : 10) Az Úr szolgálatában az ő házát ismertető buzgósággal vesznek részt. „Ama napon ezt mondják Jeruzsálemben: ne félj, ne lankadjanak kezeid Sion!" — Sofoniás 3 : 16.

Jónadáb

[19] Jéhu az ítélet végrehajtásának nagy részét beteljesítette, a királyokat és Akháb fiait, valamint más elítélteket is elpusztított s amidőn Akházia negyvenkét hozzátartozóját is elintézte, találkozott Jónadábbal. Jéhu ezt kérdezte tőle: „Az én pártomon állasz-e?" Ebben az időben Jónadáb már kétségtelenül tudott arról, hogy Jéhu mit cselekedett, az is lehet, hogy ezt Jéhu mondotta el neki, hogy a baálizmus kiirtásán fáradozik; máskülönben Jónadáb nem értette volna meg Jéhunak hozzá intézett kérdését. „És mikor elment onnét, Jónadábbal, a Rekáb fiával találkozott, aki előre jött és köszönté őt mondván neki: vajjon olyan igaz-é a te szíved, mint az én szívem a te szívedhez? És felele Jónadáb: olyan. Ha így van, nyújts kezet. És ő kezet nyújta és felülteté őt maga mellé a szekérre." (Királyok II. 10 : 15) Jehova e képben Jónadábot kétségtelenül valamily cél érdekében szerepelteti és ennek megértése a maradék bátorítására és erősítésére kell szolgáljon. A feljegyzésből nem tűnik ki, hogy Jónadáb közreműködött az öldöklés munkájában. Mit jelképez tehát Jónadáb e képletben?

[20] Jónadáb azon jóakaratú embereket jelképezi, akik most, mialatt a Jéhu-munka folyamatban van, a földön élnek, nem egyeznek Sátán szervezetével és az igazság pártjára állanak. Ezek azok, akiket az Úr meg fog oltalmazni Armagedon alatt, átsegíti a nyomorúságon és őket örök életben részesíti a földön. Ezek a „juhok" azon osztálya, kik Isten felkent népéhez csatlakoznak, mivel tudják, hogy az Úr felkentjei az ő munkáját végzik. Ez állítás támogatásául a következőket adjuk elő.

[21] Jónadáb nem volt zsidó és nem is volt felkenve arra, hogy valamily munkát végezzen Jehova nevében, ezért nem is jelképezheti a felkent osztályt. Ábrahámtól származott Ketura útján. (Mózes I. 25 : 1, 2; II. 2 : 16; IV. 10 : 29; Bírák 4 : 11; Krónika I. 2 : 55) Jónadáb Rekábnak volt a fia. Ábrahámnak Sára halála után Keturától hat fia született. Ketura az új szövetséget jelképezte, melynek gyermekei a helyreállított osztály, mely örökké fog élni. (Lásd: Kiengesztelés 251, 312. és 313. old.) „Ábrahám mindenét Izsáknak adta." (Mózes I. 25 : 5) Izsák a „mag"-ot, illetve Jehova felkentjét példázta. „Ti pedig testvérek az igéret gyermekei vagytok, miképpen Izsák." (Galata 4 : 28) Ketura leszármazottai a helyreállított emberiséget ábrázolják; Jónadáb tehát ugyanezt az osztályt példázza.

[22] Jónadáb neve (Strong szerint) jelenti: „Jehova gazdag adománya", azaz az ő nagylelkű, bőkezű, jóságos ajándéka. E név jelentése egy másik tekintély szerint: „Jehova kegyelmes". Jónadáb neve tehát arra mutat, hogy ő oly osztályt példáz, mellyel szemben Jehova most nagyon bőkezű. A rekábiták szigorúan megtartották, amire őket tanították és amit ők jónak láttak. Az Írás kimutatja, hogy Jónadáb alázatosan és becsületesen viselkedett, azt cselekedte, amit helyesnek látott, gyermekeit igazságra tanította, azok is igazságos úton éltek. Jónadáb ütódai emberi és nem Jehova rendelete következtében tartózkodtak minden boritaltól, nem épitettek maguknak házakat, hanem sátorokban laktak. Ez azt jelenti, hogy önmegtagadást gyakoroltak és egyszerűen éltek. Aziránt való hűségük, amire őket tanították s amiket ők megtartottak, mivel helyesnek tekintették, az Úr által szembe lett állítva Izr[illegible] hűtlenségével, mely még azt sem tartotta meg [illegible]elyeket Isten parancsolt neki. Isten megt[illegible]a az izráelitáknak az Ördög asztalanánál va[illegible] ökezést és ez azt jelentette, hogy nekik nem [illegible]szabad résztvenniök az Ördög tiszteletében; ők azonban megvetették Isten e törvényét s a Baál imádata által az Ördögöt tisztelték. Ugyanigy viselkedik ma az álkereszténység az Úr parancsait megvetvén, de egyuttal az Úr és az Ördög asztaláról is táplálkozni óhajtván. „Nem ihatjátok az Úr poharát és az Ördögök poharát; nem vehettek részt az Úr asztalánál és az Ördögök asztalánál." — Korinthus I. 10 : 21.

[23] Jehova annak kimutatása érdekében, hogy Jónadáb utódai kedvesebbek előtte, mint a zsidók, azt parancsolta Jeremiás prófétának, tegyen bort a rekábiták elé és hívja meg őket, hogy igyanak. Jeremiás így tett, de a rekábiták nem fogadták el

FEL

a bort, még pedig azzal a megokolással, hogy Jónadáb, Rekáb fia, egyszersmindenkorra megtiltotta nekik a boritalt. (Jeremiás 35 : 1—10) Ekkor parancsolta az Úr Jeremiás prófétának, hogy ezt az esetet tárja a zsidók elé hasonlatul: „Jónadábnak, a Rékáb fiának intései teljesedtek, amelyekkel megparancsolta az ő fiainak, hogy bort ne igyanak és mindezideig sem ittak bort; mert hallgattak az ő atyjok parancsolatára; én is szóltam nektek; szóltam pedig jó reggel, de nem engedtetek nekem." (Jeremiás 35 : 14) Prófétáit Jehova a zsidókhoz küldte, hogy őket oktassák és figyelmeztessék a jóra; de azok nem engedelmeskedtek neki. Jónadáb utódai ellenben megfogadták a jóra való oktatást, jól lehet az csak embertől származott tanítás volt. (Jeremiás 35 : 15—17) Tehát Isten szövetséges népénél is hűségesebbek voltak. A mai időben sokan vannak a földön jóakaratú emberek, akik nem állítják, hogy valamely keresztény felekezethez tartoznak, de mégis jól viselik magukat, hisznek Istenben, ígéjében, Jézus Krisztusban és tanulmányozzák az igazságot és Istent tisztelik.

[24] Jónadáb ellene volt a Baál-vallás ördög-tiszteletének. Amidőn Jéhu megkérdezte tőle: „Szívből rokonszenvezel-e azzal a munkával, amelyet én teszek?", azt felelte, hogy rokonszenvvel viseltetik Jéhu iránt. Jónadáb tudta, hogy Jéhu az Úr, Jehova munkáját végzi s hogy az igazságos munka s azzal szívéből egyezett. Éppen így azok a jó emberek, akik ma hisznek Jehova Istenben és ígéjében, tudják, hogy Jehova tanui jó munkát végeznek Isten nevében; ezért szívükben rokonszenveznek ezzel a munkával és ezt meg is mondják azoknak, akikkel beszélnek. Erre Jéhu kezet fogott Jónadábbal s maga mellé ültette a szekérbe. Így hívta meg Jónadábot, hogy tartson vele és csatlakozzék az Úr munkáját végző Jéhu-osztályhoz. A mai időben is sok ember így tesz azok közül, akik az igazságról tanúságot szereznek; ezek közül sokan résztvesznek Isten népének nagy gyűlésein, szívből támogatják Jehova tanuit s azon felkentekhez csatlakoznak, akik az Úr munkáját végzik s részben maguk is közreműködnek a bizonyságtevésben.

[25] Erre közölte Jéhu Jónadábbal nyiltan, amit cselekedni szándékozott: „És monda: Jer velem és lásd meg, mint állok bosszút az Úrért (lásd meg Jehova iránti buzgóságomat; Elberfeldi-ford.) És vele együtt vitték őt az ő szekerén." (Királyok II. 10 : 16) Jéhu nem nagyzolt a maga buzgóságával. Ő Akháb seregében mint komoly, határozott és tetterős harcos volt ismeretes, éppúgy, mint Pál, mielőtt Krisztust megismerte, buzgó volt a törvény végrehajtásában. Jéhu szavai tehát csupán azt jelentik, hogy útban volt Isten végzésének keresztülvitelében és meghívta Jónadábot, hogy vele menjen és lássa, hogyan hajtja azt végre az Úr nevében; ezért mondta: ‚Jöjj és lásd, hogy mit cselekszem.' „És vele együtt vitték őt (Jónadábot) az ő (Jéhu) szekerén." Ez azt mutatja, hogy a Jéhu-osztály jelenleg jóérzületű emberektől van kísérve, akik Isten szervezetével tartanak, de nincsenek szent lélektől születve és felkenve.

[26] Midőn Jéhu Jónadábnak kezét nyujtotta, jelképesen azt mondotta: ‚Erőmet felhasználom éretted és segítek neked.' Jéhu az Ördögimádókat lemészárolta, de mindazoknak, akik Jehova oldalára álltak, megkegyelmezett. Manapság Jehova tanuinak megparancsoltatott, hogy Jehova bosszúállásának napját, amely eljött, kihirdessék, továbbá a szelídeknek, őszintéknek és igazságszeretőknek megmondják, hogy az Úr oldalára álljanak; ez utóbbiakhoz szól az Úr: „Mielőtt szülne a végzés (mint a polyva száll tova az a nap); amíg rátok nem jön Jehova haragjának tűze, míg rátok nem jön Jehova haragjának napja! Keressétek Jehovát mindnyájan e föld alázatosai, akik az ő ítélete szerint cselekesztek; keressétek az igazságot, keressétek az alázatosságot: talán megoltalmaztattok az Úr (Jehova) haragjának napján!" (Sofoniás 2 : 2, 3) A Jónadáb-osztály olyan szelíd, tanulékony emberekből áll, akik keresik az igazságot és a királyság eljövetele után vágyódnak; és ez az osztály az, melyet Jehova — ahogy Ígéje mutatja — az armagedoni nyomorúságon átsegít. Ezzel összefüggésben megfigyelhetjük, amit Jeremiás Jónadáb utódainak Isten ígéretéről mond: „A rekábiták házának pedig monda Jeremiás: Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: mivelhogy hallgattatok Jónadábnak, a ti atyátoknak parancsolatjára és megtartottátok minden parancsolatját és úgy cselekedtetek, amint meghagyta volt néktek: azért ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: nem fogyatkozik el Jónadábnak, a Rékáb fiának maradéka, (szószerint: nem fog egy férfiú sem kiírtatni; az angol Biblia széljegyzete szerint), aki előttem álljon mindenkor." (Jeremiás 35 : 18, 19) Ez erősíti meg azon feltevést, hogy az Armagedonon átsegittetnek.

[27] Ama ‚férfiúnak, akinek derekán íróeszköz vala', Jehova „hű szolga"-osztálya, a maradéknak parancsoltatott: „Menj át a város közepén... és jegyezz egy jegyet a férfiak homlokára, akik sóhajtanak és nyögnek mindazokért az utálatosságokért, amelyeket cselekedtek annak közepében." (A Baál-imádat nem utálatosság volt-e Jónadáb szemében? S nem kifejezte-e, hogy teljesen egyezik Jéhu munkájával azon utálatosság kiírtása tekintetében?) Nyomban e bizonyságtevés befejezése után elküldi Jehova „a hat rontó szerszámmal felszerelt férfiút" a pusztításra és ezt mondja ne-

FEL

kik: „Menjetek át a városon őutána és vágjátok . . . ; de azokhoz a férfiakhoz, akiken a jegy van, ne közelítsetek"; ezáltal jelzi Jehova, hogy a megjelöltek megoltalmaztatnak. (Ezékiel 9 : 4—6) A Jónadáb-osztály lesz így megjelölve és ez fog megkíméltetni.

[28] Amidőn Jéhu bement a Baál templomába, hogy megbizonyosodjék az ott összegyültek felől elpusztításuk előtt, Jónadáb is ott volt vele és szemmel kísérte őt. Ez arra mutat, hogy a homlokukon megjelölt osztály most Jehova tanuihoz csatlakozik és tudja, hogy azok mit tesznek és teljesen rokonszenvezik az ő munkájukkal. Azáltal, hogy Jónadáb hozzácsatlakozott Jéhuhoz és vele elment a Baál templomba, azt fejezte ki, hogy az Úr mellett foglal állást. Éppen így azok a jóakaratú emberek, akik Isten mellett állanak, Jehova tanuival való érintkezésükkel és támogatásukkal, egyszóval cselekedetükkel azt fejezik ki, hogy Sátán szervezetének ellenségei. Az az osztály, amelyet Jónadáb jelképez, úgylátszik teljesen azonos azokkal a „juhokkal", akik segítségére vannak Isten tanuinak, őket vígasztalják és támogatják, mivel azok az Úr munkáját végzik. Erről az osztályról mondja Jézus: „Éheztem és ennem adtatok; szomjúhoztam és innom adtatok; jövevény voltam és befogadtatok engem." (Máté 25 : 35) Így fejezi ki jóságát és bőkezűségét Jehova ezen osztály iránt, amit a Jónadáb-név is jelez. Ez bizonyítja az Írás azon kijelentéseit, hogy milliók élnek, akik sohsem fognak meghalni s hogy az Úr felkentjei helyesen jártak el, amidőn az igazságot hirdették.

[29] Jehova tanui most oly buzgók, mint Jéhu és nekik bátorítaniok kell a Jónadáb-osztályt, hogy ez is tartson ővelük s vegyen részt Isten országának hirdetésében. „A lélek és a menyasszony ezt mondják: Jövel! És aki hallja, ezt mondja: Jövel! És aki szomjúhozik, jöjjön el; és aki akarja, vegye az élet vízét ingyen." (Jelenések 22 : 17) A felkentek mindenkit, akik a királyság örömhírének hirdetésében közre akarnak működni, erre kellene buzdítsanak. Az örömhír hirdetése érdekében nem szükséges felkentnek lenni. Nagy bátorításul szolgál Jehova tanuinak az a tudat, hogy az élet vízével sok olyan embernek szolgálhatnak, akik át fogják élni Armagedont és Jehova bőkezű jóságából örök életet fognak nyerni a földön. — Róma 15:4.

Baál-tisztelők

[30] Manapság sokan vezettetnek tévútra, hogy különbözőképpen gyakorolják Sátán tiszteletét. Ezeknek egyik legrafináltabb és romlottabb formája a „Christ Scientific" nevű szekta. Ez a név magyarul „keresztény tudományt" jelent, de hibás elnevezés, mivel éppen e szekta tagjai tagadják Jézus Krisztus Megváltó vérét. Az Ördög-imádásnak még sok más formái is vannak. A maradéknak teljesítenie kell kötelességét és fel kell világosítania az embereket az Ördög szervezetéről, rámutatván élőttük, hogy ez a szervezet miképpen csalta meg és nyomta el a népet. Ezenkívül Isten országáról is bizonyságot kell tenniök az emberek előtt, beszélvén nekik azon szabadulásról és áldásokról, melyeket az fog hozni, de főképpen Isten nevének igazolásáról. Jéhu állásfoglalásra hívta fel a népet, hogy így különítse el a Baál tisztelőit azoktól, akik az Úr mellett foglaltak állást. „És Jéhu összegyüjté az egész népet és monda néki: Akháb kevéssé szolgálta Baált; Jéhu sokkal jobban akarja szolgálni." (Királyok II. 10 : 18) Jéhunak ezen viselkedése nem képezett csalást és hazugságot. Csupán okosságára vall, bölcs utat választván; s ez azon oktatással is megegyezik, melyben Jézus követőit részesítette. (Máté 10 : 16) Ugyanígy viselkedett Eszter és Márdokeus is, amidőn eltitkolták Eszter kilétét az alkalmas pillanatig. Jéhu szándéka odairányult, hogy a Baál-tisztelet hiveit összegyüjtse s arra bírja, hogy világosan színt valljanak; ezért intézett hozzájuk felszólítást arra, hogy összegyüljenek. Manapság az összes vallásosak karöltve haladnak. Avagy nem egyformák-e a katholikusok, protestánsok, zsidók, teozofusok, stb? Arra törekedtek, hogy még a nagykereskedelem képviselőit is arra bírják, hogy csak nekik engedtessék meg a rádió használata. A népet most erről fel kell világosítani. Jéhu akkor közölte, hogy Akháb nem volt kedves Isten előtt, mivel Baált tisztelte. Okosan mondotta: „Jéhu sokkal inkább akar neki szolgálni." Természetesen ezt gúnyosan gondolta.

[31] Jéhu összehívatta az összes prédikátorokat, prófétákat és papokat, korukra, nemzetiségükre és korábbi szolgálati minőségüre való tekintet nélkül, hogy összegyüljenek Baál templomában. „Most azért hívjátok hozzám a Baál minden prófétáit, minden papját, minden szolgáját; senki el ne maradjon; mert nagy áldozatot akarok tenni a Baálnak; valaki el[illegible]d, meg kell halni annak. Jéhu pedig ezt álnoksággal cselekedte, hogy elveszítse a Baál tisztelőit." És monda Jéhu: Szenteljetek ünnepet Baálnak. És kikiálták. És szétküldött Jéhu egész Izráelbe és eljövének mind a Baál tisztelői és senki el nem maradt, aki el nem jött volna és bemenének a Baál templomába s megtelék a Baál temploma minden zugában." (Királyok II. 10 : 19—21) Így gyüjtötte össze mindnyájukat és kerítette hatalmába.

[32] Hasonlóképpen téteti közzé most világszerte az Úr az ő szolgaosztályával azon tényt és igazságot, hogy a döntés napja eljött, hogy az Ördög végső csatára gyüjti seregeit és az embereknek az egyik vagy a másik mellett kell állást foglalniok.

FEL

Ha az Ördögnek akarnak szolgálni, álljanak melléje és szolgáljanak neki, úgyhogy azt mindenki lássa. De ha Isten (Jehova) mellett vannak, foglaljanak határozottan őmellette állást, kövessék őt és fogadják meg parancsait. Amit egykor Illés mondott, azt mondják most Jehova tanui: ‚Ha Jehova a mindenható Isten, kövessétek őt; ha pedig Baál, kövessétek azt.' (Királyok I. 18 : 21) A választóvonal világosan és élesen meg van vonva.

[31] Amidőn Egyiptomban elkövetkezett bizonyos személyek elpusztításának az ideje, Jehova közismertté tette őket és „elsőszülötteknek" nevezte. Izráel elsőszülöttei csak ama körülmény folytán szabadultak meg, hogy beteljesítették az Úr parancsát. Hasonlóképpen hajtotta végre Isten parancsát Jéhu, amidőn az Ördög minden tisztelőjét, prédikátorát, prófétáit stb. közismertté tétette. Ezek a saját viselkedésükkel ismertették meg magukat. „Akkor monda a ruhatárnoknak: hozz ruhákat ki a Baál minden tisztelőinek. És hozott nékik ruhákat." (Királyok II. 10 : 22) Amidőn Baálnak ezen szolgái felöltöztek, nyilvánosan színtvallottak arról, hogy az Ördögöt tisztelik. Éppen így engedi meg most az Úr, hogy az Ördög minden tisztelői megismertessék magukat. Ezek azáltal ismertetik meg magukat, hogy az Ördög pártjára állanak, jól lehet világosan óva intettek attól; így ismertetik meg magukat a saját vesztükre. A figyelmeztetés Jehova tanuinak lett kötelességévé téve, miképpen Isten parancsa Ezékiel prófétát is felelőssé tette; ha a bizonyságtevők nem tennének eleget kötelességüknek, Isten ítéletét vonnák magukra. (Ezékiel 3 : 7—21) Azok, akik nem veszik figyelembe Jehova tanuinak intelmét, értelmükkel nem is fogják azt fel, nem is viselik magukon a jelt a királyság megbecsülése tekintetében és így saját magukat sorozzák az Ördög csapatai közé. Ezt a következtetést erősíti meg a következő kijelentés: „És a harmadik angyal is követé azokat, kiáltván nagy szóval: ha valaki imádja a fenevadat és annak képét és bélyegét felveszi vagy homlokára vagy kezére, az is iszik az Isten haragjának borából, amely elegyítetlenül töltetik az ő haragjának poharába: és kínoztatik tűzzel és kénkővel a szent angyalok előtt és a Bárány előtt." — Jelenések 14 : 9, 10.

[34] Miután az Ördög tisztelői ünneplő ruhába öltöztek, Jéhu maga mellé vette Jónadábot és elmentek a Baál templomába, hogy meggyőződjenek, hogy jól működik-e a csapda. „És bement Jéhu és Jónadáb, Rekáb fia a Baál templomába és monda a Baál tisztelőinek: Tudakozzátok meg és lássátok meg, hogy valamiképpen ne legyen itt veletek Jehova szolgái közül valaki, hanem csak a Baál tisztelői." — Királyok II. 10 : 23.

[35] Jéhu jól vigyázott arra, hogy ne maradjon senki Baál templomában, csak az Ördög tisztelői, akik Baál hívei voltak. Éppen így ebben az időben Jehova tanui elmennek azok közé, akik Sátánt imádják és figyelmeztetik azokat, akik állításuk szerint az Úrnak szolgálnak, hogy egy se maradjon figyelmeztetés nélkül. Ez a figyelmeztetés az iratok útján jut az emberekhez és azon felszólítás által, hogy csatlakozzanak az Úrhoz vagy pedig az Ördöghöz. Ez a figyelmeztetés főképpen 1931 július 26-án kezdődött. (Lásd a columbusi nagygyűlés e napon hozott határozatát.) A bizonyságtevés munkája folyik és jeggyel látja el az embereket és elválasztja egymástól. A bizonyságtevés befejezése után arra fogja utasítani „a hat férfiút", hogy fogjanak hozzá a pusztításhoz és arra inti őket, hogy senkit se bántsanak, akinek a jegyet a homlokán látják, de a többieket pusztítsák el. Mialatt a megjelölés munkája folyik, „a hű szolgaosztály", t. i. Jehova tanui, a Jéhu sereg egy része tüzes parazsat ragad az oltárról és a városra hinti; mire az írtás munkája rövidesen megkezdődik. — Ezékiel 9 : 6; 10 : 2.

[36] Érdekes látni azt, mennyire egyezik egymással a Jéhu-kép és Ezékiel jövendölése és támogatja egymást. Amint Ezékiel látomása mutatja, az Úr „hat férfiút" küld ki a pusztításra, viszont Jéhu nyolcvan főből álló csapatot alkalmazott a Baál-hívek lekaszabolására és őket arra figyelmeztette, hogy egyet se szalasszanak el Baál hívei közül. Ez mutatja Isten azon elhatározását, hogy teljesen ki akarja írtani a földről Sátán tiszteletét. „És mikor bementek, hogy ajándékokkal és égő áldozatokkal áldozzanak, Jéhu odaállított kívül nyolcvan embert, akiknek azt mondta: aki egyet elszalaszt azok közül, akiket én kezetekbe adok, annak meg kell érette halni." (Királyok II. 10 : 24) Jéhu világosan kijelentette, nem tűri, hogy bárki is elmulassza kötelességének teljesítését, mint Saul, aki nem írtotta ki az amalekitákat úgy, amint el volt rendelve. Jéhu intézkedése folytán világosan meg lehetett ismerni Baál minden hívét azáltal, hogy Jéhu intézkedésére Baál minden szolgája saját magát leplezte le; ezek azáltal mívelték ezt, hogy Baál-ruhákba öltözködtek. Ez arra mutat, hogy Jehova Jézus Krisztus által a Sátán-hivek őrültségét használja ki, hogy saját magukat leplezzék le az Ördög tisztelőiképpen.

[37] Jéhu megvárta, míg Baál szolgái befejezik égőáldozatukat a templomban és kifejezésre juttatják hódolatukat az Ördöggel szemben s azután küldötte be közéjük a maga embereit az ő elpusztításukra. „Mikor pedig elvégezték az égő áldozatot, monda Jéhu a vitézeknek és hadnagyoknak: Menjetek be, vágjátok le őket, csak egy is közülök meg ne meneküljön! És levágták őket

FEL

fegyver élével és elhányták az ő holttestüket a vitézek és a hadnagyok. Azután elmentek a Baál templomának városába." (Királyok II. 10 : 25) Ez teljesen megfelel az Ezékiel jövendölésében ismertetett hat férfiú pusztításának. (Ezékiel 9 : 5—8) Mózes hasonló munkát mívelt. (Mózes IV. 25 : 5) Baál minden tisztelőit megölték, holttesteiket pedig kidobálták és kétségtelenül a kutyák és a madarakették meg őket.

[38] Azután Jéhu az összes fabálványokat, melyek a kisebb istenségeket ábrázolták, valamint a kőszobrokat is elpusztíttatta és elégettette és Baál templomát is felgyujtatta. „És kihordván a Baál templomának bálványait, megégeték azokat. És lerontották a Baál képét is templomostól együtt és azt árnyékszékké tették mind e mai napig." — Királyok II. 10 : 26, 27.

[39] E szövegek utalnak arra, hogy Jézus Krisztus, aki Jéhunál nagyobb s az ő serege el fogja foglalni az ellenség hadállásait, az Ördög szervezetének legbensőbb szállásaira is benyomul s mindazt el fogja pusztítani, ami azzal összefügg, az ő láthatatlan szervezetének összeesküvőit, valamint tisztelőinek látható részeit is és a földön teljesen megszünteti az Ördög szervezetét. (Ezékiel 28 : 17—19) Ezt támogatja Ezékiel 39 : 6: „És bocsátok tüzet Mágogra és azokra, akik a szigeteken bátorságosan laknak, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr (Jehova)." Ez Sátán láthatatlan szervezetének a világa. Az Úr ezzel az egész szörnyszülöttel le fog számolni s a Jéhunál nagyobb Krisztust és Seregét fogja felhasználni e határozatának végrehajtására.

[40] Baál temploma Sátán szervezetének vallásos részét ábrázolja. Az Ördög vallásai azonban csupán a célhoz vezető eszközül voltak szervezve és gyakorolva. Sátán kapzsisága és telhetetlensége bírta őt az emberiség kizsákmányolására, amint olvassuk: „Kereskedésed bősége miatt belsőd erőszakossággal telt meg." (Ezékiel 28 : 16) Az Ördög kapzsi szelleme és vágya csinált árut az emberiségből és bírta őt csalásra, ámításra, rablásra gyilkosságra és más bűntényekre. Baál vallása arra szolgált, hogy az emberiséget elfordítsa Istentől, hogy így állatias szervezetét a világon felépítse, a népet tudatlanságban és Jehovától távol tartsa s így azt a nagykereskedelem vagy pedig ravasz kereskedelmi fogásokkal értékeitől, mindenek felett Istenhez való ragaszkodásától megrabolja. Az Ördög-vallás kipusztítása arra fog szolgálni, hogy a nép megszabaduljon vakságától, tehát a sátáni hatalomtól. Sátán az izráelitákat istentelen vallással ejtette hatalmába és Isten házából latroknak barlangját csinált, amint ezt Jézus megmondotta: „A galambárusoknak pedig monda: szedjétek ezt és távozzatok innen, ne csináljatok az én Atyám házából latrok barlangját. Ekkor az ő tanítványai arra gondoltak, hogy meg van írva: a te házadhoz való buzgó szeretet emészt meg engemet." — János 2 : 16, 17.

[41] Akháb és Jezabel a Baál Ördög-vallását eszközül használták, hogy a zsidókat elfordítsák Istentől és kirabolják. Ennek Nábót szőlőjének az elrablása példája és az ő megyilkolása e cél elérése érdekében. Az Úr Jéhut használta fel Akháb és Jezabel házának, valamint segítőinek és hozzátartozóinak, s a Baál papok és próféták kiirtására. Ezért van megírva: „Így pusztította ki Jéhu a Baált Izráelből." — Királyok II. 10 : 28.

[42] A Jéhu-képlet itt megszünik. Jéhu teljesen eltűnik a színről, amennyiben valamely munka jön tekintetbe Jehova nevében, mely azon nagyobb dolgokat példázza, amelyeket Krisztus és szervezete fog mívelni. Jéhu munkája Jehova nevének igazolásából állott s Jéhu munkájáról ezért is található feljegyzés az Írásban. Ő elvégezte a reábízott munkát s annak elvégzése után Jehova megdícsérte érte: „És monda az Úr Jéhunak: amiért szorgalmatosan megcselekedted azt, ami nékem tetszett és az én szívem kívánsága szerint cselekedtél az Akháb házával: azért a te fiaid negyedízig ülnek az Izráel királyi székiben." — Királyok II. 10 : 30.

[43] A Jéhu által végzett munka, mely a hasonmásban a maradék által végzett részt példázza, Jehova igazságának a hirdetéséből áll. Amidőn Jéhu bevégezte munkáját, arról jelentést tett, ugyanígy tett az Ezékiel könyvében előforduló gyolcsba öltözött férfiú: „És ímé a gyolcsba öltözött férfi, kinek íróeszköz vala derekán, választ hozott, mondván: Úgy cselekedtem, amint parancsolád." — Ezékiel 9 : 11.

Összefoglalás

[44] Aki most Isten ígéjét becsületes és őszinte szívvel tudakozza, hogy azt megértse, gondoljon mindig arra, hogy Jehova [illegible]vének és ígéjének igazolása minden más kérdé[illegible]elülmul. Minden egyéb ennek alá van rendel[illegible]csak annyiban fontos, amennyiben hozzájáru[illegible]ova nevének igazolásához. Az egyének nem [illegible]anak semmilyen fontos szerepet, ők csak eszközök Jehova kezében.

[45] Illés próféta Jehova eszköze volt s az ő munkája azon korszak bizonyságtevését példázta, amidőn Krisztus el fogja készíteni az utat a földön Jehova előtt. Illés imája a Kármen hegyén arra vonatkozólag, hogy Isten bocsásson tüzet le az égből, azt a célt szolgálta, hogy a nép megismerje Istent, az Urat és szivében őhozzá térjen. Ez egy igazolási munka volt. „Hallgass meg engem Uram (Jehova), hallgass meg engem, hogy tudja meg e nép, hogy te, az Úr (Jehova) vagy az Isten és te fordítod vissza az ő szívöket!" (Királyok I. 18 : 37) Illés pusztító munkát is végzett a Baál próféták megölésével s a sátáni tanok kipusztításával az igazság terjesztése által, amint az 1918 előtt

FEL

történt. Illés elvétele után a Baál-imádat ismét fellángolt Izráelben. Éppen így az illési munka után tovább gyakorolták a sátáni vallásokat az álkereszténységben. Az Illés munka fontos volt, de Illés maga nem volt fontos.

[46] Elizeus az Illés által megkezdett munka folytatására kenetett fel. Elizeus bizonyságtevést végzett, ami szintén egy igazolási munka volt. De ez nem volt helyreállítási munka. Azok a csodák, melyeknek végzését Isten neki megengedte, kétségtelenül azt a célt szolgálták, hogy a népet azon hitében, hogy ő próféta és Isten tanuja, megerősítsék. De maga Elizeus nem volt fontos, a munkája azonban fontos volt, amennyiben Jehova nevét igazolta. Isten gyülekezetének elizeusi munkája bizonyságtevés Jehova nevének igazolására. Elizeus nem végzett véres munkát, de Jéhut felkente egy ily munka végzésére, tehát így neki is rész jutott belőle. Elizeus tovább élt, mint Jéhu, ami arra mutat, hogy a bizonyságtevés elizeusi munkája Armagedon után is folytatódni fog. Az elizeusi osztálynak mint a Jéhunál nagyobb Krisztus részének jut munkarész Isten ítéleteinek és büntetésének hirdetésében az ellenség szervezetével szemben és elpusztítására nézve. — 149. zsoltár 7—9.

[47] Jehova Hazáelt kenette királlyá Sziria felett. (Királyok I. 19 : 15) Hazáel nem volt zsidó, hanem szíriabeli. Az Úr őt kétségtelenül a pusztítási munkára használta, miképpen Nabukodonozort is felhasználta volt, hogy Izráelt megbüntesse gonosz tetteiért. Maga Hazáel nem volt fontos; de az ő munkája egy fontos munkát jelképezett, melyet az Úr eszközei fognak végrehajtani.

[48] Jéhu izráelita volt, kit az Úr választott, hogy nevében egy bizonyos munkát végezzen. Maga Jéhu nem volt fontos, de az ő munkája fontos volt, amennyiben Isten nevét igazolta. A hasonmási Jéhu-munka a gyülekezetnek elizeusi korszakában *fog folyni s ezért van abban munkarésze az* Elizeusban példázott osztálynak, t. i. a pusztítás vagy igazolás munkájában, nem szószerinti értelemben, hanem az ítélet kihirdetésében és végrehajtásának bejelentésében. Jéhu [illegible]n ítéletének volt a végrehajtója. (Krónika II 22 : 8) Jehova nagy ítéletvégrehajtója Jézus [illegible]tus. (János 5 : 27) Jéhu sietve és vonakodás[illegible]il elvégezte munkáját. Az Úr Jézus is éppen úgy tesz. Jéhu elvégezte feladatát, Akháb házát Isten nevének meggyalázásáért és a Baál-tisztelet bevezetéséért kiirtván, amidőn is Akháb és Jezabel kapzsi tervüket, mely Nábót meggyilkolásához vezetett, végrehajtották. Ez az Ördög vallásait példázza, melyeket ő Jehova nevének rágalmazására vezetett be; ezáltal fordította el az embereket Istentől s ez vezetett Jézus megöléséhez. Akháb és Jezabel házának Jéhu által való kiirtása Sátánnak és szervezetének Jézus Krisztus által való kiirtását s a világ fennhatóságának Krisztusra való átszállását példázza. (Jelenések 12 : 9—11) Aki hű Istenhez s mindvégig termi a királyság gyümölcseit, Jézus Krisztussal fog résztvenni az ő országában. (Máté 21 : 43)

Jéhu és munkája tehát Krisztust és azon seregét jelképezi, aki Sátánon és szervezetén végrehajtja az ítéletet s a szenteknek ebben munkarészük van. A végső eredménye ennek Jehova nevének igazolása lesz .

[49] Azon körülmény, hogy Jehova Isten most feltárja népe előtt a Jéhu-képlet értelmét, azt bizonyitja, hogy annak teljesülése a küszöbön van. Isten maradékát jelenben ezen igazságok vígasztalják és bátorítják, mivel arról biztosítják, hogy Isten szereti és meg is őrzi azokat, akik őt szeretik és méltányolni tudják azon tényt, hogy a királyság megkezdődött és Jehova szent neve rövidesen örökké igazolva lesz.

Bereai kérdések

1. Magyarázd meg azon prófétai képet, mely által Jehova királyi házát jelképezi! Miképp szolgálja Esaiás 54 : 17 Jehova ítéletvégrehajtója azonositásának célját?
2. Magyarázd meg, hogyan utánozta Sátán Jehovát Isten szervezetének tekintetében!
3, 4. Mutasd ki, hogy Akháb Sátán vezetését követte! Mutass reá Jezabel felelősségére azon tekintetben, hogy Izráel meggyalázta Jehova nevét! Kit jelképezett tehát Akháb és Jezabel?
5, 6. Magyarázd meg, mit tett Jezabel, amidón Jéhu látogatását várta! Alkalmazd ezt a képet a jelen időre!
7. 8. Mily célt szolgált Jezabel kérdése, amidön Jéhu a kapun *belovagolt? Mutasd ki, hogy az álkereszténység* vezetősége ugyanoly taktikát alkalmazott, mint Jezabel!
9, 10. Miképpen intézte el Jéhu Jezabel ellen intézett támadását? Magyarázd meg ennek hasonmását!
11. Magyarázd meg miért voltak akkor ott udvari szolgák is jelen! Kit jelképeznek ezek?
12, 13. Mit parancsolt akkor nekik Jéhu? Hogyan fogadták parancsát s mi lett annak az eredménye? Alkalmazd a prófétai kép e részét! Hasonlitsd ezt össze a) Ezékiel jövendölésével, ugyanazon munka és teljesülése tekintetében; b) a Hámán esettel!
14—16. *Magyarázd meg Királyok II. 9 : 34, 35 és mutass* rá ennek teljesülésére, valamint Királyok II. 9 : 36, 37! Mutass rá a Jelenésekben és Ezékielben előforduló jövendolés egyezésére az ítéletvégrehajtás tekintetében!
17, 18. Mutass néhány kiváló prófétai példára a Jehováért *való buzgóság tekintetében s hogy azok mit ábrázolnak!*
19—21. Mondd el mi történt akkor, midön Jéhu Jónadábbal találkozott? Magyarázd meg a találkozás okát! Kit jelképez Jónadáb? Hogyan támogatja Jónadáb családfája, hogy ő is ugyanazt az osztályt példázza?
22, 23. Mit jelent Jónadáb neve? Mondd el mi van feljegyezve a rekábitákra vonatkozólag (Jeremiás 35:1—17)! Hasonlitsd össze a rekábitákkal és izráelitákkal a nekik nyujtott alkalmak és hüség tekintetében! Mutass rá, hogy ehhez hasonló összehasonlitást lehet tenni két osztály között, melyek ebben az időben válnak közismertté!
24, 25. Mely esemény felel meg Jéhu azon meghivásának, hogy Jónadáb öt elkisérje és mi felel meg Jónadáb válaszának?
26, 27. Mily fajta munkát végzett Jéhu? Mit jelent tehát ennek következtében Jónadábhoz szóló meghivása? Ird le a Jónadáb osztályt! Mily összefüggés van e között és az Ezékiel 9. fejezetében leirt jövendölés között?
28. Miben találja meg hasonmását ama körülmény, hogy Jónadáb elment Jéhuval Baál templomába és figyelemmel kisérte, hogy Jéhu ott mit cselekszik?
29. Mily lecke van ebben azok részére, kiket Jéhu példáz, hogy Jéhu azonnal alkalmat nyujtott Jónadábnak arra, hogy öt elkisérje?
30. Mutasd ki azon bölcseséget, mely kifejezésre jutott Jéhu előkészületeiben, hogy Baál tisztelőit a többi emberektől elválassza! Mily leckét tanulhat ebből a maradék?

FEL

31, 32. Mi volt a Jéhu által tett következő lépés? Mi lett ennek az eredménye? Mit tekinthetünk a prófétai kép alkalmazásának?

33. Mily előnnyel járt ez a lépés? (22. vers) Mutasd ki, hogy most hasonló személymegállapítás történik!

34, 35. Mit kellett aztán tenni? Miért? Miképpen jut kifejezésre ez az elővigyázatos viselkedés a Jéhuban jelképezett osztály viselkedésében? Hasonlítsd ezt össze az Ezékiel 9-ben leírt munkával!

36. Mi képezte Jéhu következő programmját? (24. vers) Mily fontos tényt láthatunk Jéhu módszerében a Baál tisztelőinek megállapítása tekintetében?

37, 38. Mi történik akkor, írd le az azután következő írtás munkáját! Hasonlítsd ezt össze Ezékiel 9. képletével!

39. Mire enged következtetni a Jehova által Jéhu útján végzett írtás azon munka természete és terjedelme tekintetében, melyet Jehova a Jéhunál nagyobb által fog végezni?

40, 41. Ki és mily cél érdekében szerveztetett a Baál-vallás és a többi hamis vallások? Mily mértékben teljesítették ezek ezen célt?

42, 43. Honnan tudhatjuk, hogy Jéhu az öldöklés e munkáját Jehovától nyert félhatalmazás alapján végezte és teljesen elvégezte feladatát?

44. Mi az a nagy vitakérdés, amelyre kétségtelenül rámutat minden ténykedés, ha az igazán Jehova nevében történik?

45—48. Magyarázd meg Illés munkáját és hogy ez mit példázott, valamint Elizeus, Hazáel és Jéhu munkáját annak bizonyítására, hogy ezt a rendeltetését beteljesítette!

49. Mi a mély jelentősége annak, hogy Jehova most feltárja a Jéhu-kép értelmét? Mily kegyes célt szolgál ez?

W. T., 1932 augusztus 1.

Az ember három nagy próbája

BOLDOG napok! Azok a napok, melyeket az első emberpár ártatlanságának idejében szülőföldjén Édenben, a Paradicsomban töltött, boldog napok voltak. Ősszüleink tökéletes szervezettel és értelemmel rendelkeztek, Isten hasonmásai voltak, körülvéve mindennel, ami az ember szívét megörvendeztette és mindezek fölött egy hű atya, az Isten örködödött felettük, hogy megáldja őket; mindezek után kezükben volt a lehetőség, hogy ezen a földön mindörökké áldásosan élhessenek. Egy elvetemült ellenség azonban három nagy kísértést hozott reájuk s az örök élethez vezető ösvényről letérítette és ama széles útra vezette őket, mely romlásba visz.

De miért engedte meg Isten, hogy ezt a tökéletes emberpárt, boldogságukat felduló szándékkal gaz ellenség ejtse tőrbe? Ennek a lénynek „Lucifer" a neve. Isten szellemi fiainak egyike volt és a föld alapfelvetésének alkalmával együtt énekelt Isten egyszülött fiával: Logosszal. Ő láthatatlan volt Édenben, az Úr kertjében, ahol az ember lakott. Isten őt tüntette ki azzal a megtisztelő hivatallal, hogy az ember őrangyala legyen és teendők végzésével bízta meg a tökéletes Édenben. Az erről szóló bibliai feljegyzés Ezékiel 28 : 13. és 14. verseiben található.

Lucifer, mint szellem, az embernek nem volt látható, de eszközöket vehetett igénybe, melyek által Ádámmal és Évával érintkezni tudott. A kígyó okos és ügyes állat volt s abban az időben lábon járt, akárcsak a többi állatok. Szép és vonzó külsővel bírt. Az Évával való beszélgetés és Éva figyelmének felkeltése céljából Lucifer a kígyót használta eszközül. Az írás kimutatja, hogy az állatoknak meg volt ama képességük, hogy szándékukat az emberrel meg tudták értetni s ők is meg tudták érteni az embert. Ezt Mózes I. könyvének 2 : 20 és 3 : 1, 2. bizonyítja.

Lucifer tudta, hogy Ádámot és Évát Isten nemzőképességgel, t. i. azon erővel látta el, hogy fajukat fenn tudják tartani. Azt is tudta, hogy idővel a reájuk ruházott képeségükkel gyermekeket fognak nemzeni s hogy ezek tovább fogják szaporítani a fajt s így rendre az egész földet Jehova dicsőségét zengő népekkel fogják benépesíteni. Szívében azonban gonoszság és törvénytelenség gondolata támadt.

Lucifer kötelességét Isten törvénye pontosan megállapította; ő azonban át akarta hágni és meg akarta előzni Istent és az ügyeket a maga belátása szerint akarta végezni. Így okoskodott: „Miért ne lennék hasonló a Magasságoshoz? Ő mindenen uralkodik a mennyen és a földön. Engem a föld intelligens teremtményének, az embernek felügyelőjévé nevezett ki, miért ne osztaná meg tehát velem teljes dicsőségét?" Okoskodása azzal járt, hogy hozzá is fogott kívánsága megvalósításához és trónját a magasban akarta felépíteni, magát egyenlővé téve a Felséges Istennel. Ésaiás 14 : 13, 14 mondja Lucifernek: „[illegible]lott te ezt mondád szívedben: az égbe megyek [illegible], az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet; [illegible]kom a gyülekezet hegyén, messze északon. [illegible]ük hágok a magas felhőknek és hasonló leszek a Magasságoshoz." Ez jelzi azt az időt, amidőn igazságtalanság támadt szívében, amit Jehova azonnal felfedezett benne. E perctől kezdve Isten ellensége lett, valamint az ember ravasz ellensége is. Az ember ekkor a szép Édenben még nem is sejtette, hogy mily ravasz és tőrbeejtő szándékot táplál magában Lucifer.

Lucifert gonosz szándékának végrehajtásában Jehova természetesen meg tudta volna akadályozni; de nem akarta. Az akaratszabadsággal felruházott tökéletes embert ki kellett próbálni annak meglátása céljából, hogy hű marad-e Istenhez vagy el fog tőle hajlani. Ha az ember Istent igazán sze-

FEL

rette és beesülte volna, minden tőle elidegenítő támadásnak is ellene tudott volna állani; ha ezen a próbán az ember bebizonyította volna hűségét és ragaszkodását, méltónak bizonyult volna betöltött helyzetére és az örök életre. Az embernek ki kellett próbáltatnia s vele semmi igazságtalanság nem történt azáltal, hogy kipróbálták. Jehova évégből engedte meg Lucifernek, hogy gaz tervét végrehajtsa és az embert megkísértse.

Törvényét Isten Éva teremtése előtt adta Ádámnak. Ezt a törvényt Ádám kétségtelenül közölte Évával, mert amidőn Éva figyelmét arra felhívták, ismerte a törvény jelentőségét és ez kitűnik arról szóló kijelentéséből is. Az embernek kiadott törvényt természetesen Lucifer is ismerte és éppen ebből a törvényből igyekezett magának gonosz szándékának megvalósítása érdekében tőkét kovácsolni. Úgy okoskodott, hogy álláspontjának helyességéről Évát könnyebben meg tudja győzni, mint Ádámot s ha őt megnyerte magának, ezzel már több mint fél győzelmet nyert, mihelyt Éva az ő oldalán van. Arra számított, hogy Éva segíteni fog neki Ádám meghódításában, mintsem elszakadjon Évától. Lucifer tudta, hogy Ádám nagyon ragaszkodik Évához s Éva mily nagy befolyást tud gyakorolni őreá. Szándéka érdekében a kígyót használta fel, általa közeledett Évához és kezdett vele érintkezni. Ez a köztük lefolyt beszélgetés az Írás szerint lényegében a következő lehetett:

„Ezekkel a csodálatos gyümölcsökkel, fákkal és virágokkal valóban szép otthonotok van. De ti mindazáltal nem élvezitek az összes gyümölcsöket, mert Isten megtiltotta, hogy ne élvezhessetek minden gyümölcsöt. Ugye azért nem nyultok hozzá?"

Éva így felelt: „A kert fáinak gyümölcséből eszünk, de annak a fának gyümölcséből, amely a kert közepén van, úgy mondta Isten ne egyetek abból és ne nyuljatok hozzá, nehogy meghaljatok." — Mózes I. 3 : 2, 3. Dr. Frenkel fordítás.

Lucifer következő [illegible]ése az volt, hogy Évát arról igyekezett meggyő[illegible] hogy ő nekik valóban barátjuk, Isten pedig [illegible]ségük és önző szándékból tartja őket tudatla[illegible]an több csodálatos dologra nézve, melyeket [illegible]uniok kellene. Éva előtt felhozott érvei azt célozták, hogy az említett fa gyümölcse jó és élvezhető, nagyon kitűnő és mindenkinek kívánatos, aki gyarapítani akarja bölcseségét. Így szólott: „Nem kell majd meghalnotok, mert Isten tudja, hogy amely napon esztek belőle, megnyilnak szemeitek és olyanok lesztek mint Isten, ismerni fogjátok a jót és rosszat." — Mózes I. 3 : 4, 5, Dr. Frenkel fordítás.

Éva engedett e megejtő befolyásnak, szakított a gyümölcsből és evett belőle. Azután Ádámnak is megmutatta, hogy mit csinált és az is evett belőle. Így szegték meg Isten törvényét és ezen cselekedetük mindkettőjüknek — Ádámnak és Évának is — szándékos vétke volt. Ettől a pillanattól kezdve Ádám feleségével együtt romlott ember lett. Őket lelkiismeretük megbüntette és elbujtak. Próbára voltak téve. Engedtek azon törvénytelen személy befolyásának, aki egy jobb utat kellett volna kövesen s cselekedetükkel hűtleneknek bizonyultak Teremtőjük, Isten előtt.

Minek kellett velük történnie? Jehova Isten igazságos, ami azt jelenti, hogy ő mindíg igazságos és nem változik meg. Ha a törvényszegő embernek megengedte volna, hogy életben maradjon a földön azután is és uralkodjék, részéről ez igazságtalanság lett volna, mivel ezzel saját törvényét fosztotta volna meg erejétől. Ezenkívül az Isten ellen lázadt ember tökéletes környezetében cselekedetét folytatva, más teremtményeket is befolyásolt volna, hogy azok is örökké gonoszak legyenek. Ezért kellett Istennek az ember jóléte, valamint a saját tekintélye fenntartása érdekében kiszabni a törvényben kilátásba helyezett büntetést.

Az igazság a törvény végrehajtását követelte. Ádám és Éva beismerték, hogy megszegték Isten törvényét. Tudták minketten, hogy a törvény a következőket tartalmazza: „Amely napon abból eszel, bizonnyal meghalsz." Istennek lépéseket kellett tennie az ő viselkedésük miatt. E kérdéssel szemben tanusított bírói állásfoglalásnak vagy döntésnek egyeznie kellett a törvénnyel. Ezért szabta ki erre nézve azon ítéletet, mely Mózes I. 3 : 16—19; 23, 24-ben így szól:

„Az asszonyhoz pedig így szólt: sok-sok fájdalmad lesz gyermekeiddel, férjedhez fogsz vonzódni és ő uralkodik rajtad. Ádámhoz pedig így szólt: mivel hallgattál feleséged szavára és ettél a fáról, melyről megparancsoltam, hogy ne egyél róla — átkozott legyen a föld miattad, fáradsággal egyél terméséből életednek minden napján át. Tövist és bogáncsot növeszt majd neked és enni fogod a mezők fűvét. Arcod verejtékével szerzed kenyeredet, mignem visszatérsz a földbe, mert belőle vétettél; mert por vagy és porba térsz vissza . . . Kiküldte tehát az Örökkévaló Isten Éden kertjéből, hogy mívelje a földet, melyből vétetett. Elűzte az embert és elhelyezte az Éden kertjétől keletre, a kerubokat a villogó, körülforgó karddal, hogy őrizzék az élet fájához vezető utat." — Dr. Frenkel fordítása.

Isten törvénye és ítélete azt bizonyítja, hogy ő az embernek nem adott halhatatlan lelket, sem pedig nem teremtette halhatatlan lélekké. A törvény előre megmondotta: „Amely napon abból eszel, bizonnyal meghalsz." (Mózes I. 2 : 17) Azon ítélet, melyet Isten az emberre kiszabott, teljes mérőben megegyezett ama törvénnyel. Ez nem is történhetett másképpen, mivel Isten mindíg követ-

FEL

kezetesen jár el. Az emberre kiszabott ítélet így szól: „Az ember a föld porából vétetett és abba kell visszatérnie." (Mózes I. 3 : 19) A földből vétetett és élettelen anyag alakjában ismét abba kellett visszatérnie.

Így bukott el Ádám és neje a következő három nagy kísértés, t. i. a testi vágy, a szemek kívánsága s az élet kérkedése alatt, mire cselekedeteik keserves következményei következtek reájuk.

W. T., 1932 augusztus 1.

Halhatatlan az ember?

HOGY az ember halhatatlan és a halál után öntudattal bír-e, már régtől fogva talány a gondolkodó emberek előtt. Mit mond Isten szava, a Biblia e tárgyról?

Az írás szerint csak Jehova halhatatlan. Ő az örökkévaló.

Jehova halhatatlanságot adhat annak, akinek akar. Ígéjéből azt látjuk, hogy csak azoknak akar halhatatlanságot adományozni, akik nehéz megpróbáltatások között bebizonyítják mindhalálig tartó hűségüket iránta.

Midőn Jézus a földön élt, így szólott: „Mert amiképen az Atyának élete van önmagában, akként adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában." (János 5 : 26) Ez azt bizonyítja, hogy Jézusnak annak idején még nem volt halhatatlansága. Az önmagában létező élet halhatatlanságot jelent; Jézus kijelentette, hogy Istennek szándéka volt neki önmagában létező életet, azaz saját magában való életet adni.

A Szentírás világosan kimondja, hogy csak „Isten egyedül halhatatlan". (Timotheus I. 6 : 16) Jézus Urunkat a legsúlyosabb megpróbáltatások, sőt a szégyenteljes halál közepette bizonyított hűségéért Isten felébresztette halálából és a halhatatlanság nagy jutalmával tüntette ki. A halál nem lehet többé úrrá felette. (Filippi 2 : 9—11; Korinthus I. 15 : 53; Jelenések 1 : 18) E szövegek bizonyítják, hogy Jézus az isteni természetre való ébredése előtt nem volt halhatatlan. Jézus a Logosz (Ige) volt Isten teremtésének kezdete. Senkisem állott magasabban, mint ő. Ha már most Isten az ő első teremtményének, az ő nagy fiának, Logosznak sem adott azonnal halhatatlanságot, midőn életre kelt, milyen balga azt gondolni, hogy Isten az embert halhatatlan teremtménynek teremtette volna!

A Szentírásnak eme idézett, határozott magyarázatai elhallgattatják az embernek az evolució alapján történt létrejöttének elméletét. Ugyancsak végérvényesen megcáfolják azon állítást is, hogy az ember részben emberi, részben isteni lény volna. Isten szavának igazsága mindig összhangban van. Isten szava megmagyarázza, hogy Isten a földet az ember számára és az embert a föld számára, még pedig a föld elemeiből teremtette. Miután az első ember Isten teremtménye volt, tökéletes volt. A föld az ő uralma alá rendeltetett és ő fejedelemmé tétetett meg fölötte.

Mózes I. könyvében az ember létrejöttének magyarázatánál kétféle beállítás található. Az első magyarázat összefoglalásaképpen azt mondja, hogy Isten az embert saját képére és hasonmására teremtette. A második magyarázat részletesen leírja, hogy az ember milyen módon teremtetett. Mindkét magyarázat egyszerű és egymással pontosan összhangban van. Isten az embert földi lénynek teremtette és kizárólag a föld számára szánta anélkül, hogy megígérte vagy kilátásba helyezte volna számára a mennybemenetelt. Természeténél fogva kizárólag a földre termett. Húsból, vérből és csontból alkottatott és a Szentírás megmagyarázza, hogy a mennyben vagy a mennyei birodalom láthatatlan részeiben sem hús, sem vér, sem pedig csontok nincsenek. — Lukács 24 : 39; Korinthus I. 15 : 50.

Miután az ember Teremtőjének képére és hasonlatosságára teremtetett és tökéletes volt, főtulajdonságai: az igazság, bölcseség, szeretet és hatalom voltak. Intelligens lénynek teremtetett. Tudta, hogy Isten törvényének megszegése bűntettet képez. Az Édenbeli ember ezért Istennel szemben teljes mértékben felelős volt. Az isteni rendelkezés szándékos megszegése tehát szükségszerűen büntetést vont maga után. Isten tudatta az emberrel akaratát, midőn így szólt: „Amely napon vétkezel, bizonnyal meg fogsz halni." Ez a kijelentés próbára tette az ember. Éden fejedelme megtehette azt, ami neki tetszett, emellett azonban semmiesetre sem volt szabad Isten kifejezett akaratát semmibe vennie. Mindketten, úgy a fejedelem, mint a fejedelemnő, próbára tétettek és előre figyelmeztettek a büntetés módjára, ha a törvényt megszegnék. Függetlenül a fájdalom nagyságától, melyet a halálbüntetésnek e két tökéletes lényre való kirovása Jehova számára jelentett, kénytelen volt így cselekedni, mert szavának megbízhatósága forgott kockán. Miután a törvény megszegése bevallatott, a halálbüntetés kiszabása volt az egyetlen, amit tehetett.

Isten haladéktalanul kimondta a halálos büntetést, annak végrehajtását azonban sok évre elhalasztotta. Az első emberpár utódai az ítélet ki-

FEL

mondása és annak teljes végrehajtása közötti időben születtek.

Számosan vannak, akik azt az elméletet vallják és hirdetik, hogy Isten Ádámot arra ítélte, hogy tűztengerbe dobassék, ahol utódaival együtt teljesen öntudatuk birtokában örökké kínoztatnak. A Szentírás szerint Isten sohasem hozott oly ítéletet, mely az embert ily kegyetlen kínzásnak alá-veti. Ez azt jelentette volna, hogy Isten a törvény által megszabott büntetést a bűn elkövetése után megváltoztatta, ami igazságtalanság lett volna. Isten azonban nem tud igazságtalan lenni, mert az igazság az ő trónjának alapja. (89. zsoltár 14) Az örök öntudat birtokában elszenvedett kín, semmilyen értelemben sem tudott volna valami jót eredményezni. Máskülönben is csak egy szörny tudna ily büntetést kiróni. Isten pedig a szeretet, tehát a szörny ellentéte. Sátán szeretné elhitetni az emberekkel, hogy Isten rettenetes szörny és ilyen beállítással azt célozza, hogy az emberek szívét Istentől elfordítsa s reábírja arra, hogy borzalommal forduljanak el tőle. Sőt, ha az emberre kiszafott büntetés örök gyötrelem volna, akkor az ember kiengesztelése Istennel teljesen lehetetlen lenne. Ha azonban az ember valaha Istennel teljes összhangba fog jutni, úgy a Szentírásnak ez a kijelentése megcáfolja az örök kínzásról szóló tant. Szinte csodálatos, hogy okos ember valamilyen nehézséget találjon abban, hogy ezt a pontot megértse.

Egy másik helytelen tan azt mondja, hogy Ádám összes utódai, Istennek eredeti, Ádámra kiszabott ítéletében bennfoglaltatnak s így ugyanaz a büntetés sujtja őket, mint Ádámot.

Ezen alapból kiindulva, arra a következtetésre jutnak, hogy mindnyájan elkárhoznak, hacsak valamely isteni közbelépés őket ettől meg nem menti. Istennek Ádámmal szemben hozott ítélete azonban nem hozatott az ő gyermekeire. Az ítélet meghozatalakor még nem is v[illegible]k gyermekei és ezért az ítéletről nem nyerhett[illegible]udomást. Isten lényével és igazságosságával el[illegible]ben állana, hogy valakire büntetést rójjon ki[illegible]élkül, hogy az tudná. Miért haltak azonban meg Ádám gyermekei és miért kell még mindig meghalniok? Meg van írva: „Úgy de a halál uralkodott Ádámtól Mózesig azokon is, akik nem az Ádám esetének hasonlatossága szerint vétkeztek, aki ama következendőnek kiábrázolása vala." (Róma 5 : 14) Mózes meghatározza az időt, amidőn Isten törvénye a zsidóknak adatott. Ama törvény megszegése a törvényre kötelezetteknek halálát jelentette. Az emberek-azonban azt megelőzőleg is meghaltak, bár nem szándékosan vétkeztek, mint Ádám. Miért kell tehát Ádám gyermekeinek meghalni, ha nem is voltak belefoglalva az Ádám ellen hozott ítéletbe?

Az ő haláluk Ádám gonosztettének természetes következménye volt. Ádám, mint tökéletes férfiú, nem nemzett gyermekeket. Csak abban az időben, midőn már a halálbüntetés végrehajtása alatt állt, nemzette gyermekeit. Abban az időben Ádám már tökéletlen volt és ezért nem tudott tökéletes utódokat nemzeni. Ennek következménye volt, hogy gyermekei tökéletlenül születtek. Isten a tökéletlent nem hagyhatja jóvá. Ezen oknál fogva a tökéletlenül született gyermekek bűnösök voltak és bűnük miatt kárhozat vagy rosszalás alá estek. Ádámtól eltérőleg, ezek nem saját elhatározásukból és szabad választásukból lettek bűnösökké, hanem azért, mert nem tudták ezt megakadályozni. Szüleik tökéletlensége miatt bűnösnek születtek. — 51. zsoltár 7.

Az emberek között természetesen a bűnnek fokozatai vannak. Sokan annyira eldurvultak, hogy terhére váltak saját maguknak és embertársaiknak. Mások természetüknél fogva becsületességük és gondolataik, valamint cselekedeteik folytán messze az átlagon felül állanak. Embertársaik nemeseknek és jóknak ismerik őket. De mindketten, úgy az erkölcsileg romlottak, valamint az erkölcsileg magasabban állók Isten szemében bűnösök és olyanoknak születtek. Minden kis gyermek az öröklés folytán bűnös, amint azt a Szentírás ihletett írója megmagyarázza. (Róma 5 : 12) Minden bűnös vagy minden tökéletlen teremtmény messze áll Istentől, mert Isten a bűnt, ami az összes tökéletlen teremtményekben megvan, semmiesetre sem hagyhatja jóvá, mivel a bűn az ő törvényeinek megszegése. (Habakuk 1 : 13; János I. 3 : 4) Egyetlen teremtmény sem élhetne örökké Isten tetszése nélkül, mert az élet minden joga Jehovától ered. Miután az egész emberi nem Ádám bűne folytán tökéletlennek született, ebből következik, hogy az egész emberi nemnek el kell pusztulnia, hacsak nem történik valamely gondoskodás arról, hogy Jehovával kibéküljék.

Az embernek Istennel való kibékülése azt jelentené, hogy az ember Isten előtt jóvátétessék s a nagy Teremtővel teljesen összhangba és békességbe hozassék. Ez az ember igazolását vagy tisztázását jelenti. Nincs az az ember, aki ezt a tisztázást vagy kibékítést létre tudná hozni. Egyetlen ember sem tudná saját erejéből magát Isten előtt tisztázni, azaz jóvátenni. Mindenekelőtt szükséges, hogy a kibékítésnek vagy kiengesztelésnek egy arra meghatalmazott okozója (szerzője) létezzék, szükséges, hogy az embernek Istennel való kibékülésére az előkészület megtörténjék és a kibéküléshez való előkészület feltételei teljesen összhangban kell legyenek Jehova lényével.

W. T., 1932 augusztus 1.

FEL

A HAJNAL VILÁGOSSÁGA

1932 október 15. 20. szám

FEL

AZ ŐRTORONY
ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

19. évfolyam — Brooklyn — 1932 október 15 — Magdeburg — 20. szám

Jehova szervezete

„Most pedig az Isten elhelyezte a tagokat a testben egyenként mindeniket, amint akarta." — Korinthus I. 12 : 18.

I. rész

JEHOVA a rend Istene s már ez bizonyítja, hogy neki van egy szervezete. Jehova felséges és szervezetében a legfőbb korlátlan egyeduralkodó. Szervezetében a legfőbb s ezért a legközelebb álló Jehovához, Jézus Krisztus, az ő szeretett fia, a törvényesen kinevezett felkent és beiktatott király. E szervezetben Jézus Krisztussal egy 144.000 tagból álló csoport van egyesítve és neki alárendelve s azok, akik e csoportot alkotják, Krisztus testtagjainak vannak nevezve. E testben vagy szervezetben Jehova nevezi ki az egyes tagokat úgy, amint jónak látja. Krisztus Jehova szervezetének a feje s ez a szervezet szükségképpen Isten akarata szerint van összeállítva. Oly szervezet, mely nem Isten akarata szerint alakul, nem is lehet Isten szervezetének alkotó része. A világon sokféle szervezet van, melynek tagjai magukat Krisztus és Isten nevéről nevezik; ezek a szervezetek azonban Isten akarata ellenére alakultak s ezért nem is alkotórészei Jehova szervezetének. Jehova akaratát Igéjéből lehet megállapítani. Egy oly szervezet, mely nem Isten Igéje alapján létesült, tehát az ő akarata ellenére keletkezett, nem alkotó része az ő szervezetének.

Vének

[2] Az összes igazságos hatalmak Jehovától vannak és tőle származnak; azok a lények, akik Isten szervezetébe felvétetnek, alá is kell hogy rendeljék magukat „a felsőbb hatalmaknak". (Róma 13 : 1) Ezek a „felsőbb hatalmak" Jehova Isten, Jézus Krisztus és azok, akiknek Jehova adott meghatalmazást, hogy az ő nevében valamily hivatalt viseljenek. (Efézus 2 : 20) Eddig abból a feltevésből indultunk ki, hogy a „gyülekezeti vének" (presbitérek) cím egy tisztséget jelent, melyre emberek választatnak vagy neveztetnek ki; s ennélfogva csak úgy lehet „vén" valaki, ha erre a hivatalra megválasztatott. De ezt a felfogást, úgy látszik az Írás nem támogatja. A gyülekezetben semmilyen tisztséget sem lehet helyesen alakítani, betölteni és gyakorolni, ha azt nem Jehova szervezte, Jézus Krisztus útján. Isten bizonyságtevő népe között az a szokás uralkodott, hogy maguk közül egyeseket kiszemeltek, kiket szavazás útján „vének"-ké választottak s ennek az alapján nevezték ezeket „vének"-nek. Egy idő óta Isten felszentelt népe között a következő kérdés merült fel és volt megbeszélés tárgya: Helyesen teszik-e Jehova tanui és Írás szerint, hogy ezután is válasszanak „vén"-eket maguknak? Most időszerűnek tartjuk, hogy ezt a kérdést a folyóiratban megtárgyaljuk. E kérdésre csak akkor felelhetünk helyesen, ha azt Isten Igéje teljesen támogatja; ezért szükséges megvizsgálnunk úgy az ó-, mint az újtestamentumban az összes idézeteket, melyek a vénekre vonatkoznak.

[3] A „vének"-szó először Mózes I. 50 : 7 versében fordul elő s e szövegben ez a szó Fáraó házára és Egyiptomra van alkalmazva. Ez a szó kétségtelenül [illegible] oly hivatalos tisztségekre vonatkozik, melyekre embereket választottak. Fáraó házának vénei (idős tagjai), valamint Egyiptom vénei elkísérték Józsefet atyjának eltemetésén s ezeket az idős embereket nevezték Egyiptom vénei"-nek. Az ó-testamentum szövegei, melyekben a „vének"-szó fordul, mind idős emberekre vonatkoznak.

[4] Józsué halála után Izráeliták törzsekké szerveződtek. Izráel Isten népes népe volt, tehát Isten jelképes szervezete alkotta. Ettől az időtől kezdve az Írás gyakran úgy beszél bizonyos férfiakról, mint „Izráel vénei"-ről, de egyetlen esetben sem találunk bizonyítékot arra nézve, hogy ezeket a férfiakat azért nevezték volna így, mivel valami tisztségre megválasztattak. Jehova félreismerhetetlenül utasította Mózest, hogy Egyiptom Fáraójához menjen és ezt mondotta Mózesnek: „Menj el te és Izráel vénei." Mózes és Áron összehívták „Izráel vénei"-t és közölték velük Jehova szándékát. (Mózes II. 3 : 18; 4 : 29—31) Ezek a férfiak, akik itt „vének"-nek vannak nevezve, nem

FEL

választás útján, hanem érettebb ítélőképességük miatt neveztettek véneknek. A „vén"- szó az ó-testamentum minden szövegében idős vagy öreg embert jelent.

⁵ Az emberek között szokássá vált, hogy egyes szavakat vagy kifejezéseket a maguk emberi gondolkodás módja szerint magyarázzanak s az ily magyarázatok közül több téves, mivel nem egyezik meg Isten ígéjével. Amidőn Jehova adja valamely szó vagy kifejezés magyarázatát, az helyes s a legkevésbbé sem vonható kétségbe. A „vén"-szót a teologiai szokónyvek szerzői a következőképp magyarázzák: „Ezek oly laikus tisztviselők, akik a lelkésszel együtt alkotják az egyházi bíróságot s arra hatalmaztattak fel, hogy vallási és fegyelmi ügyeket felügyeljenek és elintézzenek." Ez a magyarázat nem írásszerinti és ezért téves. Jehova Jóel próféta útján 2 : 28-ban a „vének"-szót véneitek-nek (Elberfeldi fordítás szerint „aggastyánoknak") nevezi és ez a magyarázat a helyes. Ezek nem azért vének vagy idős emberek, mivel ily tisztségre megválasztattak volna, hanem mivel öregek, tapasztaltak voltak, tehát nagyobb értelemmel és ítélő képességgel is bírtak. Amidőn Isten megparancsolta Mózesnek, hogy menjen fel a hegyre, „hetven vén ember"-t választott maga mellé, hogy elkísérjék. (Mózes II. 24 : 1) Ez kétségtelenül azt jelenti, hogy Mózes oly parancsot nyert, hogy Izráel törzseinek öreg emberei közül hetvenet kiválasszon, akik övele együtt legyenek tanukká. Ezen alkalommal rendelt ki Mózes bizonyos szolgálatok teljesítésére „ifjakat", azután maga mellé vett „hetvenet a vének közül", azaz a törzsek öreg emberei közül s ezekkel a hegyre ment. — Mózes II. 24 : 9, 10.

⁶ Izráel úton volt a pusztában, hadsereg módjára volt megszervezve és mint ilyennek voltak elöljárói vagy vezetői. (Mózes V. 1 : 15) Ezek az elöljárók „ezredesek" voltak, kiket gyakran az öreg emberek közül választottak. Amidőn Isten megparancsolta Mózesnek, hogy a pusztában a nép táplálására előkészületeket tegyen, megparancsolta neki, hogy válasszon „hetven főt Izráel vénei közül" s ezeket a szövetségsátorának szolgálatára elöljárók. (Mózes IV. 11 : 16, 25) Jehova ezek némelyikére kiárasztotta szellemét s ezek jövendöltek, nem azért, mivel „vének"-ké választattak volna, mert máris vének vagy érettebb ítélőképességgel rendelkező emberek voltak, amidőn e szolgálatra kiválasztattak. Hogy a „vén"-szó nem jelent tisztséget, kitűnik az Írásból, mely világosan megkülönbözteti az elöljárókat a vénektől. (Mózes V. 29 : 10; Józsué 8 : 33) Az izráeliták körül lakó midiániták, moabiták és más nemzetek ugyancsak rendelkeztek vén vagy idős emberekkel s az Írás ezeket is így nevezi, ami arra mutat, hogy a „vén"-szó nem alkalmazható valamely tisztség megnevezésére Isten szervezetében. — Mózes IV. 22 : 7.

⁷ Annak további bizonyítékául, hogy a „vén"-szó nem vonatkozik valamily hivatal megnevezésére, a következő eseményt mondjuk el: Amidőn Sanhérib serege meg akarta ostromolni Jeruzsálemet, Ezékiás véneket küldött Ésaiás prófétához, erről van megírva: „És elküldé Eljákimot az udvarnagyot és Sebnát az íródeákot és a papoknak gyászruhába öltözött véneit Ésaiáshoz, Ámos fiához, a prófétához." (Ésaiás 37 : 2) E szöveg kétségtelenül azt jelenti, hogy a papságban voltak idősebb emberek, akik tehát vénebbek voltak a többieknél s ezért neveztetnek a „papok vénei"-nek. A „vén"-szó abban az értelemben, amint a héber Bibliában fordul elő, kivétel nélkül idős, tehát érettebb ítélőképességgel és nagyobb tapasztalatokkal rendelkező férfiakat jelent, akikről fel lehet tételezni, hogy egészségesebben ítélkeznek, mint a kevesebb tapasztalatokkal rendelkező fiatalabb emberek. Ezek nem azáltal lettek vének, hogy valamely hivatalra vagy tisztségre megválasztattak; és senki embernek sem állott volna hatalmában, hogy őket vénekké tegye. Az olyan ember, aki tiszta ítélő- és megkülönböztető képességgel rendelkezik és komoly, megfontolt és okos, idősebb embernek neveztetik. De lehetnek némelyek idős emberek s mégis kevésbbé okosak és értelmesek s nem is rendelkeznek oly ítélőképességgel, mint mások, amit annak kell betudni, hogy az ilyenek elmulasztották hasznot húzni azon dolgokból, amelyeket tanultak. Az izráelitáknak kötelességük volt Isten törvényét megtanulni. A szülőknek meg volt parancsolva, hogy gyermekeiket a törvényre tanítsák s a papoknak kötlességükben állott, hogy a törvényt időközönként felolvassák a népnek. Az oly izráeliták, akik megtanulták, amit Isten nekik hozzáférhetővé tett s akik több éves tapasztalat után egészséges ítélőképességet fejeztek ki, nagyon helyesen Izráel véneinek neveztettek. A vének Írás szerinti jelentősége tehát oly emberekre vonatkozik, akik világosabban és érettebben tudnak gondolkodni.

Új-testamentum

⁸ A „vén"-szónak az új-testamentumban ugyanaz az értelme, mint az ó-testamentumban. Az új-testamentumban „vén"-nek fordított presbiteroi szó szószerinti értelme „vén" vagy „idős". Ha valaki teljesen átadja magát az Úrnak s Jehova őt elfogadta, újjászülte és elismerte, akkor Isten gyermekévé lett, kit az Írás „gyermek"-nek nevez. Ha kedves akar lenni Isten előtt, a gyermeki korból érettkorúvá kell nevekednie, amidőn a hitben és a tanításban megerősödik s többé nem gyermek,

FEL

akit a tudomány bármily szele könnyen ide-oda hajthat vagy befolyásolhat. (Efézus 4 : 14—16) Isten gyermeke azután további előhaladást tesz s ezt a három lépcsőfokot az apostol a következőképpen nevezi: gyermek, ifjú, atya vagy vén. „Írok néktek gyermekek, mert a ti bűneitek megbocsáttattak az ő nevéért. Írok néktek atyák, mert megismertétek azt, aki kezdettől fogva van. Írok néktek ifjak, mert meggyőztétek a gonoszt. Írok néktek fiacskák, mert megismertétek az Atyát. Írtam néktek atyák, mert megismertétek azt, aki kezdettől fogva van. Írtam néktek ifjak, mert erősek vagytok és az Isten ígéje megmarad bennetek és meggyőztétek a gonoszt." — János I. 2 : 12—14.

[9] Gyermekeinek szükséges táplálékáról Jehova Isten gondoskodik. Ha Isten gyermeke ezt a táplálékot magához veszi és belőle hasznot húz, megyarapszik Isten ígéjében és kegyelmében. Gyarapodnia kell a tudományban s ha ezt a tudományt kellően alkalmazza, fejlődik a bölcseségben. Ezért mondja az apostol, tanácsot osztván Isten gyermekeinek: „Mint most született csecsemők, a tiszta, hamisítatlan tej után vágyakozzatok, hogy azon növekedjetek." (Péter I. 2 : 2) Később ugyanez az apostol intette azokat, akik így taníttattak és tanultak: „Hanem növekedjetek a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében. Néki legyen dicsőség, mind most, mind örökkön-örökké." — Péter II. 3 : 18.

[10] Pál apostol megerősíti Isten engedelmes gyermekeinek e pályáját mondván: „Mikor gyermek valék, úgy szóltam, mint gyermek, úgy gondolkodtam, mint gyermek, úgy értettem, mint gyermek: minekutána pedig férfiúvá lettem, elhagytam a gyermekhez illő dolgokat." (Korinthus I. 13 : 11) Pál megtérésétől a többi apostolokkal való szolgálata résztvételéig huzamos idő telt el s észszerűnek tekinthető, hogy ő ezen idő alatt gyarapodott az Úr Jézus Krisztus tudományában és bölcseségében. Az itt megjegyzendő az, hogy az Írás világos különbséget tesz Isten gyermeke vagy fiacskája, az ifjak és a férfiak vagy atyák között, akik „atyák"-nak neveztetnek a Krisztusban; az Írás ezeket az utóbbiakat nevezi „vének"-nek vagy idős embereknek. Az idősebb testvér e lépcsőfokát egyesek korábban érik el mint mások, mivel buzgóbbak, meggyarapítják ismereteiket, azokból tanulnak, Isten szavát megfogadják, szorgalmasak s engedelmesek Isten ígéjének tanulmányozásában és szolgálatában.

[11] Itt főképpen a következő tényt jegyezzük meg magunknak: Amidőn az apostolok pünkösdkor megnyerték a szent szellemet és felléptek s bizonyságot tettek a nép előtt Jézus Krisztusról, Isten fiáról, a világ Megváltójáról és jogos királyáról, akkor, amint az Írás mondja, mintegy háromezeren lettek hívőkké, fogadták el az igazságot és szorgalmatoskodtak a tanulásban. (Apcel. 2 : 41, 42) Egy másik nagyon fontos tény abból állott, hogy csak nyolc év mulva van először szó vénekről a gyülekezettel kapcsolatban. Klaudius, Kr. u. 41. január havában lett római császár, nyolc évre pünkösd után; s még valamivel később e császár uralkodása alatt esik először szó vénekről a gyülekezettel kapcsolatban. „Felkelvén pedig egy azok közül, névszerint Agabus, megjelenté a Lélek által, hogy az egész föld kerekségén nagy éhség lesz; amely meg is lőn Klaudius császár idejében. A tanítványok pedig elhatározták, hogy a szerint, amint kinek-kinek közöttük módjában áll, küldenek valamit segítségül a Júdeában lakozó atyafiaknak: amit meg is cselekedének, elküldvén a vénekhez Barnabás és Saulus keze által." (Apcsel. 11 : 28—30) Azok között, akik pünkösdkor hivők lettek, kétségkívül voltak idős emberek is, de hitük kezdetén csak Isten gyermekei voltak Jézus Krisztusban. Ezeknek nevekedni kellett a tudományban és tapasztalatban. Ama tény, hogy ezek közül némelyek mintegy nyolc év mulva „vének"-nek neveztetnek, arra mutat, hogy meggyarapodtak. A gyermek-korból férfiakká serdültek s láthatólag bebizonyították, hogy érettkorúak lettek a tudományban, hitben és az Úr szolgálatában. Ez bizonyítja, hogy a „vén"-szó Jézus Krisztus követőire alkalmazva, olyanokat jelent, akik érettkorúak lettek Krisztusban s ez a szó semmiképpen sem jelenti azt, hogy ezek azért lettek volna vének, mert őket mások vénekké választották.

Kezdet[illegible]

[12] Jehova fő szervezetének kezdete az ő szeretett fia volt, amidőn a világ királyává felkenetett. Nyomban akkor lett a nap[illegible]anító, prédikátor, püspök és felügyelője köv[illegible]k, az igazság bizonyságtevője és felkené[illegible]án haladéktalanul hozzáfogott a reábízott m[illegible]égzéséhez az evangélium hirdetése útján; [illegible]elített a mennyeknek országa". (Máté 4 : [illegible]ezus nyomban a következő három és fél év[illegible]ok embert oktatott, de főképpen a 12 taní[illegible] választotta ki és tanította. A hű tanítványok három és fél év alatt nem tudták Jehova szándékát — főképp a királyság tekintetében — teljesen megérteni, mivel még nem részesültek a szent Szellem adományában. Jézus éppen eltávozása előtt tanította a tanítványokat néhány nagyon fontos igazságra, amit akkor nem tudtak értékelni. Ezt mondta nekik: „Még sok mondani valóm van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok. De mikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra; mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall és a bekövetkezendőket megjelenti

FEL

néktek." (János 16 : 12, 13) Pünkösdtől kezdve a szent Szellem lett tanítójuk, segítőjük s vezetőjük.

13 Amidőn Jehova feltámasztotta Jézust halottaiból és a mennybe vitte, minden hatalom és fejedelemség fölé helyezvén, akkor lett Jézus Krisztus Jehova nagy és igazságos birodalmának fejévé és királyává, hogy az ő nevét igazolja és mindenkit megáldjon, aki hűségesen fog ragaszkodni a Felsegeshez. Jézus kétségkívül nyomban megkezdte volna uralkodását mint király, az ellenséget kivetette és Isten országát felépítette volna, de akkor arra még nem volt eljőve Isten kitűzött ideje; ezért mondotta Jézusnak: „Monda Jehova az én Uramnak: ülj az én jobb kezem felől, mígnem vetem ellenségeidet lábaid alá zsámolyul." (110. zsoltár 1) Isten kifejezetten azt akarja, hogy a tökéletlen emberekből még 144.000-en választassanak ki, legyenek érettkorúakká Krisztusban és Jézus társai a királyságban. E nagy igazságot a hű tanítványok csak miután pünkösdkor megnyerték a szent Szellemet, kezdték megérteni. Megismerték, hogy birodalmának vagy fő szervezetének alapjait Jehova helyezte el. Később mondotta Pál, aki Jézus Krisztus apostola lett, az efézusi gyülekezetben: „Azért immár nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek. Kik fölépíttettetek az apostoloknak és prófétáknak alapkőven, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus, akiben az egész épület szép renddel [illegible] kattatván, nevekedik szent templommá az Úrban; akiben ti is együtt építtettetek Isten hajlékává a Lélek által." (Ef. 2 : 19—22) Ez mutatja a királyság vagy a főszervezet kifejlődését. A királyság építése pünkösdkor kezdődött és tovább kellett folytatódnia mindaddig, amíg az összes tagok egységre jutnak vagy érettek úrnak lesznek a Krisztusban.

Adományok

14 Jehova a kirá[illegible]ra vonatkozó szándékának végrehajtása é[illegible]en bizonyos adományokkal látta el szeretett [illegible]t prófétája [illegible]án a következőkben jelzett[illegible]: „Felmentél [illegible] magasságba, foglyokat ve[illegible] adományokat fogadtál emberekben: (más fo[illegible]ok szerint emberek részére) még a pártütők is ide jönnek lakni, óh Uram Isten!" (68. zsoltár 19) A szöveg egy részét egy másik fordítás így adja vissza: „Adományokat fogadtál emberekből, hogy Jehova Istennek lakása legyen." (Rotherham) Ezeket az adományokat, melyeket Jézus Atyjától kapott, nem önző szándékból fogadta el, hanem ezek is a királyság vagy a főszervezet fejlesztésének érdekét kelett szolgálják. Mindazok, akik e királysághoz szeretnének tartozni, teljes egységre vagy összetartásra kell hozassanak. Jehova választotta Jézus 12 tanítványát s amidőn Jézus a mennybe ment és kiengesztelő vérét Jehovának benyujtotta, ez a tanítványokból álló adomány befejeződött. Ezek közül tizenegyen hűséget tanusítottak, egyikük pedig hűtlensége miatt elveszett. Ezt a következtetést Jézus következő kijelentése is alátámasztja: „Megjelentettem a te nevedet az embereknek, akiket e világból nékem adtál: tiéid valának és nékem adtad azokat; és a te beszédedet megtartották... Én ezekért könyörgök: nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nékem adtál, mert a tiéid. És az enyémek mind a tiéid és a tiéid az enyémek: és megdicsőíttetem őbennök. És nem vagyok többé e világon, de ők a világon vannak, én pedig te hozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a te nevedben; akiket nékem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi! Mikor velök valék a világon, én megtartám őket a te nevedben; akiket nékem adtál, megőrizém és senki el nem veszett közülük csak a veszedelem fia, hogy az írás beteljesüljön." — János 17 : 6, 9—12.

15 Mikép Jehova Jézust kiküldötte a világra, hogy az ő fő bizonyságtevője legyen, így küldi ki most Jézus az ő hű tanítványait, hogy bizonyságot tegyenek Jehova Isten nevéről és ígéjéről. Ők ezt a bizonyság-tevést pünkösdkor kezdték meg. Jehova Jézusnak adta az összes dolgokat, melyek a királyságra vonatkoznak s Jézus megmondotta, hogy ő ezeket megosztja azokkal, akik hozzátartoznak a királyságban. — János 16 : 15.

16 Pál apostol, aki különösen arra volt kiválasztva, hogy a pogányok között tegyen bizonyságot s aki az írásra felülről nyerte a meghatalmazást, a 68. zsoltár 19-ben említetthez hasonlóan nyilatkozott. Pál apostol kijelentése bizonyítja, hogy azon adományok között, melyeket Jézus Atyjától nyert, emberek foglaltak helyet, kiket Jézus Krisztus az ő Atyja akaratával egyezően odaadott, hogy Jehova főszervezetének kiépítésén közreműködjenek. „Egy a test és egy a Lélek (Szellem), miképen elhivatástoknak egy reménységében hivattatok el is. Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség; egy az Isten és mindeneknek atyja, aki mindeneknek felette van és mindenek által és mindnyájatokban munkálkodik." (Efézus 4 : 4—6) Hogy ezen adományok a királyságra vagy Jehova főszervezetére vonatkoznak, az apostol következő kijelentése bizonyítja: „Ezokáért mondja az Írás: Fölmenvén a magasságba foglyokat vitt fogva és adott ajándékokat az embereknek... És ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul: a szentek tökéletesbbítése céljából a szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére: Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével

FEL

ékeskedő kornak mértékére: hogy többé ne legyünk gyermekek, kiket ide s tova hány a hab és hajt a tanításnak akármi szele, az embereknek álnoksága által, a tévelygés ravaszságához való csalárdság által; hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva nevekedjünk abban, aki a fej, a Krisztusban; akiből az egész test, szép renddel egyberakatván és egybeszerkesztetvén az ő segedelmének minden kapcsaival, minden egyes tagnak mértéke szerint való munkássággal teljesíti a testnek növekedését a maga fölépítésére, szeretetben." (Efézus 4 : 8, 11—16) E szövegek mutatják, hogy Jézus Krisztus adományokat kapott Jehovától s adományokat osztogatott az embereknek, melyek ama rendkívüli célt szolgálták, hogy Jehova főszervezetét tökéletesbbítsék. Ezt a fontos igazságot, mindíg szem előtt kell tartani, ha azon szövegeket vizsgáljuk, melyek a gyülekezet szolgáira vonatkoznak.

17 Más szóval Jézus Krisztus, Isten szervezetének feje, Atyja akarata szerint, bizonyos tisztségeket (hivatalokat) szervezett s e hivatalokkal járó kötelességeket olyanok kellett elvégezzék, kiket azok betöltésére Isten szelleme alkalmasakká tesz, hogy azokban szolgáljanak s e tisztségek kötelességeit beteljesítsék. Pál apostol Efézus 4 : 11 kijelentéséből látjuk, hogy mily tisztségek létesíttettek, nevezetesen: apostolok, próféták, evangélisták, pásztorok és tanítók; figyeljük meg, hogy a „vének" hivatala nem létesíttetett és ilyenről nem is történik említés. A Bibliában egyetlen szöveg sincs, ami arra mutatna, hogy „vének" hivatala valaha is Jehovától vagy Jézus Krisztustól, mint Jehova legfőbb tisztviselőjétől létesíttetett volna.

Vének hivatalban

18 Az Írás szerint nem létezik választás vagy kinevezés útján való „vén"-tisztség, de mindazok, akik Krisztus testének tagjai lesznek, vénekké kell legyenek az Írás azon értelmében, melyben ezt a szót használja. A „vén"-szónak a gyülekezetekben fennálló téves felfogása sok bajokat és zavarokat idézett elő; ha a „vén"-tisztséget az Úr létesítette és rendelte volna el, az nem okozhatott volna bajokat és zavarokat a gyülekezetekben. A „vén"-szó előfordul ugyan az Írásban, de nem vonatkozik „tisztségre vagy hivatalra", melyre valakit kineveznek vagy megválasztanak. Természetesen, amidőn az Úr az apostolok, evangélisták, pásztorok, próféták és tanítók tisztségeit elrendelte, arranézve is intézkedett, hogy a gyülekezetekben ezen tisztségek betöltessenek. Mivel az apostolok az Úr rendkívüli követei voltak és rendkívüli hatalommal bírtak, azt is el kell ismernünk, hogy a többi hivatalokat, melyeket az apostolok az Úr utasítása szerint a gyülekezetekben felállítottak, helyesen állították fel s olyanokkal töltötték be, akik az Írás értelmében alkalmasok voltak azon tisztségek betöltésére. Jézus ezt mondotta tanítványainak: „Bizony mondom néktek: amit megköttök (elrendeltek) a földön, a mennyben is kötve lészen; és amit megoldotok a földön, a mennyben is oldva lészen." (Máté 18 : 18) Ez azt jelenti, hogy őket az Úr kormányozta s azon intézkedéseiket, melyeket, mint rendkívüli követei tettek, jóváhagyta.

19 Pál beszél a Timotheusnak írt levelében a felügyelő (püspök) tisztségéről s azon tulajdonságokat is leírja, melyek valakit ily hivatal viselésére képesítenek. „Igaz ez a beszéd: ha valaki püspökséget kíván, jó dolgot kíván. Szükséges annakokáért, hogy a püspök (elöljáró, felügyelő) feddhetetlen legyen, egy feleségű férfiú, józan, mértékletes, illedelmes, vendégszerető, a tanításra alkalmatos. Nem borozó, nem verekedő, nem rút nyereségre vágyó; hanem szelíd, versengéstől ment, nem pénzsóvárgó; ki a maga házát jól igazgatja, gyermekeit engedelmességben tartja, minden tisztességgel; (mert ha valaki az ő tulajdon házát nem tudja igazgatni, mimódon visel gondot az Isten egyházára?) Ne legyen új ember (kezdő keresztény), nehogy felfuvalkodván, az Ördög kárhozatába essék. Szükséges pedig, hogy jó bizonysága is legyen a kívülvalóktól; hogy gyalázatba és az Ördög tőribe ne essék." (Timótheus I. 3:1—7) A püspökről (elöljáró) más helyen is van szó. (Filippi 1 : 1; Titus 1 : 7) Azt tételezték fel, hogy a püspök (felügyelő) tisztsége és a „vén" tisztsége egy és [illegible] vele megfelelő. A püspök felügyelő s az Írás azt bizonyítja, hogy az illetőnek előzőleg tényleg vénnek (idősnek, tapasztaltnak) kell lennie s csak azután lehet alkalmas a püspöki vagy felügyelői hivatal betöltésére.

20 Mivel az Írás nem r[illegible]e el és nem intézkedik „vének" tisztségéről, [illegible]l következik, hogy nem helyes és nem is fe[illegible]g az Írásnak, hogy valakit „vén"-né válas[illegible] vagy kinevezzenek. Mivel az Írás a gyülek[illegible] bizonyos hivatalokra nézve is intézkedik [illegible] a vénebb vagy érettebb korú emberek kö[illegible]annak Jézus Krisztus követői, ebből következik, hogy a tisztségek a gyülekezetekben ezek közül töltettek be. Pál a következőkre utasította Titust: „Rendelj városonként presbitereket (véneket), amiképpen én néked meghagytam." (Titus 1 : 5) Ez azt jelenti, hogy a gyülekezet szolgáiul ne nevezzen ki olyanokat, akik gyermekek vagy tapasztalatlan emberek, hanem érett vagy idősebb korúakat nevezzen ki. Titus ebben az időben az egyház püspöke vagy felügyelője volt; kétségkívül az Úr szellemével megáldva, érettkorú volt a Krisztusban s ezért nevezték vénnek s Pál, aki ezt látta, ezért nevezte ki Titust a

FEL

szent Szellem vezetése alatt püspökké vagy felügyelővé. Pál apostol utasítása szerint ugyanígy kellett neki (Titusnak) minden gyülekezetben elöljárókat kineveznie, amelyekben érettkorú keresztények voltak. Hogy ezen intézkedésében Pál elöljárói tisztségre, nem pedig „vénségre" gondolt, világosan bizonyítja következő kijelentése: „Mert szükséges, hogy a püspök feddhetetlen legyen, mint Isten sáfára (ügykezelője)." — Titus 1 : 7.

[21] Ki nevezte ki ezen férfiakat püspökökké vagy felügyelőkké a gyülekezetben? Pál apostol kijelentése felel a kérdésre: „Milétusból azonban küldvén Efézusba, magához hivatá a gyülekezet véneit (szószerint idős vagy érettkorú férfiait). Mikor pedig hozzá mentek, mondá nékik: Ti tudjátok, hogy az első naptól fogva, melyen Ázsiába jöttem, mint viseltem magamat tiköztetek az egész idő alatt. Hogy semmitől sem vonogattam magamat, ami hasznos, hogy hirdessem néktek és tanítsalak titeket nyilvánosan és házanként. Mert nem vonogattam magamat, hogy hirdessem néktek az Istennek teljes akaratát." (Apcsel. 20 : 17, 18, 20, 27) Ez bizonyítja, hogy ezek a férfiak gondos oktatásban részesültek, miután megnyerték az Úr szellemét; s azt is fel kell tételeznünk, hogy gyarapodtak az Úr tudományában és kegyelmében, Igazság szerint lehet tehát mondani, hogy ezek az emberek Krisztusban voltak érettkorúak vagy presbiterek (vének). Pál ezt mondta nekik beszédében: „Viseljetek gondot azért magatokra és az egész nyájra, melyben a szent Lélek titeket vigyázókká tett, az Isten anyaszentegyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérével szerzett." (Apcsel. 20 : 28) Pál ezen szavainak nem az az értelme, hogy ezeket a férfiakat közvetlenül a szent Szellem nevezte ki vagy rendelte felügyelőkké. Pál már egy korábbi alkalommal is járt Efézusban s ugyanezen emberekkel tanácskozott. Ezek akkor Jézus Krisztus tanítványai vagy követői, azaz ifjak voltak és még nem nyerték meg a szent Szellemet. Pál azon kérdésére, hogy megnyerték e már a szent Szellemet, mondották: „Még nem is hallottuk, hogy van szent Lélek." Pál tanította őket és azután „megkeresztelteltek az Úr Jézus nevében. Amidőn Pál kezeit rájuk tette, beteltek szent Szellemmel, idegen nyelveken kezdtek beszélni és jövendöltek. Ezek mintegy tizenketten voltak férfiak." (Apcsel. 19 : 1—7) Ezek a férfiak kétségkívül akkor kenettek fel a szent Szellemtől és ez a felkenetés jogosította fel őket az evangélium hirdetésére és a gyülekezet szolgálatára. (Ésaiás 61 : 1—2) Őket a szent Szellem tette felügyelőkké vagy püspökökké, de ez azután történt, miután előzőleg presbiterek vagy vének voltak. Ez bizonyítja, hogy senkisem alkalmas püspöki vagy felügyelői hivatalra a gyülekezetben, ha előzőleg nem kenetett fel szent Szellemtől és nem gyarapodott meg az Úr tudományában és Szellemében.

[22] Jézus Krisztus tanítványainak egy gyülekezete volt Antiókiában és a szomszédos helységekben. Pál és Barnabás együtt utaztak és tanították a testvéreket ebben a városban és más városokban, úgyszintén Derbében. „És miután hirdették az evangéliumot annak a városnak és sokakat tanítványokká tettek, megtérének Listrába, Ikóniumba és Antiókiába, erősítve a tanítványok lelkét, intvén, hogy maradjanak meg a hitben és hogy sok háborúságon által kell nékünk az Isten országába bemennünk. Miután pedig választottak nékik gyülekezetenként véneket, imádkozván böjtölésekkel egybe, ajánlák őket az Úrnak, kiben hittek vala." (Apcsel. 14 : 1—23) Krisztus tanítványainak e különböző csoportjaiban kétségkívül voltak olyanok, akik az Úr tudományában és szellemében meggyarapodtak s bizonyságát szolgáltatták annak, hogy szent Szellemmel rendelkeznek s ezek közül, akik így érettebb korúak voltak, választottak ki némelyeket — azok közül t. i., akik már vének voltak — püspökökké vagy felügyelőkké. Nem az van megírva, hogy Pál vette kezébe az ügyet és nevezte ki ezeket a férfiakat. A vers így szól: „Miután pedig választottak nékik gyülekezetenként véneket (görögül: cheirotoneo; ami kézfelnyujtást vagy kézfelnyujtás útján való választást jelent)." Ez nyilván azt jelenti, hogy a gyülekezet érettebb korú vagy idősebb férfiai közül választtattak vagy neveztettek ki szolgálatra. Ezt a ténykedést, hogy bizonyos érettebb korúakat vagy véneket a gyülekezet szolgálatára megválasszanak, nem Pál és Barnabás végezték a gyülekezet kizárásával, hanem éppen ellenkezőleg az egész gyülekezet, mely a szent Szellemben részesült s ebbe kétségtelenül Pál és Barnabás is bele volt foglalva, hogy t. i. kit szeretnének a szolgálatra és ezt kezük felemelésével fejezték ki. Annak bizonyítékául, hogy a gyülekezet határozott arra nézve, hogy a vének közül kiket tekint érettebbeknek (megfelelőbbeknek) a szolgálatra, a következő szövegeket idézzük: „Hála pedig az Istennek, ki ugyanazt a buzgóságot oltotta értetek a Titus szívébe. Elküldöttük pedig vele együtt amaz atyafit is, aki az összes gyülekezetekben dícséretes az evangéliomért; nemcsak pedig, hanem a gyülekezetek utitársunknak is megválasztá k (cheirotoneo) ebben a jó ügyben, amelyet mi szolgálunk magának az Úrnak dicsőségére és a ti készségtekre." (Korinthus II. 8 : 16, 18, 19) Ez nyilván azt jelenti, hogy Jézus Krisztus követőinek e csoportjai, melyek szent Szellemmel rendelkeztek és általa kormányoztattak, köztük Pál és Barnabás is, a vének közül választották ki azokat, akik a testvérek szolgái lettek.

FEL

A szent Szellem működése

[23] A tanítványoknak adott ígérete teljesítéseképpen kérte Jézus az Atyától, aki a szent Szellemet elküldötte, hogy az az Úr Jézus távollétében a felszentelteket vígasztalja, segítse és érettük esedezzék. (János 14 : 16—18) Jézus ezt mondotta tanítványainak: „De mikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall és a bekövetkezendőket megjelenti nektek." (János 16 : 13) Ha a szent Szellem közvetlen beavatkozás útján iktatott volna be férfiakat a vén tisztségbe, kétségtelenül be kellene látnunk, hogy sok súlyos hibát követett volna el. De a szent Szellem nem működött így. Csupán befolyást gyakorolt azok elméjére, akik magukat az Úrnak szentelték, az ő szellemével bírtak s mivel egy akaraton voltak, a helyes úton vezéreltettek is volna. Jézus távollétében a szent Szellem, mely Jézus nevében árasztatott ki s azokkal érintkezett, akik őszintén kívántak összhangba kerülni Istennel, vezette a gyülekezet ügyeit. A szent Szellem e működésének példáját az apostolok jeruzsálemi gyülekezetében látjuk. Jakab egy beszédében, melyet a tanácskozó apostolokhoz, vénekhez és gyülekezeti tagokhoz intézett, mondotta: „Azokáért én azt mondom, hogy nem kell háborgatni azokat, kik a pogányok közül térnek meg Istenhez; hanem írjuk meg nékik... Akkor tetszék az apostoloknak és a véneknek az egész gyülekezettel egybe, hogy férfiakat válasszanak ki maguk közül és elküldjék Antiókiába Pállal és Barnabással... Mert tetszék a szent Léleknek és nékünk, hogy semmi több teher ne vettessék tireátok ezeken a szükséges dolgokon kívül." — Apcsel. 15 : 19—28.

[24] Jegyezzük meg, hogy itt különbség van téve a „szent Szellem" és „köztünk". Ez nyilván azért történt, mivel ott a szent Szellem képviselte a tévedhetetlen hatalmat, mely olyanok elméjére hatott, kik az Úr szellemével rendelkeztek s ezek, t. i. az apostolok és az idősebb testvérek és az egész gyülekezet annak megfelelően és egy akarattal jártak el.

[25] A szent Szellem működésének egy másik példáját Apcsel. 13 : 2—4 mutatja meg. Az antiókiai gyülekezetben voltak bizonyos tanítók, ezek a gyülekezettel együtt gyültek össze. „Mikor azért azok szolgálának az Úrnak és böjtölének, monda a szent Lélek: válasszátok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, amelyre én őket elhívtam. Akkor, miután böjtöltek és imádkoztak és kezeiket reájok vetették, elbocsáták őket. Ők annakokáért miután kibocsáttattak a szent Lélektől, lemenének Szeleuciába; s onnét elevezének Ciprusba." (Apcsel. 13 : 2—4) Ezalatt azt kell értenünk, hogy a szent Szellem, mivel ezek mindnyájan egyértelmen voltak, teljesen hívek voltak Istenhez, az ő akaratát óhajtották cselekedni s az Úrhoz imádkoztak, úgy vezette és befolyásolta mindegyiküket, hogy egy azon határozatra jutottak és azután cselekedtek. Ebből arra kell következtetnünk, hogy bizonyos férfiakat a szent Szellem tett felügyelőkké a gyülekezetben, akik akkor máris vének, azaz érettkoruak voltak, mivel gyarapodottak voltak az Úr tudományában és kegyelmében. A gyülekezet azon tagjai, kik az Úr szellemével rendelkeztek s kiket a szent Szellem segített imáikban s egyetértő eljárásaikban, úgy kormányoztattak s azon kiváltságot élvezték, hogy szavazatukkal jelölhették ki, hogy idősebb (érettebb) testvéreik közül ki szolgáljon nekik és intézze a gyülekezet ügyeit. Azok, akik így jártak el, a szent Szellem vezetése és kormányzása alatt összetartottak és kétségkívül a szent Szellem felkenetését élvezték. Az apostolok felkenettek és mások is felkenettek a szent Szellemtől s ezek mindnyájan összetartottak.

A zavar oka

[26] Közismert tény, hogy Isten népének gyülekezeteiben keletkezett zavarok nagyobb része azokra vezethető vissza, akik a gyülekezetekben „vén" tisztséget viseltek. Most ennek okát mindazok világosan látják, kik Istentől taníttattak. Az Úr az apostolok életében kezdett azon munkához, hogy a gyülekezetet „a hit egységére és Isten fiának ismeretére" nevelje. Az apostolok s a gyülekezet eredeti tanítóinak elhunyta után Sátán igen elhomályosította az igazságot. Azután egy hosszú korszak következett, mely alatt nem volt egységes eljárás a gyülekezetben mint egy testületben, de a szent Szellem Jézus Krisztus mindenik követőjének elméjére hatással volt, aki meg akarta ismerni és cselekedni Isten akaratát. Ezek megőrizték a Lélek egységét, [illegible] nem volt látható egységes eljárás az összes gyülekezetekben. Az oka ennek az volt, hogy [illegible] és nagyravágyó emberek csatlakoztak a [illegible]ezethez. Mivel ezek nagyravágyók és önzők [illegible], az antikrisztus és az antikirályság szelleme vezéreltettek s inkább maguknak törekedtek [illegible]letet szerezni, mintsem előmozdították volna az Úr királyságát. Ezek már János apostol napjaiban tevékenykedni kezdtek. (János I. 2 : 18) Azután az egyházi hivatalok betöltésére politikai módszereket kezdtek használni és a választás napján oly férfiakat és nőket csődítettek a gyülekezetbe, akik nem rendelkeztek az Úr szellemével s ezeknek is megengedték, hogy a szavazásban résztvegyenek. Ezek nem imádkoztak és böjtöltek, hogy megtudják az Úr akaratát, amikép azt a hűségesek a korábbi időben tették. Ezeket nagynak tetsző intelligenciájúk vagy személyes befolyásúk s más önző okokból választot-

FEL

ták meg a gyülekezetben „vén" tisztségre. Meglehetünk győződve arról, hogy a szent Szellem nem vezette azokat, kiket ily önző és kapzsi okok vezéreltek, nem is esedezett érettük s őket nem is segítette. Amidőn oly emberek, akik nem teljesen hűségesek az Úrhoz és az ő országához, a gyülekezetben elöljárói hivatalba kerülnek, szükségképpen zavaroknak kell következniök. Ekkor nyitva áll az ajtó a kísértő előtt, hogy beavatkozzék azok ügyeibe, akik Istennek törekednek szolgálni; s a kapzsiak és önzőek a kísértő szellemétől indíttatva, sok nyomorúságot és viszályt idéznek elő. De ahol — és csakis olyanok — kik teljesen az Úrnak szentelték magukat és hozzá ragaszkodtak, gyültek össze és komolyan imádkoztak, böjtöltek és esedeztek, szívből kívánván az Úr vezetését s minden önzést és kapzsi vágyakat levetköztek s azután cselekedtek, a szent Szellemtől vezéreltettek azok kiválasztásában, hogy kik szolgálnak nekik, ebből pedig jó származott s a gyülekezet Jehova Isten szándékával összhangban épült.

[27] Nem tételezhető fel, hogy a szent Szellem minden személyt fog vezetni és segíteni a gyülekezet tagjai közül, kik magukat Krisztus követőinek vallják. Az Írás világosan mutatja, hogy a szent Szellem olyanok érdekében — csakis olyanok érdekében — működött, mint vezető, segítő és ügykezelő, akik a királyságba meghívattak és e meghívást el is fogadták. Gyakran előfordult, hogy azoknak nagyobb része, akik a gyülekezetben a választások alkalmával leszavaztak, nem tették volt magukévá a királyságba szóló meghívást. Viszont mások, akik a meghívást elfogadták és így a királyság várományosai lettek, engedték, hogy az önzés kerítse őket hatalmába s így, mivel önző és kapzsi utat követtek, nem vezéreltettek a szent Szellemtől. Gyakran ilyeneket választottak a gyülekezetben „vén"-tisztségre s ezek azok, akik a gyülekezetben zavart okoztak.

Jók és rosszak

[28] A gyülekezetnek azok jó és rossz szolgái és mind a kettőt „vének" hívták. A jó „vének", akik igazságban és hűségben ragaszkodtak az Úrhoz, nem azért lettek vének, mivel arra megválasztattak. Valószínűleg mindazok — talán kivétel nélkül — akik rosszak voltak, de vének voltak a gyülekezetben s abban bajokat okoztak, sohasem voltak az Írás értelmében vének, hanem csupán azért, mivel őket „vének"-nek megválasztották. Az apostolok vének voltak a gyülekezetben; ez meg van írva Péter I. 5 : 1-ben. Ők nem választás következtében lettek vének, hanem, mivel érettkorúak voltak Krisztusban s teljes egységre jutottak vele. Az ily hű férfiak a gyülekezetben mind jogosan neveztettek véneknek vagy presbitereknek. Ehhez az Úr ismeretére és Szellemére van szükség, nem pedig szavazatokra, hogy vénekké megválasztassanak.

Kötelességek

[29] A gyülekezet azon elöljáróinak kötelességeit, akik tényleg az Írás értelmében vének vagy presbitérek, világosan a következőkben lehet meghatározni: A gyülekezetekben (keresztény csoportokban) elöljárni és dolgozni abban a munkában, melyre a gyülekezetet az Úr utasította (Thimoteus I. 5 : 17); az egyesek kérelmére a lelki betegekért imádkozni (Jakab 5 : 14, 15); mint a gyülekezet elöljárója, felügyelője működni s a gyülekezet ügyeit elintézni (Apcsel. 20 : 28, 35); Isten nyáját táplálni és felügyelni. (Péter I. 5 : 1, 2; Apcsel. 20 : 28); mint Isten nyájának püspökei vagy elöljárói szolgálni, a tanításra is alkalmas képességekkel bírván, mivel meggyarapodtak az Úr tudományában és kegyelmében (Timotheus I. 3 : 2; Titus 1 : 9); mintaképek lenni Isten nyája között (Apcsel 20 : 35; Péter I. 5 : 3). Ezek ezen kötelességeket nem ama tény alapján gyakorolták, hogy szavazat által „vének"-ké választattak, hanem mivel fiai voltak Istennek, elfogadták a királyságba szóló meghivást, híven szolgáltak Istennek és Krisztus egységében vannak.

[30] Most az Úr Jézus eljött Isten templomához s a szent Szellem ügykezelői tevékenysége megszünt. A gyülekezet immár nincs árvaságban, mivel Jézus Krisztus az őrei között van. A megvizsgálásra kerülő kérdések a következők: Kik a vének most? Folytassa-e a gyülekezet férfiak megválasztását a „vén"-tisztségre? Mily tisztviselőket vagy szolgákat jelöljenek vagy válasszanak a gyülekezetek? E kérdésekre a folyóirat következő számában fogunk az írásnak híven válaszolni.

(Folytatása következik.)

Bereai kérdések

1. Mily fontos tényt bizonyít ama körülmény, hogy Jehova a rend Istene? Kiket választott Jehova a maga szervezetébe és kit tett annak fejévé? Miről lehet meghatározni, hogy valamely szervezet alkotó része-e Jehova szervezetének?
2. Kicsodák a „felső hatalmak"? Mily elv alapján kell az Isten szervezetébe felvett minden tagnak alárendeltetnie a „felsőbb hatalmak"-nak? Mily fontos kérdést kell most mérlegelni? Csak miképp lehet helyesen felelni erre a kérdésre?
3, 4. Magyarázd meg a „vén"-szó ó-testamentumi jelentőségét! Mondj el erre vonatkozó eseteket!
5—7. Hasonlítsd össze a „vén"-szó teologiai értelmezését az Irásával! Döntsd el az ó-testamentum alapján, hogy a „vén"-szó tisztségre vonatkozik-e?
8—10. Mutasd ki, hogy a „vén"-szó új-testamentumi jelentősége egyezik az ó-testamentuméval?
11. Mennyiben bizonyítja ezt Apcsel. 11 : 28—30?
12, 13. Ismertesd Jehova főszervezetének fejlődését!
14—17. Magyarázd meg a) azon „adományokat", melyeket a 68. zsoltár 19. említ; b) azokat, melyeket Pál Efézus 4 : 8-ban említ; c) ezen adományok célját! Az Írás e szövegei „véntisztségre" engednek-e következtetni?

FEL

18. Mi a szentírási jelentősége a „vén"-szónak? Mutasd ki, hogy az apostolok fel voltak-e hatalmazva arra, hogy a gyülekezetben más tisztségeket létesítsenek és betöltsenek és megtették-e?

19, 20. Mit mondott Pál a püspöki (felügyelő) tisztségre és tulajdonságokra vonatkozólag? Mi a különbség a „vén" és a „püspök" (felügyelő) között? Magyarázd meg ennek alapján, mire gondolt Pál Titus 1 : 5-ben! Mit bizonyít Titus 1 : 7?

21. Mennyiben járulnak hozzá Apcsel. 20 : 28-ban Pál apostol szavai a gyülekezeti felügyelők szükséges tulajdonságainak és meghatározásainak kimutatásához?

22. Magyarázd meg Pálnak Apcsel. 14 : 23-ban tett kijelentését: „Miután pedig választottak nékik gyülekezetenként véneket"! Hogyan történt ez a választás?

23—25. Írd le, hogy a szent Szellem mikép működött és idézz erre példákat! Mily fontos különbség van az apostol következő kijelentésében: „És tetszék a szent Szellemnek és nekünk"?

26, 27. Magyarázd meg a „véntisztség" létesítését az apostolok napjai után! Hogyan magyarázhatjuk meg azon zavarokat, melyek előfordultak némely csoportokban, amelyek Krisztus követőinek vallották magukat, holott a szent Szellem elküldetett segítőül, vezetőül és ügykezelőül?

28. Miképen lehet észszerűen megmagyarázni azon tényt, hogy a gyülekezetben voltak jó és rossz szolgák is és mindkét fajtát „vének"-nek nevezték?

29. Mi a kötelességük azon véneknek, akik a gyülekezetben szolgálatra választattak? Magyarázd meg, azért teljesítették-e ezen kötelességeket, mivel „vének"-ké megválasztattak!

30. Mily változás áll be az Úr Jézusnak Isten templomába való jövetele által? Mily fontos kérdéseket kell tehát most megtárgyalnunk? W. T., 1932 augusztus 15.

Az Isten ellen szóló első világhatalom

A Bábel torony és az emberiség szétszóratása után az emberek a föld különböző részein néptörzsekké kezdtek alakulni. Sokan Egyiptomban telepedtek meg és Sátán itt alakította az első nagy világhatalmat. A világtörténelemben Menes fordul elő, mint első uralkodó. Az emberek Istentől nem akadályozva, — tehát az ő türelme folytán — egy nagy világhatalmat létesítettek. Ez nagy katonai intézménnyé fejlődött és a népet erősen elnyomta. Ez a vagyon, tudomány és vallás nagy világhatalma lett s ez a három elem egyesült egymással, hogy uralkodjék a nép felett és terheit elviselhetetlenné tegye.

Közben Isten érintkezést vett föl a zsidó nemzet ősatyáival, Ábrahámmal, Izsákkal, Jákóbbal és nagy szándékát, melyet már kezdetben elhatározott, kezdte megvalósítani. Idők multán Jákób szeretett fiát, Józsefet testvérei egy vándorló karavánnak eladták, amely őt Egyiptomba vitte. József is Jehova Istennek szolgált, mint atyja és Isten József elhurcolását jóra gondviselte. Egy kevés idővel később Józsefet hamis vád alapján börtönbe zárták, ahol sok ideig élt. Akkor Egyiptom uralkodója egy álmot látott, melyet nem tudott megérteni és megmagyarázni. Az uralkodó összehivatta a mágusokat, az Ördög földi képviselőit, hogy magyarázzák meg neki az álmot, de azok nem tudták megmagyarázni. Ekkor értesült Józsefről, aki a börtönben volt és a király érte küldött és maga elé hozatta. Jehova, az Úr, most újból megjutalmazta Józsefet, mint hű szolgáját. József Isten kegyelméből megmagyarázta a király álmát és előre megmondotta, hogy Egyiptomra hét bő esztendő következik, azután pedig hét szűk esztendő. József azt tanácsolta a királynak, hogy a hét bő esztendő alatt raktározzanak fel nagy élelmiszer feleslegeket az inség idejére. József hűséges és őszinte tanuja volt az egyetlen igaz Istennek és Isten megjutalmazta őt hűségéért. Isten mindig megjutalmazza a hozzá való hűséget.

Ekkor a király nagy hivatalra nevezte ki Józsefet, mely közvetlenül a királyé után következett méltóságban és tényleg József lett az ország uralkodója. A Mózes I. 41 : 38—40-ben feljegyzett szöveg így szól: „Monda azért a Fáraó az ő szolgáinak: Találhatnék-e ehhez hasonló férfit, akiben az Isten lelke van? És monda a Fáraó Józsefnek: Mivelhogy Isten mindezeket néked jelentette meg, nincs hozzád fogható bölcs ember. Te légy az én házamon főgondviselő és minden népem a te szavadra hallgasson, csak a királyi szék tesz engem nálad nagyobbá."

József nagy és derék tanuja volt Istennek Egyiptom népe előtt. Prófétai cselekedetével nagy vonásokban körvonalazta Jehovának, az Úrnak szándékát az emberiség megváltása, megszabadítása és megáldása tekintetében. Természetesen akkor ezt nem értették meg; a feljegyzés sokkal inkább azok javára szolgál most élnek és alkalmat nyernek Isten szándékának megértésére.

József a hét bő esztendőben korlátlan hatalommal felruházva, óriási mennyiségű gabonát raktározott fel. Amidőn pedig eljöttek az inséges idők, a nép nagy nyomorúságba került. József minden gabonát a király számára vásárolt össze. Más esztendőben a nép ismét eljött Józsefhez és monda: „Már nincs gabonánk, amit eladjunk." Akkor monda nekik József: „Adjátok el nekem a ti barmaitokat." És az ország összes barmait megvásárolta a király számára. Más esztendőben az inség csak tovább tartott és a nép ismét eljött Józsefhez és monda: „Már nincsen sem gabonánk, sem barmunk." Akkor monda József: „Adjátok el nekem a ti földeiteket." És az összes birtokokat megvá-

FEL

sárolta a király számára. De az inség tovább tartott és nagyon sanyargatta a népet, úgyhogy más esztendőben ismét eljöttek és mondák Józsefnek: „Már sem gabonánk, se barmunk, se földünk, de saját magunkat is eladjuk és szolgái leszünk Fáraónak a királynak." Az erről szóló feljegyzés Mózes I. 47 : 14—23-ban található. Így adta el a nép mindenét, csakhogy kenyérhez jusson József révén.

A képletben ez arra mutat, hogy a kitűzött időben az emberek önkéntesen szolgái lesznek a valóságos Józsefnek, az igazság urának, hogy az élet kenyerét megnyerjék és éljenek. Egyiptom ügyeit József intézte és a nép megelégedett volt. Így mutatta meg Isten a népnek, hogy a jóság és a hit, a béke és áldás jutalmával jár. József nagy tanuja volt az Úrnak Egyiptom földén.

József elhunyta után új uralkodó került Egyiptom trónjára, akit Sátán könnyen csapdájába kerített. Mózes második könyvének első fejezet 8. verse mondja: „Akkor új király került Egyiptom trónjára, aki nem ismerte Józsefet." A nép Sátán e gőgös uralkodója alatt mihamar megfeledkezett azon áldásokról, melyeket Jehovától szolgája József útján nyert. Egyiptom ekkor nagy és gazdag világhatalommá lett, melyhez hasonló azelőtt nem volt a földön. Az Ördög ekkor ejtette csapdájába a népet; a nép megfeledkezett Istenről és négylábúakat és csuszó-mászókat kezdett imádni. Így könnyen áldozatává esett Sátán ravasz kormányzatának.

A túl gazdagok a katonai hatalmat támogatták, a tudósok politikai cselszövéseket szőttek és az Ördög-vallás papjai az Ördög és azon dolgok imádására oktatták a népet, melyekre az Ördög tanította őket. Ez a Sátántól szervezett három hatalmi csoport, a nag[illegible]tőke, a politika és az egyház alkották karöltve a[illegible] világhatalmat, mely útján Sátán a nép felett[illegible]odott. Az ily világhatalmat a Szentírás állá[illegible]an példázza. A kormány, azaz az uralkodó o[illegible]: túlkapásokhoz folyamodtak és Isten ellé[illegible]ltak és a köznépet elnyomták. A Fáraók [illegible]i, melyek mind e mai napig megmaradtak, [illegible]és zsarnok vonásokat fejeznek ki. Sátán a nép között különböző bálványképeket és hamis isteneket terjesztetett el. Azon szokott módszerével élt, hogy nyujtott valamit az embereknek, hogy őket így eltéríthesse az igaz élő Istentől.

Ezen egész idő alatt azonban ebben az országban is voltak tanui Istennek. József atyját és testvéreit Egyiptomba hozatta s ezek nagyon elszaporodtak, úgyhogy ebben az időben nagyon sok izraelita élt Egyiptomban. Ezek Isten népe voltak, az élő igaz Istent imádták és Jákób halála után Jehova őket mint kiválasztott népét ismerte el a földön. Ezért akarta az Ördög, hogy őket annyira elnyomják. Teljes pusztulásukat idézte volna elő, de az Úr megvédte őket. Kétségtelen az Úr engedelméből történt, hogy népe egy ideig Egyiptomban maradt, hogy ezáltal egy példát alakítson összes értelmes lényei előtt, amely leckét csak később, Isten arra rendelt idejében fognak kellőképpen értékelni. Amidőn Jákób halálos ágyán volt, megjövendölte, hogy Júda törzséből egy hatalmas ember fog születni, aki meg fogja szabadítani az emberiséget s akihez hozzá fognak csatlakozni a népek. Jákób e szavai Mózes I. 49 : 10-ben találhatók: „Nem mulik el Júdától a fejedelmi bot, sem a vezéri pálca térdei közül; míg eljő Síló és a népek néki engednek." Az Ördög ismerte ezt a jövendölést és terveket kezdett készíteni a megígért Szabadító elpusztítására. Az izráeliták tovább is Egyiptomban laktak és több gyermekeik születtek, mint az egyiptomiaknak. Ezért Fáraó megparancsolta, hogy a bábaasszonyok vigyázzanak, amidőn a zsidó asszonyok szülnek; ha fiúgyermek születik, azt öljék meg; csak a leánygyermekeket hagyják életben. Ez kétségkívül az Ördög ravasz terve volt; ő az összes fiúgyermekeket meg akarta öletni s így akarta megakadályozni a Júda törzséből megígért fiú megszületését. Az Ördög nem akarta, hogy ama Hatalmas megszülessék és életben maradjon. De neki nem állott hatalmában Isten szándékát kereszteznie, habár felfuvalkodottságában azt is gondolta, hogy arra is elég hatalma lesz.

Isten segített a zsidó asszonyokon és csak tovább születtek a zsidó fiúgyermekek. Ekkor született Mózes és Isten csodálatosképpen megőrizte. A király házába került, illetve a király családjába s mindazon kiváltságokban nőtt fel, amint ezt Mózes II. 2 : 1—10 tudósítja. Az Úr gondoskodott arról, hogy Mózes életben maradjon, mivel őbenne prófétailag akarta az eljövendő nagy Szabadítót példázni. Később meglátjuk, miképpen használta az Ördög a Mózes esetében alkalmazott módszerét a világ Megváltójának megölésére nézve is. Mózes hitt Istenben; Pál apostol erre vonatkozó feljegyzése zsidók 11 : 24, 25-ben mondja: „Hit által tiltakozott Mózes, midőn felnövekedett, hogy Fáraó leánya fiának mondják, inkább választván az Isten népével való együttnyomorgást, mint a bűnnek ideig-óraig való gyönyörűségét." Mózes inkább népe mellett akart maradni és az igaz élő Istennek szolgálni, mintsem azon tiszteletet és kellemességeket élvezni, melyeket az Ördög s az ő világhatalma nyujthatott. Isten azután úgy gondviselte választott népének viszonyait, hogy az ő idejében ez Isten jóságáról és szeretetéről fog bizonyságot tenni. W. T., 1932 augusztus 15.

FEL

Népének kiszabadítása

MÓZES születésének idejében a zsidók körülbelül 150 évig élhettek immár Egyiptomban. Fáraó, Egyiptom uralkodója, szigorú intézkedéseinek következtében a zsidók élete abban az országban majdnem elviselhetetlenné vált. Miután Mózes férfiúvá serdült, részvét támadt benne sokat sanyargatott népe iránt s elhatározta, hogy osztozni fog népe sorsában. Erre őt Jehovában való hite indította. — Zsidók 11 : 24, 25.

Azután oly események következtek, melyek Mózest arra kényszerítették, hogy más országba költözzék. Fáraó, az egyiptomi király által az izráelitákra alkalmazott elnyomó intézkedések mind keményebbek lettek. Kiáltásukat a mindenható Isten meghallotta. Mózes II. 3:7—10 mondja:

„Az Úr pedig monda; látván láttam az én népemnek nyomorúságát, amely Egyiptomban vagyon és meghallgattam az ő sanyargatóik miatt való kiáltásukat; sőt ismerem szenvedéseit. Le is szállok, hogy megszabadítsam őt az egyiptombeliek kezéből és felvigyem őt arról a földről, jó és tágas földre, tejjel és mézzel folyó földre, a kananeusok, kitteusok, emoreusok, perizeusok, kiveusok és jebuzeusok lakóhelyére. Mivel hát ímé feljutott hozzám az Izráel fiainak kiáltása és láttam is a nyomorgatást, amellyel nyomorgatják őket az egyiptombeliek: Most azért eredj, elküldelek téged a Fáraóhoz és hozd ki az én népemet, az Izráel fiait Egyiptomból."

Mózes most Jehova utasításai szerint elment, hogy Izráel érdekében közbelépjen és az Úr Áront rendelte Mózes mellé, hogy őt támogassa. Azután Mózes és Áron megjelentek Fáraó előtt, amint az Úr megparancsolta s így szólottak: „Ezt mondá az Úr (Jehova), Izráelnek Istene: bocsásd el az én népemet, hogy ünnepet üljenek nékem a pusztában." Egyiptom nagy világhatalom volt és az Ördög volt láthatatlan uralkodója. A leírhatatlanul és minden emberi képzeletet felülmúlóan önző és gonosz Sátán látható képviselője, Egyiptom uralkodója, útján a legnagyobb ellenszegülést és dacot tanusította a mindenható Istennel szemben. Mózes követelésére az Ördög képviselője így felelt: „Kicsoda az Úr (Jehova), hogy szavára hallgassak és elbocsássam Izráelt? Nem ismerem az Urat és nem is bocsátom el Izráelt." — Mózes II. 5 : 2.

Ezután Izráelt még inkább megterhelték. Isten azonban mintegy így szólott: ‚Én megmutatom Fáraónak, hogy kicsoda vagyok. Most meg fogod látni, mit csinálok Fáraóval.' (Mózes II. 6 : 1) Az Egyiptomban Izráelen gyakorolt igazságtalanság és elnyomás nyujtott alkalmat Istennek, hogy nagy hatalmát kifejtse és az embereknek megmutassa, hogy Jehova a mindenható, örökkévaló Isten, a bölcseség, szeretet, igazság és hatalom Istene. Az emberek megfeledkeztek Istenről és most jött el Isten ideje arra, hogy leszálljon Egyiptomba és látható képviselői útján magának nevet szerezzen. Később írta Sámuel próféta II. könyv 7 : 23-ban erre az egyiptomi eseményre utalva: „Mert melyik nép olyan, mint a te néped, az Izráel, melyért elment volna az Isten, hogy megváltsa magának való népül és magának nevet szerezzen és érettetek oly nagyokat cselekedjék és országodért oly csodálatos dolgokat néped előtt, melyet megszabadítottál Egyiptomból, a pogányoktól és isteneiktől." Azután mondotta Isten Mózesnek: „S megtudják az egyiptombeliek, hogy én vagyok az Úr, amikor kinyujtándom kezemet Egyiptomra és kihozándom az Izráel fiait ő közülök." — Mózes II. 7 : 5.

Akaratának és szándékának végrehajtására most Isten ismét Mózest és Áront küldötte Egyiptom királyához és felszólította, hogy bocsássa el a népet. Fáraó ezt megtagadta. Ekkor bocsátott Isten csapásokat Egyiptomra. A folyóvizek vérré változtak. Azután békák és tetvek, meg legyek lepték el a földet. Fáraó, bár megtérést mutatott és megígérte, hogy Izráelt elbocsátja, de azután ismét megkeményedett és nem bocsátotta el.

Ekkor mondotta Isten Mózesnek: „Az Úr pedig monda Mózesnek: még egy csapást hozok a Fáraóra és Egyiptomra; azután elbocsát titeket innen; amikor mindenestől elbocsát, űzve hajt el titeket innen." (Mózes II. 11 : 1) Az Úr most előkészületeket tett nagy hatalmának kinyilvánítására, mellyel a népet és minden értelmes teremtményét ki akarta oktatni arról, hogy Jehova Isten kicsoda. Megbízta Mózest, hogy hívja össze Izráel vezetőit és utasítsa, hogy az első hó 10. napján minden család egy makulátlan hím és egyéves bárányt vegyen magának, a hó 14. napjáig őrizze, akkor levágja s vérével az felső és alsó küszöbét bekenje. Ezt azért re el, hogy azok a zsidók, akik e parancso ik, megoltalmaztassanak. Amint Mózes II 2, 13 feljegyzi, az Úr így szólott: „Mert ált yek Egyiptom földén ezen éjszakán és me minden elsőszülöttet Egyiptom földén, az embertől kezdve a baromig és Egyiptom minden istene felett ítéletet tartok, én, Jehova. És a vér jelül lesz néktek a házakon, amelyekben ti lesztek s meglátom a vért és elmegyek mellettetek és nem lesz rajtatok a csapás veszedelmetekre, mikor megverem Egyiptom földét."

Mózes utasította a zsidókat, hogy mindazt végrehajtsák, amit elrendelt és arra az éjszakára mindent előkészítettek. Minden család, mely a bárányt házába vitte s vérét a küszöbökre hintette, benntartózkodott a házban és várakozott. Azon az

FEL

eseménydús éjszakán, amidőn az elvetemült király és az Ördögnek többi egyiptomi hívei, akik hamis istenek oltalmában bíztak, valószínűleg béke és biztonság tudatában aludtak, a világegyetem nagy Istene elküldötte angyalát, hogy Egyiptom hamis isteneit ledöntse és az elsőszülötteket megölje. Az izráeliták azon elsőszülötteinek kivételével, akik az Úrnak engedelmeskedve a vért a küszöbökre hintették, a többiek elsőszülöttei mind megölettek. Meghalt minden elsőszülött a király házán kezdve, az utolsó rabszolga és állat elsőszülöttéig. Éjfélkor a király felébredt s azt látta, hogy elsőszülött gyermeke meghalt. Riadót fuvatott s az ország egész népe jajveszékelni és sírni kezdett, mert Egyiptomban nem volt oly ház, melyben ne lett volna halott.

Ekkor a király Mózest és Áront maga elé hívatta és megparancsolta nekik, hogy ők és gyermekeik haladéktalanul távozzanak az országból. Mózes II. 12 : 32, 33-ban olvassuk: „Juhaitokat és barmaitokat is vegyétek, amint mondátok és menjetek el és áldjatok engem is. És az egyiptombeliek erősen rajta valának, hogy a népet mentül hamarább kiküldhessék az országból; mert azt mondják vala: mindnyájan meghalunk." Így bizonyította be Isten Fáraónak, amint megmondotta, hogy kicsoda az Isten; mégpedig az ő kihívó és megvető kérdésére: „Kicsoda az Úr (Jehova)?" (Mózes II. 5 : 2) Az Úr az országban minden egyiptomi bálványt és hamis Istent megvert és elpusztított és gyászt borított egész Egyiptomra. Mózes IV. 33 : 4. mondja: „Az egyiptombeliek pedig temetik vala azokat, akiket megölt vala az Úr őközöttük, minden elsőszülöttjüket; az isteneiken is ítéletet tartott vala Jehova."

Az ember azt gondolná, hogy egy ily nagy csapás, mely Egyiptom minden elsőszülöttjét érte, az összes bálványokat ledöntötte és elpusztította, teljesen megleckéztette Fáraót, sőt úrát, az Ördögöt is arra nézve, hogy ne merjen való igyekezet Istennel szembeszállani. Látszik ezeknek az elvetemülteknek a felfuvalkodottsága és túlkapásai határtalanok. Isten tudta előre, hogy Fáraó mit fog kicselelni és mire fogja őt Sátán indítani. Ezért még jobban meg akarta őket leckéztetni, amint Mózes II. 14 : 4-ben olvassuk: „És megtudják az egyiptombeliek, hogy én vagyok az Úr (Jehova)." A Veres-tenger partján táborozó izráeliták nagyon sokan voltak. Csupán a férfiak száma hatszázezerre rúgott. Miután Egyiptom királya egy ideig gyászolt fiáért és tudatára ébredt annak, hogy az izráeliták elmenekültek, kiadta a parancsot, hogy a harci szekerekből és lovasokból álló hadserege induljon Izráel üldözésére és elpusztítására. Az izráelitákat megtalálták az egyiptomiak. Az izráeliták nagyon megijedtek, az Úrhoz kiáltottak és szemrehányást tettek Mózesnek, hogy miért vezette őket oda, hogy az egyiptomiak megöljék. „És Mózes monda a népnek: ne féljetek! Álljatok veszteg és lássátok meg Jehova szabadítását, mellyel ma megszabadít titeket; mert azokat az egyiptomiakat, akiket ma láttok, többé sohase fogjátok látni. Jehova fog harcolni tiérettetek, ti csak álljatok veszteg."

És most nézzük meg Isten óriási hatalmát! Angyalát Izráel tábora elé rendelte és ködoszlopot szerzett a zsidók és az egyiptomiak között; az izráelitáknak azonban világosságot adott. Azután Mózes az Úr parancsára kinyujtotta kezét a tengerre és az Úr egy erős keleti vihart támasztott, mely egész éjszakán át tartott és a tengert ketté választotta, hogy szárazzá lett a tenger feneke és a víz kétfelé oszlott. — Mózes II. 14 : 13, 14, 21-31.

Amidőn Izráel a Veres-tenger tulsó partján biztonságba került és az egyiptomiak kezéből megmenekült, a szabadulás énekét énekelték. II. Mózes 15 : 1—3 verse mondja: „Akkor éneklék Mózes és az Izráel fiai ezt az éneket Jehovának és szólának mondván: Éneklek Jehovának, mert fenséges ő, lovat lovasával tengerbe vetette. Erősségem az Úr és énekem, szabadítómmá lőn nekem; ez az én Istenem, őt dícsérem, atyámnak Istene, őt magasztalom. Vitéz harcos az Úr; az ő neve Jehova."

Így pusztult el az Ördög első világhatalma. Nagy malomkő módjára vettetett a tengerbe. Így hajtotta végre ítéletét Isten a hamis isteneken és dicsőítette meg a maga nevét. (Mózes II. 12 : 12) Az Úr azt akarja, hogy a nép örökké emlékezzék azon időkre a saját jóléte érdekében. Ezért íratta meg prófétája útján a maga szándéka szerint ama nagy eseményt. Ezért van megírva Mózes II. 18 : 10, 11-ben: „És monda Jetró (Mózes apósa): Áldott legyen Jehova, aki megszabadított titeket az egyiptombeliek kezéből és a Fáraó kezéből; aki megszabadította a népet az egyiptombeliek keze alól. Most tudom már, hogy Jehova nagyobb minden istennél; mert az lett vesztükre, amivel ellenük vétkeztek." Nehemiás 9 : 6, 9, 10 verseiben olvassuk: „Te vagy egyedül Jehova! Te teremtetted az eget, az egeknek egeit és mindent, ami rajta van, a tengereket minden bennök valókkal együtt; és te adsz életet mindnyájuknak és az égnek serege előtted borul le. Megtekintéd annak-felette a mi atyáinknak Egyiptomban való nyomorúságát és az ő kiáltásukat meghallád a Veres-tengernél és tevél jeleket és csodákat a Fáraón és minden szolgáin és földének egész népén, mert tudtad, hogy kevélyen cselekedtek a te néped ellen; és szerzél magadnak nevet, mint e mai napság is van." Ugyancsak a 106. zsoltár 8-ban mondja Jehova:

FEL

ő megsegíté őket az ő nevéért, hogy megismertesse a maga erejét." Jehova Egyiptom népével és nemzetével közölte jóságát hű szolgája, József útján. De az egyiptomiak nem becsülték meg ezt a jóságot, nem figyeltek Istenre, hanem az Ördögöt és képviselőit követték. Isten kifejezte haragját Sátán és az általa alakított világhatalommal szemben s akkor egyuttal elővetítette azon nagyobb eseményeket, melyek a jövőben fognak bekövetkezni. W. T., 1932 augusztus 15.

„Hogy nevet szerezzen magának"

TÖBB évszázad előtt, amikor a zsidók még csak körülbelül hetvenen voltak, Egyiptomba költöztek és ott megtelepedtek. Az Úr a zsidók egyike, t. i. József, Isten hű szolgája útján megmutatta jóságát az egyiptomiakhoz, amikor megoltalmazta őket egy több évig tartó inség idejében. A zsidók Egyiptomban nagyon megszaporodtak s az egyiptomiak hálátlanságukban ellenük támadtak, leigázták őket és lépéseket tettek kipusztításukra. A zsidóknak Egyiptomból való kiszabadítása érdekében Istennek közbelépnie és nagy csapásokat kellett bocsátani Egyiptomra; elsőszülötteiket és azon hadsereget is, melyet az uralkodó Fáraó a menekülő zsidók után küldött, a Veres-tenger hullámaiban elpusztította.

Az, ami Egyiptommal történt, e világ végét példázza és a világhatalmak mai szervezetét, mely nagy nyomorúságban fog elpusztulni. (Jelenések 18 : 21—24) Jóságát Isten csodálatosképpen fejezte ki e világ népei iránt. Az ő jóságát azonban megvetették és ez Sátán, az ellenség indításából történt. Az, ami Egyiptomra, Mózes, Isten prófétája útján következett, most sokkal nagyobb terjedelemben fog megismétlődni. Jézus Máté 24 : 21, 22-ben jövendölte meg e korszak végét, mondván: „Mert akkor nagy nyomorúság lesz, amilyen nem volt a világ kezdete óta mind ez ideig és nem is lesz soha. És ha azok a napok meg nem rövidíttetnének, egyetlen ember sem menekülhetne meg; de a választottakért megrövidíttetnek majd azok a napok."

De miért pusztította el Isten Egyiptom elsőszülötteit és veszítette el Egyiptom egész hadseregét a tengerben? Csak azért történt ez, hogy Isten büntetését fejezze ki és önzés indította-e Istent erre? Nem. Isten indítóoka semmiképp sem volt önző. Az élet Isten adománya. (Róma 6 : 23) Ádám bűne következtében minden ember csak Isten kegyelméből él, életjog nélkül. Az egyiptomi elsőszülöttek is ezen szabály alá tartoztak. Isten őket is fel akarja támasztani a halálból s mindnyájuknak alkalmat nyujt, hogy kedvező körülmények között megnyerjék az életet. Egyiptom uralkodó osztályának tagjai kétségtelenül szerették elsőszülötteiket. Elsőszülötteik halála mint büntetés Isten megvetése miatt arra kellett volna kioktassa Egyiptom uralkodó tényezőit, hogy az ő isteneik hamis istenek, nem tudnak nekik életet adni és nem is tudnak megállani a nagy Jehova Isten előtt.

Az írás megmagyarázza, hogy a hatalomnak e nagy kinyilatkoztatása amiatt történt, mivel Isten nevet akart szerezni magának. Nehemiás 9 : 9, 10. mondja: „Megtekintéd annakfelette a mi atyáinknak Egyiptomban való nyomorúságát és az ő kiáltásukat meghallád a Veres-tengernél s tevél jeleket és csodákat a Fáraón és minden szolgáin és földének egész népén, mert tudtad, hogy kevélyen cselekedtek a te néped ellen; és szerzél magadnak nevet, mint e mai napság is van." Sámuel próféta ugyanerről mondotta: „Mert melyik nép olyan, mint a te néped az Izráel, melyért elment volna Isten, hogy megváltsa magának való népül és magának nevet szerezzen." (Sámuel II. 7 : 23) Kik előtt akart Isten magának nevet szerezni és magát megdícsőíteni? Biztosan nem az Ördög előtt, mert az Ördög kihívóan dacolva menetelt azután is a törvénytelenség útján és akkor már halálítélet alatt állott. Isten magának Izráel között akart nevet szerezni. Ő ezt a népet választotta ki magának és akarta a maga szándékára felhasználni. Ezt a csodálatos munkát tehát Isten Izráel és mindazon később lő emberek javára mívelte, akik Istenéi voltak

Az embereknek jól me ellene jegyezniök, hogy Jehova a mindenha n és Egyiptom elpusztítása csak egyik v az ő nagy szándéka végrehajtásának. Amik emberek meg fogják tanulni, hogy a minden sten hatalma mindig az emberiség jóléte érdekében a szeretettel összhangban működik, szeretni fogják őt, engedelmeskedni fognak neki és megnyerik az Örökkévalótól mindazon áldásokat, melyeket azok számára tartogat, akik őt szeretik és neki engedelmeskednek.

Isten a zsidó családok elsőszülötteit atyáik hite és engedelmessége miatt szabadította meg. Ez figyelmeztetőleg kellett volna rájuk hasson mindörökre, hogy az igazságos és szeretetteljes Istennek engedelmeskedjenek. Így viselkedtek-e?

Isten a zsidókat nemzetté szervezte. Egy szervezet lények vagy csoportok jól rendezett egyesü-

FEL

lése bizonyos szándék végrehajtására. Isten szándékáról olvassuk Apcsel. 15 : 18-ban: „Öröktől fogva tudja Isten minden ő cselekedeteit". Mivel Isten már kezdetben elhatározta, hogy mit tesz, teremtményeire nézve is rendszeresen intézkedett akaratának végrehajtására. Ezzel összhangban utasítja Pál apostol a kereszténveket a következőkre: „Mindenek ékesen és jó renddel legyenek." (Korinthus I. 14 : 40) Isten alkotásai bizonyítják, hogy ő mindent rendben és a megfelelő szervezet útján valósít meg. „Az egek beszélik Isten dicsőségét és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat. Nap napnak mond beszédet; éj éjnek ad jelentést. Nem olyan szó, sem olyan beszéd, amelynek hangja nem hallható. Szózatuk kihat az egész földre és a világ végére az ő mondásuk. A napnak csinált bennök sátort." — 19. zsoltár 2—5.

Isten egyes teremtményei a rendet tudják legnehezebben megtanulni. Isten nem szereti, ha az ő útjaitól eltérnek. Az ember eltévelyedéseit rendesen mások gyengeségei vagy túlkapásai okozzák. Az Úr akaratával szemben való szándékos cselekedet árulás.

Az alázatosság engedelmességet és Isten kijelölt útjainak követését jelenti. Példab. 16 : 18. mondja: „A megromlás előtt kevélység jár és az eset előtt felfuvalkodottság." Isten a felfuvalkodottat eltaszítja magától és kegyelmével az alázatoshoz fordul. (Péter I. 5 : 5) Aki mindig örömmel szabja magát az Úr útjaihoz, bebizonyítja szeretetét Isten iránt. (János I. 5 : 3) Meg lehetünk győződve arról, hogy a bölcs Isten csak egy határozott úton hajtja végre szándékait. Következetlenség volna részéről, ha különböző utakat venne igénybe. Az Ördög a maga ravasz politikája szerint mindig azt igyekezett elhitetni az emberekkel, hogy ők elég bölcsek és hatalmasok, hogy maguknak tervet készítsenek és Isten ígéjére való tekintet nélkül végrehajtsák. Aki így viselkedik, kárt vall. „A te törvényed kedvelőinek nagy békességök van és nincs botlásuk." (119. zsoltár 165) Akik ezt megtartják, távoznak el Isten szervezetétől és szándékától. Ha szeretjük Isten útját és örömmel törekszünk szerint cselekedni, teljesen bízni fogunk benne s ha ezt tesszük, élvezni fogjuk Isten békéjét, mely minden emberi értelmet felülmul. Teljesen meggyőz ama bizonyíték, hogy Istennek van valami szándéka. Az embernek meg kell ismernie Isten rendszeres szervezeti módszerét akaratának végrehajtására. Éppen ez az, amivel mi most foglalkozunk. Nem kellene az egész időt annak megállapítására használni, vajjon Isten egyáltalán egy bizonyos feltett szándékot követ. Isten szándékát könnyen meg lehet ismerni. Az embernek sokkal inkább azt kell feladatául kitűznie, hogy mily módon hajtja végre Isten az ő szándékát s amidőn azt megállapította, teljesen összhangra kellene törekedine Isten útjával és örömmel követnie azt.

Édentől Egyiptom bukásáig Isten az engedelmeseknek azon nagy leckét véste elméjükbe, hogy az Úr a mindenható Isten és őbenne a bölcseség, igazság, szeretet és hatalom teljesen egyensúlyban van. Isten Jákób utódait, kiket Izráelnek is nevez, választotta és szervezte meg nemzetté, előre elhatározott akaratának teljesítésére. Az első oktatás, melyben az izráelitákat részesítette, abból állott, hogy az Úr az Isten. Az izráeliták javára akkor szerzett magának nevet, amidőn az egyiptomiakat legyőzte és hamis isteneiket elpusztította. Izráellel közölt leckéi Izráel és a későbben következők javára szolgáltak.

„Az árnyék"-szó az új-testamentumban egy bizonyos értelemben fordul elő. Az árnyék valaminek a visszatükrözése, mint pl. valami tükörben vagy a csendes víz tükrében látható kép. Az valami valóságnak az ábrázolása. Gyakran „az előkép" (jelkép) szó is hasonló értelemben használatos. Ez is valami jövendőt ábrázol vagy vetít elő. Istennek Izráellel való érintkezése főképpen, amint az a törvényben jut kifejezésre, melyet Izráelnek adott, eljövendő jobb eseményeket vetített elő. Amint Pál Kolossé 2 : 17-ben mondja: „Ezek a jövendő jobb dolgok árnyékai"; s a zsidók 10 : 1-ben olvassuk: „A törvény a jövendő jobb dolgok árnyéka." Ezek és a bizonyító szövegek alapján lehet következtetni, hogy az Úr által szervezett Izráel nemzete az ő jelképi szervezete volt és a jobbat, Isten kitűzött idejében bekövetkezőt, vetítette elő. Ezért rendkívül érdekes az Úrnak Izráellel való bánásmódja mindazok előtt, akik szeretik az életet és Isten útját — mely az embereket elvezeti az élethez és a boldogsághoz —, megismerni kívánják.

W. T., 1932 augusztus 15.

Éneklek Jehovának, mert felséges ő, lovat lovasával tengerbe vetett. Erősségem az Úr és énekem, szabadítómmá lőn nekem; ez az én Istenem, őt dícsérem, atyámnak Istene, őt magasztalom. Vitéz harcos az Úr; az ő neve Jehova ... Megőrzi Jehova mindazokat, akik őt szeretik; de a gonoszokat mind megsemmisíti.

FEL

FEL

A HAJNAL VILÁGOSSÁGA

1932 november 1. 21. szám

FEL

A hajnal világossága

1932 november 1. 21. szám

Jehova szervezete

„Hogy mindnyájan egyek legyenek; amint te én bennem, Atyám és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhigyje a világ hogy te küldtél engem." — János 17 : 21.

II. rész

JEHOVA főszervezetének, teljességrejutván, egész merőben egységesnek kell lennie, hogy az ő neve és ígéje teljesen igazolódjék. Ez azt jelenti, hogy mindazon mennyei és földi lények, akik alkotórészeivé lettek szervezetének és megmaradnak ezen állapotban, teljes egységben kell hogy legyenek. Amikor Sátán kihívást intézett Jehova neve és ígéje ellen, kezdett Jehova azon szándékának feltárásához, hogy egy királyságot vagy királyi házat fog létesíteni, mely a kitűzött időben el fogja pusztítani a törvényszegőt és uralkodását s Jehova nevét és ígéjét igazolni fogja és minden lény előtt be fogja bizonyítani, hogy csak Jehova Isten egyedül. Jehova kedves fiát, Jézust küldte e világra, hogy bizonyságot tegyen az ő szándékára vonatkozó igazságáról és Jézus bizonyságot is tett arról. Jézus halálát az igazságról szóló bizonyságtevése idézte elő, de mivel hűséges volt, Jehova feltámasztotta őt a halálból és főszervezetének fejévé emelte.

Egység

[3] Miután Jehova szövetséget kötött Jézussal a királyságra nézve, tizenkét tanítványt adott melléje, kiket ő kiváltképpen kioktatott a királyságra vonatkozólag. E tanítványok közül tizenegynek mondotta a hű Jézus: „De ti kitartottatok énvelem nehéz napjaimban; azért, miként az én Atyám nékem, én is adok néktek országot, hogy egyetek, igyatok asztalomnál az én országomban s királyi székeken ülve, megítéljétek Izrael tizenkét törzsét." — Lukács 22 : 28—30, Dr. Masznyik-f.

[3] Azoknak, akiknek ez megígértetett s akikkel e szövetség köttetett, híveknek kellett bizonyulniok és Jézus Krisztussal és Istennel teljes egységre jutniok. E miatt imádkozott érettük Jézus. Nem azért imádkozott, hogy csupán tiszteletbeli állásokat nyerjenek, hanem, hogy Jehova szervezetében egységre jussanak és teljesen egyetértsenek, miképpen Jehova és Jézus teljesen egyetértenek egymással. Jehova tehát hű férfiakat rendelt Jézusnak, hogy az ő követei legyenek és elküldte őket a világra, hogy bizonyságot tegyenek az igazságról. „Amiképpen te küldtél engem a világra, azonképpen küldtem őket én is e világra." János 17:18.

[4] Azután Jézus még másokért is könyörgött Jehovához, azokért t. i., akik elfogadják az Isten dicsőséges szervezetének tagságára szóló meghívást. Azon imádság lényege abban állott, hogy az ilyenek Isten nagy szervezetében egységre jussanak, hogy az egész világ megismerje, hogy Jehova az Isten. „De nemcsak őérettök könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd énbennem; hogy mindnyájan egyek legyenek, amint te én bennem, Atyám és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhigyje a világ, hogy te küldtél engem. És én azt a dicsőséget, melyet te nekem adtál, ő nékik adtam, hogy egyek legyenek, amiképpen mi egy vagyunk; én ő bennük és te én bennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem és szeretted őket, amiként engem szerettél." — János 17 : 20—23.

[5] Isten ígéjének ezen idézeteit olvasván, a legkevésbbé sem kételkedhetünk abban, hogy a gyülekezet elhívásának, tanításának és létesítésének az a rendeltetése, hogy azokat, akik begyüjtettek Isten szervezetébe, teljes egységre hozza Istennel és Krisztussal és teret nyujtson nekik Jehova nevének és ígéjének igazolására. Az apostolok csupán ezen okból küldettek ki mint Jézus Krisztus követei és más tisztségek is csak ezen okból létesíttettek a gyülekezet fejlődési időszaka alatt. Azt, hogy ez volt a cél, az apostol következő kijelentése is bizonyítja: „És ő (Jézus) rendelt némelyeket apostoloknak, másokat meg prófétáknak, némelyeket evangélistáknak, másokat meg pásztoroknak s tanítóknak, hogy alkalmatosokká tegyék a szenteket a szolgálatra, a Krisztus testének építésére, mig mindnyájan eljutunk az Isten Fia hitének s ismeretének egységére, férfiúi érettségre, a Krisztus tökéletességét megütő kornak mértékére, hogy ne legyünk többé gyermekek, akiket a tanításnak bármely szele habként ide s tova hány-vet az emberek fortélyos játéka, tervszerűleg tévelygésbe ejtő csalárdsága által." (Efézus 4 : 11—14, Dr. Masznyik-f.) Ez az idézet ugyancsak azt bizonyítja, hogy a maradék tagjainak, még földi létük alatt, ily egységre kell jutniok mint Isten szövetséges népének, hogy szilárdan meg legyenek gyökerezve

FEL

és alapozva az igazságban mint Istennek és királyságának hű és igaz tanui s egymással egyetértésben kell bizonyságot tenniök Jehova ígéjéről és nevéről. A Krisztussal való ezen egységnek a hitben és Istennek és országának ismeretében kell meglennie, mert a hívek eképpen jutnak férfiúi érettségre a Krisztusban, Krisztus teljességének mértékére.

6 Ennek az egységnek a kivívása érdekében azok között, akik hisznek az Úr Jézus Krisztusban, egy munkát kell végezni. Az Úr Jézus Krisztus e munka érdekében nevezte és küldte ki apostolait, létesítette az evangélisták, pásztorok, tanítók és próféták tisztségeit, de „vén"-tisztséget nem létesített. Ezt nyilván azért nem létesített, mivel mindazok, akik (a hit) egységére jutnak, tényleg és valóban a szónak írás-szerinti értelmében „vének". Az ilyenek érettkorúak a Krisztusban s ezt az érettséget nem szavazatok útján lehet elérni vagy fokozni.

Mindnyájan egyek

7 Jézus azért imádkozott, hogy mindnyájan egyek legyenek vagy egyetértésre jussanak. Az apostol kijelentése szerint: „Mig mindnyájan eljutunk az egységre." Ez az egység két különböző okból nem állhatott fenn abban az időben, amidőn az apostol még a földön élt. Először azért, mert abban az időben még nem hivatott el az egész 144 000 s másodszor azért, mivel akkor még sokan csak „gyermekek" (csecsemők) voltak, akik meghivattak a királyságba. Jézus és az apostol által tárgyalt egység, a hitnek és az Isten Fia ismeretének az egysége. Ahhoz, hogy az egész 144 000-nek teljes lehessen a hite, ezeknek — Isten maradék népét is beleértve — el kell jutniok Jehova Isten azon szándékának ismeretére, hogy ő teljességre akarja juttatni főszervezetét és a maga nagy nevét igazolni akarja. Maguk az apostolok azonban abban az időben eljutottak eme teljes egységre, mivel az Úr feltárta előttük szándékát s némelyiküket ihlette, hogy a tanításokat mások számára feljegyezzék. Kétségtelenül rajtuk kívül még mások is, mint pl. Timotheus és Titus is eljutottak az egység azon fokára. De nem mindnyájan jutottak el a kívánt egysére azok, akik hittek az Úr Jézus Krisztusban s meghívattak a királyságra; ezt azon tény mutatja, hogy az apostolok, főképpen pedig Pál és Péter, állandóan azon igazság megmagyarázásával foglalkoztak, amely a hit alapját alkotja és a különböző gyülekezeteket azon helyes útra törekedtek terelni, amelyen járniok kellett volna Jehova tetszésének megnyerése érdekében. Pál apostol nem remélhetett teljes egységet (egyetértést) a maga idejében, mivel az képtelenség lett volna. A teljes egység csak akkor jöhetett létre, miután mindnyájan meghívattak azok, akik Jehova Isten főszervezetét fogják alkotni, ezt a meghívást el is fogadták, össze is gyültek és tevékenykedni kezdtek Jézus Krisztus, e szervezet fejének vezetése alatt.

Ameddig

8 Azon osztályból, mely szentlélektől született és a királyságra meghívatott, 144 000-nek kell kiválasztatnia, felneveltetnie és teljes egységre jutnia. Ezeknek a „gyermeki korból" „férfiúi érettségre" kell jutniok. Hogy a hivatalosakat „férfiúi érettségre, a Krisztusban való teljesség mértékére" segítse, rendelt az Úr Jézus Krisztus bizonyos hivatalokat és tisztviselőket. E hivatalokat s azoknak viselőit Jehova Isten főképviselője, az Úr Jézus Krisztus által rendelte, hogy szándékát, melyet az apostol „a hit egységének" nevez, megvalósítsa. Az ő megbizatásuk Jehova Istentől van. (Ésaiás 61 : 1, 2) A „Bárány tizenkét apostola" kiválasztatott, kineveztetett és Jézusnak adatott, még mielőtt a szentlélek kitöltetett mint vígasztaló, segítő és vezető. (János 15 : 16; Máté 10 : 1—5; Márk 3 : 13—19; János 17 : 6, 11; 14 : 26) A gyülekezet ezen hivatalai és tisztviselői tehát nem a szentlélek — mint szószóló és segítő — működése által jöttek létre. Mátyás, aki a Judás helyére lépett, pünkösd előtt neveztetett ki s azután nyerte el a szentlelket. (Apcsel. 1 : 23—26; 2 : 1—4) Habár Pál csak azután tért meg, miután a szentlélek mint szószóló kitöltetett, őt mindazáltal maga az Úr Jézus Krisztus nevezte ki. (Apcsel. 9 : 15; 26 : 16) Az apostolok „vének" voltak, mivel ők voltak az elsők, tehát a legidősebbek Krisztus testületében, de ők nem emberektől való kinevezés vagy választás utján lettek azok. A „szentek tökéletesbítése" az apostolok kötelessége volt s az ma is, de az ő munkájuk nem korlátozódik csupán erre. Az Ujtestamentum nagyrészét egyes apostolok irták s ezeket az irásokat Jehova Jézus Krisztus utján adta. Ezek a királyi osztály tanítására szükségesek, de nincsenek csupán erre az osztályra korlátozva. Ehelyütt különösen is figyelembe kell vennünk, hogy az apostolok tisztsége nem fog megszünni a 144 000 férfiúi érettségre és Krisztusban való egységre jutása után; mégpedig azért nem, mivel más teendőket kell végezniök. Ugyanez mondható a többi tisztségekre is, melyeket az Úr létesített s amelyekre ő jelölt ki tisztviselőket. Az evangélisták például oly prédikátorok, kiket az Úr az igazság hirdetésére rendelt. Az igazságot állandóan kell hirdetni mindaddig, mig mindenkinek alkalma nyilik annak megismerésére. (Timotheus I. 2 : 3, 4) „Ameddig", amely szót az apostol Efézus 4-ben használ, azt kell jelentse, hogy e tisztségeknek, melyek a szentek javára létesíttettek, a test minden tagjának megérlelésére kell gyakoroltatnia, mert ez az a nagy cél vagy szándék, melyet az Úr kinyilatkoztatott. Hogy ezek a tisztségek még azután is érvényben maradnak-e, egyáltalán nem fontos, amennyiben e tekintetben a 144 000-nek Krisztusban való teljes egysége jön számításba. E tisztségeknek s a velük összefüggő kötelességeknek azonban mindaddig gyakoroltatniok kell, amig az egység vagy egyetértés megvalósul. Addig meg nem szünhetnek ezek, amig az egység meg nem valósul.

FEL

Mikor valósul meg?

9 Mikor fog megvalósulni az egység vagy egyetértés állapota? Nyilván csakis akkor, amidőn az Úr Jézus Krisztus eljön Isten templomához (egyházához) s magához gyüjti azokat a hűségeseket, akik a „hű és bölcs szolga"-osztályt alkotják. Az írásnak megfelelő, valamint más bizonyítékok is azt igazolják, hogy az Úr Jézus 1918-ban jelent meg Isten templomában s azután rövidesen magához gyüjtötte a választottakat. Az írás mutatja, hogy az Úr először olyanokat támaszt fel a halálból, akik Krisztusban hunytak el s ezek az apostolok s azok lesznek, akik mint evangélisták, pásztorok, tanítók és próféták híven szolgáltak s fejlődésük következtében vénekké lettek. (Thess. I. 4 : 16) Azután olyanok fognak következni, akiket az Úr igazaknak és híveknek elismert és reájuk bízta királyságának érdekeit a földön s akik „hű és bölcs szolga"-osztályának tagjaivá lettek, amely osztályt *Márdokeus jelképez bibliailag.* (Máté 24 : 45, 46) Azután olyanok következnek, akik később kerültek az igazságba, születtek szentlélektől és teljesen Istennek és királyságának szentelték magukat, a meghívást elfogadván és követvén és kiválasztatnak. Ezeket Eszter példázza s ezek ugyancsak a ‚hű és bölcs szolga" tagjaivá lettek. Mindezek, miután begyüjtettek a templomba, megnyerték az üdvruháit s erről lehet őket mint Jehova szervezetének alkotó részeit megismerni; felkenettek és megnyerik az igazság palástját, ami Istennek, az Úrnak velük szemben való elismerését jelenti és helyet jelöl ki nekik az ő szervezetében, miután úgy helyezte el őket a testben, amint jónak látta. Ezek mindnyájan egységben vagy egyetértésben vannak az Úr ismeretében, a hitben és az Úr szolgálatában. Ez az egység most, a szentlélek másodszori kitöltése idejében következik be. — Jóel 2 : 28, 29.

10 Péter az isteni gondviselés szerint apostol volt, de az evangélista, pásztor, próféta és tanító tisztségét is betöltötte. Pünkösdkor jövendölte: ‚És lészen az utolsó napokban, ezt mondja az Isten, kitöltök az én lelkemből minden testre: és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok és a ti ifjaitok látásokat látnak és a ti véneitek álmokat álmodnak. És éppen az én szolgáimra és szolgálóleányaimra is kitöltök azokban a napokban az én lelkemből és prófétálnak." (Apcsel. 2 : 17, 18) E jövendölésnek a maradékra kell vonatkoznia a földön, miután egységre jut a Krisztus Jézusban. E jövendölésben alkalmazza Péter a „vének"-szót s ezzel kétségtelenül azokat jelöli a gyülekezetben, akik idősek voltak és meggyarapodtak az Úr ismeretében, de ismeretüket főképpen csak a maguk építésére és felmagasztalására fordították. Ezek vének voltak a gyülekezetben; s amiképpen Izraelben, Isten előképes szervezetében, voltak hű és hűtlen vének, így voltak az egyházban is hű és hűtlen vének. Ez világosan kifejezésre jut az írásból. (Ezékiel 8 : 1—12; 9 : 5, 6; Zsidók 11 : 1, 2; 45. zsoltár 16; Mózes II. 24 : 1—14) A hívek egyetemben felismerik, hogy nekik kiváltságuk, hogy Istennek szolgái és tanui lehetnek s ez vonatkozik mindkét nembeliekre; ezért mondotta Péter mint Isten tolmácsa: „Sőt szolgáimra és szolgálóleányaimra is kitöltök az én lelkemből azokban a napokban és jövendölni fognak." (Apcsel. 2 : 18) Akik megbecsülik ama nagy kiváltságot, hogy Jehova szolgái lehetnek, örvendenek, hogy hirdethetik az ő igazságát, az önzőek ellenben nem hirdetik azt, vagy visszavonják magukat attól. A Krisztusban való egységre a hű osztály jut el és lesz „a választott szolga"-osztály alkotórésze. Ez az egység vagy egyetértés az Úr ismeretében, a hitben és az Úrhoz való ragaszkodásban valósul meg. Erre az egységre jutott most az egész maradék, mivel a templomban van és Istentől a templom-osztály feje utján tanul, ennek tagjai mindnyájan egyértelmen vannak Isten azon szándéka tekintetében, hogy nevét Krisztus, főszervezetének feje utján fogja teljesen igazolni. Ezek szemtől-szembe látják a Jehovára és királyságára vonatkozó dicsőséges igazságokat és eljutottak az apostol által említett férfiúi érettségre.

Igazi vének

11 Tehát kicsodák vének valóban Jehova szervezetében? Az írás lényegében erre a következőket feleli: Mindazon hűségesek, akik a főszervezet tagjaivá tétettek, mely a most földön lévő maradékot magában foglalja s akik mindvégig hűségesek lesznek Istenhez. Ezek valóban vének, nem azért, mert valaki mellettük szavazott, hanem, mivel Isten és az ő országa iránti hűségükben meggyarapodtak és érettkorúak lettek. Ezek így jutottak férfiúi érettségre a Jézus Krisztusban. Az egység és érettség állapotába jutottak. Ez azon egység vagy egyetértés, melyet az előző idézetekben Jézus és Pál apostol említ. E következtetés támogatásául még a következő idézeteket vizsgáljuk meg. Péter vén volt, annak (presbyternek) s „a megjelenendő dicsőség részesének" nevezte magát. Figyelmeztette a gyülekezetek véneit, azokat értve ezalatt, akik Krisztusban voltak vének, hogy gondját viseljék Isten nyájának s aztán a következőket fűzte hozzá: „És amikor megjelenéndik a főpásztor, megnyeritek a dicsőségnek hervadhatatlan koronáját." — Péter I. 5 : 1—4.

12 Jézus Krisztus a főpásztor és most ő nyilatkozott ki Isten templomában mint Jehova szervezetének feje. (Zsidók 13 : 20; Péter I. 2 : 25; Ezékiel 34 : 23; Jeremiás 23 : 4, 5) A Péter apostoltól a fenti idézetben említett „dicsőség koronája" a ‚királyi méltóság ismertető jelét' jelenti, ami az Úr elismerésében jut kifejezésre Isten szervezetének valamely tagja iránt. A „dicsőség e koronáját" nem azért nyeri meg valaki, mivel az emberek mellette szavaztak és valamely tisztségre megválasztották, hanem az összes hűségesek nyerik meg, közöttük azon hű úttörők is, akiket néha kolportereknek nevezünk s mindazok a többiek, akik hűségesek és a ‚választott szolga' tagjai. Ezekről mondja Jehova: „Az én dicsőségemet másnak nem adom", csakis a ‚választott szolga'-osztálynak.

FEL

(Ésaiás 42 : 8) Ezeknek, köztük a hű maradéknak a földön, mondja az Úr: „Kelj fel! világoskodjál, mert eljött a te világosságod és az Úr (Jehova) dicsősége terajtad feltámadt." — Ésaiás 60 : 1.

[13] Jelenések 4 : 2, 4-ben olvassuk: „Erre a lélek azonnal elragadott engemet. És íme, trón volt a mennyben s a trónon ült valaki. És a trón körül huszonnégy más trón volt s a trónokon huszonnégy vén ült fehérruhába öltözve, fejükön arany koronával." (Czeglédy fordítása szerint.) Jegyezzük meg, ez a szöveg huszonnégy vénről beszél s ez kétszer akkora létszám, mint a „Bárány apostolaié" volt és jelképi értelme a következő: Ez a huszonnégy vén nemcsupán az apostolokat képviseli, hanem mindazon híveket, akik a főszervezet tagjai lettek. A tagok együtt mindazokat képviselik vagy jelképezik, akik hűségben hunytak el és dicsőségben feltámasztattak, valamint a földön levő maradékot is, mely a templomi állapotba gyűlt és mindhalálig hű lesz. A maradék az igazság palástja alatt van s amint az írás mondja, a Magasságos oltalma alatt; megnyerte a királyi méltóság ismertető jelét vagy a dicsőség koronáját s az Úr ígéje azt írja felőle, hogy „ujjong a dicsőségben". (149. zsoltár 5—9; Ésaiás 61 : 10; 91. zsoltár 1, 2) Ez a hívek osztálya, melyről az apostol azt mondja, hogy a dicsőség koronáját vagy a királyi méltóság ismertető jelét akkor fogják megnyerni, amikor Jehova szervezetének nagy vezére (feje) megjelenik. Ezzel összhangban van megírva: „Szín-arany koronát tettél fejére." (21. zsoltár 4) Ez alatt az egész szervezetet érti. Ezt a koronát vagy kitüntetést annak alapján nyeri, hogy eljutott Krisztus egységére s annak része lett. Jehova a maradék hű tagjait a földön kegyes gondviselésével „feltámasztotta és együtt ültette Krisztussal a mennyekben." (Efézus 2 : 6) E látomásban részesült a templom-osztály, melyet a földön senkimás sem lát és értékel. Azok, akik látják ezt, mindnyájan vének az írás értelmében, ezek azért vének, mivel Jehova szereti őket és nekik abban telik örömük, hogy neki szolgálhatnak. „Akkor a huszonnégy vén leborul a trónon ülő előtt, imádja azt, aki örökkön-örökké él és leteszik koronájukat a trón előtt e szavakkal: Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy végy dicsőséget, tisztességet és hatalmat, mert te teremtettél minden dolgot s a te akaratod által lettek és teremtettek." (Jelenések 4 : 10, 11, Czeglédy ford.) Ezek, közéjük értve a földön levő felkent hű maradékot is, vének, akik látják a királyság megszületését vagy kezdetét s megtanulják, hogy Jehova nevét a királyság fogja igazolni; ezek örvendenek, hogy dicsőíthetik és magasztalhatják Istent. Úgy vannak bemutatva, mint akik az Úrral állanak együtt a Sion hegyén. (Jelenések 14 : 1—3) „Erre az Istennek színe előtt űlő huszonnégy vén arcra borult s így imádta Istent: Hála légyen néked Urunk, mindenható Isten, aki vagy, voltál és lész, hogy elfoglaltad dicső trónodat és megkezdted uralkodásodat." — Jelenések 11 : 16, 17, Dr. Masznyik-f.

Az egység rendeltetése

[14] Mi a célja vagy rendeltetése van az egységnek, egyesülésnek vagy összetartásnak, amit Jézus és Pál apostol annyira hangsúlyoz? Biztosan nemcsupán az, hogy valakit a mennybe juttasson. Az ily egység, egyesülés vagy összetartás azt célozza, hogy mindazon hivatalosak, akik hívek, a „választott szolga" tagjai legyenek és Jehova Istennek szolgáljanak. Helyesen csakis ezt jelenti Pál apostol következő kijelentése: „A szentek tökéletesbítésére, a szolgálat munkájára." (Efézus 4 : 12) Aki maga is nem működik abban tevékenyen közre, vagy elmulasztja, hogy Istennek most mint az ő tanuja a bizonyságtevésben szolgáljon vagy éppen az ő nevéről és országáról szóló bizonyságtevés munkája ellen küzd, szükségképpen ki van zárva Isten szervezetéből. Az „érett férfiú" nem emberek szolgálatára áll szolgálatban, hanem Jehova Isten szolgálatára papi minőségben. Ez a szolgálat azt jelenti, hogy bizonyságot tesz Isten nevéről, országáról és ígéjéről és ezt mindnyájuknak együtt és egyetértésben kell végezniök.

Választások

[15] Az Úr népének egyes csoportjai most a következő kérdést teszik fel: Még ezután is válaszszunk-e a gyülekezetünkben férfiakat „vénekké"? E kérdésre az írás-szerinti felelet határozott: Nem, mivel az írásban szó sincsen „véni"-tisztségről s mivel senkiből sem lehet szavazatok utján „vént" (érettkorút) csinálni. Pál apostolnak és a többi atyafiaknak eljárása abban állott, hogy olyanokat választottak vagy tettek meg a gyülekezetek szolgáivá, akik a hitben és az Úr ismeretében való meggyarapodottságuk következtében immár vének (érettek) voltak megválasztásuk előtt is.

[16] Válasszon talán Isten népe püspököket vagy felügyelőket a gyülekezetben? Nem; mivel a szentlélek mint ügykezelő vagy segítő, egyes véneket felügyelőkké tett meg, de az Úr Jézusnak Isten templomához való eljövetele óta a szentlélek többé nem gyakorol vezetői vagy ügykezelői tisztséget. Maga az Úr Jézus vette kezébe szervezete ügyeinek igazgatását.

[17] Mily szolgákat szabad tehát most írás szerint választani a gyülekezetben? Hogy erre a kérdésre felelni tudjunk, világosan meg kell látnunk, hogy kikből áll Isten főszervezete és mi a kötelességük most e szervezet tagjainak. E szervezetnek Jézus Krisztus a feje. Ő templomában van, hogy Jehova ítéleteit végrehajtsa. Mostani s a közel jövőbeni munkája Jehova nevének és ígéjének igazolásából áll. A szentlélek Jézus Krisztus távolléte alatt mint ügykezelő és segítő működött a gyülekezetben, de mivel most Jézus Krisztus megjelent templomában, az egész vezetést kezébe vette s biztosan követni fogják az ő vezetését mindazok, akik egységben vannak. Neki a templomban szent angyalai szolgálnak. (Máté 25 : 31) „Íme, eljött az Úr az ő sok ezer (tízezernyi sok) angyalaival, hogy ítélkezzék mindeneken." (Judás 14, 15, angol szerint) Azért jelent meg templomában, hogy az

FEL

előre megírott ítéleteket végrehajtsa s ezért jelöl ki összes testtagjainak munkát. „Ez minden ő szentjeinek ékessége!" (149. zsoltár 9). Szükségképpen ez a hű apostolokat s mindazokat is magában foglalja, akik hitben hunytak el és dicsőségre támasztattak fel. (Thess. I. 4 : 16). Mindazokat magában foglalja, akiket Jézus „megnyert" s akiket Isten Jézusnak „adott' feltámadásakor s akik azután neki szolgáltak s akiket aztán a halálban elvett és most feltámasztott, hogy örökké az Úrral legyenek a dicsőségben. Ide tartoznak a „lábtagok" is, t. i. azok a hű tagok, akik most élnek a földön. — Ésaiás 52 : 7, 8.

[18] Ki vezeti Jehova főszervezetét? Természetesen annak feje, Jézus Krisztus, aki a felséges Jehova Isten vezetése alatt áll. Az írás világosan mutatja, hogy a szent angyalok Jézus Krisztusnak a küldöttei vagy szolgái az ő parancsai végrehajtására. Lásd az „Angyalok Sionban"-c. cikket, megjelent az 1930 július 15-i és augusztus 1-i folyóiratban, valamint Jelenések 8 : 6; „Világosság" I. 106, 107. old. németben.) Semmi kétség sem állhat fenn atekintetben, hogy Jézus Krisztus vezetni tudja szervezetének minden osztályát s fel tudja használni szent angyalait és naponként fel is használja, parancsainak végrehajtására és maradékának igazgatására a földön, arra való tekintet nélkül, hogy a maradék nem látja az Úr eme küldötteit vagy képviselőit és nem is érintkezik velük közvetlenül vagy a fülnek hallhatóan.

[19] Mi a főfeladata most Jehova főszervezetének? Jézus Krisztust elküldötte, hogy uralkodjék ellenségei között, összegyűjtse a maga népét és oktassa; hogy a királyság hirdetését a foglyok előtt elrendelje és a „kereszténységben" a vezetőknek és a vezetetteknek is figyelmeztetést nyujtson. (Ésaiás 42 : 6; Ezékiel 3 : 11; 9 : 4) Egyszóval, a munka a Jehova szándékáról szóló bizonyságtevésből áll, miközben főszándéka nevének igazolásából áll. Jehova főbizonyságtevője Jézus Krisztus s ő mondotta: „Mindenki, aki az igazságból van, hallgat az én szómra"; most pedig főképpen azt parancsolja, hogy bizonyságtevés follyon s ez azt jelenti, hogy a maradék minden tagjának bizonyságot kell tennie Jehova Isten nevéről és királyságáról. — János 18 : 37; Máté 24 : 14.

[20] Jézus azért könyörgött, hogy eggyé legyenek mindnyájan, hogy a „világ megismerje, hogy te küldöttél engem". (János 17 : 23) Miképpen lehetne megtenni ezt, ha nem úgy, t. i. bizonyságtevés által, amint azt Jézus megparancsolta? Ez teljesen megegyezik Pál apostol kijelentésével, aki megírta, hogy Jézus azért rendelte ezeket a tisztségeket, hogy teljesen felkészítse népét a szolgálat munkájára. Miért lett volna népe felkészítve a szolgálatra, ha nem kellett volna szolgálnia? Mily szolgálatot kell még a maradéknak végeznie a földön?

[21] E kérdésre Jehova felel: „Ti vagytok az en tanuim, hogy én Isten vagyok." (Ésaiás 43 : 10-12) „Én adtam ajkatokra az én beszédemet." (Ésaiás 51 : 16) „Eredj el és mondd e népnek!" (Ésaiás 6 : 9) Mivel a maradék Jehova szervezetének egy része s mivel az a „hű és bölcs szolga" részévé lett és Isten reábízta országának földi érdekeit, mivel tehát a „választott szolga" része, kötelességét Jehova prófétája Ésaiás 42 : 1, 6, 8-ban világosan megmagyarázza. 1922-ben történt, hogy Jehova népe kezdte megérteni Ésaiás látomását, mely Jézus Krisztust mutatja be a templomban. (Ésaiás 6 : 1—8) Ez teljesen megfelelt a szentlélek kitöltésének mindazokra, akik nemre való tekintet nélkül hozzátartoztak a hű osztályhoz. (Jóel 2 : 28, 29) Ugyan ebben az esztendőben fogtak hozzá Isten népe szolgálatának megszervezéséhez a földön; s azok, akik tényleg a jelen igazságban vannak, most teljesen meg vannak győződve arról, hogy az Úr Jézus vezette a maradék megszervezését és munkáját az ő angyalai vagy kiküldöttei útján. A bizonyságtevés munkája az a munka, melyet most a maradéknak végeznie kell.

Rend

[22] Mivel most látjuk, hogy mily munkát kell végeznie a maradéknak a földön, a következő kérdést tárgyaljuk meg: Az írás értelmében helyes-e most valamily szolgákat választani Isten földön levő népének gyülekezeteiben? Jehova a rend Istene, de nem a rendetlenségé, ezért az ő szervezetében mindent rendben kell végezni. (Kor. I. 14 : 33, 40) „Jehova erősíti meg a férfiú (Jehova teljes maradéka) lépéseit." (37. zsoltár 23) A bizonyságtevésnek aképpen való végzése, amint azt az Úr megparancsolta, a maradéknak mint egésznek van megparancsolva. E maradék csoportjai Isten igéjével összehangzólag egy testületbe vannak szervezve, melyet mi „társulatnak" nevezünk. A társulatot mint egészet a világon levő Isten népének különböző csoportjai alkotják. Ezért teljesen írás-szerinti és helyes, hogy a szervezetben a társulat nevezzen ki egyes testvéreket, hogy a különböző csoportokat meglátogassák és azoknak segítségükre legyenek; ezek a testvérek kerületi szolgálatvezetőknek neveztetnek. Minden ily csoportnak kötelessége és kiváltsága, hogy helyi szolgálatvezetője legyen. Amiképpen Pál, Timotheus és Titus a társulat más tagjaival együttműködtek a szolgák kiválasztásában, hasonlókép írás-szerinti és helyes, hogy minden csoport válasszon vagy ajánljon oly testvéreket, akik a szolgálatvezetésre alkalmasak. A társulat székhivatala aztán az így javaslatba hozottakból válasszon ki egy szolgálatvezetőt; így fognak egymással egyetértésben eljárni a társulat és a csoportok a kívánt cél érdekében. Egy testbe vannak összefüzve egymással. A munka így szerveztetett meg nehány év óta a szolgálatra és az Úr megáldotta, amennyiben kifejezte iránta tetszését. Mivel tudjuk, hogy az Úr vezeti népét s ha a csoport és azok, akik a székhivatalban vannak, az Úrtól kérik a vezetést, ebből kell azt következtetnünk, hogy a választás az Úr akarata szerint történik. Tehát közvetlen kapcsolat áll fenn minden csoport és a társulat mint egész között.

FEL

[24] Teljesen rendjén van és írás szerint, hogy minden csoportnak legyen munkabizottsága, mely együtt működjék a szolgálatvezetővel a csoport érdekében a bizonyságtevés szabályozása és végzése tekintetében. Ezt a bizottságot a helyi csoport válassza meg magának a maga kebeléből. Ebbe a bizottságba a csoport döntése szerint és nagyságához mérten kell tagokat választani. Minden csoport válasszon ezenkívül magának titkárt és pénzkezelőt is. A csoport teljesen jól teszi, ha a munkabizottságot a csoport minden anyagi és más ügyeinek intézésére felhatalmazza. A munkabizottságon kívül szükségtelen még egy másik bizottságot is választani az anyagi ügyek intézésére. A csoport egy egész, ha a Krisztusban van és mindent egyetértéssel kellene végezni.

Választhatóság

[24] Ki választható meg a csoportban ily tisztség vagy szolgálat betöltésére? Csakis olyan (vagy olyanok), akik a templomosztályhoz tartoznak s teljesen egyetértenek a munkával (szolgálattal) és mindent megtesznek, amit észszerűen meg lehet tenni a szolgálat terén. Eszerint tehát a választhatóságból mindazok ki vannak zárva, akik ellenzik a munkát (bizonyságtevést) vagy abban maguk is nem működnek tevékenyen közre. Meg van írva: „Az ő templomában mindenki az ő dicsőségéről beszéljen." (29. zsoltár 9, angol szerint) A szervezetben a munka keresztülvitelében csak azok működjenek együtt, akik egyetértésben vannak. Eddig egyes csoportok olyan férfiakat is választottak „vénekké", akik nem működtek közre a bizonyságtevésben, vagypedig annak éppen ellenzői voltak; ebből bajok és viszálykodások származtak. Csak írás szerint kell eljárni s akkor a bajok okozói kirekesztődnek.

[25] Ki szavazhat le jogosan és írás szerint a csoport szolgáinak választása alkalmával? Természetesen csakis az, aki tényleg tagja a csoportnak és teljesen egyetért a bizonyságtevő munkával, melyet a csoport és a társulat a maga egyetemességében az Úr parancsát követve, végez. Az eddig követett azon szokás, hogy azoknak is megadták a szavazatijogot a csoportban, akik egyáltalán nem egyeztek a bizonyságtevő munkával s abban nem is vettek részt, sőt talán még ellenezték is, teljesen téves volt. Gondoljuk meg, hogy Jehova az ő felkent népét bízta meg, hogy most ebben az időben bizonyságot tegyen az ő nevéről és igéjéről; az olyan embernek pedig, aki szembehelyezkedik ezzel a feladattal, nincsen helye Isten felkent népe között a csoport szolgáinak választása alkalmával (azaz a szavazatok leadásában). Azáltal, hogy mindenkinek megengedték, hogy szavazzon, aki azt állította magáról, hogy magát felszentelte (t. i., aki megkeresztelkedett) arra való tekintet nélkül, hogy mily álláspontra helyezkedett a bizonyságtevő munka tekintetében, sok bajt idézett elő a multban s ezek szavazatainak a következtében választottak meg gyakran olyan embereket, akik a maguk felmagasztalására, nempedig az Úr szolgálatára törekedtek. Ezt ki kell küszöbölni, ha hűségesek óhajtunk lenni Istenhez és az ő országához.

Istentiszteletek és tanítók

[26] Jehova népének csoportjai teljes merőben helyesen teszik, ha tanulás és a munka megbeszélése céljából időközönként összejönnek, mivel mindent rendben kell végezni. Az ily alkalmakkal mindig kell legyen közöttük valaki, aki a tiszteletet vagy megbeszéléseket vezesse és rendet tartson. (Timotheus I. 5 : 17) Ezt a csoport mindig a maga kebeléből válassza, természetesen olyat, aki az írás értelmében „vén", azaz a templomosztályból valót. Helyes lenne-e, hogy erre a célra nőtestvért válasszanak meg, lévén, hogy az írás értelmében a hű nőtestvérek is vének? Nem, ez nem lenne helyes, mivel ezt a tisztséget nem töltheti be nő oly csoportban, melyben férfi tagok is vannak; ennek okát az írás világosan megmagyarázza. — Timotheus I. 2 : 12.

[27] Jehova felkent tanuinak egyik kötelessége az, hogy a „nagysokaság" osztálya előtt az igazságot hirdesse és azonkívül a néppel és annak vezetőivel is közölje Isten igazságát. (Ésaiás 42 : 6-8; Máté 24 : 14) Az írás szerint ezen okból helyes, hogy a nyilvánosság előtt csak olyan testvér beszéljen, akinek természetes tehetsége és szellemi képessége van előadás tartására. A királyság üzenete Isten kegyelméből nyomtatott formában is ki van adva s mivel a templomosztály minden tagja prédikátor vagy tanuságtevő, a házanként való bizonyságtevés is a királyság evangéliumának prédikálása s e prédikálásban mindenkinek közre kell működnie, amennyiben az Úr alkalmat nyujt neki. „A Úr ad vala szólniok az örömhírtvívő asszonyok nagy csapatának." (68. zsoltár 12) Ez a csapat azért nagy, mivel az Úr erejében és nevében jár és minden tagja prédikátora a királyság jó hírének és szabály szerint nyert megbizatást erre. — Ésaiás 61 : 1, 2; 40 : 9; 52 : 7, 8.

[28] A templom-osztály minden tagját Jehova szervezete szülte és mindnyájukat Jehova tanítja. (Ésaiás 54 : 13) Jézus Krisztus a nagy tanító Jehova közvetlen felügyelete és vezetése alatt. (Mikeás 5 : 2, 4; Lukács 12 : 37) Amidőn az Úr felkent népe együvé jön az ige tanulására, amit rendesen kellene is gyakorolnia, írás-szerinti-e egy alkalmas testvért választani a gyülekezet vezetésére? És egy ily vezető tanító-e? Az teljesen jól van, hogy a tanulás vezetésére alkalmas testvért válasszon a csoport; ez azonban nem tanító a szónak közönséges értelmében. A csoport közösen tanul és Jehova Isten tanítja őket Jézus Krisztus és az ige utján. (Ésaiás 54 : 13) A templom-osztály minden tagja felkent s nekik nincsen szükségük emberre, hogy az tanítson. „Az a kenet pedig, melyet tőle kaptatok, megmarad bennetek s nem szorultok senki tanítására sem, hanem mint kenetje mindenre megtanít, úgy igaz az s nem hazugság s ahogy megtanított, úgy maradjatok meg benne." (János I. 2 : 27, Dr. Masznyik-f.) A maradék-osztály tag-

FEL

jainak gondot kell viselniök egymásra és segíteniök kell egymást és ők így is tesznek; azért tanulnak együtt, hogy egymást segítsék, vígasztalják és támogassák. (Lásd az 1929. évi február 1-én megjelent folyóirat 39. oldal 32. bekezdését) A maradék együtt mint Krisztus testének a tagja és alpásztora képviseli Jézus Krisztust, a főpásztort a „nagysokaság" előtt. (Ezékiel 34 : 22, 23; Jeremiás 23 : 3, 4) A maradéknak a kötelessége, hogy tanítsa a „nagysokaságot" és oktassa, amikor arra alkalma nyílik. — Ésaiás 49 : 9.

Diákonusok

[30] Válasszanak-e diákonusokat a csoportok oly értelemben, amint azt régebben tették? Pál apostol a diákonusoktól is ugyanazon tulajdonságokat kívánta, melyet a püspököktől. — Timotheus I. 3 : 8—12.

[30] A „diakoneo"-görög szó Apcsel. 6 : 2-ben „szolgáljunk"-nak és 19 : 22-ben „szolgálnak" van fordítva. A „diakonos" görög szó egyáltalán nem fordul elő az Apcselekedetekben, csak Tim. I. 3 : 8-ban, ahol „diakonusoknak" (Elberfeldi ford. szerint: szolgának) van fordítva. Mivel most azt látjuk, hogy Isten egész népe a szolgálatban közreműködik, amennyiben amint a szükség megkívánja, egymásnak és másoknak szolgál, az Írás szerint és máskép sem látjuk szükségét annak, hogy még ezután is választassanak „diákonusok" a szónak közönséges értelmében. A csoport vagy annak munkabizottsága bizonyos teendők végzésével éppen azt bízhatja meg, akit arra jónak lát. Ahol egység van, ott egyetértésnek is kell lennie és mindenki örömmel fogja elvégezni azon teendőket, mellyel megbízzák. István az ételadagok feltálalása körül szolgált, de az igazságot is nagy erővel prédikálta. „István pedig tele lévén kegyelemmel és erővel, nagy csodákat és jeleket tett a nép között... de az ő bölcseségének s annak a léleknek, amely szavából kiáradt, nem tudtak ellentállni ellenségei)." (Apcsel. 6 : 8—10, Dr. Masznyik-f.) Az Írás nem jogosít fel arra, hogy azt mondjuk, hogy István csak egy „diákonus" volt a szónak abban az értelmében, ahogyan azt a gyülekezetek sok ideig értelmezték. Őt sohasem választották meg „vénné". Az apostolnak Timotheus I. 3 : 8—13-ig levő szavai kétségtelenül azt jelentik, hogy azoknak, akik Isten gyülekezetében szolgálnak, a Pál apostol által említett vonásokkal is kell birniok. Mivel az Írás szerint a templom minden tagja vén s mindnyájan hajlandók szolgálni és részt venni valaminő munkában, semmi oka annak, hogy külön is választassanak diákonusok.

[31] A most elvégzendő munka a bizonyságtevés Jehova nevéről és ígéjéről. Azok, akik a templomban vannak, mindnyájan örömteli szívvel teszik meg ezt. Mindnyájan egy testhez tartoznak és egységben vannak, mindenik elvégzi azt a munkát, melyet az Úr s az ő maradék-népe neki kijelöl. Mindnyájan Jehova szervezetéhez tartoznak és Isten szent nevének dicsőségére és igazolására dolgoznak.

Igazolás

[33] A maradék mindig gondoljon arra, hogy Istennek az Írásban közölt legfőbb szándéka Jehova nevének az igazolása. Jézus Krisztus azért jött a földre, hogy bizonyságot tegyen az igazságról és éppen Atyja nevének igazolása érdekében. A test minden tagjának hasonlóképpen bizonyságot kell tennie az igazságról ugyanezen okból. Jézus kihangsulyozta Atyja neve igazolásának fontosságát, amikor imájában így szólt: „Hogy a világ elhigyje, hogy te küldöttél engem." Ezt a világ másképpen nem hiheti el, csakis, ha valaki hirdeti azt az emberek előtt; Jehova megbizottait küldte ki a világra, hogy azoknak, akik meghallgatják, hirdessék a nagy igazságot. Annak tudomásulvétele, hogy Jézust küldte a földre tanubizonyságául és Jézus Krisztus volt a „hű és igaz tanubizonyság", Jehova nevének az igazolását képezi. Most a szervezet egységet alkot. Jézus Krisztus a templomban van és a hűségeseket maga köré gyüjtötte. Az az egység, melyet imájában Jehovától kért, megvalósult. Ez az összehangzó szervezet Isten főszervezete, melynek főfeladata Jehova nagy nevének igazolásából áll.

Határozat

[33] A Folyóirat azt ajánlja, hogy Jehova tanuinak minden csoportja az egész világon egy, a következőhöz hasonló határozatot hozzon és annak értelmében cselekedjék:

Jehova tanuinak . . . . . i csoportja látja, hogy Jehova főszervezetének a feje, Jézus Krisztus, Isten templomában van, hogy Isten hű maradéka a földön Jehova bizonyságtevője, hogy mindnyájan Istentől tanulnak s mindnyájukat ő bízta meg a bizonyságtevéssel, hogy tanuskodjanak Jehova neve és szándéka mellett, hogy az egész világ megtudja, hogy Jehova az Isten s hogy azt is megtudja, hogy neki királya és királysága van.

Kijelentjük tehát, hogy választás utján betöltendő „vén"-tisztség Isten gyülekezetében nem Írás szerint való s mostantól kezdve senkit sem választunk „vénnek". Isten minden felkentje „vén" az Írás értelmében s mindnyájan a Felséges szolgái.

Hogy azonban a szolgálat köztünk rendben történjék, csoportunk bizonyos tagjait bizonyos szolgálatokra akarjuk megválasztani, mégpedig: Egy szolgálatvezetőt, akit mi ajánlunk és a társulat igazgatótisztviselője jóváhagy; e szolgálatvezető egyuttal csoportunk munkabizottságának is a tagja lesz. — Ezenkívül egy . . . . . tagból álló munkabizottságot, ez a bizottság azonban többszáz tagból álló csoportban se legyen több 10 személynél, kicsi gyülekezetek pedig létszámuk arányában kevesebb tagú munkabizottságot válasszanak, ezeket csoportunknak a bizonyságtevésben közreműködő tagjaiból választjuk; e munkabizottság feladata, hogy szabályosan beossza Jehova tanuinak bizonyságtevő munkáját s azt végrehajtsa; ez a munkabizottság csoportunknak bármely tagját is munkába állíthatja, ahol s amely téren jónak

FEL

látja. Csoportunk anyagi ügyeit ez a bizottság intézze, de az mindig a csoport jóváhagyásától fog függeni. Ezt a munkabizottságot, a szolgálatvezetőt kivéve, mindig Jehova tanuinak a csoportja választja meg szótöbbséggel, mégpedig olyanokból, akik a Jehováról szóló bizonyságtevés munkájával, melyet most a társulat Jehova parancsa alapján végez, egyetértenek s abban közreműködnek és egyetértésben maradnak vele. Csoportunkban csak olyanoknak adjuk meg a szavazatijogot, akik teljesen egyetértenek a bizonyságtevő munkával és abban részt vesznek, mikor arra alkalmuk nyílik.

Ezenkívül szótöbbséggel egy testvért arra választunk meg, hogy istentiszteletek és más megbeszélések alkalmával a tanítást vezesse és minden tekintetben rendfenntartásról gondoskodjék.

Tanulás céljából rendszeresen kívánunk együvé jönni s ily alkalmakkal oly testvérek szolgáljanak a gyülekezetnek, kiket erre a munkabizottság vagy a csoport kijelől; ezenkívül a csoport szótöbbséggel időről-időre oly tehetséges testvéreket is kijelől, akik a csoportnak vagy nyilvános előadásokon bibliai kérdésekről összefüggő előadásokat tudnak tartani.

Szótöbbséggel titkárt és pénzkezelőt is akarunk választani a csoportnak egy évi időre, ha nem másképen óhajt e tekintetben időközben intézkedni a csoport; ezek egy titkárnak és pénztárnoknak a teendőit kell hogy teljesítsék.

Mivel most látjuk, hogy Jehova megparancsolta tanuinak a földön, hogy bizonyságot tegyenek róla s hogy az ő országáról szóló bizonyságot most kell tennünk, Jehova és az Úr Jézus Krisztus kegyelméből egységben és egyetértésben akarunk közreműködni a királyság szolgálatában.

Bereai kérdések

1, 2. Mit értsünk Jehova szervezetének „teljes egysége" alatt? Mi történt az apostolok napjaiban Jehova főszervezetének fejlődésében és nevének igazolásában?

3, 4. Kikért imádkozott Jézus? Mit kért részükre?

5, 6. Magyarázd meg és bizonyítsd be szövegek idézésével Jehova szándékát a gyülekezet hívása, oktatása és felépítése tekintetében! Mutasd ki, hogy Jézus Krisztus létesített-e „vén"-tisztséget és miért?

7. Mikor találhatott meghallgatásra Jézusnak azon imája, hogy „mindnyájan egyek legyenek"? Miért?

8. Ki választotta a „Bárány tizenkét apostolát" tisztségre? Mily tisztségek létesültek írás szerint a gyülekezetben? Ki létesítette e tisztségeket? Mily célból?

9. Mikor és hogyan valósult meg az egység vagy egyetértés?

10. Magyarázd meg Péter ap. Apcsel. 2 : 17, 18-ban tett kijelentését Jóel 2 : 28, 29 alkalmazásával!

11—13. Most kicsodák vének tényleg Jehova szervezetében? Miért? Hogyan kell alkalmazni: „Amikor a főpásztor megjelenik"-kifejezést? Azonosítsd a huszonnégy vént! Mit jelent a „dicsőség hervadhatatlan koronája"?

14. Mondd el az egység vagy egyetértés célját, melyet most tárgyalunk!

15, 16. Helyes-e most s mily okból, hogy a gyülekezetek a) férfiakat „vénekké" válasszanak? b) Püspököket vagy felügyelőket a gyülekezetben?

17—19. Miben áll most Jehova főszervezete tagjainak a kötelessége? Ecseteld, miképpen lesz vezetve e szervezet tevékenysége, melybe azon hű tagok tevékenysége is bele van foglalva, akik most élnek a földön?

20, 21. Miképpen lehetnek csak mindnyájan eggyé? Mutasd ki, miképpen fundamentoma az írás ennek a következtetésnek?

22, 23. Mit értünk a „társulat" kifejezés alatt? Mutasd ki, hogy mennyire szükséges Isten népe csoportjainak a megszervezése az egész világon s miképpen lehet ezt megtenni az írással összhangban, hogy így minden csoport összehangzó kapcsolatba kerüljön a társulattal, mint egyetemességgel!

24, 25. Ki választható meg a csoport valamely szolgálatára? Ki jogosult az írás szerint arra, hogy szavazzon e tisztviselők választásakor? Mutasd ki, mennyire fontos beteljesíteni e feltételeket!

26. Miképpen kell vezetni a gyülekezeteket? Mily pontokat kell figyelembe venni a megválasztandó szolgák tehetsége tekintetében?

27. Miképen teljesedik most Máté 24 : 14 és a 68. zsoltár 12? Ki alkalmas, hogy abban résztvegyen? Mindenki azt tehet e tekintetben, amit akar?

28. Hogyan kell vezetni a közös tanulmányokat? Magyarázd meg az ily összejövetelek lényegét és rendeltetését!

29, 30. Választassanak-e ezután is diákonusok? Hogyan lehet megoldani az oly szolgálatok végzését, melyet eddig ily diákonusok végeztek? Mennyiben járul hozzá az Istvánról szóló feljegyzés ahhoz, hogy Isten népét most oktassa?

31. Mi a kiváltsága és kötelessége most a templom-osztály minden tagjának?

32. Micsoda amaz, az írásban közölt nagy szándék? Közöld, miképpen vettek részt a szolgálatban eleitől kezdve Jehovának arra rendelt tanui?!

33. Miképp fejezhetik ki Jehova tanuinak csoportjai a földön egységüket és elhatározásukat ama szándék tekintetében, hogy összhangban akarnak közreműködni Isten népe csoportjainak írás szerinti szolgálata végzésében?

W. T., 1932 szeptember 1.

Az uralkodó felkészülése

MOST világosan felismerhetjük Isten szándékát, hogy miért küldte szenvedni és meghalni Jézust a földre. Jézus Krisztusnak mint a királyok királyának jövendő uralkodása e világ népei és nemzetei felett, szorosan összefügg azon meggyalázással és megszégyenítéssel, melyet mint ember élt át e földön. Mennyiben?

Tudjuk, hogy az Ige (Logosz), Isten fia, eredetileg szellemi lény volt; hogy élete emberi létfokra ültettetett át, tehát emberré lett; hogy meghalt mint ember és mint szellemi lény támadt fel a halálból és mint szellemi lény fogja uralkodását gyakorolni. Így merül fel tehát a következő kérdés: Azon igazságos királyság fejévé lehetett volna-e, melyet Isten fel fog építeni és gyakorolhatta volna-e annak hatalmát anélkül, hogy valaha a földre jöjjön?

Valóban, ő anélkül láthatatlan uralkodójává lehetett volna ennek a birodalomnak, hogy valaha is emberré lett volna; de ha eképpen lett volna a

FEL

föld uralkodójává, uralkodása sohase hozhatta volna meg az áldások teljességét az emberiségnek. Miért lett tehát Jézus emberré és miért halt meg?

Ennek célja az emberiség megváltása volt, hogy lehetővé tegye számára, hogy szellemileg, erkölcsileg s testileg is visszanyerje tökéletességét.

Ezenkívül a Szentírás Isten azon elhatározását is feltárja, hogy Isten szeretett fiának áldozati vérével akarja megváltani és megmenteni az emberiséget.

Isten legfőbb szándéka a maga ígéje és neve körül támadt nagy vitakérdés eldöntése annak igazolása és minden teremtmény jóléte érdekében.

Az emberiség és Isten gyülekezete megmentésének és tagjai megdicsőítésének kérdése Isten eredeti szándékával szemben csak második helyen áll. A kutató a Jézus halála, feltámadása és uralkodása közötti kapcsolat megértése által tudja egyes csodálatos vonásait megérteni Jehova szerető jóságának az emberiség iránt. A helyes felelet azon kérdésre, hogy Jézus miért lett emberré, fogja megvilágítani ezt a tárgyat. Mindaz, hogy Jehova Jézust mint embert küldte a földre és ő itt meghalt és feltámadott, azon nagy királyságra készítette elő Jézust, mely Jehova nevének igazolását és az emberiség örök megáldását fogja magával hozni.

Ádám, Jehova emberi teremtménye, tökéletes ember volt. Mivel ő Isten törvényét szándékosan szegte meg, ítéltetett halálra és számüzetett Édenből, tökéletes otthonából. A tökéletes férfiunak és nőnek nem születtek gyermekeik. Az ő gyermekeik csak bűnbeesésük és Édenből való számüzetésük után születtek. Mivel Ádám és Éva halálítélet alatt voltak és az kezdett lassan teljesedni rajtuk, tehát tökéletlenek voltak; ebből természet szerint az származott, hogy gyermekeik tökéletlenségben születtek. Bűnben születtek, mivel egyetlen tökéletlen ember sem tudja tökéletesen megtartani Isten törvényét, hanem megszegi azt; Isten törvényének megszegése pedig bűn. (János I. 3 : 4) A bűn büntetése vagy zsoldja a halál. (Róma 6 : 23) Ebből világosan kitűnik, hogy Ádám összes gyermekei bünösnek születtek. (Róma 5 : 12) „Bűnben fogamzottak és születtek." (51. zsoltár 7) Tehát végül mindnyájuknak meg kellett halniok.

Isten azonban elhatározta, hogy az embert meg fogja váltani a halálból és a sírból s erre szavát is adta. (Hoseás 13 : 14) Mivel azonban Isten igazságos, nem vonhatta vissza saját ítéletét, nem bocsáthatott meg egyszerűen az embernek és bocsáthatta szabadon. Ádám törvényszegése tökéletes emberi életet követelt meg bünhödésül. De ha Ádám helyét valamely más tökéletes ember önként elfoglalta volna a halálban s így eleget tesz a törvény követelményének, Isten következetesen felmenthette volna Ádámot és ivadékát az ítélet s annak következménye alól. De oly ember egysem találtatott, aki legalább magát megválthatta volna tökéletlenségéből, mennyivel kevésbé tudta volna megváltani vagy megfizetni a testvéreiért szükséges váltságdíjat. „Senki sem válthatja meg az ő atyjafiát, nem adhat érte váltságot Istennek." — 49. zsoltár 8.

Isten hűtlen fia, Lucifer, most Sátán, Ördög, indította el elsőnek a bűn lavináját. Isten szándéka arra irányul, hogy Sátánt megfossza az emberiség feletti uralmától s helyébe igazságos birodalmat és hatalmat fog felállítani, az uralkodást annak adván, aki teljesen összhangban van Istennel. Isten szereti az embereket és helyre akarja őket állítani. A tökéletes ember az ő teremtménye volt; a tökéletlen embernek pedig alkalmat fog nyujtani arra, hogy visszatérhessen a tökéletességbe. Az emberiség jólétére létesített igazságos birodalmát Isten az ő kedves fiának, Logosznak fogja átadni. De hogy abból az embereknek hasznuk származzék, először meg kellett őket váltani a halálból és sírból. Isten fia azáltal, hogy örömest emberré akart lenni, hogy Isten szándéka szerint az emberért meghaljon, kétségtelenül bebizonyította, hogy örökké alárendeli magát Istennek és híven fogja végrehajtani Isten igazságos szándékát.

Jehova gyönyörködött kedves fiában. (Példb. 8 : 30) Isten teljesen önzetlen; ez azt jelenti, hogy Isten szeretet. Az ember megváltása- és kedves fiának a legfelsőbb hatalomra, uralkodóvá való előkészítése megkívánta, hogy Isten megfossza magát szeretett fiának minden napi társaságától. Így küldötte el Isten az emberiségre vonatkozó szerető elhatározásának végrehajtása végett szeretett fiát a földre, hogy az emberiséget halálával megváltsa. „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert nem azért küldte Isten az ő fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa." (János 3 : 16, 17) Az emberiséget Isten előbb a pusztulástól akarja megmenteni s azután igazságos birodalmát akarja felépíteni, hogy az emberiség visszanyerje a tökéletességet és az igazságos birodalom áldásait korlátlanul tudja élvezni.

Jézus 30 éves korában minden tekintetben tökéletes volt és alkalmas arra, hogy az emberiség megváltójává lehessen. Ekkor fejezte ki azon elhatározását, hogy Istennek, Atyjának akaratát óhajtja cselekedni. Ezért kötötte akkor Jehova az ő kedves fiával az áldozati-szövetség néven ismeretes szövetséget, mely Jézus önfeláldozásához vezetett, hogy Ádám helyét elfoglalja a halálban. Ő ezt a szövetséget pontosan teljesítette. Jézus kijelentette, hogy azért jött a világra, hogy életét váltságul adja az emberért. (Máté 20 : 28; János 10 : 10) Így tehát a tökéletes ember, Jézus halála megszerezte a megfelelő váltságdíjat, t. i. tökéletes életet a tökéletes életért, melyet Ádám a bűnben elveszített.

Jézus emberré lett, hogy Isten szándékát az emberiség megváltása tekintetében végrehajtsa.

FEL

Emberré lett, hogy megizlelje a halált és életének feláldozása utján mindenkiért váltság lehessen. (Zsidók 2 : 9; Tim; I. 2 : 3—6) Hogy Ádám és minden leszármazottja a tökéletes ember, Jézus, halálából hasznot meríthessen, Jézus emberi életének örökre a halálban kell maradnia. Mégpedig azért, mivel a tökéletes ember, Jézus, a tökéletes ember, Ádám, helyét foglalta el a halálban s ez Ádámnak és egész nemzedékének javára fog szolgálni.

Miért kellett azonban Jézusnak szégyenteljes halállal meghalnia? Ádám szándékosan vétkezett és bűne miatt számüzetett Édenből. S bárki is szemeltetett volna ki Ádám váltságdíjának letevésére, Ádám helyére kellett volna lépnie a halálban, mégha szent és bűntelen is lett volna. Tehát ekkor is a bűnös helyében kellett volna meghalnia. A megváltó halálnemét a zsidóknak adott törvények előre meghatározták. A zsidó törvény mondja: „Átkozott, aki fán csüng." (Mózes V. 21 : 23) A zsidókról az átkot Jézus kereszthalála távolította el. Jézus szent, ártatlan és bűntelen volt s bűntelennek is kellett lennie, hogy a váltságdijat meg tudja szerezni; mindazáltal halálba kellett mennie a bűnös helyett s ezért kellett bűnösképpen meghalnia. Felőle van megírva: „*És ő megsebesíttetett* bűneinkért, megrontatott a mi vétekinkért, békességünknek büntetése rajta van és az ő sebeivel gyógyultunk meg ... mivelhogy életét halálra adta és a bűnösök közé számláltatott; pedig ő sokak bűnét hordozá és a bűnösökért imádkozott." (Ésaiás 53 : 5, 12) A tökéletes ember Jézus élete, melyet bűnös modjára adott halálra, Jehova ítélőszéke előtt be kellett mutattassék, hogy a bűnért való kiengesztelés vagy bűnáldozat lehessen az emberiség javára.

Miért támasztotta fel Isten a Megváltót szellemiény gyanánt?

Elsősorban azért, mivel Jézus mindhalálig hűséges és engedelmes volt (Filip. 2 : 5—11); másodsorban azért, hogy Jézus bemehessen a mennybe és ott emberi életének bűnengesztelő értékét benyujthassa az ember bűnének kiengeszteléséül; harmadszor pedig azért, hogy az Istentől rendelt időben átvehesse a világ nemzetei felett való uralkodó hatalmat és tisztséget.

Jézus, Isten kedves fia, próbára állíttatott. Őt az ördög kísértette meg, de ő hűségesnek bizonyult. Jézust üldözték, de ő mindamellett megőrizte Isten iránti hűségét. Igazságtalanul vádolták és gyalázatos halálra ítélték; de mindamellett megőrizte hűségét Isten iránt. Elviselte a szégyenhalált minden hűtlenségi gondolat nélkül. Isten megjutalmazta hűségét s igy örökre meghatározta azon szabályt, hogy meg fogja jutalmazni azokat, akik őt szeretik és hívek hozzá. — 31. zsoltár 23.

Ha Jézus a halálból mint ember támadt volna fel, a váltságdíj elveszítette volna értékét. Hapedig Isten őt nem támasztotta volna fel, mást kellett volna megbiznia azzal, hogy az áldozat értékét bűnengesztelésül a mennyben bemutassa. De ezt a tisztséget is Jézusnak adta s ezért ment Jézus fel a mennybe, hogy ott a hívők érdekében mindenkor megjelenhessen Isten színe előtt. Megjelent ott, hogy áldozatával a bűnt eltörölje. — Zsidók 9 : 24, 26, ezt a tárgyat a „Teremtés"-c. könyv VII. fejezete bővebben tárgyalja.

Kedves fiát arra rendelte, hogy jövendő igazságos birodalmának uralkodója legyen. Ha Jézus örökké a halálban maradt volna, sohase tölthette volna be e tisztséget. Isten őt mint nagy fejedelmet és uralkodót támasztotta fel, hogy a rendelt időben Isten szándékát az igazságos birodalom tekintetében megvalósitsa. Amidőn Isten az ő kedves fiát feltámasztotta a halálból, a mennyen és a földön minden hatalmat szeretett fiának adott a kezébe és halhatatlansággal ruházta fel s igy ő sohasem halhat meg; neki adta a halál és a koporsó kulcsait, t. i. hatalmát, hogy a kitűzött időben a halált és a koporsót megsemmisitse s az emberiséget attól teljesen megmentse. — Máté 28 : 18; Jelenések 1 : 18.

Miért nem építette fel Jézus nyomban feltámadása és mennybe menetele után igazságos birodalmát és kezdte meg uralkodását, mint király? Azért, mivel akkor még nem volt eljöve Isten arra rendelt ideje. Amidőn felment a mennybe, Isten megparancsolta neki, hogy várakozzék, olvassuk: „Monda az Úr (Jehova) az én Uramnak: Ülj az én jobb kezem felől, amig lábaid alá vetem ellenségeidet!" (110. zsoltár 2) Ezt Pál apostol következő kijelentése is megerősíti: „Ő azonban egy áldozattal áldozván a bűnökért, örökre a Mindenható Isten jobbjára ült, várván az időt, amidőn Isten minden ellenségeit lábai alá veti." — Zsidók 10 : 12, 13.

Az előkészületek Isten igazságos birodalmának felépítésére nem voltak még befejeződve. Időközben Sátán volt az emberiséget elnyomása alatt *tartó uralkodó. Ezzel egyidőben nehány ember* nehéz körülmények között is felhasználta az alkalmat arra, hogy szeretetét és hűségét Isten iránt feddhetetlensége által beigazolja. Az igazságos birodalom előkészítésének ezen kora alatt Jézusnak várakoznia kellett, tehát nem foghatott még hozzá Sátán kivetéséhez és a birodalom átvételéhez. Isten a maga rendelt idejében akarta Sátánt, az ellenséget, kedves fiának lábai alá vetni. E munkában Jézus mint pap, király és Isten legfőbb megbizottja kellett hogy eljárjon. A fiúnak azonban semmit sem kellett kezdeményeznie Sátán birodalmának elpusztitására, mig Isten azt el nem rendeli neki. Addig a rendelt ideig Isten olyanokat akart kiválasztani Krisztus utján az emberiség közül, akik őt akarják követni nyomdokain és a próbák alatt is beigazolják szeretetüket, engedelmességüket és hűségüket Isten iránt. Meg van irva: „népet választ a maga nevének az emberek közül", mégpedig igazságos birodalmának felépítése előtt, mielőtt a nagy király, kit Dávid jelképezett, megkezdené uralkodását. — Ámos 9 : 11; Apcsel. 15 : 14—17.

W. T., 1932 szeptember 1.

FEL

Isten országa: hol?

AZ Isten országáról alkotott szokásos téves elképzelések egyike az, hogy Jézus ezt az országot az emberek szívében építette fel. Az Írás azon szövegét, hogy „Isten országa ti bennetek van", szokták e tan bizonyítékául idézni.

A mennyben vagypedig a földön lesz-e felépítve azon igazságos birodalom, melynek a felkent Jézus Krisztus lesz majd a feje? Látni fogják-e ezt a birodalmat az emberek, vagy csupán jó hatásait fogják majd tapasztalni?

Krisztus, akinek vállán lesz a hatalom, szellemi lény. Ő most láthatatlan az emberek előtt és láthatatlan is lesz számukra örökké. Ez a birodalom mindazáltal az emberiség javára fog szolgálni és működését ezért fogja mindenki meglátni Krisztus hivatalos képviselői útján. A dicsőséges uralkodót azonban az emberek nem láthatják meg testi szemükkel; de a mennyei birodalom képviselőit a földön látni fogják, valamint e birodalom igazságos tevékenységét is. Az emberek megismerik e birodalom tevékenységét és általa áldásokat nyernek. E szavak „királyság" és „birodalom" (kormányzat) azonos jelentőségűek. Jézus a következő imára tanította tanítványait: „Jöjjön el a Te országod (királyságod), legyen meg a Te akaratod úgy itt a földön, miként a mennyben." (Máté 6 : 10) A birodalom kormányzó hatalma a mennyben lesz, ahol Isten akarata történik; a királyság tevékenységét azonban a földön fogják tapasztalni, ahol ugyancsak Isten akarata fog teljesülni. E birodalomnak valósággá kell lennie, mely az emberek között átütőerővel bíró és teljes igazságot fog létesíteni.

Sokan a birodalom vagy királyság természetéről, helyéről és működéséről is téves nézeteket táplálnak. Ezeket a téves nézeteket Sátánnak, az ellenségnek ravasz befolyása róvására kell írni. Mind e mai napig sokan azt tanították a népnek, hogy ez az ország vagy királyság az emberek szívében van. Álláspontjukat mintegy a következőképp magyarázzák: „Amidőn Krisztus itt volt a földön, országát megalapította nehány embernek a szívében. Azóta van, hogy amidőn valaki értesül Krisztusról és keresztény lesz, Isten országa felépül az ő szívében, mire aztán az Isten országával egyező jellemet kell kifejlesztenie. A megtérésnek és Isten országának az emberek szívében való felépülése mindaddig kell hogy folytatódjék, mignem az egész világ szívébe beplántálódik Isten országa. A felekezetek kötelessége, hogy a világ népeit megtérítsék, híveikké tegyék s így Isten országát az emberek szívében felépítsék."

Minden értelmes embernek minden nehézség nélkül meg kellene látnia, hogy az ily téves nézeteket Sátán hívja létre. Sátán nagyon jól tudja, hogy az ember tökéletlen s a maga törekvéseiből nem tud tökéletes birodalmat (kormányzatot) létesíteni. Tudja, hogy az ember szíve a tökéletlenség és bűn következtében teljesen romlott. Tudja, hogyha sikerülni fog neki, hogy azokat az embereket, akik őszinték, „jellemfejlesztésre" bírja, valamint a világ megtérítésére, gondolataikat teljesen elterelheti Istentől és azon szándékától, hogy igazságos birodalmat akar felépíteni és az embereket meg akarja áldani.

Az országról szóló fenti téves nézet támogatásául idézik ezek Isten fiának következő kijelentését: „Ímé az Isten országa ti bennetek van!" (Lukács 17 : 21) E szövegre támaszkodva, mondják ezek: „Ez a kijelentés bizonyítja, hogy Jézus földi életében felépítette országát az emberek szívében s a kereszténveknek az a kötelességük, hogy ezt az országot mások szívébe is beleplántálják s hogy azt másképpen nem lehet felépíteni."

Jegyezzük azonban jól meg, hogy kikhez intézte Jézus kijelentését. Ha mi is elfogadnuk a téves nézetet, azt kellene feltételeznünk, hogy Jézus azokhoz beszélt, akik egyeztek ővele. Országát ő kétségtelenül nem ellenségei szívében akarta felépíteni. Ezt a szöveget a téves eszme híveinek jobban kellett volna elolvasniok, valamint összefüggését is megtekinteniök.

Jézus e kijelentését a farizeusok előtt tette, akiknek abban az időben ellenségei voltak és tört vetettek eléje. Ha a téves nézet híveinek lenne igazuk, azt kellene elfogadnunk, hogy királyságát Jézus ezeknek a farizeusoknak a szívében akarta felépíteni. De ha a királyságot a farizeusok szívében építette volna fel, az minden lett volna, csak nem igazságos. Jézus már akkor megmondta azoknak az embereknek, hogy ők az ördög atyától valók s annak akaratát teljesítik. (János 8 : 43, 44) Nem hihetjük, hogy Isten országa ezeknek az ördögfattyaknak szívében épült volna fel. Jézus ugyanezeknek az embereknek előre megmondotta, hogy hazugok, képmutatók, csalók és a nép elnyomói s hogy ők és nyájuk előkelői csalják meg a népet és rejtik el a tudomány kulcsát az emberek elől; hogy ők maguk nem akartak bemenni az országba, sőt a népet is akadályozták és feltartoztatták abban, hogy megértse a királyság (Isten országa) jelentőségét. (Lukács 11 : 40—54) Semmiképp sem hihetjük, hogy országát Isten ezen istentelen emberek szívében akarta volna felépíteni.

Ugyan ezen okból megértjük, hogy a modern farizeusok sem mehetnek be Isten országába, mivel önzően a saját dicsőségüket keresik és Isten ígéjét megvetik. Ezért ugyanezen okból meg vagyunk győződve arról, hogy országát Isten nem építette olyanok szívében fel, akik az ördög szervezetének alkotórészei.

Ha ezek a modern farizeusok tanulmányozták volna a Szentírást, könnyen felismerhették volna, hogy Jézus nem azt tanította, hogy az ő országa azok szívében van, akik őróla vallást tesznek. Ők ezt a szöveget elcsavarták és tévesen alkalmazták s így sok millió őszinte embert vezettek félre. Manapság számtalan millió ember azt hiszi, mivel tévesen voltak tanítva, hogy Isten országa csupán az emberek szívében felépítendő ország és nem más. Ez aljas csalás, melyet Sátán eszelt ki és képviselői utján terjesztett.

FEL

Gondoljunk arra, hogy Isten országa igazságos birodalom. Az Úr Jézus világosan közölte a farizeusokkal, hogy nekik nem lesz részük ebben a birodalomban; hogy minden előjogtól megfosztattak, hogy valaha is részesei lehetnének annak az országnak s hogy ez a kiváltság egy oly népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcseit. (Máté 21 : 41—45) Értsék meg tehát az emberek, hogy az a nézet, miszerint Isten országa az emberek szívében van, nemcsupán téves, hanem Sátánnak és képviselőinek ravasz ámítása, hogy így a népet Isten országának igazi jelentősége felől megtévessze.

Jézus azt sem mondotta, hogy Isten országa hű követőinek lesz a szívében. Az írásban előforduló „ország" , „királyság"-szónak különböző az értelme. Ez a szó néha egy birodalom vagy kormányzat jelentőségével bír. (Ezsdrás 7 : 13, 23; Jeremiás 28 : 1; Dániel 6 : 3, 28) De ez a szó néha arra vonatkozik, aki a kormányzás ügyeiért felelős. Most pedig tekintsük meg azon körülményeket, melyek között Jézus így szólt: „Isten országa ti köztetek van", és ez fényt vet a tárgyra.

A következő volt a helyzet: A farizeusok Jézushoz mentek és azt kívánták tőle, hogy közölje velük az Isten országának eljöveteléről és idejéről a maga nézetét. Mint rendesen, most is arra törekedtek, hogy ravaszul tört vessenek Jézusnak. Ők nem a nép javára akartak tanulni tőle. Annál beképzeltebbek voltak, mintsem hogy maguk akartak volna tanulni valamit. A farizeusok mintegy a következőkép pöffészkedtek a nép előtt: „Csak mi értjük az írásokat. Tudjuk, hogy a próféták jövendöltek a Messiás, a király, eljöveteléről. Tekintsetek mi reánk és halljátok meg, hogy mit mondunk mi! Mi a kellő időben ki fogjuk kiáltani az országot s akkor ti is megmondhatjátok, hogy itt van, vagy ott van az."

A farizeusok önzésük és felfuvalkodottságuk miatt nem láttak. A saját fontosságuk és beképzeltségük tudatában azt várták, hogy kérdésükre Jézus oly magyarázatot ád majd, mely kapcsán hibásnak tüntethetik őt fel. Ők bizonyítékokat kerestek ellene. Azért mentek el hozzá és szólították fel, hogy magyarázza meg nekik, mikor jön el a királyság. Jézus látta gondolataikat; tudta, mily hamis álláspontot foglalnak el a nép előtt s ezért válaszolt kihívó kérdésükre a következőkép: „Nem jön el az Isten országa szembetűnő módon; sem nem fogják mondani: Ímé itt, vagy amott van! mert hiszen az Isten országa bennetek vagyon." (Lukács 17 : 20, 21, Káldi-f.) Az elberfeldi és más fordítások ezt a szöveget így fordítják: „Az Isten országa tiköztetek van." Az Újtestamentum görög-angol Emphatic Diaglott-fordításban a fordító a következő széljegyzetet közli: „Basileia itt inkább a személyre, a király címére és dicsőségére vonatkozik, mintsem az országra. Whiting tanár, héber és görög tudós, mondja, hogy a 21-ik vers e részét így kellene fordítani: „A király ti köztetek van."

Jézus a valóságban a következőt gondolta és mondotta: „A királyság nem a ti várakozásotok szerint jön el külső pompával. Ti a nép előtt egy nagy pompát szeretnétek rendezni, hogy az ő királyságában tündöklhessetek. De ez nem sikerül nektek. Ellenkezőleg, nektek nem lesz részetek ebben a királyságban. Isten engem kent fel e királyságra s én most itt vagyok közöttetek."

Jézus akkor már Isten felkent királya volt; s azoknak a farizeusoknak oly igazságot mondott, melyet tudhattak volna, ha szívükben nem lettek volna sötétek az ördög szervezetével való önző kapcsolatuk következtében. Jézus felkenése és uralkodásának megkezdése között nagy idő mulott el. Az ördög kihasználta ezt, hogy az idézett szöveg téves alkalmazása utján tévesen azt hitesse el a néppel, hogy a földön sohasem épül fel valóban egy igazságos birodalom vagy ország.

Jézus hetven tanítványt választott s ezeket mint képviselőit, elküldte, hogy házanként közöljék a zsidókkal: „A mennyek országa elérkezett!" (Lukács 10 : 9, 11) Jézus ezzel azt akarta kifejezni, hogy ő a zsidókhoz jött s ez a hetven férfi mint az ő követője az ő nevében küldetett hozzájuk, hogy eléjük tárják azon kiváltságot, hogy őt, Jézust, mint Isten felkentjét elfogadják; s hogy ennek következtében a királyság közel van. Az ország vagy királyság szót ebben az értelemben használta, amidőn a farizeusokhoz is beszélt, önmagára utalván azzal, mint a felkentre. Az ország közel érkezett a zsidókhoz, de őt, mint Isten felkentjét, a legtöbben megvetették. Amidőn Jézus azt közölte velük, hogy „a mennyek országa elközelített hozzátok!", önmagáról beszélt, aki az igazságos birodalom királyává kenetett fel.

Amennyiben még ma is ragaszkodnak az „Isten országa ti bennetek van"-féle téves nézethez, az ilyenek maguk követőikkel együtt azt a téves nézetet vallják, hogy Isten sohase fog más országot (birodalmat) felépíteni a földön annál, amely itt van. Amidőn figyelmüket az írás bizonyítékaira és a látható tényekre terelik, melyek az Úr második jelenlétéről és igazságos országának felépítéséről szólanak, úgy felelnek, amint azt az apostol a következő kijelentésben előre megmondotta: „Hol van az ő (és királysága) eljövetelének ígérete? Mert amióta az atyák elaludtak, semmi sem változott a teremtés kezdete óta." Azután a következőket fűzi hozzá az apostol: „De ezek készakarva nem tudják." — Péter II. 3 : 4, 5, Káldi-f.

Ma a felekezetek vezetőinek nagy része nem üdvözli a királyság eljövetelét és nem hirdeti a nép előtt; így tartanak vissza a téves eszmékkel és rossz viselkedésükkel sok embert a királyság megismerésétől. Sőt még üldözik is azokat a keresztényeket, akik alázatosan arra törekszenek, hogy az embereket felvilágosítsák Isten azon igazságos országáról, melyet az emberiség javára akar felépíteni. Isten előkészületei (munkája) az ő országára mindazáltal fenségesen és nagyszerűen haladnak előre. W. T., 1932 szept. 1.

FEL

Érdekes levelek

„Egyhangulag elfogadták"

Kedves Rutherford Testvér!

Gazdasági megbeszélésünk alkalmával a következőket fogadtuk el egyhangulag:

„Jehova Tanuinak vancouveri csoportja teljes nagyrabecsülését fejezi ki Rutherford testvérrel szemben és egyhangulag beleegyezik azon határozatba, melyet Colombusban hoztak, valamint nevük megváltoztatásában, hogy az ezután „Jehova Tanui" legyen. Ezt a határozatot egyhangulag elfogadtuk."

Az Úr áldását kérjük a munkára és az ő nevében teljesített szolgálatra. Adjon Neked erőt és mindazon felkenteknek, akik a bétheli családban vannak és a mi Urunk Jézus Krisztus vezetése alatt állanak, mindaddig, amíg Jehova neve teljesen igazoltatik.

A vancouveri csoport.

„Most minden tisztelet Jehováé lesz"

Kedves Rutherford Testvér!

Köszöntelek Jehova és az ő előrenyomuló végrehajtó tisztviselője, a mi Királyunk, nevében. Örvendetes lesz megtudnod, hogy a katonák a csatamező ezen szögletében is naponta az Úr vezetése alatt előrenyomulnak és pedig örömmel; mert hogy bírhatnuk ki másképp eme napon a csatát! Bizonyára ez az az idő, amikor mi „kitartásunk által megőrizzük lelkeinket" és ha hűek maradunk, az Úr jóságából mindig új bátorságot nyerünk.

Soha nem volt ily nehéz az irodalmat terjeszteni, mint ahogy ezt az utóbbi Bulletinunk is mondja. Ez azonban még sem akadályozhatja Isten maradékának buzgóságát és kedvét. Igen, úgy gondolom, éppen ellenkező az eset az egész vonalon. Midőn Te ama nevezetes napon, Cedar Pointban, Esaiás 6-ot felolvastad, elcsodálkoztam és gondoltam, mily jó volna, ha elmehetnénk és „a nép szívét megkövéríthetnénk". Ez most könnyen felismerhető, mert gyakran az emberekhez megyünk és ők Ezékiel szavaival mondják: „Ez szép ének, de minket nem érdekel." Vagy ahogy egyszer nekem egy görög mondta: „Ha majd látni fogom, akkor elhiszem!"

A nép ezen állásfoglalása dacára, mégis szívörvendeztető az, hogy Isten szervezetének tagjai lehetünk, a dicső Sion részesei. És az igazság milyen áradatával ajándékoztattunk meg! Valóban, mi nem a sötétségben, hanem az élet világosságában haladunk! Olyan logikus, ha visszapillantunk és látjuk, hogy a dolgok hogyan tárulnak fel rendelt időben a mi felvidításunkra. Ez a legjobb bizonyítéka annak, hogy Jehova mindent Sionban az ő angyalai által irányít. Gyakran gondolok arra, hogy örülhet szived, midőn egy cikket valamely fontos iráshelyről megirsz, hitedet megerősítve és látod, hogy minden javunkra szolgál.

Még valami más csodálatosat is tanultunk: a nagyságot, egységet és szeretet, ami Sionban uralkodik, ahol bármilyen embernek az állása semmitmondó és jelentéktelen. Ez valami csodálatos; mert minden tisztelet Jehováé lesz.

Sohasem uralkodott a mi csoportunkban ilyen béke. A munka olyan nyugodtan folyik, mintha olajozva volna. Az akadékoskodók már mind elmentek régen és egynehány élősdi hasonlóképpen. Megkíséreljük a gyenge térdeket és a lankadt kezeket megerősíteni és felvidítani. Az „Őrtornyot" gondosan tanulmányozzuk, minden hónapban egyszer összejönnek a vének, hogy a legujabb „Őrtornyot" együttesen alaposan áttanulmányozzák. Ez rendkívül áldásos. Az egyes pontokat minden oldalról megvilágítják, hogy azután a testvéreket is azoknak világos megértésére vezethessék.

Még többet is szeretnék irni neked Jehova dicsőségére, de befejezem a levelem.

Sok szeretettel vagyok szolgatársad Sionban
H. L. Philbrick, Mass.

A hittel párosult buzgóság sikereket eredményez

Kedves Testvérek!

Amint tudjátok, a prágai nagygyűlés után nőmmel együtt úttörő munkába állottunk Csehszlovákiában és ma erről, amint kívántátok is, röviden be akarunk számolni, t. i. örvendetes tapasztalatainkról és sikereinkről Pozsonyban.

Az Úr kegyelméből igen örvendetes és jó hírrel szolgálhatok, amiért csak Jehovát illeti meg a dicsőség és hálaadás. Éppen ma vittem egy uri embernek egy 10 kötetből álló sorozatot, aki három nap előtt az összes megjelent magyar könyveket megvette, s azonkívül egy egész sorozatot rendelt meg angol nyelven. Ez az uri ember azt mondotta nekem, hogy meg van győződve, hogy Isten küldött engem hozzá, hogy ezeket a csodálatos könyveket hozzávigyem. Örvend s nagyon hálás Istennek, hogy még most is vannak olyan emberek, akik önzetlenül végzik ezt a szép munkát. Ez csak egyike a sok örvendetes tapasztalataimnak, melyeket itt majdnem naponként átélünk, mint boldog munkarészt. A földön nincsen szebb annál, minthogy Jehova tanui lehetünk és az igazságot az emberekhez vihetjük könyvek alakjában. Jehova mindazokat dúsan megáldja, akik határozottan, szorgalmasan és lelkesülten tevékenykednek e szép munkában; de a munkásnak minden erejét latba is kell vetnie. Valóban komolyan kell vennie a munkát. Szükséges, hogy a számára kijelölt munkaterületet lelkiismeretesen és gondosan

FEL

dolgozza be, mert csak így érhet el sikereket. Így volt pl. Pozsonyban a részünkre kijelölt munkaterülettel, melyet nagyon nehéz területnek ismertek. Eddig csak nagyon keveset lehetett dolgozni. Még mi sem dolgoztunk be valami nagy területet, de amit bedolgoztunk, azt alaposan dolgoztuk be és mintegy három hónap alatt majdnem ezer, kivétel nélkül, bekötött könyvet és füzetet terjesztettünk el. Ezt a sikert kétségtelenül nem értük volna el, ha kevesebb időt és kevesebb alaposságot fordítottunk volna a munkára. Pl. ezelőtt a legtöbb hivatalt elkerültük, de most éppen a hivatalokban tudtam nagyon sok könyvet eladni. Így pl. egy házban magában, melyben mind irodahelyiségek voltak és ki volt írva, hogy a házalás tilos, három óra alatt 28 bekötött könyvet adtam el. Még több hasonló tapasztalatról beszélhetnék, ha volna rá időm. Már nagyom sok jó ember vett tőlünk egész sorozatokat német, magyar, szlovák, cseh, sőt angol nyelven is. Azonkívül itt franciául, olaszul, oroszul, ukránul, lengyelül, bolgárul és törökül is beszélnek, én és a feleségem pedig csak németül tudunk; de mindazáltal Jehova felhasznált, hogy e különböző nyelvű emberek közül is nagyon soknak elvihettük a királyság üzenetét.

A tieitek a szolgálatban, mint Jehova tanui

B. B.

December havi imaóra-szövegek

Mert így szól az Úr, Jehova: Hozok rájuk gyülekezetet és adom őket bántalmazásra és ragadományra ... És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, Jehova. — Ezékiel 23 : 46, 49.

Jehova „igaz férfiai" (45. vers), földön lévő tanui kiküldettek, hogy a bűnösöket az igazság jégesőjével megverjék és beteljesítsék a 137. zsoltár 9. versében megírottakat: „Áldott legyen, aki megragadja és sziklához (ez Isten királysága) paskolja kisdedeidet." Ami az ítélet végrehajtását illeti az álkereszténységen, Jehova egy sereget vonultat fel „és a gyülekezet megkövezi őket és fegyvereikkel összevagdalják őket". (47. vers) Ez a „gyülekezet" vagy csapat" az Úr Jézus Krisztus és az ő serege, mely ővele van. (Jelenések 19 : 14—16) Az ítélet végrehajtása a földet teljesen megtisztítja. Amit Jehova az ő Fia, Jézus Krisztus által végez, a világot megtisztítja. Ily modon *alaposan meg lesz mutatva, hogy Jehova az Isten.*

Örülj rajta menny és ti szentek ...! Mert Isten büntető ítéleteteket végrehajtotta rajta. — Jelenések 18 : 20.

Az isteni igazságszolgáltatás kinyilvánulása a sátáni szervezet elpusztításában Isten nevét és igéjét igazolja, s az ő igazságos ítéletének a végrehajtása nagy örömet idéz elő. Ez egyike az írásbizonyítékoknak, hogy Isten a maradék egy részét a Sátán szervezetének teljes elpusztítása idején a földön hagyja s hogy ezek örömükben énekelni fognak. A pusztítás nagy munkáját Jehova Isten — és nem az ember — hajtja végre; mindazáltal azok, akik Istent szeretik, meghivattak, hogy az ő igazolására öröménekeket énekeljenek. A fenti szövegben használt „ti szentek" megszólítás kétségkívül a földön lévő maradékot is magában foglalja, mely örvendez és Isten dicsőítésére énekel, mivel annak neve megbosszultatott.

Mi mást kíván Jehova, a te Istened tőled, mint azt, hogy féld Jehovát, a te Istenedet, az ő útjain járj, szeressed őt és szolgálj Jehovának, a te Istenednek teljes szívedből és teljes lelkedből. — Mózes V. 10 : 12.

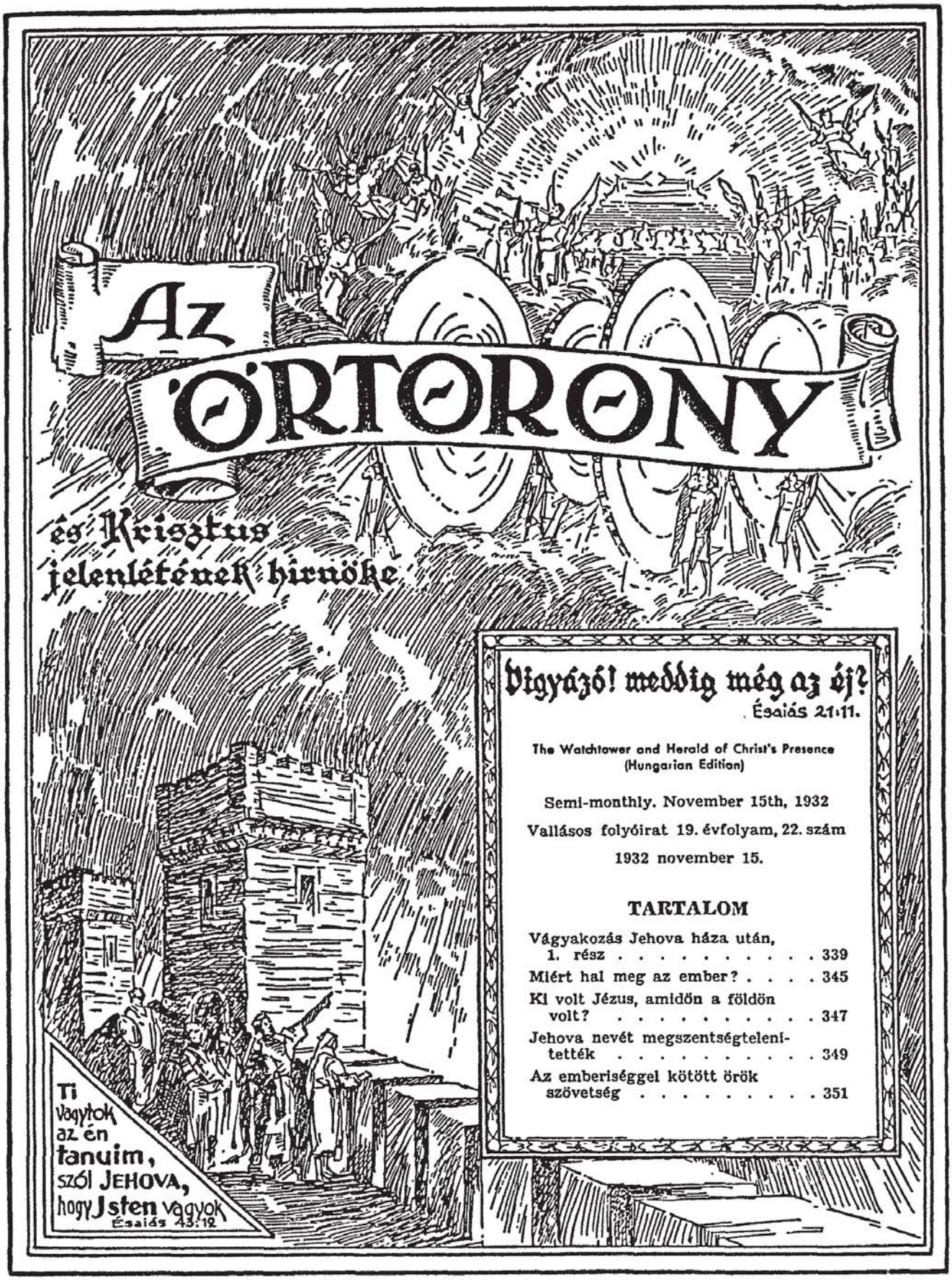
A „szív" a teremtmény azon részét jelenti, melyben a cselekvés indítóoka székel; ezért mondják, hogy ez a szeretetnek és az érzelemnek a székhelye. A „lélek" az egész lényt jelenti, a lény minden részét; az „elme" pedig a teremtmény azon részét, amely az Írásban feltáruló igazság megvizsgálására szolgál és azt a tényekkel összevetve, következtet és Isten akaratát megállapítja. Aki Istent szereti, mindezen képességeket neki kell szentelnie. Az Istenhez való önzetlen ragaszkodás a teremtményt az Isten akaratának örömteljes cselekvésére indítja, meggondolván, hogy kötelességét és kiváltságát képezi, ekképpen szolgálnia a nagy Teremtőt, akitől minden jó dolog származik. A szeretet nem jelent érzelgősséget vagy érzékenységet, hanem a teremtmény részéről a Teremtő iránti megingathatatlan és önzetlen ragaszkodást jelenti.

Megerősítem az ő királyságát. Az fog házat építeni az én nevemnek; és megerősítem az ő királyságának trónját mindörökké. Sámuel II. 7 : 12, 13.

E szavakkal Jehova a királyságnak az ő neve igazolásával és tiszteletével kapcsolatban való fontosságát emeli ki. A Jehova által megígért „mag" nyilván Krisztus Jézust, Isten Dávid által előárnyékolt szeretettjét jelenti. Jehova most a dicsőség királyát az ő trónjára ültette. Az Isten neve számára épült ház Jehova szervezetét jelenti, melynek Krisztus Jézus a feje és legfőbb tisztviselője. Ami Jehova nevét minden teremtményeinek az elméjében és szívében felmagasztalja, az igazság ismerete és az annak való engedelmesség. Isten „a maga neve számára egy népet" választott ki és ez a nép azokból áll, akik Isten kegyelméből elsőnek részesültek az igazság ismeretében.

FEL

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?

Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semi-monthly. November 15th, 1932

Vallásos folyóirat 19. évfolyam, 22. szám

1932 november 15.

TARTALOM

Vágyakozás Jehova háza után, 1. rész 339
Miért hal meg az ember? 345
Ki volt Jézus, amidön a földön volt? 347
Jehova nevét megszentségtelenítették 349
Az emberiséggel kötött örök szövetség 351

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik félhavonként.
A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása
Wachtturmstreet 1—19, Magdeburg, Germany.
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége.“ — Ésaiás 54 : 13, angol-fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében miden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni lényt támasztotta fel, vette fel a mennybe, minden lény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanúi, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A Világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az Igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igaz-ságos törvényeinek engedelmeskednek, helyerállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanúinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozásra képesít és tanítókról is gondoskodik oly személyek vagy csoportok részére, akik őszintén foglalkoznak a Biblia tanulmányozásával. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel síkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket nem közöl.

Előfizetési ára:
Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč., félévre 12 Kč.
Magyarországon: egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.

Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41
Csehszlovákiában: Brno, Hybešova 30.

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivatalától kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szükölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldést évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhöz szóló felhívás: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egyhónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal jelezzük.

A „Királyság“ füzet harminenyolc nyelven

Testvéreink, akik oly vidékeken tesznek bizonyságot, ahol az emberek nem angolul, hanem valamely más nyelven beszélnek, örömmel hallják, hogy a Királyság füzet jelenleg a következő nyelveken kapható:

Albán	Cseh	Francia	Horváth	Litván	Svéd
Angol	Dán	Görög	Izlandi	Magyar	Szerb
Arab	Eszt	Hindi	Japán	Maláji	Szingaléz
Bolgár	Finn	Hollandus	Joruba	Német	Szlovák
			Kaphollandus	Norvég	Tamuli
			Kínai	Olasz	Ukrán
			Koreai	Orosz	Urdu
			Lengyel	Örmény	Vakok számára
			Lett	Spanyol	(Braille írás)

Wachtturm-Druckerei, Magdeburg. Csehszlovakiában felelős: Anton Gleissner, Brno-Juliánov, Hybešova 30.

FEL

AZ ŐRTORONY
ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

19. évfolyam — Brooklyn — 1932 november 15 — Magdeburg — 22. szám

Vágyakozás Jehova háza után

„Ruth pedig monda: Ne unszolj, hogy elhagyjalak, hogy visszaforduljak tőled. Mert ahova te mégy, oda megyek és ahol te megszállsz, ott szállok meg; néped az én népem és Istened az én Istenem." — Ruth 1 : 16.

Áttekintés

A folyóirat jelen és következő számaiban Ruth könyvét fogjuk tüzetesen megvizsgálni. Ebből a Ruthról szóló bibliai feljegyzés bontakozik ki világosan. Ez a feljegyzés feltárja a Naomi, Márdokeus, Eszter és Ruth közötti kapcsolatokat. Megmutatja azok kiválasztását, akik Jehova házának tagjai lesznek, valamint azt is, hogy mi kivántatik meg tőlük; Jehova neve igazolásának jelentőségét tárja fel s megmutatja, hogy kicsodák azok, akik abban résztvesznek. Ez nemcsak történelmi, hanem prófétai könyv is, mely korunkban teljesedik be; Ruth könyve tehát a jelenben esedékes igazság és Isten felkent népének rendelt táplálék.

1. rész

JEHOVA neve azon legfontosabb vitakérdés, mely a teremtmények elé lett tárva. E tényt Isten szövetséges népe a földön csak most az utóbbi időben ismerte meg. Aki állandóan szeme előtt tartja, hogy a jövendölés teljesedése Jehova nagy nevének igazolását eredményezi, e jövendölést tanulmányozva, azt jobban meg fogja érteni. A zsoltáros mondja: „Szent templomod felé hajolok, s magasztalom nevedet kegyelmedért és igazságodért; mert minden neveden felül felmagasztalád a te beszédedet." — 138. zsoltár 2.

2 Jehova ígéje mindig igazságos és ígéjét ő a multban neve fölé magasztalta, megvárván azon kitüzött idejét, hogy nevét megismertesse és igazolja. Jehova most tárja fel szövetséges népe előtt a földön ígéjének mélyebb jelentőségét s megmutatja neki, hogy ígéjének teljesülése igazolja az ő nevét s hogy eljött annak ideje, hogy a maga nevét igazolja. Amennyiben a maradék ezt látja, örömmel hirdeti az ő ígéjét és ujjongással hirdeti és dicsőíti Jehova Isten nevét. Isten ígéje a mult évszázadokban világítószövétnek volt népének lábai előtt és ma is az. (119. zsoltár 105) Most az „Úr napján" még nagyobb világosság támadt a maradéknak, mivel Jehovának templomából kivillámló villámai nemcsupán a maradék útját világítják meg, hanem Isten szándékát is feltárják arra nézve, hogy nevét ő minden teremtmény előtt teljesen igazolni akarja. Az ember megváltója neveinek egyike „Isten ígéje" és ő az, aki Atyjának nevét magasra tartja és igazolja. A hű maradék ebben az időben így énekel: „A te ígédnek summája igazság és a te igazságod ítélete mind örökkévaló ... Nyelvem a te beszédedről énekel, mert minden parancsolatod igaz." — 119. zsoltár 160, 172.

Az ő háza

3 Isten szövetséges népe a földön a multban Isten házát csupán a biztonság és védelem helyének tekintette az ellenséggel szemben, ahol önző élvezetekben gyönyörködhetik. Isten népe látja most, hogy Isten háza nemcsupán ez, hanem sokkal többet is jelent; hogy olyan teremtményei alkotják az ő házát, akik megőrizték feddhetetlenségüket előtte, kitartanak őmellette s örökké dicsőíteni fogják az ő nevét s akiknek most az ő kegyelméből részük van nevének igazolásában. Jehova háza az ő lakása s e házban csak olyanok tartozkodnak, akik igazságosak, ragaszkodnak és hívek hozzá s ezen állapotukban örökké meg is maradnak, ha kitartanak az ő házában. Ez a ház Jehova épülete s mindig dicsőíteni fogja az ő nevét. „Uram (Jehova) szeretem a te házadban való lakozást és a te dicsőséged hajlékának helyét." — 26. zsoltár 8.

4 Azok, akik Jehova nevét nem becsülik, nem tartoznak az ő házához. Egyetlen teremtmény sem részesülhet nagyobb dicsőségben annál, minthogy oszloppá tétessék meg Isten házában s azért ez egyike azon becses ígéreteknek, melyek a híveknek tétettek. „Aki győz, oszloppá teszem az én Istenemnek templomában." (Jelenések 3 : 12) „Boldog az, akit te kiválasztasz és magadhoz fogadsz, hogy lakozzék a te tornácaidban; hadd teljesedjünk meg a te házadnak javaival, a te templomodnak szentségével." (65. zsoltár 5) „Boldogok, akik lakoznak a te házadban; dicsérhetnek téged szüntelen." (84. zsoltár 5) A maradéknak azon tagjai, akik most a földön élnek, az Úr azon bizonyítékával bírnak, hogy megnyerték az üdv ruháit és az igazság palástja alatt vannak, melyet evégett adott fiának Jehova; e hálával és örömmel mondják: „Bizonyára jóságod és kegyelmed

FEL

követnek engem életem minden napján s az Úr (Jehova) házában lakozom hosszú ideig." — 23. zsoltár 6.

[8] Azok a bölcsek, akik az Úr házának óhajtanak tagjai lenni s arra határozzák el magukat, hogy az ő útjain és ígéjének világosságában fognak járni. „Hallja a bölcs és öregbítse az ő tanulságát és az értelmes szerezzen érett tanácsokat." (Példb. 1 : 5) Az, aki hallja az igazságot és szorgalmasan megértésére és követésére törekszik, bölcs; ha kitart ezen az úton és földi pályájának végéig megőrzi feddhetetlenségét Isten előtt, az Úr házában fog lenni. „A bölcsek tisztességet örökölnek." (Példb. 3 : 35) Az igazság ismeretének ebben az időben mindenkihez el kell jutnia és azok, akik a bölcseséget megtanulják, vigyázni fognak az igazságra és engedelmeskednek neki. A teremtmény számára nagyon fontos megtanulnia a bölcseséget és amint remélhető, az írásban erről sok megfelelő szemléltetést lehet találni. A Ruth által választott út kellőképpen szemlélteti azokat, akik a bölcs úton járnak, de a Ruth könyve a szemléltetésnél sokkal többet is tartalmaz.

Ruht könyve

[9] Jehova szüntelenül bizonyítékokat tár fel szövetséges népe előtt arra nézve, hogy az írás az ő ígéje és nem valamely emberé. Ezt oly sok szövegben hangsúlyozza, hogy nem is lehet eléggé hangsúlyozni és túlértékelni, mennyire fontos megtanulni és megfigyelni ezt az igazságot. Eszter könyvére nézve annak a saját szemükben bölcs magyarázói amellett kardoskodtak, hogy ez a könyv jogosulatlanul foglal helyet a Bibliában. Isten, az Úr, mindazáltal megszégyenítette ezeket a világi bölcseket, feltárván a maga népe előtt, hogy Eszter könyve nemcsupán egy része igazságos szent ígéjének, hanem jövendölés is, mely főképpen oly dolgokat vetít elő, melyek nagyfontosságuak az ő felkent népe számára a földön. Ruth könyve ellenben oly világosan bizonyul a Bibliához tartozó könyvnek, hogy egyetlen magyarázó sem kísérelte meg, hogy ennek ellenkezőjét állítsa róla. Ruth könyvének magyarázói azt állítják, hogy az nemzetség és általános történelmi vonatkozású és fontos, megtanulandó leckéket szemléltet; másegyéb nincsen benne. Ezek a következtetések ugyancsak azt bizonyítják, hogy Isten ígéjét nem tudja egyetlen ember sem megmagyarázni, de Jehova a maga jónaklátott idejében és módján tárja fel szövetséges népe előtt ígéjének alkalmazását és jelentőségét. Úgylátszik, eljött Isten kitűzött ideje, hogy Ruth könyvének értelmét közölje népével a földön. Mivel ez igaz, bizonyosak lehetünk róla, hogy ez jó és bátorító hatással lesz az ő népére.

[7] Érdekesnek ígérkezik, hogy először nehány oly kommentárt tekintsünk meg, melyeket korábban közöltek Ruth könyvéhez, hogy ezeket az írással és a tényekkel hasonlítsuk össze, melyek most oly világosan egyeznek egymással és feltárják, hogy a jövendölés beteljesülő-félben van. Már 1867-ben, tehát éppen 7 évvel korábban azon időnél, amidőn az Úr Jézus hozzáfogott az útegyengetéshez Jehova előtt, egy bibliailexikon, mely egy Dávidson nevezetű urat nevez meg szerzőjéül, a következő kommentárt közölte Ruth könyvéről:

„Ruth könyvének az a célja, hogy megmagyarázza Dávid származását és történelmileg és nemzetségtáblázatilag megmutassa, hogy miképpen lett egy pogány nő a teokráciával szemben nagyon ellenséges moábita nép közül azon megtiszteltetés részesse, hogy Dávidnak, a nagy és szent királynak dédanyja lett, mivel rendíthetetlenül bízott az Úrban és Izrael Istenének védelmét kereste."

[8] A lexikonból nem lehet világosan megállapítani, hogy ez a kommentár Dr. Robert Dávidsontól való-e, aki 1750—1812-ig élt, vagypedig mástól származik-e. Ez a magyarázat azonban valószínűleg Dr. Dávidsontól való. Ugyanez a lexikon mondja tovább:

„Busch tanár azon a nézeten van, hogy e könyvnek az volt a főcélja, hogy a pogány nőnek azon családba való felvételéről szóló történelmi feljegyzés, amely családból Krisztusnak származnia kellett, előre reámutatott a pogány nemzeteknek az igaz egyházba való felvételére az üdvösség örököseivé az evangélium által."

[9] A „Watchtower" 1902 november 15. száma a következőket közölte: „Habár Ruth könyve nem prófétai, hanem csak történelmi jelentőségű, mindazáltal különböző tekintetekben hasznos a mi számunkra. 1.) Fontos időtani láncszemet alkot Dávid királyig, ezért tehát egy része az ember Krisztus Jézushoz vezető nemzetségtáblázatnak. 2.) Bepillantást nyujt az izraelitáknak mint általában földmíveléssel foglalkozó népnek az erkölcseibe és szokásaiba. 3.) Ruth történetéből látjuk meg ama kor népe közötti hűségnek, szimpátiának és szeretetnek nagyon értékes és tanulságos példáját és ez hasonló leckéket vés bele a szellemi izraelitákba a kölcsönös szívjóság tekintetében, számukra a jelenre és a jövőre nézve is áldásokat nyujtván."

[10] A „Watchtower" 1907 november 15. számában volt olvasható a következő: „A Ruthról és Naomiról szóló rövid történetnek főcélja valószínűen az volt, hogy Urunk emberi családfája egyik tagjáról teljesen eredeti feljegyzéssel bírjunk."

A célja

[11] Habár igaz az, amint ezek az idézett kommentárak mondják, hogy Ruth könyve történelmi és genealogiai természetű és nehány szép képet tár elénk, mindazáltal csak csekély értékkel bírna a maradék számára, ha csupán ezzel a célzattal adta volna Isten az ő népének. De ennek nem ez volt a tulajdonképpeni célja. Az írás világosan mutatja, hogy ezek az események a régikorban azért jegyeztettek fel, hogy segítségére legyenek Isten népének e világ végén. „Mindezek pedig példaképpen estek rajtuk; megírattak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknek vége elérkezett." (Korinthus I. 10 : 11) „Mert, amelyek régen megírattak, a mi tanulságunkra írattak meg, hogy békességestűrés által és az írásoknak vígasztalása által reménységünk legyen." (Róma 15 : 7) „A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való

FEL

nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített." (Timotheus II. 3 : 16, 17) Az írás tekintélye alapján kell arra következtetnünk, hogy Ruth könyve Isten ígéjének vagy üzenetének azért tétetett részévé, hogy az utolsó napokban mint jövendölés legyen hasznára a maradéknak. Azon, értelmileg megállapítható események, melyek az utóbbi nehány esztendőben történtek, teljesen támogatják ezt a következtetést és ez a legjobb eszköz annak eldöntésére, hogy Ruth könyve jövendölés.

[12] Isten földi szövetséges népe az utóbbi években tanulta meg, hogy azon főcél, melynek érdekében Jehova az emberekkel érintkezett, az ő nevének igazolása, nem pedig csupán az emberiség megszabadítása. Ruth könyve az igazság kutatójának figyelmét mindenekelőtt arra tereli, hogy szükség van valakire Elimélek nevének fenntartására és viselőjére és ennek a névnek a jelentősége nagyon jellemző. Ennek az érdekében egy szabadítót vagy igazolót kellett találni, aki hajlandó volt betölteni e szerepet. És annak, aki közre akar működni ezzel az igazolóval, gyümölcsözőnek kell lennie, testét használván e gyümölcs termésére, hogy Elimélek neve fennmaradjon. A könyvből meglátjuk, hogy annak veszélye forgott fenn, hogy Júdának Dávid királyig s azután Jézus Krisztusig, a Dávidban jelképezett „királyok Királyáig" vezető ága megszakadjon. E gyümölcsnek (magnak) azonban meg kellett születnie és lennie a királyság javára és érdekében. Isten szavát adta erre, amidőn így szólott: „Nem mulik el Júdától a fejedelmi bot, sem a vezéri pálca térdei közül, amig eljön Síló és a népek neki engedelmeskednek." (Mózes I. 49 : 10) Ennek a kijelentésnek be kell teljesülnie. Ha Ruth könyvét e szempontból vizsgáljuk és más eseményeket összefűzünk vele, ez abba a helyzetbe segít, hogy a benne rejlő jövendölés idejét meg tudjuk határozni.

[13] A Ruth könyvében szereplő személyek a következők: Elimélek, Boáz, Naomi és Ruth. E prófétai drámában még mások is szerepelnek, de ezek nem oly jelentőségteljesek. Ruth könyvének főcélja nyilván az, hogy világosan megállapítsa Jehova neve igazolójának személyazonosságát és azon csoportot ismertesse, amely Krisztushoz gyüjtetik s amelynek része lesz Jehova nevének igazolásában s amely tehát Jehova házának tagjává lesz; ez főképpen abban az időben fog történni, amidőn Jézus Krisztus megjelenik Jehova templomában és kimutatja, hogy mi kivántatik meg mindenkitől, aki az Úr házában lakik és résztvesz Jehova nevének igazolásában. Ez a jövendölés főképpen azután teljesül, miután Jehova királya 1914-ben elfoglalta trónját.

A nevek

[14] A Ruth könyvének bibliai feljegyzésében előforduló főhelyek és személyek nevei nagyon jelentőségteljesek. Amidőn Jehova ad nevet valamely helynek vagy személynek, annak bizonyos célja van. A következőkben a dráma főszemélyeinek neveit magyarázzuk meg, hogy a bibliai feljegyzés megvizsgálásakor ezt tekintetbe vehessük.

[15] „Bethlehem" a „kenyér házát" jelenti. „Elimélek" „Istenem, az én királyom", vagypedig a „király Istene". „Naomi" annyit jelent, mint „kedves". „Boáz" „gyorsaságot, emésztő vágyat, elevenséget" jelent. „Ruth" „barátnő" vagy „élettárs". „Orpa" „nyakszirtet" jelent. „Mahlon" annyit jelent, mint „beteges". „Kiljon" pedig „meglanyhuló", romboló".

[16] A Ruth könyvében feljegyzett bibliai történettel összefüggő törzs a Júda törzse; s itt az a tény is érdekelhet minket, hogy a feljegyzés utolsó fejezetében tíz törzs van megnevezve. A feljegyzésből azt látjuk, hogy Júda törzsében jó híre volt a Pérez családnak s ebből mellékesen az is kiderül, hogy miért küldetett Sámuel a Jesse házához, amidőn eljött Isten rendelt ideje, hogy a királyt Júda törzséből válassza. „És monda az Úr (Jehova) Sámuelnek: Ugyan meddig bánkodol még Saul miatt, holott én megvetettem őt, hogy ne uralkodjék Izrael felett? Töltsd meg a te szarudat olajjal és eredj el; én elküldelek téged a Bethlehemben lakó Isaihoz, mert fiai közül választottam magamnak királyt." (Sámuel I. 16 : 1) A „Júda"-név „Jehova Isten dícséreteit" jelenti az ő nevének és királyságának hirdetése által éppen abban az időben, melyben most élünk.

Rövid vonások

[17] A Ruth könyvének bibliai feljegyzésében összefoglalt eseményeket itt rövid vonásokban összefoglaljuk, amint következik: Palesztinában éhség volt, mely tíz évig tartott. Bethlehemben, mely „Izrael ezrei között" kicsiny város volt, lakott egy Elimélek nevű ember Júda törzséből. Ez feleségével, Naomival és két fiával, Mahlon és Kiljonnal lakott együtt. Elimélek az éhség miatt családjával Moáb országába költözött, keletre a Jordántól. Elimélek ott meghalt és utána özvegyen és gyászban maradt a felesége két fiával. A két fiú moábita leányt vett feleségül, az egyiket Orpának, a másikat Ruthnak hívták. Mahlon és Kiljon is meghalt és a három özvegy asszony, t. i. a két fiú anyja és a moábita nők, a fiúk feleségei, hátra maradtak.

[18] Naomi arról értesült, hogy Palesztinát az Úr ismét megáldotta élelemmel és elhatározta, hogy visszatér Bethlehembe, szülővárosába. Utrakelt két menyével. Miután az útnak egy részét megtették, mondotta Naomi két menyének: „Térjetek vissza mindenik a maga szülőházába." Orpa egy kis rábeszélés után vissza is tért. De Ruth nem akart visszatérni hazájába, hanem arra kérte Naomit, engedje meg, hogy vele tartson és egész életében vele lakhasson. Naomi és Ruth aztán tovább folytatták útjukat és visszatértek Bethlehembe. Naominak volt Bethlehemben egy Boáz nevű rokona, aki gazdag és befolyásos ember volt. Boáz Elimélek családjából, tehát Júda törzséből való volt. Amidőn Naomi és Ruth Bethlehembe megérkeztek, kezdődött éppen az aratás. Boáz ép-

FEL

pen gabonáját takarta be a mezőről. Izraelben a törvények szerint az volt a szokás, hogy a szegényeknek megengedték, hogy az aratók után menjenek és az elhullott gabonát összegyüjtsék maguknak. Ruth a tarlóra akart menni gabonát gyüjteni és Naomi is belegyezett ebbe. Ruth elment gabonát gyüjteni s így véletlenül a Boáz földjeire került. Ennek végül az lett az eredménye, hogy Boáz törvényesen feleségül vette Ruthot és Boáznak tőle fia született.

[18] Ezt a történetet sokan ugymondván csak egy szép szerelmi történetnek tekintették, amilyenek a világon elő szoktak fordulni. De ha csak ennyiből állott volna a dolog, Isten nem jegyeztette volna azt fel ígéjében. Jehova az utóbbi hónapokban kegyelmesen közölte szövetséges népével az Eszter-könyv értelmét. Ez a világosság, melyet Isten a templom-osztályra árasztott, világította meg Ruth könyvét is és nyilván elérkezett a Ruth könyve megértésének ideje. Eszter-könyvében Márdokeus és Eszter is olyan emberekből álló osztályt példáznak, akik Istennel szövetségre léptek. Márdokeus azokat jelképezi, akik abban az időben, amidőn Jézus Krisztus ítélkezni jött Jehova templomához, hűségesek voltak; Eszter pedig főképpen azokat jelképezi, akik azután ismerték meg az igazságot, miután az Úr eljött az ő templomához; a Márdokeus-osztálynak állott kiváltságában segítenie ezen az Eszter-osztályon. Ha Ruth könyve jövendölés, elvárhatjuk, hogy Naomi Isten felkent népének egy bizonyos osztályát példázza, valamint Ruth is a hívek egy osztályát s hogy e jövendölés akkor kezd teljesülni, amidőn az Úr eljön templomához. Eszter könyvében Isten népének szabadulása van kiemelve s meg fogjuk látni, hogy Ruth könyve is Isten azon ígéretét erősíti meg, hogy ő meg fogja őrizni azokat, akik őt szeretik. Ezeket előrebocsátva, Isten maradék népe jól teszi, ha Ruth könyvét gondosan és tüzetesen meg fogja vizsgálni és mi most ezt tesszük.

Az idő

[19] A szép prófétai tudósítás a következő szavakkal kezdődik: „És lőn azon napokban, amikor bírák bíráskodának, éhség lőn a földön. És elméne egy férfi a Júda Bethleheméből, hogy Moáb mezején tartozkodjék; ő meg a felesége és a két fia." (Ruth 1 : 1) A bírák kora körülbelül négyszázötven évig tartott. „És minekutána eltörölt hét népet (nemzetséget) a Kanaán földén, azoknak sorsvetés által elosztá nekik; és azután mintegy négyszázötven esztendeig adott bírákat mind Sámuel prófétáig." — Apcsel. 13 : 19, 20.

[21] Ez megfelel Ruth könyve utolsó részének és azt megerősíti és kimutatja, hogy ez a könyv a bírák négyszázötven éves kora után iratott, miután Dávid királlyá és hiressé lett, mint az Úr felkentje. Ruth könyvének ez a bevezetése veti fel azt a gondolatot, hogy a könyv jövendölésének teljesülése az ítélet idejébe esik, amely azon időre esik, amidőn Jehova küldöttje, Jézus Krisztus, megjelenik a templomban ítélkezni. (Malakiás 3 : 1—5) Nehezen lehetne megmondani, hogy pontosan mely időben történtek meg a Ruth könyvében ecsetelt prófétai események, de ezek valószínűleg Gedeon bíró idejében történhettek. De az sem lehetetlen, hogy ezek az események röviddel Józsué halála előtt történtek, Othniel, vagy Ehud vagy Sámgár bíráskodása idejében. — Bírák 1 : 12, 13; 3 : 8—11, 15, 31.

[22] Mózes I. könyvéből látjuk, hogy abban az időben, amidőn csak kizárólag pogányok laktak Kanaánban, nem volt szokatlan dolog, hogy éhség támadt közöttük. (Mózes I. 12 : 10; 26 : 1; 42 : 5; 47 : 4, 13) De a Ruth könyvében említett események idejében az izraeliták, Isten szövetséges népe, laktak ott. Ebből arra kell következtetnünk, hogy az első versben említett éhség az izraelitákkal közölt isteni törvény (szabály)-nyel kapcsolatban Istentől bocsáttatott reájuk; ezek a szabályok Isten törvényében, melyet az izraelitáknak adott, vannak megírva. (Lásd Mózes III. 26 : 18—20; V. 28 : 15—18, 23, 24) Valószínűleg, ez az éhség azon tizennyolc éve alatt fordult elő, amidőn Izrael fiai a moábita Eglon királynak szolgáltak, mivel gonoszul cselekedtek Jehova szemei előtt. — Bírák 3 : 12—14.

[23] Mivel tudjuk, hogy a régmult ezen eseményei a maradéknép javára írattak meg, ez az éhség azon nélkülözés korát ábrázolhatja vagy jelképezheti, mely 1914 és 1918 között szakadt Isten szövetséges népére. Ugyanez Ezékiel könyvében abban jelképeztetett, hogy Ezékiel esekély értékű élelemmel volt kénytelen táplálkozni, amit az „Igazolás"-c. könyv 55 és 56. old. fejteget a német és angol könyvben. Akkor Jehova volt a föld királya, mivel kedves fiát, Jézus Krisztust, legfőbb megbízottját trónjára ültette Sionon, az ő szent hegyén. (2. zsoltár 6) Ez azon ténynek felel meg, hogy Jehova volt Izrael királya a Ruth könyvében említett esemény idejében.

[24] Az első férfi, akire az olvasó figyelme terelődik, „Júdából, Bethlehemből való férfiú". A „Júda"-szót kétségtelenül azért füzték hozzá, hogy megkülönböztesse a Názárethez közel való Bethlehemet, mely a Zebulon törzsnek volt a tulajdona. (Józsué 19 : 15, 16) Ez azonkívül főképpen arra is rámutat, hogy azon emberek csoportjára vonatkozik, akik Jehova nevét dicsőítik. A „Bethlehem-Júda név jelentősége: „A kenyér háza Jehova dicsőítésének földjén". Jákób idejében ezt a helységet Ephratának nevezték. „És mikor lelke kiméne, mert meghala, nevezé nevét Benóninak, az atyja pedig nevezé őt Benjáminnak. És meghala Rákhel és eltemették az Efratába, azaz Bethlehembe vívő úton. És emlékoszlopot állíta Jákób az ő sírja fölött. Rákhel sírjának emlékoszlopa az mind e mai napig." — Mózes I. 35 : 18—20.

[25] Jehova kétségtelenül Boáz és Ruth által lépett közbe, hogy az isteni feljegyzésben ennek a „Bethlehem-Júdabeli férfiunak" nevét fenntartsa és ama férfiú nevének igazoltatnia kellett. E „férfiú" két fia magtalanul halt meg. Ez a „férfi"

FEL

is meghalt és özvegye többé nem ment férjhez, hogy magot támasszon elhunyt férjének. Tudnunk kell, hogy ez a „férfiú" Júda törzséből való volt, melyből Sílónak, a törvényszabónak kellett születnie. Boáz is ugyanazon törzsből való volt és ismerte e „férfiút" és tényleg is rokona volt neki. Ez a „férfi" Moáb országába költözött, de a rokona, Boáz, Júda-Bethlehemében maradt. Ha ez, amint az valószínű, a moábita Eglon király idejében történt, nem számított semmit, hogy Elimélek a Júda-Bethlehemében marad-e vagypedig Moáb országába költözik-e. Ő mindkét esetben családostól a moábita király alattvalója lett volna. Moáb országa a Holt-tengertől keletre terült el. S hogy ez a „férfi" oda tudjon költözni, keresztül kellett mennie a Jordán folyón s ő valószínűleg Jerikhó közelében szelte át a folyót, ahol az izraeliták Józsué alatt átszelték a folyót. „És Izrael fiai felkerekedtek és a Móáb mezején táboroztak, a Jordán innenső partján Jerikhóval átellenben." — Mózes IV. 22 : 1.

[26] „Moáb" azt jelenti, hogy „az én atyámtól való; az (anya) atyjától való; az ő (anyja) atyjától." Moáb a Lót fia volt és Lótnak idősebbik leányától született, ezért volt Moáb a héber Ábrahám unokaöccse. A moabiták és a zsidók kétségtelenül hasonló nyelven beszéltek. A moábiták ellenségesen léptek fel az izraelitákkal szemben, amikor ezek útjukon Kanaánba vonultak; sőt Bálámot felbérelték, a hűtlen prófétát, hogy átkozza meg a zsidókat. (Mózes V. 23 : 3, 4; IV. 22 : 3—31; Mikeás 6 : 5) A moabiták az ördög vallását tartották és nemzeti istenüket Kámosnak hívták. (Királyok I. 11 : 7) A moabiták különböző alkalmakkal szorongatták a zsidókat és ellenük küzdöttek és a moábita Sanballat igyekezett később Jeruzsálem falainak helyreállítását megakadályozni. (Nehemiás 2 : 19) A moabiták tehát önző, dicsekvő és felfuvalkodott osztályt ábrázolnak bibliailag, mely katonai hatalomra támaszkodik, háborúskodik és gyűlöli Jehova szolgáit. Isten, az Úr, ez okból ítélte őket teljes pusztulásra. — Ezékiel 25 : 8—11.

[27] A kereszténynek nevezett országokban éppen a világháború kezdetén, 1914-ben, volt egy ily, még mostan is létező osztály, amely a saját bölcseségére támaszkodik és az evolució-elméletét képviseli. Ezek az ördög fiai, azt állítják, hogy nehéz helyzetükből a saját erejükből tökéletességre tudnak fejlődni és a világot kívánatos lakóhellyé tudják alakítani. Úgylátszik, hogy Moáb országát nem sujtotta azon inség, mely Kanaánban volt. Hasonlóképpen a modern moabiták, t. i. az álkereszténység befolyásos tényezői és az ördög szervezetének becézettjei a világháború alatt bőven rendelkeztek táplálékokkal és ruhaneműekkel és kényelmesen éltek. És ugyanekkor azokat, akik szerették és szolgálták Jehova Istent, minden nemzet gyűlölte Krisztusért és a modern moabiták nagyon elnyomták és sanyargatták őket. Ez a bethlehemi „férfiú" nem remélhette, hogy elmenekülhet a moabiták elnyomása és ellenségeskedése elől, amidőn Moáb országába költözött, arra való tekintet nélkül, hogy ott inség uralkodott-e vagy sem. Azok pedig, akik szeretik Jehova Istent és neki szolgálnak és így viselkedtek a világháború alatt is, nem menekülhettek el a modern moabiták elnyomása és ellenségeskedése elől, akár az egyik, akár a másik országban is laktak.

[28] Amint a feljegyzés mutatja, ez a „férfiú" feleségével és fiaival az éhség miatt költözött Moáb országába. A feljegyzés nem közli, hogy a négy személy közül melyik volt az, aki a Bethlehemből Moáb országába való költözködést szorgalmazta. Fel kell azonban tételeznünk, hogy a család feje, a férfi határozta el a Moáb országába való költözködést. A jövendölés teljesülésének ideje megfelel a gyülekezet illési munkája utolsó éveinek, amidőn a Jezabel-szellem érvényesült és Isten népének csoportjai között a női befolyásnak nagy teret engedett. (Jelenések 2 : 18—23; lásd „Világosság" I. 28, 29. old. németben!) Ez arra mutathat, hogy Naomi befolyásolta férjét arra, hogy Moáb országába költözzenek, hogy két gyermekük étlen ne vesszen; de ezt a nézetet a tények nem nagyon támogatják. Azt is mondották, hogy ama körülmény, hogy az asszonynak meghalt a férje és két fia, arra mutat, hogy az Úr nem szerette Naomit s így éppen az következett a két fiúra, amit Naomi meg akart akadályozni.

[29] De ha szem előtt tartjuk azt, hogy Ruth könyve a Bibliának, Isten ígéjének egy része s a multak eseményei főképpen a maradék javára írattak meg, akkor csak azon észszerű következtetés marad fenn, hogy Kanaánban az inség Jehova akaratából következett az izraelitákra. (Mózes III. 26 : 20; Királyok II. 8 : 1) A főcélja ennek az volt, hogy abban az időben prófétai képet alakítson, melynek értelmét Jehova az utolsó napokban fogja feltárni maradék népe előtt. Hogy tehát az a „férfiú" családjával Moáb országába költözött, az isteni drámának egy része kellett hogy legyen s ha ez igaz, akkor sem Naomi, sem a férje nem hibáztatható. Az Írás határozottan mondja: „Mindezek pedig példaképpen estek rajtuk és a mi okulásunkra irattak meg, akikhez a korszakok vége elérkezett." Ha ez igaz, akkor a drámában szereplő személyeket ne hibáztassuk, tudván azt, hogy szerepüket ők Isten akarata szerint töltötték be. Azon rész, melyet a drámában mindenikük betöltött, valami nagyon jelentőségteljes dolgot példázott elő, ami egy későbbi időben kell hogy bekövetkezzék.

[30] Ezeket, a régi korban Jehovától szövetséges népe, Izrael felhasználásával alakított prófétai képeket ő azért szerezte, hogy hű szövetséges népének a világ végén megmutassa, hogy az édeni bukás óta szándékában állott Istennek, nevének és ígéjének igazolása, mégpedig a maga arra rendelt idejében. Jehova ezenkívül azt is meg akarta mutatni, hogy oly embereket tud támasztani a földön, akik megőrzik feddhetetlenségüket és hűségüket előtte és híven fognak ragaszkodni hozzá; s hogy Krisztus eljövetele után az emberek közül

FEL

kiválasztott hűségeseknek részük lesz Jehova nevének igazolásában. Ezen isteni dráma történelmi és nemzetségtáblázati része nyomul szükségképpen előtérbe és jelentőségteljes is, de ennél sokkal jelentőségteljesebb az, hogy reámutat egy igazolóra és Jehova nevét igazoló munkára.

[31] Ruth könyve mutatja, hogy Naomit és Ruthot Jehova megoltalmazta a nyomorúság időiben, mégpedig azért, mivel szerették Jehovát és a könyv bekezdésében említett „férfiú" igazolásával álltak kapcsolatban. Ez arra mutat, hogy Jehova azért őrzi és tartja meg a Naomiban és Ruthban jelképezett osztályt, mivel szeretettel ragaszkodik Jehovához és résztvesz Jehova nagy nevének igazolásában. A jövendölés teljesedése tehát valószínűleg az ítélet idejébe esik, amidőn a nagy bíró megkezdte uralkodását és azok az emberek, akik Jehova nevét dicsőítik, az ellenség országában vannak és az Isten templomából sugárzó világosság tisztán megkülönbözteti az ellenség szervezetét és ők megláthatják a menekülés és a megtartás eszközeit. Ez a jövendölés Isten szövetséges népét, amely most él a földön, azon nagy kiváltságok és kegyek jobb megértéséhez fogja segíteni, melyet azáltal nyujtott neki Jehova, hogy azt szervezetébe gyüjtötte és alkalmat nyujtott neki, hogy örökké az ő házában lakjon. E jövendölés ezenkívül azon bölcseségre is reámutat, melyet azok választanak, akik az Úr házát keresik és reámutat azon indítókra is, melynek lelkesítenie kell azokat, akik belépnek Jehova házába.

[32] Ruth könyvének 1 verse nem nevezi meg a „Júda-Bethlehembeli férfiú" nevét, aki Moáb közé költözött, de később azután megnevezi. Ez kétségtelenül azért történik, hogy a név jelentőségét kiemelje. A prófétai dráma ezzel a „férfiúval" és családjával kezdődik, aki Isten szövetséges népe közül való volt, az ellenség országában lakott és el volt nyomva és nyomorban volt. Feltételezhetjük, hogy a családfő és apa (a férj) hűségesen támogatta nejét és fiait s hogy ez fontos összefüggésben áll az üggyel. Habár igaz az, hogy Ruth könyve a Dávidig vezető s a Dávidban jelképezett Jézus családfáját kiemeli, mindazáltal azon még fontosabb tényre mutat reá, t. i. Jehova főszervezetének építésére, mely az ő nevét igazolni fogja. Ezt korábban nem lehetett értékelni, amig el nem jött Isten ideje, hogy népe előtt Jehova nevének jelentőségét és annak világos értelmét feltárja, ami az ő főszándéka volt teremtményeire nézve. Az emberek eddig azon feltevésből indultak ki, hogy Isten egy előre pontosan meghatározott terv végrehajtásán dolgozott, melynek végső eredményeképpen néhányat mennyei, másokat földi üdvösségben fog részesíteni; s hogy a rosszat megengedte, hogy az ember megtapasztalja annak rossz következményeit. De most az igazságot világosabban ismerjük meg és meglátjuk, hogy a rossz (bűn) a földön a lázadás következtében lépett fel s hogy a törvényszegő egy nagy szervezetet létesített, mely nagy gyalázatot zúdított Jehova Isten nevére és ígéjére; felismerjük, hogy Jehova Isten megengedte, hogy ez a törvényszegő zavartalanul haladjon gonosz útján; hogy Jehova Isten felépítette főszervezetét vagy házát, melyet a maga idejében arra fog felhasználni, hogy az egész teremtés előtt beigazolja, hogy az ő ígéje igaz s neve teljes dicsőségre méltó és senki sem nyerhet örökéletet sehol, ha nem szereti Jehova Istent és szolgál neki úgy, amint azt az ő törvénye elrendeli.

[33] Kétségtelenül Isten bocsátotta az inséget Izrael országára, de ez semmiképpen sem azt jelenti, hogy a Júdabeli Bethlehemből elköltözött „férfiú" hűtlen lett volna. Azon tény, hogy Ruth könyvének 1. verse erős vonásokkal jellemzi ezt a „férfiút", valamint az ő később közölt neve is nyomatékosan azt mutatja, hogy tiszteletreméltó és istenfélő ember volt és kiváló helyet foglalt el Júda törzsének tanácsülésein; olyan ember volt, akit Jehova Isten annak feltárására akart igénybe venni, hogy miképpen fogja felépíteni azon házát, mely a kitüzött időben igazolni és tisztelni fogja az ő nevét. (Folytatása következik.)

Bereai kérdések

1, 2. Micsoda azon fontos kérdés, mely a teremtés előtt áll? Miért lényeges, hogy Isten népe mindig gondoljon erre a tényre?

3—5. Hasonlitsd össze ama látomást, melyet Jehova szövetséges népe most Jehova házáról nyert, azon eszmékkel, melyeket a multban táplált! Nevezd meg a jobb megértés okát! Kiknek és hogyan nyujtja Jehova azon alkalmat, hogy házának tagjai lehetnek? Mily célt szolgál Jehova háza?

6—10. Mily nézetet vallottak eddig a magyarázók Eszter és Ruth könyvére vonatkozólag? Indokold meg, miért nem láthatták világosabban a tárgyat!

11—13. Mutasd ki szövegek útján, hogy Ruth könyve azon cél keretén belül mozog, melyet Jehova a Biblia részéről egyetemesen kijelölt! Mi a célja főképpen Ruth könyvének?

14—16. Hogyan hivják azon főhelyeket és személyeket, akik Ruth könyvének bibliai feljegyzésében előfordulnak? E tekintetben az abban megnevezett nemzetségtáblázatban mi hivja fel érdeklődésünket?

17—19. Nevezd meg rövid vonásokban a Ruth könyvében tárgyalt tényeket! Hasonlitsd rövid vonásokban össze Eszter és Ruth könyvét egymással mint prófétai képeket és teljesülésük ideje tekintetében is!

20, 21. Mutass reá, mely időben lehetett az, amidőn a Ruth könyvében közöltek történtek s mely időben iratott ez a könyv!

22, 23. Mutasd ki az írás szerint, hogy a) „az országban" szokatlan dolog volt-e az éhség (Ruth 1 : 1) s hogy abba belefoglalatott-e Isten szövetséges népe; b) hogy prófétai volt-e ez az éhség!

24. Mi a jellemző ama tényben, hogy ez a „férfiú" a „Júda-Bethlehemből" való volt?

25. Micsodák azok a körülmények, melyek a feljegyzésben vannak és Jehova azon szándékára mutatnak, hogy e „férfiú" nevét fenn akarta tartani?

26, 27. Kik voltak a moabiták? Magyarázd meg, miért voltak kegyvesztettek Isten előtt? Kinek voltak ők prófétai képei?

28. Miért költözött ez a „férfiú" családjával Moáb országába? Mily helytelen nézeteket vallottak némelyek arra nézve, hogy azon országban való sorsukat megindokolják?

29. Mily észszerű okot nevezhetünk meg, amiért inség uralkodott akkor Kanaánban? Magyarázd meg, felelős volt-e ez a család azért, ami vele történt, vagy mit céloztak e család tapasztalatai!

FEL

30. Mit célzott Jehova az ő szövetséges népe, az Izrael által alakított prófétai képekkel?

31. Magyarázd meg azon idő körülményeinek jelentőségét, melyek között Jehova Naomit és Ruthot megoltalmazta! Mily leckét tartalmaz ez most Isten szövetséges népe számára?

32, 33. Mit célzott az, hogy ennek a „férfiúnak" neve nem neveztetett meg immár az 1. rész 1. versében? Hasonlítsd össze azon értelmet, melyet Isten népe most élvez Jehova neve és szándéka tekintetében a korábbi nézetekkel szemben! Indokold meg, hogy most miért van jobb megértés és értékelés birtokában!

W. T., 1932 szeptember 15.

Miért hal meg az ember?

MIKÉP teremtetett az ember? Halhatatlane? Vagy halhatatlan-e az ember valamely része? Miért keletkezett oly nagy véleménykülönbség e nézetek tekintetében?

Ha a nép maga tanulmányozná a Bibliát, megismerné annak egyszerűségét és szépségét és hamar rájönne arra, mennyire tévednek azok, akik a Bibliát tagadják és azt kétségbe vonják. Tudatlanságban tartják a népet a Biblia felől. Vonakodnak attól, hogy arra tanítsák, amit a Biblia mond; elterelik az emberek figyelmét a Bibláról és óva intik, hogy ne olvassanak semmit a Bibliából, csak azt, ami tőlük ered.

Az Úr tényleg a végsőkig engedte őket menni, azonban most egy nagyszerű művet visz véghez a földön, olymódon, hogy a népet jóságos és szeretetteljes módján kitaníttatja.

Csak meg kell néznünk az embert, hogy meggyőződjünk, milyen nagyszerűen van megalkotva. Testének csontozata, melyet csontváznak neveznek, bizonyos számú csontból áll, melyek mindegyikének meg van a maga rendeltetése. Nincs az egész testben egyetlen egy sem, amely felesleges volna. A csontok, izmok és inak által összetartva, pontos összhangban működnek így vagy amúgy. Az izmokat, illetve a húst egy selyemfinomságú gyengéd képződmény fedi, melyet bőrnek neveznek és amely a testnek bájos szépséget ad. Nem létezik oly komplikált elektromos rendszer, amit az ember feltalált, amelyet össze lehetne hasonlítani az emberi test csodálatos idegrendszerével.

Pontosan és rendszeresen ömlik az éltető vér az összes artériákon és vénákon át. Az akarat az agyban székel, valamint az érzék is, az ész, illetve értelem. Az elme felveszi a tényeket, megtekinti és megvizsgálja azokat, végső következtetéshez vagy döntéshez jut, azután pedig a cselekedetet az akarat vezéreli.

A józan és okosan gondolkodó ember előtt nyilvánvaló, hogy az embert senki más, mint az Örökkévaló teremtette. Isten prófétája így szólott, amidőn az ember megteremtésénél megnyilvánuló megfoghatatlan tudást látta: „Csudálatosb és magasságosb a Te bölcseséged, hogynem mint én azt megfoghatnám ... Dícsérlek tégedet, hogy csudálatosképpen csodálatossá tettél engemet, csodálatosak a te cselekedeteid és ezt az én lelkem jól tudja." — 139. zsoltár 6, 14.

Isten prófétájának ezek az ihletett szavai, melyek feljegyeztettek, mielőtt még valamely bölcs tudós a világra született, ezeknek megszégyenítésére szolgálnak. Amidőn a nép meg fogja ismerni az igazságot, ezek az u. n. bölcs emberek szidást, szégyent és megvetést fognak aratni. Amint az ember megismeri majd a nagy Jehovát, az Istent, csodálatos teremtését és jóságát, valamint az emberek iránti szerető kegyét, azt fogja óhajtani, hogy Istenhez közeledjék és őt jobban megismerje. Ily keresők bátorítására jegyeztette fel az Úr:

„Közeledjetek az Istenhez és közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg kezeiteket ti bűnösök és szenteljétek meg szíveiteket ti kétszívűek." (Jakab 4 : 8) Aki kereszténynek vallja magát, tisztítsa meg kezét az evolúciós tanba való avatkozástól. Tisztítsa meg a szívét és szünjék meg kettős szívű ember lenni. Aki kereszténynek vallja magát, de amellett az evolúció tana mellett kitart, kettős szívű ember. Tanulja meg Isten igazságát és azt kövesse!

Mi ezeket itt nem avégett közöljük, mintha azt remélnük, hogy az evolúció részeg híveit eszméletükre tudnuk téríteni és Istenhez tudnuk őket fordítani. Mi ezeket inkább a köznép javára közöljük, mely szereti a jót és szeretné megismerni Istent. Az ily alázatos lelkek jöjjenek mindnyájan és merítsenek tudományt maguknak Isten igéjéből. Abból fogják megtudni, miképpen teremtetett az ember és miről gondoskodott Isten kegyelmesen az ember jövendő jólétére és boldogságára nézve.

Miként teremtetett az ember?

Helytálló módon lehetne mondani, hogy a föld az ember anyja, mert az első ember a föld elemeiből alkottatott. Jehova, az Isten teremtette és adott neki életet és ezért Isten az atyja, illetve életadója az első embernek.

Isten, szeretett Fiával tanácskozva, így szólt: „Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon. Teremté tehát Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt; férfiúvá és asszonnyá teremté őket." — Mózes I. 1 : 26, 27.

Az ember megteremtésének módja a Szentírásban egyszerűen és szépen van megírva. „És formálta vala az Úr Isten az embert a földnek porából és lehellett vala az ő orrába életnek lehelletét. Így lőn az ember élő lélekké." (Mózes I. 2 : 7) Isten ihletett szava eme magyarázata az ember származására vonatkozó minden vitát megszüntet. Ezért, aki Jehovában hisz és megvan győződve arról, hogy a Biblia az ő szava, nem fog pillanatilag sem komolyan foglalkozni az ember fejlődésének istentelen és istenkáromló tanával.

FEL

Könnyen belátható tehát, hogy azon tény, hogyha egy keresztény ember az ember evolúciójának védelmezőjével vitába száll, annyit jelent, mint Isten szent nevére szégyent zudítani, a Szentírás megsértésével a Gonoszt tisztelni és azzal kapcsolatban állani. — 39. zsoltár 1.

És most figyeljük meg a nagy Teremtő jóságát. Az ember megteremtésének szándékában először megteremtette Éden földjét és annak keleti részébe egy tökéletes, felülmulhatatlan kertet ültetett. A gyümölcsöknek és a virágoknak tömege díszítette az országot és a levegő édes illattal volt telítve. Gyönyörű tollazatú madarak és csodás ének töltötték be a kertet. A mezők állatai és az égi madarak tökéletes békében éltek egymás mellett. Nem volt perzselő a nap, mely nyáron a kertet elperzselte volna, sempedig hóviharok nem voltak, melyek azt télen elpusztították volna. Már maga a neve (Éden) azt mutatja, hogy ez a gyönyörű kert *paradicsom volt. Teljesen megfelelő* hely volt a tökéletes, okos teremtmény számára, hogy annak őre és ura legyen s abban lakjék teljes szeretettel és imádattal nagy Teremtője iránt.

Ezután utasította Isten szeretett Logoszát (Igét), hogy mint helyettese vegye elő a föld elemeit és teremtse meg az ember szervezetét. A gyönyörű, szép, tökéletes és csodálatosan alkotott szervezet egyelőre még nyugodtan és élettelenül feküdt a földön. De azután Isten belelehellte orrán át az élet lehelletét. Ez a lehellet átjárta a tüdőket és ez okozta azt, hogy a vér az artériákban lüktetni kezdett. Most már élt a test és élő, lélekző, érző lény emelkedett fel és járt körül, akit az Úr léleknek nevezett. Ez volt az első ember. Ő Jehova közvetlen teremtménye volt. Ez az ember tökéletes volt, mert Jehova minden műve tökéletes. — Mózes V. 32 : 4.

Azután teremtett Isten az ember számára egy nőt, akinek az volt a rendeltetése, hogy az ember segítő és élettársa legyen. Azon szándékkal, hogy a földet boldog emberi nemzedékkel benépesítse, megadta e tökéletes emberpárnak a gyermekek nemzésének képességét és jogát. Az emberiség élete az első tökéletes emberpártól ered, akit Isten teremtett.

Ádám, a fejedelem és Éva, a fejedelemnő Isten kertjének díszei voltak. Ez a mű ezelőtt 6000 évvel hajtatott végre. Ha Édenbe nem vonult volna be a bűn, hogy szépségét megrutítsa és az ember életét elpusztítsa, mit látnánk vajjon ma? Emberek milliárdjai volnának a földön, mindannyian erősek, erőteljesek, szépek és boldogak, mindnyájan Jehovát, az Istent dícsérnék, békében élnének egymás mellett, egymásnak segítséget és örömet nyujtva. Ezzel szemben ennek éppen az ellenkezőjét látjuk.

A becsvágyó Lucifer volt az, aki a paradicsomi otthont, szépségét szétrombolta. Ettől az időtől fogva viseli a Sátán, Sárkány és Ördög neveket. Édenben hazudott és gyilkos volt és azóta egyik bűnt a másikra halmozva, követte el és idézte elő. Ő volt az, aki az embert Isten és az ő jóságára vonatkozó igazság felől elvakította. Isten engedte őt, hogy gonosz útján menjen, amig eljön annak ideje, hogy feltartoztassa őt. Ez a boldog nap most kezdődik; s akkor mindenki meg fogja ismerni az igazságot és fel fog szabadulni.

Sátán első hazugsága, mellyel az ember bukását előidézte, tudvalevőleg az volt, hogy „nincsen halál". Ama hazugság, hogy az ember örökké fog élni, mert halhatatlan, eszközül szolgált az ördögnek arra, hogy az embert rossz cselekedetek elkövetésére csábítsa.

Azóta tanítják sokan, hogy az embernek halhatatlan *lelke* van és „nincsen halál". *Mindenki* előtt világos, hogy az evolució és az emberi halhatatlanság tanai egymással ellentétben állanak. De mindazáltal erre való tekintet nélkül még ma is tanítják mindkettőt, de ezek a tanok ezenfelül Istent szavahihetőségétől fosztják meg a tanítványok szemében. Vajjon kinek különleges érdeke *az, hogy a nép téves tanoknak higyjen? Természetesen* Sátáné, az ördögé. Mert hiszen, ha az ember sohasem teremtetett volna tökéletesnek és el nem bukott volna, úgy nem is kellene senki részére sem kienegesztelést szerezni.

Ha az embernek halhatatlan lelke volna és benne halhatatlanság lakoznék, úgy ebben az esetben nem lehetne kiengesztelésről szó. Ha az ember halhatatlan és elpusztithatatlan volna, úgy a törvényszegő ember nem adna semmit a kibékítésre, hanem örökké kitartana romlottsága mellett, a jónak viszont kibékítésre szüksége nem volna. E mindkét tan megzavarja az őszinte ember értelmét, úgyhogy nem tudja megérteni, hogy Jehova elhatározta azt, hogy az emberiséget kibékíti önmagával.

Isten gondviselésének főtanítása az ember kibékítésére az, hogy Jézus Krisztus halála és feltámadása az emberiség megváltására történt. Úgy az evolució- mint az örökgyötrelem tana egyenesen ellentétben állanak a megváltás tanával.

Ha már most az igazság kutatója állandóan szem előtt tartja azt, hogy az ördög legfőbb törekvése az, hogy az embert Istentől elidegenítse, könnyen megérthető, hogy miért terjesztik az evolució tanát. Biztos és feltétlenül megbizható szabálynak fogadható el tehát, hogy az a tan, amely ellentétben áll a Bibliával, különösen pedig az emberiségnek Jézus Krisztus által való megváltásának tanával, téves.

Másik téves tan, mely az emberben lakozó halhatatlanságról szóló tanból származik, a bűnösök örök elkárhozása (a tüzes pokol). Természetes, hogy az örök gyötrelem előfeltétele az örök élet; ezért az örök gyötrelem és a lélek halhatatlanságáról szóló tanok egymással állnak és buknak. Miután e mindkét tan téves, mindkettőnek buknia kell. Isten ígéje az igazság és ennek a rendelt időben győznie is kell.

Isten ihletett prófétája írja az emberről: „Csak kevéssel helyezted őt az angyalok alá." Miután ez igaz, megcáfolja az evolució, valamint az emberben benne lakozó halhatatlanságról szóló tanokat.

FEL

Ha az emberben halhatatlanság laknék, ebből az következnék, hogy az angyalok is halhatatlanok, mivel fölötte állanak az embernek.

Az írás azonban azt mutatja, hogy az angyalok nem halhatatlanok. Nóé korában nagyon sok angyal eltért a tisztaság útjáról és igen elromlott. (Mózes I. 6 : 2—4; Péter I. 3 : 19, 20) Isten ezen angyalok közül sokat fogságba vetett. (Júdas 6; Péter II. 2 : 4) Isten kinyilatkoztatta, hogy a kitüzött időben a gonoszokat elpusztítja. (145. zsoltár 20) Mindezen gonoszak vezére az ördög, az egykor fényes és hatalmas angyal. Ama tény, hogy ezek a romlott angyalok egykor elpusztíttatnak, bizonyítja, hogy ők nem halhatatlanok. A Szentírás világosan megmagyarázza, hogy vezérük az ördög, akit Isten el fog pusztítani. (Zsidók 2 : 14; Ezékiel 28 : 19) Ama tény, hogy az ember kisebb (alacsonyabbrendű) az angyaloknál, ugyancsak bizonyítja, hogy az ember nem halhatatlan.

Ha az ember egy, a fejlődés (evolució) folyamán támadt lény lenne, úgy ezen esetnek az angyaloknál is fenn kellene állania, mert a Szentírás a két teremtményt, illetve két élőlényt összehasonlítva, azt magyarázza, hogy az ember alacsonyabb fokon él. A Szentírás azonban azt bizonyítja, hogy az angyalokat és az embereket is Isten teremtette; és azon tény, hogy Isten teremté őket, bizonyítja, hogy egyikük sem valamely fejlődési (evolueiós) folyamat eredménye.

Az ember tapasztalatai azt mutatják, hogy az ember jár-kél, lélekzik és tevékenykedik. Ha halálos baleset éri, megszünik a lélekzete; a test nem működik többé és az ember halott. Ez a közismert tény pontosan egyezik Isten ígéjével. A Szentírás megmagyarázza, hogy Isten az embert a föld porából teremtette és orrán át lehellte bele az élet lehelletét (a levegőt) és így támadt az élő lélek. Ha a testből elvonjuk az élet lehelletét (levegőt), akkor a vér megszünik keringeni, a szív megáll és az ember halott. Isten szent hatalma volt az, amely az embert megteremtette és megadta neki az élet lehelletét. Isten hatalma veszi újból el tőle az élet lehelletét és ezáltal bekövetkezik a halál.

Figyeljük meg az írás errevonatkozó szavát: „Isten szellemet eremtett engem, a Mindenható lehellete adott nekem életet." (Jób 33 : 4, angol szerint) „Elfordítod arcodat, megháborodnak, elveszed lehelletüket, kimulnak és visszatérnek a porba." 104. zsoltár 29, angol szerint.

Az írás bizonyítja, hogy az emberi testnek egyetlen része sem marad meg az életben, miután lélekzete megszünik. „Kimegyen a lelke (megszünik a lélekzete), visszatér a földbe s azon napon elvesznek az ő tervei." — 146. zsoltár 4.

A lélekzet nem látható, de erős, miként a szél. Ez az Istentől nyert élet lehellete, mely az ember vérét működésbe hozza. Vérkeringés nélkül nem élne. És ez így is van, mivel az élet (lélek) a vérben van. (Mózes III. 17 : 14) Ha az embernek vérét veszik, be áll a halála. Már magábanvéve ez azt bizonyítja, hogy az ember nem halhatatlan.

Az ember a lélek. Az ember, teremtmény és lélek szavak azonos jelentőségűek. (Mózes I. 2 : 7) Ha a lélek (tehát a lény s nem a levegő) halhatatlan lenne, természetesen meg sem halhatna, mivel a halhatatlanság a halálnak alá nem rendelt állapotot jelent. Effelől nem lehetünk kétségben, mivel a Szentírás világosan mondja: „Amely lélek vétkezik, annak kell meghalnia." (Ezékiel 18 : 4) „Kicsoda oly erős, hogy életben maradhatna s ne látna halált s meg tudná menteni lelkét a koporsó hatalmából?" — 89. zsoltár 49, elberfeldi-f. szerint.

W. T., 1932 szeptember 15.

Ki volt Jézus, amidőn a földön volt?

JÉZUS Krisztusnak az emberiséghez és a menynyei lényekhez való viszonya felett már régóta nagyon sokan törték a fejüket. De ezenkívül még a következő fontosabb kérdés merül fel: Mily viszony állott fenn Isten és Jézus között?

A Szentírás egyszerű szavai a következőt mondják: „És az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal." (János 1 : 14) Úgy a bibliai, mint a világi történelem bőségesen bizonyítja, hogy Bethlehemben egy Mária nevű szűz útján gyermek született, férfiúvá serdült és Jeruzsálemben a fán halt meg.

Ki volt ez a férfiú? Az úgynevezett orthodox nézet kénytelen volt a háromság-dogma támogatásául egy másik téves tant elfogadni és azt tanitani, hogy a Szűz Máriától született gyermek, aki férfiúvá serdült és keresztre feszíttetett, Isten maga volt s hogy amidőn ő a földön tartozkodott, szellemi lény volt és az általa használt test kizárólag a szellem incarnatiója, illetve hússal való felruházása volt; ez azt jelenti, hogy Isten 33 és fél esztendő idejére emberi alakot öltött és ezen idő alatt mint Jézus Krisztus, az ember volt ismeretes. Azt állítják tehát, hogy Jézus a gyermek születésénél a háromság második személye, emberi testet öltött és hogy Jézus egész földi élete alatt egyuttal Isten és ember volt. Egyben azt is halljuk mondani: „Jézus valósággal Isten és valósággal ember volt; Isten volt, aki testet öltött."

Csodálatos, hogy gondolkodó emberek magukévá tudtak tenni ily értelmetlen dogmát. Figyeljük meg csak ennek a tannak összhangbeli hibáit! Ez a tan azt mondja: Isten egy, aki áll Istenből az Atyából, Istenből a Fiúból és Istenből a Szentlélekből; ebből észszerűen az következik, hogy akkor, midőn Isten az eget elhagyta, hogy 33 és fél évig ember alakjában járjon, az ég Isten nélkül maradt, minélfogva önmagát kellett kormányoz-

FEL

nia. Ezen idő végeztével Jézus szégyenteljes halállal halt meg a kereszten, mialatt így szólt: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?" Vagy igazi volt ez a kiszólás, vagy azért történt, hogy megtévesszen?

A Szentírás azt mutatja, hogy Isten halhatatlan és nem halhat meg; ennélfogva a háromság incarnátiós tana szükségszerűen arra a következtetésre vezet, hogy az u. n. kereszten való meghalás csak látszat volt s hogy Krisztus egyáltalán nem halt meg; továbbá pedig, hogy Krisztusnak a haláltusa alkalmával kimondott szavai csak a nép megtévesztésére szolgáltak. Ha Krisztus Isten lett volna, midőn haldokolva a fán függött, hogy szólhatott akkor egyáltalán önmagához így: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?" Ha maga Jézus az Isten és a szentlélek lett volna, kihez szólt tulajdonképpen, midőn a fán függött? Amidőn e nézet képviselőinek kérdést tesznek fel erre nézve, tudós és gondolkodó arcot vágva azt mondják: „Ez bizony titok." Ez a valóságban nemcsakhogy titok, hanem valótlanság is.

Ha továbbá Jézus akkor, amidőn a földön volt és meghalt, Isten lett volna, úgy több lett volna az embernél és így nem lehetett volna megfelelő váltságdíj Adámért, az emberért. Az ő halála ezen oknál fogva nem szolgálhatott volna vátlságdíjul az embernek Istennel való kiengsztelésénél. Ebből tehát Sátán, az ördög lólába ismét kilátszik. Amidőn Sátán Jézust Istenként tünteti fel, a gondolkodó embernek arra kellene következtetnie, hogy Jézus felkiáltása a fán csak színjáték volt, hogy halálának nincsen megváltó ereje, tehát az egész dolog nem érdemli meg, hogy tisztességes ember azzal komolyan foglalkozzék.

Az ilyen következtetés eredménye pedig teljes megsemmisítése az Istenbe vetett hitnek és a megváltás áldozatának; ilyen tanok elvakítják az embert Isten akaratával és szándékával szemben, mely szerint az embert megváltani és az igazsággal kiengesztelni óhajtja. Tekintettel a világos magyarázatra, nyilvánvaló, hogy e tanok sok ember elméjét tévedésbe ejtették, hogy „az Isten dicsőséges evangéliumának világossága ne fényeskedjék nekik". (Korinthus II. 4 : 3, 4) Csodálatos, hogy még mindig vannak emberek, akik engedik, hogy a háromság értelmetlen tana őket megtévessze.

A valóságban Jézus földi élete folyamán tökéletes ember volt, ennél sem több, sem kevesebb. A világtörténelem összes nevei között a Názáreti Jézus neve a legkiválóbb. Földi pályafutásának rövid 33 és fél esztendeje alatt jobban befolyásolta az emberiség életét, mint bármely más ember. A világ müveltebb nemzetei az évszámítást az ő születésétől számítják. Ezen igaz, nagy ember leírását a Bibliában megtaláljuk. Isten eme hatalmas lény születését prófétája útján megjósoltatta. (Mózes I. 49 : 10; V. 18 : 15, 18; Ésaiás 9 : 6, 7) Isten meghatározott időben Máriához, az akkor názárethi lakóshoz elküldte Gábor nevű angyalát, hogy kinyilatkoztassa előtte, hogy bár ő szűz, Isten által kiválasztottja Izraelnek, aki a nagyhatalmú lény anyja lesz, kinek jövetelét Isten az ő prófétájával előre jeleztette. (Lukács 1 : 28—32) Annak idején a gyermek Bethlehemben, Dávid városában megszületett úgy, amint az Isten prófétája megjövendölte. (Mikeás 5 : 2) A gyermek Jézus, megszületésének éjszakáján Isten szent angyalai vitték hírül a Szentföld mezején megszületésének hírét az alázatos pásztoroknak. Az a tény, hogy e gyermek megszületése az emberiségnek Istennel való kibékítésével kapcsolatban állt, a mennyei angyalok bizonyították, akik ezt közölték: „Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek és e földön békesség és az emberekhez jóakarat." (Lukács 2 : 14) Isten angyalai akkor tanuságot tettek arról, hogy a gyermek Jézus születésének ténye annak idején a föld népe számára örömhírt fog jelenteni.

A gyermek alázatos volt anyjával és nevelő atyjával szemben. Nincsen semmi okunk arra a feltevésre, hogy az az otthon, amelyben Jézus felnőtt, elütött a názárethi kisváros közönséges házainak egyszerűségétől. József, a nevelő atya, ács volt és amint a róla szóló értesüléseink feljegyzik, Jézus együtt dolgozott vele és őt is ácsként ismerték. (Máté 13 : 55) Tizenkét éves korában Jézus erősen magára vonta a közfigyelmet. (Lukács 2 : 47—52) Egyébként keveset tudunk ifjú koráról. „Jézus pedig gyarapodik vala a bölcseségben, testének állapotában és Isten és emberek előtt való kedvességében."

Miután Jézus 30 éves korában elérte a törvényes nagykorúságot, Atyjának szentelte magát és a Jordánhoz ment, hogy ezt a folyóban való alámerítkezésével jelképezze. Akkortájt tökéletes ember volt, szent, ártatlan, hibanélküli és a többi bűnösöktől különválasztott. (Zsidók 7 : 26) Ez két oknál fogva igaz.

1. Nem emberi atya nemzette őt anyja testében, hanem Isten szent szelleme. A Szentírás nem magyarázza részletesen, hogy ez miként történt, hanem a tényről csak annyit mond, hogy a szent szellem, azaz Isten láthatatlan hatalma útján nemzetett és ez minden vitának elejét veszi. — Máté 1 : 18.

2. Mint ifjú és férfi megőrizte tisztaságát és sem gondolataiban, sem pedig szavaiban és tetteiben nem vétkezett. Erre tökéletessége adott neki módot. Nyilvánvaló, hogy Isten gondoskodása őrizte a gyermeket és ifjút és midőn gondolatai megmozdultak és már ítélni kezdett, távoltartotta magát a világ szennyétől. A 30 év előkészítése volt annak a munkának, melynek elvégzését az Atya reá bízta. Atyja az ő szellemi életét emberi létté változtatta át. Férfiúnak született és a tökéletes ember dicsőségével és tisztességével serdült férfiúvá.

Midőn felszentelésekor Jézus magát áldozatul felajánlotta, hogy Atyja akaratát teljesítse, azt teljesítette, amit Isten prófétája írt róla: „Akkor azt mondtam: Ímé, jövök; a könyvtekercsben írva van felőlem. Hogy teljesítsem a te akarato-

FEL

dat, ezt kedvelem én Istenem, a te törvényed keblem közepette van. (40. zsoltár 8, 9) Akkoriban tett róla bizonyságot Isten a Jordán partján, hogy fia áldozatát elfogadja. A közelben álló tanuk hangot hallottak az égből, mely így szólott: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm." Akkortájt kente fel Isten Jézust a szentszellemel és az a tanuk előtt láthatóan megnyilvánult. — Máté 3 : 16, 17.

Jézus, a mostmár tökéletes ember, Isten, az ő Atyja előtt tökéletesen készen és felkészülve állott azzal a szándékkal, hogy Atyja akaratát véghez vigye. Ha az incarnatiós és háromság tannak volna igaza, úgy feltehetnők a kérdést, hogy miért tette akkor Isten azon alkalommal ama rendkívüli kijelentését arról a Jordán parján álló emberről: „*Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm!*"

Ha az incarnatiós tannak volna igaza, akkor Isten azokat a tanukat, akik a Jordán partján álltak, megtévesztette volna. Akkor tényleg az Isten állott volna ott a Fiúban egy személyben. Ez az állítás azonban nyilvánvalóan téves. Jézus nem volt a Fiú-isten, hanem Isten Fia volt és az ma is, akit Jehova, az Isten, nagy teljesítmény keresztülvitelének céljából küldött a földre. Jehova, az Atya, szerette fiát, a Fiú szerette az Atyát és az Atyának nagy öröme telt Fiának szívből fakadó engedelmességében. A Fiú ott ünnepélyes fogadalommal kötelezte magát, hogy Atyja akaratát teljesíti, bármiből álljon is az és az Atya elfogadta őt és fogadalmát s ezen elfogadást a szentlélek adományozásával bizonyította, amit a közelben állók előtt ki is nyilatkoztatott.

W. T., 1932 szeptember 15.

Jehova nevét megszentségtelenítették

A Teremtő azon szándékát, hogy az embert magával a béke és összhang állapotába óhajtja visszahozni, régóta téves, a multak nemzedékeitől átszármazott eszmékkel homályosították el.

Isten szándékát durván elváltoztatva adták vissza. Ha ez így van, akkor ennek a ténynek magának elegendő bizonyítékul kell szolgálni arra, hogy ezek a valóságban nem Istent és Krisztust képviselték, hanem Isten ellenségét, az ördögöt.

Tegyük fel, hogy azok is lelkiismeretesen töltötték be állásukat és tanították tanaikat. Ez azonban nem bizonyítja azt, hogy igazuk is van. A lelkiismeret nem megbízható vezető, kivéve, ha a lelkiismeret megfelelőképpen iskoláztatott és Isten ígéje szerint működik. Ha a Biblia világosan bizonyítja, hogy a sötét korból származó tanok helytelenek és az az irány, melyet követnek, ferde, akkor legjobb esetben e helytelen tanoknak és igaztalan utaknak mentségére azt mondhatjuk, hogy tévútra vezettettek Isten ellenségének, Sátánnak gonosz és csábító befolyása alatt. Ha ily tanok és utak Isten ígéjének magyarázatával ellentétben állanak, úgy az semmiesetre sem megbízható vezetője a népnek és az embereknek nem szabad követniök azt.

Sok különböző irányzat létezik, melyeket kereszténynek jeleznek. Az emberiség egy része ezeket követi. Ezek az emberek nagy igyekezettel fáradoznak azon, hogy kormányzási ügyeket intézzenek, beleavatkoznak a politikába és maguk is segédkeznek a nép kormányzásában. A különböző tanok lényegesen eltérnek egymástól. Nem harmonikusak és egyik a másiknak ellent mond és sok tekintetben Isten ígéjével merő ellentétben állanak. Azáltal, hogy e tanok nincsenek összhangban, ezek a rendszerek nagy kavarodást okoz az emberek között. Ez a tény további bizonyíték a mellett, hogy ezek a tanok nem képezhetik az igazságot.

„Mert az Isten nem a visszavonásnak Istene." Az ő ígéje igazság. (Korinthus I. 14 : 33; János 17 : 17) A zavarnak Sátán, Isten és az igazság ellensége az okozója. Sátán ravasz, csaló és a hazugság atyja. (János 8 : 44) Mindazok, akik az ő tanait szándékosan tanítják, az ő gyermekei. Emellett az a szándéka, hogy az embereket zavarba hozza, elméjüket elvakítsa és ne engedje őket a valóság pontos felismerésére.

Az emberiségnek Istennel való kibékítése egyet *jelent az Istennel kibékített emberiség megmentésével.* Csak e g y ú t létezhetik az embernek Istennel való kibékítésére. Ez az út Isten útja és ezért az igazság útja. (Ésaiás 55 : 8) Az ember kibékítését és megmentését illetőleg a sok különböző egymással küzdő tanok miatt, melyek nincsenek összhangban, valamint a közöttük és hirdetőik iránya közti ellentét miatt, sok millió őszinte ember elidegeníttetett Istentől és a Bibliától. Az eredmény pontosan az, amit Sátán elérni óhajtott és ebben nem csekély eredményt ért el.

A kereszténynek nevezett szervezetek vezetőinek egy része azt tanítja, hogy Isten Ádámot tüzes pokolra ítélte; hogy a pokol alatt az örök kínzás helye értendő s hogy Ádámnak semilyen *reménye sincsen arra, hogy ettől megmeneküljön,* továbbá, hogy Isten az emberiség nagyobb részére nézve elhatározta, hogy az örökkévalóságot ilyen pokolban töltse, a kisebbik részére pedig, hogy a mennybe jusson és mindezt tekintet nélkül arra, hogy az egyik vagy a másik dolog kívánatos-e.

Azt tanítják, hogy a föld az emberiség szülőhelye és az eleve elvégezés már minden ember születésénél, vagy már azt megelőzőleg előre megtörtént és elrendeztetett és így mindenki halála

FEL

alkalmával a már megállapított örök állapotába megyen át. Az ily tan téves, mert e szerint az ember nem nyer alkalmat arra, hogy valamelyik hely mellett döntsön. A legrosszabb azonban ebben az, — ami ugyancsak e tan téves volta mellett bizonyít —, hogy Jehovát, az Istent szörnyetegnek tünteti fel, akinek öröme telik teremtményeinek örök kinzásában. Sátán, az ördög az, akinek szándékában áll ezt a végső következtetést beoltani és megrögzíteni az emberek fejében.

Egy másik része a kereszténvi szervezetek vezetőinek viszont azt tanítja, hogy minden ember ugyan örök kinszenvedésre van ítélve, de azonban mindenkinek szabad kegyelem kínáltatik fel s amennyiben az ember hajlandó elismerni, hogy Jézus Krisztus Isten Fia, megmenthető, mert Jézus a hívő javára közbelép és sürgősen közbenjár Istennél annak megkegyelmeztetése érdekében.

Ez a tan tehát Jehovát olyannak minősíti, aki szerencsétlen teremtményeit a végtelenségig kínozná, végül azonban Fiának, Jézusnak sürgős kérésére enged és az embert bizonyos feltételek mellett szabadon bocsátja. Ez a tan Jézust úgy tünteti fel, mint az ember egyetlen barátját és Istent becsmérli. Az embert rábírja arra, hogy elhigyje, hogy annak puszta elismerése folytán, miszerint Jézus Istennek Fia és ha valamely felekezethez csatlakozik, megmenekülhet (üdvözülhet), ami teljesen valótlan állítás.

Mások viszont azt állítják, hogy Isten Ádámról hozott ítélete folytán az egész emberiséget örökgyötrelemre kárhoztatta; hogy Jézus azért jött a földre, hogy magaviseletével az embereknek helyes példát mutasson és ha az ember példáját követi, az üdvösséget hoz neki és lehetővé teszi, hogy az elfajulásból felemelkedjék. Az ilyen tan logikátlan és téves, mert érvénytelenné teszi Isten igazságos ítéletét, figyelmen kívül hagyja a megbékülés egyetlen alapját és az embert arra a tévhitre vezeti, hogy a maga erejéből létre tudja hozni az Istenével való megbékülést.

A kereszténvinek nevezett szervezetek egy másik része viszont azt tanítja, hogy az ember sohasem bukott el és hogy Jehova azt soha el nem ítélte, hogy nem állott fenn annak szüksége, hogy Jézus Krisztus feláldozza magát, hogy az ő halála az emberiség számára semilyen előnnyel nem jár és hogy minden ember saját erőfeszítése által megmenthető. Ez a tan valótlan, mert megtagadja Isten ígéjét, tagadja Jézus Krisztust, tagadja az ő áldozatának értékét és megveti az isteni utat, mely az embernek Istennel való megbékéléséhez vezet.

Mindeme különböző irányzatok vagy személyek mind maguknak követelik a jogot, hogy Istent és Krisztust a földön képviseljék és tekintéllyel beszéljenek az emberiség üdvösségéről. Ezek Istent és ígéjét helytelenül adják vissza, a népet megzavarják és benne kétségeket támasztanak. Ennek az a következménye, hogy az Írás szavai szerint egy idő óta az Úr beszéde hallgatásának éhségét és szomjúságát érzik a földön. — Ámos 8 : 11.

Ez természetesen semmiesetre sem azt jelenti, hogy az igazi kereszténység valamiképpen ferdén vagy zavarólag hatna. Ellenkezőleg, a valódi kereszténység nem más, mint Isten ígéjének egyszerű és igaz tana Krisztust illetőleg.

A kereszténységet Isten Jézus által igaz, nemes szőlőként ültette el. Krisztus mint igaz szőlőtőke van bemutatva, igaz követői pedig mint szőlővesszők. (János 15 : 1—8) Az apostolok és Jézus első követői az igazság tanának tisztaságában maradtak meg. Miután azonban az apostolok földi tevékenységük színhelyét elhagyták, nagyravágyó emberek Sátán csábító befolyásának engedtek s így a Szentírástól eltértek, alaptalanul nevezték magukat kereszténveknek, mert egy idegen szőlőtőke elfajult hajtásával hasonlíthatók össze. Ez az álkereszténység összekavarta a pogányság tévedéseit és az ördög szervezetének politikáját az egyházzal és a sok tévedés ebből származott. Manapság az igaz kereszténység helyett sok helyen csak tisztára politikai és szociális szervezetet látunk, mely Istentől és az ő igazságától teljesen elfordul. Épp ez állapotot jövendölte meg Isten az ő prófétája útján: „Pedig én úgy plántállak vala el téged mint nemes szőlővesszőt, mindenestől hűséges magot, mimódon változtál hát nékem idegen szőlőtőnek fattyú hajtásává?" — Jeremiás 2 : 21.

Amit most az őszinte embereknek tenniök kell, az, hogy szorgalmasan kutassák az Isten ígéjében feltárt igazságot. Akkor meg fogják érteni és becsülni Isten jóságát, és szerető gondosságát az ember kibékítése tekintetében.

Az isteni feljegyzések kutatója tartsa állandóan szem előtt, hogy a Biblia az igazsághoz híven kijelenti: „Isten szeretet." (János I. 4 : 8) Ez pedig nemcsak azt jelenti, hogy Isten a tévelygővel szemben barátságos, vele érez és kegyes iránta. Többet jelent ennél. A szeretet egyenlő a teljes önzetlenséggel. Ez azt jelenti, hogy mindazt, amit Isten valaha tett és tesz, teljesen önzésmentes. Semmit sem tesz az emberekért annak reményében, hogy ellenszolgáltatásképpen valamit kaphat. Lehetetlen, hogy egy ember Jehovának valamily hasznot hozzon. Istennek megvan mindene, ami jó. Amit teremtményeiért tesz, azoknak javára szolgál. Ezért mindazt, amit Isten az emberért tesz, önzetlenül történik és arra a szeretet bír döntő hatással. W. T., 1932 szeptember 15.

Egy az Isten s egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki váltságul adta magát mindenkiért, mint tanubizonyság a maga idejében. — Timótheus I. 1 : 5, 6.

FEL

Az emberiséggel kötött örök szövetség

ISTEN azzal a gonoszsággal szemben, melyet az ördög támasztott a szívekben, a vízözön útján fejezte ki kárhoztatását. Ezáltal igazolta a naga szent nevét. Megmutatta korlátlan hatalmát. Bölcseségével és szeretetével újból gondoskodott a földnek emberekkel és állatokkal való benépesítéséről. A vízözön a régi gonosz világot elpusztította. Csak 8-an, Nóé és családja kerültek át az újvilágba; Jehova ezeket bízta meg az újvilág benépesítésével.

Nóé 600 éves korában vonult be a bárkába és abból egy év és tíz nap mulva távozott. A vízözön víztömegei lehuzódtak a föld mélyedéseibe, a tengerekbe, tavakba és folyókba. A föld talaja felszáradt. Az erről szóló történelmi feljegyzés Mózes I. 8 : 15—17-ben mondja: „Ekkor szólt Isten Nóéhoz: Menj ki a bárkából te és feleséged, fiaid és feleségeik. Minden állatot, mely veled van, minden élőlényből: a madarak, a barmok és minden csúszó-mászót, mely mozog a földön, vigy ki magaddal, hogy nyüzsögjenek, szaporodjanak a földön."

Nóé a bárkából való távozása után oltárt épített és tüzet gyujtott; azután minden tiszta állatból és madárból vett és égőáldozattal áldozott belőlük Istennek. Ezzel fejezte ki Istenben való hitét és teljes bizalmát. Isten kedvesen fogadta Nóé hitének e kifejezését és ezt mondta neki: „Nem fogom már többé megátkozni a földet az ember miatt, mert az ember szívének hajlama rossz ifjúságától kezdve; nem fogom többé sujtani valamennyi élőt, amint ezt most tettem. Amig csak a föld fennáll, vetés és aratás, hideg és meleg, nyár és tél, nappal és éjjel meg ne szünjenek." — Mózes I. 8 : 21—22.

Ezzel fejezte ki Jehova Isten ünnepélyesen, hogy a nyár és a tél, a meleg és a hideg, a vetés és az aratás mindig tartani fog a földön és az ember ennek igazságáról meg lehet győződve. Nóé megnyerte hitének jutalmát és Isten ezt fel is jegyeztette. Nóé hite örök bizonyíték- és emlékoszlopként áll a világegyetem minden értelmes teremtménye előtt. Évezredekkel később irta az apostol a következő tanusítványt Nóéról Jehova dicsőségére: „Mivel hitt, azért épített Nóé — kinyilatkoztatást nyervén a még nem látott dolgokról — isteni félelemmel bárkát családjának megmentésére, mely által elítélte a világot és örököse lett az igazságosságnak, mely hit által vagyon." — Zsidók 11 : 7, Káldi-f.

Nóét és fiait Jehova ebben az időben utasította, hogy „szaporodjanak és népesítsék be a földet". Ekkor kezdődött egy újvilág, melynek, amint az írás kimutatja, ugyancsak be kell végződnie. Ekkor ismét sok embernek kell majd szenvednie, mivel nem okult a vízözön leckéjéből; mert Isten ekkor ismét ki fogja nyilvánítani hatalmát és nevét ismét fel fogja magasztalni.

Miután Nóé bemutatta áldozatát az Úrnak, Isten szövetséget kötött vele. Ez a szövetség örök időkre szólott és szól. A szövetség ünnepélyes megegyezést vagy szerződést jelent, mely által bizonyos dolgok cselekvésére vagy nem cselekvésére kötelezzük magunkat. Oly szövetség, amely csupán az egyik szerződő felet kötelezi valaminek a cselekvésére, melyből a szövetség másik felére, ha a szerződés feltételeivel egyetért, haszon származik, egyoldalú szövetség. Ha a szövetség mindét felet kötelezi valaminek a cselekvésére, ez már kétoldalú szövetség.

Isten szövetsége, melyet Nóéval kötött, mindkét felet bizonyos dolgok cselekvésére kötelezte. Isten arra vállalt kötelezettséget, hogy a szerződés ráeső részét be fogja teljesíteni; Nóé kioktatást nyert arról, hogy Isten az ember kezébe adta az összes mezei állatokat és égi madarakat, melyeket táplálkozási célból le szabad vágnia, valamint arról, hogy az élet (lélek) a vérben van, a vért tehát nem szabad megenniök. E szövetség törvénye ezenkívül azt is elrendelte, hogy az embernek nem szabad megölnie embertársát, ha Istentől nem kap arra utasítást, mely esetben mint Isten ítéletvégrehajtója jár majd el. „Aki ember vérét ontja, ember által ontassék annak vére is, mert Isten a maga képére alkotta az embert." — Mózes I. 9 : 6.

Ezenkivül a szövetség a következőkről intézkedett: „Ne legyen többé vízözön minden test megsemmisítésére." Annak biztosítékául, hogy Isten teljesíteni fogja a szövetség reáeső részét, jelt adott Nóénak, melyet minden ember látott, aki a földön élt, t. i. a szivárványt. Amig a földet egy vízburkolat födte, a szivárvány nem volt látható, mivel a nap sugarai nem közvetlenül sütöttek a földre. Szivárvány csak esős időben keletkezhetik, amidőn a nap sugarai megtörnek az esőben. Isten kijelentése a szövetségről így szól:

„Ivemet a felhőbe helyezem, hogy ez a szövetség jele legyen köztem és a föld között. Ha majd felhőt eresztek a földre és az ív meglátszik a felhőben, akkor megemlékezem az én szövetségemről,

FEL

mely köztem és köztetek és minden élőlény között fennáll, hogy ne legyen többé vízözön minden test megsemmisítésére. Ez a szövetség jele, melyet megalapítottam köztem és minden élő lény között, mely a földön van." — Mózes I. 9 : 13—17.

Isten e szövetség útján fejezte ki először az emberi élet szentségére vonatkozó akaratát. Isten akarata törvény. Minden élet Istentől származik, mivel senki más, csak Isten tud új életet adni, ezért nem is áll jogában senkinek, hogy elvegye valakinek az életét Isten utasítása nélkül. E szövetség szerint a törvény (mely örökérvényű az emberiségre nézve) azt rendeli el, hogy senki sem veheti el embertársának életét büntetés nélkül. Ha valaki megszegvén Isten törvényét, embert öl, a maga életével kell érte meglakolnia. Az örök érvényű szövetség rendelései szerint embert életétől csak akkor szabad megfosztani, ha az Jehova utasításából, az ő ítéletének végrehajtása alapján történik.

Ily esetek voltak, amidőn később Jehova az emberiség történetében választott népét, a zsidókat utasította, hogy háborút indítsanak a pogány nemzetek ellen, mint például az amalekiták ellen és pusztítsák el azokat, mivel azok az istentelen nemzetek fajtalan szokásaikkal meggyalázták Jehova nevét és nyiltan vagy titokban Isten népének érdekeit veszélyeztették, mely nép Istennel törvényeinek megtartására és csak az ő imádására szövetséget kötött. Ebből világosan kitűnik, hogy oly háborúk, melyeket a zsidók folytattak, nem szolgálnak például vagy mentségül a kereszténynek nevezett nemzetek egymás közti háborúira, mert ezek egyenesen Istennek az emberiséggel kötött örökszövetségét sértik meg, tehát jogtalanok, igazságtalanok és gyilkos természetűek voltak és ez a jelen korra vonatkozólag is így van.

E szövetség rendelései azt is jelentik, hogy senkinek sem áll jogában táplálkozási vagy embervédelmi célon kívül az állatokat vagy madarakat megölnie. Isten előtt a sport szempontból üzött állat- és madár-irtás bűn. Az örök szövetség e rendeléseit a világ minden népe és nemzete megszegte és Isten ezt egykoron számon fogja kérni a felelős tényezőktől.

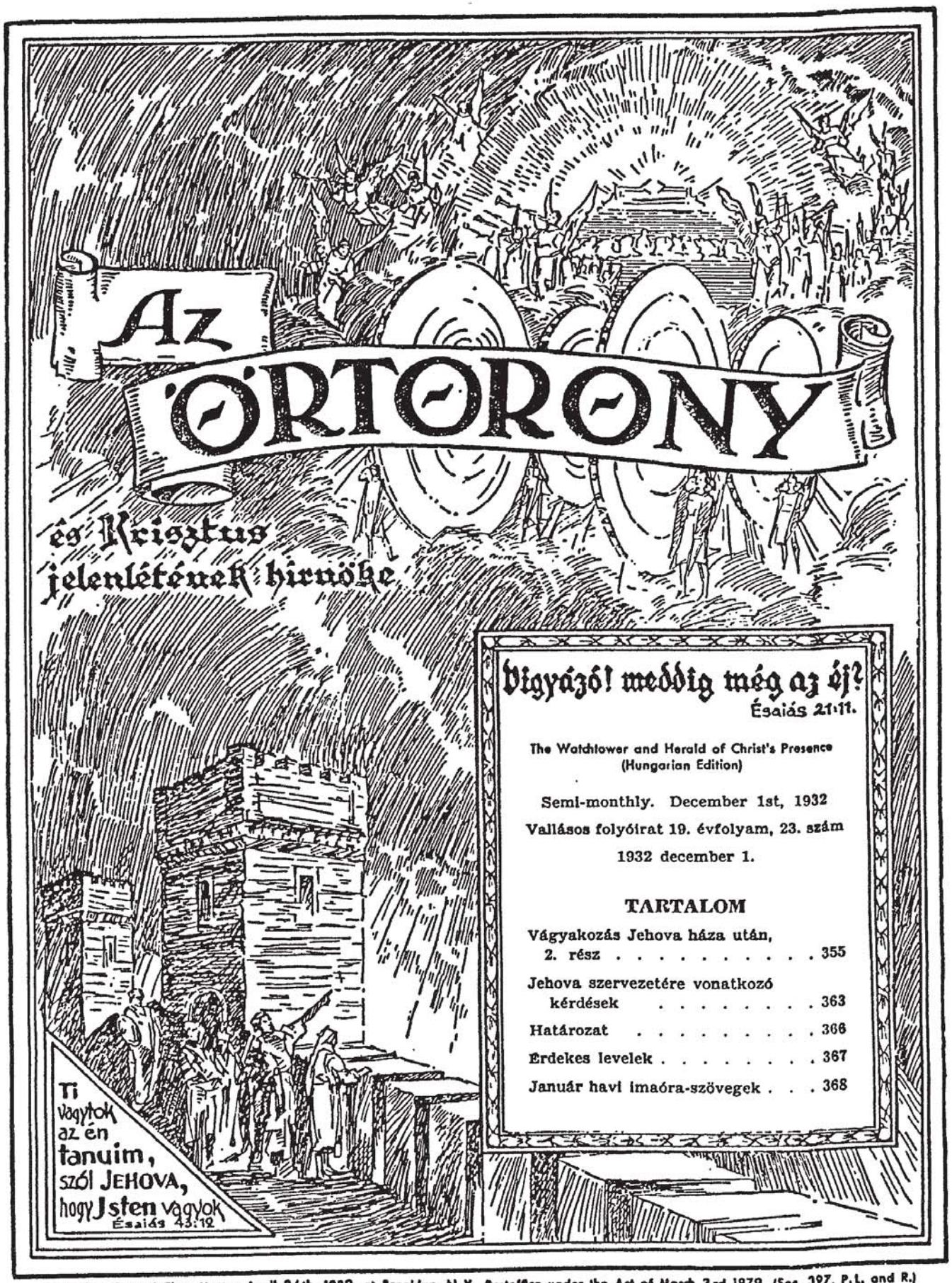
A kereszténység vezetői azt állítják, hogy az Urat képviselik és az ő igéjét tanítják, mindazáltal nyiltan beleegyeztek abba, hogy az embereket a háborúban minden ok nélkül megöljék. Sokan haltak meg idő előtt vagy öltek meg másokat, bár nem volt arra okuk. A háborúkat rendesen nem azok szokták megüzenni, akiknek gyilkolniok kell egymást; a háborúkat a pénzügyi, politikai és nagy klerikális tényező befolyások szokták felidézni és ezek küldik aztán az ártatlanokat a mészárszékre, hogy egymást gyilkolják. Isten az Úr kijelentette, hogy a maga kitűzött idejében számon fogja kérni mindezt az örök szövetség vakmerő megszegőitől. Figyelmeztető és vádló kijelentése Ésaiás jövendölésének 24 : 5. és 6. verseiben olvasható: „A föld megfertőztetett lakosai alatt, mert áthágták a törvényeket, a rendelést megszegték, megtörték az örök szövetséget. Ezért átok emészti meg a földet és lakolnak a rajta lakók; ezért megégnek (elpusztulnak) a földnek lakói és kevés ember marad meg."

A nagy vízözön teljesen a következőket bizonyítja: Isten megmutatta az embernek a Jót és azt az utat is, amelyen járnia kell; de megengedi, hogy az ember a maga választása és akarata szerint kitegye magát az ördög befolyásának; az ördögöt nem akadályozta meg elvetemült útjában, sem abban, hogy az embereket a maga gonosz útjának követésére csábítsa; de a maga jónak látott idejében (s ez immár közel van, amint a jövendölések és a látható tények mutatják) Jehova ki fogja nyilvánítani hatalmát és bölcseségét és minden teremtménye előtt be fogja bizonyítani, hogy egyedül csak ő az Isten, a Mindenható és csakis az iránta való engedelmesség az élethez vezető út.

Csak egy Isten van, az ég és a föld Teremtője, minden élőlény életadója. Nincsen senki, aki őhozzá hasonlítana. Ő az eredeti szerzője a szent és örök szövetségnek, az övé legyen a dícséret és a dicsőség mindörökké! W. T., 1932 szeptember 15.

Kicsoda megy fel Jehova hegyére, s ki állhat meg az ő szent helyén? Az ártatlan kezű és tiszta szívű, aki nem áhítozik hamisság után s csalárdságra nem esküszik. Ezt áldásban részesíti Jehova s kegyességben az ő segítő Istene. Ilyen az őt keresők nemzetsége, akik a te orcádat keresik — Jákob. — 24. zsoltár.

FEL

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik félhavonként.
A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása
Wachtturmstreet 1—19, Magdeburg, Germany.
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége." — Ésaiás 54 : 13, angol-fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedüli igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében miden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni lényt támasztotta fel, vette fel a mennybe, minden lény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A Világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az Igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyeráliíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozásra képesít és tanítókról is gondoskodik oly személyek vagy csoportok részére, akik őszintén foglalkoznak a Biblia tanulmányozásával. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel sikra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket nem közöl.

Előfizetési ára:
Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč., félévre 12 Kč.
Magyarországon: egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.
Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41
Csehszlovákiában: Brno, Hybešova 30.
(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szükölködöknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldést évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhöz szóló felhívás: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egyhónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal jelezzük.

A „Királyság" füzet harmincnyolc nyelven

Testvéreink, akik oly vidékeken tesznek bizonyságot, ahol az emberek nem angolul, hanem valamely más nyelven beszélnek, örömmel hallják, hogy a Királyság füzet jelenleg a következő nyelveken kapható:

Albán	Cseh	Francia	Horváth	Litván	Svéd
Angol	Dán	Görög	Izlandi	Magyar	Szerb
Arab	Eszt	Hindi	Japán	Maláji	Szingaléz
Bolgár	Finn	Hollandus	Joruba	Német	Szlovák
			Kaphollandus	Norvég	Tamuli
			Kínai	Olasz	Ukrán
			Koreai	Orosz	Urdu
			Lengyel	Örmény	Vakok számára
			Lett	Spanyol	(Braille írás)

Wachtturm-Druckerei, Magdeburg. Csehszlovakiában felelős: Anton Gleissner, Brno-Juliánov, Hybešova 30.

FEL

AZ ŐRTORONY
ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

19. évfolyam — Brooklyn — 1932 december 1 — Magdeburg — 23. szám

Vágyakozás Jehova háza után

„Ruth pedig monda: Ne unszolj, hogy elhagyjalak, hogy vissza forduljak tőled. Mert ahova te mégy, oda megyek és ahol te megszállsz, ott szállok meg; néped az én népem és Istened az én Istenem." — Ruth 1 : 16.

2. rész

JEHOVA az építőmestere a maga házának, mely az ő temploma és lakóhelye. „Ha Jehova nem építi a házat, hiába dolgoznak azon az építők; ha Jehova nem őrzi a várost, hiába őrzik azt az őrizők." (127. zsoltár 1) Sokan azt gondolták, hogy ők meg tudják építeni az Úr házát, de törekvéseik nem jártak sikerrel. Jehova most közli maradékával a földön, hogy házának építése korlátlan hatalma szerint előrehaladt és csak azok, akik nagyon szeretnének az ő házában lakni és örömmel hajlandók követni intézkedéseit, léphetnek az ő királyi házához vezető útra. Jehova jövendölésének feltárásával állapítja meg azoknak személyazonosságát, akik a helyes utat választották, mely lehetővé teszi számukra, hogy belépjenek az Úr házába és örökké abban lakjanak. A jövendölés ezenkívül azt is megmutatja, mit kell tennie annak, aki e házba belépni törekszik, hogy megoltalmaztassék. Ezenkívül arról is meg lehetünk győződve, hogy Jehova választotta ki az ő házának építését példázó prófétai képek szereplőit vagy jellemeit s ezek Isten akaratával összhangban játszották meg szerepüket. Ruth könyve e prófétai képek egyikét tárja fel és azon népet jellemzi, mely az Úr házában lakik.

[3] Ruth könyvének bekezdése „egy bizonyos férfiúról" szól, aki családjával kivándorolt, hogy a „Moáb mezején tartozkodjék". Azután e férfiúnak, feleségének és két fiának a nevét is megnevezi: „A férfi neve Elimélek és felesége neve Naomi: két fiuk neve pedig Mahlon és Kiljon; efrataiak, a Júda Bethlehemből valók. És eljutának Moáb mezejére (országába) és ott valának." — Ruth 1 : 2.

[3] Elimélek nevének jelentősége „Isten király" vagy „az én Istenem király" vagy „a mi Istenünk királya". Minden oly lénynek a neve, kit Isten használ fel valamily prófétai kép alakítására, jelentőségteljes. Izraelnek Ruth életében nem volt királya az emberek közül, mert az első versben olvassuk: „És lőn azokban a napokban, amikor a bírák bíráskodának." „Ebben az időben nem volt király Izraelben, hanem kiki azt cselekedte, amit jónak látott." (Bírák 17 : 6) Ez azon gondolatot támasztja, hogy Ruth könyvének a jövendölése nem teljesülhetett be korábban, amig Isten országa és az ítélet ideje el nem jött. 1914-ben történt, hogy királyát Isten szent hegyén szervezetébe elhelyezte. (2. zsoltár 6) Amidőn Isten népét a világháború szerencsétlen helyzetbe sodorta, jött el reá az éhség ideje. Ez azon események kezdetének felel meg, melyek Ruth könyvében prófétailag előre közöltettek.

[4] Elimélek találóan jelképezi a szentlelket, mely mint Isten népének Jehovától, „az örökkévaló királytól" (Jeremias 10 : 10) rendelt segítő, vígasztaló és vezető működik. Naomi és fiai mindazokat jelképezik, akik szövetségben állanak az örökkévaló királlyal, mivel Jehova Isten szellemétől születtek. Naomi e drámában nemcsupán egy szerepet tölt be, s ez egy prófétai, drámai képben nem szokatlan dolog. Naomi, aki „szellemi fiainak" társaságában olyanokat jelképez, akik Istentől születtek, egyuttal azokat is jelképezi, akik tetszenek Istennek, mivel a királyságba szóló meghívást elfogadták és mostmár engedelmeskedni törekszenek Isten akaratának. A szentlélek vagy vígasztaló azért adatott a gyülekezetnek, mivel

FEL

Jézus felment a mennybe s hogy az ő követői ne maradjanak elhagyottan és árván. (János 14 : 16; 15 : 26; 16 : 7—14; Apcsel. 9 : 31) A szentlélek Isten kibocsátott ereje, hogy a szellemtől szülötteket segítse, vezesse, vígasztalja és ügyeiket kormányozza. Elimélek volt a család feje és igazgatója, s mivel ő Isten akaratából költözött Moáb országába, Naomit Isten akaratával összhangban ő vezette abba az országba. Barnabást és Pált Isten szentlelke küldötte ki, amint írva van: „Mikor azért azok szolgálának az Úrnak és böjtölének, monda a szentlélek: Válasszátok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, amelyre én őket elhívtam. Akkor, miután böjtöltek és imádkoztak és kezeiket reájuk vetették, elbocsáták őket. Ők annakokáért, miután kibocsáttattak a szentlélektől, lemenének Szeleuciába; és onnan elevezének Cziprusba." (Apcsel. 13 : 2—4) Ez bizonyít a szentlélek vezetése és kormányzása mellett.

[8] A feljegyzés semmiféle tekintetben sem mondja, hogy Elimélek vagy Naomi olyasvalamit tettek, ami nem volt kedves Isten előtt; így tehát az örökkévaló király akarata szerint kellett Moábba költözniök, amint azt Elimélek neve, „az én Istenem király" mutatja. Ezért nem helyes kárhoztatnunk Elimélek eljárását. Isten népe 1914 és 1918 között Sátán szervezete között volt és annak katonai elnyomása alatt szenvedett; de biztosan nem azért volt ebben a helyzetben, mert Isten nem szerette, habár némelyek ezt is gondolták. Isten népét Jehova, Isten szelleme juttatta ama helyzetbe, hogy szándéka megvalósuljon. Népét Jehova egy bizonyos ideig szelleme, az ő szentlelke által vezeti és ezt mindaddig gyakorolta, amig a „vígasztaló" elvétetett, s ennek szükségképpen akkor kellett történnie, amikor Jézus, Isten szervezetének feje eljött a templomhoz és magához gyüjtötte azokat, akiket híveknek talált, amidőn mint nagy bíró ítélkezését 1918-ban megkezdte.

[9] A „Naomi"-név csak Ruth könyvében fordul elő. Azt jelenti, „kedves", azaz kedves Jehova előtt, amint írva is van: „A bölcs gyermek örömére van attyának". (Példb. 10 : 1) „Légy bölcs fiam és vídámítsd meg az én szívemet; hogy megfelelhessek annak, aki engem ocsárol." (Példb. 27 : 11) A tagokat Isten helyezte el Krisztus testébe úgy, „amint jónak látta." (Kor. I. 12 : 18) „Az Úr (Jehova) az én osztályos részem és poharam; te támogatod az én sorsomat. Az én részem kies helyre esett, nyilván szép örökség jutott nekem." (16. zsoltár 5, 6) Azok, akik hívek Istenhez, tetszenek neki, ha békében laknak együtt. „Mily szép és gyönyörűséges az atyafiaknak egységben való lakásuk." (133. zsoltár 1) „Utálatosak az Úrnak a gonosz gondolatok; de kedvesek a tiszta beszédek." (Példb. 15 : 26) „Mert akit szeret az Úr (Jehova), megdorgálja és pedig, mint az atya az ő fiát, akit kedvel. Boldog ember, aki megnyerte a bölcseséget és az ember, aki értelmet szerez. Az ő útai gyönyörűséges útak és minden ösvényei: békesség." (Példb. 3 : 12, 13, 17) „... Hogy betöltessetek az Isten akaratának megismerésével minden lelki bölcseségben és értelemben, hogy járjatok méltóan az Úrhoz, teljes tetszésére, minden jó cselekedettel gyümölcsöt teremvén és nevekedvén az Isten megismerésében." (Kolossé 1 : 9, 10) „És akármit kérjünk, megnyerjük tőle, mert megtartjuk az ő parancsolatait és azokat cselekesszük, amik kedvesek előtte." (János I. 3 : 22) E szövegek Naomi nevével együtt határozottan arra mutatnak, hogy Isten szerette az ő magaviseletüket.

[7] Amidőn Isten felszenteltjei és a szellemtől-szülöttek a világháború miatt nagyon kritikus helyzetben voltak, voltak köztük, akik megőrizték hűségüket az Úr és királysága iránt, sok megpróbáltatást és üldözést viselvén el, és az Úr ezeket találta híveknek és részesítette elismerésében, amidőn eljött templomához. Ezeknek mondotta: „Hívek voltatok a kevesen, sok dolog fölé helyezlek titeket." Akkor bízta az Úr minden javait, illetve királyságának érdekeit erre az osztályra és nevezte azt a „hű és bölcs szolgának"; ez az osztály most a „maradék" (vagy ahhoz tartozik) és mint ilyen is ismeretes. Naomi tehát úgylátszik egészen világosan azokat jelképezi, akik az 1917-től 1919-ig tartó nyomorteljes éveket átélték, megőrizvén hűségüket Isten és az ő királysága iránt és az eredeti maradékot vagy a „hű és bölcs szolga" osztályt alkották és vonakodás nélkül hozzáfogtak az Elizeus prófétában jelképezett munkához. Amint látszik, tehát szoros összefüggés áll fenn az Eszter és a Ruth könyve között. Naomi és Márdokeus a képben egyazon osztályt, a „hű szolgát" jelképezik, melyet az Úr vigyázva talált, amidőn megjelent templomában. Ezek a hívek nyerték meg az üdv

FEL

ruháit és tétettek felismerhetővé mint Isten szervezetének tagjai; ezek az igazság palástja alá vétetvén, megnyerték Jehova elismerésének ismertető jeleit s eképpen Isten választott szolgájának alkotórészeiül számíttattak, akiben ő gyönyörködik és akit szeret. (Ésaiás 42 : 1) Jehova örvend kedves fiának és az ő teste hű tagjainak. „Mely igen szép vagy és mely kedves, ó szerelmem." — Énekek éneke 7 : 6.

[8] A feljegyzésben semmi sincsen, ami Elimélek vagy Naomi szigorú megkritizálására feljogosítana. Ellenkezőleg, Elimélek jó ember volt a kenyér és a béke országában és Jehova nevét dicsőítette. Naomi, amiképpen az Isten hű népével történt a világháború alatt, vígasztalan helyzetbe került, de ő e nyomorúságának idejében is megőrizte feddhetetlenségét Isten előtt. Ama „hű szolga-osztály", melyet Naomi jelképez, a jelen időben így szól: „Megszabadított engem az én erős ellenségemtől s az én gyűlölőimtől, akik hatalmasabbak voltak nálamnál. Rám jöttek veszedelmem napján; de az Úr (Jehova) volt az én támaszom. És kivitt engem tágas helyre; kiragadt engem, mert kedvét leli bennem." — 18. zsoltár 18—20.

[9] Naomi egyik fiát Mahlonnak hívták; neve „betegest" jelent; azon szó gyökere, melyből ez a szó származott, „elhasználtat", „felmorzsolódottat" (tehát ezért) beteges gyenge, szenvedő vagy elhagyott, megbetegítést vagy megszomorítást jelent". A másik fiút Kiljonnak hívták s az ő neve „elasszást, elpusztulást" jelent és oly gyökszóból származik, amely „végére jutást, megszünést, letevést, tönkremenést, elfogyást" jelent. Ez a két fiú, Naominak a két gyermeke, úgylátszik a Naomiban jelképezett felszenteltek gyümölcsét példázza; ez az osztály a gyülekezet illési korszaka alatt termett gyümölcsöt, tehát azon idő alatt, midőn a szentlélek volt a gyülekezet vígasztalója és segítője. Ez nem volt a királyság gyümölcse, mivel e fiuknak egyike sem maradt életben, hogy visszatért volna a Bethlehemi Júdába, hogy Izrael jövendő királyának és a későbben „Dávid városában" születendő király elődje lehessen. (Lukács 2 : 11) E két fiú egyikének sem maradt utóda, ki örökösük lehetett volna és „az elhunytak nevének fenntartója".

[10] Ha most közelebbről vizsgáljuk meg a tényeket, könnyen megláthatjuk, hogy a felszenteltek gyümölcse a gyülekezet illési korszaka alatt főrészt „jellemfejlesztésből" állott, mialatt azok, akik ezt a gyümölcsöt akarták teremni, azt remélték, hogy ily gyümölcs termelésével biztosíthatják a maguk számára a királyságba való bemenetelt, hogy támogatni tudják majd az Urat a világegyetem kormányzásában. E gyümölcs, amint a két fiú neve is mutatja vagy sejteti, beteges, önző, magának hizelgő fajta volt és az emberek tisztelete miatt elpusztuló nővésű is. Abban az időben és 1918 előtt a Naomi-osztály kétségtelenül teljesen tiszta lelkiismerettel oly embereket hozott a maga társaságába, akik szellemi betegek lettek és elassztak, mivel azt szerették volna, hogy a földről és a földi nyomorúságokból gyorsan elvitessenek, rózsás és csendes, nyugalmas helyre áhítoztak. Ez beteges kinézésű gyümölcs volt, mely mindig részvétet törekedett gerjeszteni. Ha azokat nem részesítették nagy megtiszteltetésben, akiket a Naomi osztály társaságába hoztak s ha nem voltak irántuk a nagygyűléseken és más összejöveteleken nagyon figyelmesek, ha nem csodálták őket és nem csináltak belőlük nagy dolgot, akkor elcsenevészedtek, duzzogtak és azzal álltatták magukat, hog ők hasznothajtó áldozatok az Úrnak s nekik azoknak kell lenniök, hogy a mennyben a legkimagaslóbbak lehessenek. Ezek fiatal korukban „meghaltak", de nem azért haltak meg, mert jók voltak.

[11] A Naomi osztály, mely hűséges és engedelmes volt az Úrhoz, szorgalmasan azon dolgozott, hogy az „aratási munkának" tekintett munkát végrehajtsa és búzát találjon, amit az Úr csürébe takarítson be; de ez a gyümölcs — amint Naomi két fia mutatja — értéktelen volt. Gyakran résztvett valamely jóravaló és szorgalmas férfi vagy nő a bizonyságtevés munkájában és a nap végeztével hazatérvén, így szólott: „Találtam egy búzaszemet; az aratási munkában voltam"; ezek a munkások aztán olyanokat hoztak a csoport közösségébe, akik arra számítottak, hogy hizelegni fognak nekik és részvéttel lesznek irántuk, s ha ez nem következett be, akkor megharagudtak. Pál ezt az ügyet a következőképpen tárgyalta: „Gyermekeim, kiket ismét fájdalommal szülök, miglen kiábrázolódik bennetek Krisztus." (Galata 4 : 19) Más helyen pedig így szólott: „Nem azért írom ezeket, hogy megszégyenítselek titeket, hanem

FEL

mint szeretett gyermekeimet intelek; mert ha tizezer tanítómeszteretek lenne is a Krisztusban, de nem sok atyátok; mert tőlem vagytok a Krisztus Jézusban az evangélium által." (Korinthus I. 4 : 14, 15) Ezek a Naomiban jelképezett hívek nyilván mindent megtettek, amit tudtak és az Úr szerette őket hűségük miatt, habár nem is teremték a királyság gyümölcseit Isten dicsőítésére. Isten és az Úr előtt azon hűség és önzetlen ragaszkodás volt kedves, melyet azon idő alatt és az Úrnak templomához jöveteléig tanusítottak és a nagy bíró elfogadta őket és kifejezte tetszését velük szemben, miután megjelent templomában.

[12] Naomi és gyermekei a Júdabeli Bethlehemből való efratabeliek voltak. Bethlehemet azelőtt Efratának hívták. (Mózes I. 35 : 19) E helység neve „gyümölcsöző-t" (termékenyt) jelent, de egy ideig Naomi és fiai részére az inség és a táplálékhiány helye volt. Ama „kenyérháza", melyben Jehovát dicsőítették, egy inség által, melyet nyilván Isten bocsátott az országra, elszegényedett és a szomorúság helye lett. Így történt a Naomi-osztállyal; 1917-től 1918-ig élelemhiány uralkodott, mivel Isten akarata felől bizonytalanságban és kétségek között voltak. (János 4 : 34) Isten felszentelt népe tanácstalan volt arra nézve, hogy mit kellene tennie Isten munkájának folytatására. Ez tényleg találóan jelképeztetett az éhség által és a felszenteltek gyászoltak.

[13] Naomi és fiai Moáb mezejére mentek és ottan tartozkodtak. Moáb Sátán szervezetét példázza. A Naomi-osztály és annak szellemi „gyermekei" a világháború alatt jutottak érintkezésbe az ördög szervezetével és sulyos helyzetbe kerültek. Erről mondotta Naomi: „Jehova kinyujtotta kezét ellenem ... mivel Jehova ellenem kelt és a Mindenható felkelt ellenem." Ez nem Naomi hűtlenségére mutat, sem arra, hogy helytelen cselekedetért kellett volna szenvednie. Amidőn a világháború alatt az Úr népe nehéz helyzetbe, inségbe jutott, ez nehéz megpróbáltatást jelentett a hívekre: de aligha lehetne azt állítani, hogy hűtlenségük miatt kerültek abba a helyzetbe. Az Úr nevében végzett munka befejeződött, s a felszenteltek valószínűleg ennek következtében hitték azt, hogy az Úr haragszik reájuk. De amidőn megtudták, hogy az ő haragja elfordult, felujjongtak és szorgalmasabbak lettek a munkában, teljesen aszerint, amint azt Isten Ésaiás próféta utján mondja. — Ésaiás 12 : 1.

[14] Naomi szereplése a prófétai drámában kétségtelenül egyezett Isten akaratával, Naomi tehát nem volt hibáztatandó. Ellenkezőleg, ő tetszett az Úrnak. Ehhez hasonlóan azon megpróbáltatási idő, mely 1917 és 1918 között szakadt a Naomi osztályra, nem hűtlenség miatt jött reá, hanem e megpróbáltatás Isten akaratával összhangban történt, hogy az ő elhatározásai megvalósuljanak. Azok tehát, akik e nehéz napokban megőrizték hűségüket és ragaszkodásukat Isten iránt, feddhetetlenségüket őrizték meg és tetszettek neki. Semilyen bizonyíték sincsen arra nézve, hogy Naomi valaha is hűtlen lett volna Jehova Isten iránt, és arra nézve sincsenek bizonyítékok, hogy a Naomi osztály a világháború alatt átélt nehéz megpróbáltatásokban hűtlen lett volna Istenhez. Sokkalinkább azon idő alatt Isten iránt tanusított hűségéért nyerte meg Isten tetszését, amidőn ő ítélettételre megjelent templomában. Ha hűtlen lett volna, az Úr nem fejezte volna ki elismerését vele szemben és nem mondotta volna, hogy hű volt a kevesen, tehát meggyarapítja kiváltságát és sokkal több alkalmat nyujt neki Jehova szolgálatára és szeretetének beigazolására Istennel szemben.

A segítő elvétetett

[15] Jehova a férje az ő szervezetének. (Ésaiás 54 : 5) Jézus Krisztus a gyülekezet feje. A férfi (férj) feje a feleségének, tehát a támasza, vezetője és segítője. (Mózes V. 24 : 5) „Mert a férj feje a feleségének, mint a Krisztus is feje az egyháznak és ugyanő megtartója a testnek. De miképpen az egyház engedelmes a Krisztusnak, azonképpen az asszonyok is engedelmesek legyenek férjüknek mindenben." (Efézus 5 : 23, 24) Amidőn Jézus tanítványaival volt, segítőjük, vigasztalójuk és vezetőjük volt. Éppen abban az időben, amidőn közel volt közülök való elvételének az ideje, mondotta nekik: „És én kérem az Atyát és ő más vigasztalót küld majd nektek és az veletek lesz örökké, az igazságnak ama szellemét, melyet a világ be nem fogadhat, mivel nem látja és nem ismeri őt. De ti megismeritek őt, mert tiveletek és ti bennetek marad. Nem hagylak titeket árván, én visszatérek hozzátok." — János 14 : 16—18, angol-f. szerint.

FEL

[16] A szentlélek a gyülekezetnek pünkösdkor adatott, hogy mint vígasztaló, segítő és szószóló működjék a szellemtől-szülöttek érdekében Jézus Krisztus távolléte alatt. „De amikor eljön, amaz, az igazságnak lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra; mert nem őmagától szól, hanem azokat szólja, amiket hall és a bekövetkezendőket megjelenti néktek. Az engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz és megjelenti néktek. Mindaz, ami az Atyáé, az enyém; azért mondám, hogy az enyémből vesz és megjelenti néktek." — János 16 : 13—15.

[17] Ezek a szövegek mutatják, hogy a szentlélek azok segítője, vígasztalója és szószólója lesz, akik elfogadták a királyságba szóló meghívást és a szentlélek tényleg ezt gyakorolta mindaddig, amig Jézus Krisztus visszatért s az övéit magához gyüjtötte. Ezenkívül meg van írva, hogy Jézus Krisztust, amidőn templomának megítélésére megjelenik, szent angyalai fogják kísérni. (Máté 25 : 31) Hűségeseinek magához való gyüjtésében ő angyalait használja. Ő mondotta: „Elküldi az ő angyalait nagy trombitaszóval és azok összegyüjtik a választottakat az ég négy tájáról, az ég egyik végétől annak másik végéig." Jézus Krisztus szent angyalait ezenkívül arra is felhasználja, hogy azokat kiválogassák, akik a királyságra szóló meghívást elfogadták, de nem voltak hűségesek. (Máté 13 : 41) Ha a szentlélek még most is tevékeny volna mint segítő vagy ügykezelő, nem kellene hogy Krisztus angyalait az előbbi idézetben említett munka végzésére kibocsássa. Mivel ezenkívül Jézus Krisztus a gyülekezet feje vagy férjeura, szükségtelen, hogy miután Jehova templomában ítéletre megjelenik s az övéit magához gyüjti, oly képviselőt használjon, mint volt a szentlélek; ezért nem működik most a szentlélek mint ügykezelő, vígasztaló és segítő. A földön a templom-osztály felett ezért gyakorolják most azok az angyalok a felügyeletet, akik őt elkísérték, amidőn templomához eljött, és ezek az embereknek láthatatlanok. „Mert parancsol az ő angyalainak tefelőled, hogy őrizzenek téged minden te utaidban." — 91. zsoltár 11.

[18] Ruth könyvének első fejezete 3. verse így szól: „Meghala pedig Elimélek a Naomi férje és marada ő és az ő két fia." Elimélek, Naomi segítője és vígasztalója meghalt, tehát eltávolíttatott vagy elvétetett. A prófétai drámában ez Jehova azon érintkezésének megszünését példázza, melyet a szentlélek mint segítő, vígasztaló és ügykezelő utján gyakorolt. Az Úr Jézus 1918-ban eljött templomához és ez jelezte a szentlélek ügykezelő, vígasztaló és segítőképpen való működésének megszünését a gyülekezet tagjaira nézve a földön. A szentlélek akkor megszünt e tevékenységétől és ezt ábrázolta Elimélek halála. Amidőn Elimélek meghalt és Naomi fiaival hátra maradt, szomorú napok köszöntöttek reá s a nyomorúság ezen kora addig tartott Naomi részére, amig Boáz családjába került. Miután az Úr 1918-ban eljött templomához és a szentlélek mint szószóló, segítő és vígasztaló megszünt tevékenykedni, nyomor következett a gyülekezetre és ez addig tartott, amig a hívek megtudták, hogy Jézus Krisztus jelen van templomában és az örvendés ideje eljött; akkor örvendeni kezdtek. Akkor tanulták meg, hogy a hűségeseknek még sok munkát kell elvégezniök és örömmel kezdtek hozzá a munkához. Amidőn Naomi férje elvétetett, kétségtelenül így szólt Naomi: „Elhagyott engem az Úr (Jehova)." Ez találó megfelelője Isten prófétája kijelentésének, melyet Ésaiás 49 : 14—16-ban olvasunk: „És így szóla Sion (a Naomi osztály tagjai a földön): Elhagyott engem az Úr (Jehova) és megfeledkezett rólam." De az Úr nem hagyta el Siont; az Úr Naomit és a Naomi-osztályt sem hagyta el és nem feledkezett meg róla.

Ruth

[19] Ruth ekkor lép a prófétai dráma színterére és fontos szerepet játszik. Ruth ragaszkodott Naomihoz és Naomi nagyon szerette őt. Naomi két fia megnősült, az egyik egy Orpa nevű moábita nőt, a másik pedig Ruthot vette feleségül. „Akik moábita leányokat vőnek feleségül; az egyiknek neve Orpa és a másiknak neve Ruth. És ott lakozának közel tíz esztendeig." (1 : 4) Ez a két fiú úgylátszik oly osztályt példáz, mely nem hűséges Istenhez és nem engedelmes iránta. A zsidóknak más nemzetbeliekkel való házasságát szabályozó törvénye Jehovának, mely ezeket a fiúkat is kötelezte, így szól: „Sógorságot se szerezz övelük, a leányodat se adjad az ő fioknak és az ő leányukat se vegyed a te fiaidnak. Mert elpártoltatja a te fiaidat én tőlem és idegen isteneknek szolgálnak; s felgerjed az Úrnak (Jehova) haragja

FEL

reátok és hamar kipusztít titeket." (Mózes V. 7 : 3, 4) „Hogy valamiképpen szövetséget ne köss annak a földnek lakosaival, hogy amikor isteneiket követvén, paráználkodnak és áldoznak az ő isteneiknek és meghívnak téged, egyél az ő áldozatukból. És feleséget végy az ő leányaik közül a te fiaidnak, hogy mikor paráználkodnak az ő leányaik isteneiket követvén, a te fiaidat is paráználkodásra vigyék, az ő isteneiket követvén." — Mózes II. 34 : 15, 16.

[20] Naomi nem volt felelős fiaiért, amidőn azok a nősülési kort elérték és ezért nem is lehet az ő terhére róni azt a hibát, hogy fiai nem izraelitákat vettek feleségül. S azokat a lányokat sem lehet hibáztatni azért, hogy ezekhez a fiatalemberekhez mentek feleségül; ezek a fiatal asszonyok azonban azután felelősséggel tartoztak tetteikért, miután e két izraelita fiatalember feleségei lettek. Naominak most a házasság törvénye szerint két menye (angol-f. szerint „leánya") lett. Ez a két nő és két fiú együttesen ábrázolnak egy osztályt, mely rövidesen az Úrnak ítéletre templomához való jövetele után került érintkezésbe a Naomi-osztállyal. Attól az időtől kezdve, midőn Ruth elhatározta, hogy Naomival marad, főképpen olyanokat példáz, akik 1918 után választattak ki.

[21] Kiljon, Naomi egyik fia Orpát vette feleségül. „Az egyiket Orpának hívták." E név nőnemű alakja a „nyakszirtet" vagy „nyakot" jelenti. Ez a név egy kemény nyakú, önfejű, hanyag osztályra tereli a figyelmet, mely érintkezésbe került az igazsággal. „Kemény nyakú nép ez." (Mózes II. 32 : 9) „Hátat fordítottak nekem (a nyakukat fordították nekem" — Schmoller szerint) és nem az arcukat. S habár én tanítottam őket, korán fogva tanításukhoz, nem hallgattak reám és nem tanultak." (Jeremiás 32 : 33) Azok, akik Isten ígéjét megvetik, lázadók és illően neveztetnek „keménynyakúaknak" s ezek fordítják nyakukat az Úrnak. „Mert én ismerem a te pártos voltodat és kemény nyakadat. Imé most is, holott még köztetek élek, pártot ütöttetek az Úr (Jehova) ellen; mennyivel inkább halálom után." (Mózes V. 31 : 27) „Aki a feddésekre is nyakas marad, egyszer csak összetörik gyógyíthatatlanul." (Példb. 29 : 1) Az itt megnevezett tekintélyek alapján jogosan mondható, hogy Orpa oly osztály szerepét játszotta, mely érintkezésbe került az igazsággal és hozzácsatlakozott a Naomi osztályhoz, miután a szentlélek megszünt vigasztaló és segítő lenni, de később elfordult az Úrtól és hátat fordított neki.

[22] A másik moábita nő Mahlon felesége lett, amint olvassuk: „És a másikat Ruthnak hívták." A dráma e részében egy szép, Izrael nemzetének idegen nő, jelenik meg; híres volt e nép között és Jehova Isten nagy tiszteletben részesítette. Ruth neve „barátnőt" vagy „társnőt" jelent. Tiszta szívű, kedves teremtés lehetett. Anyosához, Naomihoz való ragaszkodása igazi barátnőként mutatja be. „Minden időben szeret az igaz barát." (Példb. 17 : 17; 22 : 11; 27 : 9) Ruth nemcsupán társnője lett anyosának, Naominak, hanem hű és igazi barátja is, amit ama tény bizonyít, hogy mindenkor szerette Naomit és viszont Naomi is őt. Egymásnak önzetlenül igyekeztek szolgálni és ez bizonyítja, hogy mindenkor szerették egymást. Naomi megőrizte hűségét Jehova, Izrael Istene iránt és kétségtelenül tanuja volt annak, hogy Ruth is Jehovát tekintette az egyetlen igaz Istennek. Naominak Jehováról való bizonyságtevése jó hatást gyakorolt Ruthra és őt arra indította, hogy teljesen átadja magát Jehovának és mindent elhagyva, Jehova szövetséges népével tartson.

[23] Ugyanígy a Naomi-osztály a nyomor idejében tényleg megőrizte hűségét Isten iránt s az ő bizonyságtevése Istenről és az ő országáról az emberek előtt azzal járt, hogy 1919 óta mások is elismerték Jehovát és az ő igazságos ügyét és sikrakeltek amellett. Így példáz Ruth főképpen egy oly osztályt, mely az Úrnak templomához jövetele óta megismeri Istent és szolgál néki.

Botránkozások

[24] Templomában az Úr azok felett kezdett ítélkezni, akik Istennel szövetségben állottak s így késznek nyilatkoztak arra, hogy Isten akaratát tegyék. „Mert eljött az idő, hogy az ítélet kezdetét vegye Isten házán." (Péter I. 4 : 17) Fel kell tételeznünk, hogy ez az ítélet elmarasztal némelyeket azok közül, akik e házban valamely állás várományosai voltak és ezt a feltevést az események meg is erősítik. Isten népe között a földön 1918-ban és azután voltak olyanok, akik önző okokból nem akartak együtt dolgozni az Istentől rendelt módon s ennek következtében törvényszé-

FEL

gést követtek el és törvényszegők lettek; ezenkívül hálókat és tőröket vetettek mások elé is, hogy azokat is foglyul ejtsék s így lettek Jézus kijelentése értelmében botrányok okozói és szedettek ki Isten népe közül. (Máté 13 : 41) „És akkor vallást teszek majd nekik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők (törvényszegők) — Máté 7 : 23.

[26] Naomi két fia azokat példázza, akik botrányokat okoznak és törvénytelenséget követnek el. Azokat ábrázolják, akik duzzogni kezdtek, lelki betegek lettek és elasztak. „Meghalának ők is mind a ketten, Mahlon is, Kiljon is, és marada az asszony az ő két fia és férje nélkül." (1 : 5) E két ember egyike sem támasztott magot attya, Elimélek nevének, akinek neve „az én Istenem király"-t jelenti. Haláluk következtében „nem tudtak magot támasztani nevük öröklésére". 4 : 10.

[27] Ez a két fiú oly osztályt példáz, mely hűtlen lett az Úrhoz, fellázadt és nem teremte a királyság gyümölcseit s ezért, amidőn az Úr eljött az ő templomához, levágatott. Naomi részére ez szomorú idő lehetett. Látnia kellett, mint ragadja el a halál, az ellenség, méhének gyümölcsét. Ez annyira szomorú hatással volt reá, hogy így szólott: „A Mindenható nagyon megnehezítette sorsomat." Amidőn az ítélet Isten házán megkezdődött, látta a Naomi osztály, hogy azok, akiknek szolgált, akiket táplált és segített a királyságba vezető úton, a kegyetlen ellenség befolyása alatt elvétettek és elveszítették kilátásukat (reményüket) a királyság valamely állására. E két fiatalember halála Ezékiel felesége halálának a megfelelője, ugyanazt a dolgot példázza, tehát olyanokat jelképez, akik abban a elsötétült időben, amidőn az ítélet Isten házán megkezdődött, „meghaltak". — Lásd az „Igazolás"-könyv I. 325. és 326. old. németben.

[27] Naomi ekkor immár idősebb volt annál, hogy férjhez mehetett- és fiakat szülhetett volna, akik az eljövendő király őseivé lehettek volna. Ha Jehova nem könyörül és lép közbe, Naomi nem kerülhetett volna kapcsolatba a királyság gyümölcsével. Naomi kezdetben nem is remélte, hogy Isten egyik menye utján fog gondoskodni róla, mert amellett kardoskodott, hogy mindkét menye térjen vissza a maga népéhez és iseteneihez és menjen újból férjhez a pogányok között. De Jehova bölcsesége felülmulja az emberekét. Ő akkor oly dolgok prófétai képét szerezte, melyek a jövőben következnek majd be s ezért engedte meg, hogy a dráma tovább folytatódjék.

A visszatérés

[28] Naomi Izrael ellenségeinek országában lakott s most két menyével felkészült, hogy visszatérjen az ígéret földjére. „Felkele azért ő és az ő menyei és visszatére Moáb mezejéről; mert hallotta vala Moáb mezején, hogy Jehova meglátogatta az ő népét, hogy adjon nekik kenyeret." (1 : 6) Eglon, a moábiták királya 18 évi szolgaságra kényszerítette Izraelt és erősen elnyomta. Az Úr ekkor a benjáminita Ehud-ot támasztotta, egy balkezű embert, aki egy 18 collos két élű kést készített magának; az alkalmas pillanat eljöttekor Ehud ezt az éles kardot markolatig döfte Eglon király nagy hasába és Jehova így szabadította meg a népet Ehud által a moábiták rabságából. Naomi valószínűleg nyomban ezután készült fel, hogy menyeivel Bethlehembe térjen vissza. Ehud ekkor valószínűleg Izrael bírája- és igazolójaképp szerepelt. Naomit nem a fizikai kenyér utáni éhség indította arra, hogy Moáb országából elköltözzék. Abban az időben mindkét országban volt ennivaló (kenyér), mert Isten meglátogatta népét Bethlehemben és adott neki kenyeret. Naomi visszatérésének igazi oka a honvágy volt, mert ismét népe között óhajtott lenni, melyet Isten ismét felkarolt és visszafogadott kegyelmébe, Eglon elnyomása alól felszabadítván azt. Naominak kedvezett az idő a visszatérésre és ez Isten ideje volt a prófétai dráma folytatására. Naomi azon indítéka, hogy hazaköltözzön a moábiták közül, azon figyelmeztetéseknek felel meg, melyekben Isten részesítette szövetséges népét, hogy Sátán szervezetét magárahagyja és teljesen összeforrjon Isten szervezetével. „Azért menjetek ki őközülök én népem és semmi tisztátlant se érintsetek és én felveszlek titeket és Atyátok leszek néktek és ti fiaimmá és leányaimmá lesztek, azt mondja a mindenható Úristen." (Kor. II. 6 : 17, 18) A Naomi osztály 1919 előtt meglátta, hogy amint Ésaiás próféta előre közölte is, tisztátlan nép között lakik; hogy tehát előre kell történetnie, teljesen az Úrnak kell magát szentelnie és be kell lépnie az ő szolgálatába. — Ésaiás 6 : 5.

FEL

[28] A szellemtől-születettek osztálya a földön, melyet Naomi példáz, meglátta, hogy Jézus Krisztus, a nagy bíró, eljött Jehova templomához és az éhség véget ért; hogy Isten eltávolította a gonoszság vesszejét az igazakról s hogy ők most a királyság munkájával foglalkoznak, tehát teljesen távol kell tartaniuk magukat a gonoszaktól (törvényszegőktől) és el kell azoktól különülniök. (125. zsoltár 3.) A Naomi osztály meglátta, hogy az Úr eljött templomához és Jehova arccal fordult népéhez és ekkor úgy szólott, mint Zakariás: „Dícsértessék az Úr, Izrael Istene, aki meglátogatja és megszabadítja az ő népét." (Lukács 1 : 68) Azon körülmény, hogy Jehova meglátogatta népét akkor, amidőn Naomi elköltözött Moáb országából, hozta magával, hogy a pogányok közül választott ki magának egy nőt, t. i. Ruthot; s a kitüzött időben Isten újból meglátogatta a pogányokat, hogy „népet válasszon közülök a maga nevének". — Apcsel. 15 : 14.

[30] Jehova meglátogatta népét, hogy ellássa kenyérrel és Izrael országában ismét bőven volt minden. Jehova az áldás esőjét árasztotta ki Júda törzsére. „Kérjetek esőt az Úrtól (Jehova) a késői eső idején! Az Úr (Jehova) villámlást szerez és záporesőt ad nékik és kinek-kinek füvet a mezőn ... Haragra gerjedtem a pásztorok ellen és megfenyítem a bakokat. Bizony megfenyíti a Seregeknek Ura (Jehova) az ő nyáját, a Júda házát és olyanokká teszi őket, amilyen a haragra felékesített ló." (Zakariás 10 : 1, 3) A hűséges zsidók ekkor kétségtelenül az egész tizedet kezdték elvinni a tárházba és Jehova megnyította az ég csatornáit és nagy áldást bocsátott ki és most bőség támadt a nép között. (Lásd Malakiás 3 : 10—12) Bethlehem ismét a „kenyér háza" lett nevéhez híven és Efrata a bőség helye és Júda Jehova dícséretének lett a helyévé. Így van bemutatva, hogy Isten népe, a hívek a földön, miképpen „áldoznak dícsérő áldozatokkal, ajkaik gyümölcsével, az ő nevének." (Zsidók 13 : 15) Ugyanígy tesz Isten népe is, mely most az Úrnak Jehova templomához jövetele után a földön él.

[31] Jehova az ő prófétája utján mondotta: „De te Efratának Bethleheme, bár kicsiny vagy Júda ezrei között: belőled származik nékem, aki uralkodó (lesz) az Izraelen; akinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van. Azért odaadja őket, amig a szülő szül, de az ő atyjafiainak maradékai visszatérnek Izrael fiaihoz. És megáll és legeltet Jehova erejével, Jehova az ő Istenének fenséges nevével; és bátorsággal lakoznak, mert ímé felmagasztaltatik a földnek határáig." — Mikeás 5 : 2—4.

[32] A nemzet, illetve Királyság megszületése (1914) után Jézus Krisztus mint Jehova nevének igazolója és király eljött Jehova templomához s ezóta övezi körül magát és tartja híveit nyugvó állapotban, mialatt, amint a próféta mondja, őmaga „legelteti őket" a nekik rendelt eledellel. Az Úr főképpen 1922 óta gyakorolja ezt. Népét Jézus Krisztus Jehova Isten felségével és erejével táplálja. S mialatt az ő népe ezzel táplálkozik, Isten villámai még inkább kibontakoznak a templomból és a legváltozatosabb áldásokat nyilvánítják ki a hű maradék számára, melyeket ajándékul kap és még jövőben is gondoskodik áldásokról számára, ha megőrzi hűségét iránta. Amidőn Isten szövetséges népének, mely az Urat szereti, e tényekre terelődik a figyelme, sietni fog, hogy a Moábban ábrázolt Sátán szervezetétől elkülönüljön és teljesen, vonakodás nélkül Isten szervezetéhez, az áldások- és Jehova neve dícséretének házához csatlakozzék. — Lásd a Folyóirat 1929 február 1 szám 35—41 oldalait!

[33] Naominak a „kenyér házába" való visszatérése a képben találóan példázza, miképpen ébred Isten népe annak tudatára, hogy az Úr jelen van templomában, s melyek azok az áldások, melyeket élvez s amelyekkel az ő asztalánál ülve, azóta táplálkozik. (Folytatása következik.)

Bereai kérdések

1. Mit értsünk Jehova háza alatt? Ki és mikor építi azt fel? Kinek tárja fel Jehova a királyi házához vezető utat? Hogyan történik ez és mily célból?
2, 3. Mit jelent, a) Elimélek neve? b) s ama tény, hogy ezek az események akkor történtek, amikor még nem volt király Izraelben?
4. Mi ábrázoltatott Elimélekben, Naomiban és fiaiban; miképpen történt ez?
5, 6. Bizonyítsd be, hogy azon út, melyet Elimélek és Naomi követtek, kedves volt Jehova előtt!
7, 8. Mutasd ki, a) hogy szoros összefüggés van Eszter és Ruth könyve között, b) hogy Naomi a hű szolgaosztályt példázza!
9—11. Magyarázd meg, miképpen töltik be szerepüket Mahlon és Kiljon nevelk által Naomival való kapcsolatukkal e prófétai képben!

FEL

12, 13. Mutasd ki annak teljesülését, amit a képletben, a) az „éhség" „Júda Bethlehemében" ábrázol, b) Naomi és fiai, amidőn Moáb országába költöztek és ott tartozkodtak!

14. Mutasd ki, hogy amidőn Naomi e prófétai drámában Isten akarata szerint eljátszotta szerepét, tisztán és világosan egy oly osztályt példáz, mely a jövőben (azaz most) lett felismerhető!

15, 16. Mily okból küldte Jehova a szentlelket népének? Mikor és mily célból létesittetett ez a szolgálat?

17, 18. Mutasd ki ezzel kapcsolatban szövegekkel, mi fog történni akkor, amidőn Jézus Krisztus megjelenik templomában s miképpen mutatja ezt a teljesülést e szóbanforgó prófétai kép!

19, 20. Nevezdd meg azon körülményeket, melyek alatt Ruth és Orpa kerültek a képbe! Mily felelősség terhelte Naomit ezért? Mily a fiait? Mily Orpát és Ruthot?

21—23. Mutasd ki Orpa nevének jelentőségét s a vele rokon szövegek utján azon osztályt, melyet ő példáz! Hasonlóképpen határozd meg a Naomi és a Ruth osztály azonosságát!

24—26. Mutass reá azon kijelentés teljesülésére, hogy „az ítéletnek Isten házán kell megkezdődnie"! Micsodák azok a tények, melyek a Mahlon- és Kiljonban ábrázolt osztályt ismertetik?

27. Mondd el, mily helyzetben volt Naomi fiainak halála után! Mi ennek a megfelelője az isteni szándékban?

28—30. Mi indította Naomit Moáb országának elhagyására és hazájába való visszatérésére? Ismertesd Ruth 1 : 6 teljesedését a) a természetes Izraelre, b) a szellemi Izraelre nézve!

31, 32. Mutasd ki, miképpen teljesedik most Mikeás 5:2-4?

33. Mit példáz az, hogy Naomi visszatért a „kenyér országába"? W. T., 1932 oktober 1.

Jehova szervezetére vonatkozó kérdések

A „Jehova szervezetéről" szóló két cikk megjelenése óta, amely cikkek a folyóirat október 15-i és november 1-i számaiban jelentek meg, egy néhány kérdést tettek fel és ezeket a reájuk vonatkozó feleletekkel együtt itt az olvasó felvilágosítása céljából: alább közöljük.

Kérdés: A 23—25. bekezdések, valamint a határozati javaslat 5. és 6. bekezdéseire nézve véleménykülömbség merült fel. Ezekre nézve mi a helyes felfogás?

Felelet: Semmi oka annak, hogy e fejezetek jelentőségére nézve véleménykülömbség legyen, s ha a testvérek gondosan elolvasnák az azokban előforduló szavakat és mérlegelnék azokat, nem volna bizonytalan és érthetetlen előttük. A 23. fejezet világosan mondja, hogy minden csoportra nézve irásszerinti, hogy legyen szolgálati bizottsága, mely a szolgálatvezetővel együtt működjék közre a csoport érdekei javára; s hogy ezt a bizottságot a csoport válassza és e bizottság taglétszámát is a csoport állapitsa meg; hogy legyen a csoportnak egy titkára és pénzkezelője; hogy a szolgálati bizottságot a csoport arra is felhatalmazhatja, hogy az intézze az általános üzleti ügyeket, valamint az oly teendőket, melyeket rendszerint a végrehajtóbizottság intéz s ezért egy külön végrehajtóbizottság szükségtelen, ha egy szolgálati bizottság működik. Érthetetlen, hogy e fejezet jelentőségére nézve bizonytalanság létezhetik. Most itt megkíséreljük, hogy oly világosan adjuk elő itt ezt a dolgot, hogy még a gyermekek is meg tudják érteni.

A csoport szervezete egységes. Sohsem kell egy kettős szervezetnek léteznie. A szolgálati bizottság maga legyen az általános bizottság az egész csoport ügyeinek intézésére. Az nem szükséges, hogy a szolgálatvezető tagja legyen a bizottságnak. A szolgálati bizottság egy végrehajtó bizottságnak számit. Ha a határozati javaslat azt is indítványozza, hogy az ily bizottságnak ne legyen tíznél több tagja, ez mindazáltal minden csoportnak a maga szabad elhatározásától függ. Még jobb volna kevesebbet választani a bizottság tagjaiul. Minél nagyobb egy bizottság, annál nehezebben boldogul az ügyek intézésében és annál több időt fordítanak valaminek a megvitatására. De ha valamely csoport még több tagokból álló bizottságot szeretne, ez az ő ügye és az a csoport felelős is érte. Ha pedig külön bizottságokat is óhajtana a szegények gondviselésére és más hasonló ügyek elintézésére, a csoport megbízhatja a szolgálati bizottságot, hogy alakitson oly albizottságokat is és bárkit is felkérhet azon tervbe vett szolgálatra.

A csoportnak legyen egy titkára is. Tehát nem egy szolgálati titkára és egy külön titkár másféle ügyekre, hanem csupán egy titkára mindenféle ügyekre vonatkozólag. A csoportnak legyen egy pénzkezelője is. A leghelyesebb, hogy ezekre a különböző tisztségekre különböző személyek választassanak, ha elég nagy ahhoz a csoport, hogy ezt megtehesse. Teljesen észszerűtlen lenne egy csoportnak két pénzkezelőt választani. A különböző összegeket a könyvelésben különböző folyószámlák alatt lehet vezetni. Erre a munkára lehetőleg oly testvért kellene választani, akinek a könyvelésben gyakorlata van, de ha nincs ilyen, akkor nőtestvér is lehet titkár vagy pénzkezelő.

Arranézve, hogy kicsodák választhatók meg ezen szolgálatokra, úgy látszik nincs véleménykülönbség. Csakis olyanokat kell pénzkezelőnek, tit-

FEL

kárnak vagy a bizottság tagjainak megválasztani, akik a templomosztály tagjai, teljesen egyetértenek a szolgálattal s abban részt is vesznek. Isten szervezetében nincs helyük az ellenkezőknek vagy ellenségeknek és a henyélőknek. Ha valaki nem akar résztvenni a bizonyságtevő munkában, vagy ha az ellen küzd, az ilyet nem kell semmilyen szolgálatra sem megválasztani és a szolgák választásakor a szavazat leadásában sem vehet részt. Az az állítás, hogy valaki felszentelte magát, még nem jelent képesítést az írás szerint. Az Úrhoz való teljes ragaszkodásra van szükség.

Egy nagy létszámú csoportban a szolgálati bizottság az egyes kerületekre nézve vezetőket is jelölhet ki a bizottság tagjai vagy mások közül is, aszerint, amint azt a szolgálat megkívánja vagy amint az a legjobbnak mutatkozik.

Kérdés: Átvegye-e ez az új bizottság az előző szolgálati bizottság (a szolgálatvezető, pénztárnok és könyvkezelő) felelősségét és teendőit?

Felelet: Csak egy általános bizottságnak kell lennie, szolgálati bizottság nevén. A szolgálatvezetőt a társulat illetékes hivatala nevezi ki. A segédszolgálatvezetőt, a könyvkezelőt s a többieket maga a csoport válassza. Ezeknek ugyanaz a teendőjük, mint volt az előző szolgálati bizottságnak, amint azt a társulat által szétküldött szervezeti módszer ismertette.

Kérdés: A bizottság összejövetelein és az egész gyűlés folyamán az elnök vagy pedig a szolgálatvezető vezesse-e a megbeszélést avagy meg kell-e osztani a felelősséget akképpen, hogy minden alkalommal az elnök vezesse a tanácskozást, amidőn a szolgálaton kívül való dolgok is kerülnek megbeszélésre, de amidőn szolgálati ügyekre kerül a sorrend, a szolgálatvezető elnököljön-e?

Felelet: Az elnöklésre nézve nem kellene bizonytalanságnak léteznie. A szolgálatvezető nem elnökölhet valamely gyűlesen egyszerűen szolgálatvezetői tisztségénél fogva, bizottsági gyűlések kivételével, ha ő a bizottságnak is tagja, ily esetben az volna a helyes, hogy a bizottság gyűlésein ő elnököljön, máskülönben a gyülekezet minden gyűlés alkalmára választhat elnököt, vagy pedig rövidebb vagy hosszabb időre választhatja meg azt. Az azonban helytelen volna, hogy valakit egy évnél hosszabb időre válasszanak meg elnöki tisztség betöltésére. A határozati javaslatban nincsen kétértelműség. Az, aki az elnöki szerepet tölti be, kell hogy vezesse a tárgyalás menetét, rendet tartson, a tanulást irányítsa, ha a gyülekezet ezt így kívánja, t. i. ha a gyülekezet megbízta annak vezetésére. Ha pedig a csoport a szolgálati bizottságot bízta meg arra, hogy a különböző órákon a tanítás vezetőit kijelölje, akkor ez jelölje ki azokat. A gyakorlatban nagyon jól bevált az a régi módszer, hogy hat hónapra választottak meg egy vezetőt a különböző tanórák vezetésére; az ily vezetők megválasztását is a szolgálati bizottság kellene hogy elintézze. Ezt a munkát eddig a végrehajtó bizottság intézte, de most a szolgálati bizottság is elvégezhet minden oly munkát, melyet azelőtt a végrehajtóbizottság végezett. A csoport kerülje, hogy valakit mások mellőzésével válasszon meg elnökének s így okot szolgáltasson arra, hogy az illető beképzeltté váljék. Azt tanácsoljuk, hogy egy testvért csak három vagy hat vagy pedig egy évre válasszon meg elnöknek a csoport; s ha pedig az nem lehet jelen valamily gyűlésen, arra az alkalomra egy másikat kell megválasztani az elnöki tisztségre.

Kerdés: Nem kell-e az elnököt minden gyűlésen a gyülekezet végrehajtó szervének tekinteni, kivéve azt, ami tényleg szolgálati munka?

Felelet: Határozottan azt feleljük, hogy nem. Ez teljesen ellentétes volna. Teljesen írásellenes és észszerűtlen volna valakit a gyülekezet végrehajtó fejévé tenni, különösen arra való tekintettel, ha ez a szolgálati munkát kizárná. A csoportban minden munka szolgálati munka. Ha nem szolgálat, akkor semmi sem.

Kérdés: Választhatók-e nőtestvérek a szolgálati bizottság tagjaivá?

Felelet: Az írás szerint ők sincsenek abból kizárva. De mindazáltal inkább férfiakat kell választani; ha azonban nincsenek oly férfiak, akik az írásban megkívánt tulajdonságokkal rendelkeznek, de vannak oly nők, akik rendelkeznek az írás által kívánt tulajdonságokkal és hajlandók is a munkára, meg lehet választani őket a szolgálati bizottságba.

Kérdés: A titkárt és a pénzkezelőt a bizottság tagjai közül kell-e választani?

Felelet: Nem! Ez egyáltalán nem szükséges. A titkár lehet nőtestvér vagy testvér; ugyanúgy a pénzkezelő is. Ezek lehetnek a bizottság tagjai közül- vagy azon kívül valók; e tisztségekre jobb, ha olyanokat választanak meg, akik nem tagjai a szolgálati bizottságnak.

Kérdés: A segédbizottság tagjait a szolgálati bizottság nevezze-e ki? (Segédbizottság alatt oly bizottságot értünk, amely oly ügyekkel foglalkozik, mint pl. úttőrők elszállásolásai stb.)

Felelet: Ily szállások választása oly ügy, melyet minden gyülekezet teljesen ő maga intéz, vagy kell hogy elhatározzon; maga a csoport kellene az ily kérdéseket, mint pl. tanyák vagy lakóhelyek megválasztását elintézze és egy külön bizottságot válasszon ily ügyek intézésére.

Kérdés: Nem kellene-e rádióképviselőt választani ugyanoly alapon, mint szolgálatvezetőt?

FEL

Felelet: Ha a csoport kívánja, ez nagyon helyes lenne. Ez az ügy azonban a szolgálat ügykörébe tartozik s ha a csoport nagy létszámára s az elvégzendő munkákra való tekintettel munka túlterhelés állana be, a csoport kinevezhet egy rádióképviselőt is. Igen jó lenne, ha a szolgálati bizottság nevezne ki valakit, aki a rádió ügyeket kezelje (t. i. oly országban, ahol rádióelőadásokat lehet tartani). Ez a személy értesítse munkájáról a brooklyni hivatalt, illetve azt a hivatalt, amely az ő országában illetékes. A rádióképviselő lehet olyan is, aki nem tagja a szolgálati bizottságnak. A testvérek gondoljanak arra, hogy mindenkinek adjanak munkát, aki dolgozni akar és ne nézzék a formaságokat.

Kérdés: Nem kellene-e a szolgálat minden *formáját, a bizonyságtevéssel* együtt „szolgálatnak" nevezni?

Felelet: De igen, ez így volna helyes. A csoportban minden szolgálat (munka) és a szolgálati bizottság a csoport kívánságára a szolgálatot különböző alosztályokra oszthatja s e különböző ügyek intézésére úgy mint rádió, előadó termek, segély ügyek és más ügyek intézésére albizottságokat létesíthet, melyek mindenről a szolgálati bizottságnak tartoznak beszámolni.

Kérdés: Az elnököt hat hónapra, egy esztendőre vagy pedig minden alkalommal kellene választani a szolgálatra? Hogyan kell választani a nyilvános előadások tartására szolgáló testvéreket?

Felelet: A gyülekezet elnökét, amint már mondottuk, rövidebb vagy hosszabb időre vagy pedig *minden alkalomra lehet választani. Neki* csak arra van joga, hogy valamily gyűlésen elnököljön, (illetve a tárgyalást vezesse). Az általános üzleti ügyeket a szolgálati bizottság intézze. A nyilvános előadások tartására a csoport kívánságából a szolgálati bizottság jelölhet ki testvéreket, a legtehetségesebbeket szemelvén ki erre.

Kérdés: Az elnök a mestere-e mindannak, illetve neki van-e döntő szava a szolgálati gyűléseken arra vonatkozólag, hogy mit kell tenni?

Felelet: Nem! Isten szervezetében nincsenek urak (diktátorok). Az elnök vezesse a megbeszélést, tartson rendet és teljesítse mindazon kötelességeket, melyeket egy elnöknek teljesíteni kell. Ha őt teljesen önzetlenség hatja át, nem fognak bajok előfordulni az együttműködésben. A legjobb, ha az elnököt nem választják meg egy esztendőnél hosszabb időre.

Kérdés: Válasszon-e valamely csoport oly testvért elnökének, aki azt mondja, hogy ő nem érti meg a jelenlegi igazságot vagy pedig olyat, aki az elmult öt esztendő alatt nem akart folyóirat tanulmányozásokat vezetni?

Felelet: Nem! Határozottan nem. Miként lehetne az ilyenről azt állítani, hogy a templomban van, ha nem látja a templomból kiáradó világosságot? Az ilyen teljesen alkalmatlan és képtelen arra, hogy valamily tisztséget töltsön be Jehova szervezetében vagy abban elnököljön.

Kérdés: Tehet-e valamely szolgálatvezető vagy hűséges testvér szolgálati gyűlésen megjegyzéseket valamely folyóirat cikkről, anélkül, hogy az elnök rendreutasítsa vagy megkritizálja őt?

Felelet: Az elnöknek nem áll jogában bárkit is megkritizálni vagy rendreutasítani azért, mivel véleményét kifejezi; ha az ily kifejezett vélemények nem egyeznek meg az írással, az elnök felszólíthatja a gyülekezetet, hogy szavazat útján fejezze ki azon véleményekkel szemben a helytelenítését. Az elnök nem cár (diktátor) és nem áll jogában erőszakos hatalommal fellépni valakivel szemben. A tanulási órákon a szolgálatvezetőnek is csak oly állása van, mint a csoport bármely más tagjának, tehát sem nagyobb, sem kisebb.

Kérdés: Lehet-e valamely szolgálati gyűlésen elfogadni valamely határozatot, ha azon a szolgálatvezető elnököl?

Felelet: Igen! Természetesen, ha a csoport ezt úgy kívánja. A szolgálatvezető nem határozhatja meg, hogy a csoport mit tegyen vagy ne tegyen. Isten szervezetében a többség dönt.

Kérdés: Helyes-e, hogy valamely testvér egy személyben rádióvezető, szolgálatbizottsági tag, elnök, titkár és pénzkezelő is legyen?

Felelet: Ez helytelen volna, különösen, ha még mások is vannak a csoportban, akik ezeket a tisztségeket betölthetnék.

Kérdés: Mily gyűléseken elnököljön a szolgálatvezető és mily gyűléseken elnököljön az elnök?

Felelet: Ez a kérdés egy előbbi kérdéssel azonos, de itt megismételjük. A szolgálatvezető elnököljön szolgálati bizottsági gyűléseken (szolgálati ügyek megbeszélésén), ha nem más kéretik fel az elnöklésre. A csoport elnöke pedig a gyülekezet gyűlésein elnököljön, hacsak nem kérnek mást fel az elnöklésre.

Kérdés: Legyen-e könyvkezelője csoportnak?

Felelet: Igen! A csoportnak legyen könyvkezelője, akit a bizottság vagy a csoport maga választhat.

Kérdés: Legyen-e a könyvkezelő egyuttal pénztárnok és titkár is?

Felelet: Ez nem tanácsos, mivel a könyvkezelő teendői mások, mint a pénztárnokéi vagy a titkáréi. Ezt a három tisztséget mindig három külön személynek kellene betöltenie, ha elég nagy ahhoz a csoport, hogy így töltse be ezeket a tisztségeket.

Kérdés: Tanácsos-e, hogy nagyobb csoportokban több albizottság működjék?

FEL

Felelet: Ezt minden csoportnak magának kell eldöntenie. Helyes eljárásnak tekinthető, ha a csoport a szolgálati bizottságot hatalmazza fel az összes szükséges albizottságok létesítésére, kerületek kijelölésére, raktár és könyvkészlet könyvelésére és minden más szükséges munkák elintézésére.

Kérdés: Micsodák a hivatalos teendői egy szolgálatvezetőnek és egy elnöknek?

Felelet: A szolgálatvezető hivatalos teendői ismertetve vannak a brooklyni (illetve magdeburgi vagy berni) hivatalok által kiadott iratokban. Az elnök kötelessége az, amint azt mindenki jól tudja, hogy a gyülekezetben elnököljön és rendet tartson.

Kérdés: Egy csoportnak van egy oly elnöke, akinek az a nézete, hogy a tanulási órákon is, melyekre mások vannak megválasztva, ő elnököljön, amennyiben ő nyitja meg a gyülekezetet és a tanulás vezetőjét a gyülekezet előtt bemutatja. Helyes-é ez?

Felelet: Ez az eljárás, enyhén szolva, értelmetlen. Miért kell az egyik testvér a másik testvért bemutassa a gyülekezetnek? Ha az elnök van kijelölve valamely gyülekezet vezetésére, akkor vezesse ő azt; ha pedig egy másik testvér van egy gyülekezet (tanulási óra) vezetésére kijelölve, akkor azt az vezesse. A formaságokat és a haszontalan ceremoniákat el kell kerülni.

Általános tudnivalók

A következőket kell figyelembe venni s akkor nem támadnak bajok: A csoportok szervezete egységes; a csoport minden tagjáról feltételezzük, hogy az Úr felkentje, teljesen összhangban van (Isten) szervezetével és bármikor hajlandó szolgálni; senki sincsen előnyben részesítve a másik felett a csoportban; mindenki örömmel végezze a reábízott munkát. A csoport nem minden tagjának szükséges a szolgálati bizottság tagjává lennie, mégha rendelkezik is a szükséges képességekkel. Meghatározott létszámot kell választani, akik az Úr ügyének javát szolgálják. A szolgálatvezető lehet a bizottság tagja is és nem is. Mindazáltal előnyösebb őt is a bizottság tagjává választani és a bizottság ülésein reábízni az elnöklést. A bizottság ülésein azonban mást is megbizhatnak az elnökléssel, nem őt. A szolgálatvezető jelenléte a bizottság ülésein azt a célt szolgálja főképpen, hogy válaszolhasson az oly kérdésekre, melyek a szolgálatot illetőleg felmerülhetnek, mivel azokról ő van leginkább informálva, lévén, hogy érintkezésben áll a társulat hivatalával.

A szolgák választását a csoport a következőképp intézze: Rendes gyülekezetben válasszatok egy elnöklöt és úgy határozzatok, hogy ez elnököljön mindaddig, amig a gyülekezet egy másikat választ. Tisztsége ne legyen időhöz kötve. Másodszor: Válasszatok a vénekből, t. i. a csoport érett tagjai közül, akik teljesen egyeznek a szolgálattal és abban szorgalmasan közreműködnek, egy szolgálati bizottságot. Harmadszor: Válasszatok egy titkárt a testvérek közül. Ha nincs testvér, erre a tisztségre nőtestvért is lehet választani. Negyedszer: Válasszatok egy pénzkezelőt, lehetőleg egy testvért. A csoport minden ügyeire nézve csak egy titkárt kell választani és ugyancsak egy pénzkezelőt minden ügyekre. Ezenkivül a csoport hatalmazza fel a szolg. bizottságot arra, hogy szükség szerint albizottságokat alakítson, a tanórákra vezetőket kijelöljön, valamint olyanokat is, akik nyilvános előadásokat tartsanak. A szolgálatvezetőt az eddigi módszer szerint kell választani.

Mindenki tartsa mindig gondolatában, hogy Isten népének legnagyobb kiváltsága Istennek szolgálni és részt venni nevének igazolásában. Általában a gyakorlatban nincsen semmi különbség a mostani és az azelőtti szervezet között, csakis a következő pontok tekintetében: T. i. emberek nem választhatnak senkit „vénné" vagy „diakonussá"; de a csoport (gyülekezet) tagjai közül választani egyeseket (vagy bizottságokat) a szolgálati teendők (munkák) elvégzésére, teljesen írás szerinti cselekedetnek tekinthető.

W. T., 1932 oktober 1.

Határozat

Rutherford testvért megkérték, fogalmazzon egy határozatot Jehova tanuinak New Yorki csoportja számára, melyet irányjelzőnek tekinthetnének; 1932 oktober 5-én aztán ez az egész csoport a következő határozatot fogadta el:

Jehova tanuinak New Yorki csoportja azt ohajtja, hogy hivatalos szervezete teljesen összhangban álljon az írással és a „W. T." szeptember 1-i (angolban) számában megjelent határozattal teljesen egyezve, a következő módszert választja magának irányjelzőül a teendőkre nézve:

Ez a csoport Jehova aktiv szolgálatának szenteli magát és a csoport minden tagja a kinálkozó alkalmak szerint szorgalmasan ohajt részt venni a misszió munkában és abban az Úr kegyelméből ki akar tartani.

Mindazon személyeknek, akik a csoport valamely hivatalára megválasztatnak s azoknak is,

FEL

akik leszavaznak ily hivatalok betöltőire, Jehova Istennek s az ő Királyságának kell hogy felszentelve legyenek azon munka szerint, melyet most a Watch Tower Bible and Tract Society végez a földön. Határozatba foglaljuk, hogy csoportunk a következő hivatalokat létesítse és töltse be:

Válasszon egy szolgálatvezetőt. Ezt a W. T. B. and T. S. nevezze ki három oly személy közül választván ki, kiket a csoport ajánl a Társulatnak. E szolgálatvezető teendőit nevezett Társulat írja elő.

Válasszon egy elnököt. A csoport ülésein mindig ez elnököljön. A csoport évi általános gyűlésén egy általános elnököt válasszanak s ez egy évi időre választassék elnökké; de a csoport, ha úgy akarja, minden gyűlés alkalmával egy másik vént választhat meg elnöknek. Az elnök távolléte esetén egy másik testvér gondoskodjék a gyülekezet rendfenntartásáról, ily esetben a csoport válasszon erre az alkalomra egy elnököt. Az elnök szerepe az, ami ily személy részéről általában szokásban van és e szerepét ő az írással összhangban gyakorolja.

Válasszanak egy szolgálati bizottságot. Ez a bizottság a csoport hét tagjából alakíttassék, olyanokból, akik az írás értelmében „vének". Ez a bizottság egy évig működjék, illetve addig, amig új választás történik. Megüresedett bizottsági taghelyek betöltéséről évközben is gondoskodni kell. A bizottság bármely tagját vagy az egész bizottságot évközben is leteheti a csoport, ha az nem ért egyet azon munkával, melyet Jehova végez szervezete utján. A csoport tehát a következő hivatalos teendőkkel bizza meg a bizottságot:

Hogy teljesen egyetértésben működjék együtt a szolgálatvezetővel és a misszió munkával, hogy a W. T. B. and T. S. vezetése alatt azt megszervezze és végrehajtsa.

Hogy végrehajtói minőségben is szolgáljon (illetve határozatokat hozzon s azokat végrehajtsa) s evégett mindazon hivatalos teendőket elvégezze, melyeket eddig a csoport végrehajtó bizottsága végzett. Ez a szolgálati bizottság határozza meg az istentiszteletek (tanulás) idejét és helyét, valamint a csoport más gyülekezeteit, jelölje ki azoknak vezetőit, valamint azokat, akik a nyilvánosság előtt az írásból a csoport előtt előadásokat tartsanak.

A bizottság a csoport jóváhagyásából nevezzen ki egy segédszolgálatvezetőt, egy könyvkezelőt és más szükséges segítőket. A bizottság létesítse a többi szükséges albizottságokat is, akik csoportunk ügyeit és munkáját végrehajtsák. A szolgálati bizottságnak időről-időre más teendők is kijelölhetők, ha azt a csoport úgy kívánja. A bizottság minden tevékenysége természetesen a csoport jóváhagyásától függ, mert ennek áll jogában az írás szerint, döntéseket hozni.

Választassék egy titkár. A csoport titkára vén kell hogy legyen s ez végezze a csoport írásbeli munkáit, valamint a bizottság írásbeli munkáit is, oly munkákat, melyeket egy titkárnak kell végeznie.

Választassék egy pénztárnok. Ez is a vének közül, ez vegye át a csoport javára befolyó összegeket, kezelje azokat és átvételükkor azokról vevényt adjon. A különböző rendeltetésű összegek könyveléséről könyvet vezessen, melyben ki legyen mutatva, kitől s honnan történtek a bevételek és mily célra fordíttatnak. A csoport fenntartja magának azon jogot, hogy ezeket a határozatokat egy azon célra összehívott értekezleten bármikor megváltoztathatja vagy kibővítheti.

W. T., 1932 oktober 15.

Érdekes levelek

A közös tanulás vezetése

Kedves Rutherford testvér!

Utazásomközben látom, hogy mily nehéz az, hogy a kisebb gyülekezetek a Folyóirat tanulmányozásából hasznosan tudjanak tanulni, mivel hiányzik közöttük a kellő rend.

Mivel a közöstanulmány vezetésére a 6-ik kötetben közölt utasítások ma már nem tekintetnek mérvadóknak, nem tudnál-e nehány jó tanácsot adni arra nézve, hogy miképpen tudna a gyülekezet közreműködni a tanulást vezető testvérrel, hogy a közös tanulásra szánt órát tényleg jól tudják kihasználni? Tudom, hogy az ily tanulásokat vezető testvérek kivétel nélkül örömmel fogadnák a hasznos tanácsokat erre nézve.

Azon reménnyel, hogy nem foglaltam le időd nagyobb részét, vagyok nőtestvéred a Királyság szolgálatában Hoffmeyer Juliska, uttörő

E levélre válaszolván, azt tanácsoljuk, hogy a testvérek kövessék a tanulmányozásnak azon módszerét, melyet a Béthel-család alkalmaz s egy idő óta be is vált, s mi ezt tartjuk a legjobbnak.

Itt (a Béthel-családban) a tanulmányozást egy testvér vezeti, rendesen a társulat elnöke, amikor ott van az összejövetelen. Három testvért, aki kifogástalanul és folyékonyan tud olvasni, felkérnek, hogy foglaljanak elől helyet és olvassanak fel egy vagy két fejezetet a tanulásra kerülő tárgyból.

Ekkor a vezető felteszi a kérdéseket és felkéri a testvéreket, hogy a feltett kérdésekre feleljenek.

FEL

Azután a vezető röviden összefoglalja az egészet s ha szükséges, ki is egészíti azt. De senki sem beszél korábban, csakis, amidőn a vezető arra felszólítja. Így lehet rendet tartani és helyesen megbeszélni a tárgyat. A fejezetek felolvasása által a hallgatók azt jól meg tudják érteni. De ha valamit nem értettek meg kellőképpen, mindenkinek jogában áll arra nézve kérdéseket intézni.

A tanulás a szövegeknek és a magyarázatnak jobb megértését célozzák. Mi azt hisszük, hogy ezt eképpen lehet a legjobban elérni. Így sokkal jobb, mintha először a kérdéseket tennék fel és beszélnék meg s csak azután olvasnák fel a fejezeteket. A legtöbb gyülekezet azonban valószínűleg kisebb mint a Béthel-család. Oly kicsi gyülekezetekben oly tesvérek vagy nőtestvérek olvassanak, akik jól és folyékonyan tudnak olvasni, vagy maga a vezető olvashatja. Felolvasás után kérdezze meg a vezető: „Kinek van valamily kérdése e fejezethez?" Mindenki tehet fel kérdéseket a szóbanforgó tárgyra vonatkozólag. Ezután, amint már mondottuk, következzék egy kis kölcsönös eszmecsere. A kérdéseket mindig csak a felolvasott fejezetekre kell feltennie, nempedig mellékes dolgokra. W. T.

Januar havi imaóra-szövegek

És Jéhut, a Nimsi fiát kenjed királlyá Izraelben. — Királyok I. 19 : 16.

Jéhu az ő felkenésének idejétől kezdve mindaddig, amig végrehajtotta Istentől nyert megbizatását, az ítéletvégrehajtás azon munkáját jelképezte, melyet az „Úr napján" Jézus Krisztus, Jehova legfőbb ítéletvégrehajtója fog végezni s amelyen testének dicsőségben lévő tagjai, valamint a maradék vagy testének földön lévő tagjai és szent angyalainak seregei is résztvesznek. A Jéhu munka párhuzamosan halad az Ezékiel jövendölésének 9. és 10. fejezetében lenruhába öltözött, írószerszámos férfiúban jelképezett munkával, kinek megparancsoltatott, hogy megjelőlje az emberek homlokait és izzó szenet hintsen a városra; valamint a hat férfiú munkájával, akik az írószerszámos férfiút követték rontó eszközökkel és a várost elpusztították. Jéhu munkája Jehova nevének az igazolását szolgálta.

Adok neki fehér kövecskét s a kövecskére irt új nevet, amelyet senki sem tud, csak az, aki kapja. — Jelenések 2 : 17.

A „fehér kövecske" nem személyeknek, hanem a hű szolgaosztálynak lesz adva. A kövecske az ő hivatalos jelzésüket, azaz Isten szolgái- és képviselőiképpen való elismerésüket jelenti. Jehova ezek mellett szavaz Krisztus Jézus által és Jézus a hű osztályt részesíti eme kegyében, a fehér kövecskét neki adván. Egy ily hivatalos és meghatalmazás alapján kiutalt megjelőlést most csak kizárólag azok ismerik fel és értik, akik a kövecskét, Jehova szavazatát vagy elismerését megnyerték. Az új név a kövecskére van irva és azt jelenti, hogy Jehova ezt az osztályt azon nagy kiváltsággal tisztelte meg, hogy az ő nevét hordozhatják, világosan megismerhetik őt és elhatározását és ezt másokkal is közölhetik. W. T., 1931. XII. 1

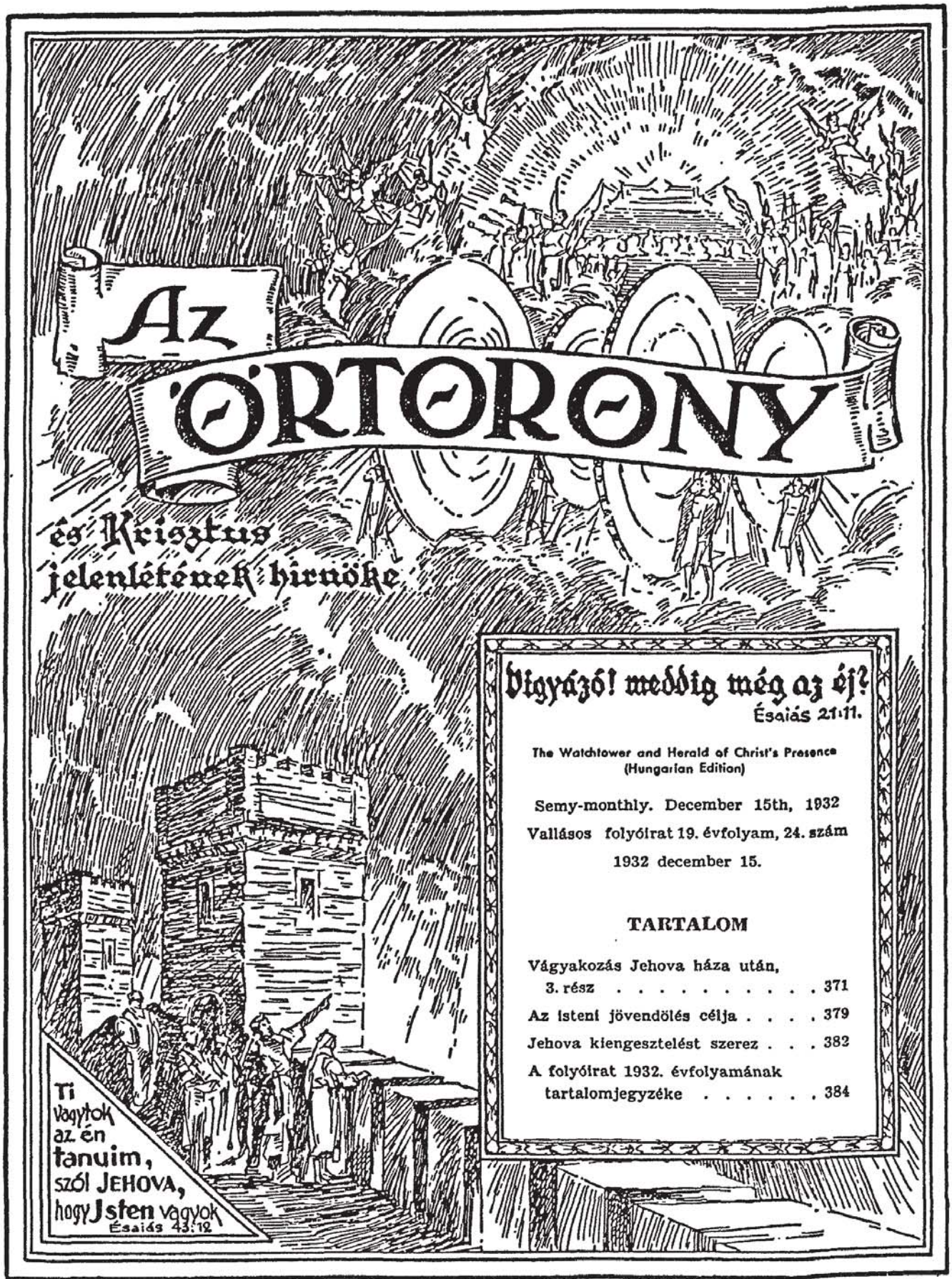
Hogy mindnyájan egyek legyenek; amint te én bennem, Atyám és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhigyje a világ, hogy te küldtél engem — János 17 : 21.

Jehova szervezetének a teljességrejutásakor teljes egységben kell lennie, hogy az ő neve és ígéje teljes igazolást nyerjen. Ez azt jelenti, hogy mindazon mennyei és földi teremtmények, akik ezen szervezet alkotórészeivé tétettek és ebben az állapotban maradnak, teljes egységben kell hogy legyenek. Azoknak, akiknek Isten ígérete adatott s akikkel a királyság szövetsége köttetett, hűséget kell tanusítaniok s Jézus Krisztussal és Istennel teljes egységre kell jutniok. E célból imádkozott Jézus érettük. Nem azért imádkozott, hogy végeredményben tiszteletbeli állásokat nyerjenek, hanem hogy a Jehova szervezetében eggyé legyenek és teljes egyetértésre hozassanak, miként Jehova és Jézus is egyek és teljes egységben vannak, hogy az egész teremtett világ megtudja, hogy Jehova az Isten. — W. T., 1932. XI. 1.

Ama napon út lesz Egyiptomból Asszíriába és Asszíria megy Egyiptomba, Egyiptom meg Asszíriába ... Melyet megáld a seregeknek Ura (Jehova). — Ésaiás 19 : 23—25.

Senki sem léphet a szentség útjára, csak miután megtisztul. Egyiptom és Asszíria a világ népeit példázzák, akik Sátán szervezetének egy részét alkották. Azon milliok, akik az armagedoni nyomorúságon át lesznek vezetve, részesülnek első alkalomban, hogy magukat teljesen Istennek szenteljék és az „útra" lépjenek; azután pedig azok feltámadása következik, akik most a temetőkben vannak és meg lesznek tanitva, miként léphetnek erre az „útra". Mindezek előbb teljesen Istennek kell szenteljék magukat. Mivel a maradék tagjai elsők ezen az „úton" és az embereknek mintaképül szolgálnak, az embereknek segédkezni fognak, hogy Armagedon után a töltött „útra" lépjenek.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?

Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semy-monthly. December 15th, 1932

Vallásos folyóirat 19. évfolyam, 24. szám

1932 december 15.

TARTALOM

Vágyakozás Jehova háza után, 3. rész 371

Az isteni jövendölés célja 379

Jehova kiengesztelést szerez . . . 382

A folyóirat 1932. évfolyamának tartalomjegyzéke 384

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N.Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik félhavonként.
A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása
Wachtturmstreet 1—19, Magdeburg, Germany.
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„Es minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége." — Esaiás 54 : 13, angol-fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében miden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint istení lényt támasztotta fel, vette fel a mennybe, minden lény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A Világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyeráliittatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozásra képesít és tanítókról is gondoskodik oly személyek vagy csoportok részére, akik őszintén foglalkoznak a Biblia tanulmányozásával. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel síkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket nem közöl.

Előfizetési ára:
Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč., félévre 12 Kč.
Magyarországon: egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.
Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41
Csehszlovákiában: Brno, Hybešova 30.
(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szükölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldést évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhöz szóló felhívás: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egyhónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal jelezzük.

Csak az amerikai előfizetőkre vonatkozik

Rendkívüli értesítés

A kormány jelentése szerint az elmult évben 2290 bank szüntette be a kifizetést. Sokan a testvérek közül bankcsekket használnak a pénz beküldésére és a csekk kiállítása idején az illető bank minden jel szerint a legjobb állapotban volt; mielőtt azonban a csekket beváltás végett visszaadhattuk volna, a bank már be volt zárva, miáltal sok kellemetlenség, további kiadás és többnyire a befizető teljes vesztessége lett előidézve. Azért mi biztos módszerként azt ajánljuk, hogy pénzt postai- vagy expresszátutalás útján küldjetek, mivel így a feladó nyugtát kap és abban az esetben, ha a levél elveszne vagy az átutalás valamely más modon tünne el, az összeg visszatérítését követelheti. A kiadások így talán kissé magasabbak, de a biztonság ezt a hátrányt teljesen kiegyenliti. A saját biztonságotokra való tekintettel ismételten azt tanácsoljuk, hogy pénzküldést postai átutalás vagy expresszátutalás útján eszközöljetek.

Wachtturm-Druckerei, Magdeburg. Csehszlovakiában felelős: Anton Gleissner, Brno-Juliánov, Hybešova 30.

FEL

AZ ŐRTORONY
ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

19. évfolyam | Brooklyn — 1932 december 15 — Magdeburg | 24. szám

Vágyakozás Jehova háza után

„Ruth pedig monda: Ne unszolj, hogy elhagyjalak, hogy visszaforduljak tőled. Mert ahova te mégy, oda megyek és ahol te megszállsz, ott szállok meg; néped az én népem és Istened az én Istenem." — Ruth 1 : 16.

3. rész

JEHOVA soha senkit sem kényszerít vagy erőltet arra, hogy az ő házához csatlakozzék. Aki hiszi, hogy Jehova az Isten és megjutalmazza azokat, akik őt szorgalmasan keresik, Isten házához fordítja arcát. Neki már azelőtt ily hittel kell bírnia, mielőtt útrakelhetne, hogy Jehova házába menjen. (Zsidók 11 : 6) Semmiképen sem helyes valakit arra rábeszélni vagy kényszeríteni, hogy keresse az Úr házát és abba bemenjen. Bármennyire is szeressék a szülők gyermekeiket, nem áll jogukban, sem kiváltságukban az, hogy gyermekeiket bevigyék Isten országába. E tekintetben sokan hibáztak, mivel azt gondolták, hogy gyermekeiket a Királyságba vinni kötelesek. A királyi ház gyermekeit maga Isten választja ki, a testi rokonságnak semmi köze ahhoz. A szülők kötelesek megtanítani gyermekeiket az igazságra, tovább aztán a gyermekeket terheli a felelősség azért, hogy mily utat választanak. Csak az olyant illendő elhivásának és választásának megerősítésére buzdítani, aki szellemtől született és a királyságba vagy az Úr házaba szóló meghívást elfogadta. „Annakokáért atyámfiai (azok t. i., akik a királyságba szóló meghívást elfogadták), igyekezzetek inkább a ti elhivástokat és kiválasztástokat erőssé tenni; mert ha ezeket cselekszitek, nem ütköztök meg soha." (Péter II. 1 : 10) Azoknak, akik a királyság szövetségébe hozattak, mondja találóan az apostol: „Kérlek azért titeket, atyámfiai, az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket." — Róma 12 : 1.

[2] De még sokkal fontosabb, hogy a helyes indítóokból cselekedjék az, aki az Úr házába meghívást nyert. Ha csupán az üdvösség vágya képezi indítóokát, biztosan csődöt fog mondani. A Jehova házába való bejutás vágyának igaznak és őszintének kell lennie és önzetlenségből kell fakadnia, azaz, az Úr háza iránti szeretetteljes vágyakozásból, az Úr dicsőségét és szépségét az illendő szolgálat teljesítése céljából ohajtván meglátni. Jézus mint Jehova rendkívüli követe először tanítványai hűségéről és szeretetéről akart meggyőződni, mielőtt őket a királyság szövetségébe meghívta volna; pontosan így van ez mindazok esetében, akik szentszellemtől születnek. (Lukács 22 : 28—30) Ezenkívül Jézus azt is közölte tanítványaival, hogy aki visszatekint és vissza akar fordulni, miután hozzáfogott, hogy az Úr házába lépjen, utrakelvén oda, hűtlenségét és a királyságra való alkalmatlanságát fogja beigazolni. „És monda néki Jézus: Valaki az ekeszarvára veti kezét és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára." — Lukács 9 : 62.

[3] Ebből világosan kitünik, hogy aki Jehova kegyébe és szolgálatába bejutott s azután az Úrnak e szolgálatától elszakad és önszántából keres magának helyet Sátán szervezetében, ezáltal méltatlannak bizonyul a királyságra. A szeretetnek nem szabad megoszlottnak lennie. Isten csak azokat örzi meg és veszi fel házába, akik őt szeretik és neki lélekben és igazságban szolgálnak. A legnagyobb kegy, amit valamely teremtmény megnyerhet, ha a Jehova házában lakhatik. Ezt a kegyet csak úgy élvezheti bárki is, ha komolyan és szorgalmasan keresi az Úr házát és híven teljesíti az isteni követelményeket. Az Úr házában való lakás áldott kiváltságának hasonlatául írta a zsoltáros: „Mert jobb egy nap a te tornácaidban, hogysem ezer másutt; inkább akarnék az én Istenem házának küszöbén ülni, hogysem lakni a gonoszok sátorában." — 84. zsoltár 11.

Úton

[4] Naomi mostmár a másik két asszony társaságában útrakelt az Istentől kegyelt országba. „És kiméne arról a helyről, ahol volt és vele a két menye. És menének az úton, hogy visszatérjenek Júda földére." (1 : 7) Naomit Jehova Isten és szövetséges népe iránti szeretete indította arra, hogy útrakeljen és oly területen utazzon át, melyen az

FEL

utazást rendesen rablók és gonosztevők veszélyeztették. Mily okból kísérték el őt az ő menyei? Ezt a három özv. asszonyt kétségkívül megviselte a bánat és valószínűleg az ő állapotukat ecsetelte Jeremiás próféta. Ezek amidőn elhagyták Moábot, sírtak, mivel érintkezésbe jutottak az ellenséggel, a halállal s mivel szenvedés érte őket az elnyomó kezétől; s azon reményben is könnyeket hullattak, hogy vajha rövidesen jobb dolgok birtokába kerülnének. „Siralommal jőnek és imádkozva hozom őket, vezetem őket a vizek folyásai mellett egyenes úton, hol el nem esnek. És eljőnek és énekelnek Sion ormán és futnak az Úrnak (Jehovának) javaihoz, búza, bor, olaj, juhok és barmok nyája felé és az ő lelkök olyan lesz, mint a megöntözött kert és nem bánkodnak többé." (Jeremiás 31 :9, 12) „Azokban a napokban és abban az időben, azt mondja az Úr (Jehova), eljőnek az Izrael fiai, ők és a Júda fiai együtt, sírva jőnek és mennek és keresik az Urat (Jehovát) az ő Istenüket. A Sion felől kérdezősködnek, arrafelé fordítják orcájukat. Eljőnek és odaadják magukat az Úrnak (Jehovának) örök szövetségre, amely feledhetetlen." — Jeremiás 50 : 4, 5.

[8] Isten hű népe 1919 körül távozott sietve a világból, illetve Sátán szervezetéből, amit Moáb példázott és kezdett Sionba, Isten szervezetébe visszatérni. Az Úr hozzáfogott Sion felépítéséhez és ragyogni kezdett abból. (102. zsoltár 17; 50 : 2) Ez volt tehát Jehova következő parancsa teljesülésének ideje: „Gyüjtsétek elém az én kegyeltjeimet, akik áldozati szövetséget kötöttek velem!" (50. zsoltár 7, angol szerint) Ez az isteni parancs a Naomiban példázott osztályra vonatkozik, azon időre, amidőn eltávozott Moábból; ez az osztály lépett azon útra, amelyen „visszatérhet Sionba"; amidőn pedig eljutott Isten szervezetébe, sírása megszünt.

[9] A Naomiban ábrázolt osztály, t. i. Isten hű szövetséges népe „ama napon" kezdett visszatérni, azaz „azon a napon, melyet az Úr (Jehova) szerzett" és Isten népe számára ez a nap az öröm napja. (118. zsoltár 24) Ésaiás próféta írta: „És lesz ama napon, az Úr másodszor nyujtja ki kezét, hogy népe maradékát megvegye, amely megmaradt ... és zászlót emel a pogányok előtt és összegyüjti Izrael elszéledt fiait és Júdának széttört leányait (mint Naomi is volt) egybegyüjti a földnek négy szárnyairól." (Ésaiás 11 : 11, 12) „És így szólsz ama napon: Hálákat adok neked, ó Uram! mert jóllehet haragudtál reám (azaz a Naomi-osztályra), de elfordult haragod és megvigasztaltál engem. Ímé, Isten az én szabadítóm! bizom és nem félek; mert erősségem és énekem az Úr (Jehova) az Úr, és lőn nékem szabadítóm." — Ésaiás 12 : 1, 2.

[7] Mivel Naomi a Júda törzséből való volt, nyilván Isten ígéretére gondolt azon királyt illetőleg, aki Júda törzséből volt születendő, amint írva van: „El nem mulik Júdától a fejedelmi bot, sem a vezéri pálca (törvényszabó; a széljegyzet szerint) az ő térdei közül, amig eljön Síló (a békeszerző) és a nemzetek neki engednek (hozzácsatlakoznak)." (Mózes I. 49 : 10) Éppen így lett emlékeztetve a Naomiban példázott osztály a világháború elnyomatása alatt és közvetlenül azután, hogy csak a Király, Jézus Krisztus és az ő királysága lehet egyedül reménysége a föld népeinek. Másegyéb nem segíthet semmi. Naomi teljes szívéből bízott ebben az ígéretben és tudta, hogy abban nem csalódhatik. Ama tény, hogy a másik két nő is elhagyta szülőházáját, hogy Palesztinába költözzék, arra mutat, hogy ezek is oda akartak jutni, amennyiben az lehetségesnek mutatkozott és állandóan az izraliták, Isten szövetséges népe között akartak lakni. Próbának kellett jönnie, hogy eldöntse, mi indította őket igazán arra, hogy útrakeljenek.

[8] Rövidesen a világháború után volt egy osztály, amely azokkal, kiket Naomi ábrázol, útrakelt a királyság felé. Ezek közül valószínűleg többen már a világháború előtt szellemtől-szülöttek voltak és együtt jártak az Isten iránt hűségesekkel, kiket Naomi példáz. De hányat buzdított ezek közül e lépés megtevésére a királyság utáni önzetlen és tiszta vágy? Hányukat bírta önző indítóok arra, amennyiben, valamily előny szempontjából személyeket csodáltak? — Júdás 16.

A próba

[9] Úgylátszik, Naomi, miután útrakelt Bethlehembe, ébredt annak tudtára, hogy mily nagy felelősséget vett magára. Valószínűleg ő késztette ezeket a fiatal nőket arra, hogy elhagyják népüket és szülőföldjüket és idegen országba költözzenek. Ezeket valószínűleg anyosuk iránti tiszteletük indította arra, hogy vele útrakeljenek; ezért mondta nekik Naomi a következőket: „És monda Naomi az ő két menyének: Menjetek, térjetek vissza, kiki az ő anyjának házához. Cselekedjék az Úr (Jehova) irgalmasságot veletek, amiképpen ti cselekedtetek a megholtakkal és én velem." (1 : 8) Nem volt időszerű a pogányok közül prozelitákat (megtérőket) gyüjteni és Naomi nem akarta menyeit azon nemzet tagjaivá kényszeríteni, melyet Jehova választott ki magának s amelylyel szövetséget kötött. Ő ezt Jehova Istenre akarta bízni és így is volt az helyes.

[10] 1918 előtt a Naomiban példázott felszenteltek azt gondolták, hogy legalább közeli rokonaikat s aztán másokat is, rábeszélő vagy csábító szavakkal arra kell bírniuk, hogy azok is Isten házához

FEL

csatlakozzanak. A Naomiban, aki úton volt Bethlehembe, jelképezett hűségesek azután kezdték értékelni azon igazságot, hogy Isten választja ki, hogy kik lépjenek be az ő házába, mert ővé a választás. „Hű az Isten, ki elhívott titeket az ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségbe." (Kor. I. 1 : 9) „És senki sem veszi magának e tisztességet, hanem akit Isten hív el, miként Áront is." (Zsidók 5 : 4) Nem a maradék feladata vagy dolga, hogy valakit Jehova házának tagjául kiválasszon. Mindenkinek magáért kell cselekednie.

11 A felszenteltek Naomiban példázott osztálya útrakelt Sionba, de azután felismerte, hogy senkisem vihet be valakit a királyságba. Miután Naomi és az ő menyei útrakeltek, megpróbáltatás következett az utóbbiakra s ez mindenikük részéről feltárta az ígéret földjére való költözésük indítóokát. Amidőn az Úr eljött templomához, ugyancsak eljött a megpróbáltatás mindazokra, akik a királyságba szóló meghívást elfogadták, s ez a próba tárta fel mindegyikük indítóokát. „De kicsoda szenvedheti el az ő eljövetelének napját s kicsoda állhat meg az ő megjelenésekor? Mert ő olyan lesz mint ötvös tüze és a ruhamosók lúgja. És ül és megolvasztja és megtisztítja az ezüstöt; s megtisztítja Lévi fiait, mint az aranyat és az ezüstöt, hogy hálaáldozatokkal áldozhassanak az Úrnak (Jehovának)." — Malakiás 3 : 2, 3.

12 Ez volt az idő azok titkos gondolatainak a megállapítására, akik eleget tettek a királyságba szóló meghívásnak. „Azon a napon, amelyen Isten megítéli az emberek titkait az én evangéliumom szerint a Jézus Krisztus által." (Róma 2 : 16) „S ily módon az ő szívének titkai nyilvánvalókká lesznek." (Kor. I. 14 :25) Az 1918 után bekövetkezett látható tények bizonyítják teljesen, hogy azóta eljött a próba Isten felszentelt népére.

13 A két fiatal nő szeretettel bánt férjével. Naomi megtudta ezt becsülni és viszonozni akarta menyeinek jóságát, ezért mondta nekik: „Jehova tegyen jót tiveletek, miként ti jót tettetek az elhunytakkal és én velem." Mivel Naomi elhagyott s amint látszik, szomorú volt, nem állott módjában, hogy megjutalmazza menyeit iránta tanusított jóságukért. Nem tudott egyebet tenni, minthogy Jehovát kérte, hogy őket megjutalmazza és megáldja; s azon reményének adott kifejezést, hogy a vele és fiaival szemben tanusított jóságuk megőriztetik s hogy Jehova annak idején tekintettel lesz erre ővelük szemben. Az Apcsel, 10 : 31 példája egy ily „megemlékezésnek", mely feljegyeztetett s amelyről Jehova megemlékezett.

14 Naomi az ő menyei iránti szeretetét és ragaszkodását azután a következő szavakkal fejezte ki: „Adja az Úr (Jehova) tinéktek, hogy találjatok nyugodalmat, kiki az ő férje házában; és megcsókolá őket és ők nagy felszóval sírának." (1 : 9) Nem csoda, hogy ez a három nő együtt sírt. A halál- és hazájuk elveszítése miatt nagyon búsultak. Naomi özvegy volt és nem remélhette, hogy ismét lesz háztartása és családja. Azt remélte azonban, hogy az ő menyeinek könnyebben lesz dolguk, mivel még fiatalok s talán férjhez mehetnek, lesznek gyermekeik és családi örömeik. A három özvegy ekkor valószínűleg Moáb országhatárához érkezett s itt volt az alkalmas pillanat, hogy elbúcsuzzanak egymástól. Naomi tehát a másik két nőt áldással akarta visszaküldeni s azt kívánta nekik, hogy jobb napokat érjenek. Nem tétlenségben való nyugodalmat vagy napot kívánt nekik, hanem azon nyugalmat és vígaszt, melyet saját otthon tud nyujtani s hogy az özvegységtől és gyermektelenségtől megszabaduljanak. Szeretettel megcsókolta őket s akkor együtt kezdtek sírni.

15 Ha a prófétai kép e részét az azóta bekövetkezett eseményekkel összehasonlítjuk, azt látjuk, hogy azok között, akik azt állították, hogy hűségesek az Úrhoz és útrakeltek a királyságba, szakadás következett be. Azóta némelyek azért sírtak, mivel némelyek, kikkel közeli rokonok voltak vagy másmilyen szoros kötelék füzte őket egymáshoz, eltávoztak az Úr szervezetéből. Mások, akik felszenteltteknek vallották magukat, viszont azért sírtak, mivel korábbi társaik nem távoztak el az Úr szervezetéből és nem tartottak velük az ellenkező úton. Az ily elszakadásokért (elválásokért) nagyon sokat sirtak azok között, akik azt állították, hogy az Úr útján járnak. A jelen időben azonban Isten ígéjének a villámoktól való nagyobb megvilágítása következtében azok, akik Isten szervezetétől születtek s akik ennélfogva Jehova Istentől taníttatnak, utasítást nyertek, hogy ne sírjanak. Megértik, amit nekik az Úr Ezékiel próféta utján mondott, s mivel Istentől taníttatnak, nagy az ő nyugodalmuk és nem sírnak többé. (Ezékiel 24 : 15—17; Ésaiás 54 : 13) Azok, akik hívek Istenhez, nem kényszerítenek senkit arra, hogy velük menjen, hanem arra mutatnak reá, hogy a Jehova Istennek való szolgálat a legnagyobb kiváltság, melyet valamely lény élvezhet, s akik ezt nem becsülik teljesen, térjenek vissza és szakadjanák el azoktól, akik teljesen Jehovának és az ő királyságának szentelték magukat.

16 A két fiatal nő azt mondta, hogy tovább is Naomival akar tartani s vele mennek az ő népéhez. „És mondák néki: Bizony mi veled együtt térünk a te népedhez!" (1 : 10) Naomi személye és szeretete szorosan összetartotta ezeket a fiatal nőket. Hasonlóképpen tartott némelyeket együtt azon megpróbáltatások alatt, melyek 1919 óta következtek Isten népére, egyesek személyisége. Ezeket tehát mások megcsodálása indítja úgyszólván

FEL

arra, hogy görcsösen ragaszkodjanak; és eképpen törekszenek megmaradni az igazságban és az Úr házába vezető úton. Az ily ok önző, s ha valakit állandóan ily önző ok vezérel, előbb-utóbb elfordul és nem követi az Urat. Senki sem támaszkodhatik testi erőre, hogy sikeresen tudjon ellentállani az ellenség tüzének. Az Úrban és nem emberekben kell bíznia. — 118. zsoltár 8, 9.

[17] Naomi viselkedése egyezett Jehovának más alkalmakkor adott előírásaival, hogy sohase kényszerítsenek senkit arra, hogy az ő szervezetéhez csatlakozzék, sem az ő nevének igazoló munkájában való részvételre. Amidőn az Úr előkészítette Gedeont az ellenségeivel való csatára, mondotta: „Hirdesd ki a nép fülehallatára és mondjad: Aki remeg és fél, térjen vissza!" (Bírák 7 : 3) Ugyanígy mondotta az Úr egy másik alkalommal Izrael vitézeinek: „Ki az, aki remeg és félénk szívű? Menjen és térjen vissza a maga házához!" (Mózes V. 20 : 8) A félelem ellentéte a szeretet, mivel a tökéletes szeretet, azaz az Istenhez való teljes ragaszkodás a félelmet kizárja. (János I. 4 : 18) Ha azok a fiatal nők, akik útrakeltek Bethlehembe, önző okból visszatértek volna, ez világosan bizonyította volna, hogy nem a szeretet indította őket. Naomi többek között ezt mondotta a két fiatal nőnek, akik vele útrakeltek az ő Istenéhez: „Térjetek vissza leányaim! Miért jönnétek velem? Hát ugyan vannak-é még fiak az én méhemben, akik férjeitek lehetnének? Térjetek vissza leányaim! Menjetek, mert én már vénebb vagyok, semhogy férjhez mehetnék. Még ha azt mondanám is, hogy van reménységem; mégha ez éjjel férjhez mennék is és szülnék is fiakat: Ugyan megvárhatnátok-é őket, amig felnőnek? Ugyan megtartoztathatnátok-é magatokat miattok, hogy férjhez ne menjetek? Ne, édes leányaim! Mert nagyobb az én keserüségem, mint a tietek, mert engem talált az Úr (Jehova) keze." — 1 : 11—13.

[18] Mivel ez isteni dráma, meg lehetünk győződve arról, hogy Naomi Jehova vezetése alatt cselekedett; azt akarta, hogy menyei világosan lássák, mijükbe fog kerülni, ha vele mennek és izraeliták lesznek. Bizonyosnak tekinthetjük, hogy már azelőtt is beszéltek együtt Isten azon törvényéről, melyet a zsidóknak adott arra nézve, hogy a zsidóknak nőül kell venniök valamely férfitestvérük gyermektelenül hátramaradt özvegyét, máskülönben nem tudták volna megérteni az előző versek értelmét. Isten a házasság e részét szabályozó törvénye így szól: „Ha testvérek laknak együtt és meghal egy közülök és nincs annak fia; a megholtnak felesége ne menjen ki a háztól idegen férfiuhoz; hanem a sogora menjen be hozzá és vegye el őt magának feleségül és éljen vele sogorsági házasságban. És majd az elsőszülött, akit szülni fog, a megholt testvér nevét kapja, hogy annak neve ki ne töröltessék Izraelből." (Mózes V. 25 : 5, 6) Naominak menyeihez intézett kérdései azokat határozottan arra figyelmeztették, hogy nincs nekik alkalmuk a család valamely férfi tagjához férjhez menniök; ezt mondta nekik: „Öregebb vagyok én, semhogy férjhez mehetnék", hogy még fiakat nevelhetnék fel, akik elfoglalják az elhunytak helyeit. E szavai meggyőzhették a fiatal asszonyokat; de hogy még jobban aláhúzza, amit mondott, így szólt: „De ha még férjhez is mehetnék és fiakat is szülhetnék, megvárhatnák-e a fiatal asszonyok, míg azok felnőnek? Nem mennétek-e férjhez addig?" Naomi ezen érvelései a régi korok egy egészséges asszonya előtt hatással és meggyőző erővel birtak és kemény próbát jelentettek. Ez a próba tényleg döntő erejű volt és világosan feltárta e nők önző vagy önzetlen szívállapotát. Ha elmennek Bethlehembe s ott maradnak, el kell feledniök a maguk nemzetét, Moábot. Naomi által Isten alkalmat nyujtott ezeknek a fiatal nőknek arra, hogyha el akarnak menni vele, megszámolják a költségeiket, amint ezt később a zsoltáros ki is fejezte: „Halld csak leányom, és lásd meg és hajtsd ide füledet; felejtsd el népedet és atyád házát!" — 45. zsoltár 11; Lukács 14 : 28.

[19] E fiatal nőknek kevés kilátásuk volt arra, hogy Izraelben férjhez mehetnek és Bethlehemben saját háztartásuk és gyermekeik lehetnek majd. Ha Naomival tartanak s vele maradnak Izrael országában, a férjhezmenetelnél és a családi és anyai örömöknél felsőbb indítóok kell hogy őket arra bírja. Az önzés nem tudná elviselni egy ily nehéz megpróbáltatás sulyát. Az önző indítóok sohasem helyes indíték Jehova Isten szolgálatára és ez a próba is éppen ezt bizonyítja. Ha a királyságba szóló meghívást valaki azon önző okból tenné magáévá, hogy kellemes, kényelmes és nagy hatalmú állást tölthet majd be, biztosan meg fog bukni. Csak egy helyes indítóok vezethet Jehova Isten szolgálatára, az t. i., hogy önzetlenül akarjuk teljesíteni Isten akaratát, őreá bízván, hogy annak, aki neki szeretettől indíttatva, híven szolgál, azt adjon, amit jónak lát. Akik azzal a fenntartással szentelik fel magukat, hogy csak úgy szolgálnak Istennek, ha megnyernek valamily biztos jutalmat, nem lehetnek kedvesek előtte és ő nem is fogadhat el ily felszentelést. Naomi kétségkivül nem ismerte a felszentelés isteni szabályát, sem pedig a szellemi ház kiválasztását, de Jehova vezetése alatt e drámában oly szerepet töltött be, amelyet később más szövegek is alátámasztottak. Naomi nem hibáztatta Jehovát s nem mondta, hogy rosszul bánt vele, s magát sem hibáztatta azzal, hogy helytelenül cselekedett, amidőn a következőket mondta menyeinek: „Nagy az

FEL

én keserüségem, mert engem talált az Úr keze." (Schmoller és az angol-f. szerint: „Nagyon bánkodom miattatok, mivel Jehova keze kinyult ellenem.") Értésükre adta, hogy bármit is tesz Isten öreávonatkozólag, az csak helyes lehet; nem magáért búsult, hanem menyeiért. Aki igazán ragaszkodik Istenhez, az Úrhoz, nem vádolja őt, amidőn fenyítés éri.

[20] Naomi szavai tisztázták e két fiatal nő igazi érzelmét és mindenikük döntött. Éppen ez jellemzi világosan azok két osztályát, akik a királyságba vezető útra kezdtek lépni, amint ezt vizsgálódásaink során meg fogjuk látni. Az elszakadás időpontja eljött. Az elválásnak be kellett következnie és ez a három nő ismét sírni kezdett és keserű könnyeket hullatott. Nem kellemes dolog elválni olyanoktól, akiket egykor szerettünk, s ez így volt e nők esetében is. „Azok pedig nagy felszóval tovább sírának. És Orpa megcsókolá az ő napát (elbucsúzott tőle); Ruth azonban ragaszkodék hozzá." (1 : 14) Orpa csókja bucsut jelentett. Talán így szólhatott Naomihoz: ‚Anyám, jól lehet, én szeretlek téged, de mindazáltal oktalanul cselekednék, ha feladnám minden reményemet aziránt, hogy valaha még férjem, gyermekeim és családom lehet s e reménységről lemondván, veled menjek; annál inkább, mivel látom, hogy a te Istened törvénye szerint egyáltalán nem remélhetem, hogy valaha férjhez mehetnék. Megfordulok és visszatérek, anyám, az én házamhoz és népem közé.' De ez egyuttal azt is jelentette, hogy ő az ő isteneihez tért vissza. Orpa tehát világosan oly osztályt példáz, mely egykor hozzákezdett az Úr szolgálatához, Jézus Krisztus nyomdokaiba lépve, de aztán a szívében feltörő önzés miatt kirostálódik. Amint Orpa neve mutatja, a nyakát fordította az Úrnak, azon osztályt ábrázolván ezzel, mely kezdetben Isten akaratának teljesítésére kötelezi magát, de azután szembeszáll azon követelményekkel és igényekkel, melyeket az Úr támaszt a neki örömmel szolgáló Naomi osztállyal szemben. Orpát a saját hasznának keresése indította visszafordulásra és ugyancsak a saját haszon keresése indítja arra az ezáltal példázott osztályt, hogy a nyakát fordítsa az Úrnak s a maga önző útját kövesse, önző érdekeinek megóvása céljából. Ha Kiljon, a nagyobbik fiú vette nőül Orpát, Orpának lett volna joga arra, hogy legközelebbi rokona által megváltassék s így ő nyerte volna meg a királyi jogot. Ő tehát olyanokat jelképez, akik egykor a királyság várományosai voltak, de önzésből visszavonultak.

[21] Orpa visszatért a maga népéhez, a moábitákhoz és ez a nép gyűlölte és elnyomta Isten szövetséges népét, az izraelitákat; ugyanígy tesz az Orpában jelképezett osztály. Jehova később kihirdette ítéletét a moábitákkal szemben és teljes bukásukat. Pál írt azokról, akik a királyság útjára lépnek, de aztán „visszavonják magukat a pusztulásra". (Zsidók 10 : 38, 39) Péter ugyanezen osztályról írt, mondván: „Mert ha azok, akik a mi Urunknak és üdvözítő Jézus Krisztusunknak megismerése által megmenekültek a világ fertelmeitől, azokba újból belekeveredve, legyőzetnek, utóbbi állapotuk rosszabbá lett az előbbinél. Mert jobb lett volna nekik az igazság útját meg nem ismerni, mintsem annak megismerése után eltérni a nekik adott szent parancsolattól. Teljesedik ugyanis rajtuk az az igaz közmondás: az eb visszatér ahhoz, amit kihányt és a megfürdött sertés a pocsolyába, melyben hempergett." (Péter II. 2 : 20—22, Káldi-f.) Orpa oly néphez tért vissza, amely ördögvallásnak hódolt és az ördöggel egyezve imádkozott, tehát olyanokat példáz, akik az Úr ellen vannak, mivel felhagynak az Úr mellett való állásfoglalással.

[22] Mózes is Orpához és Ruthoz hasonlóan próbáltatott ki. Miután jólétben nevekedett fel, az a kérdés merült fel előtte, hogy a királyi udvarban akar-e maradni mint fiú, Sátán szervezetének dicsőségét és hatalmát élvezvén, vagy azok mellé akar-e állani, akik az igazságot szeretik. Mózes bátran szembe szállott a próbával és helyesen döntött e kérdésben. „Inkább választván (Mózes) az Isten népével való együttnyomorgást, mint a bűnnek ideig óráig való gyönyörűségét; Egyiptom kincseinél nagyobb gazdagságnak tartván Krisztus gyalázatát, mert a megjutalmazásra tekintett. Hit által hagyta oda Egyiptomot, nem félvén a király haragjától, mert erős szívű volt, mintha látta volna a láthatatlant." — Zsidók 11 : 25—27.

[23] Hasonló próba következett a felszenteltekre, amidőn az Úr megjelent templomában és sokan visszafordultak az olyanok, amilyen Orpa volt és többé nem haladtak azokkal, akik hívek Istenhez. Azután mások csatlakoztak a Naomi osztályhoz és megosztoztak idősebb testvéreikkel a reájuk zúduló gyalázatokban, melyek olyanokat érnek, akik Istennek szolgálnak; olvassuk: „Társai lettek azoknak, akiket gyaláznak és nyomorgatnak." — Zsidók 10 : 33.

[24] Ruth ezzel ellenkező utat választott és ahhoz ragaszkodott, hogy társa marad Naominak. Ezt cselekedve, az Isten népétől most különösen nagyrabecsült igazságot példázta, ami a testvéreket szorosan összetartja Isten szervezetében és nekik harcolniuk kell egymásért (testvéreikért). (Nehemiás 4 : 14) Egyetértésben kell most együtt lakniok, mivel Sion felépül. (133. zsoltár 1; 102 : 16) Válvetve kell küzdeniök a közös ellenséggel szemben és a Király igaz ügyéért. (Filippi 1 : 27) Békében kell lenniök egymással és nagy békességet

FEL

kell élvezniök, mivel Istennek és szervezetének gyermekei, tehát az ő házának a tagjai. (Ésaiás 54 : 13; 122. zsoltár 7—9) A szeretetet kell felöltözniök, mert ez a tökéletesség köteléke; ez önzetlen összetartást jelent. (Kol. 3 : 14) Az isteni föltárt szabály vezeti őket: „El nem hagyván a magunk gyülekezetét, amiképpen szokásuk némelyeknek, hanem intvén egymást annyival is inkább, mivel látjátok, hogy ama nap közelget." (Zsidók 10 : 25) Ez nemcsupán azt jelenti, hogy látogassuk az összejöveteleket, hanem azt is jelenti, hogy Isten hű népének el kell határoznia magát, hogy most szorosan összetart és nem lesz hasonló az Orpa-osztályhoz, amely felhagy az Úrhoz való hű ragaszkodással, sőt visszafordul s a maga önző útján jár.

[25] Orpa kifejezte döntését és elbúcsuzott. Naomi a vele maradó Ruthoz fordult és tovább nógatta: „Ímé a te sógorasszonyod visszatért az ő népéhez és az ő isteneihez, térj vissza te is a te sógorasszonyod után." (1 : 15) Orpa tanulhatott volna Léth feleségének az esetéből; ez az intelem Orpa dédanyjára és Moáb nagyanyjára nézve adatott, de ő megfeledkezett ama intelemről vagy nem méltatta azt figyelemre. (Lukács 17 : 32) Ugyanígy az Orpában jelképezett osztály figyelmen kívül hagyta a Mózes utján adott tanácsot. — Mózes I. 19 : 23—26, 36, 37.

[26] Pál egy hasonló esetről számolt be, amidőn a következőket írta: „Mert Démás engem elhagyott, a jelen való világhoz ragaszkodván és elment Thessalonikába: Kreszcens Galáciába, Titus Dalmáciába." (Tim. II. 4 : 10) Az Orpa-osztály visszafordul a kezdő elemekhez s nem veszi figyelembe Istennek a jelen időre vonatkozó parancsait. „Ámde akkor, mikor még nem ismertétek Istent, azoknak szolgáltatok, amik természet szerint nem istenek; most azonban, hogy megismertétek az Istent, sőt hogy megismert titeket az Isten, miként tértek vissza ismét az erőtlen és gyarló elemekhez, amelyeknek megint szolgálni akartok?" (Galata 4 : 8, 9) Az Orpa-osztály jelenben visszautasítja az Isten templomából sugárzó igazságot és visszatér a „sátorhoz" és a „jellemfejlesztéshez". Naomi azon szavait, melyeket Orpa visszafordulása után intézett Ruthhoz, találóan lehet a következőkép kibővíteni; ‚Ruth, ha te nem értékeled a Jehovának való szolgálat kiváltságát, térj vissza te is azonnal, miként a sógornőd tette.' Éppen így szól most Jehova az ő legfőbb képviselője utján azokhoz, akik nem becsülik meg a Jehovának való szolgálat kiváltságát. Ehhez hasonlóan mondta Jézus az ő tanítványainak: „Ettől fogva sokan visszavonulának az ő tanítványai közül és nem járnak vala többé övele. Azért monda Jézus a tizenkettőnek: Vajjon ti is el akartok menni? Felele néki Simon Péter: Uram, kihez mehetnénk? Örökéletnek beszéde van te nálad!" — János 6 : 66—68.

Jehova házának kiválasztása

[27] A Ruthról írott eddigi kommentárok azon nagy szeretettel foglalkoztak, melyet Ruth Naomi iránt tanusított. Az mindenestre bizonyos, hogy Ruth szerette az anyósát, mert ez meglátszik viselkedéséből és könyvének további feljegyzéseiből. (4 : 15) Ruth oly társnőnek bizonyult, aki méltó volt az igazi barátnő névre. Szeretete tiszta szívből fakadt, kedvesen beszélt és az idő eljöttével a király is barátja lett. (Példb. 22 : 11) Barátnőnek bizonyult és rendithetetlenül kitartott hűségében. (Példb. 18 : 24) De nem a Naomi iránti szeretet volt az oka annak, hogy miért maradt vele. Ennek erősebb oka volt. Naomi nem azt mondotta Ruthnak: ‚Orpa magamrahagyott az útam további szakaszára nézve és most eredj, hagyjál te is magamra'; hanem így szólt: „A te sogornőd visszatért az ő népéhez és isteneihez." ‚Eredj, térjél te is vissza!' Ez mutatja, hogy Naomi nem akárt semmit magának, hanem arra hívta fel Ruthot, hogy döntsön, Orpát akarja-e követni és vissza akar-e térni az ördög szervezetéhez. Moáb Sátán szervezete mellett kelt síkra, mely Isten ellensége volt; az ő nemzetének Sátán és azok voltak az istenei, akik vele uralkodtak. Az eldöntésre kerülő kérdés tehát most az volt: Kinek ohajtasz szolgálni? Ruth tudomást szerzett Jehova Istenről és szövetséges népéről. Izrael, Isten népe, az ő szervezetét vagy házát képviselte.

[28] E részében mutatja a dráma, miképpen kényszeríttetett Ruth, hogy Sátán és az ő szervezete, vagypedig Jehova Isten és az ő szervezete mellett döntsön. Hasonló kérdés tétetett egy korábbi alkalommal az izraeliták elé, midőn Józsué előttük állott és így szólt: „Hogyha pedig rossznak látjátok azt, hogy szolgáljatok az Úrnak (Jehovának): válasszatok magatoknak még ma, akit szolgáljatok, akár azokat az isteneket, akiknek a ti atyáitok szolgáltak, amig túl valának a folyóvizen, akár az emoreusok isteneit, akiknek földjén lakoztok; én azonban s az én házam, az Úrnak (Jehovának) szolgálunk." Józsué 24 : 15.

[29] Ebben az esetben egy oly nőt látunk, aki Isten szövetséges népének társaságán kívül áll, de tudomást szerzett az igaz, mindenható Istenről és ezen megismerésének következtében alkalmat nyert arra, hogy döntsön, kinek akar szolgálni, s akit a körülmények kényszerítettek arra, hogy válasszon. Ruth a prófétai dráma e részében oly osztályt példáz, amely nem azok közül való, akik mint valamely felekezet tagjai, nyertek oktatást Istenről. Oly embereket példáz, akik nem állították, hogy Istennek szolgáltak, de egyenesen tudtá-

FEL

ra jutnak annak, hogy egyedül Jehova az igaz Isten és tudtukra jut ama kiváltság, hogy beléphetnek az ő szolgálatába és örömmel engedelmeskedhetnek az ő parancsainak. Ruth itt oly osztályt példáz, mely az álkereszténység képmutatásával nincsen megfertőzve, de a világból kimenvén, alkalmat nyer arra, hogy megismerje Jehova Istent és néki szolgáljon. Ez az osztály főkép 1922-ben és azután ismerte meg az igazságot és sohasem állította, hogy azelőtt szolgált Istennek.

[30] Ruth elhatározta, hogy Jehova Istennek fog szolgálni és az ő szervezetéhez és népéhez fog csatlakozni. Naomi utolsó felszólítására Ruth így felelt: „Ne kényszeríts engem, hogy elhagyjalak, hogy visszaforduljak tőled; mert ahova te mégy, oda megyek és ahol te megszállsz, ott szállok meg; néped az én népem és Istened az én Istenem!" (1 : 16) Az angol-f. széljegyzete így szól: „Ne légy ellenem!" Ha Ruth visszatért volna régebbi isteneihez, ez az ő örökös jólétének ártott volna; ha elhagyta volna Naomit, azokat hagyta volna el, akik Isten népéhez és szervezetéhez tartoztak; visszafordulásra kényszeríteni őt, tehát az ő érdekeinek ártalmára lett volna. Ruth könyörgő szavaiból látjuk, hogy mostantól kezdve vállvetve akart küzdeni Naomival és Istennek akart szolgálni, kit Naomi szolgált.

[31] Naomi a dráma e részében egy új szerepben jelenik meg. Eddig a pontig ama hű osztályt képviselte, amely Jézus Krisztusnak Jehova templomában való megjelenésekor megítéltetett és hűségesnek találtatott. Most azonban mint Sion, mint Isten asszonya, az ő szervezetét példázva, lép a színtérre. Ruthnak a 16. és 17. versekben Naomihoz intézett szavai Isten szervezetéhez szólanak. Ruth amellett döntött, hogy Naomi Istene, Izrael Istene, az örökkévalóság királya mellett, marad. Elfeledte a saját népét és atyja házát. Teljesen és fenntartás nélkül Jehovához, az Úrhoz csatlakozott és útrakelt az ő királyságába, melyet Bethlehem példáz, s ettől kezdve az ő hűségéből és ragaszkodásából az ő szépségét látjuk meg. Joggal mondható tehát, hogy Ruth szép asszony volt, tekintet nélkül az ő kétségkívül kellemes testi megjelenésére. A zsoltáros későbbi kijelentése igen találóan alkalmazható Ruthra: „És a király megkívánja a te szépségedet, mert ő a te urad, hódolj hát néki!" — 45. zsoltár 12.

[32] Ruth itt olyanokat ábrázol vagy példáz, akik szívük teljéből mondják: „Egyet kértem Jehovától, most is azt kérem, hogy lakhatnék Jehova házában életem minden idejében, hogy Jehova szépségét szemlélhetném és őt tanulmányozhatnám az ő templomában." — 27. zsoltár 4, angol szerint.

[33] Ruthot a Jehova Istennek való szolgálat- és az ő házához való tartozás erős vágya idította arra, hogy Naomival tartson. Tehát azon osztályt képviseli, amely Jehova kegyelméből elhatározta, hogy „követni fogja a Bárányt, bárhova is vezesse". (Jelenések 14 : 4) Ruth elhatározása és meggondolt felelete az Istenhez való hű ragaszkodást fejezik ki és választása a zsoltáros kijelentését őreá s az általa példázott osztályra teszi alkalmazhatóvá: „Én pedig a te kegyelmed sokaságából a te házadba mehetek; leborulok a te szent templomodban, a te félelmedben." (5. zsoltár 8) Ezek nem az önzésnek, hanem a Jehova Isten iránti ragaszkodásnak a szavai.

[34] Ruth azután döntött, miután az ügy állását teljesen megismerte, Naomi bármily befolyására való tekintet nélkül. Így nyer világosan bemutatást, hogy Isten szervezetének tagjai 1922 óta, akik megismerték őt és szándékát, minden emberi befolyás vagy csalétek nélkül foglaltak állást az Úr mellett. Önzetlenül döntöttek Jehova Isten és az ő háza mellett, s ha mindvégig kitartanak ezen elhatározásukban, örökké az ő házában lehetnek. Isten népének Naomi osztálya az elizeusi munka kezdete óta tisztában van azzal, hogy nem az ő feladata másokat Jehova Isten szolgálatára kényszeríteni, hanem az igazság szépségét és az Istennek való szolgálat kiváltságát kell inkább megmagyaráznia és mindenkire magára kell bíznia, hogy érvényesítse a maga akaratát a döntés terén. Ha valaki nem ismeri meg szabad akaratából, hogy az ember legnagyobb kiváltsága, hogy Jehovának szolgálhat, az nem értékeli kellőkép Isten nevét és ígéjét. Ha önző okokból törekszik belépni Jehova házába, ez az ő nagy kárára van. Bölcsen azok választanak, akik azt határozzák el, hogy Jehova szervezetében maradnak, amikép Ruth mondotta: „Néped az én népem és Istened az én Istenem!" Azok, akik visszavonták magukat Isten szervezetétől, világosan kimutatták, hogy önzésből cselekedtek; okot kerestek a megbotránkozásra, hogy aztán mentegetődzni tudjanak, hogy miért szakadtak el. A Ruth-osztályában nincsenek ilyenek. Ruth azokat jelképezi, akik Jehova Istent és az ő szervezetét tekintik mindenüknek.

[35] Habár testileg Ruth moábita is volt, választásával azt fejezte ki, hogy körülmetélt szívű zsidónő. (Róma 2 : 29) Amidőn Ruth Jehova szervezete mellett döntött, oly szellemet fejezett ki, mint Mózes, amidőn az síkra kelt Jehova népe mellett, inkább a gyalázatot, mintsem az istentelenek dözsölő életét választván. A parázna Rákháb, aki második anyósa lett Ruthnak, hasonlókép viselkedett Istennel és szervezetével szemben, Isten oltalma alá helyezvén magát és teljesen őbenne bízván. Ruth és az általa példázott hű osztály szívhűségét a zsoltáros a következő szavakkal fejezte ki: „Mily szerelmetesek a te hajlékaid, Seregeknek Ura (Je-

FEL

hova)! Kívánkozik, sőt emésztődik lelkem az Úrnak (Jehova) tornácai után; szívem és testem ujjongnak az élő Isten felé. A veréb is talál házat és a fecske is fészket magának, ahová fiait helyeztesse — a te oltárodnál, ó Seregeknek Ura (Jehova, én Királyom és én Istenem! Boldogok, akik lakoznak a te házadban, dícsérhetnek téged szüntelen. Boldog ember az, akinek te vagy erőssége s a te ösvényeid vannak szívében." — 84. zsoltár 1-6.

[36] Azok, akik az Úrnak templomához jövetele óta lépést tartottak az igazsággal, örömmel bizonyítják, hogy azok, akik azóta ismerték meg az igazságot és csatlakoztak Isten szervezetéhez és az igazság szellemével birtak, gyorsan és komolyan az Úr szolgálatába állottak és minden erejükből tisztelik Jehova nevét és mindenkinek hirdetik az ő nevét és királyságát. Ezt a munkájukkal kapcsolatos szenvedésekre való tekintet nélkül tette; és amennyiben beléptek a munkába, nemcsupán azon elhatározásukat fejezték ki, hogy szolgálni akarnak az Úrnak, hanem viselkedésük azt is világosan kifejezte, hogy Siontól, Isten szervezetétől születtek és nagy a békéjük és sok az örömük az ő szolgálatában.

[37] Amikép Naomi példázta azon osztályt, mely az Úr templomához jövetelekor hűnek találtatott s amikép Márdokeus ugyanazt az osztályt jelképezte, képviseli Ruth is azon osztályt, mely az Úrnak Jehova templomához való jövetele után jött az Úrhoz, azon osztályt, melyet Eszter jelképezett. Az Eszter és a Ruth könyve között tehát szép, kölcsönös összefüggés áll fenn. Amikép a Márdokeusban és Eszterben jelképezett osztályok együtt alkotják Isten maradék népét, mely most él a földön, a Naomiban és Ruthban példázott osztályok is ugyanazt képviselik, azaz Isten azon népét, mely most örömmel hirdeti az ő nevét és mukáit. A Naomi osztálynak állott kiváltságában, hogy azoknak szolgáljon, akiket Ruth jelképez, amikép a Márdokeus osztálynak állott kiváltságában, hogy főképpen azokon segítsen, akiket Eszter jelképezett. A Ruth osztály tagjai nem törekszenek a Naomi osztály tagjainak dicsőítésére, hanem hűséges szeretettel ragaszkodnak hozzájuk. „Tekintettel legyetek azokra, akik dolgoznak köztetek és elöljáróitok az Úrban és intenek titeket." A Ruth osztály az ilyeneket nagyrabecsüli munkájukért; mindnyájan békében vannak együtt és együtt dolgoznak. (Thess. I. 5 : 12, 13) Mialatt egymást az Úrban szeretik, amint az illendő, nem a személyt tekintik, hanem az egymással való jótéteménynek örvendenek; mert megismerik, hogy mindenikük Isten szervezetének a tagja. Mindnyájan arra gondolnak, hogy egy Istenük és Attyuk van, Jehova a Felséges, és egy Megváltójuk, az Úr Jézus Krisztus, s hogy Isten szervezetéhez tartoznak, hogy Sion, Isten szervezete szülte őket, tehát mindnyájan Istentől taníttatnak s mindnyájan egyek, miképpen Jehova és az Úr Jézus Krisztus. (Ésaiás 54 : 13) Nem embereket dicsőítenek és magasztalnak, de szemük előtt tartják az Írás utasítását, amint az apostol mondja: „Emlékezzetek még elöljáróitokról, kik nektek az Isten igéjét hirdették, kiknek élete végét szemlélvén, kövessétek hitüket. Jézus Krisztus ugyanaz tegnap és ma és mindörökké. Sokféle és idegen tanításokkal ne engedjétek magatokat félrevezetni; mert legjobb a szívet kegyelemmel erősíteni meg, nem ételekkel, amelyek nem használnak az azokkal élőknek." (Zsidók 13 : 7—9, Káldi-f.) A Ruth osztályhoz tartozók nincsenek kétségben afelől, hogy hozzácsatlakozzanak-e Isten szervezetéhez a földön, t. i. amelyet mi Társulatnak nevezünk; sőt felismerik, hogy Istennek van egy népe, amely híven és odaadóan használja minden erejét az ő szolgálatára; s ez a Ruthban jelképezett osztály a Naomi osztállyal együtt vonul munkába az Úr szolgálatában.

[38] Ruth nem kísérletképpen kötötte össze a maga sorsát a Naomiéval, hogy majd visszatér, ha nem tetszik neki. Ő minden hidat felégetett maga mögött és kifejezte azon szilárd elhatározását, hogy mindvégig ki fog tartani. Azt mondta Naominak: „Ahol meghalsz, ott halok meg én is és ott temessenek el. Így cselekedjék velem az Úr (Jehova), csak a halál választhat el engem tőled." (1 : 17) E kijelentés teljesen egyezik Eszter azon kijelentésével, mellyel késznek mutatkozott arra, hogy együtt haljon meg Isten szövetséges népével; szavai a következők voltak: „Ha meghalok, hát haljak meg." (Eszter 4 : 16) Hasonlókép mondta Elizeus Illésnek: „És monda neki Illés: Elizeus maradj itt, kérlek; mert az Úr (Jehova) engem Jerikhóba küldött. Ő azonban monda: Él az Úr (Jehova) és a te lelked, hogy el nem hagylak téged. És elmenének Jerikhóba: A próféták fiai, akik Jerikhóban valának, Elizeushoz jövének és mondának néki: Nem tudod-é, hogy a mai napon az Úr (Jehova) a te uradat elragadja tőled? És ő monda: Én is tudom, hallgassatok! Azután monda neki Illés: Maradj itt, kérlek, mert az Úr engem a Jordán mellé küldött. De ő felele. Él az Úr (Jehova) és a te lelked, hogy el nem hagylak téged. És elmenének együtt mindketten." (Királyok II. 2 : 4—6) Illés és Elizeusban Isten egy hű népet mutatott be, mely az ő akaratával összhangban fog dolgozni. Ugyanígy használta fel Naomit és Ruthot munkájának példázására. Ruth elhatározta, hogy mindhalálig megőrzi hűségét Isten iránt, s az általa jelképezett osztály most ugyancsak elhatározta, hogy engedelmeskedni fog a Mester következő szavainak: „Légy hű mindhalálig és neked adom az élet koronáját."

FEL

[39] Miképpen Naomi és Ruth az igaz Isten szolgálatának szentelten együtt zarándokoltak, mondják most ebben az időben azok, akiket e két nő példáz s akik híven követik az Úr Jézus Krisztust: „Nosza, áldjátok az Urat (Jehovát) mind ti szolgái az Úrnak, akik az Úr (Jehova) házában álltok éjjelente! Emeljétek fel kezeiteket a szenthelyen és áldjátok az Urat (Jehovát)! Áldjon meg téged Jehova Sionról, aki teremtette az eget és a földet." — 134. zsoltár.

[40] Ezek nem emberek neveit áldják, sem élőkét, sem elhunytakét, hanem a Jehova Isten nevét és az ő királyságát. Kifejezik Isten iránti szeretetteljes ragaszkodásukat, aki a szívekbe lát és ő azt ígéri nekik, hogy meg fogja őket oltalmazni.

(Folytatása következik.)

Bereai kérdések

1. Minek kell megelőznie a Jehova házába vezető útra való lépést? Helyes-e rábeszélni valakit vagy arra kényszeríteni, hogy az Úr házához csatlakozzék? Menynyiben?
2. Magyarázd meg a Jehova házához való csatlakozás indítóokának fontosságát! Hogyan és mikor kell kifejezni a helyes indítóok bizonyítékát?
3. Mily nagy kiváltság az, ha valaki bemehet Jehova házába? Mily feltételtől függ ily kegy állandó élvezése?
4—7. Mi késztette Naomit és menyeit, hogy útrakeljenek Palesztinába? Mi jelentősége van annak, hogy Naomi Júda-törzséből való volt? Mutasd ki a prófétai kép e részének teljesülését!
8. 9. Magyarázd meg Naomi szavait a 8. versből, hogy azok egyeznek azzal a móddal, ahogyan Jehova választja ki azokat, akik be akarnak lépni az ő házába? Kik azok, akiket itt Naomi példáz? Mily próba érte akkor Orpát és Ruthot?
10—12. Hasonlítsd össze a Naomiban jelképezettek nézetét 1918 előttről ugyanazon osztályéval a későbbi időkből a maguk felelőssége tekintetében másoknak Jehova házába való belépésére vonatkozólag! Hogyan teljesültek be azon prófétai viszonyok, melyek Orpát és Ruthot vették körül Isten felszentelt népén, amióta az Úr eljött az ő templomához?
13—15. Mire vonatkozik Naomi kijelentése a 8. vers utolsó részében? Mit remélt ő a két fiatal asszony részére? Hasonlítsd össze a prófétai kép e részét azon tényekkel, melyek annak teljesülésére mutatnak!
16, 17. Mikép teljesült a 10. vers? Mily fontos tanulságot tartalmaznak Naominak Ruthoz és Orpához intézett szavai Isten népe számára a jelen időben? (1 : 8, 11) és az Úr szavai Bírák 7 : 3 és Mózes V. 20 : 8-ban?
18, 19. Magyarázd meg az Izraelnek adott törvényt a magtalanul maradt özv. házasságára vonatkozólag! Mi volt azon kérdések célja, melyeket Naomi menyeinek feltett? Mondd el azon érveket, melyeket Naomi hozott fel! Magyarázd el, mily helyzetbe jutottak ekkor Ruth és Orpa, valamint az abban rejlő próbát és leckét mindazok számára, akik szeretnének belépni Jehova házába!
20, 21. Hogyan döntött Orpa és mit jelentett az számára? Alkalmazd ennek prófétai képét!
22, 23. Magyarázd meg a Mózest ért próbát, mely a Ruthra és Orpára következett próbához hasonlított s hogy ő hogyan állotta ki e próbát? Irdd le azon próbát, amely a felszenteltekre következett akkor, amidőn az Úr eljött templomához, s annak eredményét!
24. Mily utat választott Ruth? Magyarázd meg az abban rejlő tanulságot!
25, 26. Mutasd ki, hogy Orpa az általa választott úttal egy osztályt példáz, mely Pál apostol idejében lett nyilvánvaló, de főképpen az Úrnak az ő templomához jövetele óta látható!
27, 28. Mily ok késztette Ruthot tényleg arra, hogy megőrizze hűségét Naomi iránt? Mi mutatja ezt világosan? Mi a prófétai jelentősége ama ténynek, hogy ő többrebecsülte ezen út választását a moabiták közé való visszatérésnél? Nevezz meg egy szembetűnő illusztrációt egy hasonló kérdésre való tekintettel, egy kérdésben, mely Izraelnek feltétetett és az azzal szemben tanusított viselkedést!
29, 30. Mutasd ki, hogyan viselkedett Ruth a prófétai dráma e részében! Kit jelképezett itt? Mikép és mikor lett felismerhető ez az osztály?
31—33. Kit jelképez itt Naomi? Mutasd ki, hogy itt egy másik szerepben lép fel! Kihez szólottak a 16. és 17. vers szavai s ki mondta azokat?
34, 35. Mily fontos tanulság rejlik a Nomiban jelképezett Isten népe számára most abban, hogy mikép tárta fel a helyzet állását Naomi Ruth előtt, valamint azon alapelvben, ahogyan Ruth döntött? Idézz más példákat, melyekből ugyanez a szellem látható, mely a Ruth állásfoglalásából tünik ki! Mikép lett nyilvánvaló ez a szellem az Úrnak templomához jövetele óta?
36, 37. Mutasd meg az itt jelképezett osztályokban a Ruth és Eszter könyvei közötti szép összefüggést! Továbbá azt is mutasd ki, hogy ezek az osztályok kellőkép méltányolják és értik a Jehovához és az Úr Jézus Krisztushoz való tartozásukat, valamint egymás iránt is, Isten szervezetében!
38—40. Mutasd ki, hogy Ruth, Eszter és Elizeus azon elhatározásukban, hogy mindvégig együtt működnek azokkal, akiknek hűségéről máris meggyőződtek, mikép vettek részt egy jövendölés beteljesítésében, amely az Úrnak templomához jövetele óta teljesedik! Mit jelképezett az, hogy Naomi és Ruth együtt mentek tovább? Kinek adózik hűséggel és dicséretekkel az általuk jelképezett osztály? Miről biztositja kegyesen Jehova azokat, akik hűségesek hozzá? W. T., 1932 október 15.

Az isteni jövendölés célja

A kereszténység között a háromságtant tanítják, azt t. i., hogy „Isten, az Atya, Isten, a Fiú és Isten, a Szentlélek" három személy egy személyben vagy lényben; és hatalom, lényeg és örökkévalóság tekintetében mindhárman egyenlők. Ez az állítás azonban, amelyet senki sem tud megérteni, nemcsupán zavart idéz elő, de Jehova Istent tiszteletétől fosztja meg és a józan gondolkozású embereket félrevezeti a nagy és egyetlen Jehova Istentől. — Ésaiás 42 : 8; 45 : 5, 6.

Ezenkívül vannak lelkészek, akik azt mondják az embereknek, hogy nem kell olvasniuk a Bibliát, mivel azt ugysem tudják megérteni; mert azt csak ők (t. i. a lelkészek) tudják megérteni. Az embereknek csak tőlük kell tanulniok és azokat kell teljesíteniök, amit ők mondanak. Az ily beszéd fordítja el aztán az embereket Jehova Istentől és Igéjétől.

Ezenkívül ezek azt állítják, hogy e világ birodalmai, amelyeket ők „kereszténynek" neveznek,

FEL

habár romlottak és gonoszak, Isten országát alkotják a földön és az embereknek készségesen alá kell vetniök magukat mindannak, amit ezek zúdítanak reájuk. Az őszinte embereket az ily állítások tévelyitik el Jehova Istentől.

Ezenkívül azt mondják a népnek, hogy az Úr Jézus Krisztus második eljövetelét és láthatatlan jelenlétét illetően nincsenek bizonyítékok; és semmi ok sem forog fenn annak elhivésére, hogy Isten valaha helyreállítja az embert; az üdvözülteknek a mennybe kell menniök, s azok, akik nem határozzák el magukat arra, hogy az általuk kijelölt mennybe vezető úton járjanak, az örökgyötrelembe kerülnek. Ezek az állítások tévesek és hozzájárulnak az emberek Istentől való elfordításához.

Korunk e tanítóinak tanításai nem tartalmaznak semmit, ami arra tudná bírni a népet, hogy szeresse a nagy Jehova Istent, őt tisztelje, imádja és nevét dicsőítse; ezeket a tanítókat tehát kijelentéseik jellemzik hamis prófétáknak. Habár azt állítják, hogy az Úr nevében beszélnek, jövendöléseik nem teljesülnek be és nem is célozzák Jehova nevének dicsőítését. Ezek az Isten Igéjében (Mózes V. 18 : 21, 22; 13 : 1—5) megadott szabály szerint hamis prófétáknak minősülnek és az Úr kijelentette Igéjében, hogy annak idején úgy cselekszik majd velük, amint a képmutatókkal szokott cselekedni. — Máté 24 : 51.

Azon szabályok egyike, melyek szerint a próféták megvizsgáltatnak és megítéltetnek, világosan mutatja, hogy egyes dolgoknak, melyekről a próféták Jehova nevében beszéltek, nyomban a jövendölések után be kell teljesülniök. De még egyes ily események bekövetkezése sem elegendő ahhoz, hogy valaki prófétának bizonyuljon, hanem bizonyos időben az egész jövendölésnek be kell következnie. Amidőn Jehova a jövőre vonatkozólag bizonyos dolgokat megjövendöltetett, azokat a Jeremiás kijelentéséhez hasonló szavakkal jelentette be: „Ímé, eljönnek a napok, azt mondja az Úr", vagy amint Ésaiás mondja: „És lesz ama napon." A jövendölések tanulmányozásánál ezt mint fontos pontot kell tekintetbe venni, amit a kutatónak mindig eszében kell tartania. A vizsgálat irányvonalait Jehova jelölte ki és az összes jövendöléseket hasonló vizsgálatnak kell alávetni. Az Isten prófétái által kijelentett dolgok közül még nagyon sok nem következett be. Így például Ésaiás megjövendölte, hogy Isten egy igazságos birodalmat fog felépíteni a földön, mely a Messiás vállain fog nyugodni (Ésaiás 9 : 6, 7); hogy minden nép az igazi Jeruzsálembe (Isten szervezetébe) megy, hogy Jehova tanítsa őket, megtartják az ő utasításait és többé ne tanuljanak háborút. (Ésaiás 2 : 2—4) Jeremiás megjövendölte, hogy Isten új szövetséget fog kötni Izraellel s ennek a feltételei alapján az elhunytak és az élők is alkalmat nyernek az áldások elnyerésére. Ha ezek a jövendölések még nem teljesültek be s a beteljesülésük lehetőségei is megszüntek volna, ez annak nyujtaná bizonyítékát, hogy ezek a próféták hamis próféták voltak. Hamis próféták voltak-e ezek és nincsen többé lehetősége kijelentéseik beteljesülésének?

Az áltanítók azt állítják és ezzel akarják tagadni azt, hogy Isten valaha helyreállítja Izraelt és igazságos birodalmát felépíti a földön Krisztus által. Tagadják, hogy azok az emberek, akik ilyesmiket jövendöltek, tényleg Jehova Istent képviselték. Az állelkészek ily állásfoglalásukkal Istent hazugnak minősítik, vagypedig Isten prófétáit minősítik hamis prófétáknak. Ezzel szemben azok, akik most hűségesek az Úrhoz, azon viszonyokból, amelyek most uralkodnak a földön, felismerhetik, hogy e jövendölések közül nagyon sok éppen most van beteljesedőben. Az Úr bizonyos, általában észlelhető eseményekről jövendölt, melyek a jövendölések teljesüléseképpen fognak bekövetkezni s amelyek alapján a kutató meg tudja majd állapítani, hogy egy jövendölés mikor van beteljesülőben. Ezek az értelmileg észlelhető tények mutatják, hogy Isten prófétái igazat beszéltek s ezenkívül arra is reámutatnak, hogy a közel jövőben az összes jövendöléseik Isten akaratával összhangban fognak beteljesülni.

A modernisták tagadják, hogy az Ótestamentum prófétái mondottak valamit, ami jelenleg vagy a jövőben fog teljesülni. S hogy őket az emberek belátással bíróknak nevezzék, azt mondják, hogy a régi korok emberei kétségtelenül csak azt állították, amit igazságnak hittek, azonban tévedtek s a mai kor modernistája csak több bölcseséggel rendelkezik, mint azok a régi próféták. Korunk ezen modernistái valóban azok, amit Jézus az írástudókról és farizeusokról mondott: Vak vezetők. Ezek nem tesznek különbséget Isten azon elhatározása tekintetében, hogy Isten először ‚az Ábrahámnak tett ígéret magvát' akarja összegyüjteni, hogy azután az ‚ígéret magvát' (t. i. Krisztust) Izrael helyreállítására s a föld minden népeinek az Isten képmására való helyreállítása által élettel való megáldására fogja felhasználni. Azok, akik ezt nem veszik figyelembe, Jehova nevét fosztják meg tiszteletétől és fordítják el tőle az embereket.

A vitakérdés most világosan áll előttünk; s ez a következő: Jehova-é a mindenható Isten, vagy másvalaki? Isten Igéje-é a Biblia, vagy csupán emberi hagyomány? Ez a vitakérdés a kitüzött időben teljesen el fog dölni. Isten kijelentette Igéjét és feljegyeztette azt. Ő a kiszabott időben Igéjét és nevét is igazolni fogja. Ezért vannak Istennek most ebben az időben képviselői a földön, akik

FEL

híven és igazán hirdetik az ő Igéjét, hogy mindazok, akik őt megismerni szeretnék, megtudják, hogy egyedül ő az igaz Isten; hogy megismerjék az ő elhatározását a tekintetben, hogy ő mindazt teljesen végre fogja hajtani, amit a próféták megjövendöltek.

Ezek a régi korok szent embereiként ismert próféták nem a saját közlendőiket jegyezték fel. Ezek azt jegyezték fel, amire őket az Úr Isten szelleme indította. A szentszellem vagy Isten szelleme az embereknek láthatatlan azon erő, melyet Isten azon emberek irányítására használt, akik teljesen hívek voltak hozzá. Isten láthatatlan ereje gyakorolt hatást ama régi emberekre, t. i. a prófétákra és indította őket arra, hogy látomásaikat azok hasznára feljegyezzék, akik most élnek a földön. Mert amint Péter apostol mondja (Péter II. 1 : 21), „a jövendölés sohasem ember akaratából történt, hanem Isten szent emberei aszerint beszéltek, amint őket a szentszellem ihlette".

A Biblia próféciái nem alkotnak pusztán irodalmi értekezéseket, hogy azokat a modern kritikusok széttagolják és a saját tudásukkal összehasonlítsák. A jövendölések egyáltalán nem is rendeltettek olyanoknak, akik tagadják a megváltás díját és tanaikkal az embert az evolució eredményének nevezik. A jövendölések nem rendeltettek arra, hogy olyanok megértsék, akik Jehova nevét félrevetik s helyében valamely teremtmény nevét dicsőítik; sőt még azok számára sem rendeltettek, akik, habár Jézus Krisztus követőinek is nevezik magukat, de a Teremtő tisztelete és dicsőítése helyett valamely teremtménynek a nevét dicsőítik. A jövendölések olyanoknak sem szólanak, akik magukat kereszténveknek vallják, de „emberek személyére (a rangra) néznek vagy azoknak hizelgő címeket adnak" és embereket tekintenek vezetőiknek az Úr és az ő Igéje helyett. — Jób 32 : 21, 22.

Miért jegyeztettek fel tehát a jövendölések? A felelet, azért, hogy Jézus Krisztus igaz követőinek javára szolgáljanak, azoknak t. i., akik teljesen hívek Istenhez; mégpedig főképpen azok javára, akik az „utolsó napokban" mindenestől sikra kelnek Jehova Isten mellett. (Róma 15 : 4; Kor. I. 10 : 11) „Minden Írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, az igazságban való nevelésre, hogy Isten embere tökéletes legyen, minden jó cselekedetre felkészített." — Tim. II. 3 : 16, 17.

Mindazok, akik teljesen átadják magukat Jehova Istennek és örömmel teljesítik az ő parancsait, meg fogják azokat érteni; mert ezek az Írás értelmében bölcsek. Azáltal bizonyulnak bölcseknek, hogy az Úrhoz való teljes hűséggel, tudásukat azon munkára fordítják, melyet az Úr bíz reájuk. Az értelmesek vagy bölcsek érteni fognak, de az istentelenek nem. — Dániel 12 : 10.

Jehova Izrael, az ő választott népe utján bizonyos képeket alakított, amelyeket mi „jelképeknek" nevezünk. Ezeknek valósága vagy hasonmása csak a képlet után sok idővel következik be, azaz jövőre vonatkozik. Az ily jelképeket jogosan lehet jövendöléseknek nevezni. Isten egyeseket, mint például Jóbot is, felhasználta jelképül és ez ugyancsak jövendölést alkot. A pusztai sátor és a jeruzsálemi templom, e mindkettő prófétai közlemény volt, habár nem is beszéltek élőszóval. A zsidó papság, Áron és családja, valamint Ésaiás próféta s az ő fiai, szintén jelképek voltak és prófétailag oly eseményekre mutattak, melyek közvetlenül Isten igazságos birodalmának felépülése előtt fognak bekövetkezni. Ezeket e tárgy gondos megvizsgálása által jövendöléseknek kell tekintenünk.

Az ember a Sátán, az ördög utján elindított bűn által idegenült el Istentől. Isten kétségtelenül tudta, hogy Sátán állandóan az ő nagy és szent nevének gyalázására és bemocskolására fog törekedni, hogy az embereket tőle és az igazságtól eltérítse. Isten azonban elhatározta, hogy Sátánnak megtüri, menjen a legvégsőkig és így alkalmat nyujt az embernek, hogy a Jót vagy a Rosszat válassza. Az őszinte és a hű embereknek bizonyítékokat akart nyujtani a maga mindenekfelett való hatalmáról, igazságáról, bölcseségéről és szeretetéről és meg akarta mutatni nekik, hogy a kitüzött időben egy igazságos birodalmat fog felépíteni, a gonoszokat és törvényszegőket el fogja pusztítani és igazolni fogja a maga nevét, hogy mindenki megismerhesse az élethez vezető utat. Emiatt tette tanuivá a prófétákat és bizonyította be bizonyságtevésük igazságát évszázadokkal később. Elhozza azon eseményeket, melyeket azok mint az ő tolmácsai előre közöltek. Ez bizonyítja meggyőzően, hogy Jehova Isten már kezdet előtt ismerte a véget és csak ő az igaz Isten.

Jakab is felismerte ezt; az Úr szellemétől ihletve, mondotta: „Isten eleitől fogva ismeri minden ő cselekedeteit." (Apcsel. 15 : 18) Jehova, aki a véget eleitől kezdve ismerte, tétetett prófétai bizonyságot, melyből az, aki a jelen korban híven ragaszkodik hozzá, teljes értelemre jut s ez a világosság arra képesíti, hogy a jó és nemes munkát elvégezze.

W. T., 1932 október 1.

Te pedig, Dániel, zárd be e beszédeket és pecsételd be e könyvet a végső időig: tudakozzák majd sokan és nagyobbá lesz a tudás ... az istentelenek közül senki sem érti; de az értelmesek értik. — Dániel 12 : 4, 10.

FEL

Jehova kiengesztelést szerez

AZ izraelitákat Isten a maga népéül választotta ki és sok képet szerzett általuk, melyekben az ember Istennel való kibékítésének alapját mutatja be. Egyiptomban hibanélküli bárányt öltek meg, melynek vérét a zsidó családok ajtóküszöbeire fecskendezték. Ez az izraelitákat megoltalmazta és megvédte a halállal szemben.

Eképpen jelképeztetett előre ama nagyobb áldozat, mely által az emberiség a bűn romboló hatásaival szemben oltalmat talál. Azután a pusztában Isten a találkozássátrát építtette fel, melyben évente bizonyos állatokat áldoztak s amelyeknek vérét a sátor szentek-szentélyében a kegyelem táblájára hintették. Ez a zsidó nép bűneinek eltisztítása céljából történt s azt vetítette elő, hogy egykor egy élő áldozat hozatik az ember bűneinek kiengesztelésèül. Azon éventei áldozatokat a törvényszövetség határozványai alapján áldozták és világosan meg van írva, hogy a törvény szövetség tanítómester volt, hogy a népet ahhoz vezesse, akinek kiomló vére fogja megnyitni az engesztelés útját. Jehova kedvére, élvezetére és haragjának megenyhítésére szolgáltak-é ezek az áldozatok, amint azt különböző lelkészek állítják?

Az Úr felel erre ígéjében: Nem! „Véres áldozatot és ételáldozatot nem kedveltél; füleimet fölnyítottad; égőáldozatot és bűnért való áldozatot nem kívántál." (40. zsoltár 7) „Égő és bűnért való áldozatokat nem kedveltél." — Zsidók 10 : 6.

Miért áldoztattak hát ezek az állatok? Ez Isten szeretetét fejezte ki az ember iránt, amennyiben arra tanította azt, hogy miképpen fogja megnyitni a maga kitüzött idejében a teljes kiengesztelés útját, melynek alapja egy élet feláldozása lesz. Isten azután is fokozatosan tanította és vezette az embereket, tudván, hogy szeretni fogják őt és engedelmeskedni fognak neki, mihelyt megismerik őt és az ő jóságos intézkedéseit.

Amióta Sátán erről tudomást szerzett, mindent megtett, hogy az embereket sötétségben tartsa Isten szerető jóságáról. (Kor. II. 4 : 4) A kiszabott időben a dráma a gonosz teljes elpusztításával fog végződni és Isten örökkévaló dicsőségére fog szolgálni. Isten nem lelte kedvét az állatok feláldozásában, de jónak látta, hogy az embereket annak megértésére és értékelésére képesítse, hogy miért volt áldozatra szükség az engesztelés útjának megnyitásához.

Eljött azon idő, midőn Isten prófétái utján világosan megígérte, hogy az embert meg fogja szabadítani a haláltól és a koporsó hatalmától. Azért íratta meg prófétájával: „Megváltom őket a seoltól, megmentem őket a haláltól. Hol van, ó halál, a te fullánkod? Hol van, ó temető, a te veszedelmed?" (Hóseás 13 : 14) Az ezen szövegben „megváltásnak" fordított szó megszabadítást, megmentést is jelent. Az embert a temető vagy halotti állapot tartotta fogságában. Istennek e helyütt feljegyzett ígérete azt jelenti azonban, hogy Isten egykor meg fogja szabadítani az embert a maga jónaklátott módján a haláltól és a sír hatalmától. Ama tény, hogy Isten ezt megígérte, kezeskedik arról, hogy ez kétségtelenül meg fog valósulni Isten kitüzött idejében és az embert megváltja és megszabadítja. — Ésaiás 55 : 11.

De miképpen teljesülhet be ez az ígéret? Mire van szükség arra, hogy az ember a temető hatalmától és a haláltól megváltassék? Hogyan valósítható meg ez az igazsággal összhangban? Isten törvényétől nem lehet eltérés az igazság megsértése nélkül. A törvény egy tökéletes emberi életet követelt a bűn büntetése miatt. Ez a törvény ama pontjában is hangsulyozva volt, mely életet követelt az életért. (Mózes V. 19 : 21) A néma állatok élete nem lehetett kárpotlás az ember életéért és ezért nem is lehetett a néma állatok feláldozásának megváltó értéke az emberért. Világos tehát, hogy az ily állatok életének feláldozása csupán egy élet feláldozását árnyékolta elő, de nem annak természetét, aki a valóságos áldozatot fogja nyujtani.

Isten prófétáinak kijelentéseiből ama világos következtetést kell vonnunk, hogy a megkívánt váltságdíj egy tökéletes emberi élet kell hogy legyen. Ezt a következtetést támogatja az Úr eme kijelentése: „Senki sem válthatja meg az ő atyjafiát, nem adhat váltságot érte Istennek (mert drága az ő lelkének váltsága és azt meg nem fizetheti)." — zsoltár 8, 9.

Mivel minden ember Ádám ivadéka s ennekfolytán tökéletlen, senki sem szerezheti meg büneinek elfedését, sem pedig azon váltságot, mely az ő testvérei büneinek elfedéséhez szükséges. Ez véglegesen azt bizonyítja, hogy a kezdő lépéseket az ember kiengeszteléséhez egyetlen ember sem tehette meg.

A szükséges intézkedést Jehova Istennek kellett megtennie az emberiség iránti szeretetének gyakorlásában, máskülönben idővel minden ember elpusztult volna. Azért van megírva, hogy Isten annyira szerette az embereket, azaz oly önzetlenséggel van eltelve irántuk, hogy egyszülött Fiát, Jézust küldötte e világra, hogy a világ népei el ne vesszenek, hanem az örök pusztulástól megszabadulhassanak. — János 3 : 16, 17.

Amidőn Jézus a földre jött, kijelentette, hogy azért jött, hogy életét váltságul adja az emberiségért, hogy azok éljenek. (Máté 20 : 28; János 10 : 10) Miután Jézus, Isten Fia meghalt a fán és Isten őt feltámasztotta a halálból, Pál isteni meghatalmazás alapján írta Jézus Krisztus felől: „Aki-

FEL

ben van váltságunk és bűneinknek bocsánata az ő kegyelmének gazdagsága szerint." — Efézus 1 : 7.

Aki észszerűen gondolkodik, a következő eredményre fog jutni: Mivel Isten a bűn bűnhődéséül egy tökéletes ember életét követelte s Ádámnak mint tökéletes embernek ennek következtében meg kellett halnia; s mivel azt is látjuk, hogy az ember váltságát vagy váltságdíját egy tökéletes emberi életnek Ádámért való helyettesítésül kell adnia, felmerül a következő kérdés: Mennyiben adhatta volna életét Jézus váltságul az emberért másülönben, hanem csakis úgy, hogy ő a földön nem volt se több, se kevesebb egy tökéletes embernél?

S mivel a Szentírás azt is kimutatja, hogy Isten nem kedveli a néma állatok feláldozását, mert azoknak az élete csekélyebb értékű, mint egy tökéletes embernek az élete és nem nyujthatja a váltságdíjat, nemde annak is igaznak kell lennie, hogy Isten Fiának élete sem felelhetett volna meg a követelményeknek, ha az magasabb rendű lett volna egy tökéletes ember életénél? Miképpen lehette volna Isten kedvét azon áldozatban az esetben, ha t. i. Jézus több lett volna, mint volt a tökéletes ember, Ádám, s hogyan fogadhatta volna el őt a kiengesztelés alapjául?

Itt a háromságtan kérdését azon teljesítménynyel kapcsolatban fogjuk megvizsgálni, melyet Jézus teljesített, amidőn megszerezte az ember váltságdíját.

Az ördög már a keresztényi kor elején hozzáfogott, hogy az emberiséget e kérdés tekintetében megzavarja. Sátán értett hozzá, miképpen ejtse fogságába a kereszténység képviselőit és kuszálja össze felfogásukat Jézus és az ő áldozata tekintetében, amit aztán azok a nép között el is hintettek. Ezek a tanok nagy zavarokat idéztek elő. Az apostolok az igazságot tanították; de nyomban az ő haláluk után talált az ördög oly tanítókat, akik beképzeltségükben rendkívül okosoknak tartották magukat s azt gondolták, hogy ők többet tudnak az ihletett apostoloknál.

A háromság-tanát elsőizben egy, Antiochiából való Theophilius nevű ember vezette be a keresztény egyházba. Az általa felhozott s azóta mások által is képviselt tan röviden összefoglalva odavezet, hogy az egy Isten, három isten, mégpedig Isten az Atya, Isten a Fiú és Isten a szentlélek s hogy mindhárman hatalom, lény és örökkévalóság tekintetében egy lényt alkotnak. Az anglikán-felekezet ezt a tant a következőkép szövegezi:

„Csak egy élő és igaz Isten van... és ezen Isten-fő egységében 3 személy létezik lény, hatalom és örökkévalóság tekintetében, az Atya, az Ige és a Szentlélek."

Kr. u. 325-ben Niceában egy zsinatot tartottak, mely megerősítette a háromság tanát és később egy Konstantinápolyban megtartott zsinat a Szentlélek és az Isten-egység isteni mivoltának igazolásával megerősítette, hogy a háromságnak az egy lényben való tana az egyház tana.

És azóta ragaszkodtak némelyek ehhez az Istent tévesen értelmező tanhoz. Nehány látható szimbolumot kellett e tan támogatására alakítani, hogy azt mindig szem előtt tarthassák. Szimbolumnak tehát a misztikus háromszöget választották, sokszor megtaláljuk kriptákban, ahol a halottakkal együtt temették el. Megkísérelték azt is, hogy a háromságot 3 fejjel vagy arccal ábrázolják egy nyakon, úgyhogy az egyik arc egyik szeme egyuttal a másik archoz is tartozott. Erre a célra használták a háromszög és a kör összekötését, valamint a három levelű lóherét. Ha valakit e tan támogatói közül megkérdezünk, hogy mit értsünk a háromság-tan alatt, azt szokta válaszolni, hogy „ez titok". Ő nem érti meg és más sem érti meg, mivel téves és érthetetlen.

Ennél tévesebb tant sohasem alakítottak. Ez csak az Ellenség agyszüleményének tulajdonítható.

Ezzel az emberek között zavart akart kelteni és a váltságdíj igaz filozofiáját akarta lerombolni. Ha Jézus a földön egyuttal maga az Isten lett volna, úgy több lett volna egy tökéletes embernél s ezért nem felelhetett volna meg teljesen az ember váltságdíjának.

Ebből észszerűen az következik, hogy az Úr kiomlott vére nem alkothatta volna a kiengesztelés alapját. Ha Jézus a háromság része lett volna, úgy a háromság vagy annak valamely része nem bírta volna a megváltás áraként szükséges tökéletes embert nyujtani, mert a váltságdíj ebben az esetben nem fedte volna teljesen Ádám értékét.

Kit érdekelhetett volna mást e zavar okozása, mint Sátánt, az ördögöt! Ő e zavar előidézése érdekében önző és beképzelt embereket használt fel. Arra bírta őket, hogy két más fogalmat tegyenek egyenlővé Istennel s így történt, hogy a teremtményt jobban kezdték imádni, mint az Istent, a Teremtőt. Pál ezt a következőkép fejezi ki:

„Mert bár az Istent megismerték, mindazáltal nem mint Istent dicsőítették őt, sem neki hálákat nem adtak, hanem az ő okoskodásaikban hiábavalókká lettek és az ő balgatag szívük megsötétedett. Magokat bölcseknek vallván, balgatagokká lettek. Mint akik az Isten igazságát hazugsággá változtatták és a teremtett dolgokat tisztelték és szolgálták a Teremtő helyett, aki mindörökké áldott." — Róma 1 : 21, 22, 25.

Jellegzetes dolog, hogy sok helyütt Jézus neve jobban van kihangsulyozva, mint Jehova Isten neve. Más helyeken Máriát, Jézus anyját imádják és dicsőítik, sőt Istennel egyenlő tiszteletben részesítik. Sokan többet beszélnek Máriáról és Jézusról,

FEL

mint Jehova Istenről. Mások viszont ereklyetárgyakat és isten-képeket imádnak. Mindez Jehova Istentől tereli el az emberiség figyelmét és őt háttérbe szorítja.

Teljesen lehetetlen Istennek az emberrel való kiengesztelésére vonatkozó intézkedését helyesen megérteni, mielőtt nem értjük meg az Úr Jézus és az Isten közti helyes kapcsolatot. Ezért feltétlenül szükséges, hogy a háromság-tanát tisztázzuk, hogy a téves vélemények megszünjenek és az emberek elméjét az igazság fénye megvilágositsa.

W. T., 1932 október 15.

A folyóirat 1932. évfolyamának tartalomjegyzéke

1. szám január 1.
Istentől tanítva 3
Jehova tanui előábrázolva . . . 11
Isten fiai és az emberek leányai . 13
A munkatérről 15

2. szám január 15.
Jehova dicsérete 19
Isten áldásszövetségének öröksége 27
Isten választott népe 29
Egyesített bizonyságtevés . . . 31
A munkatérről 32

3. szám február 1.
A bizonyságtevés végzése . . . 35
Az élet igazi igérete 42
Az elfajulás oka 45
Az ember uralma 47

4. szám február 15.
Úrvacsora 51
Üdvözítőnk emlékére (vers) . . 59
Az Úr eljön templomához . . . 60
Isten szándéka az emberiség részére 62
Érdekes levél 64

5. szám március 1.
A döntő próba 67
Akármily sorsban (vers) 76
Jehova tanui: meddig? 77
A Felséges fia 79

6. szám március 15.
Ismerjétek meg Jehovát! . . . 83
Modern büntények kezdete . . . 91
A népek elválása 93
Érdekes levelek 96

7. szám április 1.
Csüggeteg vagy hüséges . . . 99
Az ember szabadulásának forrása 106
Jehova művei 108
Jehova szervezete 110
Érdekes levél 112

8. szám április 15.
A szikla 115
Az emberi lélek és hazája . . . 122
A világegyetem legnagyobb szervezete 124
Lázadás és hüség 126
Érdekes levelek 128

9. szám május 1.
Jehova nevének hirdetése, 1. rész 131
Az ember teremtése 138
Az önzés gyümölcse 141
A munkatérről 143

10. szám május 15.
Jehova nevének hirdetése, 2 rész 147
Jehova első teremtése 154
Az igazi jövendölés eredete . . 157
A munkatérről 159

11. szám június 1.
Jehova nevének hirdetése, 3. rész 163
A teremtés hajnala 169
A bün zsoldja 172
Teremtő és mennyei lények . . 174
Érdekes levelek 176

12. szám június 15.
Jehova nevének hirdetése, 4. rész 179
A tökéletes törvény 186
Igaz és hamis próféták megvizsgálása 188
Háború és kormányzat 190
A munkatérről 192

13. szám július 1.
Jehova nevének hirdetése, 5. rész 195
A Felséges 201
Az igazság Istene 203
Egy igazságos kormányzat szükséges volta 206
Levelek 208

14. szám július 15.
Jehova nevének hirdetése, 6. rész 211
Az engedelmesség elismerést eredményez 219
Lucifer és az ember teremtése . 221
1932—33-ra szóló jóreménység . 223
Érdekes levelek 224

15. szám augusztus 1.
Fáraó és Sátán 227
Lucifer lázadása 235
Az igazi bölcseség forrása . . . 237
Szeptember havi imaóra-szövegek 240

16. szám augusztus 15.
Góg és Mágóg 243
Isten ellensége szervezkedik . . 251
Uralkodók törvényszegései . . 253
Érdekes levelek 255

17. szám szeptember 1.
Jehova ítéletvégrehajtója, 1. rész 259
Az égbolt és a szárazföld teremtése 267
Győzelem engedelmesség által . 269
Október havi imaóra-szövegek . 272

18. szám szeptember 15.
Jehova ítéletvégrehajtója, 2. rész 275
A kisértés három fajtája . . . 282
Kormányok miért igazságtalanok 284
Lucifer és az élet fája 286
November havi imaóra-szövegek 288

19. szám október 1.
Jehova ítéletvégrehajtója, 3. rész 291
Az ember három nagy próbája . 301
Halhatatlan az ember? 303

20. szám október 15.
Jehova szervezete, 1. rész . . . 307
Az Isten ellen szóló első világhatalom 315
Népének kiszabadítása 317
„Hogy nevet szerezzen magának" 319

21. szám november 1.
Jehova szervezete, 2. rész . . . 323
Az uralkodó felkészülése . . . 330
Isten országa: hol? 333
Érdekes levelek 335
December havi imaóra-szövegek 336

22. szám november 15.
Vágyakozás Jehova háza után, 1. rész 339
Miért hal meg az ember? . . . 345
Ki volt Jézus, amidőn a földön volt? 347
Jehova nevét megszentségtelenitették 349
Az emberiséggel kötött örök szövetség 351

23. szám december 1.
Vágyakozás Jehova háza után, 2. rész 355
Jehova szervezetére vonatkozó kérdések 363
Határozat 366
Érdekes levelek 367
Január havi imaóra-szövegek . 368

24. szám december 15.
Vágyakozás Jehova háza után, 3. rész 371
Az isteni jövendölés célja . . . 379
Jehova kiengesztelést szerez . . 382
A folyóirat 1932. évfolyamának tartalomjegyzéke 384

FEL